Anastasia Novih

SENSEI

IV dio

iz Šambale

Anastasia Novih

Sensei iz Šambale.

Knjiga IV.

Na hrvatski jezik prevedeno s engleskog.

Svi događaji i likovi su autorova fikcija. Svaka sličnost između imena, prezimena i uloga likova s pravim imenima živih ili mrtvih ljudi, kao i događaja koji su se nekome zbili u životu, savršeno je slučajna i potpuno nenamjerna.

Ovaj svijet iskušava, ali Bog čuva. Onaj tko ne zna suštinu, ne može odoljeti iskušenju. Onaj tko zna **Istinu**, naći će suštinu čak i tamo gdje je se pokušava sakriti. Onaj koji traži Istinu, vidjet će njezinu Svjetlost čak i kroz gustu tamu; čak i ako se sva tama usprotivi ovoj Svjetlosti. Jer **došlo je vrijeme da otkrijemo** što je skriveno u vjekovima. Došlo je vrijeme da se otkrije **TAJNA!**

Ova je knjiga napisana na temelju osobnog dnevnika bivše maturantice, a odražava događaje iz ljeta 1991.

Ova je knjiga pravi intelektualni bestseler! Otkriva odgovore na mnoga pitanja o svijetu i čovjeku. Iznosi jedinstvene povijesne činjenice koje otvaraju oči za današnja događanja u svijetu. Tko i kako vlada svijetom? Zašto dolazi do globalnih ratova, kriza i drugih svjetskih događaja i tko od toga zapravo ima koristi? Fascinantna priča glavnog lika Senseja o zakulisnim tajnama ovoga svijeta, o zanimljivim, poučnim činjenicama, o životu i stvarnim aktivnostima nekih izvanrednih ljudi, mitologiji naroda svijeta, povijesti država, religija i redova. Nevjerojatne informacije o tajni Grala!

Prolog

Glas je utihnuo. Ali za nekoliko trenutaka riječi zazvučaše u tami novom snagom.

Vrši stvaranje Svemira

Njegova veličanstvena ruka

I kao vješti Majstor stvaranja

Dodaje razne boje.

Priroda u jarkim bojama,

I obris plave rijeke

I naramci poljskog cvijeća

I plavetnilo velikih planina.

Ali Njega više brine

Nevidljivi let Duše

U neustrašivom pogledu mladića i starca,

I Onom tko je Bogu blizak i k Njemu ide.

I nema za njih prepreka na putu Velikom
Ikakvim iluzornim teretom postojanja,
Koje napada svakog trena
Kao bol, očaj i potreba.

Jer vodi ih ogromna Volja
Onoga čija je Suština Ljubav.
Izbor je dan i on je u Slobodi,
U tome što postoji Znanje o tajni
Skriveno u velu samo četiri kreacije.

I kad taj veo podigneš
I ugledate granicu Krajnjeg Lotosa,
Prepoznat ćete ono što je triput napisano rukom
Onog koji je utjelovio Glas Božji u zavjet.

Ta Istina skriva svemir,
U njoj je tajni pečat,
Ako ga potrgaš, obezvrijedit ćeš shvaćanje
Zamišljenih ljudskih vrijednosti.
Ali ono što ćeš tamo naći dragocjenije je od svijeta,
Dragocjenije od onoga što leži izvan njegovih granica,

I smatra se davno zaboravljenim,
Jer to je ključ dane Riječi.

Onaj tko teži Bogu, ne može biti zaustavljen,
Tko želi vlast nad svijetom, put mu je otvoren!
Ti odlučuješ kojim ćeš putem,
Kad izgovoriš 12 riječi koje sve stvaraju.

Ali zapamti da je od sada u tvojoj vlasti
Sudbina svjetova, sudbina ljudi.
Budi oprezan i umjeren
Budi razuman u svojim željama.

Jer On je na neko vrijeme povjerio kist,
Koji ni iz čega stvara svijet.
Ali i taj će trenutak proći
Zato budi dostojan časno Ga pogledati u oči!

Ova tajna puno toga razjašnjava,
Daje šansu i odabranost onome
Tko čistoga srca želi spoznati Istinu
Tko je odan samo Bogu i ide k Njemu!

Život je tako nevjerojatan, toliko višestran, raznolik i nepredvidiv, kako za čitave narode tako i za svakog čovjeka pojedinačno. Njegovi događaji, skriveni i očiti, prolazni su i dojmljivi. Nevidljivi trag kojeg ostavljaju u ljudskom sjećanju je tajanstven. Oni ne samo da odlaze, nego neprimjetno mijenjaju buduću sudbinu i čovjeka i naroda, ovisno o njihovu vlastitom izboru.

Ponovnim čitanjem svog dnevnika s gledišta neovisne zrele dobi, prisjećanjem na te godine dolazim do zaključka da je zadnji dan odmora na morskoj obali s našim mladim društvom na čelu sa Sensejem postao jedan od najvažnijih dana u mom životu. Bio je to dan koji nije samo ostavio upečatljive dojmove, već i duboko promijenio moj pogled na svijet, razumijevanje globalne strukture ovoga svijeta i dodatno ojačao moju duhovnu poziciju te jasno odredio smisao mog života. Zahvalna sam Senseju za naredne godine mog formiranja kao osobnosti, jer su mi dale mogućnost dubljeg razumijevanja onoga što nam je tada pričao.

* * *

Nakon posjeta neočekivanog gosta zvanog Ariman našemu šatorskom kampu smještenom na morskoj obali daleko od civilizacije, nisam imala priliku za dobar san. Cijelu noć su me mučile strašni košmari povezani s događajima od prethodnog dana. Robovi, gomila, vladavina Arkona, prodorne oči Belijala, prijateljski osmijeh Arimana. A sve to na pozadini neke unutarnje depresije i očaja. Ne samo da se ovaj niz pravih trilera, projiciran iz podsvijesti u moj san, protegnuo do jutra, nego je bio popraćen različitim izvanjskim „specijalnim efektima“ Tatjane, moje susjede u šatoru. Moram reći da je i ona trpjela cijelu noć: stenjala je, drhtala cijelim

tijelom, iznenada pružala ruke. Kako je šator bio mali za nas dvije, naravno da sam reagirala na sav taj zvuk i borilački proces Tatjaninog sna i da sam se probudila, prestravljena „specijalnim efektima“ koji nadopunjuju moj „film strave“. Dakle, ta je noć bila više nego „vesela“.

Ipak, u zoru sam uspjela zaspati. Ali moj miran san u zadnjoj fazi nije dugo trajao. Na kraju, očito da bi „gledatelj“ mogao ostati pod dojmom te „strave“, sanjala sam nešto tako strašno da sam se naglo probudila od straha, pa čak i nakon što sam otvorila oči nisam shvaćala je li sve bilo istinito. Ali kad sam shvatila da je zastrašujuća „stvarnost“ bila samo san, uzdahnula sam s takvim olakšanjem, kao da mi je planina pala s pleća. Čovjeku ponekad treba tako malo da bi se osjećao sretno, mora se samo probuditi iz stvarnosti koja mu je tuđa.

U tišini sam se nasmijala. Zašto sam jučer tako „kiksala“ i posvetila toliko pažnje Arimanovim pričama? Rezultat je bio takav kakav je bio. Pitala sam se je li moguće kontrolirati svoje snove ili, još bolje, upravljati njima. Palo mi je na pamet, kad se ukaže prilika, trebala bih detaljno ispitati Senseja o tome, budući da na snove tratimo gotovo osam sati dnevno! I usput, je li to uopće san? Kao što je jednom rekao Nikolaj Andrejevič, psihoterapeut po zanimanju, san je samo izmijenjeno stanje svijesti. Ako je to tako, njime se može upravljati u korist Duhovne prirode. Zašto uzalud trošiti čitavih osam sati dnevno, davati ih vlasti naše Životinje?! To je nedopustivo! Sigurna sam da bi trebao postojati način da se to vrijeme razumnije iskoristi. Život je tako kratak i svaka je njegova minuta dragocjena ako se živi u korist Duhovnoga.

Međutim, čim sam dovela svoje misli u kakav-takav red, pojavio se još jedan problem. Odjednom sam osjetila neki gorki zaostali okus u ustima, koja su se počela puniti obilatom slinom, kao da sam odgrizla komad limuna. Ovaj za mene neobičan osjećaj izazvao je jasno sjećanje na dan prije. Ariman (neočekivani gost, koji nas je posjetio sa svojom luksuznom jahtom i koji je proveo skoro cijeli dan s nama) se pridružio našoj grupi na putu prema kućama za odmor i predložio nam da testiramo snagu naše podsvijesti. Odmah smo pristali na to, osim Nikolaja Andrejeviča i Senseja, koji su nam malo odmakli dok su pričali nešto svoje.

Ariman je održao kratku verbalnu „seansu“ pomažući nam da se koncentriramo, a nakon toga smo iz nekog razloga gotovo svi osjećali onaj čudni zaostali okus limuna u ustima. Ariman nam je obećao da će sljedećeg jutra, čim se probudimo, naša podsvijest reproducirati u glavi, od riječi do riječi, sve što nam je ispričao tijekom posjeta. Naravno da mu nismo vjerovali. A Ženja je čak rekao: „Samo će nekoliko kapi iz cijelog toka procuriti kroz moja osobna mlinska jezerca i brane“ . Naš se gost na to nasmiješio i, fiksirajući pogled na njega, obećao mu pravu proljetnu poplavu sa širokim izljevima. Naravno, tada ga nismo ozbiljno shvaćali. Ali sad…

Nakon praktički trenutačnog bljeska sjećanja na jučerašnji prizor, moje su misli, kao da se radi o reprizi, počele prenositi Arimanov govor. I što je još čudnije, bilo je toliko doslovno, od riječi do riječi, da sam se najprije čak uplašila i zbunila. Ali onda sam brzo pronašla svoj dnevnik i počela zapisivati da ne bih zaboravila. Međutim, ovo posljednje se činilo sasvim nemoguće. Nakon što sam utrošila neko vrijeme na pisanje, odlučila sam sve ponovo pročitati da ne bih štogod izostavila. A moja je memorija reproducirala isti tekst, ponavljajući ga iznova i iznova, kao gramofonska ploča. Ovaj put je moja osoba snažno paničarila, naravno, jer sam konačno shvatila da su me moja glupost i naivnost kao pticu dovele do lukavo pletene mreže moje podsvijesti lijepo ukrašene Arimanovim riječima. Neopravdano sam jučer podcjenjivala svoje pamćenje! I sve to zbog svog neznanja, takoreći „samo za zabavu“. Aha, zabava! Sada se netko zasigurno zabavlja, ali ne ja. Zašto smo mi ljudi tako čudni?! Cijelo vrijeme sumnjamo, ugađamo Egu i samo se poigravamo sa znanjem, ali ne shvaćamo. I kao rezultat toga nađemo se u nezgodnoj situaciji, pa je krajnje vrijeme da viknem „Upomoć! SOS! Pomozite mi!“ Koliko god često i teško vrištali, spas utopljenika djelo je samih utopljenika. Tako je bilo i sa mnom.

Eto, bila je moja vlastita greška pa sam je morala ispraviti. Bilo je krajnje vrijeme da svoje misli dovedem u red. Kao „hitna intervencija“, pokušala sam odvratiti pozornost od te „turbulentne bujice“ i usredotočiti se na meditaciju Cvijet lotosa. Isprva mi nije uspijevalo, jer su mi ovaj ili onaj izraz iz Arimanovog govora stalno preusmjeravali misli. A te se napasti nisam mogla otarasiti sve dok nisam shvatila da ti tokovi misli nisu moju pažnju odvraćali, nego

privlačili. Znači da sam ih željela poslušati ili, da budemo točni, ne ja, nego moja Životinja. U čemu je onda stvar? Moje želje su u mojim rukama! Shvativši svoju grešku, Lotosov cvijet sam počela raditi svrhovitije, jer su se sve moje želje i namjere spojile u jedan tok koncentracije, zanemarujući sve ostale.

Iako je Arimanov govor utihnuo, ostao je na nekoj drugoj pozadini mojih misli. Ariman je ipak Ariman! Zbog toga sam se odlučila poslužiti teškom artiljerijom nove meditacije Lotosov cvijet, o kojoj nam je zadnji put pričao Sensei tijekom jednog od treninga za meditaciju, kad je pripovijedao o beskrajnoj raznolikosti Lotosa. Prije toga su moji pokušaji ovladavanja novom meditacijom bili očito uzaludni, iako je Sensei mnogo puta naglasio da sve ovisi o samom čovjeku, o njegovoj unutarnjoj prirodi. Ali ovaj put, očito zbog čistoće i iskrenosti mojih namjera, Cvijet lotosa prikazao se na potpuno neobičan način.

Kad sam postigla jasnu koncentraciju na solarni pleksus, odjednom sam nekim unutarnjim vidom ugledala svoj Lotosov cvijet! Jasno sam ga vidjela, umjesto uobičajenog zamišljanja. Taj je cvijet bio prelijep. To nikad u životu nisam vidjela! Snježnobijele latice isijavale su jarko, ali istovremeno vrlo nježno svjetlo. A središte cvijeta blistalo je nekim zlatnim sjajem. I ono najčudnije: ovaj božanski cvijet bio je živ! Primijetila sam da što sam mu više davala svoju nježnost i ljubav, tim je jače reagirao na moje iskrene osjećaje, njišući svojim vrlo nježnim i čistim malim laticama. Isprva je ovo njihanje bilo jedva primjetno, vrlo živo, nazvala bih to „disanjem“. A onda se cvijet počeo buditi i pokazivati se više i više. U jednom mi se trenutku učinilo, ali kasnije sam stvarno čula vrlo ugodan zvuk koji izlazi iz jedne od njišućih latica, kao slatko pjevušenje laganog povjetarca. Sljedeća latica je zvučala drugačije, vibracijom stvarajući predivan zvuk koji nije bio sličan nijednom zvuku znanom mi od prije. Nakon toga, treća se latica „pokazala“ u toj pojačavajućoj melodiji. I u samo nekoliko trenutaka potpuno sam utonula u očaravajuću Lotosovu simfoniju, koja se sastojala od skladnih, nježnih, vrlo ugodnih zvukova. Ova glazba je očaravala svojim božanskim zvukovima. I što sam se više udubila u nju, to sam imala veći osjećaj unutarnje sveobuhvatne radosti i beskrajne slobode. Ali najupečatljiviji je bio osjećaj kad se ovaj izvanredan zvuk emitiran iz Lotosa počeo pretvarati u jarko nježno svjetlo koje

me sa svih strana omotalo i iznutra ispunilo svojom divnom čistoćom. To je proizvelo osjećaj potpune radosti kakav nikad prije nisam osjetila, u njemu sam se otopila, potpuno potonuvši u neopisivo blaženstvo. Kao da mi je tijelo nestalo. Ostao je samo Lotos i spoznaja ogromne, izvanzemaljske Ljubavi!

Napuštajući stanje meditacije osjećala sam se tako sjajno da sam htjela zagrliti cijeli svijet. Bila sam savršeno raspoložena. I ono što je najznačajnije, mojim mislima vladala je apsolutna jasnoća i čistoća svijesti. Nije bilo ni nagovještaja prisutnosti „gramofonske ploče" s Arimanovim govorom. Puna optimizma, radosna zbog uspješne meditacije i tako značajne pobjede u postizanju jutarnje osvete nad svojom Životinjom, izašla sam iz šatora. Prvo što sam vidjela bio je vrlo smiješan prizor.

* * *

Na morskoj obali, nedaleko od trske, Ženja je sjedio u položaju lotosa, s kantom na glavi. Povremeno se hladio stručkom trave, s jednom trskom koja je stršala kao tučak. Stas je sjedio kraj njega na stolici i zamišljeno pogledavao svog prijatelja. Viktor se umivao nad lavorom nedaleko od svog šatora. Prskao je okolo s velikim zadovoljstvom, tako da se voda raspršivala zrakom na sve strane. Sensei i Nikolaj Andrejevič istovremeno su hodali obalom prema našemu šatorskom kampu. Neki od naših momaka plivali su daleko u moru, toliko daleko da su im se vidjeli samo vrhovi glava. Bila je to udaljenost samo za Volođu, ako se uzme u obzir da su Sensei i Nikolaj Andrejevič, koji bili su dobri poput njega, tada bili na obali.

Prišla sam bliže Stasu, pozdravila ga i samo ga željela pitati o neobičnoj Ženjkinoj pozi, dok se Kostja izvlačio iz svog šatora. Protegnuo se od zadovoljstva i počeo raditi jutarnje vježbe, ali odjednom se zaustavio kad je vidio Ženjku s čađavom kantom na glavi. Prvo je njegovo lice pokazivalo iskreno iznenađenje, koje se odmah pretvorilo u osmijeh. Zaboravivši na vježbanje, Kostja je lijeno prišao Stasu i veselo ga upitao:

„Vidim da se Ženja odlučio prekvalificirati iz Susanina u šamana? Ili se igra izvanzemaljca? Pa čak je pronašao i antenu! A radi čega? Radi prijenosa podataka NLO-u?"

„Nije antena, već metlica“, odgovorio mu je Stas strpljivo, kao da Kostja nije prvi koji ga je to pitao.

„Metlica?!“ Kostja se nasmijao gledajući Ženju, koji je opet mahao oko sebe tom „antenom“. „A šta će mu kanta?“

„Metlica će odbiti muhe, a kanta zaštititi misli“, Stas je objasnio monotono i vrlo ozbiljno.

„Šta? Štititi misli?!“ Kostja se opet nasmijao.

Na njegov smijeh Andrej je ispuzao iz svog šatora, očito iz znatiželje. Trljajući snene oči, pridružio se našemu veselom društvu.

„Šta ste sad smislili?“ Nije se začudio ništa manje od Kostje začuđeno gledavši Ženjku.

Stas se zahihotao.

„Zar ne vidiš? Provodimo tečaj pripreme za odbijanje neprijateljskih napada agresivnih misli, prema izdržljivosti i preživljavanju pozitivnih misli u posebno nepovoljnim uvjetima. Ukratko, to je borba s arimanizmom.”

„Što misliš pod arimanizmom?“ Andrej nije skužio.

Stas je preusmjerio pogled s Ženje na Andrejevo sneno podbuhlo lice.

„Jooj, ništa ne kontate! Dragi moji prijatelji, izgleda da se još niste probudili. Ne brinite, hoćete uskoro!“

„Zvuči kao obećavajući početak!“ nasmiješio se Andrej.

Kostja je trijumfalnim glasom citirao jednog od omiljenih klasika: „Mudar čovjek je nadmoćan svim upućenim uvredama, a najbolji odgovor na neprikladno ponašanje su strpljenje i suzdržavanje!“„

„Pa dobro“, nacerio se Stas i ponovo zagledao Ženju.

Andrej je odmah hihotanjem odgovorio Kostji:

„Kojim si se povećalom koristio ove noći za pronalaženje tragova mudrosti u sebi?“

Kostja je razmetljivo uzvratio Andreju:

„Znate, poštovani Andriane Batkoviču. Mi, mislim 'moje Veličanstvo i moje Visočanstvo', mudrost ne sudimo po stvarima koje se nekim osobama skučenog uma mogu činiti bitnima u noći, radije ih sudimo isključivo po njihovoj pragmatičnoj uporabi. Jer se pametan čovjek razlikuje od mudrog: pametan zna izaći iz poteškoće, a mudar ju jednostavno izbjegne.“

Takav Kostjin govor natjerao je čak i Ženju da malo pridigne svoju kantu i, gledajući momka iz svog zaklona, reče prilično zapanjeno: „Nije loše!“

Naša se skupina valjala od smijeha. A Ženja se pribrao i brzo opet stavio kantu da nastavi svoj eksperiment.

„Ali čemu služi kanta?“, Andrej upita nasmijanog Stasa.

„Još jednom ću objasniti za tupave. Čini se da je Ariman uspostavio vrlo jaku telepatsku vezu sa svima nama. Stoga, kako je Nikolaj Andrejevič rekao jutros, svi se štite kako god mogu. Kao što znate, misao je materijalna i ona je određeni val. Mozak služi kao prijemnik. Da bi prekinuo stalni kontakt, trebaš izolirati izvor koji prenosi te valove, ili prijemnik. Izvor se nalazi izvan naše kontrole, stoga moramo izolirati prijemnik. Tako se Ženja pokušava kantom sakriti od tog utjecaja.“

„Pa sada je jasno“, poteže Andrej uz osmijeh. „Znači da se Ženji prelila čaša strpljenja pa je tu čašu odlučio zamijeniti kantom?“

„Ma čija se čaša strpljenja prelila?!“ Ženja je urlao iz svoje kante poput metalnog robota i, skidajući je s glave, dodao: „Moje strpljenje je beskrajno, tvrdo poput čelika! Ali dodatna budnost nikad nije naodmet.“ I već se obraćajući Stasu reče: „Ne, kanta ne pomaže.“

„Zašto onda pokušavaš radio-valove izolirati željezom?!“ Kostja se umiješao nadahnut eksperimentom starijih momaka. „Koliko znam, za to se može upotrijebiti jedino olovo.“

Ženja se odmah šaljivo uzbudio.

„Šta, želiš reći da moju pametnu glavu treba staviti na akumulator?“

„Zašto akumulator?“ Kostja se sa svima nasmijao. „Možeš samo navlažiti ručnik i omotati ga oko glave.“

„Točno!“ Andrej ga je podržao. „Tada će i mozgu biti bolje i bit će dobra izolacija.“

Ženja je neodobravajući pogledao ovo dvoje savjetnika, a zatim, lagano se nasmiješivši, kantu stavio na pijesak i odlučno krenuo prema Viktoru. Potonji se, završivši svoje jutarnje pranje, osušio ručnikom i gledao Ženjkinu predstavu.

Ženja je prišao blizu Viktora i počeo mu oduzimati ručnik:

„Prestani trljati! Sjajiš se kao da si lakiran. Daj meni ručnik, ne budi pohlepan.“

„Evo ti, uzmi“, naš se stariji sempai nasmiješio.

„Možeš ga čak i uzeti zauvijek! Ne žalim ništa za prijatelja.“

„Naravno, ne žali“, ironično izgovori Stas, „Pogotovo kad je ručnik moj!“

Naša se skupina ponovno nasmijala. U međuvremenu je Ženja uzeo frotirni ručnik, namočio ga u vodi i bez cijeđenja ga počeo omotavati oko glave poput turbana. Izgledao je kao ledenica koja se topi u punoj snazi proljetnog sunca.

Upravo u tom trenutku Sensei i Nikolaj Andrejevič dođoše do naše grupe.

„Imaš li glavobolju?“, upita Nikolaj Andrejevič pažljivo.

„Ne, pokušava se zaštititi od radiovalova“, objasnio je Andrej dok je Ženja skupljao svoje misli u pronalaženju pravog odgovora.

„Kako se možeš mokrim ručnikom zaštititi od radiovalova?“, upita doktor sa smiješkom.

„Baš!“ umiješa se Viktor češljajući svoje otporne šiške. „Htio sam mu to reći, ali nije mi dao zucnuti! Naprotiv, voda je provodnik. Suha tvar može biti izolator.“

S tim je riječima Ženja ozbiljno pogledao Kostju i Andreja, skinuo ručnik s glave i počeo ga uvijati na demonstrativni način, poput biča. Andrej i Kostja razmijeniše podmukle poglede i nestadoše u trski, pod glasnim smijehom ostalih momaka, takoreći utekavši od zla.

Stajali smo u krugu zajedno sa Sensejem. Stas iskoristi ovu priliku i obrati mu se:

„Ali ako ćemo ozbiljno, Sensei, molim te, oprosti nam! Jučer smo bili potpune budale. Časna riječ, baš nas boli i sram nas je“, momak stavi ruku na srce i reče iskreno.

„Sensei, doista“, složi se Viktor, „Oprosti nam! Iskreno govoreći, nisam očekivao da sam tako pun arimanizma, praznog egocentrizma. Vodilo me kao ovcu. Sada se sam sebi gadim!“

„To je istina“, pomislila sam slušajući takve izjave starijih momaka. „A i ja sam bila jako glupa! Sensei je proveo tako mnogo vremena s nama, želio je da ne vjerujemo slijepo, nego da biramo promišljeno, da cijenimo duhovno i da shvatimo što je život. A ponašali smo se kao svinje! Arimanu je trebalo manje od pola dana da nas ugura u nered beskrajnih materijalnih želja naše Životinje! On je pametno stekao naše povjerenje i priredio predstavu davši nam neupadljive savjete koji su privukli našu Životinju, poput psa koji čuje zvižduk svoga gospodara. Učinio je tako suptilnu zamjenu naših težnji prema duhovnom za pakao materijalnog svijeta kroz koji, prema njemu, moramo proći da bismo ostvarili svoje želje.“

„Nismo očekivali da će nas materijalno tako ščepati jučer“, Stas je tužno izgovorio, gotovo u skladu s mojim mislima. „To je takva prijevara! Kad sam sve shvatio… Savjest me mučila cijelu noć! A ovog… noja pored mene također.“

Momak je kimnuo prema Ženji. Mi smo također gledali u tom smjeru. U međuvremenu je Ženja kleknuo i navukao majicu na glavu te brzo ukopao glavu u suhi pijesak, očito testirajući novi način „zaštite od valova“ koji mu je savjetovao Viktor. Naše se

društvo nehotično nasmiješilo gledajući Ženju. Ali tada smo ponovo ozbiljno pogledali Senseja.

„Pa“, uzdahne Viktor tužno, „mislili smo da nas ništa neće skrenuti s duhovnog puta. Ali ovaj put smo se ponašali kao zadnji… Oprosti nam, molim te…“

„U redu, društvo“, izgovorio je Sensei prijateljski. „Vi ste samo ljudi. Ako ste sve to shvatili, dobro je. To znači da nas nije uzalud posjetio… Sensei je šutio i malo nas promatrao nekim zamišljenim dobroćudnim pogledom, a onda veselo rekao: „U redu, izvucite ovog noja, idemo plivati!“

Naša je ekipa osjetila olakšanje. Lica nam se razvedriše i nestale su naznake straha i unutarnje patnje. Ove jednostavne ljudske riječi za nas su doista puno značile. Još jednom sam bila zadivljena Sensejevom Suštinom. Pokazalo se da je čak i u takvoj situaciji vrlo human Čovjek. Ako ćemo analizirati, znači da smo svojim jučerašnjim ponašanjem i glupim željama izdali Senseja, izdali sebe, svoju Duhovnu prirodu. Ali ako je potonje u potpunosti ovisilo o pomirenju s našom savjesti, u vezi sa Sensejem, tom neobičnom Dušom, zaista smo osjećali stid, pa čak i mentalnu bol zbog svojih „svinjarija“ i egocentrizma. A to nas je više mučilo nego unutarnja bol.

Ali Sensei nam je jednostavno oprostio. Ili zapravo nije pokazivao da se dogodilo nešto posebno, da je povrijeđen ili nezadovoljan. Netko drugi bi možda, u najboljem slučaju moralizirao tri sata, a u najgorem bi nas poslao dođavola sa svim našim oklijevanjem i glupostima. I imao bi pravo! Ali bio bi to samo običan čovjek, ne Sensei! Naprotiv, on se s nama odnosio s razumijevanjem, kao što se pažljiv roditelj odnosi s nestašnom djecom. Rekao je samo nekoliko riječi, lijepo i srdačno, što nam je omogućilo ne samo da shvatimo smisao naše pogreške, nego i da zagrije dušu svakog od nas. Taj neizgovoreni oproštaj otkrio je suštinu njegove velike Duše.

Stariji dečki su počeli ispunjavati Sensejev zahtjev da „izvuku noja“ s takvim nadahnućem da se naše društvo opet rasplakalo od njihova beskrajnog humora. Prvo su Viktor i Stas pokušali jednostavno „odvojiti“ Ženjku od pijeska. Ali potonji je

osjetio da je odvojen od pješčanih elemenata i počeo se opirati, očito iz zabave, i to je razlog što su sva trojica pala na pijesak zbog previše aktivnog djelovanja, uz popratni glasni smijeh naše škvadre.

Ustajući, Ženja je otresao pijesak sa sebe i u šali se požalio:

„Jeste vidjeli! Sve džabe. Ni suhi pijesak ni prazna kanta ne pomažu u takvom 'požaru' misli!“

Nikolaj Andrejevič primijetio je uz smiješak:

„Točno. Kako kažu vatrogasci, što je to protupožarna kanta? To je samo prazna posuda koja ima oblik kante s natpisom „protupožarna kanta“ i koja se koristi za gašenje požara.“

„A glavni je smisao u tome što se požar gasi vodom, a ne praznom kantom“, pojasnio je Sensei s osmijehom.

„Točno!“ Stas je podržao šalu, okrenuo se Ženji i rekao: „Kanta je prazan predmet. I kao što je poznato, šupljim ne možeš napuniti prazno!“

„Šupljim ne može napuni prazno“, Ženja ga je u šali kopirao, kad se društvo opet nasmijalo. „Gdje vidiš šuplje? Komično si je pokucao po glavi. „U ovom loncu toliko toga kuha od samog jutra da mi se vrti u glavi od te čorbe!“ Ženja se nije mogao zaustaviti sa svojim „žalopojkama“. „Pa stvarno, dosadio mi je taj proljev misli! Kako ga se otarasiti?“

„Kako se otarasiti, kažeš?“ Rekao je Nikolaj Andrejevič smiješeći se i odmah dao savjet. „Isto kao skleroze.“

„Skleroze? A kako točno?“ Ženja naćuli uši, očito sumnjajući u nekakvu igru riječima.

„Pa naravno, nije lako izliječiti sklerozu, ali na nju se može zaboraviti uz njezinu pomoć.“

Dok smo se smijali, Ženja je veselo kimnuo slažući se s doktorom.

„Oduvijek slutim da mi se sreća sastoji kao u besmrtnog vampira...“

„Šta, toliko si ružan?“ Stas ga prekinu, što je ekipu još više nasmijalo.

Viktor je također dodao, ne bez ironije:

„Još kaži da je na vršku… mislim na iglu…

„Fuj, prostačino!“ Ženja se u šali ogorčio. „Htio sam reći da sam sretan što sam zdrav i… imam slabo pamćenje, poput besmrtnog vampira.“

„Ah“, razvukao je prijatelj i izdahnuo s olakšanjem. „A ja se zabrinuo za tebe“.

Kao odgovor na to Ženja je promijenio glas, lukavo se nasmiješivši i mrmljajući poput starca:

„Budi oprezan, nemoj preopteretiti svoje brige! Bolje reći, falit će ti zdravlja za tolika dobročinstva.“

Naše se društvo jednostavno odvalilo od smijeha, bilo zbog ovih šala momaka ili čisto zbog dobrog raspoloženja. Nakon puno smijeha, ekipa se preselila u more. Ja sam išla sam raditi jutarnje vježbe. A malo kasnije pridružila sam se plivačkoj skupini, zajedno s ostatkom ekipe koja se probudila.

* * *

Kad smo ulazili u more, Volođa se već vratio sa svoga dugog plivanja. Stajao je u vodi zajedno sa Sensejem, očito se odmarajući nakon tako teškog fizičkog napora i mirno razgovarao s njim. Plivajući iza njih povremeno bih čula Volođine riječi:

„Čak mi se javila misao o reinkarnaciji.“

„Opusti se, neće biti eutanazije”, rekao je Sensei svojim uobičajenim šaljivim tonom.

„Hvala ti, naravno“, odgovorio je Volođa veselo. „Na povratku sam smatrao da bi to imalo neke negativne značajke. Prvo, ne bih se sjećao svoga prethodnog života i svega što je bilo u njemu. Drugo, mogla bi se dogoditi promjena spola!“ Nasmiješio se. „A s mojom normalnom orijentacijom mi to ne treba.“ Muškarci su se smijali. „Ali iskreno govoreći, bilo je fora!“

Iako nisam čula sve o čemu se pričalo, mislim da su Volođu mučile iste misli kao i starije dečke i sve nas nakon onoga jučer. Jednostavno smo svi kroz to prolazili na svoj način. Najzanimljivije je, unatoč činjenici da smo svi bili prijatelji i Sensei je bio s nama, svi smo se borili unutar samih sebe, branili se i odupirali svojoj Životinji. To je bilo razumljivo. Kao što je Sensei govorio, svatko ide svojim putem, sam, od rođenja do smrti. I svatko skuplja svoje iskustvo koje na tom putu stječe. Ostali mogu samo davati savjete, ali ne i ići umjesto njega.

Razmišljajući o Volođi, neprimjetno sam se prebacila na svoje misli. I pomislih da je jako važno sve gledati s pozitivne strane. Čak i ako ti život donese komad limuna, ne treba se živcirati zbog njegova gorkog okusa, već pretvoriti taj komad u ukusnu i korisnu limunadu. Ukusno je i dobro za zdravlje, pogotovo za duhovno zdravlje. Uzmimo Arimanov posjet. Ako ćemo gledati s duhovne strane, bila je tako dragocjena pouka za nas, baš crno-bijeli kontrast, mjerilo dobrog i lošeg. Istini za volju, glede ovih struja arimanizma, nitko ne zna kada bih imala hrabrosti pružati takav otpor svojoj Životinji i koncentrirati se tako ozbiljno i od srca na novu meditaciju i, što je najvažnije, postići tako izvanredne rezultate! Dobro kažu da u svemu lošem ima nešto dobro.

„Gle, dupini su nam došli u goste!“ Stas sve pozvaše, prekinuvši mi misli.

Momak je pokazao prema paru dupina koji nam se približavao. Ovaj smo put neustrašivo pojurili prema njima. Jedan od dupina, naš ljubimac, odjednom se uputio prema Senseju. Plivajući do njega ispuštao je neke vesele zvukove i okretanjem na leđa pokazao Senseju trbuh, vjerojatno za češkanje.

„Ej, 'de si, nestaško!“, nacerio se Sensei milujući mu trbuh.

Činilo mi se da je dupin čak zatvorio oči od užitka. Drugi dupin samo je prijateljski plivao oko nas.

Neki od nas došli su do Senseja, uključujući mene. Iznenada mi je Sensei predložio: „Želiš li jahati... dupina?“

„Kako to?“ Nisam shvatila.

Dečki su također gledali Senseja prilično začuđeno.

„Vrlo je jednostavno! Dođi ovamo. Uzmeš njegovu gornju peraju, ovako... I to je sve! Dupin će te provozati sa zadovoljstvom.“

„Sa zadovoljstvom? Dupin?“, pitao je Kostja sa sumnjom u glasu.

„Ali što ako je odvuče daleko u more?“ Upita Andrej šaljivo.

„Neće“, nacerio se Sensei. „Ovaj dupin je mnogo pametniji od nekih Homo sapiensa.“ I već mi se obratio: 'Samo naprijed!'„

Naš se ljubimac okretao u vodi tijekom našeg razgovora, kao da je stvarno razumio što smo razgovarali i pripremao se kao trkaći konj. Naravno, bila sam pomalo uplašena samo zamišljajući ovu neobičnu vožnju. Ali bilo me sram pokazati to pred momcima, posebno zato što je bilo na inicijativu Senseja. Stoga sam se pretvarala da sam skroz samopouzdana, doplivala bliže dupinu, milovala ga po leđima i pažljivo uhvatila gornju peraju, tako da ne bi osjećao nelagodu ili bol, po mom mišljenju.

Ali moja maska „hrabre osobe“ nije dugo trajala. Čim sam uhvatila peraju, Sensei je razigrano pljusnuo vodu, a dupin trzajem krenuo i pojurio uz obalu. Iz straha sam čvrsto držala peraju, kao da je moja posljednja nada na tonućem brodu. Međutim, dupin se kretao stalnom brzinom, ostavljajući peraju nad vodom i čineći manevre svojim snažnim repom. Iz straha sam čvrsto zatvorila oči i ostavila samo uske pukotine radi opreza. Letjeli smo poput strijele, takvom brzinom da sam se ozbiljno uplašila. Iako je to bio pametan dupin, on je bio životinja i što mu je moglo pasti na pamet sljedećeg trenutka? Kako ga „zamoliti“ da se vrati nazad? Ako stvarno krene prema moru, neću moći doći do obale! Dakle, sav ovaj koktel paničnih osjećaja moje Životinje i takvo nevjerojatno „vodeno letenje“ moglo mi je nakostriješiti kosu da nije bila mokra.

Dupin je i dalje brzo vijugao radosno jureći morem, sa mnom kao ljudskim „teretom“. Ali najveća zabava me tek čekala. Moji najgori strahovi počeli su se ubrzo ostvarivati. Preplivavši određenu udaljenost, dupin se počeo okretati prema moru. Moj instinkt samoodržanja učas je prevladao. Pustivši peraju, plivala sam koliko sam brzo mogla prema obali. Ali u usporedbi s

prethodnim letom torpeda, vlastita brzina više me podsjećala na lijenu kornjaču koja se polako kreće kopnom pod žarkim suncem.

Međutim, dupin me nije htio prepustiti milosti sudbine. Okrenuvši se prema Senseju, plivao je vrlo blizu mene s desne strane, kao da mi nudi svoju pomoć. Koprcajući se u vodi, uhvatila sam mu jednom rukom peraju. I dupin kao da je na zapovijed opet jurnuo razigrano prema Senseju. Morala sam se privući da bih mogla dohvatiti peraju lijevom rukom. Kako to da dupini imaju toliko snage? Povratak na polazište sve je moje strahove odjednom odagnao i bilo mi je veliko zadovoljstvo voziti se takvom brzinom i biti blizu takvu prijateljskom neobičnom stvorenju.

Nevjerojatno, ali čim je moj strah nestao, spoznala sam i osjetila ono što nisam primjećivala dok je prevladavala moja Životinja. Činilo mi se da se s dupinom ophodim kao s čovjekom. Kao da sam ga počela razumijevati i nekako predviđati promjene u njegovim pokretima. Primjerice, dok smo bili na sredini puta, dupin je počeo plivati sporije. Pustila sam peraju, nekako bez straha, jasno znajući, na podsvjesnoj razini, što će biti, ali to nisam shvaćala. Dupin se veselo okrenuo na leđa pokazujući mi trbuh i približavajući svoje dvije bočne peraje kao dvije ruke. Primila sam ih. U ovom položaju dupin je opet ubrzao jureći sa mnom do Senseja. U međuvremenu nas je drugi dupin „susreo“ i razigrano nas pratio sa strane. Tako smo doplivali do grupe. Bila sam jako oduševljena dupinima. Baš su dobroćudna i druželjubiva stvorenja!

Naša se ekipa također divila onome što su vidjeli.

„Zašto si ga pustila kad se okrenuo?“ Kostja i Andrej počeše mi se rugati.

Nisam baš htjela iskreno priznati da sam se uplašila, ali Ženja se zauzeo za mene:

„Pa zbunila se. Zar ste zaboravili da je prekjučer imala škrge dok je sjedila pod vodom desetak minuta? Dupini su odmah osjetili da im je rođakinja! Jeste vidjeli te vodoravne utrke!”

Smijali smo se, a dečki su se počeli šaliti i upitali me za moje osjećaje. Neki su se htjeli i provozati, ali tada je pažnja dupina bila usmjerena na drugu vrstu igre. Vjerojatno je, dok sam se još

bacakala u vodi, jedna od gumica neprimjetno je otpala s moje kose. Koristila sam je za vezanje kose, da me ne bi ometala tijekom plivanja. A manji dupin podigao ju je bočnom perajom i počeo plivati s njom ukrug. A drugi dupin počeo ga je vijati, zaigrano loveći gumicu. Čak i kad sam „žrtvovala“ drugu gumicu za njihovu zabavu, opet su se otimali za nju, na tako smiješan način da smo se svi smijali.

Dio je otišao promatrati igru dupina i čak pokušao sudjelovati u njoj, ostali otiđoše plivati. Ženja je bio najaktivniji u ronjenju, pokušavajući se riješiti nekih dosadnih zelenih muha koje su kružile oko njega čak i nakon što je ušao u vodu. Ono što je bilo najčudnije je da su htjele sjediti samo na njemu, bez da uznemiravaju ikoga drugog.

„Kak' sad ovo?!“ Ženja se ogorčeno nasmijao. „Komarci me spopadaju noću, a muhe danju. Odakle su došli, prokleti bili!“

Volođa, koji je plivao nedaleko od njega, primijeti:

„Naravno, nisam protiv muha kao kukaca, ali treba reći da muhe neće sjediti na nečemu bez razloga!“

Stas je prihvatio ovu šalu i počeo je razvijati:

„Pa, trebao bi biti napravljen od nečega što bi silno privuklo njihovu pažnju.“

„Želite reći da sam ja nešto što ne tone?!“ Ženja se grčevito nasmiješio.

Viktor, koji je slušao njihov razgovor, nasmijao se zajedno s momcima i predložio:

„To možemo lako provjeriti!“

Brže-bolje je zaronio Ženju s dječačkim oduševljenjem. Ovaj mu je iskliznuo iz ruku, odmakao se u stranu i viknuo:

„To je laž! Ući ćeš u to, ali nećeš ga uhvatiti! To nešto ne tone u vatri i ne gori u vodi!“

Momci su se ponovno valjali od smijeha nakon posljednje Ženjine dosjetke.

Vrijeme ovog neobičnog plivanja s dupinima i s takvim veselim društvom neviđeno je brzo proletjelo. Nakon što su se vjerojatno dovoljno naigrali, dupini su napravili nekoliko počasnih krugova oko nas, ostavili jednu gumicu Senseju, a drugu ponijeli sa sobom. Krenuli smo iz vode prema pijesku.

„Oni su stvarno inteligentna bića!“ Rekao je Viktor oduševljeno gledajući dupine kako plivaju prema pučini.

„Ne možeš ni zamisliti koliko su inteligentni“, naglasio je Sensei. „Koliko je nevjerojatna njihova „društvena“ domišljatost. Oni ne slijede samo programirane standardne instinkte, nego svojim postupcima rade u korist populacije uopće, stabilnosti i samoočuvanja.“ I dodao s osmijehom: „Usput, za razliku od ljudskog demos kratosa, oni imaju pravu demokraciju.“

„Kako misliš?“ Viktor nije shvatio.

„Nema posebne razlike između vođa i podređenih. Vođa se razlikuje od ostalih samo po tome što on preuzima odgovornost u kritičnoj situaciji.“

„Na koji način?“ upita Kostja koji ih je pažljivo slušao.

„Pa... Na primjer, brod se približava dupinima. Jedan ili dva vođe dupina doplivaju blizu, detaljno istražite objekt, a ostali na sigurnoj udaljenosti čekaju odluku, trebaju li se bojati tog objekta ili ga ignorirati itd.“

„Dakle, vođa je onaj koji izloži svoju guzicu u kritičnoj situaciji?“ Uz osmijeh pojasni Volođa. „Dobro, onda je to prava demokracija. To ne očekujemo čak ni od svećenstva, a kamoli od vlade.“

„Tako je.“ Sensei je kimnuo smiješeći se. „Ljudi imaju što naučiti od dupina.“ I ubrzo doda: „Oni zaista imaju visoko organizirano društvo. A 'društvena' organizacija dupina u izvjesnom je smislu kopija primarnih struktura ljudskog društva, kojih se ljudi slabo sjećaju, a zbog nedostatka znanja je nazivaju primitivnim matrijarhatom.“

„Na koje znanje misliš?“ Nikolaj Andrejevič odmah se zainteresirao.

„Reći ću malo kasnije“, odgovorio je Sensei. I stigavši do obale, predloži: „Oćemo doručkovat? Šta kažete?“

Naša ekipa podržala je ovu ideju i s oduševljenjem počela spremati kasni doručak.

* * *

Unatoč grupnim kulinarskim aktivnostima, s pravim apetitom smo jeli samo Sensei, Nikolaj Andrejevič i, što me iznenadilo, ja. Imala sam apetit kao da sam gladovala tjedan dana. Ostali su jeli nezainteresirano, sjedili za stolom više da nam prave društvo. Nisu prestajali sa šalama. Naša zvijezda bio je Ženja. Usput, nije uopće sjeo, nego je hodao u krugovima oko nas i uzimao voće ili kekse. Nekako nije mogao sjediti. Čim je pokušao sjesti na mjesto, odmah su ga pratile zelene muhe nastojeći sletjeti na hranu. Tako su dečki izgubili strpljenje i, pruživši mu papirnatu vrećicu s hranom, poslali ga u „dugu šetnju“, da tako kažem, daleko od našega zajedničkog stola.

„Dakle, Ženja, idemo li u Pripjat?“ Upita Stas s lukavim osmijehom.

„Zašto?“ Nije razumio.

„Šta zašto? Loviti rakove.“

„Ma molim te, nemoj me podsjećati na njih. Inače će moj mozak pogrešno protumačiti tvoju rečenicu i dati signal trbuhu da vrati sav svoj sadržaj iritansu koji mu je poslao ovaj usmeni impuls.“

„Dakle! Kakav rječnik“, nacerio se Stas. „Čini se da te je Ariman potpuno oprao, sve do temelja vlasišta.“

„U pravu si“, kimnuo je Viktor uz osmijeh. „Počeo je pjevati kao neka važna faca.“

Ženja je mrmljao kao starac i stenjućim glasom izbrazdanog starca odgovori:

„Pa, kad te život pritisne, zapjevaš falsetom! Ne možeš se sakriti od njegovih finih kliješta. Kakva god bila, to je moja sudbina.“

Društvo se nasmijalo, a Stas reče:

„Dakle, sad si još i mazohist?! Nisam to znao. Jedino na odmoru otkrijemo sve osobine prijatelja.”

„Ali ozbiljno, Ženja, kako se osjećaš?“ Nikolaj Andrejevič je postavio pragmatično pitanje. „Je li ti malo bolje nakon 'teškog jutra'?“

„Da, sve je okej, doktore“, odgovori momak. „Moji simptomi već su prošli.“ I uhvativši vješto zelenu muhu koja ga je oblijetala, doda: „samo su kliničke manifestacije ostale.“

Dok su se stariji momci šalili, naša mlada ekipa tiho je razgovarala o drugim stvarima. Jedući hranu, cijelo sam vrijeme molila prijatelje da mi dodaju svježu rajčicu ili krastavac, koje si nisam mogla uzeti jer su bili daleko od mog tanjura. Oni nisu jeli praktički ništa, a Tatjana je „dolila ulje na vatru“:

„Voljela bih jesti onaj kavijar iz zlatne staklenke na Arimanovu stolu.“

„Ili barem jednu od onih salata“, dodao je Kostja sanjivo.

„Ili komade morskog psa na žaru“, dobacio je Andrej. „Dakle, Ariman je imao prvoklasnu hranu, ne ovakvu.“

Tip je s gađenjem kimnuo prema stolu.

„De, ne pričaj“, podržala ga je Tatjana i s iskrivljenim licem mi rekla: „Kako sve to možeš jesti?“

„Ja?“ Moja se osoba iznenadila. „S velikim apetitom! Zašto vam se ova hrana ne sviđa? Sve je svježe i ukusno.“

„Hm, ukusno“, oponašala me i izjavila arogantno stručnim tonom: „Bolje da si probala tu hranu jučer, dok si imala priliku. Tada bi shvatila razliku!“

„Ova hrana je također dobra!“ Odgovorila sam veselo, pokušavajući očistiti ozračje od nezadovoljstva mojih prijatelja.

„Ova hrana“, doda Kostja, upavši u sjećanje na dan prije. „Jeste li vidjeli njegovu jahtu! Kupit ću si takvu jednog dana.“

„Aha, samo sanjaj“, naceri se Slava. „Znaš koliko bi para trebao zaraditi!“

Kostja reče arogantno: „Ne unižavaj se na robovski način razmišljanja! Vjeruj u sebe! Tada ćeš imati šanse.“

Iskreno govoreći, nisam očekivala da ću to čuti od Kostje i uz osmijeh rekoh: „Tako si brzo preuzeo Arimanovu filozofiju.“

„Filozofiju?“ Kostja je izgledao natmuren. „To je život, ako još nisi shvatila! To je stvarnost! I nju moraš koristiti dok si još živa. A sve ostalo je filozofija!“

Pogledala sam u Kostjine oči i dalje se nadajući da se samo šali. Ali naišla sam na tako hladan i oštar pogled da nisam htjela odgovoriti. Iako je bilo očito da je čekao moj odgovor, vjerojatno da u potpunosti iskaže svoje negodovanje. Osjetila sam da kad bih izgovorila i riječ, vodilo bi u uzaludan sukob i bijes. Zašto bih ga provocirala? Kostja nije loš momak. Samo nije u potpunosti shvatio zamku koju je Ariman jučer postavio, a Kostja se uspio uvući u nju poput blesavog vrapca. Napokon, svatko čini svoj izbor u ovom životu i snosi odgovornost za nj.

Spustila sam pogled na tanjur i nastavila s obrokom. Nakon što nije dobio odgovor, Kostja je uporno ponovio, „Da, to je samo filozofija!“

Nijedna zamjerka nije slijedila njegovu rečenicu. Tatjana reče sa snenim uzdahom:

„Kakvu cool jahtu ima! I namještaj iznutra!“

„Čovjek se brzo navikne na dobre stvari“, primijetio je Andrej.

„Ne spominji“, kimnula je Tatjana. „Poslije tog luksuza ne mogu gledati ovu zabit...“

„Zaista je zabit“, samozadovoljno reče Kostja, gledajući prijezirno uokolo i zaustavljajući pogled na stol. „Idemo na plivanje ili što već. U protivnom ću se osjećati bolesno gledajući ovu hranu.“

Društvo zajedno kimnu slažući se s njim. I počeše ustajati s našega improviziranog stola.

„Ideš li?“ Pozvala me Tatjana.

„Ne, hvala, radije bih ostala“, izgovorih uz osmijeh. „Za razliku od Kostje, jakoga sam sibirskog zdravlja.“

Iako smo se mirno razišli, imala sam neugodan naknadni osjećaj. Ipak nisam dopustila da se uznemirim zbog takvih sitnica. Nakon što sam daleko poslala svoje loše misli, protrljala sam ruke iščekujući da ću probati kekse i slastice. I puneći tanjur različitim slatkišima, da se ne bih istezala, sjela sam bliže skupini starijih momaka na čelu sa Sensejem.

Nikolaj Andrejevič pogledao je hrpu slatkiša koju sam donijela sa sobom i dao me za primjer, „Pogledajte kako treba jesti! A od vas čujem samo 'neću', 'hvala', 'pardon'!“

„Točno“, Stas se radosno složio. „Treba joj! Inače će je otpuhati vjetar! Pogotovo nakon što su joj dupini otresli posljednje kilokalorije.“

Dečki su se ponovno nasmijali. Međutim, Nikolaj Andrejevič je, poput pažljivog roditelja, nastavio inzistirati da dečki pojedu nešto „ozbiljno“. Viktor je odgovorio za sve njih u šali:

„Ne, ne, doktore, nemojte inzistirati, mislim tjerati nas. Nije nam uopće do toga! Jučer smo se toliko arimanizirali da danas hrana izaziva istu reakciju kao Ženjina u priči s rakovima.“

„Šta?!“ Ženja se digao i uhvatio se za zadnjicu, vjerojatno kao da nije dobro čuo te riječi. Zbog toga smo se svi valjali od smijeha.

„Pričam priču o rakovima“, Viktor je jasno ponovio uz osmijeh, dok je momku objašnjavao što se upravo dogodilo.

„Ah“, Ženja se malo smirio. „A ja mislio da govoriš o mojoj Ahilovoj peti! Kakav okrutan zlotvor, mislio sam! Boljelo je cijelu noć, a sad mi se ruga svojim glupostima.“

Dok su dečki izmjenjivali fraze, Stas reče Senseju sa suosjećanjem:

„Pa, nakon jučerašnjih sparinga... Ariman ga je tako izbubetao da mu je ostala velika modrica!...“

„Trebaš je namazati mašću“, Nikolaj Andrejevič odmah savjetovaše.

Ženja je vidio kako se Stas nagnuo prema Senseju te ga u komično i pretencioznom način prozvao:

„Hej, zašto izdaješ vojne tajne?! Ti si špijun!“

„Ja? Špijun?! Pazi, pokušavam mu pomoći, prizivam sve liječničke i spasilačke službe našega dobrog tima! A on me zove špijunom...“

Viktor, koji je sjedio u blizini Stasa, gurnuo ga je laktom sa strane i šaljivo upitao: „A kako to da znaš veličinu njegove 'vojne tajne'?“

„Kako? Ja sam mu prijatelj!“ Rekao je Stas. I gledajući ga uz cerekanje, mašući prstom, doda: „Samo prijatelj, ništa više.“

Kad su se svi dovoljno nasmijali, reče Volođa bas glasom:

„Ipak su bile zanimljive arimanske olimpijske igre na grbavom terenu naših mozgova.“

„Aha“, Ženja je požurio podijeliti svoje dojmove. „Moji tuneli još uvijek pate od kompleksa labirinta.“

„To je istina! Baš cool prvenstvo“, složio se Stas s Volođom.

„Nemoj tak“, Viktor se nasmiješio i kimnuo. „Kako kažu, iluzije užitaka koje je organizirao trener Ariman ostavljaju samo stvarnost potpunih poraza...“

„Da... i puno boljki, da ne spominjemo modrice“, tihim glasom izgovorio je Ženja. I računajući na prste poče marljivo nabrajati: „Prije svega probavne smetnje, drugo, proljev misli. I općenito... totalno spuštanje snage duha pod zemlju! Treće!”

Ženja se prekinuo izrazitom gestom. Primijeti Sensei uz osmijeh:

„Tipični simptomi za osobu oklijevajuće prirode, koja se poput klatna njiše između svoje Životinjske i Duhovne prirode.“

Volođa kimne.

„Kao u šali: 'Što je zajedničko brbljavcu i klatnu? Oba treba zaustaviti s vremena na vrijeme'.“

„Treba ih zaustaviti?!“ ponovio je Viktor. „Hm, u našem u slučaju ćeš se namučiti da stisneš kočnice i podigneš ručnu“.

„Točno!“ potvrdio je Stas.

Sensei pogleda momke i izgovori: „Dobro, prestanite se kritizirati. Čovjeku je svojstveno da griješi.”

„Svojstveno, da“, složio se Ženja, „ali to je maler moje homosapienske, papkarske naravi: ovo svojstvo koristim često i s užitkom!“ Rekavši to, momak se i sam iznenadio svojim riječima. „Ah! Eto gdje sjedi moj zli mali žučni i bubrežni kamen, koji grebe izlazeće tokove moje najčišće savjesti!“

Ovi Ženjkini zaključci iskreno su nasmijali naše društvo. Sensei i Nikolaj Andrejevič su se smijali glasnije od ostalih.

„Ženja! Žučni i bubrežni kamen ne postoji“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič brišući suze izazvane smijehom. „Žučni mjehur i bubreg su dva različita organa, dakle kamenje može biti i u žučnom mjehuru i u bubrezima, ali odvojeno.“

„Stvarno?“ Ženja se iznenadio, ali odmah pronašao „objašnjenje“ za svoje riječi. „Tako je kod normalnih ljudi... koji nemaju Savjesti. A meni je dosadio taj arimanski sindrom i njegovi simptomi.“

Sensei i Nikolaj Andrejevič izmijeniše iznenađene poglede. A Ženja je nastavio dokazivati:

„Eh, život je život! Jučer sam osjetio na vlastitim leđima da je bolje ugristi se za jezik nego se kasnije ugristi za druge dijelove tijela bježeći od muha... u glavi."

Stas je glumio iznenađenje:

„Jesi vidio! Sensei, gle, čudo! Ženja je progledao!"

Momci su se na to počeli šaliti. Nakon što se dovoljno ismijala, ekipa se okrenula daljnjem razgovoru o jučerašnjim dojmovima.

„Vjerovali smo u Arimanove bajke poput male djece." izgovorio je Volođa.

Nikolaj Andrejevič reagirao je humorom:

„Ali bajke također donose određeno iskustvo. Što su bajke zapravo? To su zastrašujuće priče koje pažljivo pripremaju djecu za čitanje suvremenih tiskovina."

„To je istina!", nacerio se Sensei.

„Da, lijepo nam je opisao 'društvo jednakih mogućnosti'", ne bez humora reče Volođa.

„Kad svi uzimaju sve od života!" doda Viktor.

„To znači da su svi jednaki u svojim mogućnostima, ali neki su jednakiji od ostalih", sažeo je Stas.

„A šta biste vi?" Volođa je opet rekao bas glasom. „Ariman nam je dao pravo izbora. Njegovi izbori su imali jedan moto: 'Bogati imaju stvarnu moć! Siromašni samo argumente i činjenice!'"

„Aha", na to će Stas. „A jedini kandidat na ovim izborima je Ariman! Samo se usudi glasovati protiv i odmah ćeš zapjevati falseto."

Dečki su se ponovno smijali, ali potom su se postupno smirivali, vjerojatno razmišljajući o nečem osobnom. Njihove šale

su potaknule moje misli o dvostrukom ustrojstvu ovoga svijeta. Ali čim sam se ponovo udubila u njih, Viktor izgovori s tužnim osmijehom:

„Mislio sam da me nitko i ništa ne može odvratiti od duhovnog puta. Ali u ovom slučaju…“

„Ariman nam je znalački smjestio“, složio se Stas.

„Kako sam se dao upecati, ne kužim?!“

„I ja“, Ženja se složi s Viktorom. „Slušao sam ga, činilo se da se brine o našemu duhovnom razvoju. Ali ispadoh naivac.“

„Da si barem jedini naivac“, rekao je Stas prijateljski, „Tad ne bi bilo problema. Ali sad, nakon Arimana, nastaje prava džungla u mojoj glavi.“

„Točno“, Volođa kimne uz osmijeh. „Neprohodna džungla!“

„Pa zašto onda zanemarivati svoje misli do stanja neprohodnosti?“ napola u šali rekao je Sensei. „Uzmite alat i promijenite ovu džunglu u plemeniti vrt. Dovedite svoje misli u red. Jer vi ste ti koji odlučujete hoćete li se izgubiti u neprohodnoj džungli poput majmuna u potrazi za bananama ili ćete proći život poput mudraca šetajući obrađenim vrtom. Jer džungla se čini neprohodnom samo u prikazu vaše Životinje, za koju je Ariman gazda, dakle kralj te džungle. Ali ako događaje procjenjujete s duhovnog gledišta i dovedete svoje misli u red, otkrit ćete vrlo dragocjenu pouku jučerašnjeg posjeta, gdje je predavač bio najnemilosrdniji i najbeskompromisniji učitelj. Samo zrele čiste duše mogu nadvladati sve njegove prepreke, proći završne ispite i u potpunosti napustiti krug reinkarnacija, ako su puni iskrene stabilne želje za povratkom kući.“

Umirismo se razmišljajući o Sensejevim riječima. U međuvremenu se Ruslan, koji zajedno s Jurom nije sudjelovao u razgovoru, nego su samo slušali i smijali se sa svima nama, također odlučio izjasniti.

„S jedne strane to je istina... Ali također sam mislio da se Ariman brine o našemu duhovnom razvoju. Na početku je također

govorio o postizanju sreće, uspjeha, duhovnog razvoja. To je isto što si i ti, Sensei, pričao nama."

„Ma to uopće nije isto", prigovorio mu je Viktor. „Ja sam također jučer razmišljao o tome. Ali tada sam shvatio! Postoji ozbiljna zamjena!"

Sensei se samo nasmiješio razgovoru i izustio:

„Vi se čudite što je čisto znanje izgubljeno. Eto vam jasan primjer kako se čisto znanje pretvara u religiju, kako se mijenja njegov istinski smisao, kako se duhovne težnje mijenjaju željama Životinjske prirode."

„To znači da je Ariman kriv za sve to!" Ruslan je donio zaključak, izjavljujući ga s intonacijom blage agresije i nezadovoljstva.

„Kakve veze Ariman ima s tim?" rekao je Volođa promišljeno. „Baš je dobro obavio svoj posao. Ariman nas je samo savjetovao, nije nas silio. Svojevoljno smo ga slušali i donijeli odluku."

Sensei je kimnuo slažući se s njegovim odgovorom:

„Problem je što ljudi žele ono o čemu je Ariman govorio. Oni žele postati značajni u ovom materijalnom svijetu pred drugim ljudima, kako bi zadovoljili ambicije svoje Životinjske prirode, ali ne žele dokazati Bogu da su vrijedni naziva Čovjek, težiti Njemu i brinuti se za svoju dušu. Oni žele sada i ovdje postati superbogati, slavni, prijeći sve moguće granice zarad svojih glupih snova, na bilo koji način, samo da bi postigli svoj cilj. Žive da ne budu gori od drugih i, ako je moguće, da budu puno bolji od drugih. Mnogi od njih pokušavaju postati vođe. Skoro svi pretpostavljaju da, ako su dobili priliku i rodili se u ovome svijetu, sigurno trebaju živjeti bolje nego drugi i postići određene vrhunce u karijeri, društvenom rangu, materijalnom bogatstvu."

Nikolaj Andrejevič pogleda Senseja kao da ga namjerava pitati nešto očito povezano s njegovom zadnjom izjavom. Ali suzdržao se i šutio.

„Eh", uzdahne Viktor. „Tako je. Treba uvijek budno paziti na svoje misli i biti oprezan u odabiru svojih želja."

„Pa, slažem se, dobro je kad si budan i oprezan“, izgovorio je Stas. „Ali ako te napadnu parolama kao 'sloboda' i 'jednake mogućnosti', ako ti se to sugerira sa svih strana, a u stvari te se iskorištava kao roba?“

Sensei je odgovorio: „'Sloboda' i 'jednakost' su najzavodljivije Arimanove verbalne zamke, jer čovjek reagira na njih ovisno o svojim duhovnim potrebama, ali tada zbog lukave interpretacije Arimanove 'demokracije'…“

„... Zakorači u skroz... materijalno“, dodao je Volođa uz osmijeh.

„U pravu si.“

„Je li to nešto kao 'demokracija je način odabira svog robovlasnika'?“, našalio se Viktor.

„Nešto slično“, kimnu Sensei. „Jer Arimanova manipulacija riječju 'sloboda' vodi čovjeka na razumijevanje da je može dostići samo novcem, kad ga ima dovoljno. Bogatstvo i moć su glavna oružja za upravljanje ljudskom sviješću. Ali istinska sloboda je kad čovjek bude iznad ovoga svijeta, iznad materijalnih želja, kad čovjek živi svaki dan, svaki sat za svoju dušu, obogaćujući njenu riznicu dobrih djela, misli, pomoći ljudima u okolini. Kad čovjek ne živi radi svog egoizma i značaja, nego radi drugih ljudi, uime Boga.“

„Ovo su zlatne riječi!“ Ženja kimnu ozbiljno. „Ja sam, na primjer, sa svim rukama i ostalim udovima 'pro' dobra djela, misli i pomoć. Ali što ako ne mogu izaći na kraj sa svojim mislima? Iskreno govoreći, misli su mi već dozlogrdile! Nemam više snage sve to trpjeti.“

Momak je govorio tako iskreno da sam ga čak sažalijevala. U određenom smislu Ariman je njega držao za vrat jače nego većinu nas. Ali svejedno, uzimajući u obzir svoju unutarnju borbu i patnju zbog toga, ponašao se dostojno poštovanja, nije se žalio niti pokazivao agresiju prema drugima, kao neki od nas zbog unutarnjeg sukoba, čak se nije žalio na fizičku bol, iako je dan ranije zaradio puno ozbiljnih modrica u borbama. Ali bilo je očito da je tip na rubu i pustio je izljev svoje „gorčine“ samo kroz prizmu beskrajnog humora, kako kažu, bez štete za druge ljude.

Gledajući ga iskreno ponudih: „Ženja, probaj novu meditacija Lotosovog cvijeta. Danas sam je radila. Baš je super! Moje su loše misli nestale i raspoloženje mi je postalo savršeno!“

Ženja je uzvratio: „Isprobao sam je više puta.“ I već se obraćajući Senseju, upita: „Usput, Sensei, ne razumijem, u čemu je stvar? Koliko god se trudio s tom meditacijom, ne djeluje i gotovo. Sve ostaje na razini golog zamišljanja.“

„To je zaista složena meditacija“, odgovori Sensei. „A da bi postigao veći uspjeh u njoj, trebaš biti uporan, marljiv i imati naročitu volju. Tada će se tvoj 'otpor' raspasti i vidjet ćeš potpuno drugačiju stvarnost.“

„To je svijetla perspektiva“, nasmiješi se momak. „Ali čini mi se da imam problem s rastom. Svi moji pokušaji ne daju mi postići drugu razinu, imam samo popratne efekte zbog prekomjernog naprezanja. Možda postoji neki prateći dodatni 'uređaj' za zabrinute kao što sam ja?“ Kao uvijek, Ženja nije mogao izbjeći humor čak i u tako osjetljivim pitanjima. Teškim uzdahom, tip je dodao s molbom u glasu: „Sensei, baci u ovaj nemirni ocean moje Životinje slamčicu za koju bih se uhvatio! Kao što je moj otok Bujan zbrisan skupa s palačom i vjevericom sa zlatnim orasima. Ne zanima me palača, ali Sensei, pomozi spasiti barem vjevericu!“

Nismo se mogli prestati smijati slušajući momkovo iskreno priznanje. Sensei je uz osmijeh izgovorio:

„Pa, žao mi je životinje. U redu, pomozimo joj. Bacit ćemo joj slamku, možda će s vremenom postati Čovjek.“ I razmislivši neko vrijeme, izgovori polako: „Slamka, kažeš... Postoji jedna.“ I ozbiljnije je dodao: „ova meditacija također pripada Lotosu. Vrlo je korisna i djelotvorna u takvim slučajevima. I najvažnije, dostupna je za svakog 'utopljenika' u oceanu Životinjske prirode. Ovako. Prvo se, kao i obično, koncentriraš na solarni pleksus, ugledaš cvijet lotosa i usredotočiš svu svoju ljubav na njegov rast, to jest prakticiraš meditaciju Lotosov cvijet. Kad više ili manje smiriš misli i usredotočiš se na pozitivnu stranu, započneš zamišljati da ti se tijelo sastoji od mnogih malih kuglica, ili atoma, ili stanica, općenito, kako god si zamislio. Vrlo je važno da se vidi struktura tvog tijela, da vizualiziraš svaku stanicu. Nakon što si vidio sav taj

konglomerat stanica, uzmeš lopticu ili stanicu, kako želiš, i vizualno na nju napišeš, kao da pišeš pažljivo svako slovo, vrlo jaku duhovnu formulu koja se sastoji od dvije jednostavne riječi: „Ljubav i Zahvalnost“. Jezik na kojem pišeš te riječi nije važan, jer je bitna suština. Ova formula djeluje na isti način kao i Gral. Jer Ljubav i Zahvalnost su jedine dvije stvari koje je čovjek u stanju dati Bogu.

Tako tijekom ove meditacije postupno ispunjavaš milijarde stanica tim natpisima, a kao rezultat, tvoje misli budu usredotočene na ovu moćnu formulu te poboljšavaju fizičko i duhovno zdravlje. Stanica na koju staviš takav natpis zauvijek će ostati pod zaštitom ove učinkovite i jake formule, kao pod zaštitom talismana ili tamge. Kad se napuniš ovom formulom, ne očistiš se samo od prljavštine negativnih misli, nego otkrivaš i unutarnje svjetlo koje dolazi iz ovih stanica. Kao da pališ puno sićušnih žarulja, a u tebi iznutra postane toliko svijetlo da čak i sjene nestaju... Važno je i to da se tijekom ove meditacije koncentriraš samo na ove riječi i isključiš sve druge, nevažne misli.“

„Nevažne?!” rekao je Ruslan, samom sebi odgovarajući ili pitajući Senseja... iako je Sensei razgovarao izravno sa Ženjom.

„Pa da. Kad samo razmišljamo o nečemu, čak i tada nekoliko misli istovremeno zadiru u nas, skaču s jedne teme na drugu. Za vrijeme meditacije naravno da se taj proces usporava, ali svi smo različiti. Ponekad se zbog loše koncentracije dogodi da u pozadini nastaju nekontrolirane misli. Dakle, za vrijeme meditacije se možeš nehotice prebaciti na razmišljanje o nečemu drugom. Ali upravo u ovoj meditaciji je izuzetno važno da se ciljano koncentriraš, bez ikakvih nepotrebnih misli“.

„Shvaćam“, zadovoljno će Ženja. „Dakle, jednostavno se moram pravilno koncentrirati i zamišljati.“

Ruslan slegne ramenima, vjerojatno ne mogavši u potpunosti shvatiti suštinu meditacije:

„Hmmm... tako jednostavno? Uključiš maštu i to je sve?“

Sensei mu odgovori: „Iako na prvi pogled ova meditacija može izgledati previše jednostavno i naivno, kako Ruslan kaže, 'uključiš maštu i to je sve', ali... daleko je od jednostavne... Jer osim

utjecaja ove moćne formule, čovjek također uključuje snagu svojih misli. A snaga misli služi kao poticaj za ostvarenje programa definiranog od strane čovjeka. Rezultati ovog programa se kasnije odražavaju na njegovo fizičko i duševno zdravlje. Kako je većina ljudi stalno podešena na val svoje Životinjske prirode, velika količina njihovih psiholoških i tjelesnih problema su, prije svega, rezultati njihovih negativnih misli. Ova meditacija je dobra ne samo za ljude koji žele uspostaviti unutarnji red, nego i za one koji već pate od različitih bolesti. Jer gotovo 80% bolest ovisi o umu. Što više čovjek razmišlja o bolesti, to je se teže riješi."

„Tako je", složio se naš psihoterapeut. „Ponekad se dogodi da čovjek tako dobro zamisli svoju bolest da je se ne može riješiti samo zato što je u sebi stvorio misao da je upravo u njegovu slučaju ta bolest neizlječiva. U ovome se, Sensei, apsolutno slažem s tobom. Za ljude koji imaju problema sa živcima ova će meditacija biti doista bolji lijek od svih suvremenih pilula. Jer terapija lijekovima nije u stanju izliječiti ljudsku misao. Terapija lijekovima je dobra samo kao krajnja nužda za tijelo." Napravio je malu stanku i nastavio: „Zaista, ljudski mozak i dalje ostaje prilično tajanstvena tvar i daleko je od istražene." I uz osmijeh doda: „Nevjerojatno je da su čak u vrlo davnim vremenima ljudi o određenim stvarima znali malo više od današnjeg čovječanstva."

„A ne možeš ni zamisliti koliko je to 'malo više' bilo značajno u stvarnosti!", precizirao je Sensei.

Neko smo vrijeme šutjeli sjedeći za stolom. Volođa je prekinuo tišinu:

„Pa, to je zanimljiva meditacija. Intrigantna formula... Usput, prisjetio sam se o formulama. Ariman je također spominjao neke zlatne formule, koje određenim zvukom transformiraju misao kroz ezoosmos do stvarnosti. Navodno ih je koristio sam Agapit. Istina?"

„Da, istina je", potvrdio je Sensei.

„I je li Agapit donio Gral na svijet?"

„Da, zaista je bilo tako."

Momci su postali živahniji i počeli pričati uglas.

„Oh! A zašto je Ariman rekao da je Gral moć nad moći?“

„Sensei, kaži nam!“

„Da, o Gralu...“

„I što je to?“

Sensei je uočio interes skupine za ovo pitanje i predložio:

„Društvo, razgovarajmo o tome nešto kasnije.“

Svi su se smirili. Samo je Ruslan radosno rekao:

„To znači da nije sve ono što je Ariman govorio laž!“

Sensei je umornim glasom odgovorio: „Ariman zaista ima vrlo ozbiljno znanje. Ali uzimajući u obzir osobitosti njegova rada, daje to znanje uz pregršt kukolja. Zato samo čista zrela duša može razlikovati istinu od laži, duhovno od materijalnog. Ostali, koji su opsjednuti materijalnim, u sve vjeruju i, pojevši previše kukolja, ulete u arimansku stupicu. Ali pravi tragatelji, pokupivši čak i iz njegovih ruku pravo zrnevlje, moći će se zasititi.“

Ipak, Ruslan je počeo uzbuđeno dijeliti svoje „uspomene“ i neprestano brbljati:

„Osim toga, Ariman nam je rekao za neku formulu koja se, prema njemu, koristi za uništavanje megalopolisa. Čini mi se da zvuči kao „IED SUEM SULAM“, izgovarao je Ruslan s poteškoćama te hvalisavo dodao: „Čini se da je drevna... riječi su tako teške.“

Sensei se nacerio.

„Teško, kažeš? Obrni rečenicu.“

Dok se Ruslan trudio da to učini, Nikolaj Andrejevič je lako izvršio ovaj zadatak:

„MALUS MEUS DEI?! Na latinskom znači, ako se ne varam, 'Vrag je moj bog'.“

„Ne varaš se“, potvrdio je Sensei.

„Kako… vrag? I to je sve?“ izgovori Ruslan zbunjeno.

Tip je imao tako razočaran izraz lica da su se ostali momci nehotice počeli smijati.

„Šta si očekivao?!“ ubaci se Jura.

Viktor je prijateljski ponudio Ruslanu: „To je to, Ruslane, momče, nauči latinski ako si odlučio zaroniti u antiku.“

„Dobar dogovor“, rekao je Ženja ponovno mašući zbog mušica. „Nisam siguran u taj latinski, ali čim je Ariman to izgovorio, kao da sam se iznutra stresao, kao da se u stvarnosti dogodio potres.“

„I naravno, dao je konkretni primjer“, reče Sensei, kao da je već odavno znao za ovaj Arimanov trik.

„Točno, rekao je nešto o Atlantskom oceanu,“ prisjetio se Ženja mršteći. „I o nekom gradu…“

„New Orly?“ Prekinu ga Jura. „New Orleans!“ I već se obraćajući Senseju, požuri iznijeti svoje informacije. „A glavno što je objasnio u detalje je kako će se dogoditi, kako će tamo sve biti uništeno…“

„Govorio je i o Japanu“, prisjetio se Volođa. „Bio sam iznenađen činjenicom da je spomenuo ne samo magnitude zemljotresa po Richterovoj skali, nego i točan datum kada bi se to dogodilo.“

„Ma jasno“, izgovorio je Sensei.

„Šta jasno?“ oprezno upita Viktor.

„Ako je Ariman tako rekao, to se već dogodilo.“

„U kojem smislu?“ Ruslan ga nije shvatio. „Kako? To je budućnost!“

Sensei je samo snažno uzdahnuo, očito zbog takve momkove naivnosti, i odgovorio:

„Vidiš, onaj tko posjeduje moć doživljava ovaj svijet na drugačiji način nego obični ljudi. Ono što si osjećao onog trenutka kada je o tome govorio, to je bila snaga tog događaja. Dakle, taj događaj, iako je u dalekoj budućnosti, već se dogodio. Pogotovo ako se odnosi na prirodne katastrofe.“

„Kako sad to?“ dečki su bili iznenađeni.

Sensei se tužno nasmiješio i rekao:

„Misao može pomicati planete, a ne da utječe samo na prirodne katastrofe.“ I uskoro je dodao: „Dakle, ako je to rekao, znači da će milijuni za to saznati.“

„Sensei, to sam već čuo od tebe“, Nikolaj Andrejevič izgovori sa smiješkom. „Kako ti milijuni mogu saznati ako nikome ne kažemo?“

„Nije stvar u vama, stvar je u tome što je on izgovorio naglas. Ukratko, ne naprežite se zbog djelovanja ovog mehanizma. Što bude, bit će.“

„Da, najteže na ovom svijetu je ne slušati Arimana“, zaključio je Viktor.

„Za čovjeka je najteža stvar na ovome svijetu ne pasti pod provokacije svoje Životinje. A najvažnije je ostvariti pobjedu nad sobom“, primijetio je Sensei.

„I Ariman je pričao o nečemu sličnom“, Ruslan je izrazio svoju zbunjenost.

Sensei samo odmahne glavom i objasni:

„Pobjeda nad sobom u tumačenju Arimana znači živjeti radi gomilanja materijalnih stvari, svega se odreći zarad novca, prelaziti preko života drugih ljudi radi stjecanja moći i vlasti. Ali to je izvrtanje, prijevara, iluzija blagostanja koja vodi totalnom porazu vaše duše. Jer čovjek koji slijedi Arimanov put želi biti kralj ovoga svijeta. A čak ni ne misli na ono što ga čeka nakon smrti. Za njega je drugi svijet, svijet duše, negdje tamo, tko zna gdje. 'I postoji li uopće taj viši svijet?' - zahvaljujući Arimanovom trudu pretvara se u veliko pitanje za ljude. A materijalni svijet je ovdje, ovdje i sada.

On je za njega nekako stvaran. A sve se ove zamjene događaju zato što se čovjek ne sjeća ljepote višeg svijeta, svijeta Božjeg. Može ga se prisjetiti samo dostizanjem Nirvane, najvišega duhovnog stanja. Ali dok god je čovjek ne dostigne, dok god ne prekorači preko svoje Životinje, provest će ovaj život u iluzijama, u snovima o svom značaju u ovome svijetu, u stvari uzalud, jer koje god da vrhunce dostigne u ovome svijetu, s vremenom se ta dostignuća pretvaraju u ništa.

A prava pobjeda nad sobom je nadjačavanje egoista u sebi, želje da budeš 'car' ovoga svijeta. Ovaj svijet je samo zamka za glupe ljude, koji iluziju uzimaju za stvarnost i na taj način donose mučenje i patnju svojoj duši.“

„Je li to istina kad su u pitanju Arkoni?“ upita Stas.

„Da“, odgovori Sensei.

„To jest, oni su šamani, vješci, paganski svećenici?“

„Ne, takvi su bili prije, u stara vremena, i uopće ne svi. A sada su to ljudi koji u svojim ložama i tajnim društvima povezuju svjetski kapital, politiku i religiju.“

„Misliš na svjetske bankare ili što?“ Volođa je bio iznenađen njegovim pretpostavkama.

„Mislim na one koji ih kontroliraju“, precizirao je Sensei.

Ženja je čak i zazviždao nakon ove izjave.

„Pitam se koja tajna društva postoje?“ upita Volođa.

„U različita su vremena bili poznati pod različitim imenima. Na primjer, jedan od prvih utjecajnih krugova Arkona u davnim vremenima bio je poznat kao 'Slobodni zidari'. Mnogi ogranci potječu od ovog debla. Postoje takozvani 'Bratstvo zmije', 'Bratstvo zmaja', 'Iluminati', 'Masoni' i druga tajna društva. Do danas povjesničari pokušavaju razjasniti iz kojih potječu koji. Ali sve su više zbunjeni. Zašto? Jer cilj Arkona je sve izmiješati i zbuniti, tako da nitko ne može saznati i doći do korijena istinske suštine svih tih tajnih društava. A njihova suština je jednostavna. Velika većina

tajnih društava samo su pijuni u rukama Arkona za Arimanove manipulacije.

Ariman samo igra na slabosti ljudi. Jedna od ovih slabosti je podsvjesna sklonost ljudi prema tajnama. A na taj se način dotiču ne samo duhovne težnje čovjeka, njegove želje da razbije lance reinkarnacija uz pomoć tajnog znanja, nego uglavnom njegove primitivne egoistične ambicije da posjeduje to znanje radi vlasti nad drugim ljudima. To je razlog zašto je velika većina tajnih društava procvjetala pod Arkonima. I uzimajući u obzir da ljudi ne žele samo posjedovati tajno znanje, nego i stvoriti vlastito 'carstvo' oko sebe, vidimo da je danas praktički cijeli svijet pod vlašću tajne svjetske vlade - Arkona.“

Sensei je utihnuo, a Volođa je neko vrijeme razmišljao pa rekao:

„Iskreno govoreći, čak i uzimajući u obzir svo svoje znanje i iskustvo vojnog časnika, nikad nisam čuo za to, posebno za tajna društva te razine. Bi li mogao malo razjasniti to pitanje?“ i vidjevši Sensejeve nedoumice, doda: „Kako bi se reklo: bolje je poznavati neprijatelja nego biti u neznanju.“

Sensei je odgovorio: „Arkoni nisu neprijatelji. Oni su jadni ljudi koji su greškom izabrali prašinu i privremene vrijednosti umjesto vječnih. Njihov izbor je bio načinjen prema materijalnom, ili točnije, u korist Arimana. Čovjek uvijek izmisli neke svoje neprijatelje, jer uglavnom ne može riješiti unutarnji sukob između svoje Životinjske i Duhovne prirode. A odnosi između skupina ljudi i zemalja su samo proširene, prenapuhane kopije ovog sukoba. Međutim, u stvarnosti je najokrutniji neprijatelj za čovjeka on sam, ili točnije, njegova vlastita Životinja. Ne možeš se s njom boriti na uobičajene načine, jer što je jači otpor, to će jača biti agresija Životinjske strane, kako privučeš svoju pozornost na ovaj sukob. Možeš je pobijediti samo svojom spremnošću da ne padneš na provokacije i iskušenja Životinje, te koncentracijom na duhovno i korisno za dušu. Zatim, ako zauzmeš takav unutarnji stav i slijediš ga iskreno, nećeš imati u vanjskom svijetu neprijatelje, a tvoj će se život pretvoriti u uzbudljivu igru. Na kraju krajeva, mi ovdje živimo privremeno, recimo da smo ovdje gosti.“

„Da, ali ovaj je svijet Arimanova zamka, zar ne?! Kako u njemu živjeti ako želiš postati Slobodan?“ upita Jura uzbuđeno.

„U kakvim god se uvjetima nalaziš, bez obzira na prepreke koje ti sudbina donosi, treba živjeti kako dolikuje Čovjeku. To jest, treba postati Čovjek i pomagati ljudima oko sebe. Glavno je u ovom životu biti duhovno slobodan iznutra, slobodan od ovog materijalnog svijeta, težiti Bogu bez skretanja s ovog puta. Tada ćeš moći biti maksimalno koristan za ljude i živjeti život vrijedan Čovjeka. U tome je velika tajna! Budi čovjek ovdje i sada, u ovom egoističnom, materijalnom svijetu. Budi poput Lotosa koji raste u prljavoj močvari, ali unatoč tome postaje savršeno čist! Ti si čovjek i imaš Njegovo zrno!

Našoj grupi zastao je dah slušajući ove Sensejeve riječi.

„Dakle, da biste na ovom svijetu postali Čovjek, morate imati zaista veliku snagu volje i hrabrost za održavanje misli čistima, a ne onečišćenima prljavštinom ove močvare“, složio se Nikolaj Andrejevič. „Ljude uglavnom privlači živjeti na isti način kao i većina ljudi na ovome svijetu. Zato su često skloni egoističnim djelima, zato plivamo u prljavštini i stišavamo svoju Savjest frazama 'svi tako rade', 'svi tako žive'.“ I nakratko doda: „Što se Arkona tiče... Iskreno govoreći, bilo bi i meni prilično zanimljivo slušati informacije o tim tajnim društvima. Ne radi iskušenja, nego zato što želim razjasniti, naučiti kako odvojiti žito od kukolja.“

„Pa, ako imate takvu želju“, nasmiješi se Sensei, „u redu. Ali ova je priča vrlo ozbiljna. Zato vam predlažem, prije nego što uronimo u njenu stvarnost, bolje bi bilo da završimo doručak, osvježimo se u moru i zatim zaronimo duboko u svjetsku povijest“.

* * *

Naša je grupa svesrdno podržala ovaj prijedlog, posebno oni koji nisu ništa jeli. Oni su se odmah otišli kupati. Ostala sam sama da malo očistim stol. Volođa i Sensei također su kasnili s ispijanjem čaja. Ali čim je Sensei želio ustati, Volođa mu je iz zabave predložio:

„Kupanje je super! No, hajdemo za kraj krajeva i početak početaka dokrajčiti ovaj džem od malina“, smijući se jedva je

izgovorio naziv ovoga slatkog užitka, „Inače će se ova delicija pokvariti!“

Ovim riječima Volođa je pokazao na ostatak napola pojedene staklenke džema koja je zamamno stajala na stolu.

„Džem od maline, kažeš?!“ Sensei zastade i s užitkom pogleda prema staklenci. Sjede nazad na svoje mjesto. „Dakle, rekao bih da je pravi trenutak za isprobati ovaj fini džem.“

Uzeo je staklenku u ruku istodobno mi sugerirajući da sudjelujem u ovoj zavjeri sladokusaca.

„Pridruži nam se!“

„O, ne, hvala! Pojela sam dovoljno slatkog“ odbih sa osmijehom i nastavih prati suđe.

„Kako želiš“, Sensei slegne ramenima i istegne se da uzme žlicu.

U međuvremenu je Volođa, dok je Sensei bio ometen sugerirajući mi da sudjelujem, uspio uzeti ovu alatku i iskopati prvu porciju džema iz staklenke koju je držao Sensei.

Sensei nije imao vremena ni umočiti je u džem, kad su Andrej i Kostja došli k njemu prepirući se oko nečega.

„Sensei, riješi spor između nas“, Andrej emotivno započe razgovor. „Kad prakticiramo meditacije, znači da radimo i sa svojom podsviješću, kako si nam i rekao. A u borilačkim vještinama, kako si objasnio, podsvijest se također koristi na majstorskoj razini. Ali u isto vrijeme Ariman je puno pričao o radu podsvijesti. Znači li to da su podsvijest i njezina moć zlo?! Znači li to da sve, takoreći, potječe od Arimana?! To znači da je naša podsvijest zlo!“

„Zašto bi podsvijest bila zlo?“ Sensei se iznenadio. „Podsvijest je samo alat. Budimo precizniji. Podsvijest je materijal od kojeg se radi alat. A što će čovjek poželjeti stvoriti od tog materijala i kako će koristiti taj alat je osobna stvar svakoga, stvar osobnog izbora. Možete, na primjer, ako želite, napraviti oružje da biste ga koristili za uništavanje drugih ljudi poput vas. Ili možete napraviti, na primjer, žlicu, koja je itekako potreban predmet za

upotrebu u kućanstvu.“ Kad je to rekao, pokazao je dečkima svoju žlicu. U međuvremenu, Volođa je opet krišom iskopao pekmez iz staklenke koja je još uvijek bila u Sensejevim rukama. „Žlica od ovog metala je izumljena i napravljena za zasićenje tijela životno važnom i ponekad vrlo ukusnom hranom.“

„Točno“, ponovio je Volođa i odjednom pojeo sadržaj žlice. Nakon toga je malo pričekao da Sensei krene opet pričati te se krišom ispružio da uzme još jednu porciju.

„... Puška Kalašnjikov je također napravljena od metala, ali njena svrha je ubijanje ljudi. Njome ne možeš srkati juhu, a nije baš ni prikladna za jedenje pekmeza.“

„Aha“, Volođa opet zadovoljno kimne i uspješno obavi svoju sljedeću „tajnu operaciju“.

„Ista je stvar s podsviješću. Sve ovisi o čovjekovim namjerama i željama“, zaključio je Sensei.

„Ali Ariman nam je također prilično iskreno rekao da se podsvijest može koristiti za duhovni razvoj,“ Andrej se nije mogao zaustaviti gestikulirajući rukama. „Čak je dao primjere s meditacijama! Znači da je on također koristio žlicu, a ne Kalašnjikov.“ I izrekao je gotovo pretenciozno: „U čemu je onda razlika?!“

„Pitaš u čemu je razlika?“ Sensei izgovori umorno, vjerojatno iscrpljen za objašnjavanje očiglednih stvari.

U ovom trenutku Sensei sjedi za stolom i drži staklenku s džemom u jednoj ruci, a žlicu u drugoj; iznenada oštro svlada Andreja, tako da su ovom noge poletjele prema gore. I čim je uplašeni momak sletio na pijesak, zadao mu je lažni udarac u oči, toliko munjevit da je Sensejeva ruka s drškom žlice stala gotovo na milimetar od Andrejevog oka. Sve se dogodilo tako brzo da šokirani momak nije uspio ni reagirati. Samo je čvrsto zatvorio oči od straha. I sa svim njegovim „borbenim iskustvom“ to mu je bila jedina obrana od takve vrste neočekivanog napada.

Sensei vrlo jasno izgovori Andreju:

„Što misliš, ako uložim snagu od trideset kilograma i ne promijenim putanju ovog predmeta, što će se dogoditi?“

Ja i Kostja stajali smo kao smrznuti, bilo nam je neugodno zbog ovog događaja i nisam znala što da mislim, a da ne spominjem Andreja. Momkovo se lice odjednom iskrivilo od paničnog straha zbog tih Sensejevih riječi; čak se i znojio, očito iz duboke emocije. Volođa je iskoristio ovaj trenutak, uzeo staklenku s džemom od Senseja i, kao da se ništa nije dogodilo, rekao smirenim bas glasom brzo jedući pekmez:

„Žlica će slobodno proći kroz orbitu desnog oka i oštetiti frontoparijetalni dio velikog mozga. Zaključak: smrtonosne posljedice su zajamčene.“

„Točno“, rekao je Sensei, ne skrenuvši pogled s Andreja, kao da je to njegov odgovor.

Zatim ga je potapšao po ramenu i pomogao mu ustati iz pijeska. Andrej, prividno šokiran ovim neočekivanim događajem, izgledao je kao gipsani spomenik. Sensei je sjeo za stol kao da se ništa nije dogodilo i rekao: „Žlica je samo alat. Ali čak i takav plemeniti alat može biti pretvoren u prilično opasno oružje.“ Snažno je uzdahnuo i sažaljivo pogledao u staklenku koja je bila prazna zbog brzoga Volođinog napada. „Nema više džema?“

„Ne“, nacerio se Volođa ližući čistu žlicu. „Nisam ja kriv što ti pažnju odvraća svaka sitnica. A džem je 'pokvarljiva' roba, jedva ga stigneš otvoriti, a muhe se brzo skupe i počnu ga kvariti. Dakle, brzina je vrlina.“

Sensei se nasmiješio i izgovorio: „Volođa, a gdje je ono 'podijeli s bližnjim'?“

„Mora se dijeliti s bližnjima. Ali u velikoj obitelj, eh...” i brzo se ispravi letimice me pogledavši: „Pa, ne trepći, mislim, ne daj se omesti dok jedeš.“

„Ah“, Sensei se iskreno nasmijao i, spustivši žlicu za džem koju nije koristio, mahnu rukom: „Ako smo gotovi s džemom, idemo na kupanje.“

Sensei i Volođa uputili su se prema moru, šaleći se putem zbog brzo ispražnjene tegle s džemom. Kostja i Andrej su, naprotiv, sjedili postiđeno za stolom.

„Odlično!" Andrej jedva izgovori, brišući znoj s čela. Ubrzo je dodao: „Jes' vidio šta mi Sensei poradi! Oblio me znoj!"

„Pričaj mi! Skoro sam hlače smočio", rekao je Kostja, na moje iznenađenje, bez svoje uobičajene patetične maske. „Kako Sensei to uspijeva? Samo nekoliko sekundi njegove pažnje i um postaje toliko bistar! A cijeli sat smo se svađali tko je u pravu a tko u krivu."

„Pa", kimnuo je Andrej slažući se s njim. „U dvije smo sekunde ustanovili da smo obojica budale!"

„Dobro je što si ti prvi pitao, a ja nisam vremena postaviti svoje pitanje", uzdahnuo je Kostja s olakšanjem.

„Nije još kasno, idi i pitaj!" Andrej se tromo nasmiješi.

„Aha, tako što ću naučiti trčati po vodi uz pomoć Volođine pete?! Ne, hvala puno na ovom lijepom prijedlogu. Popravit ću si kočnice u mislima. Jer Sensei je objasnio na sasvim jasan način. Dakle, kako bi se reklo: ovo pitanje se više ne potеže."

„Dobro", nasmiješio se Andrej, „Ako uzmem u obzir tvoje mokre hlače..."

Momci su se tiho smijali. Tada se Tatjana sastala sa Slavom i počela ispitivati što je rezultat njihova spora. Na to je Andrej mahnuo rukom i rekao:

„Rezultat?! Pretjerano ispuštanje tekućine i shvaćanje naše vlastite gluposti!" A kako ne bi precizirao detalje, pozva sve: „Idemo plivati s ostalima!"

Momci su se nasmijali i otrčali zajedno do vode. Tatjana je ostala pomoći mi očistiti stol te počela ispitivati što se ovdje dogodilo, kako to da su Kostja i Andrej postali kao stari dobri prijatelji, a doskora su se svađali, jer je svaki od njih bio siguran da je njegov pogled bio „istinit".

Ovaj me slučaj natjerao da pomislim kako ponekad griješimo kad se preemotivno svađamo s nekim. A trpimo dan i noć nakon toga dok u umu vrtimo svađu iznova i iznova, izmišljajući nove odgovore za naše protivnike, oštrije, „pametnije“ i uvjerljivije, te čekamo trenutak kad im to možemo izgovoriti u lice kad se sastanemo. A da ne bismo zaboravili naše „briljantne“ misli i dokaze, počinjemo ponovo zamišljati budući sastanak i ponovno se sjećati našega starog razgovora. Iako u stvarnost ne znamo hoćemo li se opet susresti i općenito s kojim ćemo se novim iznenađenjima suočiti sutra.

Ako ovaj spor promatramo sa strane i procijenimo ga ljudski, vrijedi li dokazivati nečiju „istinu“ ako to dovodi do porasta tereta neobuzdane ljutnje i utječe na najpokvareniji dio naše Životinjske prirode – egoizam? Vrijedi li na to obraćati snagu naše pažnje, da bismo kasnije zbog toga trpjeli?! Iako uglavnom ne patimo, jer netko je, prema našem mišljenju, „loš“, zato što je utjecao na naš egoizam. Zapravo, naša duša pati, jer smo u početku pogriješili usmjerivši snagu pažnje ne na Ljubav, nego na mržnju. To bi u ovom slučaju moglo stvoriti duševnu bol. A na njenoj osnovi cvjeta prazna uvreda našeg egocentrizma, koja nam ne dopušta razumjeti dubinu i pravi smisao ove boli. Zato postajemo okrutni i drski u poletnom klepetanju, svađamo se dok ne pobjesnimo. I nije važno koji je glavni razlog našeg spora, bio to Ariman, odnosi između ljudi, filozofija, religija, politika. Glavno je kako se čovjek ophodi prema svađi.

Ako netko poput Arimana poturi svoje mišljenje dvojici prijatelja, ali vođen svojim tajnim ciljevima, a prijatelji zbog toga pobjesne jedan na drugog i ispune se mržnjom, tada bi se prije svega trebali ohladiti i obojica razmisliti jesu li u pravu. Što je zapravo postalo razlog njihova neslaganja te leži u srži ove mržnje? Je li to njihova Životinjska priroda sa svojom megalomanijom, koja se ističe poput stvrdnutog kolača? Može li biti da duhovni čovjek nije u stanju oprostiti svojemu bližnjem?

Zapravo, zašto bismo se mi ljudi trebali međusobno svađati ako sav ovaj svijet pripada Arimanu, a mi živimo ovdje samo privremeno, kao gosti? U toj situaciji možemo samo utvrditi primijećene činjenice i pružiti jedno drugom barem moralnu

potporu. Budući da ćemo prije ili kasnije svi morati otići izvan granica ovoga svijeta! I ta neosporna činjenica nas sve ujedinjuje i svaki uzrok naše svađe pretvara u besmislenu stvar. Jer pred vječnosti će samo naš duhovni dio, ojačan dobrim djelima, imati smisla. A svo ostalo negativno smeće, koje godinama skupljamo zbog vlastite gluposti, samo opterećuje našu dušu, gurajući je u nove krugove zemaljskog pakla. Dakle, vrijedi li pokretati bilo kakvu svađu ako su njene posljedice tako strašne?!

* * *

Moja razmišljanja prekinula je Tatjana koja me odvukla na kupanje čim je naš improvizirani stol zasjao svojom nekadašnjom čistoćom. Momci su se dugo brčkali. Pokrenuli su igru s pravim akrobatskim podvizima pod nazivom „tko će skočiti dalje“. Za to su dva momka spojila ruke ispod vode, a treći je na toj improviziranoj „ruci“ našao skakaonicu dok je držao dečke za ramena, a zatim su ga bacili u vodu. Dok su „stidljivi“ momci, poput Kostje i Jure, samo uživali u letu, drugi, poput drskog Andreja, Ženje i Stasa u međuvremenu su pokušali praviti akrobatske podvige u zraku. Naravno, bilo je dosta prskanja i glasnog smijeha! Gledajući ih, ja i Tatjana smo također poželjele „glumiti heroje“. Prva naša „skakaonica“ bili su Kostja i Andrej. Ali onda, vidjevši koliko su drugi momci letjeli zbog visokih i snažnih Stasa i Ženje, odlučili smo također testirati let na daljinu.

Prvo sam se ja popela na taj moćni „trampolin“.

„Samo se čvrsto odrazi“, rekao mi je Stas.

„Točno! I dok budeš letjela, savij noge, skupi se i okreći se u zraku, tako ćeš napraviti salto“, povikao je Ženja s druge strane.

„I ne zaustavi se na pola puta, odmah se okreći“, dodao je Viktor spremajući se za sljedeći „start“ poslije mene.

„Dakle, jesi shvatila? Kad izbrojim do tri, odbaci se! I samo naprijed!“ podsjetio je Stas.

Ukratko, nakon što sam čula sve savjete „iskusnih“ momaka, popela sam se na njihove spojene ruke i pripremila se za

skok, držeći se za ramena da ne padnem. Ljuljajući me u vodi gore-dolje, dečki su počeli zajedno brojati: „Jedan! Dva! Tri-i-i!“

S ovim riječima bacili su me tako visoko u more da sam ostala bez daha. Iskreno govoreći, ovako dalek let bio je za mene toliko neočekivan da sam bila pomalo uplašena i odmah zaboravila sve savjete, uključujući i onaj da bih se odmah trebala okrenuti. Ali onda, kad sam se sjetila i pokušala nešto poduzeti, bilo je prekasno; tijelom sam udarila u vodu poput mušice u staklo. Ovim udarcem na vodenu površinu nisam zaradila samo bol u trbuhu (boljelo je kao da sam opečena vatrom), nego mi je potonuće u hladnu vodu oduzelo dah, a nisam mogla nogama dosegnuti dno. Zbog straha i panike morala sam brzo plivati do plićaka.

„Pa kako je bilo?“, veselo me pitala Tatjana. Ona me prva dočekala na povratku.

„Ne baš dobro“, odgovorila sam. „Čini mi se da sam bačena poput male žabe u vodu, a sletjela sam na trbuh s iskolačenim očima.“

Pogledala sam trbuh. Bio je crven nakon tako „sretnog“ ateriranja ili, preciznije rečeno, slijetanja u vodu.

„Au!“ izgovorila je Tatjana sa suosjećanjem nakon što je vidjela moju ozljedu. „Boli?“

„Još kako! Peče…“

U međuvremenu nam se približio Nikolaj Andrejevič. Pogledavši me, udijelio mi savjet:

„O, draga curo, zašto se ne paziš?! Mogu razumjeti kad dečki polude, ali zašto tebi to treba?“

„Tko bi znao da će se ovo dogoditi?“ Slegnula sam ramenima. „Nisam mislila da voda može tako…“

„U redu, sve se uči iskustvom“, nacerio se naš psihoterapeut. „Voda ima svoju površinsku napetost. Skakanjem s velike visine bez znanja određene tehnike ulaska u vodu možeš se razbiti. Nije šala!“

Ruslan, koji je stajao nedaleko od nas i slušao „predavanje“ Nikolaja Andrejeviča, upita zbunjeno:

„Kako se čovjek može razbiti o vodu?“

„Lako!“ Potvrdio je Nikolaj Andrejevič. I okrenuvši se prema meni, reče koju mast trebam koristiti za ublažavanje boli i gdje se nalazi komplet prve pomoći.

S Tatjanom sam otišla potražiti komplet za prvu pomoć. Kada smo završile s „liječničkom pomoći“ i vraćale se na plažu, već smo srele Ruslana koji je šepao s crvenim trbuhom i nakratko išao istim putem kao ja i Tatjana, da bi uzeo komplet za prvu pomoć. Nije vjerovao Nikolaju Andrejeviču i mome tužnom iskustvu te odlučio skočiti u „žabljem“ stilu sa „skakaonice“ Ženjke i Stasa. Skočio je na način da je ne samo udario trbuhom, nego je čak uspio ozlijediti nogu. Tako smo se ja i Tatjana vratile pružiti prvu pomoć nesretnoj žrtvi ovog pokusa. Nakon ozljeda Ruslana, Sensei i Nikolaj Andrejevič su doveli cijelo društvo na plažu zbog nepridržavanja sigurnosnih pravila u vodi. Sensei se čak šalio dok nam je držao lekciju o pravilnom ponašanju u vodi.

* * *

Momci su se nerado rastali s morem, raštrkali prostirke po plaži i počeli se sunčati, odmarati poslije kupanja. Međutim, nakon manje od deset minuta tuljanskog izležavanja, Volođa je privukao svoju prostirku bliže Senseju, koji je poprimao preplanuli ten pored Nikolaja Andrejeviča i podsjetio ga: „Sensei, obećao si nam pričati o tajnim društvima.“

„Da, stvarno!“ podržao ga je Viktor, koji nije bio daleko od njih i također je privukao svoju prostirku bliže Senseju.

Odjednom su ih slijedili Ženja i Stas, koji su odgurnuli Volođu i Viktora te došli na središte, poput praščića do svojih nagužvanih srodnika, zajedno sa svojim prostirkama. Svi ostali su im se ubrzo pridružili. Kao rezultat takva masovnog kretanja prostirki, svi su se nagomilali oko Senseja.

„Da, Sensei, pričaj nam!“ momci su navaljivali.

„Pa, ako sam obećao, slušajte pažljivo...“ prijateljski je izgovorio Sensei, razmišljao o nečemu, a onda započeo svoju priču. „Da bismo razumjeli cilj tajnih društava, koja znanja i metode koriste, trebalo bi duboko ući u izvore sukoba između Dobra i Zla. Na Istoku od davnina ljudi vjeruju da je glavno središte otpora Zlu i mračnim silama na zemlji Šambala, koja je primarni izvor znanja i ogromne duhovne sile. Ali volio bih da primijetite da, iako Šambala posjeduje sve ove značajke, ona je općenito neutralna u odnosu na ljudsko društvo, daje ljudima čisto znanje i puno pravo da čine svoj izbor između sila Dobra i Zla. Zato je duhovno znanje o Šambali raširenо u ljudskom društvu, a Zlu se u pravilu suprotstavljaju sami ljudi koji su na duhovnom putu.

Naravno, s vremena na vrijeme ljudsko društvo posjete Bodisatve iz Šambale, koji su uglavnom usredotočeni na obnavljanje izgubljenog duhovnog znanja, stvarnu povijest razvoja ljudske civilizacije, koju su ljudi izgubili s vremenom ili je skrivena od većine ljudi ili izmijenjena od strane drugih ljudi, zarad njihovih pohlepnih ciljeva i potrage za moći. Bodisatve također daju dodatne informacije o svijetu, ovisno o razini znanstvenih dostignuća civilizacije. Zato zauzimaju neutralnu poziciju u odnosu na ljudsko društvo i ljudima daju, koliko god je moguće, čiste informacije, bez dodira fantazije vjekovnih prljavština, kao i raznih ljudskih ambicija. Prihvatiti ove podatke ili ne, osobni je izbor svakog čovjeka koji ima sreću u ljudskom društvu postati posjednik znanja Šambale, o kojem sanjaju mnogi veliki i moćni ovog svijeta. I prema tome, glede odupiranja Zlu, ako posjeduješ te informacije i činiš stvarno Dobro na ovom svijetu, ili udovoljavaš svojoj taštini ovim znanjem, također je osobna stvar svakog čovjeka i ljudi uopće. Ali još jednom naglašavam da u okviru ljudskog društva jedino ljudi koji slijede duhovni put odupiru se Zlu i Arkonima. Usput, ti su ljudi u drevna vremena nazivani Arhati.“

„Arhati?“ upita Viktor.

„Da. U prijevodu sa sanskrta 'arhat' znači dostojan. Danas ovu riječ budisti upotrebljavaju za ljude koji su se približili stanju Nirvane. Ali zapravo su se od davnina arhatima nazivali ljudi koji su bili dostojni svijetu donijeti duhovno znanje Šambale. Tim

ljudima pripadaju i oni koje su stari Slaveni nazivali Veža, Sokrovenik, Mežanin."

„Vidiš, Arhati i Arkoni! Razlika je toliko mala, samo par slova, a imaju tako suprotne ciljeve!" Stas je bio iznenađen.

„Da, ali ta 'mala' razlika u znakovima dovodi do potpune suprotnosti", naglasio je Sensei. „A postojanje male razlike u imenima je posljedica usmene predaje ljudi. Jer prvi su bili Arhati, koji su širili duhovno znanje. A onda su se pojavili oni koje su drevni grčki mudraci zvali Arkonima, ističući popularnu metodu Arkona da izmijene i iskrive stvari koje su među ljudima postale popularne zahvaljujući Arhatima. Ova je oprečnost svojstvena svim ljudskim civilizacijama, ma kako ljudi nazivali obje strane.

Arkoni jednostavno rade prema načelima Arimana. I jučer ste imali priliku razmišljati o tim načelima Arimana. Čini se kako on priča iste duhovne stvari kao i Bodisatve Šambale, ali on tako vješto iskrivljuje istinu u korist materijalnog, a koju čovjek ne primjećuje pod detaljima globalnih zamjena, promjenu smjera puta u suprotnu stranu. Ali čovjek koji ima više duhovnog u sebi shvatit će ovu zamjenu i otkriti je. Ariman samo igra na ljudske slabosti, na želje Životinjske prirode, ma kakve lijepe riječi koristio. To u potpunosti zbunjuje čovjeka. Iste principe, načela njegova Gospodara, slijede Arkoni."

„Što znači riječ 'Arkoni'?" upita Jura.

„Riječ 'Arkoni' potječe od grčke riječi 'archontes', što znači 'starješine', 'preci', 'poglavari', 'vladari'. Mnogo kasnije pravoslavni kršćani počeli su se prema njima ophoditi kao prema 'vražjim slugama'. Gnostici, koji su bili vođeni drevnim znanjem, Arkone su tumačili kao vladare svijeta duša, tvorce materijalnog svemira, čiju moć može prevladati samo duhovan čovjek. Ali općenito su mislili da snaga Arkona, prema Božjem planu, nije neograničena. Uzimajući u obzir oprečnost Arhata i Arkona tijekom tisuća godina, u određenoj mjeri su u pravu, naravno.

Veliki Arkon, ili još nazvan 'Arkonom ovog svijeta', a to je isto što i 'knez ovoga svijeta', je Ariman... Ali u starijim vremenima njegovo ime je, pored Velikog Arkona, bilo Abraksas, kako se danas tumači, 'duh univerzalne cjeline koji nije apsolutno zlo, ali budući

da je neznalica, sebe smatra apsolutnim Bogom'. Ovu legendu bajkom mogu smatrati samo oni koji su u potpunosti nesvjesni znanja i ustroja svijeta. Za mudre ljude to je nagovještaj, savjet.“

Tog časa Nikolaj Andrejevič reče:

„Ovo posljednje se vjerojatno događa zato što ljudi znaju malo ili ništa. A gdje nema znanja, tu su nerazumijevanje i strah.“

„U pravu si. Što ljudi znaju o Arimanu? Uglavnom, zbog djelovanja Arkona, primaju se informacije koje odgovaraju razini šestogodišnjeg djeteta, nešto poput 'Sotona je loše grozno čudovište s rogovima i kopitima, koje će te odvući u svoje mračno kraljevstvo i kuhat će te u loncu s katranom, ako nas ne budeš slušao i činio sve što ti kažemo'. Usput, ne samo u religiji, nego i u politici, Arkoni koriste istu tehniku pružanja informacija većini ljudi diljem svijeta. A to se događa jer ozbiljne informacije, posebno o politici, većina ljudi ne shvaća. To vodi paradoksu: svaki pojedinac sebe smatra mudrim i pametnim, ali većina njih ozbiljne informacije shvaća samo na primitivnoj razini objašnjenja, tipičnog za malo dijete. Tako je bilo u davnim vremenima, a i sada je. Zato Arkoni tako rade do danas – imenuju svoje ljude tumačima.“

Volođa sumnjičavim glasom izgovori:

„Vjerojatno su ljudi takvih shvaćanja zato što ne poznaju cijelu istinu koja se kuha u loncu političke kuhinje. I nitko im, naravno, nikada neće reći istinu, jer bi na taj način potkopali autoritet onih koji pokreću sve te poremećaje“.

„Da, da“, odjeknu Ženja, „Kako kažu, ako želiš kobasicu i politiku, bolje je ne znati kako se obje kuhaju.“

Ekipa se smijala. A Stas se požalio s humorom se obraćajući Senseju:

„Kako onda ispada? U vezi s religijama, Arkoni besramno kleveću vlastitog Gospodara dok plaše ljude 'strašnim čudovištem'?!“

„Pa, koriste bilo koja sredstva za postizanje svog cilja. A njihov je cilj jednostavan - odvratiti pažnju čovjeka od njegova unutarnjeg duhovnog razvoja na izvanjsko materijalno. Da bi

sakrili pravi uzrok Zla, koji se krije unutar čovjeka, u njegovoj Životinjskoj prirodi. A naravno, za njih je najvažnije postizanje neograničene vlasti nad ljudima. Oni teže tome i diktiraju društvu svoja pravila života, nameću ratove i ne libe se u ljudima buditi zvjerske nagone. Profitiraju od ljudskog straha i neznanja. Jer ako čovjek zna istinu, prestat će ih se bojati, vidjet će svjetlo. Više ga neće zanimati njihove laži, okrenut će se i prijeći na duhovnu stranu. Stoga Arkoni rade sve kako se to ne bi dogodilo. Dakle, društvo, što god bilo, budite oprezni na ovome svijetu. Ne zaboravite da smo ovdje privremeno, gosti smo Arimana. Sve je njegova Satrapija."

„Što? Satrapija?!" Andrej ga nije shvatio. „Što je to?"

Ženja mu je objasnio na svoj način:

„To je mjesto gdje vladaju ubojice."

„Stvarno?!" naivno upita Andrej okrenuvši se Senseju.

Sensei se nasmiješio Ženji i odgovorio:

„Skoro. Satrapija je mjesto pod vladavinom satrapa. 'Satrapēs' je grčka riječ. Potječe od drevne perzijske riječi 'sitrab'. Tako se nazivao vladar regije (satrapije) u drevnoj Perziji koji je imao neograničenu moć."

„To sam mislio, Satrapija je veliko ubojstvo duše za narod!" glasno će Ženja. „Nitko ne želi živjeti u Satrapiji", i odjednom lukavo doda, „ali svi sanjaju postati Satrap."

Momci su začuđeno gledali Ženju. U međuvremenu je Volođa počeo ispitivati Senseja o tajnim društvima.

„Znači li to da su tajna društva djelo Arkona?"

„Zašto? Tajna društva organizirali su i Arhati i Arkoni", precizirao je Sensei.

„S Arkonima je jasno", složio se Nikolaj Andrejevič. „Svaka se moć temelji na posjedovanju skrivenih informacija kojima se manipulira sa sebičnim ciljevima. Ali zašto Arhati trebaju tajna društva ako idu duhovnim putem?"

Sensei reče: „Ovaj svijet, kao što sam rekao, pripada Arimanu. Zbog toga su Arhati od davnina morali organizirati tajna društva, da bi bili maksimalno korisni narodu. Ne zato što su to željeli, već zato da zadrže čistoću primljenog znanja, kako bi se ljudi mogli suprotstaviti Arkonima uz njegovu pomoć. Ali za Arhate je, za razliku od Arkona, ta tajnost bila mač s dvije oštrice. Budući da je mnogim ljudima pomoć Arhata postala toliko duhovno značajna da su obični ljudi u sjećanju zadržavali slavu i poštovanje prema takvoj tajnoj organizaciji. Ali su tim sjećanjem ljudi nesvjesno štetili Arhatima. Čim je njihova tajna organizacija među ljudima postala popularna i poznata, jednostavno rečeno, previše je ljudi znalo za nju, Arkoni su odmah koncentrirali svoje snage, ne samo na uništavanje te organizacije, nego još gore, na zamjenu unutarnje ideologije ove organizacije prodorom svojih ljudi u nju i eliminacijom vodećih Arhata. To jest, za obične ljude, koji nisu bili svjesni unutarnjih radnji u ovome tajnom društvu, izvana se činilo da je organizacija aktivna, ali duhovno je već bila prazna. Igrajući na njenu popularnost i ponekad korištenjem imena ubijenih Arhata, Arkoni su na svoj način već manipulirali sviješću ljudi.“

„A što je bila organizacija „Slobodnih zidara“ koju si spomenuo kao jedan od prvih utjecajnih krugova Arkona?”, upita Volođa.

„Oh, to je klasični primjer kako se moćna organizacija Arhatovih 'Duhovno slobodnih zidara' s vremenom okrenula u tajno društvo Arkonovih 'Slobodnih zidara'.“

„Stvarno?! Bilo bi prilično zanimljivo slušati o tome“, sa zanimanjem reče Nikolaj Andrejevič i udobnije se smjesti.

„Dobrodošli ste“, odobravajući kimnu Sensei i poče pričati svoju priču. „Pokret 'Duhovno slobodnih zidara' osnovan je u starom Egiptu. A prvenstveno su ga stvorili Arhati, kao pozitivno duhovno društvo za narod. Ta-Kemet, kako se u davna vremena zvao Egipat, bio je posebno mjesto za Šambalu. Ali to nije tema našeg razgovora. Osnivač ovog pokreta bio je čovjek zvan Imhotep. Ako se koristi terminologija drevnoga ruskog jezika, on je bio Veža, Sokrovenikov učenik.“

„A tko je bio Imhotep? Faraon?“ upita Slava, pažljivo poslušavši Senseja.

„Ne, Imhotep nije bio faraon. Danas je većini poznat kao arhitekt koji je vodio izgradnju jedne od prvih stepenastih piramida. Ova piramida imenovana je u čast faraona Džozera, koji je živio u to vrijeme i koji je osnovao 3. dinastiju, 2778. g. pr.Kr...“

„Aha, dvije tisuće sedam stotina... otprilike tri tisuće godina prije Krista?!“ napola potvrdno, napola ispitivački izgovorio je Kostja i počeo odjednom računati. „Ako tome dodamo skoro dvije tisuće godina naše ere.... Znači ukupno prije gotovo pet tisuća godina?“

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei.

„Drevni čovjek!“ reče Andrej čuvši izračune i doda sa smiješkom: „Sad znam zašto nisam nikad čuo za njega.“

„Jesi, jesi! U školi. Spominje se u povijesti“, brzo reče Tatjana.

„Hm, na satima povijesti Andrej je imao za činiti važnijih stvari nego slušati“, obavijestio ju je Kostja šaljivo.

„Pazi tko mi kaže!“ vratio mu je Andrej. „Iako, iskreno govoreći, nisam volio sate povijesti. Bilo je tako dosadno. A učiteljica je govorila toliko dosadno da smo gotovo spavali.“

Kostja je želio nadodati nešto, ali Nikolaj Andrejevič pristojno je promijenio temu na zanimljivija pitanja.

„Koliko znam, Imhotep je također bio izvanredan liječnik svog vremena.“

„Da, i ne samo liječnik“, potvrdio je Sensei. „Imhotep je bio tako značajna osoba da zavređuje detaljno izlaganje...“

Sensei je napravio stanku u svojoj priči i zamolio Viktora da mu doda bocu s mineralnom vodom koju je držao u ruci, popio malo iz nje i vratio je Viktoru. Onda je nastavio pričati.

„Imhotep je rođen nedaleko od Memphisa, glavnog grada drevnog Egipta tog doba. Bio je sin pučanina, izvrsnog zidara

zvanog Knofer. U to vrijeme uopće nisu postojale škole. Djeca su učila unutar obitelji. U pravilu su djeca preuzimala usmjerenje roditelja. Tako je određeno zanimanje bilo obiteljska stvar i prenosilo se s jedne generacije na drugu. Imhotep je od svog oca naslijedio vještinu zidarstva dok je još bio mlad. Time bi se i dalje bavio da mu se put nije ukrstio sa Sokrovenikom, koji je procijenio njegovu istinsku vrijednost, ne samo njegovu oštroumnost, nego i njegove ljudske kvalitete. Imhotepu je bilo dvanaest godina kad je upoznao Sokrovenika i odabrao životni put zaista vrijedan Čovjeka.

Ubrzo je Imhotep postao učenik Sokrovenika te je iniciran u osnove znanosti o Bijelom Lotosu. Pored prirodnih znanosti, na primjer gramatike, matematike, fizike, geometrije, astronomije, medicine, Sokrovenik ga je podučavao istinskom izvornom duhovnom znanju o čovjeku. Također mu je otkrio praksu Lotosovog cvijeta. I kad je Imhotep počeo sve to samostalno prakticirati sa svom svojom predanošću, bio je iznenađen promjenama koje su počele događati.“

Kostja je čak tiho zviždukao i rekao s divljenjem:

„Ma da?! Prakticiranje Lotosovog cvijeta bilo je poznato tri tisuće godina pr.Kr.? Pa, dobro, dobro... to je Egipat... A Buda je rođen u šestom stoljeću prije Krista... Čovječe! Koja vremenska razlika, skoro dvije i pol tisuće godina!“

„Zašto si spomenuo Budu?“ upita Andrej zbunjeno.

„Kako misliš 'zašto'? Uvijek je prikazivan kako sjedi u lotosovom cvijetu.“

Kostja je to izgovorio s takvim iznenađenjem kao da Andrej nije shvatio očiglednu stvar iz „logičkog lanca“ misli našeg filozofa. Ženja je slušao momke i, vjerojatno da bi spriječio ovakve razgovore u budućnosti, obratio se Kostji s naglašenom uljudnošću:

„Dragi Einsteino-Sokrato! Biste li bili toliko ljubazni da zaključujete tiho, kako ne biste ometali cijenjenu publiku u uživanju plodova čistog znanja“ te, mijenjajući glas iz pristojnog do strogo upozoravajućeg tona, doda:, „Bez vašega otežavajućeg mudrovanja!“

Sensei se jednostavno nasmiješio svim tim „taktičkim“ pregovorima momaka i strpljivo objasnio Kostji:

„Praksa Lotosovog cvijeta poznata je ljudima od davnih vremena. I usput, nije bila poznata ne samo ovoj ljudskoj civilizaciji. Već sam vam rekao da je ta praksa vrlo drevna i da postoji koliko i čovjek. Samo, s vremena na vrijeme ljudi saznanja o tome izgube ili budu skrivena u mitovima. A Arkoni ne gube vrijeme.

U Egiptu je ovo znanje davano tijekom razdoblja koje su ljudi nazivali „zlatnim dobom“, kad su, prema drevnim Egipćanima, 'Bogovi vladali zemljom'. Ali do vremena Imhotepa to se znanje dijelom izgubilo i razvilo u oblik religijskog štovanja. Lotos je bio cijenjen kao sveti cvijet. Djelomično je poprimio oblik primitivnoga simboličkog štovanja i bio je povezivan s plodnošću polja, jer bijaše mnogo lotosa koji cvjetahu u visokom Nilu (rijeka koja je na njive nanosila crni mulj, zbog kojeg Egipćani nisu imali niti jednu žetvu godišnje). Ali općenito se cvijet lotosa obožavao kao simbol duhovne čistoće. Poput čovjeka s čistom dušom, na kojeg se ne hvata nikakva prljavština ovog svijeta, lotos također raste iz blata, ali uvijek ostane čist i nezamrljan. Štoviše, ovaj sveti cvijet se u legendama povezuje s najvišim bogovima drevnog Egipta, na primjer Ozirisom, njegovom družicom, boginjom plodnosti Izidom, njihovim sinom, bogom svjetla Horusom, koji je prikazan kako sjedi na prijestolju napravljenom od lotosova cvijeta, ili bogom Ra, koji se 'rodio iz lotosa', novorođenim suncem sjedećim na lotosu itd. Lotos je bio povezivan sa sakralnim simbolima, kozmogonskim mitovima (jedan od njih, na primjer, govori kako iz cvjetajućeg lotosa koji raste na brežuljku, a koji se pojavio iz početnog kaosa, izlazi sunčeva beba, koja je 'osvijetlila zemlju prekrivenu tamom'). Usput, ova slika bebe koja sjedi na laticama lotosa bila je popularna sve do rimske epohe.

I premda je velik dio znanja o 'zlatnom dobu' izgubljen, mnogi stvarni događaji tog vremena kamuflirani su u mitove, ali općenito, do vremena Imhotepa su Egipćani vjerovali u postojanje, kako bismo danas rekli, 'duše', više nego današnji ljudi. Stari Egipćani, na primjer, mislili su da je ovaj svijet privremen, da život prati smrt na isti način kao što dan prati noć. A smrt se smatrala

samo prijelaznom točkom u protoku složenog postojanja. Odnosno, vjerovali su u proces reinkarnacije, kako bismo rekli danas.“

Jura je pitao:

„Sensei, a zašto si rekao da su Egipćani vjerovali u postojanje, govoreći našim jezikom, 'duše'? Nisu li imali izraz za 'dušu'?“

„Imali su sličnu riječ. A 'duša' je riječ slavenskog podrijetla, poznata mnogim europskim narodima. Slavenska riječ 'duša' ima korijene u staroslavenskom 'доуша', a 'duh' u 'доухъ'. Danas im se pripisuje porijeklo od korijena 'дых-', 'duh'. Prestanak disanja značilo je prestanak života. Što čovjeku znači umrijeti? 'Izdahnuti'. Ali moram spomenuti da su pod dušom Slaveni podrazumijevali duhovno stvorenje koje posjeduje oboje, i volju i razum. U njihovoj koncepciji to je nešto bez tijela, to jest bez mesa. Duša se tumači kao vitalno važan čovjekov dio, koji je u isto vrijeme neovisan, to jest odvojen i od tijela i od duha stvorenja. Primijetite da je slavenska 'душа' ženskog roda, što u svom sakralnom značenju ističe primarnu ulogu ženskog principa, o čemu ću vam pričati nešto kasnije. A riječ 'duh' je muškog roda. I zajedno s dušom stvara sklad.

Uzgred, slavenska riječ 'duh' ima mnoga značenja. Znači nešto netjelesno, nematerijalno stvorenje duhovnog svijeta, sjena, privid. Znači prikaza. Duh označava i silu duše, hrabrost, srčanost, snagu. Otuda se rodila i riječ 'duhovno', to jest netjelesni duh, bez tijela, koji se sastoji od duše i duha.“

Zašto vam detaljno pričam o ovome? Da biste shvatili, uzimajući u obzir moju daljnju priču, koliko znanje se čuva u sjećanju slavenskih naroda... Općenito, pojam duše kao takve postojao je kod mnogih naroda u različitim vremenima, a ljudska duša bila je različito nazivana. Na primjer, indijski hinduisti su ovu riječ na sanskrtu izgovarali kao 'atman'. Ili, preciznije, dušu su nazivali 'dijelom Atmana' (to jest dijelom Svjetske Duše), istinskim 'ja' čovjeka, koji može biti prepoznatljiv samo na intuitivnoj razini. Perzijanci (u zoroastrizmu) besmrtnu ljudsku dušu nazivali su 'fravaši' (usput, to je izvedenica iz avestičkih riječi 'fravart' – 'ostvariti izbor' i 'pra-vart-ti' – 'postojati ranije'), to jest nešto što

postoji prije čovjekova rođenja i ne umire nakon njegove smrti. Štoviše, spomenuto je da je fravaši, kao utjelovljenje duše, ženskog roda. A prikazuje se kao krilati disk (faroar). Usput, ovaj simbol je još bio poznat drevnim Egipćanima. Smatralo se da, dok se uspinje dobrom bogu Ahura Mazdi, fravaši prolazi kroz tri stadija - humat, hukht, huvaršta, koji na staroperzijskom znače: 'dobra misao', 'dobra riječ', 'dobro djelo'.

„Grci su dušu nazivali 'psihom', čiji korijen znači 'disanje'. A njihov je pojam za disanje bio sličan vjetru, krilima. A dušu su prikazivali ne samo kao leteću pticu, poput Egipćana, nego i kao leptira, koji je odgovarao na isti način kao i duša riječi 'psiha'. Kasnije je ta grčka riječ prešla u latinski i počela biti nazivana 'anima' (anima, animus)...“

Nikolaj Andrejevič je rekao sa zanimanjem:

„To znači da latinska riječ 'reanimacija' ne znači samo 'ponovno oživljavanje'?”

„Upravo tako. U širem značenju to je pokušaj vraćanja duše.“

Ali naš se Kostja uzbudio zbog drugog pitanja. Čekajući odgovor Senseja, momak je pitao sa znatiželjom:

„Kako su onda stari Egipćani nazivali dušu?“

„Ba“, odgovori Sensei.

Kostja očito, kao i nitko od nas, nije razumio pa upita zapanjeno:

„Ba? I to je sve? Jednostavno Ba?!“

„Da“, rekao je Sensei uz osmijeh, gledajući zbunjeno i smiješno Kostjino lice, „jednostavno Ba“.

Ženja je odmah reagirao, gurnuo Stasa i izgovorio: 'Vidiš, a uvijek si me pitao zašto sam tako nesusretljiv, a dočekujem te raširenih ruku i vičem svim srcem: 'Đesi, ba, čovječe!' Sad vidiš da podsvjesno pozdravljam tvoju dušu na drevnom egipatskom jeziku.“

„Podsvjesno...“ oponašao ga Stas. „Imaš li ti uopće podsvijest? Da bi imao 'pod', prvo trebaš imati 'nad'!“

Jedva da je Ženja zucnuo, vjerojatno radi prigovora svom prijatelju, Kostja je opet počeo ispitivati Senseja:

„Dakle, zaista samo 'Ba'?“

„Naravno“, kimnu Sensei potvrdno. „Ili točnije, upravo je 'Ba' pojam najbliži duši. Stari Egipćani tumačili su Ba kao jedan od pet elemenata koji čine ljudsko biće. Ba je prikazivan kao ptica sokol s ljudskom glavom, koji je letio između dva svijeta, zemaljskog i onog drugog. Ba, kao duša, također je smatran utjelovljenjem životne sile svih ljudi, koja nastavlja postojati i nakon njihove smrti.“

„A kojih to pet elemenata čine ljudsko biće?“ upita Viktor.

„Izvorno znanje su predočavali u obliku izmijenjenom od strane ljudi. To jest, tih pet elemenata zapravo nisu ništa drugo do strukture čovjeka, njegove Duhovne i Životinjske prirode“.

„Vrlo zanimljivo“, reče Nikolaj Andrejevič, opet vidno zaintrigiran.

Sensei je pažljivo pogledao publiku i nastavio:

„Pa, ako ste toliko zainteresirani, nastavimo... Jedan od elemenata su stari Egipćani, kao što znate, nazivali 'Ba', duša, koja je bila temelj Duhovne prirode. Ba su često prikazivali kao sokola s ljudskom glavom i upaljenom svjetiljkom ispred nje, kao simbolom koji znači da Ba pripada nebu. Ljudi su vjerovali da su zvijezde skup mnogih svjetiljki blaženih Ba, duše zvjezdane majke Nut.“ Sensei je napravio stanku i jasno ponovio: „Zvjezdane majke! Zapamtite, kasnije ćete shvatiti zašto je to jako važno. Osim toga, stari su Egipćani svojim bogovima davali značajke Ba. Na primjer, sazviježđe Orion je nazvano upravo dušom boga Ozirisa. Sotis, ili Sirius u našem jeziku, bio je duša božice Izide, Ozirisove vjerne supružnice... To također zapamtite.“

Sensei je neko vrijeme šutio, očito nas puštajući da bolje preispitamo ono što smo upravo čuli, a onda nastavio:

„Drugi element koji sačinjava ljudsko biće, prema legendi drevnih Egipćana je 'Ah' ili, također je bio nazivan 'Ab'. 'Ah' znači 'duh', 'blagoslovljen', 'prosvijetljen', tj. potječe iz egipatskog leksičkog korijena 'Ah' – 'blistati, zračiti'. Ah je smatran poveznicom između čovjeka i blistave životne sile. Vjerovalo se da nakon smrti Ah napušta tijelo kako bi se pridružio zvijezdama. Čak je postojao izraz: 'Ah ide na nebo, a tijelo ide u zemlju'.

Ah je prikazivan kao ptica sa svijetlim perjem, ibis, koju su Egipćani nazivali 'a'hu', to jest 'blistav'. Osim toga, u starom Egiptu su štovali Tot-a, boga znanja (i čuvara božanske moći i duše), koji je prikazivan kao čovjek s glavom ibisa ili u potpunosti kao ibis. Vjerovalo se da je njegova supruga Sešat zapisivala detalje života svakog čovjeka na lišću Nebeskog stabla.“

Ženja se nije mogao suzdržati od smiješnog komentara:

„Vidiš, samo pernata živina: sokol, ibis!“

Na to mu Sensei odgovori:

„To je pernata živina za one koji vide samo vanjsko, a ne vide unutarnju suštinu. Ah je tumačen i kao duh koji je simbolizirao volju i želju pojedinca. Kasnije je taj 'duh' počeo biti povezivan s 'duhom' srca (hati). To je uzrokovalo zbrku u legendama, koje su govorile da je nakon smrti čovjek dolazio po pravdu pred Ozirisa, a upravo je srce navodno odgovaralo za ljudska djela, a nije Ah (duh volje i želje) postavljan na vagu u prisutnosti duše Ba, a njezina protuteža bila je božica pravde, istine i reda, Maat.“

„I stari su Egipćani imali zagrobni sud?“ iznenađeno je upitao Andrej.

„Naravno“, odgovori Sensei. „Boga Ozirisa su smatrali bogom Sunca, koji je nakon smrti postao vrhovni sudac izvanjskog svijeta. Prema njihovu vjerovanju, on je odlučivao o daljnjoj sudbini ljudske duše, kuda će je usmjeriti, prema poljima Ialu (ili, kako je također nazivan, Iaru), to jest do nebesa (na našem jeziku), koja su se nalazila, prema legendama drevnih Egipćana, na istočnom nebu, ili će ga predati čudovištu da ga proguta, da tako kažem, prema paklu.“

„Dakle, kad se iskrivilo pravo znanje, došlo je do takva apsurda da su svećenici, kako bi postali bitniji, počeli ljudima govoriti, da bi izbjegli to suđenje 'na vagi' na drugom svijetu, da se ne bi brinuli da će im nakon smrti anatom secirati leš i slučajno im ozlijediti srce ili potpuno ostaviti tijelo bez ovog važnog organa, da im je potrebno dobiti rezervno srce od svećenika, takozvano 'skarab srce' na kojem su zapisane magijske formule.“

„Dobra fora!“ nasmiješio se Volođa s momcima.

„Da, dobra fora“, uz blagu notu tuge reče Sensei. „Ljudska glupost toliko puno izmišlja, a onda se moraš samo smijati brišući suze.“

Nikolaj Andrejevič je promislio i zaključio:

„To znači da je u to vrijeme znanje bilo iskrivljeno. Očito je da su ga kršćani preuzeli od Egipćana... A što je bilo izvorno znanje? Što je bilo skriveno pod pojmom 'Ah'?“

„Sve je jednostavno“, izgovori Sensei. „Sila koja se naziva 'voljom' čovjeka i rađa početni impuls za realizaciju različitih želja ovisi samo trideset posto o materiji, to jest o procesima povezanim s radom mozga. Druge njezine manifestacije povezane su sa suptilnijom tvari ili, jednostavnije, s energijskim i materijalnim svijetom čovjeka, to jest s njegovom aurom, dušom, središtima agatodemona i kakodemona. Ova sila, kao spojna veza, ima jedinstveno svojstvo. Što se više koncentriramo na nešto, to više jača potencijal transformacije energijskih i materijalnih struktura (od kojih se sastoje i naše misli) za stvarna djela, bilo događaje materijalne ili duhovne prirode, ovisno o našem izboru. Usput, zbog tih specifičnih značajki voljnog činjenja, u davnim vremenima ova se sila nazivala glasom razuma, 'bog koji je u tebi'. Kasnije se ta sila nazivala različitim imenima, kao što su koncentracija razuma, spremnik uma koji stvara jedinstvo s jezikom i nositeljem volje.“

„Dobro, ali zašto je to povezivano sa srcem?“

„Od davnina se solarni pleksus smatrao središtem koncentracije snage volje. A on je također bio povezivan s obavljanjem duhovne prakse 'Lotosovog cvijeta'. Zato što se točno na ovom mjestu nalazi duša, koja je povezana samo sa suptilnom

energijskom i materijalnom ljudskom strukturom, a ne izravno s materijalnim tijelom. Dakle, kad bi čovjek postigao stanje jedinstva snage volje (to jest ciljanost misli) i želja duše, smatralo se da to pokazuje duhovnu zrelost čovjeka.

Osim toga, od najranijih se vremena vjerovalo da se na snagu volje utječe, na neki način, našim jezikom rečeno, osjećajima i emocijama. I opet se taj utjecaj pripisuje ovom području. To je djelomice točno. A što se tiče srca... Ono je središnja pumpa tijela, koja pumpa krv. A krv je posebna, vrlo osebujna tekućina, koju se ni izbliza nije proučilo, čak i uz svo suvremeno znanje. Ove glavne sile, da tako kažem, energije, čija kombinacija dovodi do stvaranja materijalne strukture ove tekućine, jedan su od glavnih elemenata u arimanskom sustavu, jednostavno rečeno, u sustavu...", Sensei je neko vrijeme razmišljao, očito pokušavajući pronaći odgovarajuće riječi: „recimo, da budem jasniji, u sustavu 'programiranja materije'."

„Zanimljiva informacija", Nikolaj Andrejevič reče živahno i izgovori odjednom s nestrpljenjem znanstvenika: „Možeš li nam reći više detalja o tome?"

„Zaista je zanimljiva informacija", složio se Sensei. „Ali neće biti više detalja o tome. Niste spremni."

Iskreno govoreći, bila sam pomalo iznenađena takvim otvorenim Sensejevim odgovorom. Budući da to pitanje nije bilo od nekoga od nas, koji bismo pitali samo iz znatiželje, nego to je bio čovjek koji se znanošću bavi dugo vremena i kome bi sigurno trebalo to znanje u poslu. Ali Sensei je prerezao, kao da ne želi čuti prigovor po tom pitanju. Mislila sam: ako je odgovorio na takav način, onda bi posrijedi trebao biti ozbiljan razlog, dakle ta su saznanja doista vrlo ozbiljna i za njih je potrebna određena duhovna zrelost i priprema, čak i za tako pametnog i praktičnog čovjeka kakav je Nikolaj Andrejevič.

Nakon što je to rekao liječniku, Sensei je poslije stanke nastavio, kao da se ništa nije dogodilo, pričati o starim Egipćanima.

„Dakle, što se tiče srca... Postojalo je znanje u drevnom Egiptu, ali ono se pretvorilo u religiju, svećenici su ga namjerno iskrivili." I doda u šali: „Ne možeš vidjeti neurone običnim očima i

ne možeš rukama dodirnuti snagu volje. Dakle, svećenici su odlučili pripisati pojam 'Ah' srcu, budući da su među ljudima postojali različiti izrazi koji su pjesnički povezivali osjećaje sa srcem. Jer to je prilično opipljiv organ, a također je smješten gotovo u središtu. Pa tko bi među laicima primijetio tu zamjenu? Ali ovdje je izravan materijalni dokaz 'utjelovljenja snage volje i ljudskih želja', što može vidjeti i dotaknuti većina znatiželjnika nakon čovjekove smrti. Takoreći, dojmljiva vizualna reklama koja je vrlo brzo počela svećenicima donositi ogromne prihode. Tako je došlo do totalnog masovnog kopiranja izobličenja."

„Ljudi su ljudi", uzdahne Nikolaj Andrejevič.

„Baš."

„Egipćani su bili tako naivni!" Slava izgovori s podsmijehom.

„Ovakva je materijalizacija znanja bila svojstvena mnogim narodima," primijetio je Sensei.

„Naravno", potegnu Andrej. „Kaže se da Ariman radi kvalitetno!"

Kostja je vidio da se rasprava opet nije razvila u ono što je priželjkivao, pa mahnu Andreju:

„Čekaj!" i već se obraćajući Senseju, poče opet ispitivati, „To znači... Pet elemenata drevnih Egipćana koji sastavljaju ljudsku suštinu jesu: Ba, duša, Ah, snaga volje i želje... A zadnji?"

„Zadnji?! To je Ka, element za kojeg se vjerovalo da je duhovni dvojnik čovjeka, njegova životna sila ('disanje', 'duh'), koja mu je dana od rođenja i nakon fizičke smrti je njegov vodič u zagrobnom carstvu, a onda ga napušta. Smatralo se da je Ka rođen i da raste zajedno s čovjekom, stječući njegove vrline i nesavršenosti. Ka može postojati neovisno o tijelu, na primjer doći do neba i tamo razgovarati s bogovima ili se samo kretati zemljom. Znak Ka prikazivan je kao dvije podignute ruke savijene u laktovima (često se ovaj znak nalazio na glavi dvojnika), što nekako podsjeća na hijeroglif u značenje 'steći, oduzeti'. Čovjek je opisivan s mnoštvom Ka ili, kako su ga još zvali, Kau."

„Podsjeća na ljudsko astralno tijelo“, pretpostavio je Nikolaj Andrejevič.

„Zašto podsjeća? To je zapravo to. Kako god, drevni Egipćani su pored toga uspjeli u mnoga poimanja Ka utrpati i zaštitne funkcije aure. Ali to nije osobito važno. Općenito su to tumačili manje ili više ispravno. Što se tiče Ka kao astralnog tijela, smatralo se da Ba postoji u Ka, a može postati bestjelesno ili tjelesno. Iako se zbog strukture Ba više pripisivao eterskim tvarima...“

„Pa, čini se da ti Egipćani nisu bili tako jednostavni...“ Slava odjednom promijeni mišljenje.

Sensei nastavi svoju priču:

„Još jedan element koji tvori ljudsko biće bio je Hat, fizičko tijelo čovjeka.”

„Oh!“ začuđeno uzviknu je Kostja. „A počeo sam se brinuti imaju li pojam tijela uopće!“

Sensei se gotovo neprimjetno nasmiješio i dodao:

„Riječju 'Hat' stari su Egipćani nazivali ne samo fizičko tijelo, nego sve što truli... I na kraju, još jedan element koji je tvorio trojstvo s Ka i Hatom bio je Hu.“

„Hu?!” upita Ženja sa iznenađenjem dok su se stariji dečki počeli smiješiti.

„Da, Hu“, potvrdio je Sensei uz smiješak. „Pod Huom stari su Egipćani u početku podrazumijevali razumnu silu koja se po svom utjecaju na tijelo mogla usporediti samo s pojmom Ba. Kasnije je ovaj izraz preobličen u 'ne najbolji dio duše' koji živi zahvaljujući Hat i Ka te umire zajedno s fizičkim tijelom, odnosno s Hatom. U našem razumijevanju to je Životinjska priroda.“

Kostja je zadivljeno izgovorio:

„Znači li to da je pojam Životinjske prirode bio poznat i u tako davna vremena?!“

Ni stariji momci se nisu mogli ne nasmijati zbog ovog pitanja ili zbog iznenađenog i smiješnog izraza Kostjinog lica, a Ženja je dodao s entuzijazam:

„A šta bi ti htio? Hu je Hu u svako doba i među svim narodima! Kako je bio Hu, ostao je Hu, nema tu šta.“

Nakon tih riječi naša je grupa popadala. A najviše od svih smijao se Sensei, takoreći „do suza“. Momci su počeli oponašati Kostju svojim šalama, kad je napokon Nikolaj Andrejevič nastavio razgovor.

„Već sam se negdje susreo s pojmom 'dvojnosti duše', ali ne sjećam se gdje točno.“

„Pa, često se spominje u učenjima različitih naroda svijeta“, primijetio je Sensei. „Na primjer u Indiji, ljudi koji prakticiraju religiju džainizma imaju pojmove kao što su dživa, to jest duša, duhovna priroda, i adživa, to jest materijalna priroda. Ovi ljudi smatraju da je u okolnom svijetu dživa uvijek povezan s adživom, ali ne samo povezan, nego zaključan i njime porobljen.

„Ili uzmimo poimanja drevnih Kineza o čovjeku. Mislili su da u čovjeku, pored ostalih duša, postoje dvije posebne duše: Hun i Po. Duša Hun, prema njihovu mišljenju, upravlja duhovnom prirodom čovjeka i s njom je povezana preko sila 'Jan'. Nakon smrti tijela ova razumna priroda pretvara se u dobri duh Šen i poslije nekog vremena odlijeće prema nebu. Duša Po upravlja čovjekovim tijelom, to jest njegovom materijalnom, životinjskom suštinom, a to je povezano sa silama 'Jin'. To je niža osjetilna priroda, koja umire zajedno s tijelom i ostaje s lešom kao duh 'Gui' do svoga potpunog raspadanja, kada ode u zemlju i rastvara se. A živo tijelo čovjeka jedina je nit koja povezuje Hun i Po. Smrt tijela dovodi do njihova razdvajanja. Usput, u određeno vrijeme stari Kinezi imali su masovne proljetne rituale tijekom kojih su zazivali Hun i Po. U srcu je ovih rituala bilo uvriježeno mišljenje da upravo sjedinjenje Hun i Po daje život i, naravno, plodnost.“

„A koje su ostale duše, pored ove dvije?“ upita Viktor.

„Gotovo iste kao i kod Egipćana, samo u ponešto različitim interpretacijama. Lin, na primjer, prema vjerovanju drevnih Kineza

je duša koja postoji u svim bićima i stvarima, qi - životna sila. Postoje duhovi svih unutarnjih organa i dijelova tijela. I kao što ste već čuli, Šen je dobri duh mrtvih, Gui zli duh mrtvih."

„Sad je jasno", kimnu Viktor.

Ženja izgovori s notom humora u glasu:

„Sada vidim zašto Kinezi imaju imena kao Hun Lin i Hun Po! Mislio sam da je to način na koji psuju i koriste ružne riječi. Mislim da nekoga stvarno treba voljeti da bi ga se nazivalo takvim imenima! Ali u stvari postoji sasvim drugi razlog!" I gledajući Stasa iskosa, doda s osmijehom, „Pa... Dakle, Stas, da si rođen u Kini, imao bi prikladnije ime, na primjer Stas Hun Po!"

„Znaš, Hun Ženj Po, već sam se zasitio propagande tvoje povijesne domovine!" nacerio se Stas.

„Moje povijesne domovine?!" Ženja, čiji lik ni na koji način nije podsjećao na stanovnike Kine, započeo je s domoljubnim osjećajima. Odmah se smirio i sa suženim očima počeo se klanjati te prijateljski kimnuo Stasu, „Dobrodošli... u goste, mašala..."

„U mene?! Aha, ti si čovjek Čukči! Oprosti, brate, na uvredi. Ipak sam mislio da si Kinez."

Stas se smijao zajedno s ostalima.

„Pogliješili ste, ne... pogriješili! Ja sam kineski Čukči, mašala!"

Ženja nas je opet nasmijao svojom zafrkancijom. Na njega se obrušio cijeli val šala, ali frajer je hrabro nastavio igrati ulogu „kineskog Čukčija". Ovih pet minuta zabave završile su tako iznenada kako su i počele. Nikolaj Andrejevič je pitao Senseja nešto u vezi duhovne prirode. Nažalost, zbog dečkiju koji su se smijali jednoj od Ženjinih šala zaboravila sam kako je točno glasilo pitanje. No, odgovarajući na njega, Sensei je rekao sljedeće:

„Malo ću više reći o ovoj temi i ispričati vam kinesku legendu o tome..."

Momci su se smirili i počeli sa zanimanjem slušati legendu.

* * *

„Nekad davno živio je mudrac Tang Qiao. Živio je mnogo godina, znao puno o onome što se događa na Zemlji i među zvijezdama. Ali smatran je najmudrijim među ljudima zato što je znao puno o onome što se događa unutar čovjeka. Jednom su mu učenici došli i našli ga kako radi nešto neobično. Tang Qiao je završio kopanje grobnice za sebe u vrtu, kraj drveta na kojem je često išao odmarati se i razmišljati. Učenici su se uplašili i počeli ga pitati zašto je to učinio prije smrti, prije termina određenog nebom. Mudrac je odgovorio: 'Da bih zapamtio mir'. Učenici su bili iznenađeni i zamolili Tang Qiaoa da pojasni značenje svojih mudrih riječi. I ispričao im je sljedeću priču. 'Danas sam sjeo odmoriti se kraj stabla i počeo razmišljati o svome životu provedenom na ovoj zemlji. I toliko sam se duboko zamislio da sam vidio kako se dobar duh Šen odvojio od moje Hun duše, a zli duh Gui se odvojio od moje Po duše. Sjeli su jedni nasuprot drugima i počeli razgovarati.

Gui je zamišljeno predložio Šenu: 'Bilo bi lijepo živjeti još jednom!'

'Zašto?' iznenadio se duh Šen. Samo budala, nakon što je prešla naporan i težak put, te stigla do vrata svog doma, vraća se kako bi ponovo prešla taj isti put.'

'Ipak, bilo bi lijepo živjeti još jednom!' reče veselo Gui.

'Zašto?' opet upita umorni Šen. 'Da skočim kao svizac iz zipke kako bih se sakrio u grob? Ne, ja bi htio uskoro okončati ovo jadno postojanje.'

Duh Gui veselo uzdahnu i reče:

'Ipak bi bilo bi lijepo živjeti još jednom!'

'Reci mi zašto. Da ponovo gledam patnju, bolesti i oskudicu? Jer život je vječna žeđ i neizreciva patnja!'

Duh Gui je zaplakao:

'Bilo bi lijepo živjeti još jednom!'

Slušajući ih, na trenutak mi je bilo žao duha Gui-ja, jer će umrijeti zajedno s tijelom i nepovratno se rastvoriti u zemlji. I tog trenutka sam pomislio: 'Da, bilo bi lijepo živjeti opet!' Odjednom sam bio kao u snu. Duh Gui me pokupio i veselo nosio kroz mrak u novi život, šapnuvši mi na uho: 'Da, da, da! Lijepo je živjeti još jednom! Vratit ću ti tvoju mladost, ispunit ću tvoje postojanje radošću, dat ću ti takvo znanje i naučiti te takvim vještinama, umjetnostima, da će ti život proticati u obilju i užicima.'

'Ali kako ću ti platiti?' Pitao sam sa strahom. 'Svojom dušom Hun?'

'Oh, ne!' trijumfalno uzviknu duh Gui. 'Duh Hun je tvoj! Ne brini za to. Slijedit će te i ići ćeš kroz život bez straha i tjeskobe. Ali imam jedno pravilo, jedan uvjet: ja ću uvijek ići jedan korak ispred tebe.'

Razmišljao sam neko vrijeme. Ne vidjevši ništa loše u tome, složio sam se: 'U redu.'

Odmah smo se našli u prašumi, u najneprohodnijem šipražju. Duh Gui hrabro je išao ispred, razmicao bodljikave grane preda mnom, tako da sam i ja mogao slobodno napredovati bez ijedne ozljede. I pomislih: 'Koliko je glup moj duh Gui. Pustiti ga da ide naprijed je za mene čak dobro. Neka za mene radi sav prljavi posao, a ja ću jednostavno uživati u životu.'

Stigli smo do prebivališta moćnog zmaja. Duh Gui mu se prvi približio, a ovaj ga je dodirnuo svojom žaokom i napunio ga silom. Vidio sam da se s mojim duhom nije dogodilo ništa loše pa također priđoh zmaju. Dodirnu mi žaokom tijelo, a ono postade mlado. Zmaj je repom udario o tlo i našli smo se pomlađeni u svijetu punom jakih mirisa divnog cvijeća, gdje su prekrasne ptice pjevale svoje pjesme. Radovao sam se zbog osjećaja životne punoće i otišao ljudima.

Dogodilo se kako je Gui obećao. Podijelio je svoje znanje sa mnom. U trenu sam se uzdigao iznad osjećaja praznine i bio zadivljen svojim znanjima, majstorstvom u ručnim zanatima i umjetnosti. Iako sam postao slabovoljni sluga moga duha Gui. Jer što god pomislim, misli duha Gui uvijek dominiraju nad mojima; što god kažem, riječi mog duha Gui izlete prije. I što god učinim,

pokretač svih mojih djela uvijek je moj zli duh Gui. Nisam mogao učiniti ništa dobro za svoju dušu Hun, ni mišlju, ni riječju, ni djelom. Nisam čak mogao ostati sam s njom da bih se vratio sebi i svom putu. I cijeli svijet mi je izblijedio u očima. Nisam mogao osjetiti miris cvijeća ili slušati pjesmu ptica. Shvatih da me zli duh Gui prevario kad sam mu dopustio ići korak ispred mene, postao sam njegov slabovoljni sluga i na taj način predao svoj duh Hun njegovoj vlasti. Osjećao sam se toliko užasno da sam plakao. Od tog vremena pod drvetom trebao sam učiniti još jedan korak za postizanje mira i sklada svoje duše Hun. Tog trenutka sam se trgnuo i ugledao svjetlo, spoznao suštinu. Uzeo sam lopatu i počeo kopati grobnicu za tijelo i duh Gui, kako bih dolazio ovamo svaki dan i prisjećao se duše Hun i njezine Velike kuće mira, sve do smrti.'

Učenici su se čudili njegovoj iskrenoj priči. A Tang Qiao je izgovorio mudru izreku:

'**Čovjekova trka je besplodna. Ljudi se žure, muče se strahom i gnjevom nametnutim od Po. U međuvremenu, Veliki Dao ostaje u božanskom spokoju. Onaj tko ima želje i razmišlja o njima, rađa se opet na ovom svijetu zbog svojih želja. Samo onaj tko je savršen u duhu, tko je oslobođen želja i straha, naučit će tajnu Velikog Daoa i napustiti ovaj svijet zauvijek. Mudar čovjek ide putem razumijevanja Najvišeg, preko samouranjanja i duhovnog čišćenja... Jer sve je predodređeno zakonima Najvišeg. Najviši vodi sve što postoji i vodi sve što postoji u savršenstvo. Dok savršenstvo podrazumijeva dostizanje krajnjeg cilja, Mira. Jer je Mir izvor najdublje duhovnosti.**'

I Tang Qiao je izgovorio riječi mudrosti koje su stoljećima ostale u sjećanju: '**Ako želite steći Mir Velikog Daoa, zapamtite da rođenje vodi u smrt, ali samo kroz smrt možete oživjeti**'.“

Pričajući o ovoj legendi, Sensei nas je proučavao pogledom. A mi smo njega šutke gledali. Iako je vladala tišina, još uvijek sam u ušima čula Sensejev glas koji je izgovarao posljednju rečenicu: „... zapamtite da rođenje vodi u smrt, ali samo kroz smrt možete oživjeti“. „Tako je precizno rečeno“, pomislih. „Čak i ako uzmem svoj život: da me sudbina nije tako realno suočila s nadolazećom smrću,

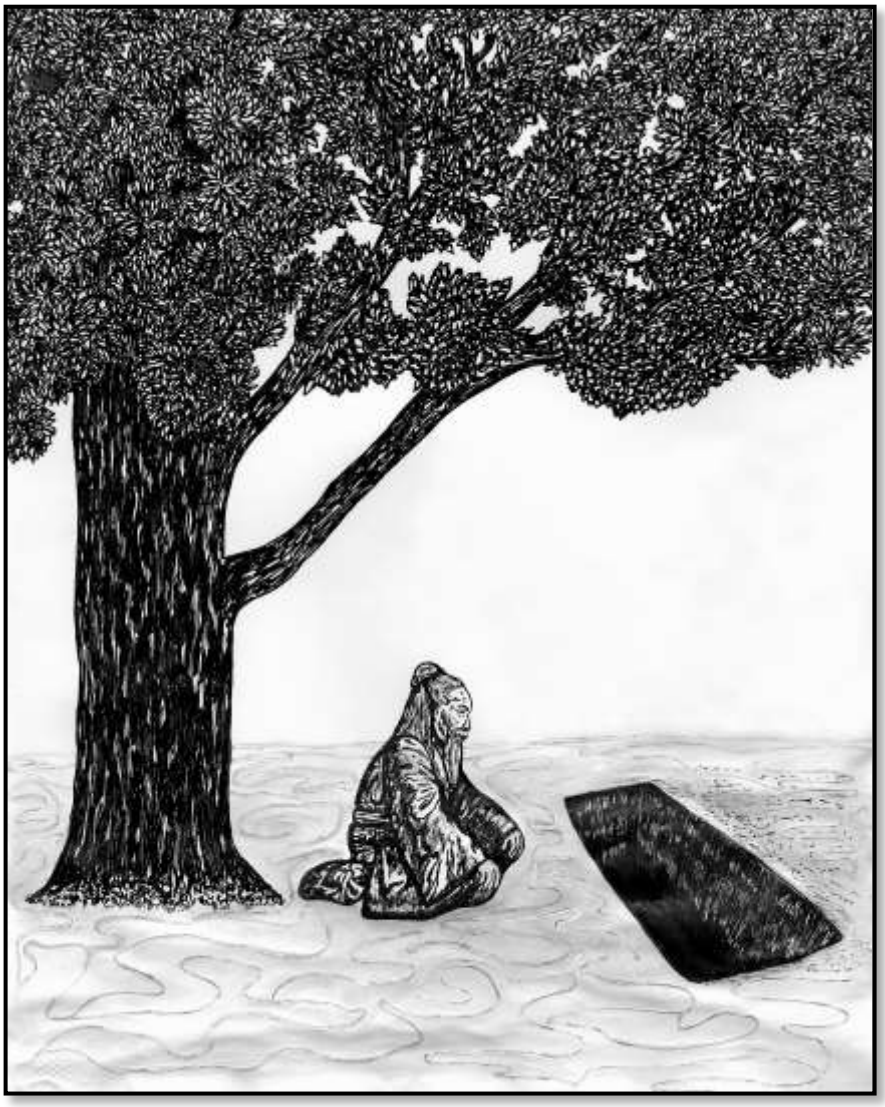

Crtež Anastasije Novih „Na Korak ispred sebe”

vjerojatno ne bih spoznala što je istinski život. Ove su riječi univerzalni nagovještaj za one koji su na duhovnom putu! Na primjer, ako se uzmu u obzir moje materijalne želje, čim se one rode u meni, prije ili kasnije počnem razumijevati beskorisnost tih želja i njihovu prazninu, što znači da u stvari te želje umiru u meni. A kad prestanem željeti tako glupe stvari, moja pažnja usredotočuje se na zaista važnije životne vrijednosti. Ili ako umjesto „želja“ uzmem svoj „strah“. Opet, kada se u meni pojave različiti strahovi, to me tjera da konačno počnem tražiti uzrok tih strahova i načine kako ih se riješiti. Dakle, na kraju će to prije ili kasnije rezultirati „smrću“ mojih strahova. A kad se prestane bojati, kako je Sensei rekao, čovjek se oslobodi straha, a to znači da počinje razumijevati što je istinski život. A ako globalno proučavamo ljudsku suštinu, ispada da ukoliko ne savladamo svoju Životinjsku prirodu, nećemo osjetiti što naša duša želi i zašto nam je dan ovaj život. Kao što je u ovoj legendi ispravno rečeno: kako bi krenuo duhovnim putem, uvijek trebaš biti jedan korak ispred sebe, ispred svog Ega, da te vodi tvoja duša, a ona te nikada neće pogrešno usmjeriti te će te prije ili kasnije dovesti do najvećeg cilja.

* * *

Moja razmišljanja prekinuo je Sensei koji je nastavio pripovijedanje.

„... Isti pojmovi o duši i drugim ljudskim elementima postojali su u drevnoj Kini... ili uzmimo, na primjer, koncepcije turskih naroda Sibira, konkretno altajskog naroda. Oni također razlikuju pet elemenata u čovjeku: 'kermes', što doslovno znači 'nevideći' - to je duh umrloga. To može biti 'aru-kermes', to jest 'čist', ili može biti 'diaman-kermes', tj. 'prljav, zao'. Uz 'kermes' postoji i 'tin' - disanje, nerazdvojni dio čovjeka, 'sur' - utvara, dvojnik koji se može odvojiti od tijela, 'kut', životna sila, ako mu bude ukradena, čovjek će umrijeti...“ I razmišljajući neko vrijeme, rekao je: „Grci su također imali dihotomiju tijela-duše...“

„Što?“ Andrej baš nije shvatio. „Tihotomiju?”

„Ne, dihotomiju“, ponovio je Sensei i odmah objasnio. „Ova riječ potječe od grčke riječi 'dicha', što znači 'u dva dijela' i 'tomē',

što znači 'odjeljak'. To je uzastopna podjela cjeline na dva dijela, a zatim svaki dio opet itd.“

Nikolaj Andrejevič kimnuo je potvrđujući Sensejeve riječi te sažeo svojim općenitim zaključcima:

„Sada je malo jasnije zašto je duša bila izjednačena s 'disanjem' u Starom zavjetu. Egipatski izvor je očit.“

„Usput“, primijeti Sensei. „Obratite pažnju da su drevni Židovi poznavali koncept duše i tijela kao jednog i nedjeljivog.“

„Da?“ s jedva vidljivim osmijehom reče Nikolaj Andrejevič. „Očito je netko trebao nametnuti mišljenje cijeloj naciji.“

„U to nema nikakve sumnje“, složio se Sensei.

„Čekaj, nisam shvatio“, Viktor krene istraživati slučaj. „Što znači da je egipatski izvor očit? Ispada da su drevni Židovi plagirali od drevnih Egipćana i nekako zaboravili navesti izvor informacija?!“

Na to će Sensei: „Prvo, nisu drevni Židovi, kao narod, 'plagirali', jer su uglavnom bili divlji nomadski narod koji se u to vrijeme bavio uglavnom stočarstvom. 'Plagirali' su židovski svećenici, koji su vodili Židove i iskorištavali već u ono vrijeme narod gotovo kao robove. A drugo, nisu plagirali samo stare Egipćane.“

„Ali nisu sve plagirali!“ naglasio je Viktor.

Sensei se samo nasmiješio i rekao:

„Zato sada preko Starog zavjeta imaš mogućnost upoznavanja s različitim drevnim narodnim legendama, fragmentima povijesnih dokumenata i kronika, religijskih i filozofskih spisa drevnih Egipćana, Sumerana, Akađana, Perzijanaca, starih Grka, s doktrinama drugih naroda koji su štovali istočne religije“.

„Eto!“ izgovorio je Stas zaprepašteno. „To je za mene novo! A mislio sam da su Židovi toliko pametni da sami dođu do takva razumijevanja svijeta.“

„Naravno da su pametni“, kimnuo je Sensei. „Jer morali su biti jako pametni da bi mogli obraditi svo to znanje o razvijenijim drevnim civilizacijama i predstaviti ga kao vlastitu religiju. I ne samo predstaviti, nego proširiti svoju ideju po cijelom svijetu, ističući ekskluzivno pravo svojih uvjerenja protiv svih ostalih, u svrhu uvjeravanja većine ljudi da su Židovi od posebnog značaja i 'izabrani' među ostalim narodima. A zapravo, u prvom redu to znači poseban značaj i 'izabranost' klana potomaka židovskih svećenika, koji svoj narod koriste kao štit za postizanje osobne vladavine svijetom. Štit na koje je bacano kamenje tijekom mnogih vjekova zbog neobuzdane aktivnosti svećeničkih vođa u postizanju ciljeva stjecanja moći. Nažalost, njihovi su ljudi bili i ostali njihovi osobni robovi i nemaju oni ništa od svojih 'svećenika', osim velike glavobolje.

Dakle, morali su biti ne samo pametni, nego i vrlo mudri, kako bi za svoje sebične ciljeve preoblikovali tradicionalna znanja različitih naroda, ponekad mijenjajući njihovu unutarnju strukturu, tako da ga su ga mogli steći samo oni koju su najprije naučili jezik, povijest i kulturu Židova. To jest, najprije su morali znati oplemenjenu i temeljito uglancanu 'povijest' pojave klana židovskih svećenika i njihovu 'ogromnu ulogu' u oblikovanju cijelog čovječanstva.“

„To je istina!“ Nikolaj Andrejevič se nacerio. „Kada čitaš u Bibliji tko je rodio koga i tko od koga potječe, počinješ sumnjati u svoju narodnost.“

Sensei se veselo smijao zajedno s našom grupom. A Ženja se nije mogao suzdržati od dodavanja jednoga svog zabavnog komentara:

„Tko je onda napisao? Pravi antitalenti i izrodi!“

„Ne izrodi, već rodovi, seljačino!“ Stas ga je ispravio sa smijehom.

„Pa to i kažem, izrodi, koji su sami sebe izrodili, odnosno rodili“, objasnio je Ženja svom prijatelju.

Stas je beznadno mahnuo rukom prema njemu, dok se cijela grupa smijala.

„Šta da mu čovjek kaže? Ima samo dva oka, a i ona su iza nosa.“

U odgovoru Volođa je komentirao njihov smiješni dijalog:

„Vi ste kao u onoj poslovici: slijepi s gluhim trampio ogledalo za gitaru.“

Buka smijeha odjeknula je morskom obalom. Kad su se momci smirili, Viktor upita Senseja:

„Pitam se što je konkretno preoblikovano u Bibliji?“ i zamoli iskreno: „Sensei, kaži nam barem nekoliko primjera da moje slijepe oči konačno progledale.“

„Aha! I za mog sporaća, molim“, dodao je Stas s humorom.

„Vrlo rado“, spremno odgovori Sensei i krene objašnjavati. „Na primjer, ako uzmete najosnovnije, ono što lako možete pronaći. U Bibliji (u 'Postanku') opis izvornog stanja svijeta kao vodenog kaosa preuzet je svojevremeno iz akadske legende o božici izvornog elementa, utjelovljenja svjetskog kaosa, Tiamat. A Akađani su ovu legendu posudili od Sumerana. Legenda o Rajskom vrtu, kao blaženom mjestu na Zemlji, je transformacija drevne sumerske legende o otoku Dilmunu ili, kako su ga kasnije nazivali Akađani, Telmunu. Dilmun je blaženi otok, izvorna zemlja, 'čista', 'svijetla', 'neporočna', bez bolesti i smrti. Jedan od drevnih sumerskih mitova bio je povezan s njim, mit o bogu Enkiju i božici majci Ninhursag. Usput, židovski 'tumači' preoblikovali su na svoj način upravo ovu, najstariju legendu, iskrivili njezin smisao netočnim prijevodom biblijske priče o Adamu, zabranjenom voću, progonu iz Raja, stvaranju žene iz čovjekova rebra. Iako je u sumerskoj legendi sve opisano potpuno drugačije i temeljilo se na prvenstvu ženske prirode, a nikako muške... Ziusudra se nakon potopa naselio na otok Dilmun, a njegovo ime, doslovno prevedeno sa sumerskog, je 'onaj koji je pronašao život dugih dana'. U Akadiji su tog čovjeka zvali 'Ut-napištim', a to je već značilo 'onaj koji je pronašao disanje'.“

„Sve je jasno, u židovskoj verziji to je Noa.“ Primijetio je Viktor sa smiješkom.

„U pravu si“, kimnuo je Sensei, „Štoviše, ovaj put njegovo se ime shvaća kao 'umirujući'.“

Kostja je sa zanimanjem upitao:

„Kakvu legendu o poplavi su imali drevni Sumerani?“

„Sad ću vam reći... Židovski svećenici kopirali su ovu legendu iz babilonskih mitova, samo su promijenili imena junaka i uveli neke preinake. A sama legenda je išla ovako. Prema sumerskoj legendi, Ziusudra je bio sin poznatog mudraca i pobožnog vladara svoga grada. Od Enkija, boga zaštitnika ljudi, primio je vijest o predstojećem potopu kojeg se su bogovi spremali poslati na ljude. Prema Enkijevim savjetima, taj je čovjek napravio veliki brod nazvan 'lađa koja spašava život', preživio je potop koji je trajao sedam dana i sedam noći. A onda je kao 'spasitelj ljudskog sjemena' dobio 'život poput bogova' i 'vječno disanje', a skrasio se sa suprugom na blaženom otoku Dilmunu... Kasnije je ta legenda bila osnova babilonske legende o potopu, samo su glavni likovi drugačije nazvani. Tako je Ziusudra imenovan Atrahasis ('vodeći po mudrosti') i Gilgameš ('predak-heroj').

Općenito, treba napomenuti da osim sumerske legende o potopu, kao i one o svjetskom drvetu, mitovi o blizancima bili su rašireni diljem svijeta, na primjer u drevnim središtima civilizacije kao što su Indija, Kina, Egipat. I svaki je narod dao svoja imena glavnim likovima ovih legendi. Ako uzmete za primjer svjetsko drvo, Sumerani su ga nazivali huluppu, drevni Babilonci su ga zvali drvetom istine i drvetom života. Stari Egipćani su ga nazivali drvetom spoznaje, prelijepim javorom s plodovima života, vjerovali su da onaj tko sjedi na njemu postaje bog. Pokojnik je u obliku ptice pozvan da sleti na to stablo. Tamo mu je otkrivena velika tajna te je spoznao svoju božansku suštinu i svoje podrijetlo od Vrhovnog Boga. I općenito se u drevnom Egiptu vjerovalo da smrt vraća čovjeka u božansku zemlju iz koje je protjeran za svoga zemaljskog života.

Da ne spominjem stvaranje legendi o Abelu i Kainu, Jakovu i Ezavu, povezane s mitovima o blizancima, posebno o podudaranju sumerske legende o zemljoradniku Enkimduu i pastiru Dumuziju s Inannom, s Egipatskom legendom o braći-bogovima Ozirisu i

Setu, gdje zavidni Set uz pomoć sedamdeset i dva suučesnika-zavjerenika ubije dobrog Ozirisa.

Općenito, tako ide dalje i dalje. A to se tiče ne samo legendi, već i mnogih obreda, običaja, znakova koje su nomadska plemena drevnih Židova preuzela od razvijenijih naroda. Uzmimo za primjer sam drevni Egipat. Plodnost se ondje smatrala darom Ozirisa i bila je visoko cijenjena u društvu. Egipćani su nastojali imati velike obitelji jer je smrtnost djece u to vrijeme bila prilično visoka. Obrezivanje muškaraca se u Egiptu prakticiralo od pamtivijeka, ali ne nad djecom, nego u mladoj dobi dječaka, od šest do dvanaest godina. A bilo je propisano samo iz higijenskih razloga, jer ovi su ljudi živjeli u predjelu s prilično toplom klimom. Ništa drugo. Pored toga, svinju su stari Egipćani smatrali nečistom životinjom i pripisana je Setovom kraljevstvu. Zato nisu jeli svinjetinu. Tako se može još dugo nabrajati,“

„Pa to nisam znao“, rekao je Viktor sa znatiželjom.

Slušajući Senseja Ruslan upita pomalo nemirno:

„Zašto nitko ne zna za to?!“

Sensei mirno odgovori:

„Zašto nitko zna? Mnogi ljudi znaju, posebno stručnjaci koji izučavaju ta pitanja. Samo neki od njih šute iz pristojnosti, ostali to rade zato što pripadaju zainteresiranim krugovima.“ Stariji momci se naceriše. „Pa kako kažu, oni koji žele, iskopat će istinu. Informacije su dostupne, samo je potrebno imati želju...“

„Pitam se kad su drevni Židovi uspjeli prisvojiti tako mnogo od različitih naroda?“ Stas izgovori uz laganu notu ironije.

„Već sam vam rekao da su bili nomadi i stočari“, ponovio je Sensei. „Prvi židovski svećenici tjerali su svoje ljude da idu osvajati druge zemlje, a zatim su ih tamo zarobljavali jači narodi. Čak u mirna vremena su trebali pronalaziti i birati bolja mjesta za naseljavanje. Koliko su dugo živjeli u samome drevnom Egiptu? Neki od njih su se čak urodili s lokalnim stanovništvom. Uzmimo primjer nekoga za koga vi znate -Abrahama, da tako kažem, 'jednog od prvih patrijarha Starog zavjeta', 'praoca židovskog naroda'...“

„Patrijarh-predak? Znači li to da je on bio jedan od prvih iz klana židovskih svećenika?!“ Stas je pokušao pogoditi.

„Drago mi je što počinjete razumijevati suštinu,“ Primijetio je Sensei.

Nikolaj Andrejevič se nasmiješio i rekao:

„Jednom sam se suočio s prilično zanimljivim pitanjem. Tražio sam jednu zemlju u enciklopediji o državama, kad mi se odjednom pred očima nađoše podaci o Izraelu. Ukratko rečeno, povijesni članak o ovoj državi i njenim teritorijima počinje od toga da je 'oko 2000. godine pr.Kr. Abraham, praotac Židova, došao u Palestinu iz Mezopotamije'. A niti jedna riječ o Palestini. Samo mala oznaka sa slikom na karti Izraela: 'Palestinska područja'. I to je sve! Iznenadilo me je što nije bilo nikakva spomena o onima koji su prije toga naseljavali Palestinu. Koliko ja znam, na tom je području postojala jedna od starih država.“

„A šta si mislio“, Sensei slegne ramenima, ***„Povijest za mase, nažalost, natrpana je uglavnom 'činjenicama' u kuhinji svjetske politike, a kuhari je za jelo poslužuju s ukrasima, da tako kažem, u obliku općeprihvaćenih povijesnih koncepata.“***

„Ma, oni su majstori takvih jela!“

„Nisam baš shvatio. Tko je u stvari bio Abraham, prvi predstavnik klana židovskih svećenika ili prosvijetljeni Isusov učenik?“ Kostja upita u nastojanju da se razjasni. „Sensei, jednom si nam rekao...“

Andrej ga je nestrpljivo prekinuo: „Što misliš pod 'jednom'?“

„Sjećaš se kad su nam neki sektaši došli na trening?“

„A-a-a“, otegnuo je Andrej. „Ono kad je jedan od njih, novinar, tražio sastanak sa Sensejem?“

„Da“, Kostja kimne glavom i opet se obrati Senseju. „Još tada je bila riječ o Muhamedu. Rekao si nam, Sensei, da je arkanđeo Džibril nosio Muhameda u prostoru i vremenu do grada Jeruzalema, gdje je dogovorio sastanak s Issom i njegovim prosvijetljenim učenicima Abrahamom i Mojsijem.“

„U pravu si“, potvrdio je Sensei. „Legenda tako govori. Ali legenda i prava povijest dvije su različite stvari... U svjetlu religije od Abrahama su napravili 'patrijarha', 'praoca', 'propovjednika vjere', čak i svojevrsnog 'mučenika'. Sve u svemu, legendarna polumitska ličnost koja je navodno zaključila sa samim bogom Jahvom 'vječni savez' i potvrdila da će nasljednici prava i odgovornosti ovog 'saveza' biti bi potomci Abrahama rođeni od njegove žene Sare, a znak 'saveza' za vjernike bio bi obrezivanje sve muške djece. Ali ako odbacimo sve religijske paravane i pretjerivanja, slika Abrahama namijenjena štovanju vjernika nije nastala bez razloga.

Doista, u XVIII. stoljeću pr.Kr. (a ne u XX. stoljeću pr.Kr., kako danas pokušavaju predstaviti) postojao je čovjek zvan 'a-bu-ra-mu'. Tipično mezopotamsko ime tog vremena. U židovskoj verziji zvučalo je kao 'abraham', a pretvoreno je u ime Abraham, koje vam je poznato, dodavanjem imenu 'Abram', koje se sastoji od dva sloga, dodatni slog za religijske svrhe. Dakle, Abraham je bio rodom iz grada Ur-a u južnoj Mezopotamiji (na jugu današnjeg Iraka), mjesta na kojem je sumerska civilizacija postojala odavno, sve dok Sumerani nisu na 'tihi i miroljubivi' način pokoreni od sjevernih susjeda, nomada Semita-Akađana, koji su na svoj način usvojili njihovu kulturu. U Bibliji se ovaj grad naziva Ur Kaldejski. Međutim, želio bih napomenuti da je riječ 'kaldejski' povezana s ovim gradom tek u VII. st.pr.Kr., kad je postao dio Kaldejskog Carstva ili, kako se također zvalo, Novobabilonskog Kraljevstva, koje je postojalo od 626. pr.Kr. do 539 pr.Kr., dok ga nisu osvojili Perzijanci.

Drevni grad Ur (osnovali su ga još Sumerani) nalazio se nedaleko od Babilona. Za vrijeme Abrahamova života bio je jedno od religijskih središta. Usput, ogromni 'zigurat iz Ura' (religijska građevina izgrađena u obliku osebujne krnje stupnjevite piramide s hramom na vrhu) sačuvan je do naših dana. U ono vrijeme, baš kao i danas, religija je bila čvrsto povezana s politikom. Treba spomenuti da su to bila vremena političkih promjena. To je bilo vrijeme kada je Babilon počeo dobivati na snazi, a političko središte sustava rijeka Tigris-Eufrat počelo se mijenjati. Prije toga Ur je bio značajniji grad od Babilona, zbog svoga političkog i trgovačkog

utjecaja (u središtu indijske i arapske trgovine). I predstavljao je jedan od stubova Arkona.“

„Stubova? U kojem smislu?“ Andrej nije shvatio.

„Budi strpljiv. Kasnije ću o tome... Abrahamov otac, Farra (Terah) bio je lokalni svećenik (kasnije će ga Židovi zvati 'kipar idola' i 'idolopoklonik') koji je u svojim rukama objedinjavao i duhovne i svjetovne moći. I kao obrazovan svećenik, dobro je poznavao astrologiju, astronomiju, matematiku i, naravno, gramatiku. Ovo je znanje prenio svojoj djeci. Farra je bio jedan od rijetkih bogatih svećenika koji su bili izravno povezani s arkonskim krugom, što znači s onima koji su pokušavali tajno kontrolirati ono što se naziva 'međunarodnom politikom', manipulirajući moćnicima svijeta. Tajno članstvo u ovom klanu nasljeđivalo se s oca na sina, to jest samo kroz mušku liniju. Dakle, upravo je Farrau bila povjerena kontrola nad izgradnjom građevine s 'novim stubovima' u regijama koje bi Arkoni istakli, jer oni su se složili o utjecaju Farraovih potomaka u budućnosti te poslali njegova sina Abrahama u Kanaan.“

„Dakle, poslao ga je daleko“, izgovorio je Ženja sa suosjećanjem.

Sensei se samo nasmiješio zajedno sa starijim dečkima i nastavio.

„U Kanaanu, kako su Židovi zvali ovu regiju (koja se sastojala i od palestinskih teritorija), bili su smješteni gradovi-države jedne od najstarijih civilizacija, a vrhunac su doživjeli za vrijeme postojanja Sumerske civilizacije. Naglašavam, postojali su civilizirani gradovi-države, a ne samo zemlja na koju će se, kako sada pokušavaju dokazati, doseliti 'plemena kananskih poljoprivrednika'. A ovdašnji narod nije na bilo koji način bio povezan sa židovskim plemenom, kako je zapisano u legendama Starog zavjeta, s Noinim unukom i Kamovim sinom Kanaanom, čiji potomci su navodno bili Kanaanci. Židovski svećenici koji su napisali Stari zavjet samo su zamijenili korijen.“

„Je li u Palestini postojala drevna civilizacija u doba Sumerana? Zašto do sada nema dostupnih informacija o tome?” Nikolaj Andrejevič se iznenadio.

„Pogledaj kartu, pod čijom su kontrolom bili ti teritoriji. Pročitao si sam kako započinje povijesni članak o tim krajevima. Misliš li da je potomcima židovskih svećenika bilo poželjno otkriti što je ovdje postojalo prije njih? Naprotiv, oni se jako trude povezati svoj narod s ovim zemljama, jer im je to korisno, u prvom redu. Oni nameću ideju da su stari Židovi pripadali grupi zapadnosemitskih naroda koji su naseljavali Siriju, Feniciju, Palestinu od IV. do III. tisućljeća pr.Kr. U stvari je pleme iz kojeg je ovaj narod nastao vodilo život nomada u to vrijeme u sjeverozapadnoj regiji koja graniči s Mezopotamijom. Ali kome je danas potrebna ta istina?“

Nikolaj Andrejevič se nacerio:

„Što duže živim na ovom svijetu, sve sam više uvjeren da iako znanost kao vjerni pas ide ispred svog gospodara, politika je još uvijek drži na kratkoj uzici i s brnjicom.“

„Ali zašto su Arkoni trebali taj Kana... kraće rečeno, to područje?“ Upita Andrej.

„Ta je regija bila najznačajnija u starom svijetu. Zapravo je bila smještena na granici Afrike, Azije i Europe, a samim time na glavnim kopnenim trgovačkim putevima koji su povezivali stare države ovog dijela svijeta. To je bilo zlatno raskrižje putova trgovine.“

„Hm, raskrižje putova trgovine? To mi je nekako promaklo“, zbunjeno je izgovorio Volođa. „Sad je jasno. Trgovina znači prihod. A velika trgovina znači velike prihode. Ako to kontroliraš, imaš moć i utjecaj.“

„Točno. To je politika... Abraham je otišao tamo s obitelji, nećakom Lotom, s velikim bogatstvom, s mnogo ljudi, robova, stoke. I tiho, ali ne uvijek u miru je pokušavao ojačati svoj utjecaj u ovoj regiji, kako će kasnije biti uljepšano napisano: vodio je život 'patrijarhalnog predvodnika klana stočara i nomada'.“

„To zvuči kao 'obavještajac u borbi', Volođa je komentirao uz osmijeh.

„Skoro... Kasnije, u religijskoj verziji, iznenadan Abrahamov pohod bit će motiviran povjerenjem i predanošću božanstva koje je

zahtijevalo od njega, kako piše u Postanku (12-1): 'Idi iz zemlje svoje u krajeve koje ću ti pokazati'. Bit će ukrašeno legendama kako je Abraham, odabran od Jahve, tražio najvišu i najjaču silu u svijetu elemenata i kako se konačno uvjerio, u svjetlu visoke duhovne istine, da sve ima svoje granice osim Boga Stvoritelja."

„To je prilično uvjerljivo", rekao je Nikolaj Andrejevič slegnuvši ramenima.

„Ipak treba napomenuti da su Židovi počeli štovati Jahvu kao Boga mnogo kasnije, gotovo petsto godina poslije Abrahama", nastavio je Sensei. „Jahvin je lik evoluirao u tim plemenima iz kulta boga Jewoa koji je obično bio štovan u Feniciji. Abraham i njegovi potomci, koji su preselili u Kanaan, pokušali su se približiti lokalnom stanovništvu i počeli obožavati lokalnog boga Kanaanaca zvanog El Shaddai, kako su ga zvali u gradu Hevronu. Kanaanski bog El ('Svemogući') vodio je sve bogove, prema vjerovanju lokalnog stanovništva, te se smatralo da je najviši autoritet u svim božanskim i ljudskim poslovima. U različitim kanaanskim gradovima su ga nazivali na različite načine, npr. El Shaddai ('Svemogući'), El Olam ('Vječni'), a u gradu Salimu (kojeg su kasnije Židovi nazivali Šalem, a poslije Jeruzalem) El Elion ('Najviši').

Ali čak i nije stvar u tome. Židovski svećenici su u religijskim legendama svima pričali o visokoj duhovnoj istini, ali su svoje učenike učili potpuno različitim stvarima, a posebno da su sva sredstva dopuštena za postizanje postavljenog cilja. Ako imate vremena, pročitajte u 12. poglavlju Postanka tipične primjere. Kad su ljudi u kanaanskoj zemlji počeli gladovati, Abraham se preselio u Egipat. Tamo je svoju suprugu Saru, kao i svoju sestru, za sebične svrhe prodao u harem faraona. I zbog toga je bezbrižno živio u Egiptu sve ove godine gladi u Kanaanu. Ili čitajte dalje o njegovim unucima, kad je mlađi brat Jakov predložio svom starijem bratu Ezavu, kad ogladni da kupi od njega komad kruha i tanjur leće za prvorodstvo Ezava. Ili kako je upravo taj Jakov podmuklo od svog oca primio blagoslov koji je bio predodređen za Ezava. Ili kako u 32. poglavlju Postanka legenda govori o nekome tko se s Jakovom borio u noći i blagoslovivši ga nazvao ga imenom Izrael, što znači 'bogoborac'. U legendi se ističe da je upravo Jakov postao predak Židova (Izraelita)... Usput, znate li što znači riječ 'Židov'?"

„Židov? Pa, nikad nisam razmišljao o tome“, Nikolaj Andrejevič je odgovorio za sve. „A što znači?“

„Ova riječ potječe od kombinacije riječi koje znače 'prolaziti kroz', a ne 'stigao iz tuđe zemlje', kako danas pokušavaju predstaviti. Vrhovni židovski svećenici, koji su pripadali kasti Arkona, sebe su zvali 'prolazeći kroz mostove vremena'. Ukratko, to je zvučalo kao 'Židovi'. A 'židovski narod' podrazumijeva narod koji pripada tim 'Židovima', to jest svećenicima.“

„Kako to da su 'pripadali'? Kao stvari? Oni su bili njihovi robovi ili što?“ Upita Stas.

„Pa, nešto tako“, odgovori Sensei.

„Eto ga!“

„Dakle... Ili čitajte kako su Jakovljevi sinovi, nakon nagovještaja jednog od braće, Jude, prodali brata Josipa za dvadeset komada srebra trgovcima za daljnju preprodaju kao roba u Egipat, jer je bio omiljeni sin njihova oca, koji mu je rekao za prljave činjenice o njima.“

„Ah, svi su bili 'dobri'!“ Voloða se nasmiješio.

„Juda?! Braća su ga prodala za dvadeset komada srebra?!“ Viktor se iznenadio. „Povijest se ponavlja!“

„Zato je to povijest“, reče Sensei. „Dakle, što se Josipa tiče... Vratimo se našem razgovoru o Židovima koji prisvajaju znanja drevnih naroda. Čak i da ne spominjemo ne najbolju političku stvarnost onog vremena, nego da se isključivo vodimo legendama, sam biblijski Josip, sin Jakovljev, dok je bio u Egiptu, u gradu koji se u Bibliji naziva On, oženio se Egipćankom Asenef, kćeri svećenika zvanog Potifer, koji je bio poznat u gradu. A biblijski grad On poznat je u drevnom svijetu kao egipatski grad Iunu ili, kako ga zvali Grci, Heliopolis ('Grad Sunca'). U to je vrijeme bio jedno od najvećih središta egipatske religije. Bilo je to mjesto odakle je nastao i kult Ra, boga Sunca, i odakle se raširila kozmologija koja opisuje postanak svijeta.“

„Gdje se nalazio taj grad u starom Egiptu?“ Kostja upita.

„Danas je to mjesto predgrađe Kaira.“

„Shvaćam.“

„A prototip Josipa, je li to stvarna povijesna ličnost?” upita Nikolaj Andrejevič.

„Da. Ali sve je bilo puno jednostavnije. Naravno, nitko nije prodao ovog čovjeka kao roba. Bila je to samo epoha kada su Hiksi vladali egipatskom državom. A bio je jedan iz klana Habiru, stranaca semitskog porijekla koji su počeli stjecati političku težinu u ovoj zemlji. Dakle, povijesni lik je bio napisan od ovog čovjeka. Ostatak su dopunjavale različite bajke, uključujući usput i egipatsku bajku o dva brata (Bata i Anubis) i nevjernoj ženi, između ostalog, simbolima uplakane sumerske božice Inanne o Dumuzu itd. Dakle, mnoge su stvari židovski svećenici usvojili iz Egipta.“

„A priča o Mojsiju?“

„Bijaše... Ali nije bilo toliko šareno kako je predstavljeno danas. Unatoč činjenici da sam vas malo umorio temom, detaljno ću vam ispričati ovu priču, budući da je prilično poučna i slična drugoj priči, koju ću vam ispričati malo kasnije. Radim to da shvatite kako je povijest pisana i religija osnovana, kako je bilo u tim vremenima i, najvažnije, što se danas događa... Mojsije (Moše) rođen je na istoku Egipta, nedaleko od Crvenog mora. Religijska legenda po kojoj je odgajan od kćeri faraona nakon što ga je izvukla iz vode, točnije nakon što ga je pronašla u krevetiću u blizini vode, bila je, naravno, izmišljotina, kako bi se glavnom liku pripisao veći značaj u svjetlu religije. A ova se izmišljotina pojavila zbog različitog tumačenja imena Mojsije: židovski glagol 'mašah' znači 'izvući', dok u egipatskom jeziku, baš u koptskom, 'mose' znači 'dijete'. Štoviše, ova legenda bila je potrebna kako bi se sakrili pravi Mojsijevi roditelji, kako bismo danas rekli, da je bio samo napola Židov. Zemlja Madijana nalazila se nedaleko od mjesta gdje je rođen i odrastao, preko Crvenog mora na Sinajskom poluotoku. Kad je Mojsije odrastao, oženio se za jednu od kćeri madijanskog svećenika Jethera (još su ga zvali Raguil). Živio je u kući ženinih roditelja i radio za njih. Treba spomenuti da sam Mojsije nije bio previše rječit. Baš obrnuto, teško je govorio, bio lagan za

kontroliranje i poslušan. Nadalje, zbog tih svojstava svećenici su ga imenovali za javnog poglavara židovske skupine.

To je vrijeme bilo povezano s novim političkim uređenjima na svjetskoj 'šahovskoj ploči' u igri Arkona. U realizaciju arkonskog plana uključeni su mnogi ljudi. Među njima su svećenik Jether, koji vam je već poznat, i svećenik Aron, koji su živjeli u Egiptu i imali određeni autoritet u židovskim krugovima. Kasnije će u spisima Aron biti nazvan 'prvim u redu glavnih svećenika', 'rodonačelnikom svećeničke kaste'. A u religijskim legendama predstavljen je kao Mojsijev brat, gdje je jasno pokazana njegova 'sporedna' uloga u odnosu na Mojsija, da je samo 'pomagao' Mojsiju, bio njegov tumač i glasnik. Međutim, to je daleko od istine. Aron je bio iz klana svećenika koji su se smatrali 'čistim Židovima'. Izuzetno su prezirali takve polučistokrvne, poput Mojsija, čak ih nisu smatrali ljudima, a kamoli svojom braćom. Ali **prema načelima Arkona, ideološki organizatori i faktički vođe koji služe Arkonima ni u kom slučaju nisu smjeli pokazivati svoje vodeće uloge u bilo kojoj sferi. Tajnost, mističnost, nevidljiva kontrola nad liderima su tri zlatna pravila u svakom planiranom događaju Arkona. Oni se koriste ovim principom sve do današnjih dana**, zapamtite to. Iz istog razloga je službeni vođa Mojsije uzdignut iznad ostalih u svećeničkim spisima, dok je vrlo 'skromna uloga' s crtama 'pomirenja, blagosti i mekoće' pripisana Aronu, a svećenik Jether gotovo se i ne spominje.

Iako su upravo Aron i Jether ispunili političke namjere Arkona da osvoje strane zemlje, zakuhali čorbu s organizacijom te odvedu dio Židova (i ne samo njih!) iz Egipta u 'bolja mjesta za naseljavanje'. Običnim Židovima su, kao i uvijek, svećenici puno obećali: slobodu, bolji život, bolju zemlju. Mnogi od njih su progutali taj vječiti šareni mamac i dobrovoljno ga slijedili, zajedno sa svojim obiteljima. Nisu imali ni najmanjeg pojma da su ih zapravo vodili u rat i smrt za političke ambicije Arkona... Ove ljude naravno da nije progonio faraon domaćin.“

„Nije?” Kostja će iznenađeno. „Što je s legendom o Mojsijevu navodnom 'razdvajanju' Crvenog mora i vođenju 'svojih ljudi' kroz more do druge obale, i s ratnicima faraona koji su jurili za njima i stradali u moru?“

Sensei se samo nasmiješio i komentirao:

„To je samo jedna od prerađenih informacija koje su židovski svećenici usvojili iz drevnijih izvora iz samog Egipta, a neki od njih su ostali do danas. Na primjer, u drevnom papirusu Westcar (tako je nazvan po prvoj vlasnici ovog papirusa, gospođi Westcar, koja ga je kupila u Egiptu) postoji takozvana 'priča o zelenom kamenu'. U njoj piše da je faraon plovio jezerom s najljepšim djevojkama, koje su mu prijale očima dok su veslale, a jednoj od njih iznenada padne zeleni dragulj za ukrašavanje kose u vodu. A glavni pisar, koji je bio u čamcu zajedno s njima, izgovorio je čarobne riječi kako bi ispunio zahtjev faraona i pokupio dragulj s dna jezera. Voda jezera razdvojila se, otvarajući predio suhog dna. Čarobnjak je sišao, pronašao dragulj i vratio ga djevojci. Ova je priča poslužila kao glavni izvor za židovske svećenike da osmisle priče za vlastitu religiju.

Uzgred, u tom svitku papirusa postoji i legenda koja govori kako se kralj Kufu upoznao s proročanstvom starog čudotvorca Dedija o tri bebe koje će roditi žena glavnog svećenika boga Ra, koje će zauzeti kraljevo prijestolje. Kufu je odlučio pronaći ove bebe. Služavka koja je radila u kući ovog svećenika pokušala je obavijestiti kralja o 'zavjeri', ali ona je nestala na obali Nila, 'ščepana i progutana od krokodila'. Najzanimljivije je da je na ovome mjestu svitak papirusa potrgan, kao i na njegovu početku.“

Nikolaj Andrejevič reče kao da mu je svanulo:

„Čekaj, jesu li te informacije bile osnova za novozavjetnu priču o kralju Herodu i njegov 'lov' na bebe?!” Sensei se lagano nasmiješio: „Sada je jasno zašto je došlo do takve 'povijesne' nedosljednosti.“

Sensei kimne i doda:

„Primijetite da legende u tom papirusu govore točno o vremenu kada je V. dinastija bila na vlasti u starom Egiptu, to jest bilo je to prvo prijelazno razdoblje, kada su Arkoni pokušali uništiti duhovne temelje koji su postavljeni davno, još za Imhotepa. Zapamtite. Malo kasnije ćemo razgovarati o tome... Dapače, što se tiče legende o Mojsiju... Do vremena kada su zapisi Starog zavjeta dopunjavali i prepisivali židovski svećenici, bili su im poznate

legende o fenomenima jezera Sirbon, opisanog u grčkoj zemljopisnoj tradiciji.

A što se stvarnih događaja tiče... Židovi su dugo živjeli među Egipćanima, a oni su stranci i nisu bili baš mnogobrojni u usporedbi Egipćanima, kako pokušavaju prikazati u povijesti. Pored toga, uopće nije bilo egzodusa. Svi Židovi koji su željeli 'bolji život' su se okupljali u rodnom kraju Mojsija. Oni su bili religijski indoktrinirani da budu spremni za predstojeće događaje. Narod je bio spreman da bude apsolutno poslušan svome Bogu, to jest u prvom redu svećenicima koji su ih vodili. I to su radili, takoreći, daleko od tuđih očiju, na pustom mjestu nedaleko od planine Sinaj."

„To je mjesto na kojem je Mojsije dao Židovima poznatih deset zapovijedi? Nešto poput 'ne ubij', 'ne ukradi', 'poštuj oca i majku' itd." Stas se prisjetio.

„Uopće nije bilo tako! Židovskom narodu već su bile poznate ove zapovijedi i ne samo one! Živeći među Egipćanima Židovi su dijelom također prihvatili njihovu kulturu. A u toj zemlji još od vremena drevnog Egipta posebnu su pažnju posvećivali moralnom odgoju mladih naraštaja, jer su Egipćani duboko vjerovali da bi djeca mogla roditeljima pružiti novi život u zagrobnom svijetu, ako bi obavljali pogrebne obrede. Pobožno su vjerovali da su svi koji su došli pred posmrtnu pravdu Ozirisa morali dati dokaz svoga pošteno proživljenog života, a za to se moralo učiniti tzv. 'negativnu ispovijed' ili 'izjavu nevinosti od mrtvih', pri čemu se čovjek odriče četrdeset dva 'smrtna grijeha', kako bi danas rekli religijski vođe. Dakle, to ne uključuje samo zapovijedi koje su svima poznate danas (koje su navodno dane Mojsiju), nego čak i osebujne zapovijedi koje su se odnosile na poštenje u trgovini.

Moram napomenuti da su postojale pojednostavljena verzija ove 'ispovijedi' i potpuna, kad je čovjek popisao imena sva četrdeset dva egipatska boga i opravdao svoja djela. Pojednostavljena verzija išla je otprilike ovako. Poslije kratkog pozdrava Vladaru dviju Istina, kako je Oziris bio naslovljen, kao zagrobnog Suca, čovjek bi rekao: 'Nisam činio zlo ljudima. Nisam bio okrutan prema životinjama. Nisam lažno svjedočio na Mjestu Istine... Nisam bogohulio... Nisam ljude tjerao na glad i plač... Nisam ubijao... Nikom nisam uzrokovao

patnju... Nisam se odavao preljubu... Nisam psovao... Nisam krao...' i tako dalje. Također se kazalo 'nisam varao pri vaganju... Nisam obmanjivao na zemljištu... Nisam profitirao u žitaricama' itd.“

„Nije loše!“ Viktor se nacerio. „Dakle, židovski svećenici su odabirali samo stvari koje im idu u korist!“

„Drago mi je da ste počeli shvaćati, a ne samo slušati“, ponovio je Sensei.

„Zanimljivo, vrlo zanimljivo!“ Nikolaj Andrejevič izgovori iznenađeno. „A kako je zvučalo u punoj verziji?“

„Otprilike ovako: 'O, Useh-nemtut, koji dolaziš iz dalekog Anua, nisam činio zla.

O, Hept-khet, koji dolaziš iz dalekog Her-aha, nisam krao.

O, Dendži iz dalekog Hermopolisa, nisam zavidio.

O, Akšute iz Kererta, nisam otimao.

O, Nehehau iz Ra-Setaua, nisam ubijao.

O, Ruti s nebesa, nisam varao na vagi.

O, Irti-em-des iz Letopolisa, nisam bio licemjer.“

I tako dalje: 'nisam lagao, nisam se sporio oko imovine', 'nisam činio ništa sramotno', 'nisam bio gnjevan'... Sve te informacije možete pronaći i danas. Pročitajte rukopis stare egipatske literature, 'Knjigu mrtvih', Poglavlje 125, i dobit ćete ove informacije u detalje... Tako su Egipćani od djetinjstva znali ovu 'Izjavu nevinosti' napamet... Jer vjerovalo se da čovjek mora izgovarati te riječi vrlo precizno na posmrtnom sudu da bi se opravdao, jer znate da je njegov Ah (volja i želje čovjeka koji rezultiraju djelima i postupcima u prošlom životu) stavljen u jedan pehar vage tijekom ovog postupka, a 'kodeks ponašanja', takozvani 'maat' ('pero božice Maat', koje je personificiralo svjetski poredak) stavljen je u drugi pehar. Smatralo se da će, ako vaga bude u ravnoteži, pokojniku biti dozvoljeno živjeti u posmrtnom svijetu. Ali ako se ravnoteža poremeti protiv čovjeka, sudbina mu je bila

nepostojanje, umjesto daljnjeg života u posmrtnom carstvu. A uzimajući u obzir to što su se Egipćani pripremali svojim mislima, djelima i postupcima za posmrtni život, ta je neravnoteža bila najstrašnija kazna za njih. Zato su načela visokomoralnog ponašanje roditelji učili svoju djecu od malih nogu i vrijedan Egipćanin slijedio ih je tijekom svoga života. Obični Židovi koji su živjeli u toj zemlji usvojili su neka moralna načela od Egipćana.

Dakle, nije Mojsije objavio zapovijedi svom narodu, nego ih je židovski narod otkrio kroz kulturu Egipćana puno prije Mojsija! Usput, židovski svećenici primijetili su koliko obični ljudi prihvaćaju ove moralne osnove života pa su kasnije prepisali puno stvari iz egipatskih propovijedi, uredili ih na svoj način i nametnuli im propovijedi svojih židovskih patrijarha."

„Naravno", nacerio se Nikolaj Andrejevič, „učinit ćeš najviše što možeš za jačanje svoga autoriteta i popularizaciju sebe samog!"

„Da budem kratak, navest ću vam nekoliko primjera. Ovo je zapisano u egipatskoj Mudrosti Amenemopa (što je uglavnom služilo kao glavni izvor za knjigu Solomonove Izreke): 'Daj svoje uši, čuj što ti govorim, okreni svoje srce prema poimanju njihovu'. A evo i Solomonove poslovice: 'Naćuli uho svoje, slušaj što ti govorim i okreni srce svoje prema poimanju njihovu'. Usput, kralj Solomon je u svoje vrijeme postao poznat i popularan zbog braka s egipatskom princezom... Sada poslušajte sažetak iz Učenja Ptahhotepa: 'Ne pravi planove za sutra jer ne znaš što će biti'. I 'odjek' ovih učenja u samim Mudrim izrekama (27: 1): 'Ne hvali se danom sutrašnjim, jer ne znaš što danas može donijeti'. Ponovo Učenje Ptahhotepa: 'Uči velikana ono što je za njega korisno'. A u Mudrim izrekama (9: 9): 'Pouči mudroga, i bit će još mudriji; uputi pravednoga, i uvećat će se njegovo znanje'. Učenja Ptahhotepa: 'Bude li se svaki sljedeći rod držao ove riječi, neće potonuti u zaborav'. Biblijski Psaltir (78: 5-6), 'Svjedočanstvo podiže on u Jakovu, Zakon postavi u Izraelu, da ono što naredi ocima našim oni djeci svojoj objave, da ih sljedeći naraštaj nauči, ti sinovi koji će se tek roditi: da se podignu i prenesu ih svojim sinovima'. Ovako se može dugo nabrajati."

Ženja se zahihotao:

„Da, židovski su svećenici bili vješti u pla...“ U međuvremenu je Stas pogledao Ženju i odmahnuo glavom s prijekorom, pa je Ženja odmah reagirao: „plagijarizam... to je ono što sam želio reći!“

Stariji momci valjali su se od smijeha zajedno sa Sensejem i Nikolajem Andrejevičem.

„Da, to im je dobro išlo“, složio se Sensei. Kad se smijeh stišao, nastavio je pričati: „Da su jednostavno kopirali, ne bi bilo tako loše, ali su dopunjavali hrpom svojih vlastitih odredbi, koje su prije svega odgovarale svećeničkom klanu, da bi on zadržao svoj narod u ropskoj poslušnosti. Pogledajte 'zakone' koje je navodno dao Mojsije (neki nas čak pokušavaju uvjeriti da ih je on i napisao). Osim osnovnih 'deset zapovijedi' mnogo je zabrana i uputa (ponekad gotovo besmislenih) koje reguliraju ponašanje jadnog običnog Židova, koje su im propisali svećenici, jer prema njihovu mišljenju, tako treba biti, mora tako biti, 'Bog tako želi'.“

„Točno“, Nikolaj Andrejevič klimnuo je glavom. „Kao što kažu, to je najviši autoritet i najuvjerljiviji argument za vjernika.“

„Upravo tako. Što se tih ljudi tiče, njima su svećenici odredili Mojsija da upravlja... Imajte na umu činjenicu da su židovski svećenici oduvijek pokušavali dovesti na vlast narodnog vođu kojeg će kasnije lako kontrolirati kao marionetu, a također bi on bi trebao biti javna meta u slučaju narodnog gnjeva. Dok bi svećenici, koji su imali stvarnu moć, uvijek bili u sjeni i ne bi bili krivi.“

„Dakle, svećenik je tijekom godine u svojoj blizini okupljao Židove koji su željeli 'bolji život'. Da bi precizno ostvario namjere Arkona, Aron je imenovao vještog i nemilosrdnog zapovjednika Isusa Navina da pazi na Mojsija. On je organizirao skupine mladića izabranih iz židovskih obitelji, navodno za slučaj iznenadnih napada od strane drugih naroda u sklopu pohoda na 'bolju zemlju'. Međutim, u stvari je ovaj zapovjednik podučavao svoje 'vojnike' manevrima i vođenju osvajačkih ratova. Osim toga, svećenici bi se obmanama dočepali zlata tih židovskih obitelji prije vojnog pohoda. Svećenici su jednostavno znali da te Židove vode u sigurnu smrt, a kao što je poznato, mrtvima ne treba zlato.“

„Kao fašisti!“ Stas nije izdržao.

„Fašisti su koristili njihove metode“, primijetio je Sensei. „Ali o tome ćemo kasnije.“

Nikolaj Andrejevič izgovorio je razmišljajući naglas:

„Ispada da sva ta priča sa zlatnim teletom nije mit, kad je Aron zahtijevao od ljudi: 'Otkinite zlatne naušnice iz ušiju vaših žena i vaših kćeri i donesite mi ih'?“

„Zlatno tele samo je simbolička metafora. Usput, to je ujedno i smjernica za njihove ljude koji su stvarno stajali iza ove političke 'rokade', a to su židovski svećenici iz babilonskog klana. Jedan od simbola Babilona bilo je 'zlatno tele'.“

„Znači li to da Mojsije nije bio četrdeset dana i četrdeset noći na vrhu planine?“

„Naravno da nije. Samo što su na taj način svećenici koji su opisivali te događaje pokušali prikazati, s obzirom na vjerovanje Egipćana, Mojsijevu 'visoku duhovnost', budući da su ga smatrali utemeljiteljem i učiteljem židovske religije, kao i političkim vođom. A za Egipćane je četrdeset dani i noći razdoblje tijekom kojeg su visokoduhovni ljudi odlazili u pustinju ili planinu i tamo u samoći radili duhovne prakse za samousavršavanje.

Također nije bilo tih četrdeset godina tijekom kojih je Mojsije navodno vodio svoje ljude u pustinji. Sve bio je mnogo jednostavnije. Kad je Aronova 'grupa', sastavljena uglavnom od Židova, bila spremna, poslana je preko Crvenog mora na Sinajski poluotok, gdje je bila sjedinjena s drugom skupinom, koja se sastojala od ljudi iz različitih plemena koje je okupio i pripremio Jether. I svi ti ljudi na čelu s Mojsijem i u pratnji svećenika i zapovjednika krenuli su u smjeru kojeg su istakli Arkoni, s konačnim odredištem u 'kanaanskim zemljama'. Naravno, samo svećenici i zapovjednici su znali za ovu rutu.“

„Odlično smišljeno“, rekao je Volođa bas glasom. „Ispada da su okupili vojnu silu koja zapravo nije pripadala nijednoj državi. Ali s njenom pomoći bili su u stanju isprovocirati vojne sukobe i stoga provoditi političke promjene u ciljanim regijama?!“

„Točno.“

„Vidim, bili su žilavi 'mudraci'!“

„Dakle, nakon što su prepješačili velike udaljenosti, obični ljudi počeli su širiti glasine o tome kamo su zapravo vođeni umjesto obećanoga 'boljeg života'. Jer su ih zapravo vodili na klanje s drugim narodom, koji je bio jak i koji je živio u dobro utvrđenim gradovima. Naravno da su ljudi bili ogorčeni i počeli se buniti protiv svoga formalnog vođe Mojsija, proklinjući dan kad su napustili svoje domove. Kao i obično, svećenici su ih počeli plašiti da ako neće ispuniti 'Božju volju', svi 'pobunjenici' umrijet će u pustinji koju su prelazili... Mogao bih vam otkriti još jedan značajan detalj, koji je opisan čak i u Bibliji (poglavlje 16, Knjiga brojeva)... Korah, s Datanom i Abiramom (podržani od plemstva) odlučili su braniti cijeli židovski narod te optužiše Mojsija i Arona za sve njihove nevolje, za obmanjivanje i vođenje iz Egipta u pustinju bez vode i osudu na smrt i patnju, i štoviše, željeli su ih od sada voditi... Oni im nisu vjerovali i nisu slušali ove 'pastire' koji ih kore: 'Vi prelazite mjeru! Sva je zajednica, svi njezini članovi, posvećena i među njima je Jahve. Zašto se onda uzvisujete iznad zajednice Jahvine?' Usput, Židovi su usvojili vjerovanje da je Bog među ljudima, u svakom čovjeku, još u Egiptu. To je vjerovanje postojalo među Egipćanima još od Imhotepa. Ali razgovarat ćemo o tome kasnije. Dakle, sva ta priča s pobunom običnih ljudi završila je masakrom pobunjenika. To je učinjeno javno, ispred 'gomile', da bi se svi bojali i drhtali pred 'moći' svojih vođa. Tog dana su ljudi zapovjednika, koji su bili poslušni svećenicima, nemilosrdno ubili, ne samo 'spontane vođe' ljudi zajedno s njihovim obiteljima (nisu imali milosti prema njihovoj djeci, ni ženama, ni starcima), nego gotovo petnaest tisuća njihovih pristaša. Ali tko bi otkrio pravu istinu ovog zločina? Mnogo je isplativije napisati da su ti ljudi kažnjeni od 'Boga samoga'. ***Držanje u strahu i, uz njegovu pomoć, prisiljavanje ljudi na poslušnost - jedan je od glavnih i učinkovitih instrumenata Arkona, jer prema njihovim principa 'za rad je dobar samo onaj rob koji se smrtno boji svog gospodara'.*** Zapamtite to, jer ćete se s tim principom suočiti puno puta na ovom svijetu.

Nakon ovih demonstrativnih pogubljenja, svećenici i zapovjednici su poveli ostale ljude duž staze prema planovima Arkona, do 'zlatnog raskrižja' trgovačkih putova i ondje bezobrazno započinjali napadačke ratove (pod zapovjedništvom Isusa Navina).

A što su više ostvarivali planove Arkona, to su više svećenici umanjivali značaj Mojsija kao vođe i naposljetku ga sveli praktički na nulu nakon što su imenovali Isusa Navina 'nasljednikom' Mojsija 'pred očima svih Izraelaca'. Mojsije je završio život na prilično tužan način. Na putu za kanaansku zemlju se razbolio. Ostavljen je u kolibi siromašnog pastira gdje je kasnije i umro, brzo zaboravljen i napušten od svećenika kao beskoristan.

Dakle, svi ti ratovi nisu bili slučajni. Puno običnih mirnih ljudi trpjelo je zarad ambicija Arkona na obje zaraćene strane, jer oni su u stvari bili prisiljeni sudjelovati u tim ratovima. A prevareni obični ljudi, kojima je bilo dosta svećeničkih parola i poticaja na 'stjecanje boljeg života i slobode', pronašli su smrt na bojnom polju, gdje su tisuće umirale zbog težnje za moći od strane bijedne male skupine političara.

Mogao bih reći nekoliko riječi o tome kako su židovski svećenici vladali svojim narodom u sljedećim stoljećima. Šaul je tipičan primjer za to. Prevedeno sa židovskog njegovo ime znači 'izmoljen'. On se smatra prvim kraljem izraelitske i židovske države (kraj XI. st.pr.Kr.). U tekstovima Starog zavjeta prikazan je kao kralj kojeg ustoličuje volja Božja. Međutim, kasnije je postao 'nepoželjan'. Prije Šaulova ustoličenja suci su imali vrhovnu moć. Štoviše, u mirnodopskim vremenima svaka židovska zajednica imala je svoj vlastiti unutarnji život. Ali kad je postojala prijetnja rata s drugim narodima, suci su dobivali vrhovnu vlast. I dosta su se često Židovi morali boriti s drugim ljudima (posebice sa svojim susjedima) samo zato što je rat bio tajno isprovociran od strane 'sudaca' koji su željeli steći pune ovlasti. Konkretno, bilo je mnogo takvih sukoba s Filistejcima (usput, ime 'Palestina' potječe od drevne židovske riječi 'Plishtim', kako su Židovi u to vrijeme nazivali Filistejce). Znate li što je bio glavni razlog za mnoge od tih sukoba s krvavim bitkama za običan narod? Bio je to tajni dogovor nekih izraelskih 'sudaca' s nekim vrlo bogatim filistejskim svećenicima.“

Nikolaj Andrejevič je odmahnuo glavom s osudom:

„Kako kažu: 'pogledaj duboko u korijen' bilo kojega vojnog sukoba. Obični ljudi uzroke rata prosuđuju prema izvanjskim čimbenicima, a ne vide unutarnju suštinu tekućih događaja.“

„Tko bi im tu suštinu otkrio?“ Rekao je Volođa basom. „Ljude se jednostavno pošalje u krvoproliće i to je sve! Tobože se boriš za slobodu radnih ljudi, ali za par godina skužiš da si bio agresor.“

Sensei napomenu:

„Sve ovisi o samim ljudima. Izvanjske okolnosti proizlaze iz unutarnjeg svijeta čovjeka. Što čovjek više postaje čovjekom, kontrolira svoje misli i želje, više će steći duševne slobode i njegov će um biti manje zarobljen vrtlogom politike Arkona, jer će razumjeti pravu stvarnost ovoga svijeta. A što više bude takvih duhovno slobodnih ljudi na svijetu, to će brže moć Arkona nad ljudima oslabjeti i čovječanstvo će uspostaviti svoje 'zlatno tisućljeće'. Tako sve dobro počinje prije svega od čistoće vlastitih misli!”

„Tako je, naravno, ali si nedavno spomenuo tipičan primjer za ljude - neki pošteni Židovi pobunili su se protiv svećenika, koji su ih jednostavno ubili“, Nikolaj Andrejevič se usprotivio.

„To se dogodilo jer su se drugi ljudi plašili podržati pobunjenike, iako su razumjeli njihovu ispravnost... Taj strah su narodu nabacili svećenici prije tog slučaja. Ali iza tog straha u stvari je praznina, ništa ne stoji iza njega... Tko su Arkoni zapravo? Oni su samo ljudi. To je jadna mala skupinu ljudi u usporedbi s cijelim narodima. Kada se ljudi riješe iluzije straha koju su im uvalili pristalice Arkona, vidjet će da je njihov strah bio uzrokovan njihovom vlastitom maštom, ali u srcu toga nalazi se praznina.“

Sensei je napravio stanku i zatim rekao:

„Dakle, želim dovršiti priču o Šaulu... Smatralo se da je prorok Samuel biti posljednji 'veliki sudac Izraela'. Kad je ostario, svoja dva sina je postavio na svoje mjesto. Nakon dolaska na vlast oni su počeli, rečeno današnjim jezikom, uzimati 'mito' i donositi izopačene presude: onaj tko im je dao veći mito, bio je u pravu. Tada su izraelski starješine zamolili Samuela da otpusti svoje sinove s vlasti, a za kralja predloži dostojnog čovjeka, kao što je to bilo među drugim narodima. Tako je, prema legendama Staroga zavjeta, Samuel 'počeo pitati Boga za savjete'. A odgovorio mu je da Samuel treba ovom narodu dati kralja kojeg oni zatraže, a onda će se

prisjećati kako je nekad bilo i požaliti zbog svog zahtjeva. Sutradan je mladi Šaul došao kod Samuela kako bi pitao za njegov mudri savjet gdje bi mogao pronaći svoju izgubljenu magaricu. Samuel mu odgovori: 'Ne brini za svoju magaricu jer ona je već pronađena'. Kasnije je proglasio Šaula 'vladarom' židovskog naroda.“

Stariji se momci naceriše, a Stas im reče s gorčinom pomiješanom s ironijom:

„Što se cerite? Mudro mu je odgovorio. Kakvo pitanje, takav i odgovor!“

„I tako dalje... Ako čitate u Starom zavjetu o kraljevima i svemu ostalom, sami ćete vidjeti čitavu povijest borbi za vlast i utjecaj u politici te neprestano zastrašivanje naroda. Moram napomenuti da su sve to samo zemaljske i ljudske stvari, premda se židovski svećenici žestoko trude cijelu 'njihovu povijest' pripisati 'božanskim djelima'. Za zastrašene neobrazovane ljude, koji Arkonima vjeruju svaku riječ i koji žive u strahovima i iluzijama koje im ovi nameću, svaka rečenica iz Talmuda je sveta. Ali za one koji vide istinu između redova“, Sensei duboko uzdahne: „Bog je tamo gdje je svjetlost.“

Sensei je utihnuo razmišljajući o nečemu. Dečki su također šutjeli, neki od njih sa zadivljenim licima, neki zbunjenih pogleda, a neki, poput Kostje i Slave, s ravnodušnim izrazima lica. Činilo se da su Sensejeve riječi svi primili na svoj način, u skladu sa svojim životnim iskustvom i stupnjem čistoće svojih misli. Za mene je ovo bilo zaista nevjerojatno otkriće! Zapravo sam bila prilično svjesna teksta Novog zavjeta iz Biblije, posebno onih mjesta gdje je opisan život Isusa Krista, njegova propovijed na gori. Pokušala sam Stari zavjet čitati selektivno, ali iskreno rečeno, nisam ga shvatila zbog mnogih nepoznatih imena i lokaliteta. Ali sada sam se uhvatila u misli da usprkos zapletenosti i složenosti teksta, čak i bez da znam što je ondje napisano, sam Stari zavjet smatrala svetom knjigom i slijepo vjerovala da su je napisali „Božji ljudi“, to jest da vjerujem da gotovo svaka riječ dolazi od Boga. Ne znam zašto sam bila u to uvjerena. Možda pod pritiskom sve literature koju sam do tada pročitala. Ispada da su mi ta uvjerenja nametnuta prije nego što sam uopće vidjela knjigu, a da uopće nisam znala što tamo piše?! To je bilo zaista šokantno otkriće za mene. Eto! Zaista lukava igra

s ljudskim umovima! Vrlo je važno u ovom životu biti obrazovan i promišljen. Ovo otkriće Senseja me poziva na želju da saznam istinu, da se udubim u povijest, usporedim, provjerim, pronađem dokaz. I da razjasnim konačno što se događa s gledišta ljudskog, a ne onog magarca kojeg svi jašu i tovare te koga svi navlače pričama o slatkoj mrkvi.

Nikolaj Andrejevič je očito po svome razmišljao o povijesti i naglas izgovorio:

„Dakle, toliko je važno znati povijest."

„Sigurno", kimnuo je Sensei, „pogotovo istinitu povijest, a ne onu koju su napisali poslušnici Arkona."

„Kad o tome promislim u svjetskim razmjerima... Pošto je judaizam, kao religija starih Židova, izvor dvije svjetske religije današnjice, milijarde vjernika razmišljaju u kategorijama propisanim za njih..."

„Žao mi je što te prekidam, ali volio bih spomenuti još jednu važnu činjenicu", reče Sensei Nikolaju Andrejeviču. „Kada govorimo o jednoj ili drugoj njihovoj organizaciji, sljedbenici Arkona naglašavaju da imaju ogroman broj sljedbenika. Zašto? Na taj način pokušavaju utjecati na svakog pojedinog čovjeka, što znači da ako je s njima toliko mnogo ljudi, oni su najbolji. U međuvremenu šute o mehanizmima kojima hvataju i zombiraju te ljude i koji su pravi ciljevi tih organizacija. Što se tiče onih milijardi vjernika, mnogi od njih pridružuju se svjetskim religijama jer traže Boga i načine duhovnog samousavršavanja. A djelići duhovnih saznanja koji su sačuvani u legendama Sumerana, starih Egipćana i drugih naroda koji su ušli npr. u Bibliju, privlače ljude. Zbog njih se čovjek u duhovnoj potrazi pridržava ove ili one religije. Ali to nikako ne znači da on u potpunosti pripada vodećem krugu unutar te religije. Čovjek u potrazi za Bogom imao bi puno pitanja za svoje 'pastire', a oni ili ne znaju kako odgovoriti ili ne mogu sasvim iskreno odgovoriti u opsegu ove ili one religijske organizacije. Dakle, kad sljedbenici Arkona kažu da su milijuni vjernika iza njih, to ne znači da su ove milijarde iste poput tih poslušnika."

„Pa, i o tome sam puno puta razmišljao kad sam upoznavao različite ljude i njihov pogled na svijet", Nikolaj Andrejevič prizna i

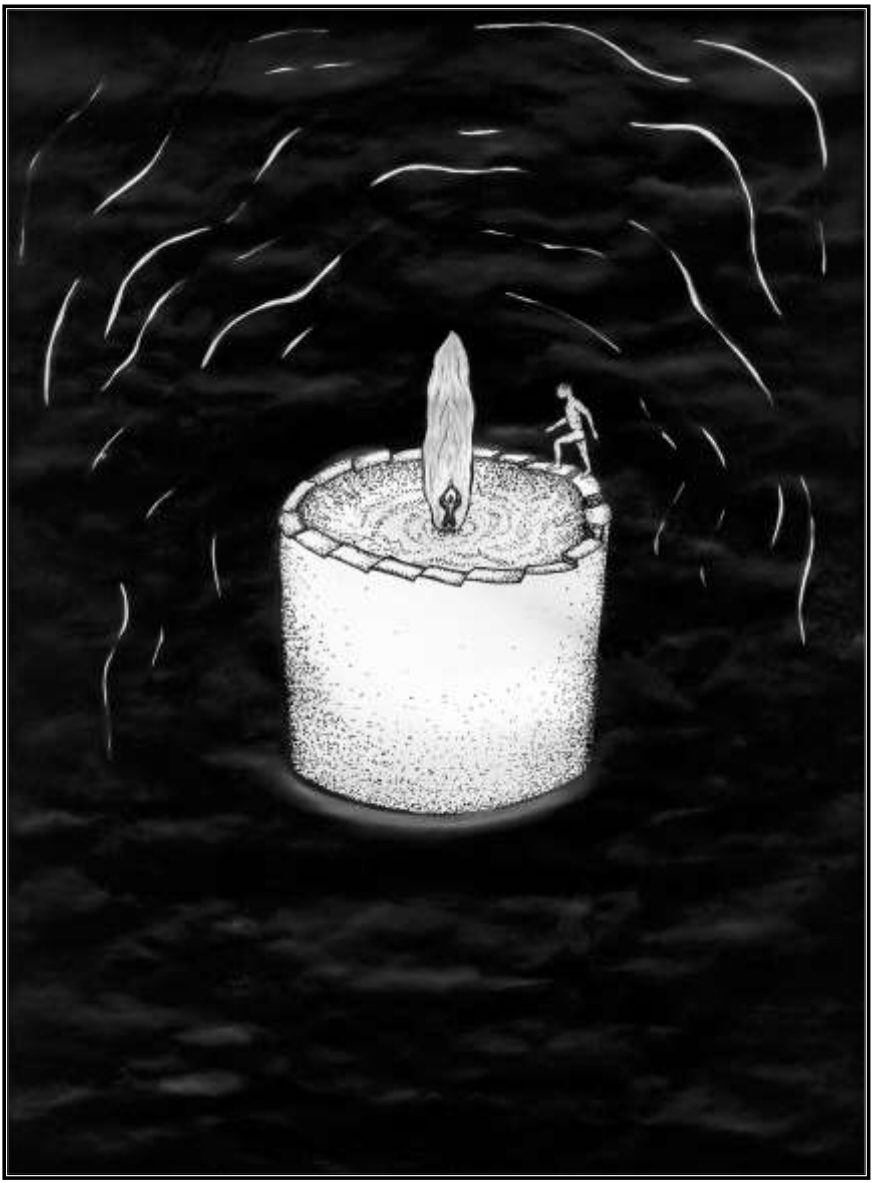

Crtež Anastasije Novih "Arimanova svijeća"

uskoro doda: „Što sam htio reći... Nakon tvoje priče konačno sam shvatio što me toliko privlači u Bibliji! Upravo mjesta koja si spomenuo, a tiču se starih egipatskih svjetonazora!“

„Naravno, ta zrna još uvijek daju dobro klasje i iako skromnu, dobru žetvu!“ reče Sensei s ponosom.

„Ali kako se ta duhovna zrna pojaviše u robovlasničkoj državi?“ Kostja je slegnuo ramenima zbunjeno.

„Drevni Egipat nije bila prva robovlasnička država, kako sluge Arkona pokušavaju predstaviti povjesničarima“, Sensei primijeti. „Pričao sam vam o tome i još ću. Bilo je to društvo koje je postiglo značajan duhovni napredak. Čak u sljedećim stoljećima, kada su Arkoni počeli ozbiljno uništavati duhovne strukture ove zemlje, sjećanje o drevnim učenjima utvrđenih u legendama bilo je živo u drevnoj egipatskoj literaturi i među ljudima.“

„Drevna egipatska literatura?“ Ruslan se iznenadio. „Kakva bi literatura mogla biti tamo? Ništa drugo nego papirusi!“

„Pod riječju 'literatura' nisam mislio na papir“, Sensei se nacerio. „Mislio sam na ogroman sloj duboke ljudske kulture, visokoumjetničke vrijednosti koje su zabilježene u vrijeme drevnog Egipta na kamenju, papiru i u srcima ljudi.“

Nakon kratke tišine Sensei je pitao Nikolaja Andrejeviča s laganom ironijom:

„Usput, znaš li iz kojeg izvora rastu korijeni Kabale, koju danas jako hvale?“

„Kabale?!“ opet je pitao potonji. „Misliš na tajnu doktrinu Izraela te na ključ masonskog ezoterizma i rozenkrojcerstva? Ne.“

„Odakle potječu?“ upita Volođa. „Iskreno govoreći, samo znam da je Kabala židovsko učenje koje hini da ima tajno znanje, a danas postaje sve popularnije u svijetu.“

„Još će dugo napuhavati taj mjehur sapunice, vikat će po cijelom svijetu da je u njemu skrivena velika misterija i moć.“ Sensei se nacerio.“ Iako je unutra potpuno prazno. Kabala potječe od drevne židovske riječi 'qabbālah', što doslovno znači 'predaja'.

„Predaja?!“ Viktor je ponovio napola u šali. „A ja mislio da znači 'dužnička obaveza, izrazito teška ekonomska ovisnost', kako su nas učili u srednjoj školi.“

„Ne, to je 'cabal' (zavjera). Ali ako uzmemo u obzir skrivene ciljeve i zadatke onih koji vode pokret širenja učenja Kabale, skoro je tako. Izraz *cabal* potječe od turske riječi *kabala*, koja je opet nastala od arapske riječi 'qabala'...“

Sensei je uzeo zrak kako bi dodao još nešto, ali oklijevao je i na trenutak razmislio.

„Zato vam kažem, kabala je i u Africi kabala.“ Viktor izgovori veselo, shvaćajući značenja riječi koje se izgovaraju prilično slično.

Sensei se opalio smijati s cijelim društvom i rekao uz smijeh:

„Takve 'slučajnosti' se katkad dogode u životu! Dakle, nekada je to zaista bila predaja, međutim ne starožidovska, nego staroegipatska. Bila je zasnovana na još starijim egipatskom učenju 'Ka-Ba-Ah', koje je otvorilo izvore moći i puteve, uz pomoć kojih je bilo moguće izaći, govoreći našim jezikom, iz kruga reinkarnacija duše. Ka, Ba, Ah, to jest astralno tijelo, duša i duh, bile su tri glavne komponente ovog učenja, gdje se duša Ba smatrala vrhom ovog trokuta. Pod njim su smatrani putovi duhovne spoznaje, a nije bilo ni slova o utjecaju na ovaj materijalni svijet. Kao i sve genijalne stvari, ovo učenje je bilo jednostavno i dostupno svima koji su željeli ići duhovnim putem.

Ali dogodilo se da je opis ovog učenja skrenuo pozornost nekih 'posebno nadarenih' židovskih svećenika. I ne samo što su ovo drevno učenje prepisali na svoj način, nego, uzimajući u obzir osobitosti njihove pohlepne prirode koja traži moć da sakrije 'tajnu suštinu od svoga bližnjeg', konačno su uspjeli izgubiti to znanje za generacije“. Sensei je pokazao na pješčani brežuljčić pred sobom, na sam njegov vrh. „Ako su ti židovski svećenici barem znali nešto u svjetlu ovog učenja, ostali“, pokazao je na dno piramide, „bi dobili samo bijedne ostatke filozofije ovog znanja. U današnje vrijeme ova filozofija s egipatskim korijenima privlači ljude u učenje Kabale. A za popunjavanje nastalih rupa i praznina uključili su matematiku, koju toliko vole židovski svećenici, i kombinirali je sa židovskim jezikom, tako da nitko nikada ništa ne bi odgonetnuo ili razumio.

Kao rezultat se pojavila knjiga 'Sefer Yetzirah' ('Knjiga stvaranja'), u IV. st., u skladu s ciljevima i zadacima vrha židovskih svećenika, a osim tvrdnje da je Bog uzrok svega, napisano je da se Univerzum temelji na deset brojki i dvadeset dva slova… židovske abecede (što čini ukupno trideset dva elementa Univerzuma).

Stariji dečki u ovom trenutku nisu mogli izdržati pa se nasmijaše. Volođa je dodao svoj komentar:

„Čovjek bi rekao, na njima je 'zažidovljen'!“

Ali Sensei nije obraćao pozornost na dečke i nastavi dalje.

„U židovskom učenju je naglašeno da su slova drevne židovske abecede povezana sa stvaralačkom silom svemira, gdje svako slovo po svom položaju odgovara određenom broju, a svojim oblikom hijeroglifu sa skrivenim smislom, a po svom odnosu prema drugim slovima cijelom matematičkim simbolu. Kombiniranje slova i stvaranje riječi navodno mogu utjecati čak i na svijet, otvarati nove zakone razvoja, predviđati buduće događaje itd. Tvrdilo se da su posjedovanjem tog 'ključa' 'inicirani' mogli izvući iz židovskih Tora tajno znanje, skriveno od drugih. Dakle, ovdje ponovno vidimo tu ljudsku igru odabranih, vladanje tajnim znanjima.“

„A Tora je… je…“ Slava kao da se nije mogao sjetiti.

„Stari židovski izraz Tora odnosi se na Mojsijevo Petoknjižje, to jest prvih pet knjiga Starog zavjeta: Knjiga Postanka, Knjiga Izlaska, Levitski zakonik, Knjiga Brojeva i Ponovljeni zakon. Ali bih želio spomenuti da se u užim krugovima Mojsijevo Petoknjižje naziva Šestoknjižjem. Za sve koji žele proniknuti u srž ovog pitanja postoji službena 'povijesna verzija' prema kojem je Mojsijevo Petoknjižje dovršeno u isto vrijeme kad i tekst šeste knjige Starog zavjeta, Knjiga Isusa Navina, zapovjednika koji vam je već poznat. U stvari, Petoknjižje je za obične ljude. Ali za prilično uzak krug onih čiji su preci vladali nad ovim narodom još od davnina postoji 'Sveto Šestoknjižje' (zapamtite, dalje ćete ga uspoređivati s nadolazećim informacijama), kako su odlučili židovski svećenici tijekom svoga tajnog sastanka u Babilonu godine 440.

Usput, onaj koji je proveo jednu od najvažnijih odluka svećenika s ovog sastanka bio je Ezra, čija je knjiga također

ubačena u Stari zavjet. Njegove dužnosti uključivale su uređivanje, sistematizaciju i objedinjavanje zakona u kodeks zakona propisanog za židovski narod. Ezra se preselio iz Babilona u Jeruzalem, gdje je aktivno radio zajedno s Nehemijom na povratku Jahvinog kulta, da se ponovo uspostave zabrane i propisi svećenika za njihov narod.

Njegov najbliži pratilac Nehemija, čija je knjiga također uključena u Bibliju, bio je prilično agresivan židovski političar, žestoki šovinist, osobit po svojoj netrpeljivost, koja se odnosi na mržnju prema svim drugim narodima. U to vrijeme ga je perzijski kralj Artakserkso (Artahshasse I.) imenovao za upravitelja Judeje. Pod njegovu vlašću, ne bez pomoći Ezrine propagande, obnovljen je Jeruzalemski hram. Uslijed aktivnosti ova dva suradnika, koji su provodili planove glavnih židovskih svećenika, organizirani su otvoreni sastanci za narod, na kojem je Ezra objavio 'Zakon' određen za ljude, što znači Petoknjižje obrađeno na odgovarajući način. Svima su objavili pravila svećenika i pustili ih kući.“

„To su opet bile političke igre“, Nikolaj Andrejevič je primijetio.

„Nažalost“, Sensei kimne. **„Jedno od načela koje Arkoni često koriste u svojim aktivnostima je osnivanje različitih religijskih organizacija u cilju stvaranja društva kojim će lako manipulirati i podređivati ih sebi.“**

Uskoro je krenuo dalje pričati.

„Što se kabalista tiče, druga cijenjena knjiga nakon 'Sefer Yetzirah' ('Knjiga Stvaranja') je 'Zohar' ('Knjiga sjaja'), napisana na kraju XIII. st. od autora koji potječe iz židovske dijaspore koja živi u Španjolskoj. Zapamtite ovaj datum – kraj XIII. stoljeća, jer kasnije ćete ga usporediti s nečim drugim i nešto shvatiti. Dakle, prikrivenim neizrecivim Božanstvom u knjizi 'Zohar' se smatra En Sof (Beskrajan), a materijalni svijet emanacijom božanskih sila. Također govori o deset sefirota, posrednih stvaralačkih sila Božanstva koje omogućavaju spoznaju. I naravno da na svoj način tumači reinkarnaciju duša.“

„Čekaj, ne shvaćam kako bi mogao uključivati ostatke drevnoga egipatskog znanja? Daj nam barem nekoliko primjera“, reče Viktor.

„Nema problema. Uzmimo primjer ideje kabalista o skrivenom neizrecivom imenu Božanstva koju su usvojili iz Biblije. Do Biblije je stigla putem židovskih svećenika koji su jednostavno prepisali podatke o tajnom imenu Boga na svoj način, kojeg su preuzeli iz starih egipatskih izvora i legendi. U starom se Egiptu vjerovalo da je pravo ljudsko ime (osobno ime čovjeka nazivali su 'Ran') ključ za otvaranje njegove individualnosti (čak i za mrtve, prema njihovim vjerovanjima, bilo je važno ne zaboraviti ime nakon smrti), a pravo Božje ime je ključ za otvaranje ogromne tajne sile koja daje neograničenu moć. I, sukladno tome, ako znate pravo čovjekovo ime, možete imati pozitivan ili negativan utjecaj na vlasnika. Stoga su bili uvjereni da pravo ime, bilo da je to ime ljudi ili Boga, treba držati dubokom tajnom, iz sigurnosnih razloga.

Ti su pojmovi bili osnova mnogih legendi. Na primjer, legende o Izidi i bogu Ra, koje su poznate i danas. Prema ovoj legendi, boga Ra je ugrizla zmija i morao je reći svoje tajno ime božici Izidi kako bi se izliječio. I zbog ovog tajnog imena Izida je dobila vlast nad kraljem bogova.“

„Pitam se“, rekao je Nikolaj Andrejevič, „ako su toliko obraćali pozornost na to u starom Egiptu, možemo li pretpostaviti da sve te informacije na nečemu baziraju?“

„Sigurno“, kimnuo je Sensei.

„Koja znanja leže u temelju svega?“

„Što se tiče pravog imena čovjeka... U početku se smatralo da kad se duša pojavila u materijalnom svijetu, Bog joj je dao ime koje je duša držala u tajnosti tijekom svih reinkarnacija. Bog je komunicirao s dušom kroz ovo ime, a kad je sazrjela, pozvao ju je. Ako bi netko nekako doznao pravo ime čovjekove duše, mogao bi ga koristiti i utjecati na samog čovjeka. Ali u pravilu je to znanje dostupno, osim Bodisatvama, samo visoko duhovnim ljudima koji završe svoj zemaljski ciklus reinkarnacija. Rijetko se među ljudima dogodi da se ime dano čovjeku njegovim rođenjem podudara s njegovim istinskim imenom. Ali sam čovjek u pravilu nema o tome

blagog pojma. A ta 'podudarnost' se ne događa tek tako, nego u posebno značajnim slučajevima.

Nažalost, to se znanje danas smatra 'fantazijom'. Iako izvjestan odjek ovog znanja o imenu, kao razumijevanja prvog elementa u čovjeku, određene najdublje unutarnje srži, onog što je sadržano u ljudskoj suštini, postoji unutar različitih naroda. Na primjer, indoeuropska riječ koja znači 'n-men' odnosi se na 'u', 'unutra'. Ili ruska dijalektna riječ 'во ймя', što znači 'ime'. Hinduisti u brahmanskom konceptu vjeruju da istinsko ime čovjeka karakterizira njegovu prirodu, to jest 'ime i oblik', 'nāmarūpa' su identični (usput, njegov vedski prototip je 'nāman: dhāman', 'ime i oblik'). U mnogim kulturnim i povijesnim tradicijama postoji navika nagađanja unutarnje suštine novorođenog djeteta da bi ga se imenovalo. Na primjer, Zului imaju popularno vjerovanje da ako beba mnogo plače, odabrano joj je pogrešno ime. Ugrofinci smatraju da ako se za čovjeka ne odabere dobro ime, to će mu stvoriti poteškoće u životu. Ali sve su to samo odjeci.

U pradavna se vremena čovjek od znanja trudio ne uznemiravati i osigurati vlastito ime, zato bi uzeo 'nadimak', koji je karakterizirao značajke njegova lika ili je uopće bio nekakav oblik imena štovanog božanstva, čime je 'tražio zaštitu' pod njegovim imenom. Ali s vremenom je to znanje izgubljeno i ljudi su samo izvana oponašali tradiciju svojih predaka. Stoga, kad neki ljudi s pretjeranom megalomanijom pokušavaju 'utjecati' na druge ljude zastrašivanjem i hvalisanjem da posjeduju magijsko 'znanje' povezano s imenom, to je jednostavno smiješno, jer sadašnja imena su upravo ta 'transformacija'. Na primjer, uzmimo drevno rusko ime Святогор, ili njemački Siegfried, to nije ništa drugo nego 'pobjeda + zaštita'. Ili uzmimo moderna imena poput Andrej, Ivan, Marija, Ksenija itd. To su imena kršćanskih svetaca uzetih radi transformacije značenja različitih osobina 'božjeg čovjeka'. Tako je gubitak istinskog znanja zapravo uzrokovao čovjekovu 'paranoju' koja se tiče špekulacija i manipulacija s običnim imenima, tobožnji 'utjecaj' na vlasnika tog imena. Došlo je do takve apsurdnosti da su i u samom Egiptu svećenici između sebe započinjali ratove i osvajali drevne spomenike iz tako banalnog razloga - ljudskog egocentrizma u obliku brisanja imena istinskih graditelja spomenika i 'besmrtnosti' vlastitih imena na tom mjestu. Jer stari su kazivali

'Dok ime živi, njegov vlasnik je besmrtan'. U drevnoj Kini bilo je zabranjeno naglas izgovarati ime vladajućeg cara da mu nitko ne bi mogao nauditi. U stara vremena Židovi su mijenjali imena bilo kada, tako da je 'zlim duhovima' bilo teško pronaći pravo ime."

„Točno", rekao je Ženja uz smijeh, „da ih ne pronađu oni od kojih su pozajmili novac."

Svi su se iskreno nasmijali.

„To je istina!" Nikolaj Andrejevič kimnuo je smijući se.

Kad je smijeh zamro, Sensei je rekao:

„Dakle, sve to su ljudske stvari." Nakon kraće šutnje, doda: „Postoji drevna indijska mudrost napisana u Upanišadama, koja se tiče mnoštva imena u reinkarnacijama čovjeka: 'Sve rijeke teku i nestaju u moru gubeći svoje ime i sliku, a na isti način se znalac koji se oslobađa imena i oblika uspinje u božansku Purušu...'"

„U Purušu? Znači li to iskonski čovjek?" Nikolaj Andrejevič je precizirao.

„Da", odgovorio je Sensei i objasnio svima nama. „Puruša se odnosi na iskonskog čovjeka drevne indijske mitologije, dijelovi svemira potječu od njega, on je svemirska duša... A što se tiče tajnoga Božjeg imena... Treba spomenuti da su mnogi stari narodi, koje su kasnije Židovi nazivali 'poganskim', imali legende o tome da je postojala slaba mogućnost za 'pukog smrtnika' (to je običan čovjek) da stekne moć nekog od bogova. A bile su povezane sa znanjem tajne Riječi pod kojom je skriveno Božje ime. Moram spomenuti da, iako su ove legende duboko prekrivene velom mitologije i mistike, one se same po sebi temelje na principu onoga što se danas naziva Gralom. Pričat ću o tome kasnije."

„Bilo bi to vrlo zanimljivo", Nikolaj Andrejevič je rekao s nestrpljenjem.

„Sve u svoje vrijeme", ljubazno je izgovorio Sensei. „No vratimo se knjizi 'Zohar', informacijama koje je prisvojila... Uzmimo primjer deset sefirota koje kabalisti smatraju Božjim atributima, 'zrakama koje nose Njegovu stvarajuću energiju', a svjetlost iz tih zraka promatraju ne kroz osjećaje, nego kroz mudrost. Imena

sefirota su Vrhovna Moć, Mudrost, Razum, Milost (ili Dobrota), Pravda, Ljepota, Pobjeda, Vječnost, Temelj, Kraljevstvo. Odakle su to usvojili i prepisali? Iz ideja drevnih Egipćana o Ka i njegovoj povezanosti s bogovima. Drevni Egipćani vjerovali su, na primjer, da se za dijete brinu njegove zaštitne magijske sile, odnosno muška božanstva koja su bila naznačena znakom Ka (znak ruku podignutih prema gore) i ženska božanstva koja se nazivaju Hemsut ('dadilje') i nose znak strelice na glavi. U pravilu ih je bilo sedam parova (a sedam je sveti broj za stare Egipćane). I svi su predstavljeni s četrnaest imena: Sila, Moć, Cvjetanje, Hrana, Štovanje, Vječnost, Sjaj, Raskoš, Slava, Magija (Heka), Kazivanje (Volja za stvaranjem), Vid, Sluh, Svijest. 14 Kau i 7 Ba također su pripisani najvišem Bogu. Sami zaključite.

Ili, uzmimo za primjer kako kabalisti daju tumačenje duše. Ponavljaju ono što su istočni narodi znali davno prije, da je ljudski svijet mikrokozmos sličan makrokozmosu. Besmrtna božanska tvar nalazi se u sredini mikrokozmosa, a okružena je vanjskim ljušturama. Oni ove ljušture nazivaju 'nešamah' (duh), što odgovara drevnom egipatskom Ahu, kao što već znate; 'ruah' je isto što u starom Egiptu Ba, duša. Ali kabalisti su u pojam 'ruah' uključili pojam čovjekove osobnosti i njegove volje. Jednostavno govoreći, vezali su se za hrpu egipatskih predodžbi o Ah i Ba. I treća ljuštura prema njima je 'nefeš', to jest tijelo, koje odgovara drevnom egipatskom Katu. Osim toga, naglašavaju da svaka od tih ljuštura ima tri dijela. Na primjer, sam izraz 'nefeš' ne uključuje samo fizičku ljušturu, nego i besmrtni dio 'nefeša'...“

„Hu Li?“ Upita Ženja uz lukavi osmijeh.

Sensei se samo nasmiješio i nastavio pričati:

„Kao i 'duh kostiju' - neuništivo fizičko tijelo čuva svoj oblik za nadolazeće uskrsnuće. 'Duh kostiju' u drevnim egipatskim terminima znači Ka ili, našim rječnikom, 'astralni dvojnik'. A u ovom pogrešno protumačenom i izopačenom kabalističkom pojmu trojstva lako možete uočiti drevno egipatsko znanje i vjerovanja.

Stari Egipćani nisu samo podijelili čovjeka na pet elemenata, nego su i istaknuli glavnu trostruku međusobnu povezanost tih elemenata. Na primjer, glavna trojstva za koja već

znate. Ka-Ba-Ah pokazuje da je duša čvrsto povezana s astralnim dvojnikom čovjeka i njegovim duhom-voljom. Ili trijada Ka-Hu-Hat, gdje je Životinjska priroda (Hu) čvrsto povezana s astralnim dvojnikom čovjeka (Ka) i fizičkim tijelom (Hat). Ali nisu samo pokazali trojstva, nego su i napisali cijela učenja o radu s tim strukturama, učinke, rezultate. Također su istakli posebno trojstvo pri postizanju određene razine samousavršavanja, kao što je na primjer Sah-Ba-Šu, o čemu ću vam pričati kasnije. Ovo znanje nije nitko izmislio, poput kabalista, koji nisu samo uzimali tuđe plodove, nego su ih i miješali sa svojim vrlo osebujnim zaključcima te spremili takvu mješavinu da je polovica čovječanstva dobila dizenteriju. Stari Egipćani svoje su znanje uzimali iz čistog izvora, gdje je sve bilo jednostavno i jasno. Pa uzmi i koristi! Ali ne, treba sve izopačiti na svoj način, sve zakomplicirati do nevjerojatne razine, sve imenovati na svoj način i usmjeriti prema svojim ciljevima. Pa... najsmješnije je to što je staroegipatsko korijenje kabalističkog 'učenja' previše očito pa ne može biti skriveno od očiju pametnog čitatelja, zbog čega su počeli popularizirati legendu da se znanje Kabale prenosi još od Adama, Noe, zatim i Abrahama, 'Božjeg prijatelja'. Tvrdili su da je Mojsije navodno posjedovao ovo 'tajno znanje' i da je inicirao sedamdeset starješina u ovo učenje i onda su to prenijeli svojim 'odabranima' kao veliku tajnu, od jednog čovjeka do drugog.“

„To je gotovo isto kao u egipatskoj legendi o Setu i sedamdeset dva urotnika“, primijeti Volođa.

„Abraham, 'Božji prijatelj'?“ Ženja se iznenadio. „To znači da je Abraham prijatelj, a ostali su robovi? Pametno učinjeno.“

„Što ste drugo očekivali od 'Židova', mislim na svećenike?“ izgovorio je Sensei. „Dakle, počeli su pripisivati Abrahamu da je to znanje baš preko njega stiglo u Egipat, gdje su pustili da 'procuri' dio ovoga 'mističnog učenja'. Na ovaj su način Egipćani saznali nešto iz Kabale, a istočnjački narodi čak su uveli elemente Kabale u svoje filozofske sustave.“

„Hm, momci nisu gubili vrijeme“, komentirao je opet Ženja. „Oni su to znanje ukrali od istočnjačkih naroda, a sada optužuju druge da su ih pokrali.“

„U pravu si“, potvrdio je Sensei. „To je jedan od njihovih principa: prvo ukradu nečije znanje, a zatim izjavljuju da im ono pripada i da su ga 'izmislili', od ideje do samog projekta. Ugurali su toliko istočnjačkih simbola u kabalizam, to jest izopačili pravo značenje tog znanja! Na primjer, na što vas ovaj znak podsjeća?“ Sensei uze tanku grančicu koja je ležala nedaleko i nacrta trokut na pijesku, krug u trokutu i tri mala kruga unutar kružnice, dok je središnji krug bio malo širi od ostala dva. Povukao je dolje tri mala poteza i povezao ih s jednom linijom na dnu. „Koje će biti verzije?“

Gledajući znak Nikolaj Andrejevič izgovori:

„Nema toliko puno verzija. Tri kruga u krugu je očito znak Šambale koji je popularan na Istoku. Ali bez ovog znaka na dnu.“

„Ma koji Istok?“ Rekao je Sensei uz smijeh. „Kabalisti ga prikazuju kao 'židovsku trijadu', takozvanu 'stvaralačku trijadu', gdje su umetnuli slovo 'šin' za opis trojstva prva tri sefirota: središnji krug je Keter, Bijela Glava, Kruna, a druga dva su Hokma (otac) i Bina (majka).“

„Pa“, Ženja se nasmijao zajedno s momcima. „Ja ne znam čija je bijela glava to izmislila, ali zvuči kao dobar vic!”

„To nije sve! Na primjer, simbol Ensof (koji za kabaliste znači 'vječno postojanje', 'beskrajno', 'najdrevniji od drevnih', 'iz sebe rađa stvari' itd.) prikazivan je kao zatvoreno oko.“

„Zatvoreno oko?“ Stas je bio iznenađen.

„Čekajte, pa otvoreno oko je simbol Boga“, Viktor izrazi svoju misao.

„To je sve točno“, potvrdio je Ženja. „Zatvoreno oko znači da kada Bog spava, Arkoni djeluju!“

„Jasno“, Nikolaj Andrejevič kimnu glavom. „Općenito, kuda god prstom pokažeš, zamke Arkona su svuda.“

„Oni postavljaju zamke toliko mnogo milenija“, uzvrati Sensei sa žaljenjem. „Dakle, u knjizi 'Zohar' Biblija se tumači u alegorijskom smislu, a još i pomiješavši u njoj različite elemente neoplatonizma i gnosticizma. Sve je to prekriveno teoretski

primamljivim ružičastim šarmom za pročišćavanje i uspon duše. A temelji se na iščekivanju Mesije i glavnoj ideji - nastupanju mesijanskog vremena za 'židovski' narod, kao idealan svijet savršenstva koje sam Bog nije bio u stanju izgraditi.“

„Fino su si smislili!“ Viktor se nacerio.

„Pa, i praktična Kabala se temelji na vjerovanju da se posebnim ritualima kabalista, posebnim 'molitvama' i unutarnjim djelima volje čovjek navodno može aktivno umiješati u 'božanski i kozmički proces' povijesti te utjecati uz pomoć svog 'znanja i tajne moći' na sve i svakoga u cijelom svemiru.“

„Pih, to je nekakav arimanizam!“ Voloða reče.

Naprotiv, Ruslan je bio zaintrigiran Sensejevom pričom, čak je zazviždao i izgovorio s divljenjem:

„Zar stvarno posjeduju tu silnu moć i tajno znanje?!“

Stariji su se momci čak smijali ovoj djetinjoj naivnosti. Sensei primijeti maleno ptičje pero koja je ležala nedaleko, na vrhu pješčane piramide i, pokazavši prema njemu, reče:

„Ako okupim sve, sve, sve kabaliste na svijetu, njihova široko hvaljena 'silna moć i znanje' neće biti dovoljni ni da otpušu ovo perce.“

Stariji dečki prestali su se smijati i zajedno s nama sa zanimanjem pogledali prema snježnobijelom pahuljastom percu koje leži na vrhu pješčane piramide.

„Stvarno?!“ Ženja je izgovorio zaintrigiran, približio se i puhnuo u perce. Ono je s lakoćom palo s piramide. Ženja reče samozadovoljno: „Eto vidite, ja sam jači od svih kablista!“

„Ti i jesi kablist!“ Stas ga je lagano lupio po zatiljku. „Daj se ne miješaj sa svojim govorancijama!”

Društvo se opet veselo nasmijalo.

„Tako stvari stoje“, sažeo je Sensei. „Praznina je sama po sebi praznina!“

„Mda…“ Nikolaj Andrejevič očito je otezao razmišljajući o onome što je čuo. „Prljavi trikovi.“ Neko je vrijeme šutio pa pitao: „A što je bilo trojstvo 'Sah-Ba-Šu' u učenjima starih Egipćana?“

„Oh, to je prilično zanimljivo“, rekao je Sensei. „U starom Egiptu „Šu“ se odnosio na pojam čovjekove 'sjene', a zapravo bio jedna od Ka manifestacija. Ali 'Sah'... Recimo tako, riječ 'Sah' je u drevnom Egiptu imala nekoliko značenja. 'Sah' je značilo 'prosvjetljenje'. Ista riječ se na odnosila na sazviježđe Oriona, koje su smatrali kraljem zvijezda. Usput, oni su Ozirisa često nazivali i Orion, a njegovu suprugu Izidu Sotis (zvijezda Sirius, najbliža Zemlji). 'Sah' je značilo i posebno stanje svijesti čovjeka u trenutku najvećeg 'prosvjetljenja'. Tada su 'blažene pretke' počeli nazivati 'drevnim uglednicima'. Kasnije su 'Sah' nazivali dvorske aristokrate koji su bili ovlašteni za nošenje pečata. A kad je znanje bilo toliko duboko ukopano u religiju, zbog čega je puno toga bilo izgubljeno s vremenom, 'Sah' se pretvorio u posmrtno vjerovanje Egipćana u zaštitnika mrtvih, u izraz koji znači mumija, tijelo pokopano u skladu s obredom 'prosvjetljenja'. Ali čak i nakon toga religija je nastavila povezivati 'Sah' sa značenjima iz davnih vremena, s pojmom 'uistinu prosvijetljenog', s vrijednošću i kvalitetom druge razine koje su darivane u nebeskom kraljevstvu, kao i s najvećom silom i 'božanstvom'.

Vidite koliko je dug ovaj lanac ljudskih transformacija i fantazija. Ali u početku je sve bilo jednostavno. 'Sah' su stari Egipćani u početku objašnjavali kao energiju koja daje život. Zbog stanja 'Sah-Ba-Šu, kako su ga zvali stari Egipćani ili, kako se kaže po naški, uz pomoć određene duhovne prakse, čovjek bi postigao posebno stanje 'najvišeg prosvjetljenja'. Piramidalne građevine igrale su pri tome važnu ulogu, kao jedan od uvjeta za praksu postizanja stanja 'prosvjetljenja'. Prvo su to bile kamene piramidalne građevine ili brda. Usput, kasnije su poslužili kao jedan od razloga štovanja svetog kamena 'Ben-ben', piramidalnog kamena, od strane starih Egipćana.

A usput, ta duhovna praksa nije bila ograničena samo na stari Egipat. Mnoge su piramide izgrađene umjetno, što se danas otkriva, a one koje još uvijek nisu 'odmotane' i nisu pronađene su daleko od kaotičnih građevina. Iako sagrađene u drugo vrijeme, bile

su smještene u strogo određenim koordinatama, strogih orijentacija u vremenu izgradnje s određenim zvijezdama. Globalno gledano, to je vrsta zemljovida. Poticatelji gradnje takvih piramida bili su ljudi koji su posjedovali znanje. Imhotep je bio jedan od njih. On je dobio ove informacije o globalnom svjetskom arhitektonskom projektu (koji je razrađen mnogo prije Imhotepovog vremena) od Sokrovenika, na kraju svoga višegodišnjeg učenja s njim, zajedno s drugim znanjima.

Dakle, vratimo se početku naše priče o Imhotepu, te zaista značajne Osobnosti. On je još u djetinjstvu odskakao, prije svega čistoćom svojih moralnih kvaliteta i iskrenosti duhovnih motiva koje su u njega usadili njegovi roditelji. To je razlog zašto ga je Sokrovenik uzeo za učenika. Bilo je puno lakše Imhotepu steći znanje od Sokrovenika nego, na primjer, suvremenom čovjeku kojeg su Arkoni uvjerili u nadmoć materijalnog života.

Međutim, stjecanje znanja samo je pola posla. Mnogo je važnije koristiti ga na dostojan način. Zato što je, kako kažu, teorija mrtva bez prakse. Što je bilo istaknuto u Imhotepu kao Osobnosti? Ne samo to što je ovo znanje primio s odgovornošću, koristeći ga za razvijanje vlastite duše, nego je učinio mnogo korisnih stvari za ljude. Štoviše, činio ih je toliko dobro da su sjeme znanja koje je sijao u to vrijeme, zahvaljujući znanju Sokrovenika iz Šambale, koristili ne samo potomci Egipćana, već također narodi Azije, Afrike i Europe. **Zato se Arkoni toliko boje djelovanja duhovno jakih slobodnih ljudi, jer znaju kako oni nepredvidivo mogu utjecati na svijest čitavih naroda.**“

Sensei je napravio malu stanku i ispio malo mineralne vode. Andrej je iskoristio ovaj trenutak i počeo ga ispitivati:

„Sensei, spomenuo si globalni projekt koji se odnosi na piramide i da je on razrađen daleko prije doba Imhotepa. Tko ga je razradio davno prije doba Imhotepa? Razumijem da je Istok kolijevka civilizacije. Ali ako je vjerovati znanstvenicima, ispada da su tada postojali samo lovci i sakupljači, koji su najprimitivnija ljudska vrsta.“

„U pravu si oko kolijevke. Stvarno je bilo tako. No, Zemlju su u to vrijeme posjećivale civilizacije koje se ne uklapaju u okvire

suvremenoga 'povijesnog' koncepta... ali njihovi tragovi se pronalaze do današnjih dana. Uzmimo sam Baalbek s ogromnim pločama 'slijetališta'. Ili Veliku sfingu izgrađenu nedaleko od 'dna cvijeta', daleko prije ove civilizacije, od monolitne stijene, s unutarnjim podzemnim prostorijama. Usput, ovaj kameni spomenik je prilično uspješno preživio potop."

„Velika sfinga?!" pitali su Slava i Jura istovremeno.

„Da, Velika sfinga je ogromna skulptura ležećeg lava s čovjekovom glavom i neobičnim ogrtačem od glave do ramena", objasnio je Sensei. „Usput, 'Sfinga' je daleko od originalnog naziva ove građevine. Zapravo, to je grčka riječ koja znači 'onaj koji davi', a dolazi od glagola stiskati, gušiti. Grci su ovaj spomenik tako nazvali jer dok su bili u Egiptu povezali su ga s likom iz njihovih starogrčkih legendi, Sphingom (Sphinx). Sphinga je u Grčkoj značio vilinsku životinju sa ženskom glavom i prsima, lavovskim tijelom i ptičjim krilima. Prema legendi, ovo je stvorenje živjelo na stijeni u blizini Tebe te je prolaznicima postavljalo nerješive zagonetke, a kada ne bi dobilo odgovor, zadavilo bi ih. Zato što su njihove legende nalikovale staroegipatskim legendama o božici Sahmet (lavica s ljudskim licem), kćeri boga Ra, koja je ubijala pobunjenike, ime je ostalo takvo u povijesti.

Ali bih želio spomenuti da grčka legenda potječe iz starije verzije o grabežljivcu Phixu, koji živio u Boeociji na gori Phikion, a to je žestoko čudovište bilo u stanju progutati svoj plijen. Edip ga je pobijedio u žestokoj borbi. A sam lik Sphinge pojavio se u Grčkoj pod utjecajem maloazijskog lika koji opisuje krilatu poludjevojku i polulavicu.

Što se tiče Velike sfinge, zapravo je i dobila ime u Egiptu, kao Harmahis, a simbolizirala je sunce koje izlazi na istoku i uskrsnuće. Ali ti su pojmovi nastali iz ranijih koncepata o Velikoj sfingi kao 'čuvaru kuće bogova'. To nije slučajno, budući da građevina čuva tajnu stazu koja vodi do Lotosovog hrama, jedne od najstarijih podzemnih građevina na ovom mjestu."

„Nevjerojatno!" uzviknu naši momci oduševljeno.

„Stvarno?" Nikolaj Andrejevič naćulio je uši. „Možeš li nam reći više detalja..."

„Što znači da se Velika sfinga ne nalazi daleko od dna cvijeta?“ Viktor upita gotovo u isto vrijeme kad i Nikolaj Andrejevič.

Sensei je malo pričekao s odgovorom.

„Jednoga ću vam dana pričati o Lotosovom hramu. No sada mogu dodati još pojedinosti o 'cvijetu'. Već sam vam rekao da je Ta-Kemet bio posebno mjesto za Šambalu u pradavna vremena. Čak i njegova lokacija nije jednostavna, ako se uzme u obzir zemljopisno područje ovog mjesta na zemlji, njegove koordinate i pogled iz svemira.“

„Pogled iz svemira?“ pitaše ga Stas znatiželjno. „Što je tako zanimljivo u tom području? Najveći njegov dio je pustinja.“

„Ne samo pustinja“, prigovorio je Sensei. „I usput, nije uvijek bilo pustinje. Prije 20 tisuća godina, kada je veći dio Europe bio prekriven ledom, sjever Afrike je bio prilično cvjetajući zemaljski raj. A kad se led počeo otapati, a klima postajala toplija, došlo je do razdoblja suše. Ali sada ne pričamo o tome. Ako gledaš iz svemira na zemljopisnu regiju sjevera i istoka afričkog kontinenta, vidjet ćeš prekrasan cvjetajući plavi lotos u pustinjskom pijesku kojeg oblikuje rijeka Nil (uzgred, ako neko ne zna, to je danas najduža rijeka na svijetu). Zbog njegova širokog trokuta i delte u obliku šalice koji se ulijevaju u Sredozemno more, obale rijeka u obliku latica u području same delte, kao i dugačke zmijolike obale rijeke, Nil nalikuje cvijetu lotosa na dugoj stabljici. A prije dvanaest i pol tisuća godina, zbog obalne crte ove delte, sličnost je s laticama cvijeta lotosa bila idealna. Šambala se nalazila u to vrijeme gotovo na 'dnu cvijeta' ili, još preciznije, Predvorje Šambale. Njegova prethodna lokacija bila je na obali veličanstvenog jezera, gdje je sada Crno more. A sljedeća je već bila premještena na planinu Belovodie, gdje se nalazi do danas.

Dakle, u legendama povezanim s njihovim bogovima drevni Egipćani nisu slučajno prikazivali mladi lotos s tri latice, procvjetalog kao simbol mladog (obnovljenog) čovječanstva. Štoviše, nije se slučajno svemirsko božanstvo zvano Hapi smatralo bogom Nila, njegov simbol bio je lotos (mnogo kasnije dodan je papirus, zbog bestidne izmišljotine jednog od svećenika počeli su prikazivati Hapija kao debelog muškarca s trbušinom i ženskim dojkama). I

nikako slučajno, pojavilo se još jedno Hapijevo odredište, kao jednog od četiri sina boga Horusa. Htio bih spomenuti da se ime Horusa prevodi kao 'visina', 'nebo', a njegov simbol od davnina je bio sunčani disk s raširenim krilima. Također bih spomenuo da su u početku Horusova djeca smatrana astralnim bogovima, satelitima zviježđa 'Kravlja bedra' (Veliki medvjed) na sjevernom nebu. Smatralo se da su ti sinovi u pratnji Ozirisa. Horus je svakom od njih dodijelio mjesto na prijestolju Ozirisa. Glavna funkcija Horusovih sinova bila je čuvanje Ozirisa, da ga zaštite od neprijatelja. Svaki od njih stajao je na straži s određene strane svijeta (Hapi je bio na sjeveru). A ako sve to spojite i dobro razmislite, shvatit ćete puno."

„Spojite?" zbunjeno je upitao Kostja.

„Hm, zvuči zanimljivo", Nikolaj Andrejevič bio je zaintrigiran.

„Ali mogli bismo istegnuti mozak!" Andrej primijeti u šali.

„Ali zbog čega? Zašto?" Ruslan je počeo ispitivati. „Što se tamo skriva?"

Volođa odgovori basom:

„Ali rečeno vam je: kad dobro razmislite, shvatit ćete."

„Točno", Ženja se rugao Ruslanu kad je vidio da Sensei tajanstveno šuti, „a ako ne razumiješ, takva ti je sudbina!"

Dečki su se smijali zajedno s Ruslanom. Za razliku od nas, Nikolaj Andrejevič očito je nešto uspoređivao u mislima i napomenuo obraćajući se Senseju:

„Čekaj malo, prije si rekao da se prag Šambale nalazi na 'dnu cvijeta'?! To znači da je nekada prag Šambale bio je postavljen gotovo u središtima civilizacija. Koliko sam upućen, to znači mogućnost češćega kontakta Bodisatvi s ljudima, zar ne?"

„Pa, na početku civilizacije je to nužnost. Stoga nije ni čudo što su Bodisatve bili otvoreno prisutni među ljudima. Štoviše, čitavo čovječanstvo se tada sastojalo od malih skupina ljudi koji su se prirodno štitili od vanjskih zemaljskih i svemirskih čimbenika."

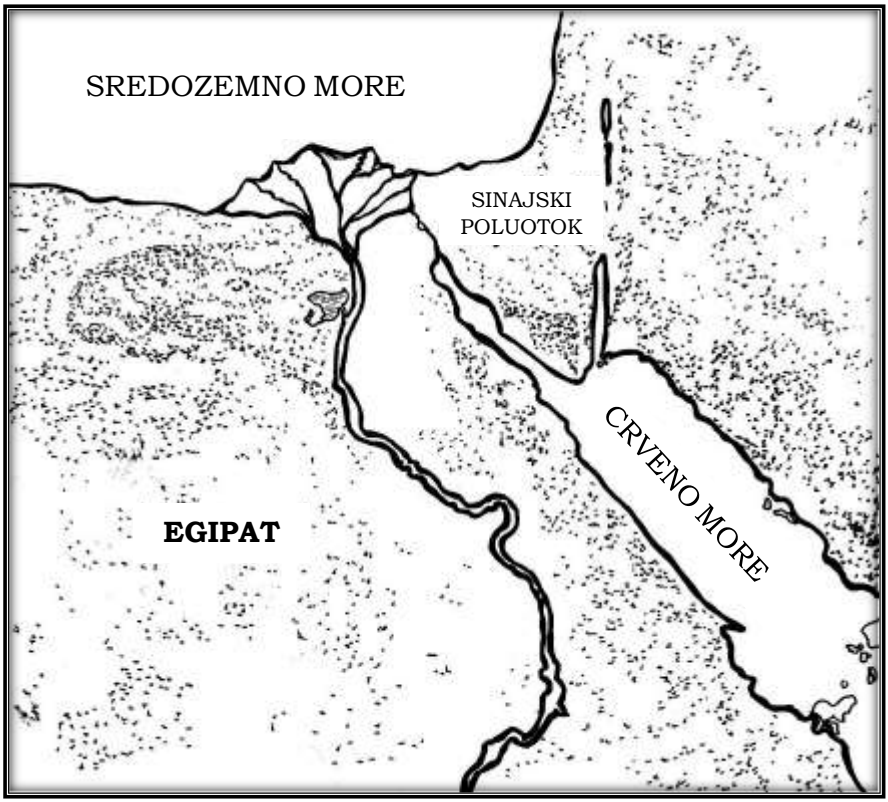

Crtež Anastasije Novih "Nilski Lotos"

„Ali ako bi Bodisatve iz Šambale vodili računa o ljudima, to bi značilo da neke drevne egipatske legende nisu samo legende?"

„Kako to misliš?" Upita ga Sensei.

„Jednom sam pročitao legendu o onima koji su vladali preddinastičkim razdobljem Egipta. Tada sam bio student i na tome trenirao svoju mnemotehniku, posebno pamćenje brojeva. Upravo si pričao o Bodisatvama pa sam se nehotice prisjetio kronologije. Govorilo se da je 12 300 godina Egiptom vladalo sedam velikih bogova: Ptah - 9 000 godina, Ra - 1 000 godina, Šu - 700 godina, Geb - 500 godina, Oziris - 450 godina, Set - 350 godina,

Horus - 300 godina. Tada je bilo dvanaest božanskih vladara, uključujući Thotha i Maat, a vladali su 1570 godina. Nakon toga je bilo 30 polubogova koji su vladali 3650 godina... Najzanimljivije je da su nakon njihove vladavine ljudi počeli vladali Egiptom. Međutim, nešto nije bilo u redu i 350 godina Egipat je bio izgubljen u kaosu, otuđenju i neslaganju, bez ikakva vladara. Integracija je započela u vrijeme Menesa."

Nikolaj Andrejevič radoznalo je pogledao Senseja, a ovaj odgovorio:

„Pa, nije baš tako, iako..."

„...kod ljudi bi i to prošlo", Ženja je šaljivom frazom dopunio Senseja.

„Ovu 'kronologiju' napisao je egipatski svećenik Maneton, koji je živio u Egiptu u III. st.pr.Kr., za vrijeme grčke vladavine. Maneton je opisao povijest Egipta sačinivši popis kraljeva i dinastija na temelju starijih izvora napisanih na papirusima. U stvari je pokušao sistematizirati i oživjeti davno zaboravljene literarne izvore, uključujući razne legende. A najvažnije nije bilo u brojkama i datumima koje danas iznose egiptolozi. Najzanimljivije je da je tako pametno istaknuo političku stvarnost u povijesti Egipta da su Arkoni (kad su dobili ove zapise, koji su postali prilično popularni među ljudima) brzo povukli svoje izvorne zapise i proširili glasine da su uništeni za vrijeme osvajanja Egipta od strane vojske Aleksandra Velikog. Zbog toga zapisi autora Manetona nisu došli do današnjih ljudi. Oni znaju samo za citate i komentare drugih autora. U današnjem svijetu ove zapise prosuđuju po sažecima koji su sačuvani u spisima Julija Afrikanca, Euzebija i Josipa Flavija, a čak niti ne razmišljaju tko su bili ti autori, kada su živjeli, za koga su radili i gdje su dobili informacije o pisanju ovog svećenika koji je živio nekoliko stoljeća ranije. Da ne pričamo o 'sitnici' da je svaki povjesničar u to vrijeme smatrao da ima pravo umetati vlastite promjena i tumačenja starijih spisa. Zato su takva znanstvena mišljenja kontradiktorna čak i u sažecima ovih zapisa, koji izazivaju i oduševljenje, razočaranje, optužbe da su sve to 'neutemeljene legende', 'očite izmišljotine', 'zbunjujuće informacije'."

„Pa, ako se ljudi oko toga ne prestaju svađati kroz stoljeća, znači da je ovaj čovjek zaista dopro do srži“, primijetio je Volođa.

„Sigurno“, kimnuo je Sensei. „Pogledajmo na primjer što neki danas smatraju 'zbunjujućim informacijama'. Danas bi se iz Menetonovog zapisa moglo pomisliti da je u vremenu kojeg nazivamo Prvim prijelaznim periodom (neposredno nakon vremena Imhotepa, kada su Arkoni počeli zaista ozbiljno djelovati u Egiptu i uzrokovali političku nestabilnost, glad, nemire) Egiptom vladalo 'sedamdeset kraljeva tijekom sedamdeset dana'. I bilo je stvarno tako! Ali vratit ćemo se tom vremenu i događajima.

Kroz Manetonove zapise Arkoni su 'izašli na vidjelo' u povijesti, u prvom redu njihova struktura. Ali to nije bilo prvi put. Nije se bez razloga spominjalo sedamdeset i dva urotnika u legendi o Setu. Daleko od slučajnosti, židovski svećenici su kasnije organizirali vrhovni sud za svoj narod, Sanhedrim, kojim su prvosvećenici'. Nije slučajno bio sedamdeset i jedan član Sanhedrima (ako se sjećate, jednom su ispitivali i osudili Isusa Krista). Jer sedamdeset (plus jedan do tri), trideset (plus jedan do tri) i deset (plus jedan do tri) glavne su brojčane strukture Arkonovih ljudi.“

„Ali zašto s dodatkom 'plus jedan do tri'?“ Viktor nije razumio.

„U ovisnosti o važnosti tog kruga za Arkone, dodaju mu od jednog do tri člana. To su krugovi moći. O njima ćemo razgovarati kasnije.“

„Ovi Arkoni su žilavi momci!“ Rekao je Stas sa slabo primjetnim smiješkom.

„Naravno! Zbog toga ljudi nisu imali dovoljno informacija i morali su vjerovati samo mitovima i legendama (iako s oprezom). Priroda donosi malo artefakata. Uzmimo područje delte. Zbog brzog nakupljanja taloga ljudi smatraju da su najstariji kulturni slojevi duboko pod zemljom. A za iskopavanje im je potrebno mnogo novca.“

Sensei je napravio malu stanku.

„Točno, sve ovisi o novcu“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„A novac ovisi o Arkonima“, dodao je Viktor tužno.

Na to će Ženja hladnokrvno: „Onda ne dajmo da to 'sve', zajedno s novcem, ode u ruke Arkona!“

Svi su se nasmijali Ženjinoj dosjetki. A Stas je u šali odgovorio:

„Šteta, više ne dodjeljuju Nobelovu nagradu za najveću glupost! Bio bi nenadmašan u ovoj kategoriji!“

„Šta će mi ta Šnobelova nagrada? Ionako me dobro hrane.“ reče Ženja.

Momci su njegov komentar ponovno dočekali glasnim smijehom. Samo Nikolaj Andrejevič nije sudjelovao u našoj verbalnoj zabavi, razmišljao je nešto svoje. Nakon što je pričekao neko vrijeme da se momci smire, rekao je Senseju:

„Ispada da nije sve tako jednostavno... To znači da su Bodisatve u ono vrijeme češće kontaktirali ljude. A ljudi su ih smatrali bogovima...“

Momci su se odjednom smirili, naizgled zainteresirani i za ovo pitanje.

„Prirodno je da su ljudi Bodisatve povezivali s bogovima“, rekao je Sensei kad je nastala tišina. „Jer njihovo znanje i sposobnost upravljanja materijalnim (uključujući prirodu, bez ikakvih 'tehničkih sredstava', kao i bez posjedovanja drugih izvanrednih sposobnosti) šokiralo bi i suvremenog čovjeka, sa svom njegovom gomilom informacija o 'naprednim' tehnologijama, da ne pričam o onima koji su živjeli za vrijeme rođenja ove ljudske civilizacije. Kontakti su bili doista česti. Budući da Bodisatve Šambale nisu samo štitili ljude, nego su također ljudima pružali znanje, počevši od osnovnog znanja (kako sijati, graditi kuće itd.) pa sve do duhovnih praksi. Zato su ljudi počeli vjerovati da bogovi moraju izgledati kao ljudi da bi mogli s njima stupiti u kontakt. Na primjer, oni poput Ptaha i Ozirisa nisu mitske izmišljotine, nego stvarne osobnosti Bodisatve koji su jednom živjeli među ljudima. Ali priču o njihovu životu ljudi su pretvorili u mit i pojednostavili

do stupnja ljudskog razumijevanja i čak je vezali za konkretno zemljopisno područje. Međutim, u pravilu aktivnost takvih razina Bodisatve pokriva ne samo područje tadašnjega Egipta."

„Kako misliš?" pitao je Kostja.

„Dakle... uzmimo za primjer Bodisatvu koji je bio poznat prije mnogo vremena pod imenom Oziris. Njegova aktivnost bila je povezana ne samo sa starim Egiptom, već i s regijama koji su danas poznate kao Altaj, slijev Volge, Dnjepar i dunavska regija. On i njegovi ljudi činili su značajna djela, što je dalo poticaj nekim kulturama koje su procvjetale u središtima tih civilizacija. Pa čak i danas znatiželjna osoba može pronaći neke neizravne dokaze u Tripiljskoj kulturi, koja se pojavila prije sedam tisuća godina u Dnjepru i dunavskoj regiji..."

„Kakva je to kultura? Prvi put čujem za nju", Kostja se iznenadio.

„Tripiljska?! Tu su kulturu tako nazvali arheolozi koji su prvi put iskopali neobično naselje nedaleko od sela Tripilja u Kijevskoj oblasti. Bili su iznenađeni da su ljudi ove kulture uspijevali graditi gradove megalopolise, topiti metal, imati jedinstvenu tehnologiju proizvodnje keramike i općenito udobno živjeti i napredovati. Bio je to prilično prijateljski, tih, neagresivan narod. I do danas je velika zagonetka za arheologe neobična ideologija prikazana čak i na detaljima ukrasa na zemljanom posuđu i kipovima od terakote. Za njih je misterija kako je ovaj narod svoju umjetnost izražavao simbolima, uključujući one koji su kasnije postali vrlo važni za kulture drevne Kine, Indije, Egipta koje se nalaze daleko od ovog mjesta. Bili su to znakovi 'Jin-Jan', svastike, svjetskog drveta, neobične 'prugaste' slike koje su kasnije postale tipične za stare Egipćane kao elementi haljine. Ali najzanimljiviju stvar suvremeni arheolozi još nisu 'otkrili'. Ovaj narod nije podizao samo 'grobne brežuljke-svetišta'. Ovaj je narod znao za piramidalne građevine i duhovne prakse povezane s njima. I ne samo da je znao, nego je također podigao takve 'piramide' na određenim mjestima u skladu s rasporedom zvijezda. A slične strukture postoje do danas."

„Stvarno?“ Kostja je bio iznenađen, kao i svi mi. „Znači li to da ove piramide još nisu pronađene?! Ali zašto?“

„Kao i obično, zbog manjka slučaja ili informacija. Ali, kako kažu, ima vremena za sve. Što se tiče dotičnih mjesta koja je posjetio Oziris... Nije slučajno staro ime rijeke Volge - Ra. I nije slučajno da je tamo donesena biljka netipična za to područje - lotosov cvijet. A sigurno ne za izgled danas takozvanih 'altajskih princeza', nego su si zapravo 'djevice od znanja' radile posebne tetovaže od simbola u davnim vremenima. Sve to ima isti korijen podrijetla znanja. Dakle, onaj tko želi, dobit će znanje...“ Sensei je pozorno gledao znatiželjna lica momaka i nastavio svoju priču. „Dakle, Bodisatve među ljudima nisu samo brinuli o njima poput beba u kolijevci, već bijaše prirodno da su komunicirali s predstavnicima drugih civilizacija... I u tome nema ničega neobičnog. U principu, čovječanstvo ima priliku sljedećih sto godina razviti se do razine da može slobodno posjećivati druge svjetove. A u ono vrijeme je komunikacija između Bodisatvi i predstavnika drugih svjetova bila uobičajena. I to je sasvim prirodno, jer koliko god razvijena bila materijalna civilizacija, težit će komunikaciji s razvijenijim bićima, posebno ako su, kao što sam već rekao, Bodisatve već dugo prisutni među ljudima tog vremena.“

„Je li to bilo nešto poput jedinstvene šanse predstavnika drugih svjetova da spoznaju više nego što znaju?“ Viktor je zaključio.

„Upravo tako“, kimnuo je Sensei. „To je razlog zašto je kozmodrom nedaleko od Egipta, na teritorija današnje Libije, sačuvan do danas...“

„Kozmodrom?!“ pitali smo gotovo jednoglasno.

„Da“, slegnuvši ramenima Sensei je smireno odgovorio na naše opće iznenađenje. „Sada ga znanstvenici nazivaju 'Baalbečki trijem'. To je ogromna platforma izgrađena od gigantskih blokova težih od 360 tona, s rupama sa svake strane platforme. Arheolozi i dalje ne mogu dokučiti njegovu funkciju. Ali, za razliku od svjetonazora ljudi iz prethodnih epoha, počeli su barem nagađati da izgleda kao kozmodrom”, nacerio se Sensei. „Njihova naivnost je zapanjujuća! Tragaju za ostacima čađe od goriva svemirskog broda,

a pod gorivom misle na onaj s komponentama poznatim danas.“ iznenadno je izjavio Sensei. „Kakve bi spremnike s takvim gorivom trebali imati za odlazak na primjer na Sirius i nazad?! Toliko su smiješni, traže tragove zapaljivih materijala i maziva, a čak ni ne pretpostavljaju da postoji puno drugih izvora alternativne energije koji su ekonomičniji i za okoliš sigurniji. Pa, kako kažu, svatko se oslanja na informacije koje su mu dostupne.“

Osim 'Baalbečkog trijema' bilo je i drugih kozmodroma za koje nije bila potrebna tako velika površina za slijetanje. Na neposrednom dnu Nila nalazilo se područje „cvijet“ za takve svemirske brodove. Prirodno je da su ljudi primijetili tako intenzivan promet, zbog čega su vrlo čudnovate drevne legende o tom vremenu sačuvane u sjećanju generacija.

„Koje legende, na primjer?“ Nikolaj Andrejevič je pitao.

„Na primjer, legende o drevnom gradu Khemu, kojeg su Grci kasnije nazvali Letopolis. Bio je smješten blizu 'dna cvijeta', na zapadnoj obali rozetskog kraka Nila. Postoje neke legende koje su ga nazivale 'gradom udara munje', a prema religijskim izvorima Khem je poznat kao 'putokaz koji Ozirisu pokazuje stazu do neba'. Taj su grad smatrali ovozemaljskim odrazom Siriusa. Bio je povezan s jednim od drevnih imena boga Horusa. Kao što se sjećate, on je prikazivan kao krilati disk i kao sokol, a i kao čovjek sa sokolovom glavom.

Ili evo jedan drugi grad koji je bio smješten nedaleko od Khema (gotovo na istoj zemljopisnoj širini), na 'dnu cvijeta', a u davnini je bio poznat kao Iunu (zapamtili ste da se u Bibliji zove On ili u grčkoj verziji Heliopolis - to jest 'grad Sunca'). Postoji i legenda o svetom brdu u Iunu na kojem sunce prvo izlazi. Tada se sveti stup podiže na tom mjestu u spomen na prošlost, a kasnije je zamijenjen ne manje svetom relikvijom iz davnih vremena, kamenom Ben-Ben u obliku zaobljenog stošca (kasnije u legendama pretvoren u grčku riječ 'piramidon').

Ljudi iz prošlosti ovom kamenu pripisuju izvanzemaljsko podrijetlo. Po njihovu mišljenju smatra se 'davno izgubljenim'. Prikazan je svetim znakovima, zajedno s pticom Feniks koja je sjedila na njemu. Na prvi pogled sve ove priče izgledaju kao bajke.

Većina današnjih znanstvenika mogli bi pretpostaviti da su ljudi priču izmislili i uzeli običan aerolit za 'sveti kamen' koji je pao s neba. Ako istraže korijen 'ben', saznat će da on znači 'sjeme', 'oplodnja' i spojit će ga s legendom o Feniksu koji povremeno ljudima doleti s Istoka i donese novi ciklus. U najboljem slučaju sve će pripisati religioznim primitivcima povezanim s kultom plodnosti i time će se zadovoljiti. Ali u stvari nije tako jednostavno…“

Sensei je pogledao položaj Sunca na nebu i predložio:

„Idemo… napraviti stanku. Vrijeme je za plivanje, ekipa, može?“

„Krajnje je vrijeme“, Nikolaj Andrejevič se složio i bacio pogled na našu grupu, „jer svi su porumenili kao peciva.“

„Ah, uvijek je tako, prekidaš kad je najzanimljivije!“ stenjući Ženja počeo je ustajati zajedno s drugim momcima. „Usput, nešto si rekao o pecivima… Imamo li štogod dobroga za gricnuti?!“

Budući da se Ženja ovim pitanjem obratio Tatjani, ona mu odgovori veselo:

„Naći ćemo nešto!“

* * *

Prvo smo odlučili plivati. Iako zapravo nitko nije ozbiljno plivao. Samo smo nekoliko puta zaronili jer voda se činila previše hladnom nakon našega dugog sjedenja pod suncem. Čim smo ja i Tatjana ušle u vodu, odmah smo iskočile i otišle u šator. Nitko nije htio utrošiti previše vremena na kuhanje ručka, zbog čega smo na brzinu pripremile sendviče za sve. U međuvremenu su, na inicijativu Nikolaja Andrejeviča, dečki učinili našu plažu ugodnijom razapevši veliki šator nad našim ručnicima za plažu, u cilju zaštite svih nas od izravnih sunčevih zraka i veće udobnosti za naš daljnji odmor. To su vrlo dobro obavili. Povjetarac mi je u sjeni šatora bio još više 'osvježavajući'. Na ručnike smo postavile improvizirani stol sa sendvičima i mineralnom vodom. Nakon što smo se svi fino natrpali, Sensei je nastavio svoju fascinantnu priču. Ovaj put sam se opremila bilježnicom i olovkom te počela detaljno bilježiti Sensejeve riječi.

„Dakle, što se Imhotepa tiče“, počeo je govoriti Sensei. „Ovaj je čovjek vješto i hvale vrijedno koristio znanje koje mu je otkrio Sokrovenik. Uskoro je zbog svojega neumornog rada Imhotep postao poznat među ljudima kao vješt liječnik i pozvan je na dvor faraona koji je u povijesti poznat pod imenom Džozer (iako je to ime u starom Egiptu zvučalo drugačije), kralj Treće dinastije, koja je svoj glavni grad osnovala u Memfisu. Točnije rečeno, u ono vrijeme Egipćani su ovaj grad također zvali različito, 'Khet-Ka-Ptah', što je značilo „Soba duše boga Ptaha“ (ili 'palača duše duše bog Ptaha'), jer se vjerovalo da je bog-obrtnik Ptah vrhovni bog ovog grada. A prije toga jednostavno su ga zvali 'grad s bijelim zidovima'. Memfis je već grčka interpretacija starijega egipatskog naziva ovog grada – 'Menepher' ('Dobro utočište'). Ako pogledate suvremenu kartu, ovaj se grad nalazio nedaleko od današnjeg Kaira, na strateški važnom mjestu delte Nila. Od ovog grada su ostale samo ruševine zakopane pod debelim slojem pijeska. Usput, u Starom zavjetu je ovaj grad imenovan Nof.

Imhotep se pokazao ne samo kao izvanredan liječnik, nego i kao mudar čovjek koji je dobro poznavao prirodne znanosti (danas su te znanosti poznate kao astronomija, matematika, kemija, fizika, geometrija) i, kako se kasnije ispostavilo, kao talentiran govornik i odličan organizator. Uskoro ga je faraon Džozer imenovao svojim glavnim pisarom, najvažnijim državnim dužnosnikom nakon faraona, nešto poput vezira ili današnjeg premijera u zapadnim zemljama. To je izvanredan slučaj za ono vrijeme jer su ovaj položaj inače zauzimali ljudi iz nasljedne aristokracije. Imhotep je po rođenju bio običan čovjek, a ovaj je položaj dosegao, kako kažu, zahvaljujući svome intelektu i marljivom radu.“

„Aha, zahvaljujući znanju koje mu je dao Sokrovenik“, rekao je Andrej.

„Točno, ali jedno je steći znanje, a drugo je pravilno ga koristiti“, primijetio je Sensei. „Da biste bolje mogli procijeniti što je ovaj Čovjek uspio učiniti za ljude, ukratko ću vam ispričati o situaciji koja je bila tipična za vladavine faraona Džozera prije nego što se Imhotep pojavio među ljudima na vlasti.“

„Šef države brinuo se kako da ojača svoju vlast. Pokušao je učvrstiti svoju poziciju na sjeveru te je poveo rat na južnoj granici.

Kontrolirao je rudnike bakra na Sinajskom poluotoku, koji su pripadali njegovu prethodniku na vlasti. Uglavnom, bio je mnogo zauzetiji rješavanjem 'strateških' problema od potreba svojih ljudi. Njegova svita ga je slijedila.

Svećenici su se bavili svojim političkim spletkama i međusobnim sukobom za dominaciju svoga teološkog sustava. Od tog vremena svaki je 'sep' ili, kako su ga Grci nazvali kasnije, 'nome' (našim riječima, područja na koja je zemlja bila podijeljena) imao svoje bogove, svoje religijske koncepte temeljene, reklo bi se, na istome drevnom znanju. Međutim, središnjim bogovima cijele države proglašavani su bogovi nome u kojoj se u tom trenutku nalazio glavni grad zemlje. Ali svi utjecajni svećenici željeli su živjeti jako dobro i imati vlast. Zato je svaki od njih radio trikove u borbi za vlast. Na primjer, ako je doktrina natjecateljskoga religijskog koncepta više utjecala na svjetonazor ljudi, svećenik je čak dodao ne samo glavne tvrdnje ovog koncepta svom sustavu, nego i same značajke 'konkurentnog' boga 'svojem'.“

„Znači, iako su svećenici bili na vlasti, ipak su posvećivali mnogo pažnje svjetonazoru običnih ljudi.“ Primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Naravno. Može vam zvučati kao paradoks, ali ovisili su o svjetonazoru običnih ljudi! Jer ono je kruh svećenika! Oni održavaju iluziju moći samo izvana, jer svaki religijski stav njihovih vjernika ovisi o općim odlukama vladajućih unutar ove religije. Ali u stvari to je samo mala skupina ljudi koja se boji gubitka moći, u slučaju da većina ljudi promijeni svoj pogled na svijet. Zato što bi skupa s ovom moći izgubili značaj 'posrednika' između bogova i ljudi, dakle ne samo politički utjecaj, nego također prilično ugodnu i uspješnu egzistenciju koju im je ta moć omogućila.“

„To je istina“, potvrdio je Nikolaj Andrejevič.

„Dakle, u ono je vrijeme religija bila više politika i svećenicima se isplatilo držati svoje stado u poslušnosti... Dakle, upravo nomama su vladali namjesnici koje je imenovao faraon, a to su bili provincijski aristokrati koji su uglavnom besposličarili. A ako im je za neke stvari trebala potpora ljudi, odanost su, kao i obično, stjecali uz pomoć svećenika. Neki od namjesnika noma bili su

faraonovi rođaci, jer je među monarsima postojao običaj ženidbe s kćerima namjesnika ili sklapanja brakova njihove djece.“

„Shvaćam“, nacerio se Nikolaj Andrejevič. „Prilično trajan 'običaj'.“

Sensei se samo nasmiješio i nastavio pričati. „Ipak, ovi politički brakovi nisu provincijskoj aristokraciji uvijek donosili dugo čekanu povezanost s vladajućom kućom. Ponekad se pretvorilo u beskompromisno neprijateljstvo i natjecanje. A kad bi faraon dobio nekoliko potomaka od različitih žena, koji su bili kandidati za prijestolje, to bi dovodilo do zavjera i protuzavjera s tajnom potporom nekoliko svećenika i zainteresiranih aristokrata koji su također maštali da unaprijede sina ili bliskog rođaka u namjesnika nome.“

Čuvši posljednje riječi, Nikolaj Andrejevič se nasmijao još više:

„Zapravo se stvarno ništa nije promijenilo!“

„Općenito, skoro svi, počevši od faraona, visoko rangiranih svećenika, aristokrata, namjesnika noma, sve do skupljača prirodnih nameta, bili su okupirani stvarnim problemom, gdje nešto ukrasti, više ušićariti, proširiti područje svog utjecaja. Dok se običnim ljudima uglavnom nije davala pozornost vlasti i bili su ostavljeni na miru, kako kažu, preživljavali su kako su mogli. Trgovačku djelatnost zemlje kontrolirali su veliki gradovi ili, točnije, oni koji su njih kontrolirali. Čak i Memfis, koji je bio važno središte obrta i trgovine s velikim multinacionalnim stanovništvom, živio je svoj život. Jednostavno rečeno, sve je bilo kao i obično. Svi bili su zaokupljeni svojim problemima, neki nisu imali ništa za staviti u juhu, drugi su se žalili na male bisere.

Stoga je Imhotep dobio kao 'nasljeđe' od prethodnika - ne najbolju situaciju u državi. Štoviše, kao znalac je razumio razloge onoga što se okolo događalo. Bio je svjestan da su glavni trgovački putevi Egipta tajno kontrolirani od Arkonovih ljudi i da oni profitiraju takvom situacijom u zemlji i brigom ljudi oko vlastitih problema. Znajući to, Imhotep je djelovao na vrlo mudar način.

Za prilično kratko vrijeme doveo je zemlju u red. Prije svega je otpustio Arkonove ljude i zamijenio ih odgovornim ljudima kojima je vjerovao i koji su dobro znali svoj posao. Reorganizirao je birokraciju i prisilio činovnike na rad. Uveo je strogu disciplinu među njih: svaka krađa, prijevara, primanje mita, zloporaba položaja su zaustavljani i strogo kažnjavani. Faraona je učinio zaštitnikom svih ljudi, odraslih i djece. Zbog Imhotepa su uvedeni pravedni zakoni kojih se strogo pridržavalo. Bilo tko u ovoj državi, čak i ako se radi o siromašnom pučaninu, komu je učinjena nepravda, imao je pravo ne samo žaliti se na počinitelja, makar on bio ugledan i moćan, nego, da kažemo našim jezikom, tužiti ga i dobiti spor. Imhotep je organizirao grupe koje su pritužbe građana provjeravale vrlo brzo i učinkovito. A ako su te pritužbe bile opravdane, krivci su odmah kažnjavani. Zato su obični ljudi počeli Imhotepa nazivati 'Dobrim prijateljem siromaha', 'Neprijateljem svih prekršitelja zakona i pravim braniteljem istine', 'Mudracem koji daje vrijedne savjete bez ikakve naknade', 'Onim koga uvažavaju najcjenjeniji ljudi'. Kasnije su ove pridjeve počeli pripisivati faraonima sljedećih dinastija.

U isto vrijeme Imhotep je izgradio sustav za navodnjavanje. Postavio je odgovorne i profesionalne ljude za voditelje radova na izgradnji kanala i u kratkom roku riješio jedan od glavnih problema za Egipćane, problem koji je bio težak teret na plećima faraona - distribucija i upotreba vode za svakodnevne i za poljoprivredne potrebe. Budući da Egipat ima vruću i suhu klimu, a prosječna godišnja temperatura zraka iznosi oko trideset pet stupnjeva, nedostatak vode izazivao je glad i nevolje za stanovništvo. Sustav navodnjavanja postojao je i prije, ali bio je u lošem stanju. No nakon što je doveden u red, rezultat je bio ne samo poboljšanje uvjeta života običnih ljudi, nego i značajan rast usjeva. Došlo je do viška žitarica, koje su privlačile trgovce iz drugih zemalja, uz dodatni prihod. Faraonova se riznica počela brzo puniti (već je bilo mirno razdoblje, bez ratova!).

Zbog inicijative i brige Imhotepa počele su se svuda otvarati škole, tzv. 'Kuće života', 'Kuće mudrosti', a znanje nije bilo dostupno samo povlaštenoj manjini. Prvo je Imhotep organizirao posebne škole na faraonovom dvoru u kojima je osobno, zajedno sa svojim pomoćnicima, podučavao nadarene mlade ljude (obično su to bila

djeca činovnika) ona zanimanja koja su u tom trenutku bila potrebna državi, a to su bili činovnici, računovođe, organizatori različitih poslova. Učili su čitati, računati, pisati te druge znanosti i vještine potrebne za određeno zanimanje... Usput, pisali su hijeroglife na zemljanim ćupovima, koži, komadima vapnenca. Ali baš je Imhotep uveo papirus od posebno obrađenih stabljika močvarnih biljaka koje su obilno rasle na obalama Nila.

Taj utrošak vremena i novca u obrazovanje nadarenih mladih ljudi su se toliko isplatili da je Imhotep uspio ubrzo potaknuti posvuda otvaranje takvih škola u hramovima, gdje su pripremani budući činovnici, pravnici, liječnici. A ono što je najznačajnije je da su počeli odabirati i talentiranu nadarenu djecu običnih ljudi. Kasnije su otvarali škole u nekim državnim organizacijama, u kojima su učila nadarena djeca (čak i iz siromašnih obitelji) za konkretna zanimanja koja bi učenici unaprijed odabrali za sebe, na primjer kipar, trgovac, zidar itd.

A što je mladić bio nadareniji, više je bio iniciran u dublje znanosti. Imhotep je to učinio da bi i sama omladina bila zainteresirana za dobivanje čvrstoga i kvalitetnog temeljnog znanja. Zašto? Jer što je čovjek bio talentiraniji, profesionalniji i nadareniji, pred njim su se otvarale veće mogućnosti za državnu službu, što bi mu poboljšalo životne uvjete. Najrevolucionarnije je bilo to što nije bilo važno kakvoj obitelji osoba pripada (siromašnoj ili bogatoj), jer su njene sposobnosti i visoka moralnost najviše cijenjeni. Konačni rezultat takve politike je bio ljudima pružiti pravu priliku pokazati svoje kvalitete i sposobnosti. Na primjer, čak i obični činovnik, ako je bio visokog morala, profesionalac i dobar organizator, imao je priliku postati namjesnik grada (poput kraljevog namjesnika), pa čak i nome, što znači pridružiti se povlaštenoj klasi. Ukratko rečeno, uspio je ostvariti sebe kao Osobnost zahvaljujući svom talentu.

Razumijete li što se dogodilo?! Počeli su intenzivno unapređivati talentirane ljude, od najviših slojeva vlasti do najnižih, od upravljačkih struktura države do znanosti, obrazovanja, medicine i umjetnosti. Postalo je moderno imati moralna načela, biti dobar, pametan, obrazovan, postaviti si

visoke ciljeve. A zašto? Zato što je država počela aktivno poticati moralna i intelektualna dostignuća svojih građana.

Ali Imhotep je otišao još dalje. ***Ne samo da je kod ljudi probudio interes za podizanje profesionalizma, nego je također povećao njihov značaj pred drugim ljudima. Gotovo svako zanimanje učinio je časnim, što je dovelo do toga da ljudi poštuju sebe i svoj rad, bez obzira na stupanj društvene ljestvice i kojoj klasi pripada***. Poboljšala se prije svega kultura komunikacije među ljudima. Svi slojevi društva počeli su držati strogu disciplinu, poštovati zakon i red. Imhotep je organizirao takve uvjete da su ljudima postali sve važniji moralnost i kvaliteta njihova posla. Kao rezultat toga, svi su bili zaokupljeni poslom za dobrobit države, počevši od faraona koji se bavio javnim poslovima tijekom cijelog dana... Usput, upravo ga je Imhotep uvjerio da prekine s ratovima, jer govorio je: 'riječi su jače od oružja'... Čak je i svaki princ dobio konkretan položaj u državnom sustavu razrađenom od Imhotepa, a morao je učinkovito ispunjavati svoje dužnosti. Jer faraon je proglasio (nakon što je dobio ideju od Imhotepa) da će njegovo mjesto zauzeti samo dostojan nasljednik. A to je potaklo supruge faraona da aktivno pomažu svojim sinovima u javnim poslovima, da bi baš njihov sin postao dostojan ustoličenja. Tako je država imali koristi od javnih poslova i svakodnevnog angažmana supruga faraona. Kako je poznato, lijeni um je vražja radionica. Ali na ovaj su način spletke i zavjere zamijenjene poslovnom učinkovitošću i zdravom konkurencijom.

Dakle, svi su bili zauzeti, od faraona do običnih ljudi. I više nije bilo mjesta za neradnike, ljenčine, primatelje mita i lopove, budući da su nestali uvjeti za njihov procvat i samo ih je društvo odbijalo. To je dovelo do epohe ubrzanog napretka kao rezultata mudre Imhotepove politike.

Ali najnevjerojatnija stvar je bila ideologija koja se formirala u društvu. Za razliku od svih ranije spomenutih zasluga, Imhotep čak nije bio ni posebno zauzet njezinom širokom provedbom među masama. On je samo bio čovjek čiji su primjer ljudi željeli slijediti: živio je jednostavno, razgovarao mudro i ponašao se pošteno i ljudski. To je razlog što su on i njegov svjetonazor postali toliko popularni među ljudima.

Naime, zbog Imhotepove popularnosti i slave, njegov lik je postao ideal za stare Egipćane, to jest muškarac koji ne govori previše, koji je mudar i otporan na teškoće i udare sudbine, humanih pogleda, duboko čovječan, s apsolutnim vjerovanjem u posmrtni život duše. Mnogi ljudi iz sljedeće generacije (da ne spominjem one koji su živjeli u njegovo vrijeme) odgojeni su slijedeći popularne poslovice i izreke Imhotepa:

'**Bolje je biti siromašan i živjeti u pustinji, ali s lotosom u duši, nego biti bogat i živjeti među ljudima, ali s prazninom u duši**';

'**Čovjeku nema koristi od slobode ako je u duši slijep**';

'**Zasluge se mjere djelima koje si izvršio**';

'**Za vrijeme izazova ne traži prijatelje i ne krivi neprijatelje, nego se uzdaj u Boga**';

'**Za ropstvom čezne jedino čovjek koji nastoji svrgnuti kralja koji mu je dao slobodu**';

'**Napreduje jedino čovjek koji pomaže ljudima u nevolji, a ne onaj kojeg se drugi boje.**'

Mnoge druge izreke Imhotepa upotrebljavali su svećenici i veziri sljedećih generacija u svojim 'učenjima', jer Imhotepove su riječi bile prilično popularne među ljudima i širile su se usmenom predajom iz generacije u generaciju.

Imhotep je imao vrlo tolerantan odnos prema svim religijskim konceptima u državi. Zaslužio je iskreno poštovanje i simpatije, ne samo faraona, već i utjecajnih svećenika raznih religija, jer je djelovao vrlo mudro i pažljivo, čak i prema politici svećenika. Međutim, njegov vlastiti čvrsti stav bilo je vjerovanje zasnovano na Znanju. Nije sumnjao u ono što je govorio, nije bio licemjeran, što je bilo tipično za mnoge svećenike i aristokrate. Ljudi su u njemu osjećali Čovjeka od Znanja. Zato, za mnoge koji su u njemu otkrili to nevidljivo, ali prilično uočljivo snažno vjerovanje, Imhotep je postao otkrivač Istine. Uglavnom zbog njegova životnog stila i pogleda na svijet, Egipćani su prihvatili koncept i apsolutno vjerovanje da je ovaj život privremen, a čovjeku

je dan da bi zaslužio bolji posmrtni život prema svojoj pravednosti, iskrenosti misli i djela pred Bogom (a ne pred ljudima). U tom društvu vjera u život poslije smrti postala je dominantna.

Ovo vjerovanje zasigurno nije nastalo samo od sebe. Vjerovanje u posmrtni život Egipćanima je bilo svojstveno od davnih vremena i, kao što sam vam već rekao, u početku se temeljilo na znanju. Ali s vremenom je znanje djelomično izgubljeno, a ovo je vjerovanje dobilo oblik zbunjujuće i nejasne religije. Stoga je većina ljudi, da tako kažem, mehanički štovala drevne bogove, uglavnom bez razumijevanja i dubljeg uranjanja u samu religiju. To je za njih bila samo tradicija naslijeđena od predaka i ništa više. Međutim, sve se promijenilo zbog nevidljivog djelovanja Imhotepa."

„Nevidljivo djelovanje? Što misliš pod 'nevidljivo'?" upita Kostja. Slušao je Senseja s istim oduševljenjem kao i mi.

„Čekaj malo, odmah ću ti reći." Sensei je u nekoliko čaša natočio mineralnu vodu i nastavio svoju priču. „Sve spomenute zasluge Imhotepa bile su samo vidljiv dio sjajnih djela koje je uspio napraviti tijekom svog života. Ali vrjednije i značajnije bilo je nevidljivo djelo koje je bilo strogo skrivano od stranaca. Visoki položaj dao je Imhotepu pravu priliku da doprinese svom udjelu realizacije globalnoga svjetskog arhitektonskog projekta o kojem mu je pripovijedao Sokrovenik. To bi moglo donijeti neprocjenjivu vrijednost čovječanstvu daleke budućnosti."

„Vidim da je to bio čovjek velike duše", Nikolaj Andrejevič reče zamišljeno. „Dok je bio na vrhu moći mislio je prije svega na obične ljude i vodio brigu o budućnosti čovječanstva. Pitam se ima li danas takvih poštenih ljudi u višim slojevima."

Sensei je kimnuo, ali nije se nadovezao na ovu temu, nego je nastavio pripovijedati. „Imhotep je mudro postupio u rješavanju ovoga vrlo složenog problema. U stvari, vidljivi dio njegova rada bio je priprema za glavno djelo. Jer shvatiti Imhotepove ideje bilo je moguće samo u uvjetima visokoorganiziranog društva. Učinio je sljedeće. Nakon što je dobro proučio tradiciju, moral, ponašanje, kao i psihologiju vladajuće elite, svećenika i posebno faraona, iskorištavao bi im slabe točke radi realizacije svojih planova, koji su kasnije donijeli neprocjenjivu duhovnu pomoć mnogim ljudima.

Imhotep je Džozeru predložio projekt koji je u potpunosti bio bez presedana u to vrijeme, a faraon ga nije mogao odbiti. Budući da se, prema svom vjerovanju, Džozer, kao i ostali Egipćani, brinuo prije svega o vlastitom životu nakon smrti, a kako je bilo uobičajeno među faraonima, bio je dužan sagradit si grobnicu još za života. Imhotep mu je predložio ideju za podizanje neobičnoga pogrebnog trezora. To je bilo neobično jer nije bila riječ samo o mastabi...“

„Mastaba? A što je to?“ pristojno je upitao Jura.

„Isprva su to bile pravokutne drvene grobnice Egipćana. Nakon toga počeli su graditi grobnice od opeke, pretvaravši ih u konstrukcije s ukrasnim nišama koje upućuju na mjesto ukopa i skrivaju ga. Ipak, 'mastaba' nije egipatska, nego arapska riječ, koja znači 'kamena klupa'. Tako su je nazvali arapski radnici koji su radili s arheolozima u Egiptu u XIX. stoljeću.

Dakle, Imhotep je predložio Džozeru da izgradi stepenastu piramidu umjesto uobičajene grobnice, a osim toga, ne iz obične nepečene cigle, koja je bila široko raširen građevni materijal, nego od klesanog kamena koji je osiguravao dugotrajnost. To je bila u tim vremenima revolucionarna odluka za Egipat. Imhotepova ideja izgradnje 'stepeništa spuštenog s neba za božanski uspon faraona' toliko je nadahnula Džozera da je naredio da se odmah počne s radovima, ne štedeći novac i povjerivši izgradnju samom Imhotepu. Treba spomenuti da je već postojala velika mastaba od opeke izgrađena za Džozera u Abidosu, mjestu na kojem su faraoni tradicionalno bili pokapani.“

„To znači da čim je Imhotep pokazao inicijativu, bila mu je povjerena”, nacerio se Stas. „Kažu, inicijativa se uvijek kažnjava!“

„Ali ne u ovom slučaju“, prigovorio je Sensei. „Imhotep je bio zainteresiran za ovaj projekt više nego drugi. Uspio je zainteresirati ne samo faraona, već i utjecajne svećenike, jer je ovaj projekt, osim neobične grobnice za faraona, predviđao i izgradnju čitavog kompleksa, uključujući hramove. Štoviše, na račun faraonske riznice. Tako je svećenicima priuštio buduće prihode od usluga u tim hramovima. Nadalje, plan je uključivao čak i veliku žitnicu, takoreći u državnom vlasništvu. A treba spomenuti da su kasnije,

zbog velikih zaliha tamo skupljenog žita, Egipćani uspijevali preživjeti više ili manje dobro tijekom godina loših žetvi i suša.

Mjesto koje je za izgradnju ove krnje piramide odabrao Imhotep nije bilo slučajno. Nalazila se na rubu visoravni, samo nekoliko kilometara sjeverno od Velike sfinge. Kad je Imhotep faraonu, svećenicima i aristokratima pokazao nacrt plana lokacije, objasnio im je izbor ovog mjesta napuštene visoravni kao mjesto bliže Memfisu, a s tog mjesta je i prekrasan pogled na Memfis. Ali zapravo je ovo mjesto u potpunosti usklađeno sa zemljopisnim koordinatama označenim na 'zvjezdanoj karti' koju mu je otkrio Sokrovenik. Velika sfinga podignuta je mnogo prije tog vremena (a ne nakon Imhotepova života, kako pretpostavljaju sada, kao da su u to doba građene velike piramide!), a bila je važna referentna točka za preciznu i točnu lokaciju ove krnje piramide.

Dakle, ovu je veličanstvenu građevinu namjerno gradio kroz više desetljeća. Zašto? Jer nije bilo dovoljno izgraditi taj objekt, bilo je potrebno da on još i 'proradi'. A za to su najvažniji bili vrlo duhovni ljudi, i muškarci i žene. Imhotep je uložio mnogo godina na njihov odgoj i obrazovanje, u načelu je zbog toga proširio ovu građevinu, a eliti odlaganje objasnio kao poboljšanje i modernizaciju svoga arhitektonskog plana.“

„To znači da su ljudi bili najvažniji za Imhotepa“, precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Sigurno. Dakle, Imhotep je postupio ovako... Okupio je sve najbolje egipatske majstore u svojim zanimanjima i imenovao najbolje moralne ljude (i muškarce i žene) svojim pomoćnicima. Organizirao im je ne samo punu zaposlenost, nego i druge bolje uvjete života te im povećao društveni značaj u državi. Imhotep nije pokrenuo samo građevinarstvo. To je bilo nešto poput današnjega državnog poduzeća, s cijelim spletom socijalne skrbi, od rješavanja svakodnevnih problema ljudi do medicinskih usluga visoke kvalitete. Pekari, liječnici, službenici, računovođe, kipari, zidari i ljudi drugih zanimanja radili su u ovom ogromnom poduzeću i bilo je dovoljno posla za sve, za muškarce i za žene.“

„Ali tamo su svi bili robovi!“ uzviknuo je Kostja iznenađeno. „Pogotovo žene.“

„Ma kakvi“, prigovorio je Sensei. „Ovaj kompleks su izgradili slobodni ljudi. Kontra danas prevladavajućeg mišljenja, prema ženama u starom Egiptu odnosili su se s izrazitim poštovanjem. Prije svega, žena je zauzimala važno mjesto u društvu, prvenstveno kao majka i produžavateljica obitelji, a imala je ista prava u društvu kao muškarci. Žena je imala pravo izbora bilo kojeg zanimanja. Nadarene žene postajale su visoke svećenice, liječnice, pa čak i arhitektice.“

„Čekaj malo“, Nikolaj Andrejevič se zainteresirao za ovo pitanje. „Znači li to da je u starom Egiptu bilo visokih svećenika i svećenica?“

„Da. Veliki svećenik, na primjer baš u tom Iunu bio je zvan Ur Maa, a najviša svećenica Ur-t Tekhent. Njihov status i razina znanja bili su slični statusu ljudi s najvišim znanstvenim stupnjevima.“

„Hoćeš reći da su to bili ljudi od znanosti, uključujući žene?!“ Nikolaj Andrejevič je pitao još više iznenađen.

„Što ti nije jasno?“ Sensei uzvrati pitanje.

„Pa, jednom sam čitao da, u stara vremena, ako je žena sudjelovala u nekim vjerskim obredima, njena je uloga obično bila ograničena na svečane plesove ili, u najboljem slučaju, na glazbenu pratnju. Međutim, posebno u hramovima čiji je bog bio povezan s plodnošću, posao joj je bio takozvana 'sveta prostitucija'.“

„Bilo se zaista tako, ali kao odjek i prazna imitacija takozvanih 'djela božanske sile', koja su bila održavana u tajnoj Imhotepovoj organizaciji, u uskom krugu iniciranih ljudi u kojem su žene imale glavne uloge. Ti tajanstveni Imhotepovi ljudi zvani su 'posjednicima svetih sila' - svećenici Ur Heku i svećenice Ur-t Hekau, a božanske sile koje su dobili odozgo, za vrijeme tih 'djela sile' zvahu se Heka. Ti ljudi nisu bili samo skupljači i čuvari ove božanske sile, nego su je mogli prenositi na predmete i na taj način ih 'posvetiti', i ovom silom pomoći bolesnim ljudima da ozdrave. Zato su oni bili i liječnici, ne obični, već univerzalni, najvještiji među drevnim liječnicima, iako su ti ljudi upotrebljavali samo čisto znanje. Pričat ću vam o tome jednog dana.“

„Oprostite, ali zašto su takva ograničenja znanja postojala u hijerarhiji liječnika?“ Nikolaj Andrejevič upita službenim tonom.

„Zato što je to znanje povjereno samo duhovno čistim ljudima. A sakrament dobivanja Sile čuvan je u strogoj tajnosti. Jer Sila je Sila. Ona je poput čekića, možeš njime graditi ili uništavati. Sve ovisi o Majstoru koji taj čekić drži u ruci.“

„Zvuči logično“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Što se tiče onovremenih ljudi od znanosti, talentirane žene su također postizale velike uspjehe u ovoj branši. Razmotrimo baš medicinu. Čak i danas se može pronaći zapis da se 'najstarija poznata liječnica koji je radila u Memfisu u III. tisućljeću pr.Kr. zvala Pesešet'. Iako zapravo nije bila prva liječnica, arheolozi su otkrili najstariji zapis o tome i zbog toga su ovu ženu nazvali prvom liječnicom... Medicina se u to vrijeme smatrala svetom znanošću i učila se u hramovima. Vjerovalo se da oporavak ne ovisi samo o praktičnom znanju liječnika, nego i o božanskoj volji i zato, osim znanja o medicini, liječnici su učili svete tekstove. Svećenik-liječnik nije imao pravo započeti liječenje pacijenta bez molitve.“

„Molitve?“ naš psihoterapeut se opet uhvatio za riječ. „Ali koliko je meni poznato, u to su vrijeme u religiji drevnog Egipta prakticirali čarobnjaštvo i vračanje.“

Sensei se nasmiješio i odgovorio pridružujući se ovoj igri 'službenog tona':

„Doktore, imate pogrešan dojam o istinskoj stvarnosti toga vremena. Kasnije ćete shvatiti zašto. I nećete samo razumjeti, već ćete naći potrebne smjernice pomoću kojih ćete saznati svu istinu o tom vremenu, koja će odagnati sve vaše sumnje. A sada ću spomenuti da je čarobnjaštvo bilo zabranjeno u drevnom Egiptu. Postojale su bitne razlike između božanskog misticizma, koji se temeljio na starom znanju, molitvi i ustrajnom duhovnom služenju Bogu, te čarobnjaštva, kojeg su prakticirali radoznali laici nadahnuti egoizmom i čarobnjaci ili takozvani 'crni magovi', ljudi koji su posjedovali neko znanje i koristili ga za svoje koristoljubne ciljeve protiv drugih ljudi. Nadalje, ljudi su bili čvrsto uvjereni da je čarobnjaštvo štetno za duhovno zdravlje naroda. A usput, neki svećenici su imali čak i 'specijalizaciju' Uab Sehmet. Oni su bili

posebno obučeni za 'neutraliziranje' aktivnosti crnih magova. Neki odjeci 'specijalizacija' tih svećenika mogu se uočiti i u današnjem svijetu. Isto prakticiraju današnji svećenici koji se bave egzorcizmom.“

„U redu, ali ne možeš poreći da su u drevnom Egiptu prakticirali magiju predviđanja budućnosti ili barem astrologiju?!“ Nikolaj Andrejevič nije se mogao zaustaviti.

„Mogu“, izjavi Sensei odlučno, ali sa smiješkom. I odmah se baci na objašnjenje. „To se događalo, ali s potpuno drugim smislom od današnjeg tumačenja. Razmotrimo, na primjer, proricanje. Jedna od egipatskih 'zapovijedi' određivala je da ljudi ne smiju znati budućnost i tražiti usluge proricatelja. Ona je napisana u pravilu za svećenike, 'Ne pokušavajte znati ono što se još nije dogodilo'. Štoviše, titula najvišeg svećenika (kasnije ju je stekao i Imhotep) nazivala se Ur Maa, što znači 'Veliki prorok'. Međutim, aktivnosti ovog svećenika nisu bile povezane s magijskim predskazanjima. Cilj je bio na pravi način protumačiti prošle događaje, kako bi se 'shvatila volja Božja od koje ovisi budućnost'. Budući da su Egipćani prošle važne događaje shvaćali ozbiljno, kao i 'znakove' i snove, smatrali su da Bog pokušava upozoriti ljude na nešto. Također bih želio spomenuti da su zbog ovog vjerovanja stari Egipćani jako puno promatrali, kako prirodne pojave tako i društvene. Njihova su 'predviđanja' temeljena na otkrivanju analitičkih pravilnosti. Isto se odnosi i na 'astrologiju'. 'Astrologija' tog vremena nije bila 'proricanje'. Općenito, više bi se mogla nazvati znanstvenom prognozom u poljoprivredi, astronomiji, medicini. Jer naime, svećenici su se u to vrijeme bavili razvojem znanosti.“

„A što su onda bili svećenici, vjerski poglavari ili znanstvenici?“ upita Viktor.

„Oboje. Općenito su imali posebnu svećeničku strukturu. Najviši svećenici bili su religijski vođe i bavili se pitanjima poput religije, politike i znanosti. Također su u ovoj strukturi postojali svećenici-znanstvenici, svećenici-liječnici, svećenici-činovnici, svećenici-upravitelji, svećenici-klerici, propovjednici. Usput, potonji su, tijekom službe u hramu, vjernicima čitali 'božanske zakone', religijska 'učenja' i propovijedi.”

„Hm, vidim da je njihova struktura bila slična današnjim religijama“, primijetio je Viktor.

„Prilično!” reče Sensei sa smiješkom.

Nikolaj Andrejevič izgovorio je s blagom notom skepticizma:

„Ne mogu zamisliti da bi u suvremenom svijetu, s prioritetom znanstvenih spoznaja, liječnik krenuo moliti prije liječenja pacijenta. Bilo bi zbunjujuće…“

„Zbunjujuće?!“ Sensei se nacerio. „Znaš li, doktore, da čak i oni koji se danas u svijetu medicine smatraju najpragmatičnijim ljudima, mislim na kirurge čiji rad je povezan sa živom tvari... i ne samo kirurzi, nego izvanredni kirurzi... molili bi se prije operacije, tijekom operacije i nakon nje. I dan danas se mole za zdravlje svojih pacijenata. Jer znaju, iz vlastitog iskustva, koliko god liječnik bio visoko kvalificiran, mnoge stvari u njegovoj praksi ovise o volji odozgo.“

„Stvarno?“ Nikolaj Andrejevič bio je iskreno iznenađen i izgovorio zamišljeno. „Nisam to znao…“

„Ali malo smo odstupili od glavnog djela Imhotepa“, Sensei se vratio glavnoj temi. „Zbog te grandiozne neviđene građevine i zbog zajedničkog rada najboljih ljudi u Egiptu, Imhotep je dobio priliku odabrati svoje osobne učenike između najboljih muškaraca i žena koji su u sebi imali duhovnost i humanost. Grupa koju je podučavao izravno Imhotep sastojala se od ljudi različitih struka, ali primarno se temeljila na zidarima. Stoga je Imhotep svoju grupu otprilike nazvao 'Duhovno slobodnim zidarima', a to su oni koji teže slobodi duše i imaju jedinstveno znanje i vjeru.

Postupno su se razvili simboli Imhotepovih 'Duhovno slobodnih zidara', koje su kasnije tako drsko kopirali Arimanovi 'Slobodni zidari': zidarska pregača, kamen, čekić, piramida sa svevidećim okom (drevni znak Šambale, a za Imhotepove zidare je predstavljala one koji pripadaju svjetlosti, duhovnim silama), feniks, sfinga (kasnije su je 'Slobodni zidari' promijenili u lava), prednja šapa sfinge (lavlja prednja noga), brojevi 3, 5, 7, 13, 33 (to su brojevi ljudi koji su činili određeni krug moći) itd. Prepoznavali su se određenim riječima, znakovima i dodirima, a kasnije su to

preuzeli 'Slobodni zidari'. Usput, znak pentagrama, izogonalna petokraka zvijezda, koja je postala popularna među 'Slobodnim zidarima', bila je jedan od najvažnijih simbola 'Duhovno slobodnih zidara', ali oni su je tumačili potpuno drugačije. Stvar je u tome da je, prema iskonskom znanju o 'Bijelom Lotosu', zvijezda simbol ženske božanske prirode, dok krug znači život i Univerzum. Zvijezda u krugu znači prisustvo ženske božanske prirode u krugu postojanja. Osim toga, ženska priroda smatrana je komorom za reinkarnacije, a žena je smatrana bićem koje daje silu i život. Zato su u drevnom Egiptu kraljevstvo Duat prikazivali kao zvijezdu u krugu, što je značilo kraljevstvo za reinkarnacije ljudskih duša.

Vratimo se Imhotepu. On je stvorio jaku jezgru tajne organizacije pod nazivom 'Duhovno slobodni zidari', a to su ljudi koji su se oslobađali materijalnog na ovom svijetu i koji su bili duhovno slobodni. Glavni cilj njihova pokreta bila je spoznaja duhovnih stupnjeva samousavršavanja. I pored činjenice da su ti ljudi štovali različite religijske bogove, jer kao što sam vam već rekao, ljudi su u Egiptu u to vrijeme u svakom gradu i svakom hramu štovali svoga vlastitog boga, jednostavno rečeno, postojao je politeizam. Tako su, zahvaljujući Imhotepu koji im je otkrio tajno znanje, svi zadržali samo vanjsku pripadnost svojim bogovima, ali u stvari su štovali samo jednog Boga, a potajno su Ga zvali 'Veliki arhitekt svemira'.

Nakon što su ojačali u duhovnim praksama i stekli Znanje, osobni učenici postali su njegovi pouzdani pomoćnici u duhovnom radu. A kad su počeli pomagati raznim ljudima, slava Imhotepa je u Egiptu još više porasla, budući da su njegovi učenici, prema mišljenju naroda, radili nevjerojatna čuda, od izlječenja bolesnih do njihova neobičnog utjecaja na ljude, pa čak i na vremenske prilike. Kad su informacije o ovome tajnom društvu procurile, mnogi ljudi odlučili su postati osobni učenici Imhotepa. Iako je Imhotep negirao bilo kakve glasine o postojanju ove organizacije i pogotovo 'tajnog' podučavanja drugih ljudi.“

„Ali zašto?“ Tatjana se iznenadila.

„Prije svega, kako bi zaštitio svoje duhovno 'čedo' od Arkona i nekih ljudi na vlasti koji su se protivili Imhotepovoj politici te sanjali o starim vremenima, kada su uspijevali nekažnjeno krasti.

I drugo, Imhotep je predobro poznavao ljudsku prirodu, prolaznost njihovih želja: danas imaju ogromnu želju za duhovnim napretkom, ali nakon određenog vremena sve to izblijedi i ljudi se priklone ostvarivanju želja svoje Životinjske prirode. Dok je za znanje koje je Imhotepu prenio Sokrovenik iz Šambale bila potrebna čvrsta vjera i postojanost u duhovnim nastojanjima čovjeka i, što je najvažnije, njegove čiste misli i želje. Osim toga, mnogi su željeli učiti od njega, jer su željeli u tajnosti posjedovati to znanje samo za dobivanje moći i vlasti nad drugim ljudima, kako bi ostvarili vlastite koristoljubne egoističke ciljeve i zadatke. Zato Imhotep nikad nije uzeo one koji su željeli učiti nadahnuti trenutnom željom. 'Metlom' je izbacivao one koji su to 'željeli', bez obzira je li u pitanju čovjek s istinskim duhovnim namjerama u tom trenutku ili loš sa svojom megalomanijom.“ Sensei se nacerio i precizirao. „Ili, da budem točniji, ne metlom, nego štapom kojeg nikad nije ispuštao iz ruku.“

„Štapom?!“ Stariji momci su se odmah trgnuli.

Sensei potvrdno kimne glavom i odgovori im na neizgovoreno pitanje:

„Ovaj je čovjek savršeno poznavao današnji takozvani stil „Starog Lame'.“

„Gnjavatori su obrali bostan.“ veselo je rekao Volođa.

„Znate, štap je prilično težak“, Sensei odgovori na isti način. „A ako ćemo ozbiljno, nije Imhotep slučajno bio toliko oprezan u izboru ljudi. Općenito, kao što ljudi Čovjeka Znanja doživljavaju na neki neobjašnjiv način, na isti način Čovjek Znanja 'vidi' želje ljudi i osjeća njihovu... takoreći zrelost u duhovnom razvoju. Postoji glavni odlučujući faktor za to - unutarnji izbor, na obje strane. Ako se poklapaju, znači da će čovjek ići s Čovjekom Znanja u istom smjeru.“

„Nisam shvatio, kako to?“ Upita Andrej.

„Na primjer, kada su ljudi dolazili Imhotepu i izražavali želju za učenjem, odbijao ih je koliko god je mogao, ali promatrao je njihovo ponašanje i reakciju na odbijanje. Mnogi su razmišljali: 'Evo mene! Ja želim naučiti misterije! Nauči mene!' U pravilu, zbog njihova pompoznog egocentrizma takve ljude je odmah odbijao, bez

da je trepnuo. Ali bilo je i onih čije riječi nisu izlijetale iz uma, već iz srca i duše. Imhotep ih je pomno promatrao, ali im nije dao doći bliže, kako bi provjerio jesu li namjere ovih ljudi istinske, je li njihov izbor stabilan, je li odluka čovjeka zrela i potpuno svjesna. U pravilu, ovi ljudi su to podsvjesno razumjeli i uporno pokušavali biti blizu njega te svom dušom pokucati na vrata Znanja. I na kraju su dobili ono što su željeli. Budući da, kako kažu, nema vrata koja se ne bi otvorila kad uporno kucaš."

„Jasno je da je bilo teško postati njegovim učenikom. Ako je zauzimao tako visoko mjesto u državi, bilo je teško uopće doći do njega", izrazio je svoju misao Nikolaj Andrejevič.

„Nisi u pravu", prigovorio je Sensei. „Unatoč visokom položaju, Imhotep je morao često posjećivati ljude i razgovarati s narodom, da bi bio svjestan tekućih stvarnih procesa i događaja u društvu. A štap mu je bio jedini 'pratitelj'."

„Čekaj, želiš reći da je Imhotep, iako prvi čovjek u državi nakon faraona, posjećivao obične ljude i razgovarao s njima izravno? Bez pratnje?" Nikolaj Andrejevič upita iznenađeno.

„To je istina", potvrdio je Sensei. „I nije on posjećivao samo velike gradove, nego i neka prilično udaljena sela te je bio svjestan stvarne situacije u državi."

„Nisu li mu pomoćnici govorili o stvarnoj situaciji u državi?"

„Zašto ne? Jesu, i to više puta dnevno. Ali ipak, Imhotep je ljude dobro poznavao i provjeravao mnogo činjenica osobno, zbog čega ga nije bilo moguće zavarati ili prevariti u bilo čemu, čak štoviše, ozbiljne posljedice čekale su 'pomoćnika' koji bi se usudio tako ponašati.

Dakle, i običan je čovjek mogao doći k njemu te razgovarati o svojim problemima. Zato Imhotepa, kao glavnoga državnog vezira, ljudi nisu samo poštovali, nego im je i bio na raspolaganju za razgovor... Dakle, ono što sam želio reći o njegovu štapu. Imhotep se nije odvajao od njega. Ali tijekom tajnog sastanka 'Duhovno slobodnih zidara' uzeo bi jedan drugi štap, koji je u drevno doba pripadao Bodisatvama Ptahu i Ozirisu. Ovaj štap izgledao je kao dvije isprepletene zmije koje gmižu prema gore, s okruglim diskom

na čijem vrhu su se nalazila sokolova krila. Dvije su zmije označavale Čuvara duhovnog puta i djela drevnih struktura u ljudskom mozgu, dok je krilati disk simbolizirao one koji su to duhovno znanje donijeli na Zemlju i otkrili ga ljudima. Na disku je bio znak Šambale s posebnim kristalom iznutra."

„Poseban kristal? Čemu je taj kristal služio?" Nikolaj Andrejevič upita.

„Naravno, to je zanimljiva tema, ali pričat ću vam o tome možda kasnije", zagonetno je odgovorio Sensei i nastavio, „Dakle, što se tiče ovog štapa. Kasnije su ga posjedovali duhovni sljedbenici Imhotepa, do vremena kad je Ariman, uz pomoć Arkona, uništio duhovnu bazu ove organizacije koju je izgradio Imhotep. Kad su Arkoni počeli organizaciju 'Duhovno slobodnih zidara' pretvarati u arimansku strukturu, posljednji Imhotepov sljedbenik uspio je izvaditi kristal iz štapa prije nego što je ovaj dospio u ruke 'Slobodnih zidara'. Budući da su potonji svuda koristili znakove i predmete 'Duhovno slobodnih zidara' kao svoje osobne simbole, uz neznatne izmjene, taj je misteriozni štap korišten tijekom njihovih sastanaka i služio je kao prepoznatljiv simbol najveće moći svoga vlasnika. Ali to je bilo samo prazno obilježje, ništa više. A kada je organizacija 'Slobodnih zidara' znatno narasla i počela osnivati druge tzv. lože, šef njihove organizacije je već izašao u javnost s tim štapom. To je za sve inicirane ljude značilo da je vlasnik ove, kako su je nazivali, 'žezlo', bio njihov 'najviši svećenik'. No ovaj je simbol počeo privlačiti pažnju i neiniciranih ljudi. Za njih su, da ne bi postavljali nepotrebna pitanja, 'Slobodni zidari' izmislili razne legende o podrijetlu ovog štapa. Tako su se pojavile stare legende u kojima je, prema Homerskim himnama, Hermes, Zeusov sin, glasnik olimpskih bogova, zaštitnik pastira, trgovine i profita, dobio palicu ('kaducej') od samog Apolona..."

„Je li to opisao Homer?" Kostja je precizirao čuvši ime autora koje mu je poznato i izgovorio hrabro: „Oh! Imam njegove pjesme Ilijadu i Odiseju kod kuće!"

„Usput, nekoliko riječi o Homeru", rekao je Sensei. „Čovjek i pjesnik s takvim imenom nikada u stvarnosti nije postojao. 'Homer' je pseudonim. Sama riječ potječe od preoblikovane grčke riječi 'homilia', što znači 'razgovor', 'vjerska moralizirajuća

propovijed'. Osim tih, u drugim grčkim narječjima ova riječ ima neka druga značenja, 'talac', 'pjesnik', 'slijepac'. Cijela je grupa radila pod pseudonimom 'Homer', vođena predstavnicima Arkona. Njihov cilj i zadatak bio je proizvesti zapise koji bi pod krinkom popularnih drevnih legendi, dobro poznatih povijesnih činjenica, sugerirali ljudima ideologiju korisnu za Arkone i na odgovarajući način utjecali na stvaranje svjetonazora koji bi predodredio religijsku i političku prevlast Arkona."

„Ma da?!" Viktor je bio zadivljen.

„To znači da su stvorili nešto poput 'svete knjige', kao Stari zavjet?" zbunjeno je upitao Nikolaj Andrejevič i napomenuo: „Usput, to je zaista slična tehnika: popularne drevne legende i povijesni izvori..."

„Religija za slijepce?!" Ženja se nacerio.

„Baš si oštrouman!" Viktor je odgovorio ironično.

„Vidiš, s malo pažnje i promatranja počinjete shvaćati što se događa", naglasio je Sensei. 'Homerova' djela pripremana su gotovo u isto vrijeme kad i Stari zavjet. Samo što je prvo bilo pisano za um, recimo tako, 'zapadnjaka', a drugo je bio pripremljeno za 'istočnjake'. Iako je oboje napisano pod kontrolom jedne te iste organizacije, istim metodama, premda s nekim različitim gledištima i načinom predstavljanja informacija, recimo da su uzeli u obzir sve te psihološke detalje. Nisu željeli otkriti izvor ovih knjiga i stoga su svu slavu 'sjajnih Homerovih spisa' pripisali vladajućemu atenskom tiraninu Pizistratu. Kao što povijest danas govori, on je organizirao cijelo povjerenstvo u VI. st.pr.Kr. kako bi se zapisale Homerove pjesme, koje su navodno prije toga bile prenošene usmeno."

„Da?!" iznenađeno je upitao Nikolaj Andrejevič. „Postaje sve zanimljivije."

Očito su ove informacije bile neočekivane čak i za njega.

„A što ima loše u Homerovim pjesmama?!" Kostja upita zbunjeno i poče ih hvaliti. „Tamo su samo bezopasne starogrčke legende, mitovi o bogovima i junacima. Čak je i Platon Homera nazvao mentorom Grčke!"

„Platon?!“ Sensei se nacerio i odmahnuo dobronamjerno rukom. „Dobro, ne dirajmo Platona, pročitat ćeš ga u slobodno vrijeme i shvatit ćeš sve. Ali što se tiče 'bezopasnih' mitova... Za običnog čovjeka, koji upija propagandu plemenitaša, izgledaju ne samo kao 'bezopasne', već i 'genijalne' pjesme, čak i ako ih nikad u životu nije pročitao.“ Te su riječi Kostji usukale lice i izazvale skrivanje očiju od Sensejeva pogleda. „Ali te priče zapravo nisu bile toliko bezopasne, pogotovo ako uzmemo u obzir njihovu ideologiju i način ponašanja koje nameću ljudskoj podsvijesti. Zapazite da opisuju određeni obrazac ponašanja ljudi prikazan na relaciji obiteljskog klana olimpskih bogova. Usput, imena nekih od bogova, kao što su Zeus, Hera, Atena, Artemida i legende o njima bile su poznate još u davnim vremenima Kretske kulture (3000.-1200. godina pr.Kr.), a postojale su u gotovo isto vrijeme u Mikenskoj kulturi, znači daleko prije pojava ovih spisa. A u tim drevnim legendama zaista ima dragocjenog znanja zamaskiranog u mitove.

Međutim, grupa koja je te spise napisala pod pseudonimom 'Homer' ne samo da ih je napisala po svomu, nego je za opisivanje bogova uzimala ljude, a ne mitske likove predstavljene u ranijim legendama. I ne samo ljude, nego neke ograničene ljude s mnogo ljudskih slabosti, usađenim bijesom, okrutnošću, zlobom, nemoralom. Tako zapravo, preobražavajući slike bogova, pokušavaju uništiti duhovnu osnovu drevnih mitskih likova. Učinili su tako da je jedino što razlikuje novostvorene 'bogove' od ljudi bila njihova besmrtnost, iako oslonjena na ispijanje 'čarobnog nektara'. Primijetite, suprotno egipatskom konceptu o posmrtnom svijetu i težnji čovjeka da stigne tamo nakon smrti zbog svojih moralnih zasluga u životu, ova je skupina opisala pojam zagrobnog svijeta uglavnom u crnim bojama. Njihov posmrtni svijet (Hades) bilo je tmurno i beznadno mjesto u kojem su živjele polusvjesne sjene i čudovišta te zločinački tirani kažnjeni smrću. Zašto su to učinili? Htjeli su da se ljudi boje smrti i osjećaju se beznadno i očajno kad razmišljaju o njoj. Na taj način crtaju svjetski poredak sličan arkonskom i odgovarajuće idole – 'ideale' za obične ljude. Zato što se najprije ideologija izmijeni, implementira u mase i popularizira, zatim kao rezultat toga mijenja se smjer društva u cjelini.“

Nakon što je Nikolaj Andrejevič pozorno poslušao Senseja, rekao je s pionirskim oduševljenjem:

„Zaista si u pravu! Kako prije nisam razmišljao o tome?! To je bila neka vrsta 'homerske' religije, a ove su knjige zaista bile nešto poput svetih knjiga za ljude. Jer antička se mitologija uspoređuje s biblijskom po svom utjecaju na razvoj mnogih kultura, posebno europskih. Rimljani su također usvojili mnoge grčke legende, tumačili likove i izmjenjivali radnju na svoj način. Zbog činjenice da su latinski i starogrčki bili široko rasprostranjeni jezici, antički mitovi nisu postali samo popularni u cijeloj Europi, nego su se izučavali, bili uvedeni u kulturu i umjetnost, uključujući slikarstvo, kiparstvo, glazbu, prozu!“

„Eto vidiš“, potvrdio je Sensei. „Dobro si rekao, stvarno su 'implementirani' i pripisani svjetonazoru starih Grka, to jest cijelog naroda! Iako je zapravo moralni 'ideal' 'olimpskih bogova', kojeg su stvorili Arkoni, diskreditirao toliko istinskih duhovnih vrijednosti Grka da su ubrzo ljudi Arkona počeli aktivno širiti ove zapise, a cijela ova kampanja izazvala je negodovanje i podsmijeh samih Grka. A pogledajte naš svijet danas, kako se veličaju Homerovi zapisi, nazivaju ih 'nedostižnim primjerom', 'velikim eposom' grčkog naroda, a skromno i često loše govore o onima koji se tim djelima protive.

Kažem, zaključite, draga gospodo! Arkoni profitiraju od njegovanja takvih osobina u društvu, kako nekad tako i sada. Iskorištavaju to što ljudi ne ulaze duboko u korijen podmetnutih 'idola', već slijepo kopiraju njihovo ponašanje, na taj način formirajući društvo ljudi koji ne misle sami, ali lako ih se manipulira i kontrolira...“

„Društvo debila!“ Ženja je dodao nagnuvši se malo naprijed.

Budući da je momak Stasu zaklanjao pogled, potonji je pokušao vratiti svog prijatelja na njegovo mjesto.

„Prestani se vrpoljiti!“ Stas je dodao s ironičnim osmijehom: „Ne brini, za tebe to neće predstavljati problem.“

Ovaj prizor nasmijao je naše društvo, a Sensei je šaljivo odgovorio Ženjki:

„Recimo ovako, to su učinili da ljudi ne bi ulazili u srž stvari, nego lako prihvaćali ono što im se propagira.“

„Aha, znači da padaju na reklame!“ Ženja je opet zaključio.

„Dakle, što sam htio reći o homerskom bogu Hermesu, koji je primio kaducej od Apolona i njihovoj vezi s Arimanovim 'Slobodnim zidarima', započeo je Sensei vraćajući se priči. „Pisanje 'Homera' predstavili su ne samo kao 'svete knjige' za narod, nego i kao skrivene informacije za 'svoje ljude'. Pogledajte kako predstavljaju Hermesa. Usput, to je božanstvo usvojeno ne iz grčke, već iz mitologije Male Azije. Imajte to na umu. Njegovo ime su izabrali ljudi Arkona, ne bez razloga. Hermes je izvedenica grčke riječi koja zvuči kao 'herma', a to je gomila kamenja ili kameni stup koji je nekada označavao mjesto ukopa. Herme su ranije služile kao putokaz i smatrale se svojevrsnim čuvarem cesta, granica, kapija. Usput, Hermes zapravo proizlazi iz ove riječi i znači 'vratar'. Vjerovali su da ako netko ošteti herme, to je veliki grijeh.“

„Čini mi se da počinjem shvaćati“, rekao je Nikolaj Andrejevič s razumijevanjem. „Ako to prevedemo na 'jezik' Arkona koji su stvorili 'Slobodne zidare'... „

„Točno“, kimnuo je Sensei. „Usput, glavna obilježja Hermesa bila su prepredenost, lukavstvo i obmanjivanje. Zato je pripisivan zaštitnicima varalica i lopova. Želio bih u tom pogledu spomenuti da je rimska mitologija, ne bez sudjelovanja ljudi Arkona, gotovo prekopirala panteon homerskih bogova, uz sitne izmjene i prilagodbu za ovaj narod. Hermesa je prikazala kao Merkura, boga trgovine koji je donosio profit od iste. Riječ *mercurius* potječe od *merx*, 'dobro', *mercare*, 'trgovati'. Ovaj se bog također smatrao zaštitnikom umjetnosti i obrtništva, poznavateljem tajne magije i astrologije, vjesnikom i slugom bogova. Dakle, godine 495. pr.Kr... Nadam se da se sjećate da se kasnije održao tajni sastanak židovskih svećenika koji su, između ostalog, razgovarali o pitanjima uvođenja Starog zavjeta kao 'svete knjige' na Bliskom istoku. A izvršitelj odluka s ovog sastanka bio je Ezra, koji je kasnije sazvao veliki 'narodni skup', uz pomoć židovskog političara Nehemije, gdje je Ezra najavio 'Zakon' za narod.

Dakle, malo ranije, 495. pr.Kr. takozvani 'narodni skup' u Rimu, na Zapadu ili, bolje reći dobro plaćen 'skup', odlučio je Merkuru posvetiti hram na Circusu Maximusu (sjetite se ovog mjesta, kasnije će vam trebati podaci za analizu nekih budućih

povijesnih činjenica). Istodobno su osnovali poseban trgovački kolegij koji je bio 'pod zaštitom' ovog boga. Kasnije su tzv. 'kolegiji Merkurovih štovatelja' počeli intenzivno nicati u Rimu i talijanskim gradovima (pohađali su ih plebejci i robovi), a kasnije su postali kolegiji carskog kulta."

„Stvarno?! Slično kako se danas stvaraju razne stranke." Nikolaj Andrejevič donio je svoj zaključak. „Arkoni su pametno radili..."

„Bez sumnje", odgovori Sensei uz osmijeh. „Dakle, vratimo se legendi o Hermesu. Njegove zlatnokrilate sandale i zlatno žezlo smatrani su znamenjem magične sile. Kaducej (potječe od latinske riječi 'caduceus', što znači 'žezlo') je kasnije postao simbol 'božanske' sile, tajnih znanosti i okultizma. Upravo s tim žezlom koje 'uspavljuje i budi ljude') (smatralo se da Hermes svojim kaducejom donosi ljudima proročke snove, a oni u njima ponekad vide očitovanje božanske volje) on može pristupiti obama svjetovima, životu i smrti, i on provodi funkciju vodiča i pomoćnika duša na njihovu putu prema kraljevstvu mrtvih. Ali želio bih spomenuti da su ovi mitovi već interpretacija legendi o čarobnomu Imhotepovom štapu, koje su bile popularne u starom Egiptu, a 'Slobodni zidari' su prisvojili slavu radi povećanja svoga ugleda u društvu. Usput, u kasnoj antici novi lik za štovanje se pojavio upravo zahvaljujući 'Slobodnim zidarima', a to je bio Hermes Trismegistus, to jest 'trostruko najveći'. Počeli su ga povezivati s okultnim znanostima i takozvanim 'hermetizmom', to jest tajnim spisima dostupnim samo 'iniciranima'."

„Opet su preveslali narod!" progunđa Ženjka.

„Upravo tako", kimnuo je Sensei. „Tajne uvijek privlače ljude. A Arkoni su tu ljudsku slabost često koristili, privlačili ljude svojim religijama, sektama, okultnim društvima, tako ih pretvarajući u svoje robove. Najtužnije je što su 'Slobodni zidari' izmislili nove okove za svoje robove, koje su koristili u veličinu i slavu Imhotepa, njegovih ranijih zasluga za Egipat i za narode koji su to znanje dobili iz Egipta. Namjestili su tako da je neki Hermes Trismegistus živio u Egiptu u IV. tisućljeću pr.Kr. Bio je vrhovni svećenik i posjedovao je najveću moć u državi, dao je narodu Egipta pravedne zakone, pisani jezik, brojeve, pokrenuo čitav niz znanosti.

Tijekom života je bio štovan i povezan s bogom Thothom nakon smrti. Ovim putem objavili su ono što su mnogi ljudi u to vrijeme znali zbog velikih zasluga Imhotepa. A kasnije, za konačni 'mamac', Arimanovi pristalice opisali su u šarenim tonovima da je taj 'Hermes' napisao 42 knjige (broj koji su prilagodili egipatskoj religiji, to jest četrdeset dvjema 'Zapovijedima' iz 'Negativne ispovijedi', koje su dobro poznate svakom Egipćaninu), da je izumio metodu skupljanja energije koja se naziva 'Hermesovom gimnastikom' i da je osnovao tajnu znanost koja je kasnije nazvana 'hermetizam'. Da je njihov 'Hermes' u stanju dobiti jedinstvene podatke tijekom transa i proslijediti ih ljudima te da je naučio izlaziti iz svoga fizičkog tijela. Napisali su da je autor poznate tajne 'Thothove knjige', gdje je otkrio tajne stjecanja besmrtnosti i opisao tajne metode svladavanja nadnaravnih sila i utjecaja na ovaj svijet kroz posebne ceremonije. Napisali su da su egipatski svećenici kasnije koristili njegove metode tijekom mnogo tisuća godina. Također su mu pripisali autorstvo teksta 'Smaragdna ploča', koja je navodno preživjela do danas. Tvrdili su da je Hermes govorio o čestici besmrtnog uma... Usput, riječ 'um', 'viši um' su ciljano uveli 'Slobodni zidari' kroz drevnu grčku kulturu da bi čovjek koji je naučio takvu filozofiju podsvjesno poistovjetio svoju dušu i Najvišeg, ne s božanskim principom, nego s 'razumom', 'umom', što je glavno prijestolje Životinjske prirode u ljudima... Dakle, Hermes je spominjao česticu besmrtnog 'uma', da ju je bilo moguće osloboditi posebnim treningom (za vrijeme dubokog transa sličnog smrti), a zatim izaći uz pomoć posebnih znanja iz mraka-pakla u svjetlo-Boga. I ono što je bilo karakteristično: Hermes je bio prvi koji je čovjeka nazvao 'mikrokozmosom' i naglasio da ako čovjek želi spoznati svemir, mora prije svega spoznati sebe. To znači da su u stvari dali informaciju koju je bilo nemoguće ni dokazati ni pobiti, jer postojale su neobične glasine o Imhotepu povezane s njegovim aktivnostima i tajnim društvom 'Duhovno slobodnih zidara'. Ali što su Arkoni učinili? Nakon iznošenja ove informacije, ljudima su davali knjige s naslovom koji je bio stvarno popularan u stara vremena, ali s posve drugim sadržajem, koji njima odgovara.“

„Ukratko rečeno, kopirali su naslov popularne stare knjige i predstavili svoju vlastitu knjigu pod tim naslovom?“ Viktor je generalizirao.

„Da.“

„A ljudi su mislili da drže svezak samog Imhotepa!“ Dodao je Volođa.

„Poznata varka“, Nikolaj Andrejevič izrazio je svoju misao. „Ispada da su najveći neprijatelji Imhotepa prisvojili njegovu slavu i na njemu izgradili svoje carstvo.“

„Točno tako“, potvrdio je Sensei. „Usput, zapamtite da je to **jedna od najomiljenijih metoda Arkona - oni želje ljudi zamijene iluzijama**.“ A iza lijepih fraza Arkona zapravo stoji promjena pravca ljudi u suprotni smjer, prema materijalnom. Čovjek to možda ne primjećuje zbog nedostatka znanja, pa misli da ide duhovnim putem, poput mnogih ljudi koji, na primjer, hvale samu 'hermetičku znanost'. Zato što nemaju pojma tko su organizatori ovog procesa i kojim organizacijama Arkona oni pripadaju (i koji su istinski ciljevi tih organizacija), kao i zašto im je potrebno širenje upravo ovog gledišta među ljudima.“

„To je užasno! Neću ni pipnuti Homerove knjige!“ kategorično je rekao Kostja.

„To nije dobra ideja“, primijetio je Sensei. „Što više čovjek čita, bolje razumije strukturu ovoga svijeta, teže ga Arkoni mogu prevariti i stoga manipulirati njegovim umom. Treba čitati knjige! Homera također, barem da čovjek donese svoje neovisne zaključke, bez ičijega nametnutog ili podmetnutog mišljenja, ne radi rasprave i hvalisanja pred drugim ljudima, nego za sebe, za svoj unutarnji razvoj i spoznaju.“

„A ako me ove knjige nekako usmjere na pogrešan put?“ Kostja je sumnjao.

„Sve je u tvojim rukama! Kontroliraj svoje misli, ne daj da negativno u tebi dominira, čitaj s pozicije duhovnog čovjeka. A siguran sam da nećeš samo pročitati ove knjige bez loših posljedica za sebe, nego ćeš ih procijeniti sasvim drugačije. Osim toga, nije u njima sve negativno! Puno je zanimljivih detalja prepisanih iz starijih legendi, ima i onih sitnih zrnaca koja su privlačila pozornost mnogih naraštaja. I općenito, takvo je štivo također svojevrstan rad na sebi, tako da kažem, to je test za provjeru unutarnjih želja i

stremljenja. Dakle, **ne postoje knjige koje za duhovnog čovjeka ne bi bile od koristi!“**

„Točno“, odjeknu Ženja i, već se okrećući Kostji, izgovori s blistavim osmijehom: „Jesi li shvatio, sine moj?! Popravi si filtre i čitaj Homnera koliko hoćeš!“

„Nije Homner, već Homer, seljačino!“ Stas je ispravio Ženjku smijući se.

„Pa da!“ potonji je kimnuo kad je vidio da se drugi dečki smiju pa se ponašao kao da je upravo tako rekao.

Stas je odmahnuo rukom kao znak Ženjine totalne beznadnosti, a dečki su se još jače nasmijali.

U međuvremenu, za ove malene minute odmora ostala sam užasnuta kad sam otkrila da je tijekom moga stenografiranja Sensejeve priče u bilježnicu, nakon što je završio posljednju rečenicu, tinta u olovci bila potrošena. Računala sam, ako otrčim do svog šatora, dok nađem novu olovku i vratim se, propustit ću puno vrijednih informacija. A nisam željela propustiti ništa od Sensejevih riječi. Ipak sam pronašla rješenje.

„Želite li čaj?!“ Predložila sam s neobičnim entuzijazmom.

„Po ovoj vrućini čaj?“ Tatjana se iznenadila.

„Oh, ne bih imao ništa protiv“, podržao me Sensei.

Stariji momci također su kimnuli glavom slažući se sa Sensejem. Dakle, tijekom naše male stanke, kad su ljudi krenuli kuhati čaj, otrčala sam najprije do našeg šatora, brzo pronašla drugu olovku i nakon što sam pripremila sve potrebno za svoje bilješke, pridružih se općem procesu 'čajne ceremonije'.

* * *

Nakon što je s užitkom popio šalicu čaja, Sensei zapali cigaretu i nastavi svoju priču:

„Dakle, sve se to dogodilo mnogo kasnije, nakon Imhotepovih vremena. Iako, u principu ne trebaš biti jako inteligentan da primijetiš istinske korijene podrijetla 'kaduceja'

promovirane od strane Arkona. Dovoljno je pogledati arhitektonska djela Imhotepa, skulpture i slike u hramovima sagrađenim u njegovo vrijeme, posebno što se tiče kompleksa u Sakari... Uzgred, čak i zid koji je okruživao kompleks Džozerovih piramida u Sakari imao je posebno značenje. Bio je visok desetak metara i napravljen je od bijelog vapnenca, ojačan kulama i podijeljen ravnim platformama. Imao je četrnaest kapija, trinaest lažnih i samo jednu pravu, s istočne strane. Štoviše, ako pogledate vrata koja se nalaze u unutrašnjosti kompleksa, čini se da su sva otvorena. To je naizgled obična sitnica - je li zaista važno kako izgleda zid? Ali Imhotep je i tamo uspio ubaciti znanje. Pored duhovne filozofije toga vremena (četrnaest Kau i sedam Ba, ako se sjećate, pripadali su strukturi najvišeg božanstva) također se prisjetite sedam parova bogova, sedam muških i sedam ženskih, koji su posjedovali vrlo snažnu zaštitnu silu. Međutim, u Imhotepovom krugu, u jezgri 'Duhovno slobodnih zidara', ovo znanje nije bila mitologija ili religija, već prava duhovna praksa.“

„Žao mi je, nisam razumio. Što to znači prava duhovna praksa?“ upita Nikolaj Andrejevič.

„Reći ću ti jednog dana...“ odgovorio mu je Sensei. „Dakle, dovoljno je pogledati arhitektonska djela Imhotepa i vidjet ćete 'simbole' na kojima počiva pokret 'Duhovno slobodnih zidara', uključujući krilati disk, stražare-zmije, znak Šambale transformiran kasnije u znak 'Slobodnih zidara'. Nisu bez razloga vrhovi stupaca izgrađeni tijekom Imhotepove vladavine, a koji su kasnije postali popularni, sadržavali pupoljke lotosa ili otvorene cvjetove lotosa ili snopove papirusa. Usput, upravo Imhotepovom inicijativom se počeo koristiti jedan te isti hijeroglif za riječi 'znanje', 'učenje' i 'čvor'. Sva arhitektura hrama naglašava glavnu simboliku, da je to dom božanstva rođenog iz cvijeta lotosa. Krilati sunčani disk bio je obično prikazivan iznad vrata kako leti od Nilovih grmova, tako podsjećajući na one koji su donijeli ovo Znanje. To su bile samo slike iz prošlosti za obične ljude, ali bili su to znakovi i prava povijest za Čovjeka Znanja.“

„Ali onda ispada da je još za vrijeme Imhotepa malotko znao pravu povijest“, Nikolaj Andrejevič je primijetio.

„Naravno“, potvrdio je Sensei. „Jer i u to vrijeme, kao i danas, postojala je opasnost da će Arkoni iskriviti povijest, ali i istinsko znanje. Jer ono pomaže ljudima da se iznutra oslobode i tjera ih da izgube bilo kakav strah pred ovim svijetom. A to ruši planove Arkona da postignu svoje ciljeve potpunog porobljavanja i poslušnosti ljudi. Stoga su Arkoni pokušali iskriviti na sve načine povijest i znanje koje je bilo nepovoljno za njih, čim nešto istinsko postane poznato mnogim ljudima. Tako su ljudi Znanja zadržavali sve ovo u tajnosti još u ta vremena. Velika zasluga Imhotepa i njegove grupe je da je ta 'tajna' postala dostupna mnogim potrebitim ljudima, i ne samo dostupna, nego je pomagala i njihovu duhovnom razvoju.“

„Znači li to da su svi oni koji su postali Imhotepovi učenici stekli to znanje i naučili pravu povijest?“ - pitao je Kostja.

„Ne odjednom i ne svi. Svi su od njega dobili informacije koje su mogli lako razumjeti u određenoj fazi svoga duhovnog razvoja. I bio je to pravilan pristup, jer ako čovjeka opteretiš pretjeranim informacijama, neće ta znanja ni percipirati ni razumjeti. I Imhotepove bi riječi ostale za svijest tog čovjeka prazni zvukovi koji samo uzbuđuju njegovu dušu. Zato je Imhotep svoje duhovne prijatelje i učenike obučavao postupno. Prvo je ljudima davao najbazičnije elementarno znanje i duhovne tehnike te promatrao koliko bi ozbiljno dotični čovjek radio na sebi.“

„Je li im dao „Lotosov cvijet“? Kostja je opet istakao.

„I „Lotosov cvijet“ i meditaciju za obnovu Ka, koja je vrlo dobra za zdravlje...“

„Dobra za zdravlje?“ Nikolaj Andrejevič se trgnuo i odmah upitao s izraženom pristojnošću, „Stvarno bih volio detaljno čuti o tome.“

„Nema problema“, prijateljski je odgovorio Sensei. „Kada je Imhotep objasnio osnove učenja o Ka... Da kažem modernim jezikom, to je učenje o ljudskoj energijskoj strukturi, koje je uključivalo pojmove ljudskog biopolja, njegove aure, astralnih dvojnika. Dakle, kad je Imhotep osnove učenja o Ka otkrio ljudima, kao vježbu im je davao drevnu meditaciju o obnovi Ka, takoreći

njegovo 'punjenje'. Što to znači? Objasnit ću vam suvremenom terminologijom da biste bolje razumjeli.

Čovjek nije samo kemijska tvornica koja stalno radi i ispunjava složene operacije svake sekunde. To je cijeli Univerzum s manifestacijom različitih oblika života i, prema tome, energije te valnih stanja. I sve je to međusobno povezano, međusobno ovisno, međudjelujuće. Kemija je čvrsto povezana s energijom, to jest s dubokom fizikom. Jednostavno rečeno, kemijski procesi su posljedica međudjelovanja energija, a sami kemijski elementi su određeni 'programski zapisi' fiksnih valnih stanja gušće materijalizirane energije. To jest, ako će se ti 'programski zapisi' promijeniti pod utjecajem određenih sila, ovaj kemijski element će prestati postojati u ovom obliku i transformirat će se u drugo stanje 'programa'. Zbog različitih kombinacija kemijskih elemenata međusobno povezanih na određeni način s različitim energijama, rađa se 'organski' i 'anorganski' oblik materije. Pri tome presudnu ulogu igraju upravo one vrste energije koje u ovom obliku povezuju ove kemijske elemente.

Na primjer, zapravo samo je desetak glavnih kemijskih elemenata koji tvore biljku, konkretno: ugljik, vodik, kisik, dušik, kalij, kalcij, fosfor, sumpor, magnezij i željezo, koji omogućuju procvat zelenog oceana na našem planetu. To su glavne cigle za izgradnju. I sva biljna raznolikost, od trave do divnih stabala, oblici su života stvoreni zbog raznih vrsta različitih energija. Ili, na primjer, kao što znate, ljudsko se tijelo sastoji od 65% kisika, 17% ugljika, 10% vodika, 5% dušika i 2% ostalih kemijskih elemenata. Općenito, same cigle, koje su već međusobno povezane i funkcioniraju zbog drugih vrsta energije, razlikuju se od 'okvira' biljaka. To jest, kod biljaka i kod čovjeka korišteni su gotovo isti kemijski elementi, međutim, oblik života je različit zbog različite energije... Usput, što se tiče pitanja o kojem smo razgovarali jučer“, obratio se Sensei Nikolaju Andrejeviču. „U ljudskom i životinjskom tijelu nisu slučajno samo lijevi oblici molekula aminokiselina koji su potrebni za izgradnju molekula proteina. Takav im je smjer. A kao što se sjećaš iz našeg razgovora, malo je prirodnih pojava na Zemlji koje imaju određeni smjer, uzmimo na primjer okretanje Zemlje oko svoje osi ili smjer određenih vjetrova.“

„Što to znači, 'lijevi oblici'?“ - upita Viktor.

„Molekule aminokiselina postoje u takozvanom lijevom i desnom obliku. Jednostavno rečeno, čini se da se sastoje od istih elemenata, ali u različitoj kombinaciji, na primjer poput tvoje desne i lijeve ruke“, objasnio je Sensei Viktoru.

Nikolaj Andrejevič je odgovorio Senseju, za nas pomalo zagonetno:

„Da, sada razumijem.“

Sensei kimne i nastavi: „Dakle, primarno odlučujući faktor za oblik života i sam život u bilo kojoj materijalnoj strukturi je energijski okvir, fantomsko, astralno tijelo, biopolje, nazovite ga kako želite. Jednostavno rečeno, to je 'matrica' kombinacija određenih energija. I o tome u kakvom se stanju nalazi 'energijska matrica' ili Ka izravno ovisi fizičko stanje oblika života. Nadam se da je sad jasno.“

Nikolaj Andrejevič kimnuo je zajedno sa starijim momcima. Za razliku od njih, naša mlada ekipa se međusobno gledala, zbunjena iznesenim informacijama. Iskreno govoreći, i ja sam kimnula. Iako sam u stvari shvatila možda samo trećinu onoga što sam čula. Možda i zato što sam se više koncentrirala na pisanje ovog dijaloga nego na njegov sadržaj.

„Život, uključujući i naše tijelo, je ogroman trud beskonačnog mnoštva molekula koje funkcioniraju zahvaljujući suptilnim energijama“, nastavio je Sensei. „Kao što znate sa satova kemije, da bi molekula pokrenula reakciju, potrebna je energija, to jest unutarnji impuls (ezoosmos), kao što automobil treba energiju za početak kretanja“, Sensei je pokazao prema autima. „Čak je i naše lagano uzbuđenje rezultat interakcije i određenog izboja suptilnih energija i, prema tome, rad kemijskih elemenata u tijelu, to jest molekula odgovornih za reakciju našeg tijela. Čovjek je sam generator različitih vrsta energije i njihovih odgovarajućih polja. Iskrivljenja u energijama će neizbježno voditi do izobličenja i kemijskih grešaka u fizičkom tijelu.

Stoga fizičko zdravlje čovjeka ovisi prije svega o energijskom stanju njegova organizma. Fizičko tijelo igra zaštitnu ulogu, štiti od

mehaničkih oštećenja, tzv. grubih kontakata. Ali energijsko tijelo, recimo, štiti od nepoželjnih energijskih kontakata, upada i napada stranih energija. Na isti način na koji se brinete o svom tijelu, na primjer tuširate se, radite jutarnje vježbe, različite načine za prevenciju usmjerenu protiv bolesti kako biste održali svoje tijelo u zdravom fizičkom stanju, također se trebate brinuti o svome energijskom tijelu. Štoviše, o njemu biste trebali voditi računa više nego o fizičkom tijelu. Zašto? Zato što mnoge bolesti fizičkog tijela nastaju zbog poremećaja u energiji uzrokovanih kontaktima sa stranim energijama.

Postoji vrlo djelotvorna meditacija, poznata od davnina, koja pomaže u održavanju vašega fizičkog i energijskog tijela u zdravom i skladnom stanju. Ovo je meditacija za obnavljanje Ka i laka za prakticiranje svakom čovjeku koji je upoznat s primarnim načelima meditacija.“

„Primarna načela? Misliš na meditaciju „Cvijet lotosa“?“ upita Slava.

„Može i 'Lotosov cvijet'“, Sensei kimne. „Dakle, ovako. Prvo sjednete u položaj lotosa. Ulazite u stanje meditacije kao što to obično činite: smirite misli, opustite noge, trbuh, prsa, ruke i glavu. U potpunosti usredotočite svoju pozornost na izvođenje meditacije. A sada i sama meditacija. Umjetno evocirate uzbuđenje u dubini zdjelice, tj. u donjem dijelu svoga vegetativnog sustava. Onda ovaj val uzbuđenja podignete kroz unutarnji dio trtice, križne kosti pa sve do kralježnice, to jest do donjih parasimpatičkih ganglija i cauda equinae leđne moždine. Nadalje, uzbuđenje prolazi kroz simpatičke i parasimpatičke sustave kralježnice do drevnih struktura mozga za koje ste već čuli. Dok sve to izvodite, zamislite da uzbuđenje ide poput električne struje, od pozitivnog naboja prema negativnom. Ovaj 'električni' val aktivira drevne strukture mozga, koje uzrokuju reakciju Ka. Pri poticanju drevnih struktura mozga, Ka postaje mnogo lakše osjetiti, to jest postaje opipljivija. Dakle, dalje širite ovaj 'električni' val iz vaše glave kroz vašu ljusku Ka. Ova ljuska obično okružuje ljudsko tijelo na udaljenosti od 10 do 30 centimetara od kože (kod nekih ljudi do 50 centimetara). Na taj način nastavljate s izvođenjem meditacije, to jest stalno šaljete nove 'električne valove' iz donjeg dijela vegetativnog sustava, dok

povećavate frekvenciju i snagu ovih 'valova' sve dok vaša Ka ljuska ne postane gusta i ujednačena. Važno je da postignete stvarne fizičke osjećaje, da ne bude samo mašta ili halucinacija.

Ako ovu meditaciju radite sustavno, to će vam postati vrlo učinkovita pomoć u vraćanju zdravlja i energije koju ste potrošili. Trebali biste je raditi najmanje dva puta dnevno, ujutro i navečer. Također, preporučuje se raditi je nakon posjeta javnim mjestima s puno ljudi, posebno tamo gdje dominiraju materijalne vrijednosti. To su tržnice, trgovine, javni prijevoz, mjesta masovnih okupljanja itd. Zašto? Jer kad je čovjek u gužvi, on stalno dodiruje strana polja i tuđu Ka. Ne samo da on sam ometa osobni prostor drugih ljudi, takozvani 'teritorij Ka', nego i sam postaje objekt napada drugih ljudi, koji to ni ne shvaćaju. Naravno, kada se takav kontakt dogodi i polja komuniciraju, posebno na mjestima gdje su materijalne vrijednosti glavne, ometa se normalan rad Ka i tako dolazi do neispravnosti u radu tijela. Na primjer, čovjek krene na tržnicu veselog raspoloženja, ali vraća se iscrpljen, kao da mu je sva energija 'oteta'. Kasnije ima glavobolje i rastrojen je. Ovo je rezultat interakcije s drugim Ka. Da bi se vratile tjelesne snaga i normalna radna sposobnost pojedinca, Ka mora biti obnovljena. To se može učiniti prirodnom samoregulacijom, odnosno tijekom noćnog odmora ili na učinkovitiji umjetni način - tijekom ove meditacije."

„To je prilično zanimljivo", rekao je Nikolaj Andrejevič. „Možemo li odmah probati ovu meditaciju?"

„Ako imate takvu želju, itekako!"

„Imamo li takvu želju?" Ženja je pitao iznenađeno. „Sensei, još pitaš! Ne mogu dočekati!"

Čitava naša grupa rado je podržala ideju Nikolaja Andrejeviča. Sjeli smo u položaj lotosa i počeli raditi meditaciju pod Sensejevim vodstvom. Na početku sam počela zamišljati kako se moj imaginarni val diže iz dubine zdjelice do kralježnice. Međutim, u stvarnosti nisam osjećala ništa. Ali, zato što je Sensei naglasio da se meditacija mora jasno osjetiti, namjenski sam počela evocirati osjećaj, kako je Sensei opisao, 'svojevrsnoga slabog pražnjenja 'električne struje' unutar zdjelice'. Međutim, svi moji pokušaji su opet bili uzaludni. Tada je Sensei rekao da oni koji ne uspiju trebaju

povećati koncentraciju na to mjesto. To sam učinila i nakon nekoliko neučinkovitih pokušaja konačno uspjela!

U dubini zdjelice osjetila sam laganu napetost. Snagom volje i mišića počela sam pomicati taj osjećaj napetosti i uzbuđenja prema gore. Ali ovaj mali val samo je nekako stigao do trtice i izblijedio. Povećala sam koncentraciju. Drugi put sam bila ustrajnija u stvaranju novog vala uzbuđenja. Rezultati su bili mnogo bolji, međutim, osjećaji su brzo iščezli. Pokušavajući treći put, odjednom sam se sjetila da smo tijekom jedne od naših prethodnih duhovnih lekcija radili meditaciju za buđenje 'Kundalini zmije'. Dakle, sljedeći val pokušala sam podići s istim poletom. I ovaj je val tako jasno tekao duž moje kralježnice sve do 'lotosa s tisuću latica' tako jasno da sam fizički osjetila 'žmarce' na njegovu putu. Bio je tako divan osjećaj, kao da su se nekakva vrata otvorila! Od sljedećeg vala žmarci se proširiše po cijelom tijelu, uključujući noge i trbuh. To jest, područje ovih tjelesnih osjećaja raslo je. A kad je val stigao do glave, osjetila sam tako mirno stanje nekakva zadovoljstva i pospanosti, te sam bila još opuštenija i još dublje uronila u meditativno stanje. U tom sam trenutku prvi put u životu iznenada osjetila svoju auru! Iako sam je osjećala samo djelomično, svejedno sam doživjela neku vrstu sveobuhvatne gustoće i blagog pritiska.

Nastavila sam podizati valove i ravnomjerno ih još više širila svojom Ka. Zatim, možda zbog konačno postignutog uspjeha, možda zbog tako ugodnog, mirnog i sigurnog stanja, uživala sam evocirati te valove i toliko ih proširila svojom vanjskom Ka da nisam imala želju napustiti ovo stanje i završiti meditaciju. Ali, kao što je rečeno, morala sam. Ipak, čak i kad sam završila meditaciju s cijelom grupom, ovo stanje mira nije potpuno nestalo, nego se promijenilo u neki osjećaj. Bio je tako dobar, tako velik i nadahnjujući da mi, iskreno, čak nedostaje riječi za opisati ga! Jednostavno predivno!

„Super!“ Viktor je prvi podijelio svoje dojmove nakon ove meditacije.

„Aha!” Ženja se nadovezao. „Kao da su mi baterije napunjene!”

„Prije bih rekao kao da su opskrbljene velikom količinom električne energije“, izrazio je svoje mišljenje Nikolaj Andrejevič. „Jako zanimljivo. Stvarno se osjećam kao da sam se dobro odmorio...“ I već se obraćajući Senseju, doda: „Bilo mi je zanimljivo odmah osjetiti neke praznine i nehomogenost svoga polja. A odmah nakon nekoliko vježbi s parasimpatičkim ganglijima primijetio sam homogenost i općenito uzbuđenje. Kao da je moje magnetsko polje pojačano ili kako to pravilno reći... Još me zapanjila činjenica da je moja svijest počela blijediti zajedno s općenitim uzbuđenjem. Osjećao sam se ugodno! Nevjerojatno, ali osjećam se petnaest godina mlađim!“

Ženja se s nestrpljenjem okrenuo prema njemu:

„Nije ni čudo, doktore, osjećate se odmorno i mlađe nakon gotovo tjedan dana odmaranja na morskoj obali zajedno s mlađahnim društvom.“

Svi smo se smijali zajedno s Nikolajem Andrejevičem.

„Prerano je da biste me smatrali umirovljenikom“, liječnik izgovori s osmijehom. „Nisam toliko star!“

Ženja je odmah upitao Senseja:

„Ima li ova meditacija, kojim slučajem, nuspojava?“

Stariji momci su još više urlali od smijeha, zajedno sa Sensejem i Nikolajem Andrejevičem.

„Normalno“, Volođa odgovori Ženji dubokim glasom: „I ja se tako osjećam!“

„Sad je jasno da se nuspojave očituju samo selektivno, kod starijih od 30 godina“, zaključio je Ženja.

Njegove su riječi izazvali opći smijeh.

„Ali ako ćemo ozbiljno“, Nikolaj Andrejevič izgovori radoznalo obraćajući se Senseju. „Pojavljuje li se ovaj utjecaj na rad mozga samo u stanju meditacije?“

„Naravno“, odgovori Sensei. „I fizički i energijski djeluje drugačije u meditaciji nego u normalnom stanju. Naime, u tom

poluspavajućem stanju meditacije (imajte na umu da to nije hipnoza, nije autosugestija ili bilo koje drugo stanje, još jednom naglašavam, to je meditacija) dolazi do tog efekta Ka manifestacije, što znači da su se drevne moždane strukture uzbudile određenom energijom kroz suzbijanje cerebralnog korteksa (mlade strukture mozga). To je isto kao da otvaraš vrata na upravljačkoj ploči svoga Ka ključem nepoznatog podrijetla."

„Zanimljivo", izgovorio je Nikolaj Andrejevič. „Jer unatoč tome što znam puno znanstvenih informacija o meditacijskim studijama, čak i o snu, nisam nigdje naišao na takav upečatljiv efekt." I nakon što je neko vrijeme razmišljao, doda: „Iako... našao sam nešto približno slično o snu u Pavlovljevim spisima. Sjećate li se njegovih radova o liječenju..."

Nikolaj Andrejevič nije ni završio rečenicu, a Sensei je kimnuo glavom i nastavio njegovu misao, „i sigurnosnom kočenju. Naravno, sjećam se. Ivan Petrovič Pavlov bio je izvanredan fiziolog, a došao je sasvim blizu shvaćanja važnosti određenih fizioloških procesa u moždanoj kori kod ljudi, osobito pri spavanju. I usput je terapijom snom uspješno liječio različite psihičke bolesti, uključujući epilepsiju. Međutim, koristio je tradicionalne metode. A da je u to vrijeme znao za ovakve mogućnosti kontrole nad ljudskim tijelom, u svojim bi istraživanjima napredovao mnogo dalje.

Koji je glavni smisao u tome? Čovjek treba spavati kako bi obnovio i uravnotežio svoju energijsku strukturu. Budući da su naša svakodnevica stalne informacije, uzbuđenja, kontakti s drugim ljudima, životinjama itd. Sve to na određeni način djeluje na energijsku strukturu čovjeka. Tijekom spavanja, dok se tijelo odmara, ona se obnavlja, to jest događa se nešto poput 'punjenja akumulatora'. Zato je proces spavanja toliko važan i ne preporučuje se smanjiti vrijeme posvećeno normalnom odmoru tijela.

Međutim, ako se za vrijeme spavanja tijelo 'automatski' napaja, ova meditacija dovodi do umjetnog, tj. 'ručnog' napajanja, koje može regulirati sam čovjek. Štoviše, ovo 'ručno napajanje' je mnogo učinkovitije jer ono ne koristi rezervne sile tijela, već izvanjske izvore."

„Izvanjski izvori? Kakvi su to?" upita Nikolaj Andrejevič.

„Ah“, osmjehnuo se Sensei. „Oni koji još nisu poznati. Današnji ljudi koriste struju ne znajući sa sigurnošću što je ona u biti, tako se na isti način koriste energije tisućama godina u meditacijama, bez znanja što su. I imajte na umu, to ne ometa samopoboljšavanje.“

„Ali ipak“, ustrajao je Nikolaj Andrejevič.

„Ali ipak, pričat ću vam jednog dana, ta bi tema zahtijevala previše vremena.“ Nikolaj Andrejevič zadovoljno kimne, jer dobio je što je želio, a Sensei nastavi pričati. „Tako, za razliku od automatskog napajanja iz vlastitih rezervi, imate mogućnost da se ručno napunite iz alternativnoga vanjskog izvora. Stoga ova meditacija omogućava brzu i učinkovitu obnovu Ka, stabilizaciju dobroga i snažnog biopolja. A to znači dobro zdravlje i jak imunitet... Budući da su svi uzročnici bolesti, poput bakterija ili virusa, također živi organizmi koji imaju svoju polarnost i funkciju na određenoj frekvenciji. Ali ako imate jako energijsko polje, strana energija neće prijeći ovu moćnu prepreku. Ništa posebno. To su samo zakoni... recimo tako, duboke fizike.

Štoviše, ova je meditacija vrlo korisna i djelotvorna kod liječenja različitih bolesti. U stvari, ona je univerzalna. Da se izrazim medicinski, gotovo da nema kontraindikacija u upotrebi. Budući da obnavlja prije svega imunitet i unutarnje rezerve organizma, jer utječe na njegovu kemijsku strukturu kroz energiju. Najvažnija je pravilna koncentracija na meditaciju, materijalizacija osjećaja i redovito prakticiranje. Sve je jednostavno.“

„Pomaže li kod posttraumatskih bolesti?“ Upita Nikolaj Andrejevič.

„Naravno. Pomaže i kod kroničnih i posttraumatskih bolesti. I prilično je djelotvorna kod dječje cerebralne paralize. Također pomaže kod hipertenzije, hipotonije, omogućava učinkovitu obnovu tijela nakon moždanog udara, infarkta, a krvotok funkcionira normalno. Međutim najvažnije je da dobro obnavlja imunitet, ublažava stres i odmara. Posebno bih je preporučio ne samo onima koji imaju neke bolesti, već i onima koji bolesti liječe, liječnicima“, rekao je Sensei obraćajući se Nikolaju Andrejeviču, „To jest ljudima koji su često u kontaktu s pacijentima. Kad je čovjek bolestan,

njegova Ka se iskrivljuje. Htio-ne htio, unosi smetnje u Ka zdravog čovjeka. To je razlog zašto će pravovremena prevencija Ka biti vrlo korisna. Kao što je govorio Nikolaj Ivanovič Pirogov: 'Bolest je lakše spriječiti nego izliječiti'.“

„S jedne strane stvarno je tako. Na primjer, ja uopće ne dvojim da je tako. Ali kako da objasnim svojima skeptičnim kolegama?“

„Ali nisi oduvijek bio takav, 'bez dvojbe'“, primijetio je Sensei uz osmijeh. „Jednostavno imaš praktično iskustvo s tim, dok drugi ljudi nemaju. Možemo ih razumjeti. Budući da je danas 'bioenergija' tako diskreditirana od strane različitih šarlatana i lažnih ekstrasensa, da kada je samo spomenete, izazovete smijeh i nepovjerenje liječnika. Ali u stvari većina ljudi sve pogrešno shvaća. To je razlog zašto neki od njih pate od nedostatka znanja, ostali od iluzije da znaju sve o ovom životu.“

„To je također istina“, složio se Nikolaj Andrejevič.

* * *

„Dobro, malo smo se udaljili od teme“, Sensei primijeti i nastavi svoju zadivljujuću priču o Imhotepu. „Dakle, Imhotep je najprije dao prijateljima-učenicima najosnovnije primarno znanje i duhovne prakse. Osnova Imhotepovog učenja bila je, prije svega, pobjeda čovjeka nad vlastitim strahom od smrti fizičkog tijela. Kad se čovjek oslobodi tog straha, postaje slobodan iznutra. I ništa na ovom svijetu ne može zaustaviti njegov duhovni put te istinsko služenje Bogu, poduprto mislima, riječima, djelima. Zbog toga je Imhotep pridavao punu pozornost toj primarnoj osnovi, a ljudima nije zadavao ozbiljnije prakse dok nisu postali jači u svojim željama i stremljenjima ka pobjedi nad vlastitim životinjskim strahom od smrti.

Istovremeno je i jednostavno i teško pobijediti strah od smrti. Zašto? Jer je Arimanova zadaća nametnuti ljudima uvjerenje da je 'jedini stvarni' život sada i ovdje. Ono što se događa dalje skriveno je u neizvjesnosti. Zato Arimanovi pomoćnici propagiraju da vam je život dan samo jednom i da morate uživati u toj 'beskonačnosti' života u punome materijalnom obimu. To jest, oni uranjaju svijest čovjeka u iluziju relativne 'vječnosti' njegova

materijalnog života. Stoga su ljudi sigurni da imaju i sutra i ono poslije sutra, jednu godinu i trideset godina. Prave planove za svoju najbližu i daleku budućnost te odlučuju koliko materijalnih zadataka moraju obaviti za to vrijeme. Ali kad se čovjek suoči s iznenadnom smrću nekoga drugog čovjeka, posebno bliskog rođaka, to ga dobrano uplaši. Kako to? Potonji je živio dobro, bio je zdrav i nije bio previše star, ali sad je mrtav, pa čak nije uspio ništa vrijedno učiniti u svom životu! Čovjek se nevoljko počinje buditi i shvaćati koliko je prividan i prolazan njegov život. Jer ljudi na sprovodima uglavnom ne plaču za mrtvima. Plaču zbog vlastitog straha od smrti, jer shvaćaju neizbježnost tog događaja, prije ili kasnije morat će umrijeti. Međutim, neko vrijeme nakon sprovoda čovjek zaboravlja na tu 'neizbježnost' i opet pada u iluziju o svome 'vječnom, jedinom i jedinstvenom' materijalnom životu. Zato što sav arimanski sustav vrijednosti oko čovjeka služi upravo održavanju te iluzije.

Iako u stvarnosti vrijeme prilično brzo prolazi. I nitko ne zna što mu je sudbina pripremila za trenutak na najbližem zaokretu njegova životnog puta. Čovječanstvo može postići veliki uspjeh u tehnologijama i medicini u toj mjeri da će moći produljiti vrijeme ljudskog života. Ali to neće promijeniti ono glavno. Jer nitko neće moći unaprijed odrediti planove Onoga koji je ovaj život udahnuo u čovjeka.

Stoga je Imhotep podučavao da svi trebaju biti uvijek spremni na svoju smrt ovdje i sada. Jer mnogi ljudi koji započnu svoj duhovni put čine istu pogrešku (i nekada i sada), zbog svakodnevnog uobičajenog načina razmišljanja odgađaju faktor svoje fizičke smrti na neodređeno 'kasnije'; što se, kako se potajno nadaju, nikada neće dogoditi. Zamišljaju čak i svoje duhovno oslobođenje kao mogućnost za nastavak tjelesnog života, jer ne shvaćaju što je duša i svoju osobnost povezuju samo sa svojim fizičkim tijelom. Iako je njihovo tijelo samo smrtna ljuštura za besmrtnu dušu, istinsku Osobnost čovjeka. Zato, iako ti ljudi naizgled teže duhovnosti, njihova Životinja postaje užasno panična zbog najmanje fizičke bolesti ili materijalnog škripca. Zašto? Jer njihova svijest je i dalje u potpunosti pod dominacijom Životinjske prirode koja manipulira njom.“

„Ali što mogu učiniti da me ne manipulira?“ Upita Ruslan.

„Prije svega, dovedi svoje misli u red. Idi duhovnim putem, mijenjaj se nabolje, a ne samo da priželjkuješ taj proces i sanjaš o njemu, a da pri tome ništa ne radiš. A najvažnije je shvatiti činjenicu da je od trenutka rođenja tvoje tijelo već osuđeno na smrt, jer u materijalnom svijetu sve je ograničeno. Na ovom svijetu čovjek ne može biti 'slobodan' u svakodnevnom smislu. Zašto? Jer bez obzira na razinu koju dostigne u društvu, koliko god materijalnog bogatstva imao, još uvijek će biti ovisan i ranjiv na bilo kakav način, od mikroba do globalnih prirodnih katastrofa, zato što je samo smrtni čovjek.

Samo oslobađanjem svoje Duhovne prirode čovjek može steći istinsku slobodu i prijeći granicu ovoga materijalnog svijeta. Jer cijeli ovaj svijet je iluzoran. Kretanje i život u njemu podsjećaju na leptira koji se rađa i umire u jednom danu. Iako se samom leptiru čini da živi dug život i pred njim je puno vremena. Sve ima svoj kraj u materijalnom svijetu. Čak i svemir ima svoju granicu, jer je u stvari iluzija. A nijedna iluzija ne može biti beskrajna. Iluzorni svijet uvijek ima svoje granice.

Dakle, kad čovjek shvati da je ta čestica vječnosti – njegova duša – istinski on i da je njegov život zaista beskrajan te da postoji vječnost izvan ove granice, u koju ima šansu ući bijegom iz ovoga materijalnog zatvora, onda se počne buditi, spoznavati stvarnost bez iluzija. Tada počinje shvaćati da su sve vrijednosti ovog svijeta ništa. Bez obzira na zdravlje i materijalne stvari, to je samo trenutačna opsjena. I da je ovaj život daleko od raja. Jer za život ovdje moraš uvijek brinuti o svojoj materiji, koja treba disati, jesti, udovoljavati svojima svakodnevnim potrebama, čak i obolijeva, ovisi o klimatskom čimbeniku, različitim magnetskim, fizičkim poljima Mjeseca, Sunca, o životnim aktivnostima drugih bića itd. Je li to doista život? To je borba za egzistenciju, uzaludno trošenje snage za kratki iluzorni trenutak. Uključujući i one vrijedne snage koje bi mogle biti utrošene za oslobađanje duše iz tih krugova 'pakla'.“

„Koliko sam razumio, čovjek shvaća da se odvajanje 'leptira iz čahure' događa nakon što izgubi strah od smrti?“ Precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Da“, kimnuo je Sensei. „I shvaća stvarnost ovoga života.“

„Dakle, da bi shvatio stvarnost ovog života, potrebna ti je neka alternativna usporedba i iskustvo drugog života. Ali to izgleda da ne možeš dobiti dok se ne oslobodiš ovog života.“

„Ali ipak, leptir koji je sazrio u čahuri, čak i bez iskustva letenja, probija se kroz čahuru i pokušava poletjeti, jer instinkt za letenje u njega je usađen na genetskoj razini. Na isti način, čovjekovo vršenje duhovnih praksi više je vođeno znanjem njegove duše, a ne svjesnim iskustvom njegova sadašnjeg života, i ne čeka da se čahura sama otvori, probija se kroz ovu materijalnu čahuru svojim stremljenjem i iskustvom u duhovnim praksama“.

„Hm, to je također istina“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič zamišljeno.

„Zato je Imhotep strpljivo čekao da čovjek u dovoljnoj mjeri svlada prakse vremena i sazrije u svojim spoznajama. I tek tada, kad bi vidio da čovjek stoji čvrsto na duhovnom putu, povjerio bi mu ozbiljnije duhovne prakse. Kao rezultat takva svjesnoga duhovnog razvoja ljudi, dobio je snažnu jezgru najbližih učenika koji su činila čuda, po mišljenju ljudi... Međutim, u njihovim djelima nije bilo ničega neobičnog. Jer sve je to bilo samo manifestacija neizravnog rezultata duhovnog razvoja... Dakle, napokon je dobio snažnu jezgru učenika, uz čiju je pomoć Imhotep uspio ne samo provoditi globalne projekte, nego i popularizirati duhovni svjetonazor među ljudima. Ljude je ovo učenje privlačilo jer su osjećali da je ono istinsko. Svećenicima nije preostalo ništa drugo nego primiti ga i dodati mu svoje koncepte...“

„Aha, nisu željeli umrijeti od gladi“, Ženja dodano ironično.

Momci su se nasmiješili, a Sensei nastavio dalje pričati.

„Imhotepovo učenje postalo je toliko popularno da su Arkoni očajno lupali glavama. Jer kad se ljudi prestanu bojati ovog života, nestaje njihov strah za zemaljsko postojanje i zaista teže istinskome duhovnom putu. Arkoni su morali učiniti sve što je u njihovoj moći kako bi se spriječilo širenje ovog pogleda na svijet.

Ipak, Imhotepovo učenje trajalo je više od dvjesto godina, sve dok Arkoni nisu pronašli načine za uništiti cijelu ovu strukturu, zamjenom Imhotepovih 'Duhovno slobodnih zidara' organizacijom Arimanovih 'Slobodnih zidara'."

„Više od dvjesto godina?" Nikolaj Andrejevič upita zbunjeno. „Ali čekaj, ako je Džozer bio vladar Treće dinastije, dakle... To zahvaća razdoblje Četvrte dinastije, doba kada su građene tri velike piramide u Gizi faraona Keopsa, Kafre i Menkaura!"

„U pravu si, faraoni Keops, Kafra i Menkaur", Sensei je zadovoljno kimnuo. „Usput, te su piramide izgrađene prema Imhotepovim nacrtima, od strane njegovih učenika, u skladu s točnim koordinatama 'zvjezdane mape'. I kao što sam već rekao, Velika sfinga bila je glavna vodilja za to."

„Znači li da su to krnja Džozerova piramida i tri velike šiljate piramide u Gizi?"

„Da, to su neke od 'pravih piramida', kako ih ljudi Znanja nazivaju u svijetu."

„Postoje i lažne?" pitao je Kostja.

„Da, ima ih dosta. Uvijek je bilo dosta imitatora", rekao je Sensei. „Dakle, prije nego što vam kažem istinsku povijest organizacije 'Slobodnih zidara' i kakve su probleme u povijesti čovječanstva uzrokovali, usmjerio bih vam pažnju na još jednu značajnu točku: koje metode Arkoni koriste da bi uništili organizacije ili čak cijele zemlje koje nisu pod njihovom kontrolom i način na koji manipuliraju ljudima. Drevni Egipat tipičan je primjer za to.

Zbog Imhotepa je Egipat postao uspješna napredna zemlja. Ekonomija je bila na visokoj razini. Ljudi su bili uglavnom bogati. Obrazovanje je postalo dostupno svima, zbog čega su Egipćani bili prilično intelektualno razvijeni. Zbog uspostavljenoga religioznog svjetonazora koji je u ljudima snažno stimulirao želju da razviju svoje moralne osobine, da budu dobri na ovom svijetu i ne boje se smrti, visoka etička načela postala su dominantna u društvu.

U takvim nepovoljnim uvjetima za Arkone bilo je prilično teško uništiti ovu snažnu centraliziranu državu radi uništenja Imhotepove ideologije 'Duhovno slobodnih zidara'. Stoga, **da bi upropastili ovu zemlju,** Arkoni su **počeli poticati vanjsku agresiju** prema Egiptu. Konkretno, vojno su potaknuli i pokrenuli invazije azijskih hordi na sjeveru Egipta, u području delte; na jugu su Egipćani opet imali problema s Nubijcima; iznenada se različiti konkurenti pojavljuju na Sinajskom poluotoku koji su također tvrdili da posjeduju pravo na nalazišta minerala koje iskopavaju Egipćani. Sve se to događalo kao da je 'slučajno'. Međutim, Snofru, koji je bio prilično talentiran čovjek, prvi faraon IV. dinastije, na tako je sjajan način zaveo red u vanjska pitanja da su Arkoni morali brzo promijeniti taktiku svojih postupaka.

Kako Arkoni nisu mogli oslabiti snažnu centraliziranu vlast i uništiti jaku državu vanjskim čimbenicima, odlučili su organizirati revoluciju na religijskoj podlozi. Jer religija je u ta vremena imala mnogo veću važnost za ljude nego sama politika i osnovno biračko tijelo bilo je vezano za nju. Započeli su svoje 'pripremno bombardiranje' ne s bilo kojeg mjesta, nego iz Heliopolisa, glavnog grada trinaeste nome i drevnoga kulturnog središta Egipta. U svoje vrijeme to je bio jedan od vodećih religijskih centara, a u doba Imhotepa je bio drugi po značaju, nakon vodećih teoloških koncepata glavnog grada države, Memfisa. Arkoni su igrali na dva faktora: popularnost ovoga kulturnog središta među ljudima i pohlepu za bogatstvom i moći nekih visoko rangiranih svećenika i aristokrata ovog grada."

„Oh, to su poznati politički čimbenici u današnjem svijetu", osmjehnuo se Nikolaj Andrejevič. „Čini se da su Arkoni puno puta dirnuli u strune Životinjske prirode."

„Baš tako!" Sensei se nacerio. „Mnogi od urotnika imali su azijsko podrijetlo i bili su sljedbenici kulta Sunca (egipatskog Ra), koji je imao nešto zajedničko sa sličnim azijskim kultom štovatelja Sunca. U njih su se Arkoni pouzdali i obećali da će ih dovesti do najviše vlasti u ovoj zemlji i njihov religijski koncept učiniti dominantnim. Prvo su stvorili malu tajnu organizaciju s ograničenim krugom visoko rangiranih urotnika podržanih od Arkona. A kasnije je ova organizacija pretvorena u tajnu zajednicu

'Slobodnih zidara', koja se sastojala samo od muškaraca koji su imali nekog utjecaja na državnoj razini.

Arkoni su aktivno **stimulirali proces** religijskog **rascjepa društva na dva dijela** uz pomoć raznih poticaja i podrški ovoj organizaciji. Već u doba faraona Kufua (grčki oblik imena je Keops), onoga koji je sagradio jednu od velikih piramida... A Kufu je, poput prethodnog faraona Snofrua i sljedećeg Kafre (Khaef-ra ili grčko ime Kefren) bio član jezgre organizacije 'Duhovno slobodnih zidara' koju je osnovao Imhotep. Jedan od glavnih ciljeva i zadataka tih ljudi bila je realizacija plana izgradnje piramide prema 'zvjezdanoj karti' koju je Imhotep ostavio, zajedno sa sličnim nacrtima građevina...

Dakle, već u doba Kufua **svećenici poticani od Arkona**, koji su bili i članovi Arkonova tajnog društva, **pokušali su pokrenuti narodne nemire**. U svojim hramovima su propovijedali da su u državi kršena ljudska prava, da mnogi građani trpe od vrišteće nepravde (a prije ovih govora Arkoni bi, u pravilu, namjerno izazivali takve 'slučajeve vrišteće nepravde'). **Na kraju jačanja ove apoteoze uzeli su arkonski slogan koji je glatko djelovao u svakom trenutku: 'Sloboda i Pravda!'. Međutim, naravno da u stvarnosti nisu imali na umu stvarno poboljšanje života ljudi, već neke 'slobode' i 'pravdu' za pojedine prilično bogate i moćne građane**. A obični ljudi su vjerovali da se njihovi 'pastiri' brinu o njihovoj 'slobodi' i bruse (uz pomoć tih svećenika) osjećaj za 'pravdu'. Zbog toga su ih slijedili i pretpostavljali da štite vlastite interese i interese ljudi koje je 'prevarila' vlast, a da nisu ni razmišljali što su 'korijeni' ove priče.

Međutim, svjestan plana i spletki Arkona, faraon Kufu odlučno je stao na kraj takozvanim 'narodnim nemirima', a zapravo organiziranima od strane 'svećenika-pastira' upućenih od Arkona, koji su vodili stado u stvari za Arkone. Kufu je jednostavno blokirao ceste koje su vodile do hramova ovih pristaša Arkona. A ljudi koji su ostali bez svojih 'pastira' su neko vrijeme stajali na tim cestama ispred faraonovih stražara, znojavi na jarkom suncu, pljunuli na sve to i otišli kući svojima svakodnevnim mirnim aktivnostima ili u susjedne hramove radi 'molitve', kao i obično. **A 'svećenike-pastire', zajedno s nekim aristokratima koji su ih 'simpatizirali', faraon je poslao na Sinajski poluotok, u**

kamenolom arapskih planina, recimo da bi kroz fizički rad iskorijenili sve svoje 'prazne misli'. Ostali su poslani na utovar i istovar brodova. Radne snage u prosperitetnoj državi treba uvijek! Ovo progonstvo je bilo gore od smrti za svećenike i aristokrate koji nikad u životu nisu mrdnuli prstom**. Ali tada su opet u državi na neko vrijeme zavladali mir i red i svi su se počeli baviti svojim stvarima**.

Najsmiješnije je da su se mnogo kasnije, mnogo stoljeća (!) nakon ovih događaja, neki egipatski svećenici – štovatelji Sunca, ogorčeno jadali grčkom povjesničaru Herodotu, koji je Egipat posjetio u V. st.pr.Kr., da je ovaj faraon (Kufu) 'tiranizirao svoj narod', da je 'blokirao ceste do svih hramova i branio uglednim Egipćanima da prinose žrtvu', da ih je 'tjerao na robovski rad'. I općenito su ga opisali u najcrnjim bojama kao despota, tiranina i najgoreg čovjeka koji je 'vladao u krajnjem razvratu'. Toliko su dobro svećenici zapamtili putovanje na Sinajski poluotok i fizički rad zajedno s običnim ljudima! Čak i potomci tih svećenika prisjećali su se s užasom!“

Dečki su se smijali, a Ženja rekao: „Nije isto mlatarati lopatom i jezikom!“

„To je istina“, složio se Volođa.

„Bio sam toliko iznenađen kad sam vidio da se faraon koji je gradio Veliku piramidu čak i u školskom udžbeniku naziva tiraninom“, nacerio se Viktor. „A zapravo je moderna povijest napisana na temelju zapisa povjesničara Herodota! A on je zapisao ono što je čuo od tih svećenika, a ne što se stvarno dogodilo.“

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei i nastavio dalje. „Pa kad su ljude Arkona natjerali da izgube zanimanje za ovu vrstu destabilizacije u državi, Arkoni su prešli na drugu, više metodičku i sustavnu taktiku. Koristeći slavu i popularne glasine među običnim ljudima o neobičnim čudima koja su činili učenici Imhotepa unutar tajanstvenog društva 'Duhovno slobodnih zidara', o nevjerojatnim visinama koje dosežu u svome duhovnom razvoju i korištenju tajnih istinskih informacija skrivenih od javnosti, Arkoni su izgradili obnovljeni religijski koncept zasnovan na najpopularnijim glasinama, s dodatkom stare religije štovanja

Sunca iz Heliopolisa. Ne samo da su je dodali, već su je i izmijenili svoj način.

Zapravo su si prisvojili svu slavu dostignuća Imhotepovih učenika. Kao rezultat, obični ljudi su dobili prilično atraktivnu religiju, koja je istovremeno udovoljavala zahtjevima Arkona. Reći ću vam više pojedinosti o ovoj zamjeni da biste razumjeli i znali što se zapravo u svijetu događa po ćefu Arkona.

Koji bio smisao? U tradicionalnoj religiji drevnog Egipta prevladavale su etičke vrijednosti (kao što se sjećate, u Imhotepovo vrijeme njegov centar se nalazio u Memfisu). To jest, svaki običan čovjek znao je, u obliku prihvatljivom za njegov um, da je ovaj život prolazan, da je tijelo smrtno, da postoji duša i njezina energija koja je okružuje (one Ka ljuske itd.). U određenom smislu bio je svjestan procesa reinkarnacije, da kažemo suvremenim jezikom. Samo što ju je stari Egipćanin shvaćao kao prijelaz u rajska polja ili kao putovanje svoje duše u različitim satnim zonama Duata i vraćanje s vremenom do zone prvog sata, odakle je stizala do svoga drugog života. Ljudi nisu imali strah od smrti, umirali su s vjerom i molili se: 'Ozirise, rodit ću se i uskrsnuti', 'Živjet ću kao Oziris. On nije nestao kad je umro, ni ja neću nestati nakon što umrem'.“

„Oh, to je slično onome što danas kršćani govore o Isusu Kristu“, primijetio je Nikolaj Andrejevič. „Vjerujem u Njega i ja ću uskrsnuti!“„

Sensei je kimnuo i nastavio. „Znači, čovjek, dok živi ovdje, na ovom svijetu, nastoji zaslužiti svojim dobrim pravednim životom (zapravo pripitomljavanjem Životinjske i razvojem svoje Duhovne prirode) bolje uvjete u svomu sljedećem životu. Tako se u stvari i događa, samo procesi reinkarnacije teku malo drugačije nego što ljudi zamišljaju. Ali to nije toliko važno. Glavno je kako se čovjek za života pretvara u Čovjeka! U doba Imhotepa i njegovih učenika je ta duhovna težnja bila maksimalno popularizirana.

Što su svećenici Arkona učinili? Stvarajući najprije svoje tajno religijsko učenje, sve su zapravo izokrenuli vrlo vješto i životne težnje čovjeka vezali ne za njegovu Duhovnu, nego za njegovu Životinjsku prirodu. Budući da su novu religiju u Egiptu uglavnom stvorili iseljenici iz Azije (a Arkoni su već imali snažna središta u

Mezopotamiji), njen se veći dio sastojao od magije, a ne od etičkih vjerovanja. Učinili su tako da posmrtna budućnost čovjeka nije ovisila o njegovu pravednom ponašanju tijekom života, nego o njegovu znanju magijskih formula, temeljitosti poštivanja vjerskih obreda koje su zakomplicirali. Te magijske formule bile su, dakako, poznate samo 'izabranim' svećenicima. Čovjek ih je morao vjerno i dugo služiti prije nego što mu otkriju neke od tih 'ispraznih tričarija'. Kasnije, kad je ovaj koncept uveden masovno, svećenici su pretvorili ovu religiju u prilično profitabilno poduzetništvo, uz trgovanje navodnim magijskim formulama. Da bi bili još privlačniji 'mušterijama', svećenici su dopunili koncept posmrtnog raja popularnim pričama o duhovnim dostignućima Imhotepovih učenika."

„Kojim, na primjer?" upita Nikolaj Andrejevič.

„Na primjer, pojavile su se glasine da neki duhovno snažni Imhotepovi učenici nisu umrli kao obični smrtnici, nego su se nakon smrti pretvorili u blistave duhove, danas bi se reklo da su 'popunjavali Božju vojsku', a prema konceptu drevnih Egipćana, pratili su svog Boga na njegovu putovanju u opasnoj noći. Postali su sjedinjeni s Bogom, ali nisu istovremeno gubili svoju individualnost. Zavrijedili su vječni život u kraljevstvu Svjetla svojim privremenim životom. U principu je bilo tako, iako ne u tako bajkovitom obliku kao što su pričali ljudi.

A što su arkonski svećenici učinili? Napisali su u svom konceptu da ako čovjek vjeruje i ispovijeda njihovu religiju, a ne neki drugi religijski koncept u Egiptu, svaki vjernik postat će izabran među mrtvima nakon smrti. Nakon smrti bit će transformiran u blistav duh i pratit će boga Ra u njegovu putovanju duž Duata. Ali njegov sretni život u posmrtnom svijetu ovisi isključivo o formuli koju može kupiti od svećenika za vrijeme života, a ona će mu omogućiti dosezanje ove ili one satne zone u svijetu poslije smrti."

„Dakle", nacerio se Volođa. „Ne radi se o sitnom poslovanju s vodom, tako da kažem, sitnim smicalicama, ovo je ozbiljan biznis prodaje zraka..."

„Zračne smicalice!" Ženja je brže-bolje dao svoju definiciju.

Nakon toga se grupa jednostavno valjala od smijeha. A kada su se svi smirili, Sensei nastavi:

„Kao i uvijek, tu je bila korištena ***tradicionalna politička formula Arkona: oni koji nisu s nama su protiv nas***. Ljudskim neprijateljima Ra su proglašavani svi koji ga nisu obožavali na Zemlji. Te ljude su svećenici osudili na patnju u 'jezerima vječne vatre'!“

„Znaš, to je jako slično mnogim religijskim sektama današnjice!“ Primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„A što si mislio?! Ljudi vide samo vrh, ali ne i dno. A ako kopate dublje, možete primijetiti da je korijen arkonskog podrijetla. Premda će pažljivi čovjek primijetiti već i plijesan na lišću, bez kopanja do podzemnog dijela biljke.“

„To je istina“, složio se Nikolaj Andrejevič.

„Ispada da se ovaj mit o 'jezerima vječne vatre' pojavio u to vrijeme?“ Kostja se iznenadio.

„Prema predodžbama onih vremena, koje su prepravljali svećenici“, odgovorio mu je Sensei. „Budući da je religija štovatelja Sunca kasnije postala dominantna u Egiptu, Kopti su 'naslijedili' odnosne stavove. Po njihovim pogledima, pakao je bio naseljen demonima sa zmijskim glavama, lavovima, krokodilima koji izvuku dušu iz tijela osuđenog čovjeka, izbodu je velikim divljaštvom, posijeku je i zariju strelice u njene 'bokove', gone je do vatrene rijeke i bace u nju. Nakon sve te patnje, duša, po njihovim pogledima, bila je bačena u vječnu tamu te je cvokotala zubima od ciče zime. No usprkos tim mučenjima nije prestala postojati i uskoro je stigla u prvu satnu zonu Duata.“

„A baš sam se pitao otkud onakvo 'nasilje' u horor filmovima?!“ izgovorio je Ženja sa smiješkom.

„Vidite, čak je i duša u tim pogledima vezana za pojam tijela, prikazivana je s 'rebrima', 'zubima'. Toliko ljudskog straha su povezali s njom!“ Sensei nam je obratio pažnju. „Tako, prije svega su ovaj obnovljeni religijski koncept testirali svećenici Arkona na ostatku svoje tajne organizacije. I bilo je uspješno. Novi ljudi su se

počeli zanimati za ovo, pridružili se organizaciji jer su mislili da su to poznati 'Duhovno slobodni zidari'. Onda su ovi novi svećenici Ra postali aktivniji i počeli potajno obraćati moćnu aristokraciju iz različitih noma u ovu novu religiju, koja se približila članovima obitelji faraona. Mnogi ljudi koji su tražili društvo 'Duhovno slobodnih zidara' počeli su dolaziti u društvo 'masona' pod utjecajem obnovljenog kulta Ra. Kult Ra počeo je dobivati na popularnosti. Zahvaljujući lukavim političkim manevrima ovi su svećenici dobili službeno priznanje svoje religije za vrijeme vladavine sljedećeg faraona Kafre, namećući faraonu naslov 'Sina Sunca' i šireći svoj utjecaj na druge kultove.

Treba spomenuti da je faraon Kafra bio prilično snažan i energičan čovjek, a kao što sam već rekao, bio je i član jezgre organizacije 'Duhovno slobodnih zidara'. Usput, znakovi 'Duhovno slobodnih zidara' mogu se pronaći čak i u njegovoj skulpturi koja je ostala do naših dana (dioritna skulptura). Iza faraonovih leđa nalaze se sokoli koji mu krilima štite glavu, prijestolje faraona je ukrašeno lotosom, kao i lavljim šapama i glavom. Svi ti znakovi nisu samo, kako danas smatraju, 'ukrasi i simboli kraljeve vlasti'. Oni ističu konkretna značajna mjesta za 'Duhovno slobodne zidare' i neke znakove ljudi Znanja iz prošlosti.

Najžešći sukob s Arkonima pao je Kafrina leđa. Dao je sve od sebe kako bi zaustavio njihove obnovljene aktivnosti. Zato su ga nakon njegove smrti svećenici – štovatelji Sunca opisali kao faraona koga su ljudi 'mrzili' i koga su se 'bogovi odrekli'. Kufu i Kafra su učinili toliko mnogo da Arkoni ne dođu na vlast i da zaštite svoju zemlju i ljude od tih štetočina, koji su čak i nakon njihove smrti davali sve od sebe da pokvare sjećanje na njih. Čak su prisiljavali ljude da nazivaju piramide ovih faraona ne po njihovim imenima, već po pastiru Filistu koji je čuvao stado u blizini.

Kad je faraon Menkaura (grčko ime Mycerinus) došao na vlast, svećenici su za potomke ostavili 'najtoplije zapise' o njemu i nazivali ga 'pravednim monarhom' koji je 'olakšavao breme', 'ne samo da je čuo pritužbe službenika, već je uvijek bio spreman ukloniti nepravdu'. Dozvoljeno mu je otvaranje hramova, tako da su ljudi bili u stanju bogovima nuditi žrtve. Iako je u stvari ovaj čovjek bio melankolična osoba ovisna o svećenicima Ra. Njegova je

kćer bila udana za visokog dužnosnika koji je bio član tajnog društva 'Slobodnih zidara', a kasnije je postao svećenik 'tri obeliska' podignuta u čast Ra. Kasnije su svećenici uredili da kći faraona iznenada umre. Očajan zbog gubitka voljene kćeri, faraon je postao još više ovisan o svećenicima 'Slobodnih zidara' koji su njime manipulirali. 'Duhovno slobodnim zidarima' koji su ostali na vlasti bilo je teško dok je ovaj faraon živio, a ticalo se i pitanja izgradnje treće piramide Orionovog pojasa. Ipak su uspjeli dovršiti ovu građevinu.

Dok je faraon bio Menkaura, svećenici Arkona su se temeljito pripremali za preuzimanje vlasti. Međutim, jezgra Imhotepovih učenika i dalje je bila dovoljno snažna i odupirala im se na sve moguće načine. Stoga su nakon faraonove smrti Arkoni dali sve od sebe da na vlast dovedu utjecajne ljude iz Heliopolisa, na čelu s poglavarom svećenika Ra (Userkaf), koji je pripadao tajnom društvu 'Slobodnih zidara'. Izrodili su Petu dinastiju i oštro presjekli pristup prijestolju predstavnicima Četvrte dinastije. Naime, ti su ljudi organizirali religijsku revoluciju u državi dajući Arkonima pristup potpunoj vlasti.

Želio bih vam skrenuti pozornost na to kako ***Arkoni dovedu državu do razjedinjenosti, podijele je na sitne dijelove i dovedu kasnije do propasti***. To im je najdraža metoda. Zapamtite to i pogledajte svjetske događaje otvorenih očiju, ali ne kroz iskrivljenu prizmu koju vam moderni Arkoni pokušavaju nametnuti. Prije religijske revolucije, kad su svećenici iz Heliopolisa ugrabili prijestolje, nisu bili u stanju nametnuti svoju vlast u zemlji na skroz otvoren način, budući da je frakcija u Memfisu bila još uvijek prilično moćna. Kako bi povećali svoju moć, napravili su kompromis i imenovali vrhovnog svećenika boga Ptaha iz Memfisove frakcije za vezira. Međutim, u međuvremenu su aktivno propagirali svoja religijska stajališta, pojednostavljeno i prilagođeno običnim ljudima. To jest, **zapravo su intenzivno razdvajali državu čineći da se ljudi pridruže ovome *religijskom i političkom* sporu te brane 'mišljenje' koje im je nametnuto. Pazite, ne osobni pogled na događaje, nego 'pogled' koji su nametnuli svećenici i kojega će braniti kao svoj.**

Osim toga, vladari noma i plemeniti aristokrati dobili su proširene administrativne punomoći: neki od njih kao nagradu za sudjelovanje u ovom političkom puču, ostali kao mito za daljnju potporu političkih snaga Arkona. **Što je rezultat te politike Arkona koja je usmjerena prema kolapsu države?** ***Ona je dovela do porasta moći lokalnih upravitelja***. Uz pomoć Arkona pretvorili su se u lokalne mini kraljeve i faraone. To je sa svoje strane izazvalo decentralizaciju vlasti u Egiptu. Prije svega, obični ljudi su time bili teško pogođeni, budući da je umjesto nekadašnjega centraliziranog upravljanja, distribucija vode počela ovisiti o volji lokalnih aristokrata koji su bili zauzeti vlastitim bogaćenjem.“

Stas se na to nasmiješio i rekao:

„Sjećate li se fraze iz filma 'Ruka od dragulja', kad je rečeno: 'Što ako prestanu kupovati lutrijske listiće? Ako prestanu kupovati listiće, nećemo im dati benzin'.“

Ekipa se nasmijala.

„To je istina. Tako se dogodilo, 'Tko uzme svežanj para, dobit će vodeni toranj', citirao je Sensei drugu poznatu frazu iz ovoga popularnog filma. „Šalu na stranu, voda je bila najvažnije pitanje za ljude u to vrijeme, poput plina, nafte i struje danas. ***Onaj tko ju je kontrolirao, nametao je svoju politiku***... Dakle, dvorski život aristokrata bio je opet umjetno zaokupljen totalnim luksuzom i zadovoljstvom, umjesto stvarnih djelovanja u vođenju države. ***Spletke su postale moderna razonoda***. U međuvremenu su svećenici Arkona iz korijena izvršili radikalne revolucionarne promjene vodeće religije za mase, bile su usmjerene na suptilnu zamjenu ljudskog pogleda na svijet prema stimulaciji Životinjske prirode i dominacije materijalnih vrijednosti u njihovu životu. Sada bih vam želio skrenuti pažnju kako su koristili drevna narodna imena bogova i pogrešno protumačili samo znanje.

U ranijim vremenima u Heliopolisu su Ra obožavali kao boga 'zreloga' dnevnog sunca. Prije nego što su svećenici Arkona koristili za svoju službu Ra, boga dnevnog sunca, ljudi u Heliopolisu su štovali Atuma, boga večernjeg sunca i tvorca svijeta. Međutim, najzanimljivije je da je Atum kasnija izmjena imena

božice Atame, koja se prema prema drevnim legendama ukazala kao brdo koje potječe od iskonske vode Nuna (vodeni kaos iz kojeg je sve nastalo). Na ovom brdu je procvjetao lotosov cvijet i jarkim svjetlom obasjavao mrak. Upravo je božica Atama igrala glavnu ulogu u održavanju svjetskog poretka. Svevideće oko koje zna za sve na svijetu blještalo je s njezine krune koja se sastojala od latica lotosa. Baš je to oko koje je, prema izmijenjenoj legendi, u stilu patrijarhalnih motiva pripisan ruci Atuma, božice Iusaaset (njezino sakralno stablo bilo je akacija, drvo 'života i smrti'). Ovu božicu su počeli poistovjećivati s Hator, božicom neba (doslovno 'Horusova kuća'), koja je bila štovana kao nebeska krava koja je rodila Sunce. Ovo oko je bilo stavljena u njezino čelo. Zatim je učinjena kćerkom Ra. Kasnije su oko zalijepili na krunu Ra. Tako, sve je bilo kao i obično. Dakle, zapamtite ovu prvobitnu legendu o božici Atami. Kasnije ćete je usporediti s drugim činjenicama i nešto ćete shvatiti.

Dakle, uz ove podatke... Usmjerio bih vašu pozornost na sljedeću stvar u drevnim legendama. Kao što se sjećate, Ptah je bio vrhovni bog u Memfisu. U principu, ovaj lik se pojavio kao prototip Bodisatve koji je nekada živio među ljudima i bio poznat pod imenom Ptah; to je zaista bio čovjek koji je postojao i donosio znanje ljudima, kako kažu u legende o njemu: 'bio je otkrivatelj istine i podučavao je ljude živjeti iskreno i dobro'. Čak i način na koji je prikazan, s odjećom koja mu prekriva cijelo tijelo (osim šaka) sa štapom 'uas', kao odjekom tih vremena. Ali sve je to nebitno. Kasnije je Ptah bio obožavan i štovan kao vrhovni bog. Zanimljivo je da su ljudi do danas sačuvali prilično zanimljivu legendu. Ona kaže da je Ptah (koji je bio smatran bogom-stvoriteljem ovoga svijeta) rađao druge bogove. 'U srcu Ptaha pojaviše se misao o Atumu (prvo pokoljenje Ptaha), a na jeziku mu se pojavilo ime Atum. Čim je izgovorio ovu riječ, Atum je rođen iz prvobitnog kaosa. Zapamtite to i kasnije usporedite."

„Kakva su to znanja?" Kostja je slegnuo ramenima zbunjeno. „Zvuči kao svaka druga legenda."

„Strpljenja, prijatelju, strpljenja", izgovorio je Sensei uz osmijeh. „Sve u svoje vrijeme." I nastavi pričati. „Prema memfiskoj legendi, Ptah je stvorio zemlju, nebo, ljude i životinje u početku vremena, uz pomoć osam pomoćnika Hnum-a ('modelari'). Prema

heliopolskom konceptu sve ove funkcije se prenose s Atuma na Ra. Osim toga, u ovih devet bogova su uključili semitskog boga Seta i pripisali mu spas Ra od gigantske zmije Apop, koja je utjelovljivala tamu i zlo. Nova religija kulta Ra bila je nametnuta ljudima i uglavnom su je prihvaćali samo dvorski krugovi i domoroci iz Azije. Štoviše, pod izgovorom uvođenja složene vjerske ceremonije nove religije i povećanja broja njenih svećenika, ljudi Arkona su intenzivno gomilali u stvari vojsku svojih svećenika. Na primjer, kad je kult Ra postao vodeći, već je bilo više od dvanaest tisuća svećenika u Heliopolisu".

„Oho-ho-ho!" nacerio se Volođa. „Nije loše osoblje!"

„Vidite, to je prava politička stranka s predanim biračkim tijelom", ironično je dodao Sensei. „Osim toga, zajedno sa svim ovim promjenama, aktivno su počeli mijenjati povijest prethodnih dvjesto godina, kad su se zbog Imhotepa ljudi civilizirano kretali prema duhovnom rastu. Povijest je napisana iznova. Svećenici su uništili vrijedne svitke iz prošlosti, naročito napisane od duhovno zrelih ljudi. Ostale svitke, čiji su tekstovi bili prilično poznati i popularni među običnim ljudima, u obliku izreka i aforizama, jednostavno su izmijenili na svoj način. Originali su uništeni, a običnima ljudima dani su već izmijenjeni primjerci s navodima koji su ljude usmjeravali prema materijalnom svijetu na pozadini općeprihvaćenih moralnih učenja koja su ostavili svećenici. Ova nova učenja su uglavnom bila pripremljena za novu generaciju. Svećenici su tjerali učenike u škole, posebno one koje su bile locirane na teritoriju hramova, da bi kopirali u pisanom obliku i naučili napamet dane općeprihvaćene moralne izreke. Takva je praksa postojala i u doba Imhotepa, ali dublja i više duhovno usmjerena.

Ova histerija Arkona u uništavanju povijesnih spisa koje su ostavili sljedbenici Imhotepovog učenja dosegli su stadij da su počeli vaditi tijela-mumije ljudi (uključujući one plemenite i slavne) za koje su Arkoni znali da su nekada bili članovi društva 'Duhovno slobodnih zidara'. Ove mumije nisu samo izvađene, nego rastrgane na komadiće i uklonjene. Sve je to bilo predstavljeno kao 'gnjev naroda', mada obični ljudi nisu imali ništa s tim. Činili su to posebno imenovani svećenici kojima je naređeno da traže tekstove

s tajnim znanjima, spise Imhotepovog učenja, koje je navodno bilo skriveno baš u mumije tih ljudi, jer su se Arkoni jako se bojali da će to znanje opet procuriti među ljude."

„Dakle, izgleda da ih je Imhotep ozbiljno uplašio svojim aktivnostima!" Rekao je Viktor.

„Sigurno", kimnuo je Sensei. „Prilično je ozbiljna stvar uništiti iluziju ovog svijeta i preusmjeriti ljude na duhovni put koji ih stavlja izvan kontrole Arkona... Dakle, kakav je bio kraj ove priče? ***Nakon što su Arkoni uspjeli napokon osigurati da njihovi ljudi ostanu na vlasti*** u Egiptu i dovršili sve svoje tajne poslove na uništavanju organizacije 'Duhovno slobodnih zidara' i Imhotepovog učenja, također su promijenili državnu politiku preusmjeravanjem svjetonazora običnih ljudi, a zatim su izgubili interes za Egipat. Nakon što su unaprijedili svoje 'stubove' u obliku 'Duhovno slobodnih zidara', ***Arkoni su počeli profitirati od uništavanja i patnje ljudi***.

Peta dinastija je propala. Plemeniti aristokrati borili su se za prijestolje koristeći se čak i **najprljavijim političkim metodama. Lokalni 'kraljevi' su se međusobno nadmetali sve do vojnih** sukoba. Svećenici iz noma profitirali su od ove destabilizacije i počeli dobivati na snazi, propagirajući i šireći utjecaj svoga vjerskog kulta. ***Kao rezultat toga, politički utjecaj svećenika iz*** Heliopolisa ***(koji su bili jednostavno prevareni od Arkona, nakon što su ovi realizirali svoje planove preko ruku svećenika) znatno se smanjio. Došlo je do ozbiljnih nemira među običnim ljudima, a kao posljedica toga i do nereda***. Šesta dinastija, koja je došla na vlast, ***pokušala je uvesti red politikom vojne agresije,*** ali to je sličilo izgradnji brane od tankih grančica pred brzo bujajućim nemirnim tokom blata i vode***. Zemlja je bila u stanju političke nestabilnosti***. Kraj vladavine Šeste dinastije u Egiptu bio je obilježen ***teškom glađu izazvanom dvama uzrocima: takvom politikom i drastičnima klimatskim promjenama koje su rezultirale nizom poplava***.

Nakon vladavine Šeste dinastije došlo je do potpune anarhije u zemlji. Plemeniti aristokrati pokušali su formirati privremenu vladu u kojoj bi oni zauzimali vodeća mjesta. No budući da je svatko od njih bio zainteresiran samo za razvoj vlastite nome,

nije se izrodilo ništa dobro. Sedma dinastija nije mogla opstati na vlasti jer je imala 'sedamdeset kraljeva koji su vladali sedamdeset dana'. Nakon toga ***došlo je do građanskog rata*** u Egiptu, ***koji je podijelio nekad jaku moćnu cvjetajuću državu na male slabe nezaštićene državice kojima su vladale dinastije krupnih zemljoposjednika. Tako su svojim brojnim destruktivnim aktivnostima Arkoni osudili cijele generacije ljudi na višestoljetnu patnju i brigu samo za probleme preživljavanja na ovome svijetu***."

Sensei je napravio stanku. Šutjeli smo zadivljeni ovom razotkrivajućom Sensejevom pričom o stvarnosti ovoga svijeta. Viktor je prvi izrazio svoje emocije:

„Majku im... jesu li ti Arkoni vječni ili što? Nije ih se moglo zaustaviti u ta vremena? Zašto su ljudi šutjeli? Dva stoljeća je među ljudima vladala duhovna ideologija! Kako je bilo moguće da se sve to jednostavno izvrne naopačke?"

„Točno!" Volođa ga je podržao. „Zašto su ljudi dopustili da Arkoni dođu na vlast?! Državni puč organizirala je samo mala skupina ljudi. Gdje je bila volja naroda?"

„Volja naroda?!" Sensei se tužno nasmiješio. „To je dobro pitanje. A ne možeš ni zamisliti koliko bih volio znati odgovor na to pitanje", ... Sensei je kratko razmišljao i rekao kao da priča sam sa sobom, „Izgleda da povijest uopće ne uči ljude. **Vanjski svijet je samo odraz onoga unutarnjeg... I dalje materijalno previše dominira u ljudima i boje ga se izgubiti, stoga se boje promijeniti svoj svijet i zadovoljavaju se mrvicama sa stola Arkona. Samo istinski duhovno Slobodan Čovjek može odoljeti izazovu... Eksterijer je rođen od interijera...**"

Sensei je šutio, a zatim, kao da se pribrao, počeo odgovarati na Volođino pitanje.

„Arkoni, naravno, neće živjeti vječno. Oni su samo bijednih dvanaest ljudi koji žive podli život i umiru kao svi. Ali najviše žalosti činjenica da njihova mjesta ne ostaju upražnjena. Budući da je uvijek bilo puno ljudi koji žele upasti u Arimanove zamke, postavljene za one koji žele posjedovati 'apsolutnu vlast na ovoj zemlji za vrijeme svoga jedinog života'. Međutim, u Arimanovoj

mišolovci nema besplatnog sira. No dobro, dosta smo razgovarali o tužnim stvarima, hajdemo na pauzu. Idemo plivati!“

Prvi je ustao Sensei, a ostali dečki su ga slijedili. Iako sam, na primjer, bila prilično radoznala što ćemo 'ubrzo vidjeti svojim vlastitim očima'. Kakvi će se neobični događaji zbiti na ovom planetu? Ipak se nisam bojala tih događaja, jer sam vjerovala da što god se 'tamo' dogodilo, promatrat ću iz Sovjetskog Saveza, 'mirne luke' snažne države, zajedništva mnogih sestrinskih naroda.

* * *

Sensei je s Nikolajem Andrejevičem, Volođom, Stasom i Ženjkom odlučio otplivati veliku razdaljinu. A oni koji su ostali u plićaku valjali su se, brčkali i zatim otišli do svojih šatora. Ja i Tatjana završile smo sve poslove u kuhinji i također nastavile s vlastitim zanimacijama. Tatjana je otišla u naš šator, a ja sam ostala na obali ispod nadstrešnice dovesti u red svoje bilješke. Ubrzo se vratila naša hrabra petorka s dugog plivanja. Ova je ekipa iz vode izlazila smijući se, očito nakon Volođine šale. Uskoro je Stas otišao uzeti ručnik, Ženja i Volođa skoknuli su po malo mineralne vode. A Sensei je s Nikolajem Andrejevičem krenuo prema šatoru. Činilo se da su u međuvremenu započeli s raspravom, ali čula sam tek kad su prišli bliže.

„Nekako mi ne ide u glavu...“ Rekao je Nikolaj Andrejevič. „Kako je to moguće? Samo dvanaestorica ljudi, a svijetu su nanijeli toliko nevolja!“

„Zašto kažeš 'nanijeli'? I dalje ih nanose. Uzmimo za primjer najbližu prošlost. Što misliš, zašto i kako je otkrivena zemlja 'Slobode' Amerika? Ili, na primjer, što je uzrokovalo Prvi i Drugi svjetski rat?“

„Kako to misliš 'zašto'?“ Nikolaj Andrejevič bio je pomalo zbunjen. „Bilo je povijesnih razloga za to, političke okolnosti, slučajnost na kraju krajeva. Što se tiče rata, čaša strpljenja se napunila i najmanji izgovor postao je iskra koja je zapalila neprijateljstvo među političarima koji su svoje narode upleli u ove ratove. Uzmimo primjer sarajevskog ubojstva nadvojvode Austrije, nasljednika austrougarskog prijestolja. Upravo je ovaj incident pokrenuo Prvi svjetski rat.“

S blagim osmijehom Sensei reče:

„Nisam ni očekivao drugačiji odgovor. 'Povijesni razlozi', 'političke okolnosti', 'slučajnost', 'čaša strpljenja se napunila' - to su samo klišeji Arkona usađeni u umove ljudi, tako da nitko ne poželi kopati do korijena događaja koji su se zbili. **Povijest se, dragi moj doktore, ne događa slučajno, ona se stvara**."

Rekavši to, Sensei se ponovno smjestio na svoje staro mjesto ispod tende. Njegove riječi privukle su ne samo moju pažnju, nego i starije dečke koji su požurili zauzeti svoja prethodna sjedala, poput gledatelja koji kasno dolaze na predstavu. Vidjevši ovaj metež na obali, ostatak društva je iskočio iz svojih šatora poput brzih malih životinja iz svojih 'rupa' i brzo se pridružio grupi. U međuvremenu je Sensei nastavio dijalog s Nikolajem Andrejevičem kao da se ništa nije dogodilo.

„Ili uzmimo Sjedinjene Države. Kako misliš da je nastala ta država?" upita Sensei.

Nikolaj Andrejevič je nakratko zastao i odgovorio prilično nesigurnim glasom:

„Koliko znam, ta država je osnovana krajem 18. st. za vrijeme rata za neovisnost u Sjevernoj Americi. Glavni zapovjednik vojske kolonista George Washington postao je prvi predsjednik SAD."

„A znaš li zbog čega je došlo do ovog rata i tko je manipulirao tim čovjekom da bi stvorio takvo stanje?"

Nikolaj Andrejevič odmahne glavom. Ruslan progovori s iznenađenjem i negodovanjem:

„A što znači 'tko je manipulirao tim čovjekom"? Pa to je sam predsjednik Sjedinjenih Američkih Država! Nedodirljiva ličnost!"

Ženja je uz osmijeh rekao:

„Pa šta? On je samo čovjek. A koliko sam shvatio, nitko nije imun na bacile, muhe i Arkone!"

Njegove su riječi izazvale burni smijeh ekipe.

„To je demokracija!“ Stas se složio sa svojim prijateljem.

„U pravu ste“, Sensei je kimnuo uz smijeh. „Idemo duboko u korijen pitanja: tko je posijao to 'sjeme', za koje ciljeve, čiji robovi i na čijim 'plantažama' su uzgajali te 'plodove'“, rezimirao je Sensei i počeo pričati u detalje. „Nakon što je 1492. godine Kristofor Kolumbo otkrio obalu Amerike, naglo je počeo proces europske kolonizacije Sjeverne Amerike. Španjolci, Britanci, Nizozemci, Švođani, Francuzi krenuli su osvajati nove zemlje, novi neopisivi izvor bogaćenja. Domoroci su bili protjerivani i nemilosrdno ubijani. Za rad na plantažama pamuka i duhana uvezli su mase crnaca, u povijesti takozvane 'robove' iz Afrike.

Organizacija 'Slobodnih zidara' nije igrala nevažnu ulogu u ovoj borbi za nove zemlje. Međutim, za razliku od ostalih, ponijeli su se na lukaviji način. Kad su se države koje su osvajale Sjevernu Ameriku nadmetale među sobom, migrante iz Europe dijelili na 'svoje' i 'tuđe', 'Slobodni zidari' su djelovali na potpuno drugačiji način. Kroz svoje tajne lože su u tim zemljama slobodno raspoređivali organizacije na svakome željenom području koje je bilo pod kontrolom ove ili one države. Nisu samo smjestili svoje lože, nego su i pod izgovorom 'religije' od lokalnih stanovnika stvarali 'svoje' ljude (bez obzira na europsku nacionalnost) kako bi se domogli vlasti na ovom teritoriju. Naravno, to su činili 'inicirani' članovi niskog stupnja. O svemu tome se odlučivalo iz Europe ili, točnije, iz Engleske, koja je tada postala svojevrsna država-utočište za masone.“

„Dakle“, razvukao je Nikolaj Andrejevič. „Stara dobra Engleska. Kako je uspjela postati njihovo utočište?“

„Pa... kao i obično. Arkoni ne mijenjaju svoje metode“, dodao je Sensei i rekao: „Za razliku od običnih ljudi, koji žive u sadašnjem trenutku, Arkoni aktivnosti planiraju stoljećima unaprijed. Ali ne zato što ti ljudi žive dugo. Ne, njihov život je kao i svaki drugi, običan, zemaljski, ljudski. Samo što imaju takve ciljeve i zadatke u organizaciji. A događaji u Engleskoj tipičan su primjer njihovih destruktivnih aktivnosti... U redu, posvetit ću malo više vremena ovoj temi, da shvatite što su korijeni takvih događaja na zemlji.

Čim je ljudska populacija počela naglo rasti, Arkoni su krenuli osnivati brojne različite organizacije, tajna društva, mistične pokrete, religijske sekte, kako bi kroz njih kontrolirali što više ljudi i pokušali zauzeti glavne pozicije svjetske vlasti. Jedna od najutjecajnijih organizacija koju su stvorili Arkoni je bila skupina najbogatijih Židova ili, preciznije, najbogatiji židovski rabini, koji su bili vjerski i politički vođe židovskog naroda u raznim zemljama..."

„Nikuda bez tih potomaka židovskih svećenika", Stas se nacerio.

„Oni sebe smatraju kao ništa manje od 'mesijanske' elite židovstva i tvrde da apsolutno svi Židovi svijeta izražavaju solidarnost s njihovim ciljevima (iako su to u stvari samo tlapnje, ništa više). Osim toga, njihovi stvarni ciljevi bili su daleko od onoga što je bilo prikazivano javnosti. Uz pomoć ove organizacije Arkoni su Veliku Britaniju stavili pod svoje zapovjedništvo. Uspjeli su na slijedeći način. Prije svega, uz pomoć tih ljudi, aktivno sponzorirajući razne separatističke stranke, isplanirana je takozvana 'Engleska revolucija' (od 1640. do 1689.). Ali u stvari je to bio državni udar s civilnim ratovima. Cilj joj je bio detronizacija dinastije Stuart koju Arkoni nisu favorizirali. Kao rezultat političke manipulacije 1688. Stuarti su uklonjeni s prijestolja, a već 1689. Vilim Oranski, čovjek 'Slobodnih zidara' proglašen je kraljem. Usput, iste godine kada je ovaj čovjek došao na vlast, osnovao je 'Oranski red', koji je u svojim skrivenim ciljevima išao niz dlaku trenutnim namjerama 'Slobodnih zidara' u to vrijeme. Za javnost je, međutim, predstavljen kao ustanova koja učvršćuje protestantizam u Kraljevini Engleskoj. Usput, ovaj red postoji i danas.

Sada, novopečeni kralj Vilim III., prema planu Arkona upetljao je Kraljevinu Englesku u najskuplji rat s Francuskom. I ne samo da je to krvoproliće uzrokovalo patnju ova dva naroda, nego je također drastično iscrpilo financijska sredstva obje zemlje, posebno Kraljevine Engleske. Međutim, Arkoni su težili upravo financijskoj devastaciji. Zahvaljujući upornoj inicijativi Vilima III. engleska blagajna navedena je na pozajmljivanje 1,25 milijuna funta sterlinga od židovskih bankara. I ne samo zbog te pozajmice, nego zbog ogromnoga državnog duga morala je prihvatiti nepovoljne uvjete u korist židovskih bankara. Kao rezultat takva nepovoljnog

posla za Engleze, pojavila se prva privatna središnja banka, 'Bank of England'. Upravo je ovoj banci, uz pokoravajuće uvjete ugovora o zajmu, bilo dozvoljeno konsolidirati državni dug i prikupiti svotu od Engleza izravnim porezima, pozajmiti 10 funti papirnog novca za svaki kilogram pohranjenog zlata, ustanoviti zlatni standard za papirni novac. Posljedica ove vrste bankarske aktivnosti bio je profit od 50% na ulaganja banke od 5%. Takva otvorena, bezobrazna krađa rezultirala je šesnaestostrukim povećanjem engleskoga državnog duga prema židovskim bankarima za samo četiri godine. Ne samo da su obični ljudi morali platiti u svakom smislu riječi, pod takvim dugom nacije Arkoni su sada slobodno mogli utjecati na političke procese u zemlji kao njezini vlasnici. Ubrzo su se njihovi ljudi pojavili na kraljevskim kovanicama, uključujući i vama poznatog Isaaca Newtona...”

„Newton?!” Viktor se iznenadio. „To je fizičar, je l' tako?“

„Baš tako“, potvrdio je Sensei.

„A što je on tražio na kraljevskoj kovanici?“ Ruslan zbunjeno upita.

„Budite strpljivi“, izgovorio je Sensei uz osmijeh. „Reći ću vam kasnije... Evo još nekoliko činjenica za razmišljanje, iz povijesti onih vremena koja su vam poznata, što ukazuje na gorenavedene aktivnosti Arkona. Nakon iznenadne smrti Vilima III. Oranskog, kad je prijestolje prešlo na Anu (posljednju od Stuarta), što mislite, tko je kontrolirao svaki korak kraljice i zapravo vladao zemljom? Sarah Marlborough (kraljičina omiljena), zajedno sa svojim suprugom, zapovjednikom Johnom Churchillom Marlboroughom, koji je u svoje vrijeme bio suradnik Vilima III. A tko je naslijedio britansko prijestolje nakon Anine smrti? Knez izbornik iz Hannovera Đuro I., Nijemac koji do smrti nije naučio nijednu riječ engleskog. A tko je zapravo vladao Britanijom za vrijeme njegove vladavine i od tada nadalje? Sedamdeset utjecajnih obitelji Britanskog parlamenta. A čiji su to bili 'kandidati'? Arkona. A kakav su nered počinili u vanjskoj politici, uključujući onaj u Americi, možete i sami istraživati u povijesti. To vam je cijela priča.

Što se zapravo događalo u povijesti Europe? Uobičajena promišljena prijevara: mala skupina njemačkih knezova pod

pokroviteljstvom židovskih bankara i pod vodstvom 'Slobodnih zidara' svrgnula je britanskog kralja i na prijestolje postavila kontrolirane Hanoverce. A uz pomoć potonjih ne samo da su uvukli Veliku Britaniju u rat opskrbljujući zemlju njemačkim trupama, nego su također znatno iscrpili britansku riznicu. Ali, što je najvažnije, Britaniju su učinili politički ovisnom o židovskim bankarima i, naravno, Arkonima.

Pojasnit ću još jednu stvar. Taktike Arkona, čak i uz svo obilje tajnih društava koja su nakotili, prilično su zamršene. Ne samo da su stvorili ova društva, nego su također izazvali natjecanje među njima - do oštrih sukoba, pridobivajući najznačajnije ljude."

„Kao da su laboratorijski štakori nahuškani jedni protiv drugih za komad kruha", primijetio je Stas.

„Otprilike tako."

„Zašto im je trebalo toliko komplikacija?" Volođa upita zbunjeno dubokim glasom.

„Zato da bi se zataškao trag zločina Arkona, tako da nitko ne bi otkrio tko zapravo stoji iza ovih ili onih zbivanja. Okrenuli su ova tajna društva jedna protiv drugih, iako su rukama istih izvodili ono što je za njih bilo korisno. A poslije bi, putem svojih drugih „konkurentskih" tajnih društava eliminirali „igrače" koji su odslužili svoj politički staž. Općenito, za Arkone je ovo bila samo igra šaha životima ljudi, zamaskirana mistikom, moći i politikom."

„Dakle, evo primjera u vezi s nadmetanjem. U Londonu su se 24. lipnja 1717. sastali predstavnici četiriju velikih loža. Tijekom ovog sastanka utemeljena je Velika engleska loža, danas zvana 'Mother Grand Lodge of the World'. Jedan od njenih glavnih zadataka bio je osigurati da Arkonima favorizirana Hanoverska dinastija (dinastija britanskih kraljeva od 1714. do 1901.) ostane na prijestolju. Usput, nisu slučajno neki potomci ove kraljevske obitelji popunjavali razna ključna mjesta u tajnom društvu 'Slobodnih zidara'. Poimence, Augustus Frederick, kralj Đuro IV., kralj Eduard VII., kralj Đuro VI. Sve je to bilo vrlo povoljno za Arkone, prije svega zbog političkog utjecaja koji su preko svojih 'kraljica' vršili na svijet... Sada je bilo jako puno ljudi nezadovoljnih svrgavanjem Stuarta. Zato, da bi ovu 'nezadovoljnu gomilu' stavili

pod svoju kontrolu, Arkoni su osnovali drugu, konkurentsku ložu, 'Grand Lodge of Scotland', koja je podržavala pristaše Stuarta. A oni su jednostavno manipulirali tim dvjema ložama koje su, zbog raznih provokacija od strane Arkona, međusobno razvijale prilično neprijateljstvo.“

„Ničega se nisu stidjeli“, primijetio je Volođa uz jadikovanje: „Možete li vjerovati da su ljudima tako isprali mozak?!“

„Oni koriste sva sredstva, od manipulacije uma pojedinaca do obrađivanja velikih skupina ljudi.“

„Pojedinaca?“ upita Ruslan.

Stas mu je objasnio žurno, očito da Sensei ne bi odstupio od teme: „Pa kraljeve i ostale visokorangirane ljude.“

„Ne samo njih“, odgovorio mu je Sensei. „Ponekad, rijetko ali precizno, njihova je pomna pažnja, kao i manipulacija, usmjerena prema običnoj (za druge ljude) djeci u dobi od 11-12 godina iz nižih društvenih slojeva.“

„Doba buđenja životne energije“, tiho je primijetio Nikolaj Andrejevič koji je pažljivo slušao Senseja.

„Upravo tako. Ako Arkoni nastoje privući takvu osobu u svoje organizacije 'Slobodnih zidara', rezultati su ponekad prilično katastrofalni za čitavo čovječanstvo. Uzmimo za primjer pojedinca kao što je Rothschild.“

„Tko je Rothschild?“ upita Viktor. „Nikad čuo.“

„Nije ni čudo“, nasmiješio se Sensei. „Bio je financijski magnat s kraja 18. i početka 19. st., upravo u ona vremena o kojima pričamo. Danas se o njemu govori kao o 'utemeljitelju utjecajne dinastije bankara i poslovnih ljudi, vlasnika poznatih međunarodnih bankarskih kuća i korporacija u raznim industrijama'. U različitim zemljama je postojala legenda popularizirana putem masovnih medija da je taj čovjek 'samoga sebe stvorio', koji se 'popeo na velike visine', čak je naveden kao primjer, u izvjesnom smislu, za nove generacije, da 'svi imaju takvu mogućnost'. Zašto Arkoni promoviraju uljepšane priče svojih razmetljivih 'pijuna'? Da ljudi ne bi znatiželjno pogledali iza zastora

i saznali tko upravlja tim 'pijunima' i 'kraljicama', shvatili što se zapravo događa u svijetu. A također i da bi uvjerili ljude da takve lutke Arkona ne postoje, da povijest u potpunosti ovisi o mislima i postupcima 'jednoga moćnog pojedinca'."

„A što oni dobivaju tom tajnovitošću?" Andrej je slegnuo ramenima.

„Vrijeme, okolnosti i kontrolu nad ljudima. Ostanak u sjeni ide im na ruku jer se njihovi planovi tamo sprovode... Sada, natrag na pitanje odakle se pojavio pojedinac kao što je Rothschild i kako su ga 'Slobodni zidari' iskoristili. Znanje o tome će vam također pomoći da shvatite kako je 'najpravednija i najdemokratskija zemlja na svijetu' osnovana i kome pripada."

„Rothschild je sam po sebi nadimak, pseudonim, koji u prijevodu s današnjega njemačkog znači 'crveni štit' (Rotes Schield). Usput, moram napomenuti da na starogermanskom rhotes Schild znači 'lažni natpis'. Ipak, to je nebitno. Pravo ime čovjeka bilo je Mayer Amschel Bauer. Rođen je 1743. godine u starome njemačkom gradu Frankfurtu na Majni u obitelji sitnoga židovskog trgovca starim kovanicama. Kad mu je bilo jedanaest i pol godina, sudbina ga je spojila s agentima 'Slobodnih zidara'. Zbog njegova za tu dob neuobičajeno aktivnog karaktera, kao i zbog njegovih kvaliteta 'lukavoga sitnog obrtnika', ti ljudi su ga 'primijetili' kao dobar 'materijal' za novu figuru na šahovskoj ploči njihovih velemajstora.

Prošlo je 6 mjeseci nakon toga kobnog poznanstva i bliskog kontakta s predstavnicima 'Slobodnih zidara', kad je već 12-godišnji dječak postao siroče. Dan je na skrb rodbini, koja ga je poslala u grad Fuerth, na učenje u poznatoj sinagogi. Do tada su 'novi prijatelji' dječaku već otkrili neke tajne. Znajući to, počeo je drugačije shvaćati život. Opće znanje ga nije previše zanimalo. U sinagogi je, međutim, eksperimentirajući svojim sposobnostima na vršnjacima, postao prava lisica. Vodio je neku vrstu mjenjačkog posla i obavljao operacije za novac. Sastavljao je razne kolekcije antikviteta i puštao ih u promet.

Kad je već bio mladić, vratio se u Frankfurt, a njegovi zaštitnici nisu se žurili pružiti ruku pomoći siročetu, nego su

promatrali njegovo ponašanje u uvjetima 'siromaštva'. I Mayer se održao. Prihvaćao je sve ponuđene poslove, postupno povećavajući krug svojega poslovanja. Zadovoljni rezultatima ovog 'testa', pokrovitelji su mu dali posao u bankarskoj kući Oppenheimer u Hannoveru, gdje je prilično brzo i učinkovito stekao praktično radno iskustvo na raznim položajima te je prehodao sve karijerne stube, od dna do vrha."

„Gdje? U Hannoveru?" upita Nikolaj Andrejevič s čuđenjem. „Čekaj... Upravo si govorio o uspostavi Hanoverske dinastije u Engleskoj. Je li to slučajnost..."

„Upravo tako... Grad Hannover u Njemačkoj bio je gnijezdo 'Slobodnih zidara' u to doba. Zato nije slučajno nakon Vilima III. Oranskog, kako sam već spomenuo, britansko prijestolje naslijedila upravo Hanoverska dinastija (daleka rodbina Stuarta). Usput, ovakva je situacija i danas, jer Windsori (trenutna Kraljevska kuća Ujedinjenog Kraljevstva) izravno potječu iz kuće Hannovera."

„Znači, odatle se vuku korijeni", 'svanulo' je Nikolaju Andrejeviču. „Fino je ekipa napravila kombinaciju na račun Britanije! Razmišljao sam zašto se neki Englezi još uvijek žale na 'njemačku upravu' u Velikoj Britaniji."

„Točno", potvrdio je Sensei.

„Ali kako je taj tip... kako se zove... Rothschild postao financijski magnat?" nestrpljivo je upitao Ruslan. „Zaradio je u toj banci?"

„Ne. To je bila svojevrsna škola. Kad je Rothschild uvježban i obrazovan za određene stvari, vratio se nazad u Frankfurt. Zasad su ga držali, takoreći u rezervi... Za to vrijeme tip je pokušao pokrenuti posao sa starim kovanicama i devizama. Kada je sazrjela politička situacija, Mayer je ubačen u veliku igru. Imao je 21 godinu. Isti 'Slobodni zidari' spojili su ga s još jednim likom na svojoj šahovskoj ploči - nasljednikom princa Wilhelma IX. (budući Hessen Kurfürst) iz kuće Hessen-Hanau..."

„Budući što? Kur..." Slava nije shvatio.

„Kurfürst dolazi iz njemačkog jezika. Bio je to naslov za moćnog vojvodu u feudalnoj Njemačkoj, koji je imao pravo sudjelovati na carskim izborima... Već za pet godina Mayer Amschel postao je dvorjanin, odnosno trgovački zastupnik, dobavljač potrebne robe za dvor, kasnije je imenovan glavnim dvorskim agentom kneževske kuće Hessen-Hanau. Ali glavnu su zadaću pred njega postavili 'Slobodni zidari' - tajna kontrola financijskih aktivnosti Wilhelma IX.

Usput, Wilhelm je, prema savjetu 'Slobodnih zidara', postao prvi njemački princ koji je počeo davati kredite s kamatama. Kao rezultat toga, među njegove dužnike (i stoga su 'Slobodni zidari' na njih mogli izravno utjecati) spadalo je više od polovice vladara u Europi. Štoviše, princ Wilhelm bi svoje vojnike 'iznajmio' drugim zemljama, naravno u prvom redu dajući prednost zemljama na koje su mu ukazali 'masoni'. Zahvaljujući svojima tajnim zaštitnicima, postao je 'prijatelj' Hanoveraca. Velika Britanija je bila njegov glavni klijent, jer je uvijek trebala vojsku, također radi kontrole nad svojim kolonijama u Sjevernoj Americi.

Usput, primite na znanje. Te njemačke trupe, koje su pripadala Wilhelmu, kasnije su se borile s vojskom Georgea Washingtona u Valley Forgeu. Više je Nijemaca nego Britanaca bilo u britanskoj vojsci protiv 'Amerikanaca'. U isto vrijeme dobavljeni su njemački vojnici iz Pruske u službu 'Amerikancima' (ili, još preciznije, u službu Europljana koji su se nastanili u britanskim kolonijama, a većina njih bili su Britanci). Usput je pruski kralj Fridrik Veliki, koji je dobavljao ove vojnike, surađivao s tajnom organizacijom 'Slobodnih zidara', jer bio je mlad i pod utjecajem njenih ideja.“

Ženja se morao nasmijati:

„To znači da su se Nijemci borili s Nijemcima za neovisnost Britanaca protiv Britanaca. To je tako glupo!“

Sensei je objasnio:

„Pa Arkoni su činili još lukavije trikove!“

„Eto!“ Stas je odmahnuo glavom. „Ali zašto? Je li Nijemcima taj rat bio potreban?“

U odgovoru Volođa je uzdržano napomenuo:

„Šta njih briga gdje se bore i na čijoj strani, oni su bili plaćenici.“

Nikolaj Andrejevič gorko je uzdahnuo:

„U tome je stvar! Te ljude nije bilo briga gdje se boriti i čije interese braniti, samo da dobiju pare.“

Sensei ih je poslušao i nastavio:

„Točno, a kada je figura Wilhelma IX. (koji je u to vrijeme bio jedan od najbogatijih ljudi u Europi) završila s igrom na šahovskoj ploči Arkona, jednostavno su ga žrtvovali za vrijeme svoje igre s 'Napoleonskim ratovima'. Wilhelm je morao napustiti zemlju i živjeti mnogo godina u emigraciji. Pokušajte pogoditi kome je 'privremeno' povjerio sve svoje poslove i novac?“

„Rothschildu ili kome?“ Viktor je izgovorio napola u šali.

„Baš njemu“, potvrdio je Sensei.

„Pa dobro, momak se uvalio u gužvu!“ Ženja se opali smijati. „Kao u šali, privremeno se sakrio u rupu i sve mu nestade. A šta je bilo dalje?“

„A dalje... Na šahovskoj ploči dogodila se malena rokada i na veliku korist Arkona Mayer Rothschild je počeo raditi financijske transakcije za ogromne iznose novca na međunarodnoj razini, zahvaljujući solidnom Wilhelmovom kapitalu. Za omogućavanje velikih međunarodnih transakcija 'Slobodni zidari' su Rothschildu čak pružili i dio svoje izvrsno organizirane špijunske mreže, koja je bila mnogo mobilnija nego najbolje tajne službe europskih kraljevskih kuća. Štoviše, ti ljudi nisu samo donosili najnovije vijesti, nego su prevozili gotovinu i vrijednosne papire. Kasnije, kako ne bi otkrili špijunski sustav 'Slobodnih zidara', reći će da je Rothschild stvorio čitavu mrežu agenta-doušnika, poput kraljevskih špijunskih službi. Te su glasine bile djelomično potkrijepljene činjenicom koja je kasnije postala poznata - Rothschild je sponzorirao organizaciju poznatoga tajnog reda Bavarskih 'iluminata'. I to je stvarno istina. Ali ona je nastala ne zbog Rothschildovog 'zadatka', već na zahtjev 'Slobodnih zidara',

koji su dogovorili sastanak 1770. godine između jednog od svojih brojnih 'učenika' - Adama Weishaupta i Mayera Rothschilda, kako bi prvi organizirao tajni red 'iluminata' na sveučilištu njemačkog grada Ingolstadta (Gornja Bavarska), a drugi kreditirao ovaj projekt. Mnogo su uložili u ovaj red po pitanju svjetskih političkih zbivanja. Zato su dali zadatak Weishauptu ne samo da proširi i ojača ovaj red, već i da u njega privuče najbolje i najpametnije ljude iz industrije, poslovanja, obrazovanja. A kako bi za svoj red čvrsto privezali dužnosnike visokog ranga i uspostavili apsolutnu kontrolu nad njima, bilo im je dopušteno koristiti sva sredstva, uključujući i besramne ucjene, podmićivanja i seks. Usput, službeni datum osnivanja ovog reda smatra se 1776. Obratite pažnju na ovaj datum jer je to godina kada je u Sjedinjenim Državama potpisana Deklaracija o neovisnosti. Upravo su Bavarski iluminati počeli silom propagirati stari slogan Arkona: sloboda, jednakost, bratstvo. I njihovi su krugovi intenzivno razrađivali arkonski plan 'Novoga svjetskog poretka', koji je kasnije počeo biti realiziran u osnivanju SAD-a.“

„Zvali su se „iluminati“?“ pitao je Viktor s blagim iznenađenjem.

„Da. Ali želim napomenuti da je to samo jedna karika u lancu tajnih društava 'Slobodnih zidara', to je neka vrsta 'dvojnika', kako bi se zataškalo trag i zakrpalo rupe za moguće curenje informacija. Pravi iluminati, prijatelji Arimana, osnovani su stoljećima ranije u mezopotamskome tajnom društvu 'Bratstvo zmija'. I njihovo tajno društvo postoji do danas.

Dakle, vratimo se na Rothschilda. Svoje odrasle sinove kasnije je uključio u velike političke igre. Još 1770. oženio se kćerkom židovskog trgovca koja je rodila njegovih pet sinova i pet kćeri. Kad su momci odrasli, pridružili su se također krugu 'Slobodnih zidara'. Prvo ih je Rothschild učinio svojim pomoćnicima, a zatim, na zahtjev svojih gospodara, raspodijelio ih je u različite države: Nathan Rothschild organizirao je banku u Londonu, Salomon u Beču, Kalman (Karl) u Napulju, Jacob (James) u Parizu. A u Frankfurtu, nakon Mayerove smrti 1812. godine upravljanje bankom ostavljeno je najstarijem sinu Amschelu, koji je također otvorio banku u Berlinu. U XIX. stoljeću braća su već

kreditirala ne samo vladare i njihove države, nego zbog 'Slobodnih zidara' taj novac je utrošen na organiziranje ratova i opskrbe za cijele vojske.“

Sensei je napravio malu stanku.

„A sada bacimo pogled na koji je način osnovana 'najslobodnija, najpravednija, najdemokratskija zemlja na svijetu', kako danas nazivaju SAD. Kad su europske zemlje počele intenzivno osnivati kolonije u novim krajevima Sjeverne Amerike, što im je donosilo nevjerojatan profit, 'Slobodni zidari' su krenuli provocirati oružane sukobe u ovim kolonijama. I ne samo tamo. Zbog njihove vješte organizacije, čitav niz revolucija bjesnio je na teritorijima Sjeverne i Južne Amerike. Također su organizirali takozvani Rat za neovisnost u Sjevernoj Americi (1775. - 1783.), tijekom kojeg su 1776. Sjedinjene Države osnovane. 1783. u Versaillesu (zapamtite ovaj francuski grad smješten nedaleko od Pariza) je potpisan takozvani mirovni ugovor, prema kojem je Velika Britanija priznala neovisnost SAD-a. A tko je sponzorirao obje strane u ratu (uključujući opskrbu plaćenicima, kao što znate već na primjeru njemačkih vojnika) i pokrenuo to 'pomirenje'? 'Slobodni zidari'. Posebice, novac za vođenje rata u Americi (u svojim britanskim kolonijama) britanska vlada pozajmila je od židovskih bankara, uključujući i Rothschilde. A za 'borbu protiv britanske vladavine', uzimajući novac od istih 'Slobodnih zidara', stvorili su kontinentalnu 'armiju' pod zapovjedništvom Georgea Washingtona, koji je bio jedan od 'štićenika' masonske lože.“

„Jesu li masonska loža i 'Slobodni zidari' isto?“ upita Kostja.

„Da. Imaju iste Meštre na vrhu“, pojasnio je Sensei. „'Maçon' u prijevodu s francuskog znači doslovno 'zidar'. 'Slobodni zidari' su počeli nazivati 'masonima' jednu od svojih novih religijskih i političkih organizacija koju su osnovali u Engleskoj u XVIII. stoljeću. Usput, 'freemason' dolazi od francuske riječi 'franc-maçon' što doslovno znači 'slobodni zidar'.“

„To znači da su svi iz iste bande“, Ženja se ironično nasmiješio.

Momci su se smijali, a Sensei kimnuo i nastavio priču:

„Prema općenito prihvaćenoj 'povijesti', George Washington se pridružio masonskoj loži kada mu je bilo dvadeset, iako je primijećen mnogo ranije. Kad je dječaku bilo jedanaest, umro mu je otac, vlasnik plantaže duhana. Dječak je ostao s majkom s kojom mu se odnos stalno pogoršavao, naravno, ne bez pomoći njegovih 'novih prijatelja'. Brat Lawrence preuzeo je njegov odgoj. Kad je George navršio dvadeset, 'Slobodni zidari' učinili su ga nasljednikom velikog bogatstva, bogatim zemljoposjednikom, nakon što su ubili Lawrencea. Iako se do danas službeno smatra da mu je brat umro od tuberkuloze. To se 'slučajno' dogodilo baš 1752. godine, kada su započeli ratovi za teritorij između britanskih i francuskih kolonija. I nikako nije slučajnost da je upravo ovaj mladić imenovan u dvije godina (1754.) vrhovnim zapovjednikom gerilaca, a 1755. postao je zapovjednik pukovnije. Tada su ga oženili mladom udovicom koja je posjedovala veliko bogatstvo, ubacili ga u politiku i tijekom par godina bio je redovito biran u Državnu skupštinu ispred različitih okruga. Tijekom izbora George Washington, podržan od 'Slobodnih zidara', nije bio škrt i u pravilu je velikodušno plaćao pijanke za svoje 'biračko tijelo', a nakon brojanja glasova organizirao bi grandiozne balove.

Kad su započeli planirani događaji Arkona povezani s osnivanjem 'neovisne države', George Washington je 'izabran' kao general za zapovijedanje vojskom prikupljenom 'za obranu američke slobode'. Da ste samo vidjeli tu 'vojsku'! 'Vojnici' su regrutirani na brzinu, bez ikakvih vojnih vještina. Nije bilo discipline, ali dezertiranja jest. Općenito, Washingtonova vojska bijaše prilično neiskusna u usporedbi s redovnim trupama njihovih neprijatelja. Ipak, kada je sva 'scenografija' postavljena, Arkoni su ovu igru lijepo odigrali. Unatoč činjenici da britanska vlada nije htjela rat i obavijestila je kolonije o spremnosti na pomirenje, rat za 'neovisnost' se svejedno dogodio jer su Arkoni trebali 'svoju' državu. Arkoni su, u potpunosti financirajući rat, znali, naravno, tko i kada će pobijediti. Radeći na taj način, stvorili su određene političke uvjete. Dakle, Britanci su sa svojom 'snažnom redovnom vojskom' kapitulirali u zadanom vremenu. Za mnoge ljude koji su vjerovali parolama Arkona ovo je bio rat za neovisnost. Za same Arkone i za uzak krug njihovih ljudi bila je to samo predstava!

Nakon rata 'Slobodni zidari' su od Washingtona učinili 'ratnog heroja', 'spasitelja domovine', a smišljene su i mnoge legende o njemu. Da kažem ukratko, sustavno su pripremali javno mnijenje promidžbom svoga kandidata za predsjednika nove države, a upravo to se kasnije i dogodilo. Stvorili su odgovarajuću političku klimu. Kao rezultat, umjesto 'neovisne, slobodne države', stvorili su državu u kojoj je moć de facto pripadala 'Slobodnim zidarima'. Deklaracija o neovisnosti pripremljena je i potpisana isključivo od predstavnika ove tajne organizacije. Ustav Sjedinjenih Država sastavili su i potpisali masoni. George Washington i većina njegovih generala bili su 'Slobodni zidari'. Kasnije je samo osoba od povjerenja, kontrolirana od ove organizacije, imala priliku postati predsjednikom ove države. Takva je situacija i danas. Da ne spominjemo Kongres i Senat.

A kako biraju predsjednika SAD? Pokušajte pronaći ove informacije, čisto da znate. Ne samo da nacija 'glasa' za jednog od kandidata kojeg su predstavili oni o kojima sada razgovaramo, nego njeno mišljenje i izbor uopće ne igraju nikakvu ulogu. 'Očevi osnivači' iz SAD-a, kada su stvorili ovu državu, zaključili su da nacija može 'pogriješiti' u svom izboru zbog političkog neznanja. Stoga su 'očevi' organizirali tzv. 'elektorski kolegij' s predstavnicima svake od država, koji su ujedno i članovi Kongresa (Senata i Zastupničkog doma). Upravo ovi ljudi, neovisno od mišljenja nacije i rezultata glasovanja, 'konačno odlučuju' tko će postati predsjednik države.“

„Elektorski komedij?!“ Ženja je promukao od glasnog smijeha. „Zvuči inteesantno...“

„Evo ga! Opet svećenički kolegij „Slobodnih zidara“, rekao je uzbuđeni Viktor. „Kako su oprezni. Toliko se boje kandidata iz običnog naroda!“

„Kako to mogu nazivati izborima?“ Nikolaj Andrejevič bio je iznenađen. „To je prava fikcija! Kako to mogu zvati demokracijom?!“

„Pa povijest se ponavlja“, nacerio se Sensei. „Svećenički kolegij u Babilonu, papinski kolegij u antičkom Rimu, 'elektorski kolegij' u SAD-u... Ništa novo pod Suncem...

Ako pažljivo pogledate američke simbole, gotovo svi, poput osnovne zastave s 13 pruga i 13 zvijezda (koje odgovaraju 13 primarnih država, bivših britanskih kolonija), američkog pečata, piramide sa svevidećim okom, državnog grba na poleđini pečata, feniksa (po njihovu razumijevanju je orao), pripadaju simbolima 'Slobodnih zidara', upravo Arimanovim masonima organiziranim nakon Imhotepovog doba. U povijesti postoje neke tvrdnje da su ovi simboli izrađeni na zahtjev Rothschilda, a da je nacrte pripremio Adam Weishaupt. U stvari, to je već petlja curećih informacija kroz određene poznate povijesne ličnosti. Ti su simboli razrađeni davnih dana i nisu na razini djelatnih lutaka kao što je Rothschild."

Nikolaj Andrejevič izgovorio je s još većim zanimanjem:

„Stvarno?! Nisam to znao. Jednom sam vidio sliku američkog pečata u časopisu. Tamo je bio orao koji u kandžama lijeve noge drži strijele, a u desnim maslinovu grančicu i sunce nad njom, s plavim nebom i zvijezdama iznutra, a na sredini njegovih prsa nalazila se ta prugasta zastava. Nisam primijetio ništa posebno u tome."

„To je zato što nisi pažljivo pogledao", naglasio je Sensei s humorom. „Da si bio znatiželjniji, primijetio bi da nema samo trinaest strijela, nego tri središnje tvore trokut s vrhom prema dolje. Jer trinaest je uvijek nevidljivo, skriveno. Maslinova grana sastoji se od 13 listova i 13 plodova. Čak su u svako krilo orla naslikali 32 pera. A da si pozornije pogledao zvijezde unutar Sunca, tamo bi vidio znak zvan Davidova zvijezda, dva jednakokračna trokuta jedan preko drugog, jedan s vrhom prema gore, drugi prema dolje. I zbroj zvijezda koji čine ovaj znak također je trinaest."

„Heksagram?!" pitao se Nikolaj Andrejevič. „Šestokraka zvijezda, ovaj simbol judaizma okrunjuje pečat SAD?! To je za mene vijest!"

„To nije vijest! To je od davnina", našalio se Sensei. „To je simbol židovskih svećenika koji prikazuju stvarne gospodare Amerike... Usput, obitelj Rothschild, kad je dobila plemićku titulu 1817. godine, otvoreno je uključila i Davidovu zvijezdu u svoj obiteljski amblem."

„Što je Davidova zvijezda? Je li ona prikazana na zastavi Izraela?“ pitao je Volođa.

„Da“, odgovori Sensei. „Općenito, ovaj simbol ima prilično drevno porijeklo. Heksagram je bio poznat kao poseban znak ne samo na Srednjem i Bliskom Istoku (gdje je bio prilično popularan kao simbol kulta božice Aštarte), nego i u drevnoj Indiji. U određeno vrijeme ovaj znak su prisvojili židovski svećenici od ovih naroda. Kasnije je korišten u židovskim zajednicama kao simbol na pečatima, zastavi (tzv. Davidova zastava koja je crvena sa šestokrakom zvijezdom).“

„Dakle“, izustio je Ženja. „13 strijela, 13 zvijezda, 13 plodova, 13 listova“, rekao je uz osmijeh, „Ovi Arkoni su amateri, oni vole trinaest!“ Nije uspijevao izgovoriti zadnju riječ i zato se još više smijao. „Ukratko, trinaestirati!”

„Oni nisu amateri, oni su profesionalci“, Sensei ga ispravi. „Trinaest je simbol najvišeg kruga sile. A tko i u koje svrhe koristi tu silu, drugo je pitanje. Arkoni poklanjaju veliku pažnju znakovima i simbolima jer njima označavaju mjesta svojih posjeda: čiji je teritorij, kome pripada i tko stoji iza svega toga.“

„A-a-a“, konačno je shvatio Ženja. „Obilježavaju svoj teritorij kao mačke!“

Naša se skupina opalila smijati zajedno sa Sensejem.

„To je istina! Za obične ljude, koji su zaokupljeni materijalnom svakodnevnom rutinom, ovi znakovi i simboli ne igraju nikakvu ulogu i zato ih svi tumače na svojoj način. Ali ljudi znanja odmah shvate tko je tu 'stavio šapu'.“

Viktor napomenu:

„Obični ljudi ne brinu o svojim vladarima. Za njih je svejedno jesu li lijevi ili desni na vlasti.“

Ženja je ironično rekao:

„Ti ljudi sjede u svojoj kolibi i šapuću sebi u bradu.“ Ženja se zgrbio nad hrpom pijeska poput škrca nad svojim 'zlatom'.

Izgovorio je promuklim glasom: „Loš živote, odlazi, dobri živote, dođi k meni! Loš živote, odlazi, dobri živote, dođi k meni!“

Cijelo je društvo puklo od smijeha na njegov šou. Sensei odgovori:

„Ma nemoj. Mnogo toga u životima ljudi, u njihovu duhovnom stvaranju, temelji se na tome tko zapravo vlada. U zemljama kojima potajno vladaju Arkoni dominiraju neistina, obmana i materijalna priroda koja agresivno zamjenjuje duhovne težnje i ljudske vrijednosti. Na pozadini lijepih riječi ljudi su pretvoreni u glupe poslušne robove. Što je više zemalja pod vlašću Arkona, to više čovječanstvo tone u blato materijalnog, pretežući vagu u korist Životinjske prirode. I naravno, tako se civilizacija brže približava vlastitom uništenju. Glavni je smisao postojanja čovječanstva usavršavanje Duhovne prirode i svaki pojedinac ima šansu postati Čovjek. Što se tiče stada poslušnih dvonožaca zaokupljenih materijalnim, oni su potrebni možda samo za Arkone, za njihove čisto egoistične i ambiciozne ciljeve. Ali još jednom naglašavam: svaki čovjek ima pravo na vlastiti izbor!“

Sensei je napravio stanku, izvadio cigaretu, zapalio je i nastavio svoju priču, „Dobro... Vraćam se našem razgovoru. Što se tiče financijske situacije u SAD-u... Može se reći da se povijest ponovila. 1790. 'Slobodni zidari' su na položaj ministra financija doveli Alexandera Hamiltona, koji je tijekom rata 'za neovisnost' bio sekretar Georgea Washingtona. Stvorio je 'the First National Bank of the United States', prvu središnju banku u SAD-u, pod nadzorom Rothschilda, koja je strukturno slična poznatoj privatnoj 'Bank of England'. 'Slobodni zidari', koncentrirajući glavni kapital u svoje ruke, s vremena na vrijeme namjerno bi destabilizirali ekonomiju SAD-a. Zašto? Ne samo da bi produžili ugovor između ove banke i države, nego i da bi američke građane učinili dužnicima ovisnima o bankarskim vjerovnicima.

Evo jednostavnog primjera. Još 1811. Rothschild je svoj utjecaj na britanski parlament iskoristio kako bi Velika Britanija ponovo zatražila svoje pravo na teritorije SAD. To je vodilo u još jedan rat, 1812.-1814. Kao rezultat toga SAD su upale u dodatni dug i ovisnost. Tko je osigurao kredite vladi? Bankari iz središnje banke. Sada vidite njihov trik. Usput, ova banka postala je 1913.

'Banka federalnih rezervi', a danas je to središnja banka SAD-a. Ali njeni pravi gospodari nisu se promijenili!

Ili, evo vam još jedan primjer. 1861.-1865., kako bi se ohladile emocije ljudi nezadovoljnih postojećim pravilima, 'Slobodni zidari' izazvali su građanski rat u SAD. Zemlja se podijelila na 'sjeverni' i 'južni' dio. Rothschildova londonska banka financirala je 'Sjever', a Rothschildova pariška banka sponzorirala je 'Jug'. Rothschild je obje strane opskrbio oružjem i zalihama te zaradio ogroman kapital na tome.“

„Evo opet trgovine zrakom!“ Ženja je to rekao s grimasom razočaranja na licu, što je nasmijalo društvo.

„U pravu si. Isto je kao igranje šaha sa sobom. Tko god pobijedi, crni ili bijeli, igrač svakako pobjeđuje. Jedini gubitnici su bili američki ljudi, i 'sjevernjaci' i 'južnjaci'.

„Dakle, ratovi i revolucije se ne događaju slučajno. Oni koji ih izazivaju zarađuju na njima. Rat je jad za obične ljude. Ali za Arkone i njihove drugove financijere je vrlo profitabilan biznis. Neki od njih prošire sferu svog utjecaja, a ostali povećaju kapital. A obični ljudi zbog toga pate.“

„Vješto nas okreću jedne protiv drugih.“ izgovorio je zamišljeno Nikolaj Andrejevič. „To samo još jednom pokazuje našu ljudsku slabost...“

„...i glupost“, dodao je Ženja.

Viktor je odmahnuo glavom:

„Tako velika država, takoreći cijeli kontinent, a takva prijevara.“

„Postala je 'velika' mnogo kasnije“, primijetio je Sensei. „I opet kao rezultat lukavstva, prijevare i drskog otimanja tuđih zemalja. Na početku se 'neovisna država' sastojala od 13 bivših britanskih kolonija koje su se nalazile na teritoriju istočne obale Sjeverne Amerike. A onda su sustavno, koristeći vrlo različita sredstva, uključujući ratove, podmićivanja, ucjene, svakih deset godina tijekom stoljeća širili svoj teritorije do današnje veličine.

Na primjer, kako su 'nabavili' najveću francusku koloniju, Louisianu, čija se teritorija protezala od New Orleansa do Kanade. Usput, do kraja XVIII. stoljeća Francuska je posjedovala najveće kolonije na teritoriju Sjeverne Amerike. A to je poslužilo i kao jedan od glavnih razloga značajnog slabljenja ove države, jer su 'Slobodni zidari' izazvali veliku ekonomsku krizu u Francuskoj (bio je to rezultat 'pomoći' francuske vlade SAD-u u njihovu 'ratu za neovisnost', 'pomoć' koja je za nekoliko puta povećala javni dug Francuske) i kao posljedicu toga, takozvanu 'Velika francusku revoluciju'."

„Znači, to zapravo nije bila volja Francuza?" iznenađeno je upitao Viktor. „Je li to sve isplanirano unaprijed? A na pravnom fakultetu nam je rečeno u vezi s propadanjem monarhija... pobuna, vlast naroda."

Ženja nije mogao ostati miran:

„To je jasno! Tko će ti reći istinu, 'sluga naroda'?"

Društvo se nasmiješilo.

„Bila je to samo jedna od priredbi koje su Arkoni priredili." Sensei je teško uzdahnuo. „Čim je George Washington došao na vlast kao prvi predsjednik nove države osnovane od 'Slobodnih zidara', bukvalno za nekoliko dana Arkoni su počeli aktivno realizirati drugu fazu svog programa širenja granica SAD. Kako bi se oslabila kontrola Francuske nad američkim kolonijama u Americi za koje je bila zainteresirana, organizirana je revolucija u Francuskoj. I opet, tko je organizirao 'Veliku francusku revoluciju'? 'Slobodni zidari' sa svojim podređenim zidarima, 'ideolozima' i 'javnim osobama', poput Voltairea, Diderota, Rousseaua, Robespierrea, Marata i ostalih."

„U pravu si, kad ti netko stane na žulj, zaboravljaš sve što si želio u ovom životu," Ženja se nasmijao.

„To je istina. Obratite pažnju na to da se svečana inauguracija prvog predsjednika SAD-a George Washingtona odigrala u gradu New Yorku, koji je u to vrijeme bio glavni grad SAD, 30. travnja 1789. A tada..."

„30. travnja?“ Nikolaj Andrejevič se iznenadio. „Tada se slavi Valpurgina noć?

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei uz osmijeh. „Ovaj datum se ne odabire slučajno...“

„Kakav je to praznik?“ upita Andrej.

„Sam Goethe je pisao o ovom prazniku u prvom dijelu 'Fausta'“, Kostja ga je obavijestio s blagom dozom arogancije.

„Naravno, pisao je o tome“, osmjehnuo se Sensei. „On je također bio jedan od 'radnih konja' za 'Slobodne zidare'.“ Kostja je pogledao Senseja s takvim čuđenjem, kao da je proglasio marsovsku invaziju na Zemlju. „Usput, Johann Wolfgang rođen je 1749. godine u obitelji imućnoga carskog savjetnika (bio je pravnik po zanimanju, doktor prava) i kćeri najvišega dužnosnika Frankfurta, plemenitaškoga bračnog para iz Frankfurta na Majni. Momak je studirao jezike, uključujući hebrejski. Izravno je pripadao 'Slobodnim zidarima'. Nije slučajno roman 'Patnje mladog Werthera', koji je poznatim učinio mladog Goethea, objavljen u mnogo primjeraka i aktivno se distribuirao ne samo u Njemačkoj, već i u inozemstvu. I nikako nije slučajno ovaj roman utjecao na svjetonazor mladih na način da je zavladala prava epidemija samoubojstava, zbog oponašanja glavnog lika ovog romana. I nikako slučajno Goethe je postao poznati političar, a njegova djela su dogurala do razine svjetskih bestselera.“

Kostja se totalno zbunio.

„Sensei, ali napamet znaš neke njegove pjesme. Citirao si ih, čuo sam!“

Sensei se nasmiješio i ljubazno odgovorio:

„Znati ne znači poštovati. Čak i u prašumi se mogu naći svijetli proplanci. Proučite topografiju šume i vješto koristite njene staze.“

Ženja ne mogaše šutjeti:

„Dakle, Konstantine, nauči hebrejski, onda ćeš možda postati velik među njima!“

Dečki su se smijali zajedno s Kostjom.

„Što se tiče Valpurgine noći...“ Sensei je nastavio kad je naša skupina utihnula, „Danas ljudi misle da je to bio samo jedan od značajnih pretkršćanskih blagdana, prilično popularan u davnim vremenima, posvećen dolazećem proljeću, aktiviranju prirodnih sila. U različita vremena različiti narodi nazivali su ga različito. Na primjer svibanjska noć, Beltane. Usput, u davnim vremenima Kelti su, primjerice, dane brojali od večeri do večeri, a ne od jutra do jutra. Stoga je svaki značajniji praznik započinjao pojavom prve zvijezde na nebu. Noć prije 1. svibnja je označavala dolazak ljetnog vremena, tzv. 'velikog Sunca'. Ljudi su od davnina vjerovali da se u ovoj noći otvaraju vrata za drugi svijet, da čak i trava stječe čarobnu silu.

S širenjem kršćanstva u Njemačkoj ovaj drevni blagdan crkva je, naravno, osudila kao 'vražje idolopoklonstvo', a svi sudionici proglašeni su vražjim slugama. No ovaj je praznik bio toliko popularan među ljudima da su katolici morali stvoriti svoj blagdan 1. svibnja, kao dan sjećanja na Svetu Majku Vrhovnu Valpurgiju, englesku redovnicu iz Winburna koja je 748. došla u Njemačku kako bi sagradila samostan. Tako su izmislili zastrašujuće priče o toj popularnoj noći prije ovoga katoličkog praznika: o vražjim subotama i vještičjim orgijama na najvišoj planini Brockenu, u planinskom lancu Harz. 'Njemačke vještice' postale su svjetski poznate, zajedno sa subotama Valpurginih noći, zbog Goethea, koji je opisao kako je Mefisto doveo Fausta do subote.“

„Je li istina da se vrata za drugi svijet otvaraju tijekom te noći?“ - pitao je Ruslan s neskrivenom radoznalošću.

Stas je primijetio s osmijehom:

„Pa ako je Vatikan tako uplašio ljude ovim praznikom, znači da iza toga postoji tajna.“

Grupa je znatiželjno pogledala Senseja, ali on je izbjegao dati izravan odgovor.

„Što da vam kažem? Razmišljate u dobrom pravcu, dragi moji drugovi... Dakle, malo smo se udaljili od teme... 30. travnja

1789. održana je inauguracija prvog predsjednika SAD-a. A počevši od 5. svibnja 1789. godine zbivaju se nasilni događaji Francuske revolucije. ***Sve je išlo prema staroj shemi Arkona***, istoj onoj koja je korištena pri stvaranju Rimskog Carstva, uništavanju 'stare, dobre Engleske', stvaranju SAD-a i u drugim zemljama. ***Prvo se dogodi revolucija, onda stvore republiku, kasnije uvedu vojnu diktaturu, a na kraju i ovu državu vodi marioneta koja se mora pokoravati financijskoj aristokraciji koju kontroliraju Arkoni***. To se dogodilo i u Francuskoj. Skrivajući se pod lijepim parolama, okrenuli su ljude prema međusobnim sukobima. Proliveno je puno krvi, a kao rezultat su ljudi podobni za Arkone došli na vlast. 1792. uspostavili su republiku. Nakon državnog udara 1799. godine uspostavili su Napoleonovu diktaturu. A već 1803. god., usput, također 30. travnja, predstavnik SAD-a 'započinje pregovore' s Napoleonom oko kupnje Louisiane. Do tada su 'Slobodni zidari' organizirali niz pobuna u francuskim kolonijama. Štoviše, slijedili su agresivnu politiku američke kolonizacije bogatih i plodnih zemalja. Tako Napoleonu, kao što to sada opisuju povjesničari", izgovorio je Sensei namignuvši, „stiže ponuda koju ne može odbiti: ili sada prodaje te teritorije za ponuđenu mu simboličnu cijenu ili ionako gubi te teritorije i ne prima ništa za njih."

„Zapravo, gotovo da nije imao drugog izbora." Komentirao je Stas.

„A kako danas pišu povjesničari?" Nikolaj Andrejevič se uhvatio za riječ.

„Da. Svašta pišu, čak i da je Napoleon sam odlučio prodati te zemlje. Ali tko ih može kriviti za ovakvu interpretaciju činjenica? Povjesničari su isto obični ljudi."

„A što se zapravo dogodilo?"

„Pa... Napoleon je bio marioneta koju su na vlast postavili Arkoni. U to je vrijeme bio aktivno pripreman za ratove u Europi, kad se pitanje kolonija stavilo pred njega. Jasno je shvaćao da nema izbora. Stoga je i učinio kako su mu rekli. Lousianu je prodao bez nepotrebnih pitanja, a za poslušnost su ga već 1804. Arkoni 'nagradili' titulom cara."

„Znači da Napoleonovi ratovi nisu bili slučajni?“ Upita Viktor.

„Jasno. Usput, Napoleonski ratovi, američki zakon o embargu i rat s Velikom Britanijom 1812. godine potakli su nagli razvoj američke industrije.“

„Dakle, proračunali su sve“, osmjehne se Nikolaj Andrejevič gorko.

„A kako su SAD dobile španjolsku koloniju Floridu? Taktika bijaše ista. Dogovorili su revoluciju u kolonijama i započeli bezobrazno zauzimati ove teritorije preko svojih kolonista. A onda, da bi napravili šou pred javnosti, ponudili su istu ponudu španjolskoj vladi kao svojevremeno Napoleonu. Platili su samo simboličnu cijenu za 'zadovoljenje pretenzija nekih velikih španjolskih posjednika', a u stvari su bili igrači Arkona i pridodali si ovaj komad zemlje. Ista taktika bila je upotrijebljena za druge zemlje koje su kasnije postale njihove države. Da ne spominjemo Meksiko. S njim su pokrenuli rat i besramno odsjekli polovicu njegova nekadašnjeg ogromnog teritorija. A kasnije, da bi cijelom svijetu pokazali kako su 'demokrati', platili su smiješnu, simboličnu cijenu za ove zemlje.“

Ženja se nije mogao suzdržati od komentara:

„Naravno, prvo su ih našamarali, opljačkali, a potom i bacili novčić 'amigosima', to jest, budite sretni da vas nismo sravnili sa zemljom.“

„Baš su 'dobri'!“ Nacerio se Andrej.

„Kakvu su lijepu državu stvorili“, izrazio je Stas mišljenje. „U potpunosti se temelji na laži, prijevari i uzurpaciji.“

„Eh, i oni se prikazuju kao simbol 'slobode i blagostanja', rekao je Viktor uzdahnuvši. „Čak su izgradili lijep kip nazvan „Lady Freedom“. A zapravo…“

Sensei se nacerio i odgovorio Viktoru.

„Ali prvobitna ideja za izgradnju kipa nije bila uopće povezana s 'lady' A što se tiče simbola slobode… Ovaj je kip zapravo

bio dosad neviđen i smiješan slučaj u povijesti 'Slobodnih zidara'. Međutim, židovski su svećenici iskoristili ovu priliku i profitirali od njega, nametnuli su taj kip Amerikancima kao simbol 'Slobode' i do danas zarađuju veliki novac na tome.“

* * *

„Jesam li dobro razumio?“ upita Nikolaj Andrejevič živahno. „Kip slobode bio je nametnut od židovskih svećenika? Ali koliko znam, Francuska je poklonila ovaj kip SAD-u povodom stogodišnjice potpisivanja Deklaracije o neovisnosti.“

„Stvarno ste naivni, doktore. Tko bi vam rekao istinu? Ova lijepa pričica proširena je svim masovnim medijima. Kako bi uspjeli bez tog 'glavnog razloga'?“

„Ah, istina uvijek intrigira“, prijateljski izgovori Nikolaj Andrejevič i upita upravo s neskrivenom znatiželjom. „A što se zapravo dogodilo?“

„To je gotovo komična priča“, izgovorio je Sensei uz osmijeh. „Ali ako je želite čuti, molim lijepo... Njezin glavni lik bio je Frederic Auguste Bartholdi. Rodio se 1834. u francuskom gradu Colmaru u bogatoj židovskoj obitelji. Kad je dječak imao dvije godine, umro mu je otac. Njegova majka Charlotte Beysser se preselila u Pariz kako bi svojoj djeci pružila dobro klasično obrazovanje, što je bilo uobičajeno u takvim obiteljima. Ubrzo je otkriveno da je Charles, stariji Charlottin sin, mentalno bolesna osoba te je prebačen u psihijatrijsku bolnicu. Majka je svu svoju ljubav koncentrirala na svoga mlađeg sina Frederica. U učenju se nije odlikovao marljivošću. Ali taštine je imao napretek.

Majka mu je počela plaćati lekcije slikanja i crtanja, budući da je vjerovala da on ima neke slikarske vještine. Mladić je posjetio atelje slikara klasika Aryja Scheffera. Arhitekt Viollet-le-Duc, poznat po restauraciji Notre-Dame u Parizu, također ga je nastojao podučiti. I napokon su ga naučili. Ali sada je njegova majka morala pronaći posao za svog sinčića, kako bi mogao zaraditi nešto novca za 'život i hranu'. Pomogla joj je utjecajna rodbina koja je imala izravne veze sa 'Slobodnim zidarima'. Pustimo sve detalje Fredericovih prvih izljeva ambicija, koje je pokušao ostvariti čisto preko veza majčine bogate rodbine i prijeđimo na glavno. U

međuvremenu su 'Slobodni zidari' kontrolirali izgradnju veličanstvenoga Sueskog kanala u Egiptu. Dakle, Frederic je krenuo prema toj državi pomoću veza svojih rođaka.“

„Je li Sueski kanal izgrađen pod kontrolom 'Slobodnih zidara'? Čekaj, čini se da su ga sagradili Egipćani”, Volođa je izrazio svoje mišljenje sa sumnjom u glasu.

„Svakako, bili su to Egipćani, ako misliš na radnu snagu. No, izgradnju kanala nadzirali su 'Slobodni zidari' i sav je posao vodio njihov čovjek, Ferdinand de Lesseps, odvjetnik, francuski diplomat i snalažljivi poduzetnik“.

„Ferdinand de Lesseps?!“ upita Nikolaj Andrejevič sa zanimanjem. „Povezuje li se slučajno njegovo ime s Panamskim kanalom i aferom?“

„Upravo tako. Bio je to takozvani 'Panamski skandal'. Međutim, to se dogodilo mnogo kasnije. De Lesseps je pozvan sudjelovati u izgradnji Panamskog kanala pošto je imao iskustvo u organizaciji izgradnje Sueskog kanala. Međutim, za razliku od egipatskog kanala, za čiju su izgradnju Arkoni bili zainteresirani zbog strateškog položaja, nisu imali takav interes za izgradnju Panamskog kanala. Tako su 'Slobodni zidari' jednostavno prevarili panamsku vladu i dioničare za vrlo veliku količinu novca pretvarajući se da počinju izgradnju kanala. A kad je ta činjenica otkrivena, došlo je do velikog skandala s mnogim visokorangiranim službenicima. Ali svi su izbjegli kaznu. Osuđeni su samo službenici manjeg značaja.“

„Jasno“, rekao je Volođa basom. „Kao i uvijek.“

„Znači da su to radili jedni te isti ljudi.“ Nikolaj Andrejevič izgovorio je zamišljeno. „Ako je Sueski kanal pripadao Arkonima... Pitam se zašto su organizirali britansko-francusko-izraelsku agresiju na Egipat, negdje 50-60-ih?“

„Zašto? Udaljit ću se od naše teme i reći vam malo više o ovome, kako biste bolje razumjeli što se tada događalo i što se događa sada... Arkoni su se zanimali za ovaj kraj, kao izvor neizrecivog bogatstva, još od vremena starog Egipta, kada su Imhotepovi 'Duhovno slobodni zidari' izgradili čuveni Kanal faraona

koji je spajao rijeku Nil i Crveno more, a kasnije donosio goleme prihode. Kasnije je kanal znao ostati napušten ili je ponekad obnavljan od stranih vladara, kao važna trgovinska prednost. I konačno, kad je Egipat osvojen, Arapi su ga prvo počeli obnavljati, ali potom prekrili pijeskom kako bi se trgovina preusmjerila kroz glavna područja Kalifata. Planovi za obnovu ove zlatne trgovačke žile, koja je postojala samo na papiru, razrađena je kasnije u Osmanskom Carstvu i tijekom Bonaparteove egipatske ekspedicije (1798.-1801.). Usput, potonja je bila poduzeta na zahtjev Arkona. Čim su Arkoni dobili točne podatke o prilikama u toj regiji, zainteresirali su se te izračunali mogućnosti i izglede u dalekoj budućnosti, počeli metodički 'popunjavati' Egipat svojim ljudima, koji su postajali prijatelji i ostvarivali veze s visokim dužnosnicima, lokalnim aristokratima, pa čak i stanovništvom.

Čim su Arkoni riješili svoja najvažnija politička pitanja u Europi i Americi, ozbiljno su se prihvatili atraktivnoga egipatskog područja. Ferdinand de Lesseps bio je određen kao glavni pijun u njihovoj ekipi, nekoliko godina su ga pripremali za glavnu igru: zauzimao je različite diplomatske položaje u nekim zemljama Europe i Azije. U Egiptu, 1831.-1837., na zahtjev masona je uspostavio osobne veze s predstavnicima egipatskog dvora. Kasnije, kad su Arkoni pojačali utjecaj Francuske u Egiptu, Ferdinand de Lesseps, zbog osobne veze, dobio je 1854. godine od egipatskog vladara Said-paše koncesiju za izgradnju Sueskog kanala po povlaštenim uvjetima. De Lesseps je organizirao i na odgovarajući način vodio tzv. 'Universal Suez Ship Canal Company', a pravno je sve smatrano egipatskim poduhvatom. Pogledajte kakvu su lukavu igru igrali“, Sensei se obratio starijim momcima i Nikolaju Andrejeviču. „Prvo su dali mogućnost egipatskoj vladi da kupi 44% svih dionica, a 53% dionica su plasirali u Francusku, među ljude od povjerenja 'Slobodnih zidara', koji su izvana bili ljudi apsolutno nepovezani jedan s drugim. Dok je 3% dionica plasirano u druge zemlje, opet među članove njihove organizacije. Kasnije, prema uvjetima koncesije, 71% prihoda pripadalo je dioničarima (u stvari, više od polovice njih bili su predstavnici 'Slobodnih zidara'), 15% je pripalo Egiptu i 10% osnivačima tvrtke, već znate tko su oni bili. Dakle, slušajte sada o klasičnom varanju egipatske vlade kako bi se stekla potpuna kontrola nad Sueskim kanalom uz minimalne troškove.

Gradnja kanala započela je 1859. godine i bila je dovršena 1869. Autori projekta bili su 'njihovi' ljudi - dva francuska inženjera i jedan talijanski. Ali glavni 'prljavi posao' na Sueskom kanalu radili su egipatski felasi, koji su bili prisilno okupljani, šezdeset tisuća ljudi na mjesec. Šezdeset tisuća“, naglasio je Sensei, „usporedite to s četiri milijuna stanovnika tog vremena u Egiptu! Mnogi ljudi su umrli tijekom gradnje od nepodnošljivog rada i epidemija. Međutim, usprkos pokušajima egipatske vlade da uštedi novac na potrebama svojih radnika, izgradnja ovog kanala i dalje je zahtijevala prekomjerne troškove te je postupno u Egiptu prouzrokovala loše ekonomske uvjete. U principu, ta se situacija mogla predvidjeti od samog početka. Arkoni su je predvidjeli i sustavno Egipat dovodili do tog 'rezultata'. Dok su egipatski vladari, umjesto da naprave trijezne proračune, bili sretni zbog osobnih poklona velikodušnih 'Europljana' i hranili svoj ponos čekanjem budućeg bogatstva od takve primamljive pite kao što je Sueski kanal. Međutim, kad se ekonomska situacija u Egiptu znatno pogoršala, Egipćani su shvatili da su prevareni, ali bilo je i prekasno.

1875. godine ljudi iz britanske vlade kupili su egipatski dio dionica Sueskog kanala od Ismail-paše. A već 1880., pod pritiskom 'Slobodnih zidara' egipatska je vlada bila prisiljena prodati svoje pravo na 15% prihoda od Sueskog kanala. Znate li kome? Francuskoj banci koja je pripadala obitelji Rothschild. Kao rezultat ove političke afere Arkona, Egipat je isključen od kontrole nad Sueskim kanalom i sudjelovanja u dobiti“.

„Ah,“ zaceri se Volođa, „izgradili su kanal na trošak Egipćana na njihovoj zemlji, uzeli sav novac, a Egipćani ostadoše dužnici!“

„Tako je. Sueski kanal postao je 'britansko-francusko' poduzeće. Unatoč nazivu, ove nacije nisu imale nikakve veze s tim. Ostao je samo snažni osjećaj blesavog ponosa zbog 'uspjeha njihove države', ali ostali su praznih trbuha, dok je glavni profit nagomilan u džepovima predstavnika Arkona.

Nakon što su primili Sueski kanal, ne samo financijski nego i praktično, nakon što su 1882. zauzeli Egipat britanskim trupama i od njega napravili glavnu britansku vojnu i stratešku bazu na Bliskom istoku, Arkoni su počeli koristiti Sueski kanal kao jedan

od svojih aduta u političkim igrama. Tijekom Prvoga i Drugoga svjetskog rata su također u potpunosti kontrolirali ovaj objekt, a stoga i plovidbu. Štoviše, nametnuli su porez na korištenje kanala i egipatskim brodovima i brodovima stranih zemalja."

„Ali to je pljačka usred bijela dana!" Ženja je svoju ogorčenost pokazao humorom. „Ispada da moram platiti porez u svome selu kako bih došao do susjedne ulice?! Nema šanse, za takve slučajeve uvijek imam adresu na koju ću slati drugu stranu."

Grupa se nasmiješila.

„Ne brini, i Egipćani su davnih dana imali takvu adresu, pa čak i više od jedne", našalio se Sensei. „Obični ljudi dugo su samo šaptali dok na vlast u Egiptu nije došla grupa koje je dobro znala tko uzima dobit od kanala. Egipatska vlada je 1956. jednostavno nacionalizirala kompaniju Sueskog kanala. Čini se da Arkoni nisu očekivali ovakvu hrabrost od vlade podržane od onih koji su im dugo odolijevali. I nemiri su počeli. 'Vladajući krugovi' Velike Britanije, Francuske i SAD-a, a zapravo lutke Arkona, odmah su počele vršiti diplomatski pritisak na Egipat, zahtijevati tzv. internacionalizaciju kanala. Organizirali su ekonomsku blokadu zemlje. Ali Egipat nije ostao bez pomoći. Tada su sa Izraelom dogovorili vojnu intervenciju protiv Egipta i tijekom nje namjerno oštetili kanal. Ni to nije pomoglo. Egipćani su ubrzo rekonstruirali kanal. Ali Arkoni nisu mogli prihvatiti ovaj gubitak. Usput, izraelski rat 1967. protiv Egipta i nekih drugih arapskih zemalja bio je pokrenut s ciljem da se preuzme kanal."

„Zašto su se Židovi morali boriti za osobne interese ovih svećenika?!" upita Viktor.

„A koji normalan čovjek želi ratovati?" Komentirao je Sensei. „Rat su trebali Arkoni. Zašto misliš da su nakon Drugoga svjetskog rata počeli aktivno stvarati ovu 'Arimanovu britvu'?"

„Arimanovu britvu?!" Svi su skupa bili iznenađeni.

Sensei je napravio stanku kao da razmišlja hoće li otkriti te informacije ili ne, ali tada je odgovorio:

„Da. Ako imate vremena, samo usmjerite radoznalost na kartu Izraela od trenutka njegova osnutka na njegove granice nakon tzv. 'rata za neovisnost' 1948.“

„Sensei“, nestrpljivo je izgovorio Ženja. „Stvarno znaš zagolicati moji znatiželju. 'Ako imate vremena, pogledajte mapu'... Gori mi pod nogama da pojurim do najbliže knjižnice.“

Ostali su ga momci podržali.

„Točno, Sensei, nacrtaj barem na pijesku“, predložio je Stas.

„Zašto na pijesku?“, oživjela sam kad mi je privlačna ideja bljesnula kroz um i odmah sam pristojno pružila praznu stranicu iz svoje bilježnice, zajedno s olovkom.

„Naravno“, podržao nas je Nikolaj Andrejevič s neskrivenim zanimanjem.

Sensei slegne ramenima i nabaci osmijeh, te preuzme stvarčica od mene.

„Vrlo rado. Ali uzmite u obzir da nisam slikar.“ Počeo je crtati, stalno govoreći: „Izgledalo je otprilike ovako...“

Svi smo, kao po naredbi, skočili sa sjedala kako bismo detaljno pogledali crtež.

„Doista izgleda poput britve!“ Stas je izrazio opću začuđenost kad se karakteristični oblik počeo pojavljivati na čistoj stranici.

„Ovdje je Sredozemno more“, objasnio je Sensei nakon što je stavio odgovarajući natpis. „Ovdje je Egipat, a ovdje Jordan. Između njih je britva čiji je rub postavljen nasuprot Crvenog mora. A njezina 'drška' je okružena Libanonom i Sirijom na sjeveru.“

„Oh, a čije je to lice u 'drški'?“ primijetio je Andrej kad je Sensei počeo crtati granice unutarnjeg dijela 'britve'.

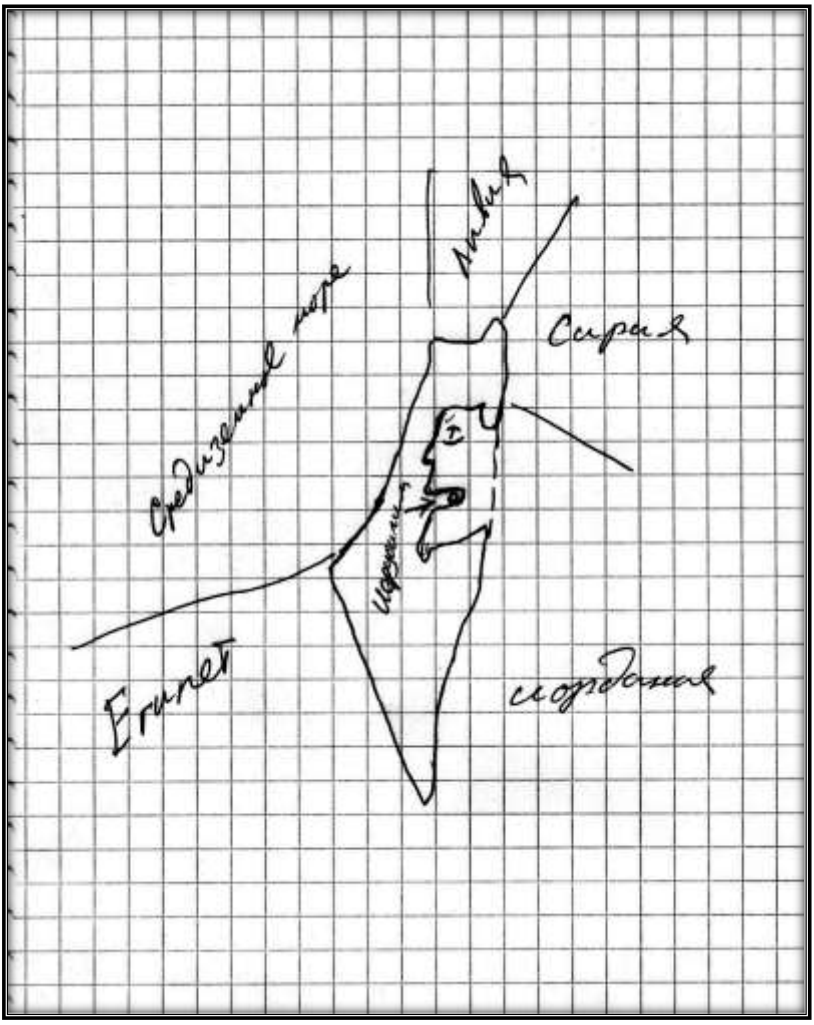

Crtež Senseija „Arimanova britva"
iz dnevnika Anastasije Novih

„Izgleda kao Mefisto s bradicom“, komentirao je Kostja gledajući crtež.

„A grad Jeruzalem nalazi se u ustima tog 'Mefista', Sensei je dovršio crtež i ovo mjesto označio kružićem te stavio strelicu s nazivom grada.

„Eto!“ Viktor je šokirano izgovorio. „Izgleda baš mistično!”

„Uopće nema mistike“, odmahnu Sensei. „Sve su to ljudi.“ Sensei se divio svome remek-djelu poput profesionalnog slikara te je, vjerojatno radi veće izražajnosti slike, crtež završio osmijehom, dodavši malo oko liku 'Mefista'. Stariji momci se naceriše. A Sensei je nastavio pričati, sad već sasvim ozbiljno. „Najzanimljivije je da je poslije takozvanoga 'Šestodnevnog rata' 1967., kad je Izrael porazio Egipat, Siriju, Jordan i također osvojio Sinajski poluotok (s izlazom na istočnu obalu Sueskog kanala), a po volji Arkona (u masovnim medijima pisat će 'pod pritiskom SAD-a') Izrael će uskoro učiniti Egiptu neke ustupke u zamjenu za neke aranžmane (razumijete kakve) i u skladu s tim vratit će se na svoje prijašnje granice na jugu!“

Sensei mi je dodao moju bilježnicu i olovku.

„Daj da vidim“, Ženja je uzeo bilježnicu.

Crtež je šetao po našemu zaintrigiranom društvu. Svi su ga htjeli pogledati izbliza.

Nikolaj Andrejevič pažljivo pogleda crtež, preda ga Volođi i reče:

„Ako su Arkoni stvorili ovu 'Arimanovu britvu' i ako uzmemo u obzir njihove izračune za daleku budućnost, moglo bi se pretpostaviti da nije stvorena za jednokratne ciljeve.“

Stas se zaigrano počešao po zatiljku i izgovorio:

„Trebali smo u školi više paziti na zemljopisu. Ne bih se sada osjećao kao velika budala!“

„Pa onda smršavi!“ Ženja reče naglo.

„Ne kužim, zašto?“

„Tada ćeš se osjećati kao manja budala!“

Naša se ekipa nasmijala i počela zauzimati svoje sjedala.

„A što je s onom 'Lady Freedom' koja nije bila dama?“ Viktor je podsjetio Senseja.

„Da, da, da“, prošaptao je Ženja. „Zaustavili smo se na trenutku kada je mamin sin došao u Egipat.“

„Da, tako je“, potvrdio je Sensei uz osmijeh i krenuo pripovijedati. „Prvo što je impresioniralo mladog Frederica Bartholdija su monumentalne divovske statue koje su preživjele stoljeća. Izgarao je od želje da izgradi nešto jednako veličanstveno kao ti kipovi, kako bi se ovjekovječilo njegovo ime i da bi ljudi razgovarali o njemu kao o najvećem majstoru. Dakle, bilo je mnogo ambicija, ali, kako kažu, nije bio osobito darovit. Ali 'svemoguća mamina rodbina' bila je uvijek nadohvat ruke.

U međuvremenu se gradi Sueski kanal. Frederica su upoznali s 'glavom' ove građevine, Ferdinandom de Lessepsom. De Lessepsu je iznio svoju 'genijalnu ideju' kako ovjekovječiti znamenitost ove građevine. Predložio je da se na ulazu u Sueski kanal postavi veliki kip, koji bi bio dvostruko veći od poznate Velike sfinge i služio bi kao svjetionik. Budući da je ta ideja de Lessepsu mirisala na osobni profit, podržao je Bartholdija.

Frederic je preuzeo razradu verzije kipa kako bi egipatskoj vladi predstavio svoj model, jer ona je planirala platiti ogroman novac za ovaj projekt. No kako mu na pamet nije padala nikakva dobra ideja, odlučio je jednostavno posuditi ideju od poznatih kipara iz drugih epoha, osobito starih Grka, koji su izgradili jedno od sedam svjetskih čuda, Kolosa s Rodosa, lijepoga mladića popularnog u grčkoj mitologiji, grčkog boga Helija, sina diva Hyperiona. Ovaj gigantski kip koji gleda prema moru je podignut oko 280. god.pr.Kr. na ulazu u luku grčkog otoka Rodosa, a kasnije je uništen potresom.

Usput, ovu ideju 'grčke verzije' Fredericu je predložio sam de Lesseps. Asocirajući samog sebe ništa manje nego s drevnim kiparom Harom, koji je gradio ovu poznatu skulpturu, mladi Frederic također je oblikovao svoga malog 'kolosa', model dobro građenoga ženskastog mladića s vijencem na glavi. Tada, bez dugog premišljanja, prema savjetu de Lessepsa koji je prilično dobro

poznavao simbolizam, filozofiju i tajnu povijest 'Slobodnih zidara', ovom je kipu dodao odlike popularnoga drevnog iranskog boga Mitre.“

„Zašto im je taj bog toliko zapeo za oko?“ upita Viktor.

„Mitra na avestičkom doslovno znači 'sporazum', 'dogovor'. U davna vremena bio je povezivan s idejom o sporazumu, kasnije je bio štovan kao bog Sunca. Međutim, Arkoni vole sve mijenjati prema svojoj omiljenoj arimanskoj filozofiji. Stoga su okrenuli naopako do tada popularni i pozitivni lik Mitre... Pričat ću vam kasnije o tome... Ukratko, u ruci Fredericove statue pojavila se baklja, a na glavi kruna sa sedam krakova. Nakon dodavanja odjeće tradicionalne za ta mjesta, Frederic je kroz de Lessepsa predstavio projekt kipa kao model vladara Ismail-paše i predložio dva naziva za ovo 'remek-djelo': 'Napredak donosi svjetlost u Aziju' ili 'Egipat donosi svjetlost u Aziju'.“

„Donosi svjetlo u Aziju?!“ Ponovio je Nikolaj Andrejevič zadivljen i istovremeno razmišljajući o nečemu drugom.

„Uzgred, što se tiče ovih imena, reći ću vam otkud su“, napomenu Sensei. „Jednom prilikom, na večeri u organizaciji de Lessepsa, na kojoj je i Frederic bio prisutan, počelo se razgovarati o politici i modnim sklonostima Francuza. Raspravljalo se i o poznatoj slici 'Sloboda vodi narod' uglednog predstavnika francuskog romantizma Eugenea Delacroixa...”

„Slika Delacroixa? A što je na slici?“ upita Kostja.

„Ova je slika posvećena borbama na barikadama tijekom Srpanjske revolucije u Parizu 1830. Prikazuje poluobnaženo djevojku u starinskoj odjeći kako desnom rukom podiže republikansku trobojnicu, dok lijevom rukom drži pušku. Poziva da je se slijedi do barikada. A naoružani Parižani je slijede. Prema slikarovoj ideji, ova žena je utjelovljenje Slobode.“

„Sloboda koja vodi ljude na barikade“ Nikolaj Andrejevič zamišljeno reče. „Hm, to je suptilna materijalna zamjena za duhovne vrijednosti. Svojevrsni spremni slogan za Arkone. Budući da se zapravo ispostavilo da ta 'Sloboda' vodi obične ljude u smrt

zarad stvarne slobode male skupine bolesnih od hipertrofirane megalomanije...“

„Nema sumnje“, kimnuo je Sensei. „Ova slika također nije jednostavna, ima neki skriveni podtekst. Ali sada ne govorimo o tome. Dakle, nakon one večere su dobili ideju kip nazvati tako nekako. Zbog ove slike 'Sloboda vodi narod' došli su do naziva 'Napredak donosi svjetlo u Aziju'. Ipak, koliko god se Bartholdi trudio, Ismail-paša je odbio njegov prijedlog za izgradnju ogromnog kipa. Glavni razlog za odbacivanje je, naravno, bio zahtjev izgradnje kipa na trošak egipatske riznice. A kao što znate, ta riznica vrlo brzo se ispraznila zbog projekta Sueskog kanala. Međutim, i to je odbacivanje većim dijelom bilo religijski motivirano.

Ukratko, bez postizanja rezultata u Egiptu Frederic Bartholdi je otišao kući u Francusku, dok je de Lesseps boravio u Egiptu radi dovršetka izgradnje kanala. Međutim, ova zajednička ideja nije zaboravljena. Svoje novo utjelovljenje pronašla je ponajviše zahvaljujući utjecajnoj osobi, Edouardu de Laboulayeu, francuskom senatoru, pravniku, povjesničaru, članu reda 'Slobodnih zidara', štovatelju američkoga političkog sustava. Upravo od njega, tijekom jednog od sastanaka njihova 'demokratskog' kruga, Frederic je čuo za nadolazeći nezaboravan datum, stogodišnjicu neovisnosti SAD-a i njegovo žaljenje što u ovako 'slobodnoj zemlji' nedostaje istinskih remek-djela posvećenih Slobodi, kojih je bilo u Francuskoj. Prirodno, Bartholdi je odlučio popuniti tu 'prazninu'. Nakon savjetovanja sa svojim 'prijateljima' iz zajedničkih 'egipatskih peripetija', odlučili su dati novi poticaj tom projektu i obavijestiti Edouarda de Laboulayea o detaljima posla.

Sada se u povijesti aktivno zagovara da je Edouard de Laboulaye predložio izgradnju Kipa slobode i poklanjanje SAD-u u čast jubileja, te kao znak prijateljstva između naroda dviju zemalja. Međutim, šuti se o egipatskoj prošlosti nastanka ove statue i sudjelovanja Ferdinanda de Lessepsa u ovom događaju, čiji su slava i ime nakon izgradnje Sueskog kanala zacrnjeni „Panamskim skandalom“, kada su mnogi crni detalji postali dostupni javnosti. To se dogodilo unatoč tome što de Lesseps nije bio samo jedan od

inicijatora izrade ovog kipa, nego je također sudjelovao izravno u projektu njegove izgradnje za SAD.

Kad je lik poput Edouarda de Laboulayea uključen u realizaciju ovog projekta, stvari su se u potpunosti promijenile. On nije samo izračunao politički rezultat ove kampanje, nego je i uvukao 'svoje' ljude u nju. Izgradnja kipa iziskivala je, naravno, veliku svotu novca. Radi prikupljanja i radi 'koordinacije akcije' osnovali su 'Francusko-američku uniju', s Laboulayem na čelu. Usput, zapamtite da Francuski odbor u Parizu, koji je preuzeo organizaciju prikupljanja novca u Francuskoj i izgradnju kipa, nije vodio nitko drugi do Ferdinanda de Lessepsa. A Američki odbor, koji je preuzeo prikupljanje novca u SAD i izgradnju postolja za kip, vodio je odvjetnik William Evarts."

„Ukratko, ista banda", odgovorio je Volođa uz lagani osmijeh.

„Nećemo ulaziti u detalje o mutnim poslovima pod okriljem prikupljanja novca za ovaj projekt," nadodao je Sensei.

„Jasno. Takvi 'maheri' ne bi pokrenuli ovakav projekt tek tako, zbog želje svoje duše", Volođa je ponovno dao komentar. „A taj Edouard Laboulaye čini se da popunjava njihove 'rupe' prilikom njuškanja znatiželjne javnosti."

„Naravno da ih je popunjavao", kimnuo je Sensei. „Glavna uloga u gradnji kipa danas se pripisuje Fredericu Bartholdiju. Iako je zapravo svoje vještine i talent za ovaj kip uložio francuski inženjer Gustave Eiffel, koji je napravio glavni posao i koji je zamoljen za projekt masivnoga željeznog nosača za potporni okvir kipa. Postolje za kip projektirao je američki arhitekt Richard Morris Hunt."

„Eiffel? Onaj koji je sagradio Eiffelov toranj u Parizu?" upitao je Andrej.

„Da."

„Mdaa", razvukao je Ženja. „Ovaj je Fredi imao dobar posao, takoreći luk i voda. Sve za njega napravili, a on pokupio slavu bez da je prstom mrdnio."

Sensei se nacerio.

„Kako nije mrdnio prstom? I on je dao svoj doprinos. Slijedeći projekt i upute svojih drugova Frederic je ponešto izmijenio nacrt za kip. Na primjer, dodao je potrgane lance 'tiranije' na noge kipa. Stavio je 'Knjigu zakona' u lijevu ruku...“

„Židovsku 'Toru' ili što?“ ironično je pitao Ženja.

„Kave veze ima 'Tora'?“ Stas mu se suprotstavio. „Priča se o kipu za Ameriku.“

„A kakve veze ima Amerika?“ uzvrati Ženjka žustro. „Kip je izgradio Židov. A njihova 'Knjiga zakona' je 'Tora'.“

Došla je do male stanke tijekom koje smo svi iznenađeno gledali Ženjku, a onda smo Senseju uputili poglede. Samo se malo nasmiješio, razmijenio poglede s Nikolajem Andrejevičem i, kao da se ništa nije dogodilo, nastavilo objašnjavati.

„'Knjiga zakona' bio je drugi naziv za Deklaraciju o neovisnosti... Tekst knjige u ruci kipa sadrži datum 4. srpnja 1776., koji je uklesan rimskim brojevima, a značajan je za 'Slobodne zidare'. To je datum kada su njihovi predstavnici potpisali dugo očekivanu Deklaraciju o neovisnosti, utirući put osnivanju vlastite države... Također, Frederic je svoj kip odjenuo u rimsku odjeću...“

Na to je Stas odmah privukao Ženjkinu pažnju:

„Jesi čuo, seljačino?!“ Rimske brojke, rimska odjeća. Pogledaj pažljivo, nema ništa židovsko!“

U međuvremenu Sensei je primijetio:

„Usput, rimsko pravo, koje sada koristi cijeli svijet, razradili su u antičkom Rimu pontifeksi, svećenici koji su u to vrijeme pripadali vrhuški strukture 'Slobodnih zidara'.“

„To je za mene vijest!“ Izgovorio je šokirani Nikolaj Andrejevič.

„Kasnije ću vam detaljno pričati o tome... U konačnici, Frederic Bartholdi je kipu dodao ženstveni izgled i oblikovao ga crtama svoje autoritativne majke Charlotte Beyser.“

„Točno“, sinulo je Nikolaju Andrejeviču. „Židovi vjeruju da žena nije samo nasljednica obitelji, nego je i glavna nositeljica sile roda. Narodnost nasljeđuju od majke, a ne od oca, kako je tipično za druge narode“.

Ženja je lagano gurnuo Stasa postrance i trijumfalno izjavio:

„Jesam ti rek'o da Židovi moraju imati veze s tim!“

Sensei je opet izostavio komentar, malo se nasmiješio i nastavio:

„Dakle, ovaj kip je nazvan 'Sloboda donosi svjetlost svijetu'.“

„Ali“, Viktor slegnu ramenima. „kakva je to 'Sloboda'?! Trebao bi se zvati 'Židovski svećenički klan donosi svijetu tiraniju'.“

„Gospođa Sara!“ Uzviknuo je Ženja glasno i izazvao smijeh ekipe.

Sensei je napravio malu stanku, sačekao da se momci smire i krenuo dalje pričati.

„Naravno, ostavili su odlike Mitre: baklju i krunu sa sedam krakova. Jasno da je kasnije Bartholdi izbjegavao reći javnosti da kruna sa sedam krakova ne znači ništa drugo do sedam dijelova svijeta: sedam oceana i sedam kontinenata. A baklja u desnoj ruci nije ništa drugo nego simbol prosvjetljenja. I tako dalje, skretala se pozornost s prave povijesti ovih simbola... Svejedno je ova grupa završila projekt, iako puno kasnije od datuma jubileja. Kip je napravljen, dopremljen u SAD i podignut na otoku Bedloe, na granitnom postolju unutar Fort Wooda, izgrađenog u ratnoj 1812. godini. Usput, zidovi ove utvrde su u obliku zvijezde.“

„Dakle, podignut je na otoku?“ upita Andrej. „A ja sam mislio da je u New Yorku.“

„Dobro si mislio“, kimnuo je Sensei. „Veći dio grada New Yorka nalazi se na otocima. Otočić Bedloe nalazi se u njujorškoj luci... Želio bih napomenuti da nije slučajno ova skupina odabrala ovaj grad i ovo mjesto. Ovaj je otok, na primjer, pripadao Isaacu Bedloeu od XVII. stoljeća. Tek 1956. godine preimenovan je u Otok slobode.“

„Oh, to je razlog“, rekao je Nikolaj Andrejevič sa osmijehom. „Isaac ga je posjedovao. A ja sam vjerovao da naziv potječe od engleskog 'bad lands', što znači neplodno zemljište.“

„Sve je to točno“, našali se Sensei i doda, „Ne samo ovaj otok, već i središnji okrug koja se nalazi u ovoj luci i na otoku Manhattanu je zapravo pripadao bogatim uglednim Židovima. I reći ću vam još nešto. Kasnije se ovaj kvart pretvorio ne samo u najmoderniju četvrt grada, s poslovnim središtima i podignutim neboderima (usput, među njima je i zgrada UN-a), nego i u veliko međunarodno financijsko središte. Nije slučajno New York danas nazivan neslužbenim glavnim gradom svijeta, s koncentracijom moći i bogatstva.“

„Ukratko, Arkoni su se tu trajno nastanili.“ Viktor je zaključio.

„Može se reći. To je jedno od njihovih glavnih središta“.

„A što znače Mitrina baklja i kruna?“ Kostja je upitao Senseja.

„Vatrena baklja je u religijskome konceptu mitraizma predstavljala životnu silu, dok je kruna sa sedam krakova bila simbol moći boga sunca Mitre i njegovih šest pomoćnika. Da vam bude lakše shvatiti zašto su 'Slobodni zidari' preuzeli te simbole i kako su upotrebljavali mitraizam u svoju korist kroz povijest čovječanstva, morat ću se dublje pozabaviti ovim pitanjem.

Mitraizam je zapravo proizašao iz popularnog religijskog učenja koje se pojavilo na teritoriju drevnog Irana (Perzija) - zoroastrizma, što je jedno od najstarijih svjetskih religijskih učenja o otkrivenju, od kojeg je neznatan dio sačuvan do našeg vremena, a zapisano je u svetoj knjizi zoroastrizma 'Avesta'. Ukupan broj drevnih božanstava u zoroastrizmu je 33. Najviše božanstvo bilo je Ahura Mazda, čije se ime prevodi kao 'Gospodar Mudrosti' ('Premudri Bog') ili 'Sveznajući Vladar'. Smatrao se tvorcem svemira, koji se pojavio zahvaljujući snazi njegove misli, kao i utjelovljenjem mudrosti koja je vladala svim radnjama bogova i ljudi. Prema zoroastrizmu, Ahura Mazda je stvorio šest besmrtnih Svetaca (on je bio sedmi). A svi su zajedno bili poznati kao 'Ameša Spenta', sedam 'Besmrtnih bića' ili, kako kako su bili kasnije

nazvani, 'Besmrtni Sveci', 'bića koja zrače svjetlost', koji utjelovljuju obilježja samog Ahura Mazde. A njihov jedini izvorni simbol bio je lotosov cvijet!“

„To je isto kao sedam Bodisatvi Šambale.“ primijetio je Viktor.

„Cvijet lotosa?!“ Ekipa se začudila uglas s njim.

„Da. Iako, malo kasnije, kad su ljudi prema svome načinu razmišljanja počeli ova bića smatrati Stvorenjima muškog i ženskog spola, počeli su svakom od njih pridavati određeni cvijet kao poseban simbol. Na primjer, jednom od sedam božanstava, Wohu Manah ('dobra misao') pripisan je bijeli jasmin, drugom, Armaiti (Armatai – 'pobožnost', kojoj su ljudi pripisivali brak s Ahura Mazdom), muškat ruža, treći, Haurvatat ('cjelovitost'), ljiljan itd.“

„Dakle, jasno je“, kimnuo je Nikolaj Andrejevič. „Dobro si rekao, ljude ne privlači čisto znanje. Moraju pretjerivati i iskriviti sve na svoj način.“

„U pravu si. U početku je cvijet lotosa simbolizirao razumijevanje Šambalinog znanja o Bijelom Lotosu. Kasnije, kad su ljudi izgubili suštinu tih znanja, pojavilo se ovo cviječe, tzv. različite varijacije oblika lotosova cvijeta... Dakle, što se tiče ovih sedam Yashta, jedna od knjiga 'Aveste' kaže sljedeće: 'Oni su jedna misao, jedna riječ, jedna radnja... Oni si međusobno vide duše, imaju dobre misli, dobre riječi, dobra djela... Oni su stvoritelji i izrađivači, zaštitnici i čuvari kreacija Ahura-Mazde.

Prema učenju zoroastrizma, ovih šest velikih božanstva koja je stvorio Ahura Mazda pozvana su da budu generacija 'jazata', što znači 'dostojni štovanja' ili 'oni koje treba štovati'. U drevnoj iranskoj religiji su smatrani dobrim bogovima, pomoćnicima Ahura Mazde. Mitra je bio jedan od njih, ali najštovaniji. A njihovi pomoćnici u dobrim djelima i borbi sa zlom bili su dobri duhovi - fravaši, koji su se također smatrali prelomljenim svjetlosnim zrakama čije je središte bio Ahura Mazda... U početku čak ni taj Mitra nije imao nikakav određen izgled. Pripadao je božanskoj emanaciji i nije imao ni status bilo kojega određenog stvorenja. Riječ *Mithra* značila je *sporazum, sklad, posredovanje*.“

Rođenje Mitre. Bareljef. Rim

„Mitra“

Mitra. Bareljef. Rim

„Sporazum?“ zbunjeno je upitao Viktor. „Koga s kim? Sa svećenicima i božanstvima ili među ljudima?“

Ženja se nacerio:

„Riječ *sporazum* me podsjeća samo na Arimanov ugovor ili na ljudske marifetluke.“

„Arimanov ugovor već je izopačena kopija nečeg što je postojalo u samom početku“, primijetio je Sensei.

„A što je to bilo?“ odmah upita Nikolaj Andrejevič.

„Prema izvornim saznanjima danim ljudima, riječ 'mithra' je imala značenje posebnoga unutarnjeg dogovora, da tako kažem, određenoga ljudskog sklada sa sobom, točnije sa svojom unutarnjom božanskom suštinom, svojom dušom ili, kako to kažu današnji ljudi, svojom savješću. A to je značilo da ako je čovjek izabrao duhovni život, morao je slijediti ovaj put i u svojim mislima, svojim riječima i djelima. I ne kršiti ovaj sporazum!

Zašto je kasnije Mitra obožavan kao 'vrhovni Stražar' ovog sporazuma, koji je pratio čovjeka s 'tisuću opažanja', 'deset tisuća očiju', 'tisuću ušiju', 'deset tisuća špijuna', i nitko ga nije uspio prevariti? To ne znači da je postojao neki okati i uhati mutant koji je špijunirao čovjeka. Ne. Čovjek može prevariti bilo kojega drugog čovjeka, ali ne i sebe samog. U stvari, kontrolu nad pridržavanjem ovog sporazuma mislima, riječima i djelima, u rukama je samog čovjeka. A ako prekrši svoje unutarnje sporazume vraćajući se na val svoje Životinjske prirode, jednostavno se nije razvio u svojoj Duhovnoj prirodi. A ako je ispoštovao te 'sporazume', naravno da je napredovao u svome duhovnom razvoju i vidio nove obzore spoznaje duhovnog svijeta i samog sebe.

Usput, ne znaju samo stari Iranci za taj unutarnji sporazum. Ljudi u starom Egiptu i staroj Indiji znali su za to čak i prije njih. U vedskoj mitologiji, na primjer, postoji zapis o bogu Mitri koji se čuva do danas, a na staroindijskom doslovno znači 'prijatelj' i smatra se drugom stranom u ovom sporazumu. Mitra je, zajedno s bogom Varunom (koji je bio povezan sa svemirskom vodom i bio je čuvar istine i pravde), bio smatran čuvarem moralnog reda i nositeljem magične asurske sile. Drevna indijska riječ 'Asura' znači

'posjedovatelj životne sile'“, objasnio je Sensei. „Uzgred, slavenski izraz 'mir i Bog' odnosi se na vedsko mitra-bhaga i avestičko Mithra-Baga. Baga se smatrao indo-iranskim božanstvom odgovornim za raspodjelu blagostanja, sudbinu, a bio je povezan s Mitrom. To jest, da kažemo jednostavno, Sudbina ti je bila dobra koliko si bio iznutra čist pred svojom Savješću.

Naime, zato što su ljudi dosezali duhovnu i unutarnju čistoću, božanska manifestacija 'Mitre' je spojena sa sunčevom svjetlošću. Kasnije, kad su ljudi počeli personificirati Mitru ne samo kao jazat, nego je i podignut na razinu sina Ahura Mazde, još uvijek se njegovo rođenje spominjalo kao 'svjetlost iz stijene', 'sunce iz kamena'. Ljudi su to počeli shvaćati doslovno. Iako je u početku ukazivalo na izvor ovog znanja danog ljudima i zvučalo je kao 'utjelovljenje u svijetu svjetlosti od svete planine', što je značilo - Šambala. To je razlog zašto je kasnije jedno od imena Mitre bilo 'izvor Nebeskog Svjetla'. Sam Mitra je kasnije prikazivan ne samo sa zrakastom krunom, nego i kako stoji na podlozi u obliku lotosovog cvijeta…

Kada je učenje steklo oblik religije i Mitra je uzdignut u panteonu bogova kao posrednik između bogova i ljudi, ljudi su mu počeli pripisivati funkcije koje su nekad pripadale Ahura Mazdi. Konkretno, Mitra je postao sudac u Činvatu ('mostu-odvajatelju'), kamo bi ljudska duša stigla nakon smrti.“

„Činvat? Je li to nešto poput perzijskoga posmrtnog suda?” precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Upravo tako. Prema ovim religijskim pogledima, kad bi čovjek kročio na taj most Činvat, koji je odvajao kraljevstvo živih bića od mrtvih, pod nogama 'grešnika' most bi postao uzak kao 'britva', dok bi pod nogama 'pravednika' postao širok i lagan za prolaz. Za vrijeme posmrtne pravde Rašnu i Sraoša su stajali s vagama pravde sa svake Mitrine strane. Vagali su misli, riječi i djela svake duše. Ako bi na vagi pretegle dobre misli i djela, duša ovog čovjeka smatrala se dostojnom raja. Ako nadjača zlo, duša je poslana nazad u pakao, za koji se vjerovalo da je, pazite: 'prebivalište loših misli', gdje je čovjek ponovno proživio 'stoljetnu patnju, tamu, lošu hranu i žalosne jecaje'.“

„Ukratko, poslan je na reinkarnaciju“, sažeo je Viktor.

„Vidiš“, bio je iznenađen Kostja. „Egipćani su imali posmrtnu pravdu s vagom, Perzijanci su imali posmrtnu pravdu s vagom. Znači li to da zapravo postoji takva posmrtna pravda s vagom koja sudi duši?“

„Pa, da budemo precizniji, to je sve asocijativno objašnjenje prilagođeno uobičajenoj ljudskoj percepciji, tako da čovjek može razumjeti svojom logikom i vizualizirati ono što će otprilike biti s njim nakon tjelesne smrt. Jer procese koji se dešavaju izvan materijalnog svijeta nije lako precizno opisati. To je sasvim drugačiji svijet.“

Ženja je to odmah 'protumačio' Kostji.

„Naravno! Brate, to je gore nego da riba objašnjava kopnenoj živini (za koju ostanak pod vodom znači smrt): kako je super živjeti u oceanu.“

Ekipa se nasmijala, a Sensei potvrdno kimnuo i zaključio:

„Dakle, sve ove riječi, 'pravda', 'vaga', 'suci' su samo asocijativne riječi uzete iz ljudskog života da bismo lakše razumjeli što se s nama događa nakon smrti i, ono najvažnije, zašto bismo trebali racionalno iskoristiti ovo kratko zemaljsko vrijeme za dobre misli, riječi i djela. Naravno da te asocijacije nisu istinite, ali općenito predočavaju masama suštinu...“

„Ali još uvijek ne mogu razumjeti kako je moguće znati sve o čovjeku, njegove misli, riječi i djela, posebno tijekom čitavog života“, Slava je slegnuo ramenima. „Kako je moguće prepoznati tko je tko?“

Na to se Sensei nasmiješio i rekao filozofski zagonetno:

„Ako postoji čisti bljesak svjetlosti bez ikakve sjene, ona se stapa s cjelokupnom Svjetlošću u sjedinjenu zraku. Ako umjesto bljeska svjetlosti postoji sjena, čista Svjetlost potiskuje ju u njenu sredinu. Jer sjeni je mjesto tamo gdje nema Svjetlosti. I to je suština.”

„Kako izgleda život u duhovnom svijetu? zamišljeno je pitao Ruslan.

Volođa je odgovorio svojim vojničkim dubokim glasom: „Dokuči duhovnu zrelost i upoznat ćeš ga.“

Sensei odgovori Ruslanu:

„Koliko god bih se trudio pričati vam o ljepotama duhovnog svijeta, morao bih ionako upotrebljavati jezik materijalnog i služiti se krutim usporedbama materijalnog svijeta, jer ljudska je svijest materijalna. A u duhovnom svijetu nema jezika materijalnog.“

Stas je očito odlučio izvući više podataka iz Senseja po ovom pitanju te počeo podržavati Ruslana.

„Ipak, ljudski je jezik toliko bogat riječima. Možda je moguće otkriti ove informacije u širem spektru riječi.“

Sensei je samo snažno uzdahnuo. Ženja je to primijetio i odmah odlučio iskoristiti situaciju te se narugati Stasu sljedećom dosjetkom:

„Vidiš, koliko god se trudio pokušati objasniti mehanizam motora s unutarnjim izgaranjem majmunima, slabo će te razumjeti.“

Naša se grupa opalila smijat. A Stas, nezadovoljan Ženjkinim uplitanjem u njegove 'čiste' namjere, odmah je reagirao na prijateljevu šalu.

„Ali ipak si uspio razumjeti!“

Grupa se još više smijala. Samo je Nikolaj Andrejevič odmahnuo glavom gledajući prijekorno u bučnu dvojicu i sažeto se obratio Senseju:

„S vremenom je u zoroastrizmu jednostavno došlo do zamjene znanja o unutarnjem duhovnom s vanjskim materijalnim podražajima?“

„Točno“, kimnuo je Sensei. „Uzmimo baš Mitru. Kasnije su ga ljudi počeli obožavati kao, danas bismo rekli, tvorca društva,

upravitelja društvene organizacije ljudi, kao božanstvo dogovora, sklada u međuljudskim odnosima u društvu.“

„To su sve Arimanovi trikovi!“ Ženja je opet dodao svoju dosjetku.

„Ja bih bio još precizniji. To su sve trikovi Životinjske ljudske prirode. Ljudi su iskrivili čak i informacije o Arimanu. Jer u početku nije bilo rata između Dobra i Zla, niti bilo kakva nebeskog sukoba. Postojali su samo prirodni razlozi pojave najviših Stvorenja iz Jednog, njihov skladni suživot, jer se sav njihov 'posao' sastojao od jedinog cilja, a to je duhovni razvoj ljudske duše. A što sada imamo? Pročitajte kako su protumačili učenje zoroastrizma. Oni vjeruju da je Angro Mainyu (Ariman), čije ime znači 'Loš duh', bio protivnik (ili gotovo neprijatelj) Ahura Mazde. Da je, prema mitologiji, kad je Ahura Mazda stvorio Zemlju, Angro Mainyu ušao u njene elemente. Vodu je pretvorio u slane oceane, a dio kopna pretvorio u pustinje. I čak je dimom pokvario sedmo stvorenje - vatru.“

„I tu je uspio pustiti plin!“ Ženja je komentirao u šali, a svi se opet nasmijaše.

„Ali među svim tim raznovrsnim interpretacijama znanja postoji, naravno, informacija da kada je Ahura Mazda stvorio ljude, Angro Mainyus se inkarnirao u najnižu ljudsku prirodu. Od tada se dvije prirode bore za vlast nad čovjekom: dobra i loša...“

„Ili, ako govorimo našim jezikom, Duhovna i Životinjska“, rekao je Viktor.

„Apsolutno si u pravu. Štoviše, vjerovalo se da je svijet u kojem vlada Angro Mainyu potpuno suprotan svijetu svjetlosti Ahura Mazde. Ariman također ima svoju hijerarhijsku pratnju, koja se sastoji od šest moćnih božanstava (zajedno s njim - sedam), svaki od njih se protivi dobrom duhu iz okruženja Ahura Mazde. Pod njegovu vlašću postojala su loša božanstva - Deve, koja stvaraju Tamu, Laž, Zlo i Neznanje, kao i bezbroj najnižih loših duhova. Cilj Deva je na bilo koji način postići punu dominaciju nad ljudskim svijetom, od uništavanja ovoga svijeta do različitih materijalnih iskušenja i pokoravanja sljedbenika Ahura Mazde. Vjerovalo se da pokušavaju igrati svoju igru svugdje i ljude prevariti na bilo koji

način, i zato ni čovjek ni kuća ne mogu biti sigurni od njihova utjecaja. **Kakve god dobre stvari bi Ahura Mazda činio za ljude, prije ili kasnije Angro Mainyus bi njegova djela lažima i prijevarama okrenuo na zlo. A temeljna ideja zoroastrijskog učenja,“** naglasio je Sensei, **„bio je da je trijumf Dobra nad Zlom, Ahura Mazde nad Angro Mainyuom, moguć samo uz pomoć čistih svijetlih sila, i to samo zahvaljujući sudjelovanju ljudi koji su učinili svoj osobni svjesni izbor prema dobru, te su čistoćom svojih vjerovanja, misli, riječi i djela zauzeli stranu Ahura Mazde, ostajući na mjestu koje im je suđeno.** Zoroastrizam je pozvao svakog čovjeka ne samo da donese vlastiti svjesni unutarnji izbor, nego i da sudjeluje u, kako bi se kasnije reklo, 'nebeskom ratu' i odbaci poslušnost onim silama koje ne služe dobru**. Jer o toj borbi između dobra i zla ovisi cijeli svjetski poredak**.“

„Dakle, to je značaj 'nebeskog rata'!“ izgovori Nikolaj Andrejevič uzbuđeno, kao da je otkrio nešto veliko. „To je borba između Rigdena Djappoa i Arimana za čistoću ljudske duhovne prirode! Čini se da to nije stvar budućnosti, događa se ovdje i sada i nikad nije prestala!“ Dodao je: „To ne izgleda poput mitologije! Ako uzmemo u obzir sve što si nam upravo rekao o strukturi ovog svijeta... To je stvarnost naših dana!“

Sensei ga pogleda srdačno odobravajućim pogledom, kao čovjeka koji je razumio mnogo više nego što je rečeno naglas, te nastavio pripovijedati.

„Zbog svjesnog odabira ljudi prema Dobru, kako se tvrdi u zoroastrizmu, svaki čovjek neće činiti samo ono što može da pomogne Rig...“ Sensei se zabunio i odmah ispravio, „Ahura Mazdi, nego će unaprijed odrediti svoju buduću sudbinu. Jer fizička smrt tijela u svijetu Arimana nije stvarna smrt čovjeka. To je samo oslobađanje duše, istinskog čovjeka, iz ljušture materijalnog tijela. Zoroastrizam kaže da će svaka duša nakon smrti tijela doći pred Pravdu i odgovarati za sve ono što je učinila tijekom života.“

„Dakle, moramo odgovarati za ovo, odgovarati za ono“, teško uzdahnu Ruslan. „A kada ćemo imati vremena živjeti i uživati u životu? Za to se daje ovaj život, kao što je rekao Ari...“

Zapeo je za posljednju riječ i čini mi se da je iznenadio samog sebe. Stariji dečki su se nacerili.

„Točno“, sarkastično je izgovorio Ženja. „Ariman će ti reći za mnoge 'korisne' stvari. Samo naćuli uši.“

„Stvarno si našao dobrog savjetnika“, Viktor zatrese glavom.

„Zar ti jučerašnji posjet nije bio dovoljan?“ upita Stas sa smiješkom.

Ruslan je na te primjedbe odmah odgovorio:

„Zašto razgovarate o našem Arimanu? Ne može li se raditi samo o podudarnosti u imenu? To se može dogoditi bilo kome. Možda je ovo ime široko rasprostranjeno na Istoku.“

Ženja se komično uhvatio za glavu i jadikovao:

„Gotovo, ljudi, ugasite svjetlo! Gledate još jednu novorođenu 'devu'.“

Ruslan nije pažljivo slušao Senseja, pa se čini da nije sasvim shvatio Ženjine riječi. Štoviše, odlučio je uz pomoć šale izaći iz teškoće u koju je upao. Južnjačkim je naglaskom izgovorio:

„Eh, dragi moj, ko ti je taj 'deva'? Ja san ti osoba muškog spola.“

To je izazvalo smijeh naše grupe. Stas je dodao još humora, „Bolje da šutiš, vodozemna osobo naša!“

Nakon što se naša grupa tiše ili glasnije šalila, Nikolaj Andrejevič upita Senseja:

„Pročitao sam da se u religiji zoroastrizma spominje da će na kraju svijeta i na početku tzv. ere 'Podjele' mrtvi uskrsavati svugdje, pravednici će dobiti 'buduće tijelo', zemlja će vratiti kosti mrtvih i posljednja božanska pravda će se dogoditi.“

„Sve je to Arimanovo kasnije izobličavanje, da bi se čovjekova duhovna nadanja povezala s materijalnim, da bi se stvarnost nadomjestila iluzijom, da bi se čovjekov rad na sebi

zasjenio 'ovdje i sada' strahom od daleke materijalne budućnosti“, odgovori Sensei.

„Znači da to nije postojalo u prvotnom učenju?“ precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Naravno da nije. Sudbina duše odgovara čovjekovim mislima, riječima i djelima tijekom života, odlučuje se odmah nakon smrti materijalnog tijela: bilo da se duša vraća reinkarnaciji, bilo u više duhovne sfere. Neće biti nikakvoga općeg Suda gdje će u glavama ljudi biti odabirani pravednici, da ne govorimo kako će ti ljudi biti učinjeni 'besmrtnima' u materijalnom tijelu. Općenito, 'kraj svijeta' je samo vrijeme koje je dano životu ove civilizacije. Ako tijekom tog razdoblja većina ljudi načini duhovni skok naprijed, ako uspije civilizaciju usmjeriti prema usponu duhovnosti, tada će im biti dano znanje zahvaljujući kojem će biti u stanju preživjeti tijekom nadolazećih kataklizmi na Zemlji. Ali ako ljudi uglavnom budu materijalni i skloni zemaljskim vrijednostima, jednostavno će biti zbrisani tijekom kataklizme. Nova civilizacija bit će stvorena i sve će početi iznova. No unatoč ovim globalnim događajima glede čitave civilizacije, svaki čovjek ima svoju osobnu priliku osloboditi se materijalnog svijeta i zavrijediti bolju sudbinu za svoju dušu. Hoće li iskoristiti godine svoga života kako bi živio poput životinje, da bi postojao kao biljka, ili će dane mu godine iskoristiti kako bi odskočio na više skrivene duhovne sfere i ostvario dugo očekivanu težnju svoje duše, u potpunosti je njegova osobna stvar i izbor! Možda je problem u tome što čovjek dijeli sebe na 'ja' kao 'osobnost' i dušu kao Nešto, a ne zna da je njegova duša ono istinsko.“

Sensei je kratko šutio, a onda se vratio započetoj raspravi o mitraizmu.

„Dakle, što se tiče Mitrinog kulta... Ova se religija pojavila u posljednjim stoljećima prije Krista i stekla veliku popularnost na Bliskom istoku, a u Europi uglavnom zbog političkih aktivnosti Arkona. U to doba bila im je potrebna neka perspektivna religija koja bi ujedinila određene društvene slojeve stanovništva (bez obzira na narodnost), naročito vladare, trgovce i vojnike, koji su bili neophodni za jačanje jedine vlasti Arkona u različitim zemljama. U tu svrhu odlučili su upotrijebiti Mitrin kult stjecanjem vlasti u Perziji i Maloj Aziji, modernizacijom istoga na svoju vlastitu korist.“

„Čekaj, osjećam da sam izgubljen u vremenu“, rekao je Volođa. „Je li Imhotep živio prije zoroastrizma ili poslije?“

„Prije, naravno.“

„Pitam se zašto su odabrali baš Mitru?“ upita Viktor.

„To je učinjeno iz jednostavnog razloga što je postojala izvjesna sličnost popularnih podataka o njemu (jasno, ako tumačimo sa stanovišta Arkona) sa svrhom, namjerama i simbolima 'Slobodnih zidara'. Usput, to su upravo oni simboli koje su preuzeli od 'Duhovno slobodnih zidara' Imhotepa, baš ono svevideće oko itd.“

„Znači li to da su i Imhotep i zoroastrizam imali više-manje iste simbole?“ opet je upitao Volođa.

„Zašto te to iznenađuje? Dobili su znanje iz istog izvora, ako sam dobro razumio,“ Nikolaj Andrejevič je pokušao pogoditi.

„Dobro si razumio“, kimnuo je Sensei i nastavio dalje. „'Slobodne zidare' privukla je to što je, na primjer, Mitra bio zadužen za društvenu organizaciju ljudi, da se smatrao božanstvom dogovora, 'ugovora' i bavio se idejama posredovanja, razmjene, međusobnih simpatija i očuvanja mira. Koristili su i popularne legende po kojima je Mitra prošao zemaljsku inkarnaciju rodivši se kao 'svjetlost iz stijene', da je započeo borbu sa Suncem te postao pobjednik nad Suncem i njegov prijatelj, da je štovan kao 'izvor Božanske Svjetlosti'.

Usput, ovo su božanstvo jednom primijetili njihovi preteče u Babilonu, i to točno u vrijeme kada je postojala rezidencija perzijskih vladara u ovom gradu, nakon što su ga Perzijanci osvojili 539. Lokalni svećenici dali su sve od sebe i jazat Mitra bio je personificiran kao Šamaš, bog Sunca. Okružili su ga mnogim astronomskim znakovima. Zahvaljujući baš 'Slobodnim zidarima' Mitra je počeo ne samo štititi prijateljstvo, nagrađivati svoje štovatelje unutarnjim mirom, brojnim potomcima, nego i slavom, bogatstvom, i to je bilo posebno naglašeno.

Arkoni su u potpunosti glavni tekst 'Aveste' upotrijebili kako bi privukli još zanimljivih ljudi u svoje redove. Intenzivno su

propagirali da Mitra, kao vrhovni Stražar sporazuma, prati ljude s 'tisućama opažanja', 'deset tisuća očiju', 'tisućama ušiju', 'deset tisuća špijuna'. Naglasili su da Mitra, na bilo kojoj visini, na bilo kojem mjestu, za nadzor ima osam sluga, kao promatrače sporazuma koji strogo provjeravaju njegovo poštivanje. Upravo je Mitra taj koji regulira i organizira Zemlju i život na njoj. On jamči mir i sklad između ljudi ako se pridržavaju sporazuma, on štiti one zemlje u kojima se Mitra obožava, on uništava one zemlje koje odbiju ispuniti sporazum te izazivaju Mitru na taj način. Predstavili su ga kao 'ispravljača granica', glavnog posrednika u svim pitanjima, odvajatelja dobra od zla, istine od laži.“

„Sad je jasno. Njihove su namjere tako očite“, kimnuo je glavom Vološa.

„Arkoni su u svoju korist upotrijebili ove općenite smjernice kako bi stvorili određeni obrazac ponašanja kod ljudi. Protumačili su popularne svete spise na potpuno drugačiji način, koristan za njih. Tako je Mitra još postao i bog rata, božanstvo odanosti caru (u Rimskom Carstvu u II.-III. stoljeću), blagoslovio je vlast kraljeva i izabirao ih među pukim smrtnicima. Ova igra Arkona s vjerovanjima ljudi dovela je uglavnom do takva apsurda da su se vojnici dviju zaraćenih sila, koji se klanjaju i mole jednom te istom bogu sunca, 'Nepobjedivom Mitri', išli međusobno ubijati u ime ovoga boga i vjerovali da će za to 'pravedno djelo' dobiti svoje 'duhovno' spasenje.

Zapazite da su 'Slobodni zidari' stvorili u potpunosti mušku religiju. Ženama apsolutno nije bilo dozvoljeno pristupiti mitraističkom redu. A dječaci su još prije zrelosti dovođeni u njega. Kao i u mnogim drugim drevnim školama, inicijacija za Mitrin obred sastojala se od tri razine: duhovno samočišćenje, samopoboljšanje, kontrola nad vlastitom Životinjskom prirodom. Ipak, ako je u davnim vremenima konačni cilj bio usmjeren na čovjekov unutarnji rad i duhovni razvoj, ljudi Arkona su više vremena posvećivali vanjskim značajkama, simbolima, ritualima za inicijaciju u Mitrine 'tajne sile' zasnovane na agresivnom muškom principu.

Imali su i sedam stupnjeva hijerarhije (a pojam 'stupnjeva' preuzet je od Imhotepovih 'Duhovno slobodnih zidara' i njihove stepenaste piramide). Čovjek koji je bio na najnižem stupnju služio

je iniciranim na višim stupnjevima. Stupnjevi su se nazivali: 'Sluga', 'Gavran', 'Ratnik', 'Lav', 'Perzijanac', 'Sunčev Glasnik' (bio je odjeven u crveno sukno, a njegove značajke su bile zrakasta kruna i baklja). Sedmi stupanj bio je 'Otac', za koga se vjerovalo da ga je pomagao Saturn. Njegove su značajke bile frigijska kapa, pečatni prsten i štap kao simbol tajne moći. 'Oca' su štovali kao veliki autoritet u mitrijskoj zajednici. A postojali su i 'Očevi očeva', koji su objedinjavali sve zajednice pod svojom vlašću. To je bila njihova struktura.

'Slobodni zidari' su širili ovaj kult među rimskim vojnicima, a preko njih se ovo učenje brzo proširilo na sve strane Europe. Pojavila su se mnoga svetišta posvećena Mitri. Pogotovo mnogo njih bilo je u Njemačkoj, Velikoj Britaniji, Francuskoj. Samo u Rimu bilo je stotinjak hramova.

Na kraju je ovaj kult postao toliko utjecajan da su ljudi čije odluke su bile presudne za sudbinu čitavih naroda počeli upadati u zamke Arkona. Uzmimo primjer rimskog cara Dioklecijana, koji je Mitrin štovatelj, pa je čak ovom bogu dodijelio naslov 'Zaštitnika Carstva'. Preobrazio je strukturu Carstva u sličnu istočnjačkim diktaturama, uvođenjem dominacije, to jest neograničene vladavine. Tko je profitirao od neograničene vladavine podređene marionete? Arkoni.

Gotovo cijela Europa bila je mitraistička. Međutim, unatoč tako velikom poslu koji su Arkoni obavili, Mitrin kult nije bio objedinjen. Jer bio je jasno podijeljen na kult Zapadnog Mitre, stvoren od 'Slobodnih zidara' (bio je pretrpan njima, s ne samo zoroastrijskom, već i babilonskom astrologijom, grčkim misterijama i filozofijom, a sve predstavljeno pod okriljem nove filozofije i načina života za ljude na Zapadu) i drevni kult Istočnog Mitre, koji je bio štovan kao i prije, u svjetlu početnih perzijskih vjerovanja.

Međutim, pametni su ljudi ipak uspijevali pronaći istinu! Prirodno je da se ovaj otpor nije mogao dugo održati, jer je mitraizam bio prilično popularan na Istoku i previše je ljudi znalo za istinsko drevno učenje Perzijanaca. Stoga, kada je Isus došao na svijet i njegovo učenje počelo dobivati na popularnosti, dogodilo se sljedeće. Arkoni su se prvi aktivno odupirali tim duhovnim bljeskovima te nametali svoj zapadni mitraizam kao oštrog

konkurenta novom učenju. Ali kad su se izmorili od borbe, samo su iz ovoga novog duhovnog pokreta stvorili svoju religiju, kršćanstvo, prekopirali mnoge psihološke smjernice, legende mitraizma, elemente kulta, simbole, pa čak i oblik organizacije zajednice."

Nikolaj Andrejevič iznenađeno je pogledao Senseja:

„Hoćeš reći da je kršćanstvo... Možeš li nam, molim te, reći više detalja?"

„Da, mogu. Ali nešto kasnije, jer preširoka je tema da bih sada o njoj pričao."

„U redu", Nikolaj Andrejevič se složio.

„Znači li to", počeo je Viktor razmišljati naglas, „da se povijest ponovila? Kršćanstvo je bilo kopirano iz religije mitraizma?"

„Pa, recimo ovako", izgovorio je Sensei, „koristili su istu ideju pobjede Vječnog Dobra nad univerzalnim zlom, kad dolazi Spasitelj, obećava vjernicima besmrtnost duše i nagradu na drugom svijetu. Značenje obreda je isto - čovjek se treba pročistiti i preobratiti te zasnovati neraskidivu povezanost s Bogom."

„Pa što je u tome loše?" Stas slegnu ramenima. „Čini se da je to ispravna ideja."

„Točno. Ideja je ispravna. Ali tko ju je držao u rukama? Religija je snažna sila utjecaja. A sila je sila. Sve ovisi o tome tko i kako je koristi i na koji način usmjerava. Otuda i takvi rezultati."

„Da, ili kuća ili ruševina", reče Ženja.

„U pravu si", teško uzdahnu Sensei i nastavi dalje. „Ali ako je religija mitraizma stvorena kao religija 'ratnika' koji se moraju aktivno boriti sa 'zlom'..."

„Pa dobro, i sliku toga 'zlog' žrtvenog jarca naslikali su im Arkoni koji su slijedili svoje političke ciljeve", rekao je nasmiješeni Volođa basom.

„Naravno... Dakle, ako je mitraizam bio religija 'ratnika', kršćanstvo je prije svega bila religija poslušnosti, sveopraštajuće

ljubavi prema svim ljudima, čak i najljućim neprijateljima... Ljudi Arkona znatno su proširili opseg svoga biračkog tijela, jer bi se sada njihovoj religiji poslušnosti i predaje mogli pridružiti ne samo muškarci, već i žene."

„Bili su tako vješti u obrađivanju ljudi", primijetio je Viktor.

Ženja je kao iz topa dodao sljedeću šalu:

„Naravno! S dna mravinjaka se ne vidi tko je gospodar šume."

Sensei se nasmiješio i rekao:

„Sada se mnogi povjesničari spore zašto se mitraizam, koji je dominirao u cijeloj Europi i Maloj Aziji, tako lako predao kršćanstvu, koje je bilo 'slabo poznato' i žestoko progonjeno. Međutim, nitko u stvari nije odustao od bilo čega. Samo su Arkoni promijenili natpis. Tvrtka je ista, ali natpis je novi."

„Pa da", Ženja se nacerio obraćajući se Stasu. „Eto ti sunčane krune s bakljom!"

„Dakle, što se tiče Kipa slobode...", podsjetio nas je Sensei. „U to je vrijeme bio najveća građevina u New Yorku. Zanimljivo je da su kip službeno prihvatili predstavnici 'Slobodnih zidara', uključujući Grovera Clevelanda, koji je bio američki predsjednik i mason. Jedine žene kojima je bilo dopušteno nazočiti početku ceremonije bile su Jeanne-Emilie, Bartholdijeva supruga, i osmogodišnja Totot, de Lessepsova kći."

„Obje su Židovke!" komentirao je Ženja, izazvavši osmijeh starije ekipe.

„To je ništa", s humorom je izgovorio Sensei, „u usporedbi s izjavom Grovera Clevelanda tijekom ceremonije: 'Nećemo zaboraviti da je Sloboda sebi ovdje stvorila dom, niti će njezin izabrani oltar ikada biti napušten'."

„Pa", nacerio se Nikolaj Andrejevič, „ako se uzme u obzir svjetonazor Arkona, te riječi imaju puno dublji smisao."

Sensei je kimnuo.

„Treba napomenuti da ovaj kip isprva nije bio odviše popularan među ljudima. Ovakva je situacija bila sve do početka Prvoga svjetskog rata, kada su Arkoni pokazali interes za korištenje Kipa slobode za manipulaciju svijesti ljudi i, prema tome, za zaradu novca na tome. Djelujući kroz američko Ministarstvo financija, koje se u to vrijeme brinulo gdje pronaći novac za vojne troškove, njihovi su ljudi 'dobili dozvolu' za oglašavanje i preslikavanje plakata s Kipom slobode. Predstavili su ga kao 'istinski simbol američke slobode'. Zarađeni novac činio je gotovo polovicu vojnog budžeta.“

„Oho!” reče Volođa. „Kakva lijepa reklama na plakatima!“

„Međutim, najsmješnije je to što se sada službeno vjerovalo da Kip slobode pripada SAD-u, da ga je UNESCO (UN-ova organizacija za obrazovanje, znanost i kulturu) stavio na popis spomenika od povijesnog značaja, no temeljito se čuva tajna tko zapravo stoji iza sve te masovne promocije i tko stvarno od toga do danas uzima profit.“

„Ali UN je također smješten u New Yorku!“ Stas izgovori živahno, kao da razumije nešto više. „To znači da se sva pitanja rješavaju u jednom gradu ili, preciznije, unutar jedne organizacije.“

„Tako je, a njihove odluke odjekuju u čitavom svijetu.“ dodao je Viktor.

* * *

„To je samo mala epizoda u globalnoj igra Arkona“, rekao je Sensei nakon što je poslušao primjedbe momaka i nastavio svoju priču o osnivanju SAD. „Dakle, što se tiče SAD... Kad su Arkoni završili ostvarivanje svog plana o proširenju državnih granica, na isti barbarski način krenuli su umjetno podizati ekonomiju SAD do razine svjetskog lidera i do jačanja pozicije ove države kao supersile. Da bi znatno oslabili svoje jake europske konkurente, uključujući Rusiju koja je ubrzala gospodarski rast (usput, njena vojska je bila najveća na svijetu u to vrijeme), Njemačku koja je postala još jača od Engleske, industrijski i vojno, Arkoni su isprovocirali Prvi svjetski rat. To jest, dok su bili zaokupljeni stvaranjem SAD-a, situacija u Europi im je zapravo počela izmicati kontroli, pa su dogovorili 'svjetsku reviziju' preraspodjelom sfera utjecaja, kolonija, ulaganja kapitala, sirovinskih izvora i tržišta. Pomno su razradili i

isplanirali svaki detalj. Pripreme za Prvi svjetski rat održao je tzv. 'Komitet 300'.“

„Oh, koji je to đavo?“ upita Ženja sarkastično.

„To je jedna od organizacija koje pripadaju današnjoj hijerarhijskoj piramidi Arkona. Da biste bolje razumjeli, reći ću vam detaljno o strukturi sadašnje piramide Arkona. Dakle, pod kontrolom Arimana (kojeg se u uskim krugovima naziva 'Svevidećim okom', a u širim krugovima ga se doživljava apstraktnije, kao 'Vodeći duh', 'Luciferovo oko') su dvanaest Arkona. Ovaj zatvoreni 'svećenički krug' tvori 'Vijeće 13', čijih su šest članova ovlašteni i kao svećenički 'Sudci' pod vodstvom Arimana. Ovo je zapravo glavna jezgra Arkona. Zatim, pod kontrolom Arkona nalazi se 'Vijeće 33', unutar kojeg su zastupljeni najviši stupnjevi 'Slobodnih zidara', koji imaju široke sfere utjecaja u svjetskoj politici, ekonomiji i crkvama. Ovi 'Slobodni zidari' praktički tvore elitu iz 'Komiteta 300'.

Želio bih naglasiti da je taj Komitet, osnovan 1729. godine od organizacije pod nazivom 'Britanska istočnoindijska kompanija', isprva bio usmjeren na različite trgovačke sporazume, da bi podržao trgovina opijumom i omogućio transakcije s međunarodnim bankama. Njime je upravljala britanska kruna. Ali kad su ga preuzeli 'Slobodni zidari', situacija se znatno izmijenila. Danas 'Komitet 300' broji više od tristo članova, uključujući i najutjecajnije predstavnike zapadnih zemalja. Uključuje glavninu svjetskoga bankarskog sustava.

Postoje mnoge druge tajne organizacije, koje su komponirane poput listova proljetnog luka. Zapravo, ovi 'listovi' su određene grupe ljudi koje tvore odjednom nekoliko različitih grana kojima sami pripadaju. Arkonima je zgodno to što je jedan te isti utjecajan čovjek, osim što posjeduje neke velike međunarodne tvrtke ili korporacije ili zauzima neki utjecajni položaj na međunarodnoj razini, član nekoliko tajnih društava, gdje tajno kontrolira svoje članove te istodobno osigurava vezu s ostalim granama ovoga jedinstvenog sustava.

Primjerice, pod kontrolom predstavnika Arkona je organizacija 'Okruglog stola', a ona je stvorila polutajnu kćer-

organizaciju 'Vijeće za inozemne odnose' (CFR), koja je sada jedna od najutjecajnijih organizacija u SAD. Skoro svi američki predsjednici bili su članovi CFR-a prije nego što su izabrani na tu poziciju. Usput, CFR kontrolira Svjetsku banku. Sastavni krug CFR-a je red 'Lubanja i kosti', koji uključuje i unutarnji krug 'Jason Society', koji je ogranak 'Order of the Quest'. Usput, ti su ljudi izabrani kao izvršni članovi 'Vijeća za inozemne odnose', kao i 'Trilateralne komisije'. Članovi ovih redova polažu određenu zakletvu koja ih oslobađa svake obveze prema bilo kome ili bilo čemu, mislim na naciju, vladu, zakon bilo koje zemlje itd. Smatraju da njihova zakletva neutralizira bilo koju drugu zakletvu koju može položiti član reda tijekom svojih aktivnosti. To znači da su odani i pouzdani samo u odnosu na svoj red.

Da ne spominjem američke i europske organizacije poput 'Bilderberga' (osnovao ju je bivši SS-ovac koji je služio u 'I.G.Farbenu', član 'Komiteta 300', a u povijesti je poznat pod imenom Princ Bernhard od Nizozemske), čiji su članovi najutjecajniji financijeri, industrijalci, državnici i znanstvenici. Bilderbergovi odbori, sa sjedištem u Švicarskoj, sastoje se od članova različitih tajnih društava 'Slobodnih zidara', na primjer Vatikana, Crnog plemstva itd.“

„Je li i NATO pod tim arimanskim strukturama?“ upita Andrej.

„Naravno, to je njihov prvi bič“.

„A UN?“ Tatjana u nevjerici baci pogled postrance.

„Da“, kimnuo je Sensei.

„S NATO-om je jasno, jer je to vojna organizacija. Ali UN?“ djevojka slegne ramenima. „U školi su nam rekli da je ta organizacija osnovana da bi se razvijali međunarodni odnosi, zadržao i ojačao mir, radi sigurnosti u cijelom svijetu.“

Ženja se nacerio.

„Tako je, na nastavi su ti rekli ono što je zapisano u udžbeniku. Tko si želi stvarati probleme?“

„Tako je!“ Viktor će s odobravanjem. „I to se ne tiče samo škole... Kada pogledaš prezimena na našim školskim knjigama i znanstvenim radovima, čini se da se svi obrazujemo u Izraelu.“

„To je istina“, nasmijao se Nikolaj Andrejevič zajedno sa svima nama.

Stigao je Sensejev odgovor.

„Nije čudno što su informacije o UN-u dane na taj način. Mi smo za Arkone samo 'javnost' koja bi trebala imati oblikovano 'mišljenje' još od djetinjstva. Koliko je arkonskih povjesničara? I svi oni pišu 'povijest'. Ipak, ako dobro pogledate, pronaći ćete što trebate. A što se tiče Organizacije ujedinjenih naroda, reći ću vam o njezinu utemeljenju, ali malo kasnije, tako da shvatite u kontekstu s drugim informacijama zašto Arkoni trebaju takve strukture.

Dakle, 'Komitet 300' se bavio pripremama za Prvi svjetski rat. Stvorio je niz organizacija koje su provele temeljnu istragu i analizu plana djelovanja koji će dovesti do željenih rezultata. Također je, kao sporedna zadaća, uključena psihološka manipulacija stanovništvom, tzv. tehnika 'društvenog uvjetovanja', da bi se javno mnijenje u mnogim zemljama promijenilo u korist rata i da bi ljudi percipirali informacije dobivene putem masovnih medija bez ikakva racionalnog ili kritičkog pristupa.

Kad je svekoliki 'proračun' završen, potrebni sporazumi potpisani, to jest sve je bilo spremno, jednostavno su iskoristili trivijalni sukob između Austro-Ugarske i Srbije glede atentata na nasljednika austrijskog prijestolja u Sarajevu, nadvojvodu Franju Ferdinanda i njegovu suprugu Sofiju, od srpskih ubojica koji su pripadali okultnome tajnom društvu 'Crna ruka'. Pod pritiskom 'Slobodnih zidara', Austro-Ugarska daje Srbiji namjerno neostvarivi ultimatum. I iako je Srbija pristala ispuniti niz zahtjeva, 'državnici' Austro-Ugarske svejedno proglašavaju rat. A onda je počelo! Njemačka je objavila rat Rusiji, zatim Francuskoj. Velika Britanija Njemačkoj objavljuje rat. Saveznici svake od zemalja pomažu joj i sudjeluju na njenoj strani. A prije toga je potpisivanje ovih 'savezničkih sporazuma' pokrenuto putem njihovih podređenih, od onih koji su se izravno bavili razradom ratnih planova.

Trideset osam zemalja bilo je uključeno u ovaj rat, a u većini njih je stradalo stanovništvo, ekonomija je uništena. Zapravo su tri carstva srušena: Rusko, Njemačko i Austrougarsko. Štoviše, na ostacima tih carstava izgrađen je isti stari istrošeni oblik vladavine, 'republika', kojeg su Arkoni koristili tijekom smjene vlasti još u starom Rimu. Latinska riječ 'res publica' doslovno znači 'javna stvar'. Iako, što se tiče povijesti, zapravo bi se trebala nazivati na točniji način: 'arkonska stvar'. Glasno govore da je ovaj oblik vladavine kada poglavara države bira stanovništvo. Ali u stvari je taj poglavar izabran od određene skupine ljudi koji, nažalost, često predstavljaju interese Arkona. I uopće ne čudi da su suvremene države uglavnom republike."

„Eto! Ali mi se također nazivamo Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika", Ženja se pljesnu po čelu, kao da mu je sinulo. I odjednom se izrazi: „Ali svejedno sam domoljub! Volim SSSR! Koliko god dobra ili loša bila, to je moja rodna zemlja!"

„I ja je volim", teškim uzdahom izgovori Sensei. „Iako nitko ne pita narod za ljubav prema vlastitoj domovini kad neka destruktivna osoba na zahtjev Arkona dovede do kaosa i nereda u svojoj zemlji i bezobrazno joj gurne ideologiju Arkona. Iako, glede slavenskih zemalja, kako god ih nazivali, Slaveni će uvijek ostati Slaveni. To je vječna kost u grlu Arkona. Slaveni su tako nepredvidivi za izopačenu logiku Arkona... Na primjer, postojalo je Rusko Carstvo. Kad je Rusija polako otvarala svoj 'prozor u Europu', to nikoga nije zanimalo. Ali čim je, zbog značajnoga gospodarskog rasta, otvorila svoja gostoljubiva vrata svijetu, Arkoni su se ozbiljno zabrinuli. Ne samo da su predstavnici Arkona zapravo svrgnuti s vlasti u ovoj zemlji, najviše zbog Petra Arkadijeviča Stoljipina, nego je Rusija postajala utjecajna zemlja na međunarodnoj razini i bila je ozbiljna opasnost za carstvo Arkona. A problem nije bio u novcu. Najviše ih straši slavenski mentalitet. Nije šala, kad slavenska velikodušnost duše dotakne umove drugih naroda, stvarno može probuditi njihove duše uspavane slatkim pričama i obećanjima Arkona. Svijet Arkona izgrađen je na egoizmu i Životinjskoj prirodi. Novcem kontroliraju cijeli svijet. To znači da će arkonsko carstvo Ega, gdje je ljudima glavni bog novac, biti uništeno! To znači da će biti uništena njihova osobna moć nad državama i narodima, koji će se obratiti svojim duhovnim izvorima,

ne riječima, nego djelima. Znači da će se priča s Imhotepom ponoviti, ali sada ne samo u jednoj zemlji? Za Arkone je ova situacija mnogo gora nego smrt!

Dakle, da ne bi dopustili ovu, za njih globalnu katastrofu, počeše ozbiljno uništavati Rusko Carstvo. Nisu samo uvukli zemlju u rat, nego su financirali umjetno izazvanu krizu te pokrenuli građanski rat. Sponzorirali su Veljačku buržoasku revoluciju i doveli na vlast tzv. Privremenu vladu, u kojoj su svih jedanaest ministara bili masoni. Da ne spominjem čelnika kabineta Kerenskog, rođenog kao Aron Kirbis, sin Židovke, mason 32. stupnja, s masonskim židovskim naslovom 'Vitez kadoš'. Kad je taj 'demagog' bio postavljen na vrh vlasti, u pola godine gotovo je uništio rusku vojsku, vladavinu države, sud i policiju, uništio ekonomiju, devalvirao ruski novac. Nije bilo moguće zamisliti bolji rezultat za Arkone, raspad velikog carstva u tako kratkom vremenu.

A što su učinili Njemačkom i Austrougarskom carstvu? Ljudi Arkona su prije rata vlade tih zemalja uhvatili u zamku preko svojih utjecajnih 'savjetnika', formirali određenu skupinu 'svojih' ljudi, koji su kasnije postali jezgra njemačko-austrijskoga vojnog bloka. Uz njihovu pomoć pokrenuli su rat, znatno oslabivši ove zemlje. Upropastili su Austro-Ugarsku, stvorivši na njenim zemljama male slabe države. A s Njemačkom su na kraju rata sklopili namjerno neostvariv, zarobljavajući sporazum zvan 'Versajski mirovni ugovor' 1919., koji bi nakon njegova ispunjavanja doveo do propasti Njemačke kao države ili do novoga svjetskog rata, kojem su se Arkoni nadali. Zatim su ljudi Arkona u Njemačkoj praktički izbrisali sve tragove svojih aktivnosti revolucijom u studenom 1918. godine. Naciji je prodana priča da je revolucija ukinula monarhiju i uspostavila tzv. Weimarsku Republiku, u kojoj će kasnije, pazite, tijekom 14 godina postojanja, kabinet ministara biti izmijenjen 21 put. Usput, američki je ustav poslužio kao primjer za osnove Vajmarskog ustava.

Da ne govorimo o velikim ekonomskim krizama uzrokovanim Prvim svjetskim ratom. Ovaj pokolj, diktiran od Arkona, doveo je do astronomskog rasta javnog duga u gotovo u svakoj zemlji sudionici rata. Čak je i Engleskoj narastao dug. Gdje su dobili kredite za oporavak uništene ekonomije i za otplatu

vanjskoga javnog duga prema međunarodnim bankarima? Od istih međunarodnih bankara koji su zapravo pokrenuli svo to 'kazalište vojnih akcija', proširili 'dužnički zatvor' i porezima opljačkali narode ovih zemalja.

A koja je država od ovog rata imala globalnu korist? SAD. Ekonomija ove zemlje tijekom ratnih godina rasla je strašnim tempom, zbog vojnih narudžbi savezničkih zemalja. Stvaranjem dobiti od činjenice da je došlo do rata u Europi, a vodeće europske tvrtke bile su prisiljene djelomično smanjiti svoje aktivnosti, američke 'poslovne ajkule' zaplivale su pod vodstvom Arkona prema osvajanju novih tržišta u gotovo svim glavnim područjima globusa. Svakako su zgrabili i dosta poslijeratnog 'trofeja'. Upravo tijekom ovog rata SAD su se okrenule od dužnika u velikoga svjetskog vjerovnika, a New York je postao vodeći vjerovnik kapitalističkog svijeta."

„Kakav su lukavi trik odigrali", Volođa je tresao glavom: „Žalosno što je to samo jadna mala skupina novčara, u usporedbi s cijelim čovječanstvom, a mnogo je ljudi zbog njih poginulo."

Sensei se složio i nastavio:

„Dakle, upravo nakon tog rada ljudi Arkona osnovali su takozvanu 'Ligu naroda', na temelju koje su kasnije osnovali UN..."

„Potječe li riječ 'liga' od 'legije'?" upita Viktor sa smiješkom.

„Francuska riječ 'ligue' umanjenica je latinske riječ 'ligo', što znači 'vezivati'. Iako je čovjek koji se među 'Slobodnim zidarima' bavio pitanjima osnivanja ove organizacije, koja se tiče strateškog planiranja poslijeratnog vremena, ovaj naziv smislio vođen više svojim glazbenim sklonostima. Stvar je u tome što je ligatura glazbeni znak u obliku luka iznad nota. Znači da se na tom mjestu treba svirati neprekidno, bez stanke. Ili, kako bi glazbenici rekli, legato."

Nikolaj Andrejevič zadivljeno pogleda Senseja.

„Znači li to da ako je Liga naroda osnovana odmah nakon Prvoga svjetskog rata..."

„Upravo tako“, rekao je Sensei bez razmišljanja, „Stvorena je kao posljedica sljedećih događaja. Dvije godine prije službenog datuma osnivanja ove organizacije, njene glavne odredbe objavljene su tijekom proširenog sastanka 'Slobodnih zidara' u Parizu. Osnivanje Lige naroda svjetskoj je javnosti predstavljeno kao neophodni međunarodni savez država radi sigurnosti i održavanja mira u svijetu. Ali zapravo je pod okriljem ove organizacije odobren svjetski poredak koji se podudarao s interesima Arkona. Početni članovi Lige naroda bile su 32 države (mnoge od njih su bile prisiljene pridružiti se), koje su potpisale mirovni ugovor u *Versaillesu*. Pozvano je i 13 neutralnih država. Sjedište ove organizacije nalazilo se u Švicarskoj, u Ženevi. Usput, Arkoni su Švicarsku koristili kao jednu od svojih jazbina za skladištenje kapitala, nakon što su je proglasili zemljom s 'neograničenom neutralnošću'. Tijekom dva svjetska rata, kada je Švicarska zbog svoga središnjeg mjesta u Europi zapravo bila u paklu vojnih akcija, ni jedna granata nije pala na njezin teritorij. Naime, Švicarska je postala mjesto na koje su se 30-ih smjestili članovi tajnih službi iz gotovo svih zemalja koje su se pripremale za predstojeći rat režiran od Arkona.

Prema Statutu Lige naroda, međunarodni sukobi morali su se rješavati mirnim putem, posredovanjem ili arbitražom Vijeća Lige naroda. A tko bi narušio mir, bio bi sankcioniran. Ali sve je to bilo radi predstave i pretvaranja, da bi Arkoni komotnije kontrolirali situaciju i ispunjavali svoje planove. Krajem 30-ih, kada su 'Slobodni zidari' za Arkone izradili novu 'šahovsku figuru' na svjetskoj političkoj ploči, pod imenom Adolf Hitler, Njemačka se počela pripremati za novi rat, na sve strane kršeći sve dogovore. Vrhovni dužnosnici Lige naroda su se ponašali kao da ništa ne primjećuju te su zauzeli poziciju otvorene pasivnosti i neaktivnosti. Ova 'mirotvorna' organizacija nije mrdnula prstom da spriječi Drugi svjetski rat, unatoč činjenici da su gotovo sve europske države znale da se on sprema.“

„Arkoni su isplanirali i Drugi svjetski rat?“ Slava se iznenadio.

„Da. No ovaj put su to učinili puno masovnije, kako bi proširili svoj utjecaj i povećali profit. U njega su uvukli čak

sedamdeset dvije države i planirali vojne akcije na području četrdeset država, što je značilo neizbježnu poslijeratnu ovisnost tih zemalja o međunarodnim vjerovnicima, koji su u stvari bili predstavnici Arkona.

Dakle, budući da se Liga naroda diskreditirala u očima svjetske javnosti, Arkoni su, kao i uvijek, zamijenili stari logo svoga poduzeća novim, ali suština je ostala ista. I nakon Drugoga svjetskog rata Liga naroda službeno je raspuštena u Švicarskoj, a nova službena organizacija osnovana je na skroz drugom kraju svijeta, u SAD-u, u gradu San Franciscu, a to je bila međunarodna organizacija Ujedinjenih naroda, osnovana radi očuvanja mira te jačanja sigurnosti i međunarodne suradnje.“

„Da, sve je to isto, samo pročitajte unatrag“, Ženja prasne u smijeh.

„Inače, sjedište UN-a nalazilo se u New Yorku, na teritoriju koji je bio izdvojen i u tu svrhu dan na poklon od Rockefellera. Kad su UN službeno osnovani, samo u američkoj delegaciji bilo je 47 članova CFR…”

Ženja se još više nasmijao, zajedno sa starijim dečkima, i dodao sarkastični slogan:

„Aha, masoni svih zemalja, ujedinite se!“

„Ili, točnije rečeno: „Sve zemlje, ujedinite se pod Arkonima“, Sensei je nastavio šalu. „Da ne govorim o preambuli Povelje UN-a, koju su izmislili 'Slobodni zidari'!“

„Preambula? Što je to?“ - upita Slava.

„To je vrsta predgovora, određeni uvodni dio bilo kojega važnog međunarodnog sporazuma ili ugovora. Sadrži naznake okolnosti koje su bile temelj za izdavanje odgovarajućeg dokumenta, njegove motive i ciljeve.“

„Znaš, bilo bi zanimljivo znati što su napisali u toj preambuli“, kao usput reče Nikolaj Andrejevič.

Sensei veselo kimnu i odgovori: „Nema problema!“ I na naše iznenađenje, neko je vrijeme razmišljao, kao da se nečega prisjeća, a onda krenuo iznositi sljedeće informacije:

„Preambula Povelje UN-a, koja je bila proglašena 1945. godine glasi:

Mi, narodi Ujedinjenih naroda odlučni

da spasimo buduće naraštaje od užasa rata, koji je dva puta tijekom našega života nanio čovječanstvu neizrecive patnje,

da ponovo potvrdimo vjeru u temeljna prava čovjeka, u dostojanstvo i vrijednost čovjeka, kao i u ravnopravnost velikih i malih naroda,

da stvorimo uvjete potrebne za održavanje pravde i poštovanje obveza, koje proistječu iz ugovora i ostalih izvora međunarodnog prava,

da potpomažemo socijalni napredak i poboljšanje životnih prilika u većoj slobodi,

pa u tu svrhu

da budemo snošljivi i da živimo zajedno kao dobri susjedi,

da ujedinimo svoje snage za održavanje međunarodnog mira i sigurnosti,

da prihvatimo načela i da uvedemo načine koji **jamče** da se neće upotrijebiti oružana sila, osim ako je to u općem interesu,

da upotrijebimo međunarodni mehanizam radi potpomaganja ekonomskog i socijalnog napretka svih naroda,

odlučili smo da združimo svoje napore za ostvarenje tih ciljeva

Prema tome, naše su vlade, preko predstavnika koji su se okupili u gradu San Franciscu i pokazali svoje punomoći u valjanom i propisnom obliku, **prihvatile** ovu Povelju Ujedinjenih naroda i ovim osnivaju Međunarodnu organizaciju pod imenom Ujedinjeni narodi.“

Kad je Sensei napravio stanku, dečkima su eksplodirale emocije.

„Divota!“ izusti Stas ironično. „Kao što je Viktor rekao, zove se 'sami sijemo, sami žanjemo, sami pjevamo pjesmice'.“

„Pazi“, Nikolaj Andrejevič odmahne glavom i zamišljeno ponovi: „'prihvatile ovu Povelju...' A što su drugo mogle? Pretpostavljam da su ih nakon rata Arkoni doveli do takvih uvjeta da se nisu usudile odbiti takav 'isplativ prijedlog'.“

„To je otprilike to“, kimnuo je Sensei. „U početku je samo pedeset jedna zemlja bila uključena u UN, gdje su samo trinaest zemalja bile vodeće, a ostale, tzv. zemlje u razvoju. Danas je mnogo više zemalja koji su se pridružile UN-u... Izvana su Arkoni od UN-a učinili takozvanoga 'uljudnoga prijateljskog policajca' koji bi pružio pomoć kome je potrebna. Ali kad bi bila riječ o pitanjima koja se izravno tiču interesa Arkona, ovaj 'dobri ujak' samo bi izrazio svoj odlučni protest i stvar bi bila gotova... Kako bi svijet stavili pod svoju kontrolu, Arkoni su u obnovljenoj strukturi ove organizacije pokušali uspostaviti nekoliko 'vijeća' koja pokrivaju područja međunarodne ekonomije, 'sigurnosti', socijalne sfere.“

„Vijeća? To je opet nešto poput 'Vijeća 13'!” nacerio se Ženja.

Stas, koji je pažljivo slušao Senseja, gurnuo je Ženjku ramenom. „Ne prekidaj ga svojim komentarima“.

Ženja se smiri, a Sensei nastavi:

„Osnovali su Međunarodni sud, Generalnu skupštinu UN-a, Tajništvo. Čak su i amblem UN-a natrpali svojom brojčanom simbolikom: formirali su 33 polja na globusu i 13 listova oko globusa s desne i s lijeve strane. Općenito, sve kao i obično. A pored glavnih 'vijeća', ova organizacija sada kontrolira i mnoge specijalizirane službe. Na primjer, Međunarodnu telekomunikacijsku uniju, Svjetsku zdravstvenu organizaciju, UNESCO, Svjetsku banku, Međunarodni monetarni fond.“

„Dakle“, zbunjeno je izgovorio Nikolaj Andrejevič. „To znači da se sada predstavnici država obraćaju UN-u kao posredniku sa zahtjevima da riješe njihove probleme i da stanu na kraj ratovima,

ali zapravo se preko njega obraćaju Arkonima koji pokreću ove ratove i stvaraju globalne sukobe?!“

„To liči na princip luka!“ Ženja nije mogao zadržati mirnoću. „Svjetska država u državama svijeta!“

„Alo, blebetalo, već su nam dozlogrdili tvoji komentari“, upozorava Stas šaljivo se obraćajući svom prijatelju.

Sensei nije obraćao pažnju na komentare nego je nastavio:

„UN nije jedina organizacija koja pripada Arkonima. Ako pažljivo pogledate, Arkoni su stvarni gospodari više od polovice velikih međunarodnih organizacija koje postoje danas.“

„Ali zašto Arkonima treba sve to?“ Slava slegnu ramenima ne shvaćajući.

„Za utjecaj na svijet i širenje svoje moći. Koriste sva sredstva, bez gnušanja, od ideološke indoktrinacije ljudi do financijskog pritiska.“

„Financijskog?”

„Da. Pogledajte samo oko sebe kako cijene svega neprestano rastu: nekretnina, dobara, hrane, kako jača inflacija. Kako masovni mediji sve to predstavljaju kao 'spontan i nepredvidiv proces', opravdavajući na taj način rast cijena 'u cijelom svijetu'. Ali je li taj postupak doista nepredvidiv? Nije li zemlja urodila istim povrćem i voćem kao u prošlosti? Je li se kvaliteta dobara povećala? Tko diktira povećanje cijena u cijelom svijetu? Svjetski bankari kojima upravljaju Arkoni. I sve se to radi umjetno! Zbog čega? Da bi čovjek bio materijalno ovisan. Da bi njegove misli bile zaokupljene stalnom brigom za povećanje prihoda, da bi on i njegova obitelj nekako preživjeli na ovom svijetu. Ne tražite primjere negdje daleko. Obratite pažnju na svoje prijatelje; kad se sastanete, o čemu u konačnici raspravljate? U pravilu, o rastu cijena, pritužbama o vječnom nedostatku novca i problemima povezanim s tim. To je odgovor na pitanje kako Arkoni porobljavaju čovjeka materijalnim.

Dakle, pod okriljem svega što je na prvi pogled prihvatljivo, organizacije Arkona, koje vrše utjecaj na procese u društvu, zapravo postoji širenje ideologije Arimana čovječanstvom, koja

usmjerava ljude prema materijalnoj agresiji, izabiranju puta Životinjske prirode, a na globalnoj razini cijelu ljudsku civilizaciju gura općenito prema materijalnom ponoru. A kako to može završiti za čovječanstvo, već znate.“

„A šta onda raditi?!“ upita Slava s laganom panikom u glasu.

„To je vječno pitanje svih vremena i naroda“, primijetio je Viktor.

Sensei odgovori mirno i jasno:

„Sve je u rukama samih ljudi, u svačijemu osobnom izboru.“

„Pitam se ima li na ovom svijetu nekoga tko bi se suprotstavio Arkonima?“ upita Stas.

„Sigurno. Inače bi povijest čovječanstva odavno završila.“

„A tko se suprotstavlja?“

„Postoje različiti ljudi: i u visokoj politici i među običnim ljudima. Ima ih koji su shvatili da su postali 'marionete' Arkona i pokušavaju se osloboditi njihove vlasti.“

„A što treba učiniti kako bi se pomoglo svim ovim ljudima?“

„Prije svega biste trebali i sami postati ljudi, a ne pasti na provokaciju svoje Životinjske prirode, koja je ključni faktor ideologije Arkona...“

* * *

Došla je do male stanke u razgovoru, nakon čega Volođa upita Senseja:

„A što si rekao o Hitleru? Jesu li ga 'isklesali' 'Slobodni zidari'?“

„Da.“

„To prvi put čujem. Mislio sam da je on samo karizmatični političar koji je uspio sa svojim timom doći vlast.“

„I ja“, složio se Viktor. „A kako je zapravo bilo?“

„To je cijela jedna priča“, nevoljko je primijetio Sensei.

„Sensei, daj nas prosvijetli“, reče Volođa izrazivši opće mišljenje. „Sigurno znam da ono što ćeš reći neću pronaći ni u jednoj knjizi.“

„Ako se potrudite, možete pronaći sve, ako postoji želja i glava na svom mjestu“, odvrati mu Sensei napola u šali, ali je popustio zahtjevu momaka i rekao sljedeće.

„Hitler nije uvijek bio Hitler. Rođen je kao svi, s 'praznim listom svijesti'. Bio je prilično nadaren čovjek s unutarnjom snagom, koji je čak sanjao o tome da postane svećenik. Općenito, trebao bih spomenuti da je puno ljudi rođeno nadareno. Ali dolaskom u sustav svakodnevnih rutina u pravilu se ne ostvare u potpunosti... Dakle, Adolf se u određenom trenutku života odlučio kretati u korist ideologije Arkona te je potpuno poražen od svoje Životinjske prirode. Inače je mogao iskoristiti svoju unutarnju snagu za dobro i postati pravi svetac u duhovnom svijetu.“

„Hitler je mogao postati svetac?!“ Andrej se iznenadio. „Takva rečenica mi ne ide u glavu.“

„Tvoje mišljenje upravo odražava posljedicu njegova izbora“, primijetio je Sensei i nastavio. „Što se tiče Hitlerovih roditelja, treba spomenuti da je njegov otac Alois isprva koristio prezime svoje majke, Schicklgruber. Ali kako je nakon toga odrastao u obitelji svog ujaka Johanna Hitlera, promijenio ga je u Hitler. S vremenom je Aloisu sređen posao austrijskog carinika. Njegova zadnja supruga Klara Poelzl bila je 23 godine mlađa od svoga muža. Njihove su obitelji bile bliska rodbina. Adolf se rodio 1889. godine u malom austrijskom gradu Braunau-u, na granici Austrije i Njemačke. Njegova braća i sestre umrli su u ranom djetinjstvu. Samo on i mlađa sestra Paula doživjeli su zrelu dob. U obitelji je njegov otac vladao kao despot koji je puno pio i često tukao svoju djecu, što je, naravno, ostavilo posljedice na njihov um.“

„Da“, kimnuo je Nikolaj Andrejevič, „često ljudi ne razumiju kakve grozne posljedice pripremaju za budućnost obitelji svojim nerazumnim egoističkim ponašanjem.“

Sensei se složio i nastavio:

„Zato je dječak odrastao zatvoren i nedruštven. Oštre promjene u raspoloženju bijahu mu svojstvene, od snažne uznemirenosti do duboke depresije. Kad je dječaku bilo osam godina, majka, pošto je bila katolkinja, poslala je mladog Adolfa u austrijski grad Lambach u župnu školu benediktinskog samostana, nadajući se da će postati svećenik. Ispostavilo se da taj samostan nije bio obično mjesto. Nije slučajno zgradu tog samostana krasila svastika, uključujući oltar i ulazna vrata. Zlatna svastika bila je i na grbu nadstojnika Theodora Hagena. Pod okriljem ovog katoličkog samostana krio se cijeli jedan tajni red, koji je, zapravo, prakticirao okultne prakse 'Slobodnih zidara' pod krinkom ezoterijskog znanja Istoka, koristeći njihove rituale sile.'

Jedne godine Adolfova boravka u samostanu, Teodor Hagen, nadstojnik samostana je preminuo. Nakon njegove smrti tamo je došao cistercitski redovnik Josef Lanz, koji je glavešinama samostana pokazao svoje 'vjerodajnice' iz samog Vatikana. Omogućen mu je pristup nekim od najčuvanijih spisa iz knjižnice ovog samostana. Ovi su spisi uključivali niz starih rukopisa koje je Hagen nekad donio s Bliskog istoka, kad je ispunjavao zadaću koju su mu zadali vođe ovog reda.

Josef Lanz proučavao je te dokumente i bio zadivljen ne samo informacijama koje je pronašao, već i praktičnim znanjem okultnih tehnika koje su budile određene sile i davale neke sposobnosti. Ali da bi ih mogao koristiti, trebao je imati svoj unutarnji krug. I dobio je pomoć u rješavanju tog problema. Mladi Adolf dospio je u Lanzov krug 'izabranih', divio se s djetinjastim povjerenjem i naivnošću pompoznosti crkvenih slavlja i mističnim obredima održavanim u samostanu. Dakle, on nije samo pjevao pjesme u dječjem zboru i služio za vrijeme mise…

Dječak se odmah počeo mijenjati. Dogodilo mu se spontano otkrivanje sile. Adolfova majka to nije mogla ne primijetiti. Kako je Adolf volio majku, rekao joj je ono što se svojima nadređenim zakleo da neće pričati nikome. Majka je bila prestravljena onim što je čula da njen voljeni sin tamo zapravo 'uči'. Znajući što se dogodilo u tom samostanu, nije samo odvela svog sina odande. Njihova obitelj brže-bolje je otišla u drugo mjesto, po odluci oca, koji se također bojao da će drugi to saznati. Iako je u službenoj verziji navedeno da je

dječak isključen iz škole samostana jer je uhvaćen kako puši u samostanskom vrtu... Ali koliko god se roditelji trudili, bilo je prekasno. Jer je spontano buđenje te sile dovelo ne samo do pozitivnih promjena kod dječaka (počeo je uspješno učiti, posebno teme koje su mu se sviđale, otkrio je očite liderske sposobnosti), nego i do negativnih manifestacija, koje su zapravo bile razlog zbog kojeg su mu roditelji prerano preminuli."

„Je li mu se to dogodilo na podsvjesnoj razini?" upita Nikolaj Andrejevič.

„Točno tako. Kasnije je Hitler, kao mladić, osobno stupio u kontakt s tim ljudima, napustio školu zbog njih i u stvari ostao nedovršenoga školskog obrazovanja. Treba spomenuti, počevši od godine kada je Adolfova obitelj tako brzo napustila to mjesto, ondje se dogodilo mnogo toga što je izazvalo niz drugih događaja. Josef Lanz napustio je samostan i promijenio ime u Lanz von Liebenfels. Podržan od određenih zainteresiranih osoba, predstavnika 'Slobodnih zidara', čije niti također vode do Vatikana, osnovao je 1900. 'duhovno' tajno društvo 'Red novog hrama' (ili 'Red novih templara'), a svoju su rezidenciju pronašli u Beču. Kasnije je izdao poznati magazin 'Ostara', nazvan u čast njemačke božice proljetnog svjetla mjeseca svibnja. Napisao je nekoliko knjiga. Glavne teme kojih se Lanz doticao bile su: Hiperborejci, Agarta, Šambala, Asgard, legendarna drevna prijestolnica, Thule.

Red novog hrama postao je jedno od središta okultnog pravca nazvanog 'Vienai', što na starogermanskom znači 'inicijacija'. Međutim, nije samo ovo društvo cvjetalo tih godina. Isti sponzorski korijeni 'Slobodnih zidara' izrodili su mnoge druge redove i tajna društva. Na primjer, jedan od ogranaka okultnog pravca 'Vienai', red Guida von Lista, austrijskog pjesnika i okultista, utemeljitelja djela škole runske magije. Razvio je čitavu teoriju o armanizmu koja je, prema njegovu mišljenju, predstavljala ezoterijski dio drevne njemačke religije i njezina tajanstvenog znanja. To su bili neobični zaključci čovjeka koji je svojedobno bio vrlo impresioniran knjigama o indijskom okultizmu, radom autora Blavatske, Nitzschea i, naravno, drevnom mitologijom njemačkog naroda.

U svakom slučaju, 'Slobodni zidari' su imali koristi od širenja takvih nacionalističkih pogleda među stanovništvom. Nastojali su otvoriti takve organizacije u različitim gradovima. U samom Münchenu 1918. godine pojavila se još jedna podružnica njihove lože, 'društvo Thule', pod vodstvom baruna Rudolfa von Sebottendorfa, čiji je službeni cilj svima zvučao prilično nevino: proučavanje drevne njemačke kulture.“

Kad je Sensei napravio malu stanku, Viktor je rekao:

„Ne mogu si zamisliti interes Vatikana za Šambalu.“

„'Slobodni zidari' uvijek su ganjali informacije koja se tiču Šambale“, odgovorio je Sensei.

„Vidiš kakav su procvat doživjela sva ta društva u to vrijeme“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Ma kakvi, dragi doktore, zanimanje za ovo znanje oduvijek je prisutno, a pokušaji osnivanja različitih društava ovog tipa nikad nisu prestali. I danas ih ima dosta. Baš zbog rata mnogi ljudi imaju sasvim dovoljno informacija o malom razdoblju vremena u vezi s ovim pitanjem. A pitanje Šambale bilo je važno u svim razdobljima... Dakle, nekoliko riječi o Hitleru. Adolfu su također bili zanimljivi svi ti okultni pravci, čitanje tih zapisa. I nije slučajno za ostvarivanje svojih mladenačkih planova odabrao grad Beč. Nije pokušao ući preko Bečke akademije likovnih umjetnosti, nego preko tajnog društva svojih 'starih prijatelja', koji su u to vrijeme bili u Beču i koje je rado posjećivao, čak i u okolnostima siromaštva i gotovo gladovanja u ovom gradu.“

„Ma da! Što ga je toliko privuklo?“ Stas je bio iznenađen.

„Prije svega, prakse.“

Ženja se s humorom usprotivio:

„Kako to da ga njegovi stari prijatelji nisu mogli nahraniti, zagrijati i zakloniti?“

„Navikli su da svatko rješava svoje probleme“, odgovorio je Sensei. „Ideologija koju su veličali nije bila povezana samo s misticizmom, prioritetima nacionalnog okultizma, traženjem

Šambale, Grala, nego i s pitanjem vrhovnih židovskih svećenika, koji su namjeravali osvojiti cijeli svijet kroz marksiste koje su kontrolirali. O ovoj se temi aktivno raspravljalo u mnogim tajnim i otvorenim društvima 'Slobodnih zidara'. Zašto? Prvo, bila je popularna u različitim slojevima društva. Drugo, 'Slobodni zidari' su je samo koristili za ostvarenje namjera Arkona i pripreme svijesti stanovništva za predstojeći svjetski rat, da bi ljudi krenuli u osvajanje drugih zemalja i umirali za 'svetu' ideju oslobađanja svijeta od vlasti ovih židovskih svećenika."

„Pravi cirkus!" Viktor se nacerio. „Znači da su iskoristili mržnju ljudi prema Arkonima u korist tih istih Arkona?"

„Točno, kroz stimulaciju Životinjske prirode kod ljudi", Sensei se nadovezao na Viktorove riječi. „A kad je Prvi svjetski rat počeo, mnogi ljudi su ovaj rat shvatili ozbiljno, uključujući Hitlera, koji je, iako slabog zdravlja, išao kao dobrovoljac na front, pod utjecajem ovih ideja. A nakon rata i tako sramotnog poraza Njemačke, prisilne revolucije, uspostave Weimarske Republike, ovo stanje javnog mnijenja postajalo je još snažnije. Vraćajući se iz rata Hitler je ponovno posjetio svoje stare prijatelje iz tajnog reda, koji su živjeli u Münchenu. U to vrijeme 'Slobodni zidari' su trebali što više unaprijediti svoje ljude, ne samo u državnim institucijama Njemačke, nego i u raznim političkim strankama, kako bi se utro put Drugome svjetskom ratu."

Andrej upita: „Dakle, Arkoni su se odmah počeli pripremati za planirani Drugi svjetski rat?"

„Kao što sam rekao, planiraju svoje akcije mnogo desetljeća unaprijed. Stoga su Arkoni svojim planovima predvidjeli ne samo Prvi i Drugi svjetski rat, već, na žalost, i najveći - treći svjetski rat..."

„Treći svjetski rat?" gotovo jednoglasno su pitali stariji momci.

„Da. Pričat ću vam o tome... malo kasnije. Tako, stvarajući uvjete za Drugi svjetski rat, masoni su, slijedeći planove Arkona, iskoristili sve svoje pričuve. Za 'štićenike' poput Hitlera određeni su posebni poslovi. Prvo je Hitler imenovan u službe koje su bile zaokupljene špijuniranjem različitih sitnih političkih sindikata, stranaka koje su u to vrijeme obilato nicale u Njemačkoj. Prikupljao

je informacije o njihovim programima, ciljevima, svjetonazoru i istodobno je promatrao taktiku ponašanja stranačkih lidera, njihov način predstavljanja, najuspješnije teme za govore.

Nakon toga Hitler je uskoro poslan u Njemačku radničku stranku koja je osnovana na inicijativu Sebottendorfa zbog nastojanja 'braće' iz lože, novinara Karla Harrera i strojničara Antona Drexlera. Uzimajući u obzir Hitlerove sposobnosti u političkoj propagandi, obdarenost unutarnjom snagom, znatan utjecaj misticizma na njegovu svijest, kao i višegodišnje prisustvo i ovisnost o unutarnjem krugu tajnog reda, sve ga je to učinilo jednim o kandidata za ulogu 'fuehrera' (vođe), koji je trebao pokrenuti rat koristan za Arkone.“

„Jedan od kandidata? Bilo je i drugih?“ upita Viktor.

„Sigurno. Ljudi Arkona su ozbiljno radili s njima... Hitlera su upoznali s arhitektom Alfredom Rosenbergom i novinarom dramaturgom Dietrichom Eckartom, koji su bili članovi društva 'Thule'. Tijekom sljedeće tri godine aktivno su ga pripremali za javne nastupe. Eckart je trenirao Hitlera ne samo da govori pred javnosti, nego i da znalački iznosi svoja razmišljanja u pisanom obliku. Štoviše, stalno su ga punili informacijama o tajnom učenju reda i općoj političkoj teoriji prikladnoj za javne mitinge. Koristio se nekim tehnikama i vježbama koje je naučio kako bi Hitler pojačao osobnu snagu utjecaja na ljude, uz pomoć posebne skupine spiritista koja ga je podržavala za vrijeme mitinga.

Hitler je počeo brzo rasti kao javni govornik, stječući popularnost u različitim društvenim skupinama i neprestano povećavajući broj svoje publike. Kad je stranka brojčano značajnije narasla, reorganizirali su je i iz rukovodstva udaljili staru garnituru. Hitler je postavio ljude 'pogodne' za red na odgovorna mjesta za financijska i organizacijska pitanja. Utvrdili su princip vođenja i dali stranci novo ime, Nacionalsocijalistička njemačka radnička partija (NSDAP). Usput, riječ 'nacist' je određena kratica riječi 'nacionalsocijalistički'. Simbol stranke postala je drevna svastika, kao i prastari i važni za okultiste pozdrav 'Heil!' s gestom ispružene ruke. Zapravo, nisu osnovali samo Hitlerovu stranku, već i čitav red po principu viteških redova srednjega vijeka. Organizirali su oružane odrede: za čuvanje partijskih sastanaka i sjednica,

odrede 'smeđih košulja' (SA) i za fuehrerovu osobnu vjernu 'stražu', 'crne košulje' (SS). Uspostavili su strogu disciplinu. U stvari, Hitlerova stranka NSDAP bila je poput države u državi, kopirala je važna državna tijela i sustav podružnica javnih organizacija, sindikate koji su uključivali krugove mladih, intelektualce, radnike itd. Imali su čak i svoju terorističku organizaciju. A ono što bih posebno želio napomenuti je da su stvorili piramidalni sustav vodstva. Stranka je počela aktivno propagirati rasizam, antisemitizam, držala govore protiv za Njemačku sramotnoga Versajskog ugovora i načela liberalne demokracije. Cilj im je bio u svoje redove privući što je više moguće 'uvriđenih i ogorčenih' ljudi te maksimalno povećati biračko tijelo ove stranke.

Međutim, karijera bilo kojeg političara ne temelji se samo na govorničkim vještinama i organizacijskim sposobnostima, nego više na stalnome i izdašnom financiranju. Danas se u mnogim povijesnim zapisima može pročitati da su prve Hitlerovu stranku sponzorirale žene bogatih bavarskih tvorničara. Ipak, nije bilo baš tako. Te su informacije namjerno ukorijenjene u 'povijest' za mase kako bi se sakrila istina o izvorima financiranja Hitlerove stranke i Drugoga svjetskog rata općenito.“

„Dakle, kako je moguće sakriti 'povijest' od svih?“ pitao je Andrej zapanjeno.

„Vrlo jednostavno. 1946. Rockefellerova zaklada uložila je veliku svotu novca kako bi se svjetskoj javnosti predstavila određena službena verzija Drugoga svjetskog rata, koja bi sakrila istinite podatke o izvorima financiranja ovog rata, zahvaljujući čemu je osnovan nacistički poredak i, što je još važnije, da bi se sakrila sva okultna i mistična pozadina nacizma koja na svome čelu jasno otkriva Arkone.“

„Ovo je novost!“ Viktor se iznenadio.

„Pažljivo pogledajte povijest koja je predstavljena masama, počevši od školskih udžbenika. U pravilu, cilj je posebno usmjerene propagande Arkona pripisati sve greške i nedaće jednoj osobi ili, obrnuto, pripisati sve najbolje jednoj osobi, čime vašu daljnju znatiželju zaključavaju na njihovim osobnim odlikama. Ali iz nekog razloga kriju glavno, ono što je oblikovalo poglede te osobe ili od

koga ih je stekla, tko je tu osobu doveo na vlast, razvikao je i učinio svjetski poznatom, a prije svega, tko je financirao njen uspon. Jer ako to znate, lako možete shvatiti tko pomiče konce ove 'marionete'.“

„Je li Hitler također bio marioneta Arkona?“ Kostja upita hitro.

„Naravno... reći ću i više. Čak i nakon Adolfove smrti, poslije rata, kad bi se pojavile knjige s detaljnim informacijama o ovom pitanju, koje su ukazivale na prave majstore ove javne marionete (jer to je bilo teško u potpunosti sakriti, pogotovo zbog tolikih svjedoka), ti su zapisi bili odmah otkriveni, izbrisani i zabranjeni od 'saveznika'.”

„Žurno su djelovali!“ Volođa je procijenio vojnim pojmovima.

„Dakle, što se tiče financiranja dotične Hitlerove stranke. Odakle su se u Njemačkoj pojavile ogromne količine novca za uspostavu nacističkog režima? Ona se u to vrijeme gušila plaćanjem goleme vojne reparacije (nametnute od Arkona njemačkom narodu kroz Versajski ugovor, kada su započeli rušenje njemačkoga monetarnog sustava i kroničnu inflaciju). Prije nego što odgovorim na ovo pitanje, želio bih vam skrenuti pažnju na to kako su Arkoni izveli trik sa shemom uzimanja dvostrukog profita od njemačkog naroda nakon Prvoga svjetskog rata. Prvo, Arkoni su (preko svojih organizacija) u konačnici dobili znatne količine novca od plaćanja ratne odštete, jer su bili glavni vjerovnici zemalja koje su pretrpjele rat. Drugo, za plaćanje tih svota prisilili su Njemačku da uzme zajam od istih međunarodnih bankara. A kako bi omogućili besramnu pljačku njemačkog naroda, ovi međunarodni bankari osnovali su u Švicarskoj Banku za međunarodna novčana poravnanja ili, na drugi način se naziva Bankom za međunarodna poravnanja. Uz njenu pomoć bili su u mogućnosti vršiti reparacijske isplate, tako da je novac s računa jedne države, na primjer Njemačke, prebacivan na račun druge države koja je imala račun u toj banci. Jasno, međunarodni bankari uzimali su prilično visoke provizije i naknade na ove transakcije... Pod 'pokrićem' svih ovih izdanih kredita, ogroman kapital je ulazio u Njemačku, posebice prije 1924., pod pritiskom 'poslovnih ajkula' Arkona svih naroda, uključujući američki.“

„Iz Amerike?“ iznenađeno je upitao Viktor.

„Da. Hitlerov ratni stroj počeli su graditi na temelju američkog kapitala.“

„Ali zašto prije 1924. godine?“ upita Nikolaj Andrejevič.

„Zato što je ova godina postala polazna točka za navijanje satnog mehanizma 'bombe' koju su Arkoni napravili radi pokretanja svjetskog rata. Do 1924. pripremili su nekoliko glavnih okvira. Prvo, bio je gotovo spreman kandidat koji bi pokrenuo ovaj rat. A najvažnije je bilo prebacivanje potrebnog novca u Njemačku, za totalno napredovanje ovog vođe prema vlasti. Osim toga, počeli su okupljati okultne sile Arkona, koje su tvorile glavnu jezgru nacizma. 1924. godine pristigli su neki njihovi azijski predstavnici. Usput, nekoliko riječi o njima. Već 1926., zbog tajnog djelovanja Karla Haushofera (razgovarat ćemo više o njemu kasnije) u Njemačkoj, osobito u Münchenu i Berlinu, tamo su se počele pojavljivati čudnjikave 'kolonije' Tibetanaca i hinduista. U stvari, bili su to članovi tajnoga crnomagijskog reda koji je objedinjavao predstavnike redova 'Zelenog zmaja' i 'Žutih šešira'.

Drugo, u 1924. godini realizirani su planirani događaji na međunarodnoj razini. 'Poslovni krugovi' Velike Britanije, SAD-a i Francuske zalagali su se za proširenje gospodarske suradnje s Njemačkom, zbog koje je došlo do spajanja njemačkog, američkog i britanskog kapitala kroz stvaranje zajedničkih poduzeća i bankarskih organizacija. Na primjer, uzmimo međunarodni kartel 'I.G. Farbenindustrie' ('I.G.' je kratica, u prijevodu 'zajedništvo interesa'), koji je kontrolirao kemijsku i farmaceutsku industriju u cijelom svijetu i, naravno, predstavljao snažnu političku i ekonomsku silu. Središte mu je smješteno u Njemačku. 93 zemlje su sudjelovale u njegovu radu. Bio je jedan od najvećih koncerna na svijetu. Za Njemačku je 'I.G.Farben' proizvodio gotovo polovicu ukupne količine benzina, a tijekom rata njegove su tvornice proizvodile i plin za plinske komore. Gotovo cijela vrhuška ovoga međunarodnog kartela pripadala je 'Slobodnim zidarima', a bili su vlasnici velikih poduzeća i visoko rangirani državni dužnosnici, uključujući i one iz SAD-a. Izvršni direktor 'I.G.Farben' Hermann Schmitz bio je u isto vrijeme član upravnog vijeća 'Deutsche Bank' i Banke za međunarodna poravnanja.“

„Eto ti ga na!“ Viktor se iznenadio.

„Da, stvarno je bilo tako. Na primjer, evo imena glavnih veza sa 'Slobodnim zidarima' koji su aktivno sudjelovali u financiranju nacista... Bio je tu predsjednik Njemačke 'Reichsbank' Hjalmar Horace Greeley Schacht. Kasnije je postao nacistički ministar ekonomije. Usput, obitelj Schacht dugi niz godina pripada međunarodnoj financijskoj eliti. I nije slučajno Hjalmar Schacht postao glavni njemački predstavnik američke financijske kompanije Morgana... Osim njega, pripadali su im Averell i njegov brat Roland Harriman, američki financijeri i članovi reda 'Lubanja i kosti'. Ove transakcije organizirali su putem 'Union Banking Corporation' sa sjedištem u New Yorku, koja je predstavljala zajednički pothvat njemačkog industrijalca Thyssena i Harrimana. Usput, četiri od osam direktora te banke bijahu članovi reda 'Lubanja i kosti'. I općenito, treba reći da je Roland Harriman financirao i Sovjetski Savez i naciste preko banke 'Brown Brothers Harriman and Co'. Želio bih vam skrenuti pozornost na činjenicu da je jedan od njenih najvjernijih zaposlenika bio Prescott Bush, koji je kasnije postao direktor 'Union Banking Corporation'...“

„Bush?!“ upita zapanjeno Nikolaj Andrejevič. „Je li, kojim slučajem, riječ o rođaku sadašnjeg predsjednika SAD-a Georgea Busha?“

„Naravno da mu je bio rođak. Bio je to njegov otac! Općenito, treba primijetiti da je ovaj Bushov klan samo ogledni primjer aktivnog rada 'Slobodnih zidara'. Aktivno su sudjelovali u realizaciji tajnih planova Arkona tijekom Prvog i Drugog svjetskog rata. Na primjer, Prescottov otac, Samuel Prescott Bush, bio je pripadnik 'War Industies Board-a' tijekom Prvoga svjetskog rata i bio je odgovoran za opskrbu vojske streljivom.“

„Streljivom?” opet je upitao Volođa. „To je zlatni položaj“.

„A nakon Prvoga svjetskog rata došao je na položaj prvog predsjednika Nacionalnog udruženja proizvođača i ekonomskog savjetnika američkog predsjednika Herberta Hoovera. I nije se slučajno tih godina (1929.-1933.) tamo dogodila umjetno proizvedena snažna ekonomska kriza u SAD-u zvana 'Velika depresija'... Punac Prescotta Busha, George Herbert Walker, bio je

veliki financijer, koji je u New Yorku osnovao tvrtku 'Brown Brothers Harriman'. Također je sponzorirao izbornu kampanju predstavnika 'Slobodnih zidara' koji je zamijenio Herberta Hoovera na mjestu predsjednika SAD-a, Franklina Delanoa Roosevelta, iz obitelji zemljoposjednika i utjecajnoga poslovnog čovjeka s 'dobrim vezama u političkim krugovima'... Da... I Prescott i George Bush bili su aktivni članovi reda 'Lubanja i kosti'...“

„Lubanja i kosti? Pa to su bili pravi gusari“, nacerio se Stas.

„Točno, na Arkonskom moru“, dodao je Ženja.

„Dakle, tijekom Drugoga svjetskog rata, kada su novinari prokljuvili tko je sponzorirao naciste, protiv koga su se SAD borile, započelo je sudsko ispitivanje tijekom kojeg su izronila imena Harriman i Prescott Bush. Ali uskoro je nastala tišina po ovom pitanju. Usput, ne bez sudjelovanja Allena Dullesa, koji je bio odvjetnik Prescotta Busha.“

„Allen Dulles?“ Voloða se iznenadio. „Direktor CIA?”

„Direktor je postao nešto kasnije, nakon rata. A za to vrijeme bio je suvlasnik odvjetničkog ureda u New Yorku, koji je pripadao njegovu bratu Johnu Fosteru Dullesu. Ovaj ured zastupao je interese još jednoga od najvećih sponzora nacista, naftne kompanije 'Standard oil', koja je pripadala Rockefelleru. Iste 1942., za odgovarajuće 'zasluge' Allen Dulles imenovan je šefom europskog odjela novoga američkog Ureda za strateške službe. Zbog svojih novih ovlasti, na zahtjev 'Slobodnih zidara' produbljuje svoj kontakt s Himmlerom (koji je već sljedeći godine (!) doveden na mjesto ministra unutarnjih poslova nacističke Njemačke), uspostavlja obnovljenu tajnu suradnju s SS-ovcima. A 1953. Allen Dulles postao je direktor CIA (osnovana 1947., umjesto raspuštenog Ureda za strateške službe, inkriminiranog zbog veza s nacistima).“

„Vic!“ nasmiješio se Viktor, „Istina je: mijenjaju se natpisi, ali glavni igrači ostaju isti!“

„Da, Allen Dulles je ozbiljan igrač. Nije ni čudo. On potječe iz obitelji igrača, takoreći pripremljeni polugotov materijal za šahovsku figuru Arkona. Djed Allena Dullesa bio je državni tajnik 23. američkog predsjednika Benjamina Harrisona (usput rečeno,

unuk 9. američkog predsjednika, takoreći posljednjeg predsjednika državljanina Velike Britanije, čiji je otac bio jedan od potpisnika Deklaracije o neovisnosti). Ujak Allena Dullesa, Robert Lansing, služio je na istoj poziciji pod 28. predsjednikom, Thomasom Woodrowom Wilsonom, za čije su administracije SAD ušle u Prvi svjetski rat, a bio je i jedan od pokretača osnivanja Lige naroda. A što je tek bio stariji brat Allena Dullesa John Foster Dulles!“

John Foster Dulles, koji je zauzimao utjecajne državne položaje u SAD-u (uključujući i mjesto državnog tajnika pod predsjednikom Eisenhowerom (1953.-1961.), također je bio jedna od značajnih figura u organizaciji 'Slobodnih zidara'. Usput, još je bio i upravitelj Rockefellerove zaklade. Ovaj je čovjek učinio puno na realizaciji planova Arkona koji se tiču Drugoga svjetskog rata, a posebno poslijeratnoga svjetskog poretka i rasporeda snaga u njemu, sudjelovao je u osnivanju UN-a (čak je sastavio Povelju UN-a), vojnim blokovima poput NATO-a, ANZUS-a i SEATO-a, kako bi se suprotstavili Rusiji ili, točnije, SSSR-u. Nije slučajno objavljen njegov poznati esej 'Šest stupova mira'...“

„Šest? Opet šest!“ Ženja se nasmijao.

„Točno, stupovi... ili, preciznije, potporni stupovi Arkona“, kimnuo je Stas.

„Dakle, Sensei“, razvuče Nikolaj Andrejevič, „svakom minutom priče me sve više i više impresioniraš.“

„Ja?!“ nasmiješio se Sensei. „Samo govorim istinu i pričam o povijesti kakva jest.“

„Pa“, izgovorio je Volođa. „Istina uvijek impresionira... Istina je da se na ovom svijetu *ništa* nije promijenilo.“

„Nažalost“, dodao je Sensei. „Dakle, vratimo se godini 1924... Planirani događaji Arkona iz 1924. doticali su se ne samo političkih promjena u nekim zemljama Europe, nego i izmjene političkog pravca vlasti u Sovjetskom Savezu.“

„Što misliš pod izmjenom političkog pravca?“ Stas nije shvatio. „Jesam li dobro shvatio, riječ je o Sovjetskom Savezu?“

„Da. Stvar je u tome što su drugu revoluciju u Rusiji (mislim na Veliku oktobarsku socijalističku revoluciju), koju je sredila Lenjinova ekipa nakon uništenja Ruskog Carstva od strane Kerenskog, također financirali Arkoni. Molim vas da obratite pozornost na sam proces ove igre Arkona, kako se odvijala. Kad je Veljačka buržoaska revolucija u Rusija započela, Lenjin i mnogi njegovi drugovi bili su u to vrijeme u emigraciji, u 'neutralnoj' Švicarskoj. Za njih je ova 'buržoaska revolucija' bila neočekivana vijest. Ali kada su se požurili u Rusiju, vlasti Rusije, Njemačke, Austrije, Velike Britanije su odbile dopustiti Lenjinu i njegovu timu prolazak kroz svoje zemlje te su ih blokirali u Švicarskoj uz pomoć europskih država koje su podržale ovu odluku. Tek u travnju 'sve ove zemlje' su dale isto neočekivano odobrenje za tranzit Lenjina i njegova tima kroz europske zemlje do Rusije. To još jednom naglašava kako su Arkoni manipulirali ljudima u svojoj igri i pomicali ih poput figurica na nova polja u određeno vrijeme i na određenom mjestu.

Kad je Lenjin došao na vlast, Arkoni su ga, naravno, okružili svojim ljudima radi kontrole. Međutim, Lenjin nije bio jednostavan čovjek. Imao je vlastiti visokodosljedni tim na čelu s Feliksom Dzeržinskim, koji je jasno razumio cijelu igru Arkona, njihove ciljeve i zadaće. Dolazeći na vlast, Lenjin i njegova grupa počeli su intenzivno tražiti kontakt sa Šambalom, kako bi se otarasili vlasti Arkona.“

„Želiš reći da je on igrao dvostruku igru?“ upita Nikolaj Andrejevič.

„Tako je. Lenjin je pokušao zemlju izvesti iz krize. A kad su jasni ciljevi suprotstavljanja namjerama Arkona počele biti očite kroz konkretne akcije, Arkoni su ga se odlučili riješiti i zamijeniti ga svojom lutkom. Već od 1922. god., imajući u vidu Lenjinovo loše zdravstveno stanje, bio je de facto zbačen s vlasti imenovanjem Staljina. I pored činjenice da se stari Lenjinov tim trudio boriti s tom 'gruzijskom i židovskom mafijom', razumijevajući kakvu će prijetnju ona donijeti državi, nakon Lenjinove smrti (21. siječnja 1924.), već za četiri mjeseca, tijekom trinaestog kongresa Radničke i seljačke stranke, Staljin je izabran na mjesto Generalnog sekretara. A to se dogodilo unatoč pisanoj volji Lenjina da se ni u

kojem slučaju ne postavi Staljina na ovo mjesto. A zapravo su oni koji su podržavali Staljina kasnije sami platili svojim životima.

Nakon Lenjinove smrti i Staljinova imenovanja, gotovo odmah su neke zemlje, uključujući Veliku Britaniju, Francusku i Italiju, priznale SSSR i s njim uspostavile diplomatske odnose. Kao što naslućujete, ni to se nije dogodilo 'iznenada'. Treba napomenuti da Staljinu nije dugo bio drag privid vlasti, kad je konačno shvatio da se nalazi pod kapom Arkona. Ali o tome ću vam pričati kasnije.

Dakle, vratimo se u Njemačku 1924. Do ove godine 'Slobodni zidari' učinili su da se Hitlerovo ime pročuje ne samo u cijeloj zemlji, već i u inozemstvu. Jer usprkos činjenici da je ideološki potencijal Hitlerove stranke snažno nadirao, ta je stranka postojala samo u Bavarskoj ili, točnije, u Münchenu. Izvan ovog mjesta malo je ljudi znalo za nju. Kako bi se uklonila ova slaba točka i da bi se njihova marioneta Hitler učinila poznatom posvuda, 8. studenog 1923. su isprovocirali ono što se danas u povijesti naziva 'Hitlerov puč' ('Pivnički puč').“

„Pivnički puč“? Znači li to da su se svi klatarili od piva?“ izgovori Ženja, jedva se suzdržavajući od smijeha.

„Aha, a Hitler najviše!“ nasmijao se Stas.

Sensei se smijao zajedno s momcima.

„Povjesničari su ga tako nazvali jer se vjeruje da je odluka o pokretanju 'nacionalne revolucije', na koju je Hitler pozivao u obliku 'križarskog rata prema Berlinu', kako bi se svrgnulo 'židovske i marksističke izdajnike', donesena u jednom od münchenskih pubova, gdje se odigrala glavna radnja političke igre 'puča'. „

Volođa se nacerio i rekao basom:

„U stvari, takve odluke s velikim ulozima se zapravo ne donose zbrda-zdola. Novac voli trijezne glave.“

„To je istina“, složio se Sensei. „Dakle, sljedeći dan nakon ovog događaja Hitler je priredio demonstracije, kao predstavu, i zajedno s ostalim stranačkim liderima vodio kolonu nacista koja se kretala prema središtu grada. Tamo ih je čekao kordon policije i

otvorio vatru na demonstrante. Hitlera su odmah odvezli specijalnim automobilom njegovih 'pristaša'. Puč nije uspio. Odnosno, sve je odsvirano po notama. Kao rezultat svega, Hitler je postao poznat ne samo u Njemačkoj, nego i u inozemstvu. U Njemačkoj su o njemu pisale sve novine, a tjednici su čak objavljivali njegove portrete.

Kasnije se ova predstava odigrala zanimljivo za sve, i za obične ljude, a posebno za njene režisere. Uzimajući u obzir psihologiju mase (budući da ljudi vole 'uvrijeđene i povrijeđene' s kojima se mogu poistovjetiti), sljedeću scenu su odigrali za Nijemce. Hitler je bio procesuiran 'zbog veleizdaje'. Iako je od samog početka od svojih 'tutora' iz tajnog reda obaviješten da će puč propasti te da će ga uhititi i zatvoriti... ne zadugo, radi ostvarenja ciljeva. Naravno, Hitler se ponaša kako mu je rečeno, neustrašivo pretvara birtiju u propagandističku tribinu, optužuje vlast i kune se da će doći dan kad će poduzeti akciju protiv nje, dakle u stvari otvoreno iznosi ono što je ključalo među običnim ljudima. Plus dobro plaćeni (od sponzora) neophodni članci u popularnim novinama i Hitler odjednom postiže slavu nacionalnog heroja, 'domoljuba i beskompromisnog borca protiv ljevice'.

Adolf je osuđen na pet godina zatvora u Landsbergu. Umjesto ovog roka, moglo bi se reći, tamo je slobodno živio tek nekoliko mjeseci. Štoviše, tijekom tog vremena 'Slobodni zidari' ozbiljno su počeli učiti Hitlera 'istinskom znanju o kontroli masa' i tajnoj okultnoj znanosti o utjecaju. Zatvor je bio prilično zgodno, udaljeno mjesto za ove ciljeve, čuvano od stranih očiju i ušiju.

Hitler je tamo bio zatvoren ne bilo s kim, već u društvu tridesetogodišnjeg Rudolfa Hessa. Bio je to čovjek koji mu je postavljen za osobnog pomoćnika (službeno je bio imenovan na tu funkciju 1925.), a istovremeno ga je nadgledao. S druge strane, Rudolf Hess je bio učenik Karla Haushofera, generala i predavača na sveučilištu u Muenchenu. Ovaj 'profesor' počeo je redovito posjećivati Hitlera u zatvoru i držati mu višesatna predavanja. Moram spomenuti da je Haushofer bio svojevrsna 'javna' figura 'Slobodnih zidara'. Pripremajući Hitlera za predavanja, iznova i iznova je tražio savjete od 'Slobodnih zidara' visokih činova, kao i od 'tibetanskog monaha' koji je na Zapadu dobio nadimak 'Čovjek

sa zelenim rukavicama', koji zapravo nije bio 'monah', ali je bio osoba u strukturi okultnoga tajnog reda 'Zelenog zmaja'.

Želio bih vam ukratko reći tko je taj čovjek, Karl Haushofer. Rođen je 1869. u Münchenu. Otac mu je bio profesor ekonomije. Karl je završio Bavarsku vojnu akademiju i odabrao vojnu karijeru. 1896. oženio se Marthom Mayer-Doss, kćerkom židovskog odvjetnika. Par je pripadao plemenitoj aristokraciji. Haushofer je ispunjavao različite diplomatske zadatke u Jugoistočnoj Aziji, gdje je upoznat s predstavnicima tajnog reda 'Zeleni zmaj', pod čijim je utjecajem formiran njegov glavni svjetonazor, te je stekao znanje o okultnim znanostima. Posjetio je Indiju, Koreju, Mandžuriju, Rusiju. I nije slučajno 1908. - 1910. Karl Haushofer imenovan njemačkim vojnim atašeom u Japanu. U Tokiju je iniciran u tajni red 'Zelenog Zmaja', postao je njegov član i zahvaljujući tome se zbližio s carevom obitelji, japanskom samurajskom elitom. Kasnije, baš zbog ove inicijacije, nailazio je na širom otvorena vrata 'budističkih samostana' u Lhasi, jednog od najutjecajnijih tajnih društava u Aziji, sekte 'Žuti šeširi' ili, još se nazivaju i 'Zlatnim šeširima'. Treba spomenuti da su 'Žuti šeširi', u svojoj osnovi 'kanduč kog roda', kao i elita 'Zelenog zmaja'. Samo što se Kanduci ne mogu ni usporediti s tim stvorovima.“

„Kanduci? Tko su oni?“ upita Andrej.

„Pričat ću vam jednog dana... Dakle, upravo zbog ove inicijacije u red 'Zelenog zmaja' Haushoferova karijera naglo je krenula uzlaznom putanjom - tijekom godina Prvoga svjetskog rata postao bi, kako kažu, 'mladi general', podnoseći ostavku kao general-major.“

„Koliko je podmukao taj red 'Zelenog zmaja' ako posjeduje takve veze, utjecaj i mogućnosti?“ upitao je Voloða. „Nikad nisam čuo za njega.“

„Nije ni čudo. To nije običan red“, primijetio je Sensei. „Okultna jezgra ovog reda vrlo je blizu vrha Arkona. A trebao bih reći da ih se i sami Arkoni boje. Pošto su Arkoni samo ljudi, a ovi... Okosnica ovog reda postoji od pamtivijeka, a u stvari su njegovi članovi, ako hoćete, desna Arimanova ruka. Oni više nisu ljudi. U punom smislu riječi su čudovišta. Nekada davno su bili ljudi,

izabrali su put koji je predložio Ariman i željeli postati ne samo bogati i moćni, nego i živjeti 'vječno unutar tijela'."

„Je li zaista moguće biti 'vječno u tijelu'?" Slavik se iznenadio.

„Ne, naravno. Svaka tvar bit će prije ili kasnije uništena. Svojstvo vječnosti posjeduje samo duša i samo u slučaju kada duhovno sazrijeva. Ali pod arimanskim izrazom 'vječni život' podrazumijeva se svjesna reinkarnacija iz jednog tijela u drugo, na štetu duše, koja je, kao rezultat takvih manipulacija, u potpunosti uništena u samo 10-12 reinkarnacija, a materijalizirano čudovište nestaje zauvijek. Odnosno, dok običan čovjek, doživljavajući 'nesvjesne' reinkarnacije, ima priliku osloboditi se i doći do najviših duhovnih sfera te doseći istinsku vječnost zbog svoje duhovne marljivosti u unaprijed određenome životnom roku, čudovištu je ta prilika uskraćena zauvijek. Ali ovo mnogo kasnije spoznaje čovjek koji je izabrao put čudovišta, s iskustvom 'svjesnih' reinkarnacija. Osim toga, stvor počinje brzo spoznavati konačnost svoga postojanja, postaje u potpunosti ovisan o željama Arimana, jer svaka njegova neposlušnost može dovesti do potpunog uništenja prije vremena. Ali u početku nitko tom čovjeku ne govori o Arimanovoj zamci, sve je skriveno pod iluzijom zadovoljavanja vlastitih duhovnih stremljenja i svijetlih izgleda za 'vječni život' u tijelu na Zemlji."

Iznenađeni Ruslan je ponovno pitao, kao da nije čuo sve što je Sensei upravo rekao:

„Svjesna reinkarnacija? Mogu zamisliti koliko znanja imaju!"

Sensei se gorko nasmiješio:

„To je ozbiljno znanje, zato ih se Hitler bojao. Vladaju dovoljnom silom za izvući čovjeka iz kruga reinkarnacija i potpuno ga uništiti..." odgovorivši Ruslanu, Sensei se prebacio na glavnu priču. „Dakle, što se tiče Karla Haushofera. U redu 'Zelenog zmaja' predočili su mu temeljnu stvar, koja je kasnije postala glavni cilj njegova života. Detaljno su mu opisali ideju koju on u kasnijem radu naziva 'teorijom o geopolitičkom ujedinjenju Euroazije' u kontinentalni blok - od Azora do Tokija. Temelj te geopolitike je

teorija o pokretnim granicama, koja predviđa nužnost preispitivanja postojećih granica. Svijet se dijeli na dva dijela - kopnene i pomorske države. U svim je slučajevima određen jedan neprijatelj - anglosaksonski svijet - Engleska i SAD, koji 'pokušavaju osvojiti kontrolu nad cijelim svijetom', kao vodeće pomorske države. Izbor je ovakav: ili pasti u ropstvo 'anglosaksonskoga kozmopolitskog kapitalizma' ili organizirati zajedničku geopolitičku revoluciju u Europi, uz bliski savez s Azijom. Sve je to predstavljeno pod jednim kodnim nazivom – 'Novi svjetski poredak'."

„Novi svjetski poredak?!" Volođa je bio zapanjen, „Ali Arkoni..."

„U pravu si. Sva ova inicijativa i planovi za 'Novi svjetski poredak' potječu baš od Arkona. Njihov cilj je kroz ratove podijeliti cijeli svijet na dvije velike države. A onda ih sve ujediniti u jednu državu s jedinom Svjetskom vladom pod njihovim vodstvom, s novom, totalno poslušnom vrstom ljudi (s potpunom dominacijom odlika Životinjske prirode) i ravnodušnim ubijanjem svakoga tko bi proturječio ovoj vladi. Zato oni, da bi postigli navedene ciljeve, obavljaju poslove preko društava koja su pod njihovom kontrolom, tajnih i onih javnih. Obratite pažnju na činjenicu da oni de facto narode SAD-a i Velike Britanije proglašavaju neprijateljima Istočnog bloka, ali ne i tu jadnu malu skupinu židovskih svećenika koji koriste vlade ovih naroda za svoje interese i sukobljavaju ih s drugim državama."

„Laži na sve strane!" Viktor izgovori s osmijehom, šokiran iznesenim informacijama, kao i svi mi.

„Šta se čudiš? To je Arimanova škola. Koriste pozitivna stremljenja ljudi kako bi ih preusmjerili u negativno i za svoju korist. Nevjerojatno iskrive znanje. Evo vam jednostavan primjer. Zašto se nakon nacista počeo popularizirati potpuno negativan stav prema Šambali, kao da je to 'strašno čudovište' koje negdje postoji i vlada svijetom. Ovu su legendu nacistima ispričali isti oni 'inicirani' članovi reda 'Zelenog zmaja'. Prema njihovim bajkama, 'prije trideset ili četrdeset stoljeća' u pustinji Gobi, koja se nalazi u središnjoj Aziji, postojala je visokorazvijena civilizacija. Kao rezultat katastrofe, Gobi se pretvorio u pustinju, a preživjeli su emigrirali,

ili na sjever Europe ili na Kavkaz. Navodno ti emigranti predstavljaju glavnu rasu čovječanstva, njegov arijski sloj. Učitelji ove visokorazvijene civilizacije, koji su zbog svoga posebnog znanja nazivani 'sinovima izvan uma', naseljavali su se u špilje pod Himalajama. Tamo su se podijelili u dvije grupe. Jedni od njih krenuli su putem 'desne ruke', drugi prema 'lijevoj ruci'. Središte desnog puta bilo je Agharti, skriveni grad dobra, kontemplacije, 'hram nemiješanja u ljudski život'. A drugi put išao je kroz Šambalu, grad nasilja i moći, čije sile vladaju ne samo stihijama, već i masama ljudi, ubrzavaju dolazak čovječanstva u ' prijelazno vrijeme'. I najvažnije, inicirani članovi 'Zelenog zmaja' ističu da magi-vođe različitih ljudi mogu sklopiti sporazum sa Šambalom putem zavjeta i žrtvovanja. Na temelju cijele ove lažne legende usadili su u Haushofera, a preko njega u sav njemački narod, misao o 'nužnosti približavanja izvornim korijenima' kroz alijanse ili osvajanje čitave Istočne Europe, Pamira, Tibeta, Turkistana, Gobija, jer oni koji kontroliraju te ključne regije će navodno kontrolirati cijeli svijet.“

„Kakva glupost!“ nasmijao se Ženja.

„Glavni nacisti su, s druge strane, to smatrali 'tajnim znanjem'. Najgora i najsmješnija stvar je da su onoga 'tibetanskog monaha' sa zelenim rukavicama, s kojim su Hitler i vrhuška tajnih društava unutar III. Reicha bili u stalnom kontaktu, zvali 'Čuvarem ključa', i neprestano su kružile glasine da on navodno zna za ulaz u Agharti (Aryanu).“

„U Arimanu? Ne sumnjamo u to!“ Ženja se nasmijao opet s našom grupom.

„Zašto su toliko iskvarili informacije o toj Šambali?” upita Viktor Senseja.

„Znate, Šambala sadrži vrlo ozbiljno znanje, to je čuvar Grala između vremena globalnog izbora. Arkoni dobro znaju da je ovo jedina sila protiv koje su zaista nemoćni, zbog čega nastoje učiniti sve da bi srozali mišljenje ljudi o Šambali. Iako je Šambala neutralna prema ljudskom društvu, budući da je razvoj društva osobni izbor samih ljudi, u nekim rijetkim iznimnim slučajevima, međutim, pruža duhovnu pomoć ljudima, iako je ta pomoć prilično

neizravna. Šambala svijetu ljudi donosi istinu i znanje. Ali izbor je prepušten ljudima. To je kao svjetlost. **Ako ljudi žele vidjeti svjetlost, nije da samo opažaju njenu čistoću, nego je prenose i na druge ljude. I sa svakim novim bljeskom svjetlosti manje je tame u svijetu. Ako čovjek vidi svjetlost, ali ugasi je, tama se širi. Svi koji su primili svjetlost postaju njezini nositelji. I samo osobni izbor čovjeka određuje koliko će svjetla biti oko njega i općenito u cijelom svijetu.**“

„Dakle, svačiji osobni izbor“, Nikolaj Andrejevič zamišljeno reče. „Osobni izbor…“

Naša se skupina na neko vrijeme stišala.

„Stoga su za Arkone dezinformacije vrlo korisne, uključujući one o Šambali“, Sensei je neko vrijeme šutio, a zatim rekao: „Način na koji su prevarili naciste - za to treba biti vrlo lukav. Jer krajnji cilj nacista je trebalo biti stvaranje III. Reicha, tisuću godina države arijske rase, koja bi postala podloga za stvaranje Novoga svjetskog poretka, priprema civilizacije za svjetsko ustoličenje 'Velikih Nepoznatih', kako Arkoni sebe nazivaju.“

„To je opet… laž!“ izgovorio je Ženja sa smiješkom. Ekipa se također nasmiješila.

„Dakle, što se tiče Haushofera… Dobivši uporište u 'idejama' reda 'Zeleni zmaj', na poseban zahtjev svojih mentora vraća se u Njemačku, gdje mu se najednom otvaraju vrata nekolicine okultnih društava, uključujući jednu od aktivnih loža 'Slobodnih zidara', red 'Zlatna zora'. Tamo se upoznaje s ljudima nužnim za daljnji 'tajni rad', uključujući osnivača društva 'Thule' Rudolfa von Sebottendorfa. Osniva još jedan red, 'Svjetlosnu ložu', kasnije preimenovanu u 'Društvo Vril', koje je objedinjavalo različite njemačke redove, 'Gospodare crnog kamena', 'Crne vitezove', 'Crno Sunce', koje je kasnije postalo jezgra SS-a. Štoviše, izvana je Karl Haushofer za sve bio uzorni muž koji je završio uspješnu vojnu karijeru, vratio se znanosti i postao predavač na Sveučilištu u Münchenu. Godine 1922. njegovi su mu mentori pomogli da osnuje Njemački institut za geopolitiku. Karl objavljuje knjige o geopolitici. Upravo iz te 'lansirne' 1924. godine poslan je ne samo učiti Hitlera. Počinje aktivno popularizirati 'svoje' ideje. U tu svrhu izdaje solidan

geopolitički časopis u kojem objavljuje svoje spise tijekom sljedećih dvadeset godina. Od 1924. do 1931. redovito širi proglase njemačkom narodu. Općenito, kasnije je Karl učinio puno korisnih stvari za Arkone. Nakon pada III. Reicha nije bio suđen u Nuernberškom procesu. Usput, tada su na sud izveli samo javne 'marionete' i osudili na smrt one koji su znali više nego što je bilo dopušteno. Ali nitko nije uperio prstom u prave vođe i financijere III. Reicha. Haushofer je život skončao 1946. godine kao pravi član reda 'Zelenog zmaja', obrednim samoubojstvom, prethodno prinijevši žrtvu svoje obitelji.

Ali vratimo se vremenima Hitlerova ustoličivanja kao fuehrera. Istodobno s njegovim obrazovanjem radili su na sustavnom napredovanju nacionalsocijalista prema aktualnoj Njemačkoj vladi, za nadolazeću 'zakonitu' uzurpaciju vlasti. Za to su korištena sva sredstva: podmićivanja, ucjene, prijetnje, teror, pa čak i provokativno podmetanje požara u Reichstag, kako bi se okrivili konkurenti, komunisti.

Arkoni su, usporedo s unutarnjim političkim preraspodjelama u Njemačkoj, priredili vanjsku 'bazu' pripremanja 'uvjeta za rat'. 1929. su umjetno stvorili svjetsku ekonomsku krizu, produžili je do 1933., u međuvremenu znatno povećavajući svoj kapital. Zapravo, njihovi ljudi nisu trpjeli zbog toga. Unaprijed su upozoreni, a prije početka ovog projekta Arkoni su svoj kapital uložili u zlato i srebro. Tijekom krize, 'Slobodni zidari' djeluju preko svojih međunarodnih banaka i gotovo za sitniš kupuju poduzeća i nekretnine u raznim državama, istovremeno organizirajući raspon političkih i ekonomskih utvrda. U Njemačkoj je svjetska ekonomska kriza dovela do značajnog pogoršanja u političkom sustavu i stvaranja plodnog tla za dolazak Hitlerove stranke na vlast.

Kršenje svih službenih sporazuma, poput 'Versajskog ugovora' i organizacija koje 'kontroliraju' miran suživot, poput Lige naroda, nastavljaju razvijati Hitlerov ratni stroj. Do 1936. više od 100 američkih firmi, među njima i tako poznate kao General Motors, International Harvesters, Ford, DuPont, rade na tome. Na primjer, Ford i Opel (Opel je bio podružnica General Motorsa pod kontrolom Morgana) bili su neki od najvećih dobavljača tenkova za naciste. Velika Britanija pomogla je u izgradnji brodova. Sovjetski

Savez naučio je njemačke pilote letjeti, iznad svog teritorija. A Sovjetski Savez nije baš gusto naseljen kao Europa, s velikim brojem znamenitosti. Treba naučiti letjeti da se ne izgubiš na otvorenom prostoru.“

„Znači li to da smo sami pripremili Nijemce za letove preko naših teritorija?“ Viktor nije mogao vjerovati što je upravo čuo.

„Tako je bilo. I ne samo to. Posebno intenzivno je naglašavano 'prijateljstvo Njemačke i SSSR-a' na kraju dvadesetih, počevši od suradnje visokih dužnosnika u vojnoj i industrijskoj sferi, do mirnih zajedničkih znanstvenih ekspedicija (s njemačkim stručnjacima koji precizno bilježe svaki detaljčić naprednom njemačkom opremom) na teritoriju SSSR-a.“

„Lukavo isplanirano!“

„Ali trebao bih spomenuti, što se više objelodanjivalo tko je zapravo organizirao Hitlerov uspon na vlast, bolje je Hitler razumio da je Arkonima potreban samo privremeno, kao javna marioneta, i stoga je tražio mogućnosti oslobađanja od vlasti Arkona, kako bi dobio samostalne diktatorske ovlasti.“

„Tada bi se morao boriti protiv svojih mentora“, nacerio se Stas.

„U međuvremenu, njegov protivnik Staljin je već počeo s masovnim represijama. A to je bilo uzrokovano činjenicom da se, promatrajući brz razvoj događaja u Europi i plašeći se za svoj život, Staljin odlučio na bilo koji način zaštititi od arkonskih 'kontrolora'. Zbog toga je SSSR uspostavio 'Željeznu zavjesu', a Staljin je započeo 'totalnu čistku', ne samo svoga okruženja. Ali Arkoni su imali koristi od tih Staljinovih represija jer je potajno likvidirana praktički sva državna vojna elita s borbenim iskustvom iz prethodnih godina.

Hitler je također mnogo puta koristio metode 'pročešljavanja' svojih redova, ali s nekim drugim ciljevima, te je u potpunosti razumio čemu je Staljin težio. Unatoč izvanjskoj javnoj antipatiji, odlučio se pridružiti njegovim nastojanjima u svrgavanju vlasti Arkona. Hitler je zaključio tajni sporazum sa Staljinom, zato će kasnije Hitler napasti Veliku Britaniju te poduzimati diverzantske operacije čak i u samim SAD, a to će biti veliko

iznenađenje za neke dobro informirane stručnjake i analitičare toga vremena. A Staljin do zadnjeg trenutka nije vjerovao da će Njemačka napasti SSSR. Diktatori su namjeravali objediniti svoje ratne strojeve i boriti se protiv Arkona. I doista, da su se trupe fašističke Njemačke ujedinile sa sovjetskim trupama, nitko se ne bi mogao oduprijeti njihovim vojnim snagama. Tim više što su ti Arkoni samo jadna mala skupina ljudi. No glavno pitanje nije bilo riješeno: kako se oduprijeti okultnim silama Arkona? Samo za ljude koji se nikad nisu bavili demonstracijom ovih sila, ova prepreka pred dvama diktatorima bi mogla izazvati zbunjenost, jer u svakodnevnom opažanju sila može biti samo fizička. Ali oni koji drže poluge velike moći znaju da se taj faktor ne smije podcijeniti.

Hitler je to posebno dobro znao. Iako je u očima običnih ljudi predstavljao 'besprijekornu moć', u stvarnosti je dobro shvaćao da njegova moć nije ništa u usporedbi sa stvarnom moći koju je posjedovala elita reda 'Zelenog zmaja'. I on se sam još od djetinjstva suočavao s manifestacijama okultnih sila, koje su ga plašile svojom tajnovitošću i silinom utjecaja. Hitler je svjedočio djelovanju tih 'nevidljivih' sila tijekom uspona na vlast. Vidio je okultnu praksu reda 'Zelenog zmaja' na djelu pri opetovanim pokušajima da ga se ubije, a nakon tih situacija ostajao je živ i zdrav na način koji je neobjašnjiv običnim ljudima. Znao je u kojoj su mjeri svi njegovi postupci kontrolirani. Ali oduprijeti se ovoj nevidljivoj snazi stvarnih sila bila bi u stanju samo još veća sila, koja, prema starim spisima raznih naroda, pripada ili Šambali ili nečemu što su ljudi kasnije nazvali Gralom. Zato su i Hitler i Staljin toliko napora uložili u traganje za istim... Hitler je bio posebno predan. On je čak gajio nadu ne samo da se može riješiti kontrole Arkona, nego i zauzeti 13. mjesto, kako bi stekao potpunu vlast nad svijetom, vječno živjeti i vječno vladati."

Ženja je prasnuo u smijeh.

„Preuzeti vlast od Arimana? Taj je frajer stvarno bio ambiciozan, Arkoni su u usporedbi s njim djeca!"

„Šta ćeš, on je bio samo čovjek", Sensei se nasmiješio zajedno s ekipom. „Dakle, pošto Hitler nije uspio pronaći Šambalu, intenzivirao je potragu za Gralom. I treba reći da se Hitler za nju ozbiljno pripremio. Njegov tim nije samo sudjelovao u potrazi za

Gralom, nego je započeo izgradnju cijelog kompleksa unutar kojeg bi se Gral držao, za što je bilo predviđeno dvadeset godina. Kompleks je bio nazvan 'dvorac Wewelsburg', u čast drevnom dvorcu smještenom tamo. Upravo s tog mjesta planirali su kontrolirati cijeli svijet, ondje osnovati središte nacističke 'nove religije', koju je SS elita razvila kao sintezu vjerovanja starih Nijemaca, koja 'nije pokvarena kao židovsko kršćanstvo i okultizam'. Odobrili su arhitektonski plan ovog kompleksa, prema kojem je trokut dvorca nalik koplju postavljen na gigantski krug građevina koji odgovara obliku srebrnog prstena 'Mrtvačke glave', kojeg je nosio svaki pripadnik SS-a. Ovo koplje simbolizira ne toliko legendu o 'Koplju sudbine', prema kojoj je rimski centurion ranio razapetog Isusa, koliko legendu drevnih Nijemaca i Skandinavaca. Prema potonjoj, jedan od najštovanijih drevnih bogova tih naroda, koji su živjeli u nebeskom gradu Asgardu, bio je Odin (njemački Wodan), bog rata i vojne časti. Trajni atributi ovog boga su koplje Gungnir, koje uvijek pogađa metu, i prsten Draupnir, koji rađa slične sebi. Dakle, sjeverni toranj trokutastog dvorca bio je okrenut prema legendarnom otoku Thule u Arktiku. Želio bih vam skrenuti pažnju da u dvorcu nisu bili samo stanovi za svih dvanaest najviših SS generala...“

„Dvanaest?“ upita Nikolaj Andrejevič.

„Da. Tri glavne dvorane građene su na jednoj osi, ali na različitim razinama. Najniža dvorana zvala se 'Walhalla' i predstavljala je svijet mrtvih iz drevnih saga, s vječnom vatrom u središtu i grobnicom za obengruppenfuehrere i za čuvanje prstenova svih članova 'Crnog reda' nakon njihove smrti. Nadalje, jednu razinu više sagradili su dvoranu 'Midgard', jer je svijet živih bića nazvan prema njemačkoj i skandinavskoj mitologiji. Dvorana je do poda bila uređena posebnim simbolima, runama. Tamo je bilo dvanaest stubova. Ova je dvorana bila namijenjena djelovanju sila za najbliži krug, to jest za dvanaest 'Vitezova Crnog reda' koji su trebali upravljati sudbinom čovječanstva. I konačno, sjeverna kula okrunjena je 'Dvoranom Grala', koja je u isto vrijeme simbolizirala drevni njemački svijet bogova, Asgard. Bila je predodređena za Fuehrera osobno, koji je, kako sam već spomenuo, maštao da uz pomoć Grala preuzme ne samo moć Arkona, već i broj 13. U tu

svrhu je postavljen poseban pijedestal za četiri kamena Grala koje je Hitler tražio.“

„Četiri kamena Grala? Ali čini mi se da je Gral kalež“, izgovorio je Viktor.

Sensei se tajanstveno nasmiješio.

„Hitler je bio svjestan nekih stvarnih događaja iz prošlosti skrivenih od većine ljudi, pa je znao da je Gral dvanaest runskih znakova koji su posljednji put napisani na četiri kamena, po tri na svakom od njih. Te je kamene tražio.“

„Runski znakovi?“ Dečki su se još više iznenadili.

„Rune su njemački pojam preuzet iz davnih mitologija. Njemačka riječ *raunen* znači 'šaputati'. Drevna skandinavska riječ *rūn* znači 'tajna'. Također, na gotskom jeziku, koji pripada istočnoj skupini germanskih jezika, *rauna* znači 'tajna', 'misterija'. Ranije, u pretkršćansko vrijeme, skandinavski, starogermanski svećenici koristili su rune kao posebne znakove za magijske obrede, izrađivali amulete za razne prilike u životu, kao i za pisani jezik. Imena runa su se smatrala najskrivenijom tajnom, najdubljim znanjem. Danas ljudi imaju nešto samo izvana slično, ali su to znanje davno izgubili. Međutim, povijest u kojoj su drevni svećenici tih naroda skupili podatke o tim čarobnim znakovima puno je zanimljivija.

Zapravo, drevni simboli nisu bili poznati samo starim Skandinavcima i Nijemcima. Bili su poznati i Slavenima, Keltima, Sarmatima, Skitima. Također su bili dobro poznati u Srednjoj Aziji, gdje su korišteni kao posebni tamga znakovi, kao i u drevnoj Kini, Indiji, Egiptu, Feniciji, drevnim zemljama Srednje Amerike. I ovo nije cijeli popis takvih mjesta. Usput, u drevnom Egiptu, simboli koje su stari Grci oblikovali kao hijeroglife sami Egipćani su zvali nikako drugačije do 'pismo Božje riječi'. Ipak je glavni prototip svih ovih znakova, raštrkan po različitim kontinentima, bio znak koji se koristio za komunikaciju predstavnika Šambale s njima pouzdanim ljudima koji su živjeli na ovom svijetu. Za mnoge laike ovi znakovi, ostavljeni na kamenju, drveću, nekim dobrima, zlatnim i metalnim pločama, nisu značili ništa. Ali ljudi su zamijetili znatiželjan stav onih koji su imali posebnu snagu i znanje. Tada se imitacija običnih ljudi s vremenom pretvorila u religiju, a onda je konačno došlo do

prisvajanja ovih znakova od strane različitih svećeničkih skupina, koje su ih nadopunjavale svojim izmišljenim sustavima znakova i 'tumačenja' značenja. Eto, samo usput spominjem.“

„Zašto 'samo spominješ'? To su prilično zanimljive informacije“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

Sensei je samo slegnuo ramenima, kao da to znači da svatko ima pravo odlučiti je li mu nešto zanimljivo, i nastavio:

„Dakle, Hitler će sa Staljinom udružiti snage protiv Arkona. Ne može se reći da Arkoni to nisu znali. Naravno da su znali i iskoristili za svoje interese. A kad je došlo vrijeme, samo su pritisnuli Hitlera preko 'Čovjeka sa zelenim rukavicama' i prisilili ga da pokrene rat protiv Sovjetskog Saveza.“

„Zašto ih se bojao?“ izgovorio je Viktor. „S takvim planovima i takvim ambicijama...“

„Baš, pustio je da ga šutaju poput budale!“ zaključio je Ženja slobodnim izrazima.

Dečki su se smijali, a Sensei objasnio:

„Zato što se brinuo za svoju dobrobit. Zato je odlazio tamo kamo su ga šutali, da bi dao poticaj ne 'revoluciji, već evoluciji', kako su Arkoni nekad govorili. Dakle, Sovjetski Savez pobijedio je u ovom ratu, što je bilo totalno iznenađenje za Hitlera. Iako je za Arkone to bio predvidiv rezultat. Bez obzira na pobjednika u ratu, Arkoni su svejedno postigli ekspanziju svog utjecaja na zemlje koje su u njemu učestvovale, a njihovi ljudi iz 'Slobodnih zidara' profitirali su materijalno od prodaje oružja i zaliha zaraćenim stranama te od poslijeratnih međunarodnih kredita.

Ako se globalno uzme u obzir koga su 'kaznili' suci 'Slobodnih zidara' za brojne žrtve Drugoga svjetskog rata, postaje jasno da su 'osuđene' samo javne lutke nacizma ili ljudi 'drugorazrednog značaja', koji su malo znali o pravim vođama i njihovu radu. Ali za Arkone 'vrijedni' ljudi iz nacističkog stroja nisu bili samo spašeni od 'pravedne' kazne, nego su im životi fino uređeni za daljnji rad za 'Slobodne zidare'. Na realizaciji ovih ciljeva intenzivno je pomagao Vatikan, koji je pod okriljem Katoličke crkve

slao njemačke časnike u Švicarsku, Argentinu, Paragvaj, SAD. Mnogi od onih koji su vodili različite odjele nacističkih obavještajnih službi brzo su nakon rata zajedno sa svojim ljudima stekli novog gospodara - američki Ured za strateške usluge i bukvalno nastavili špijunske aktivnosti u zapadnoj Europi. A NATO? Na čije iskustvo i profesionalnost je računala ova organizacija dok je obavljala prljave operacije u regijama arapskog i islamskog svijeta, u Indoneziji, na Bliskom istoku, Sjevernoj Africi? Ili dok je podržavala terorizam u Europi sedamdesetih? Upravo na te bivše naciste koji su, slijedeći američki primjer, 'ojačali' ovu novostvorenu poslijeratnu instituciju, tzv. Sjevernoatlantski savez... Ili uzmimo čak organizaciju kao 'Interpol' - njegovo funkcioniranje 'Slobodni zidari' nisu ukinuli. Ovom privatnom policijskom organizacijom međunarodne razine, stvorenom za borbu protiv kriminalaca i dilera droge, do 1972. upravljali su bivši SS časnici. Takvih primjera ima puno."

„Daaaakle", razvuče Viktor, „kakav 'prekrasan svijet'! Kakva demokracija i sloboda! Sve su to laži, prijevara i ropstvo!"

„A što si ono rekao o 3. svjetskom ratu?" Volođa upita Senseja. „Arkoni ga zaista planiraju?"

„Nažalost", kimnuo je Sensei.

„Uz trenutno nuklearno oružje vodećih zemalja?!" izgovorio je Nikolaj Andrejevič. „Ali to je glupo!"

„Naravno da je glupo po shvaćanju razumnih ljudi. Međutim, po izopačenom razumijevanju Arkona normalno je... Sada ću vam reći nešto što će uskoro biti poznato milijunima ljudi. Ispričat ću vam tajne planove Arkona, da im ne bude 'dosadno' ispunjavati ih poslije... Arkoni sada planiraju globalne generacijske ratove. A prema njihovim proračunima ova generacija će svjedočiti 3. svjetskom ratu. Arkoni su planirali tri datuma početka globalnog rata, ovisno o geopolitičkoj situaciji, kao i razini pripremljenosti stanovništva. Prvi je datum 23. prosinca 2012., već spominjan putem PR-a diljem svijeta, neizravnim oglašavanjem kao mogući Sudnji dan. Drugi datum je 2017. A treći je godina 2025. To su glavni datumi kojima se orijentiraju i na kojima temelje svoje proračune. Iako, naravno, može doći do promjena, kao u bilo kojem

planu... U principu, njihova priprema za te događaje se može lako vidjeti i pratiti. Jedini jak protivnik Arkona, koji bi se mogao ozbiljno suprotstaviti njihovim nakanama će biti...“

„Sovjetski Savez?“ upita Viktor nestrpljivo.

„Rekao bih malo preciznije - Rusija... Sada, priprema Arkona za novi globalni rat može biti vrlo jednostavno praćena događajima. Već sam vam puno rekao o tome kako Arkoni djeluju, a reći ću vam i više. Njihove se metode praktički ne mijenjaju i bile su istaknute i ponavljane više puta. Sve će biti učinjeno prema staroj elementarnoj shemi.

Prvo što će učiniti je pokušati što više oslabiti svoga mogućeg ozbiljnog protivnika, koji je zapravo u mogućnosti omesti realizaciju njihovih planova. Da bi to učinili, pribjeći će bilo provokativnoj destruktivnoj politici unutar ove države kroz narod ili, ako se to pokaže neučinkovitim, pokušati okružiti ovu državu zemljama koje su pod njihovom kontrolom. Naravno, prema potrebi vršit će i državne prevrate i revolucije u tim zemljama, kako bi na vlast doveli svoje marionetske vlade.

Drugo, umjetno će stvoriti 'svjetsku krizu', budući da je najveći udio svjetskog kapitala u njihovim rukama. Stvaranje 'prikladne' situacije na svjetskim burzama im je također svojstveno. Sjetite se barem prethodne umjetno izazvane svjetske krize i naknadni Drugi svjetski rat... Pored toga, kako bi se stvorila odgovarajuća naklonost javnosti prije 3. svjetskog rata, Arkoni će umjetno stvoriti 'svjetsku krizu s hranom', koja će uzrokovati patnju među najsiromašnijim klasama. Bez vidljivog razloga će nestati hrane, što će dovesti do gladi u zemljama Trećeg svijeta i do znatnog porasta cijene hrane u razvijenim zemljama. Kao izgovor će dati 'pretpostavku' da bi sve to moglo biti povezano s globalnim zagrijavanjem i problemom prenapučenosti planeta. Takve 'tvrdnje' će zatim stvoriti želju gladnih ljudi za smanjenjem ljudske populacije za njihovu vlastitu dobrobit.“

Voloða se namrštio:

„Da, tmurna situacija... Ali, Sensei, spomenuo si da zaista dolazi do klimatskih promjena. Stoga je ovo možda samo prognoza buduće stvarnosti.“

„Prognoza buduće stvarnosti?!“ Sensei je izgovorio prijekorno. „Zašto, uz svu današnju tehnologiju moguće je pustinju Saharu pretvoriti u procvjetali vrt i znatnom dijelu čovječanstva osigurati plodove. Da ne spominjemo obilje plodnog tla na Zemlji, više nego dovoljnog da se pojam gladi više ne spominje na ovom planetu“, Sensei je sekundu šutio i nastavio pripovijedati, sad već svojim uobičajenim tonom. „Treće i najvažnije, financirati i pokrenuti nekoliko za sve nepotrebnih ratova s nekim zemljama Trećeg svijeta, ali uz uključenost SAD-a kao 'svjetskog policajca koji se bori za demokraciju u cijelom svijetu'. Tijekom ovih ratova će, naravno, ljudi izgubiti živote, uključujući momke iz Amerike, koji će, zapravo ne znajući koji su temeljni uzroci ovih ratova, pomisliti, umirući, da po cijenu svog života brane demokraciju i interese svoje zemlje na tuđoj zemlji. Ljudi će umirati; stoga, nezadovoljstvo među američkim stanovništvom će se povećati. Koristeći ovaj građanski nemir, u pravom trenutku Arkoni će za sve nevolje optužiti još jednoga svog marionetskog predsjednika, pripisujući sve njegovoj 'neuspješnoj politici'. Istodobno će pokušati nagnuti svoje saveznike i vlastite građane prema mišljenju da *obični ratovi* nisu djelotvorni: ratni sukobi troše novac i traju duže nego što je planirano (iako Arkoni financiraju zaraćene strane), ljudi u njima gube živote, i to sve nema smisla. Drugim riječima, novac i ljudski resursi se gube, a od toga nema koristi. Kao rezultat, stvorit će se javno mnijenje da SAD moraju imati pravo prvoga nuklearnog napada na takve 'nepoštene, nedemokratske' zemlje, koje se ni na koji način ne uklapaju u politiku Arkona. To će se mišljenje usaditi ljudima u glave, da Amerikanci, kao 'slobodna nacija' i 'svjetska sila' moraju imati pravo na prvi nuklearni napad. Jeftinije je i, što je najvažnije, američki dečki ne umiru u borbi za 'demokraciju u cijelom svijetu'.

Sada, kako bi uvjerili ljude da je nuklearni rat nužan, manipulirat će ekonomijom 'najmoćnije nacije'. Kao što Arkoni uvijek čine. Isprva se ekonomija zemlje umjetno pojača; ljudi se naviknu živjeti dobro. Tada dobivaju 'inozemnog neprijatelja' države. U ovom trenutku Arkoni izazivaju snažnu ekonomsku recesiju; dolazi do teške ekonomske krize. Ona rezultira gubitkom posla mnogih ljudi. Javno mnijenje postaje sasvim neprijateljsko. Štoviše, u tisku će se aktivno razglabati o tome da se njihov glavni 'neprijatelj' istovremeno bogati i iznijet će se 'pretpostavke' da su

vjerojatno zbog toga 'naši ljudi svakim danom sve siromašniji'. Ova provokacija spontano će pobuditi zavist, bijes i poprilično negativne odnose među ljudima odgojenim na dominaciji Životinjske prirode, protiv zemlje koja se 'bogati na njihov račun'. Konačno, ove medijske pretpostavke pretvorit će se u kategoriju optužbi od same vlasti, što nagovještava da su sve te ekonomske nevolje nastale zbog tog 'bezobzirnog naroda'. Dakle, osoba koja je u zategnutim okolnostima, ali prisjećajući se vremena kada je dobro i udobno živjela u svojoj 'slobodnoj prosperitetnoj naciji', a vidjevši drugu zemlju koja se obogatila, zbog čega je ova navodno i postala siromašna, ta osoba podsvjesno pretvara unutarnjeg neprijatelja u vanjskog, bez ikakva razmišljanja zašto te krize zapravo nastaju i tko ih stvara. Drugim riječima, građani počinju 'po defaultu' mrziti zemlju na koju ih upućuju sljedbenici Arkona.

Počet će psihološki pripremati ljude za nužnost da budu prvi koji će upotrijebiti nuklearno oružje, brzo i učinkovito kazniti 'nedemokratsku zemlju' zbog koje su 'svi osiromašili'. Tako će Arkoni pokušati pokrenuti globalni rat, pri čemu će, jasno, umrijeti jako puno ljudi, uključujući i one koji su čeznuli za takvom 'odmazdom'.“

„Čeznuli? Može li se ljude tako prevariti?“ sumnjao je Viktor sa zaprepaštenjem. „Evo, razmislimo čisto logično, ako bi jake nacije pokrenule nuklearni rat, tko bi preživio? Na što Arkoni računaju?“

„Da, ako se to dogodi, najveći dio čovječanstva će izginuti... Iako je za brzi oporavak ljudske populacije dovoljno ostaviti barem sto tisuća ljudi. I Arkoni to dobro znaju. Nije čudo da oni aktivno provode plan 'Agartija', razvijen tijekom Drugoga svjetskog rata, kada je nuklearna bomba postala evidentna stvarnost bliske budućnosti. Prema ovom planu, u potpunosti samostalan grad treba biti izgrađen duboko pod zemljom (dizajniran za stanovanje 144 tisuće ljudi, računajući na njihovu reprodukciju), koji bi bio dovoljno siguran za bilo kakvu kataklizmu i zaštićen od nuklearnih udara.

Arkoni očekuju, u slučaju neuspjeha u ideološkoj dominaciji svijetom i ako ne postanu jedini diktatori u obliku 'svjetske vlade', poslije ovoga globalnog rata bi vladali svijetom u

cijelosti. I njihova 'jedinstvena vlada' bi napokon bila uspostavljena u cijelom svijetu, a svi preostali ljudi na Zemlji bi postali njihovo vlasništvo. Oni očekuju da će u novim naraštajima uzgojiti isključivo servilnu psihologiju, temeljenu na Životinjskoj prirodi i čisto arimanskim principima. No, postavlja se drugo pitanje. Tko bi trebao takvu ljudsku civilizaciju s apsolutnom dominacijom Životinje?“

Sensei je snažno uzdahnuo i nakon kraće tišine rekao:

„Govorim vam da biste vidjeli, znali, razumjeli i, **što je još važnije, donosili ispravne odluke u svom životu te ih sprovodili u djelo**... Ratovima orkestrira šačica ljudi. Ostala njihova brojna robovska pratnja samo su podčinjeni koji žive u trenutnoj milosti Arkona i podržavaju svoju megalomaniju ni ne sluteći da su za Arkone samo topovsko meso. Ovi podređeni nadaju se svojoj 'sretnoj budućnosti', zbog čega marljivo izvršavaju naredbe svojih gospodara koji vode svijet u 3. svjetski rat. I uopće ne shvaćaju da će njihova djeca patiti zbog tog rata i da će se njihovi životi završiti kao videotraka na kadru oblaka nuklearne gljive.“

„Tako je, svaki rat je grozan, pogotovo ovakav.“ izgovorio je Nikolaj Andrejevič.

„Šteta što ljudi misle da umiru na tuđim teritorijima radi slobode, a zapravo ginu za dobit Arkona“, Stas je izrazio svoje mišljenje.

„Točno“, složio se Volođa. „Najviše od svega sam ljut zbog toga što Arkoni objavljuju ratove u ime cijelih država, kao da narodi ovih zemalja žele te proklete ratove i smrt svoje djece.“

„Zaista“, uzdahne Ženja. „Živjeti s Arkonima nije kao nositi lagane cipele.“

„Istina“, automatski je rekao Stas i nakon nekog vremena očito je razumio značenje Ženjinih riječi, te pitao: „Kakve veze imaju cipele?“

„Ne znam. Ali Arkoni su šupci!“ Ženja je iskreno donio 'mudar' zaključak. „Rade takva sranja...“

„Arkoni rade sranja?“ Sensei se zakikotao. „Daj da još jednom objasnim: Arkoni su bijedna šačica ljudi u odnosu na cijelo čovječanstvo! Kad bi ih ljudi pljunuli, ovi bi potonuli u pljuvački. Arkoni samo planiraju, dok je na nama, ljudima, da odlučimo hoćemo li se složiti s njihovim izborima ili se zauzeti za svoje. Kolektivni izbor u potpunosti ovisi o osobnom izboru svakog pojedinca, utemeljenom na unutarnjoj prevazi, bilo duhovnih želja ili životinjske obmane. Zašto nas Arkoni tjeraju na ratove, revolucije, međunarodne sporove, a mi ih slijedimo kao stado ovaca i ubijamo se međusobno ni ne razmišljajući o posljedicama? Zato što su Arkoni zainteresirani za oblikovanje ljudi nesposobnih za samostalno razmišljanje, traženje pravilnosti i djelovanje. Zanimaju ih robovi kojima se može manipulirati kroz masovne medije, natucati im standarde Arkona: kako izgledati, kako djelovati i kako misliti, kojih se političkih i životnih smjernica pridržavati. Oni neprestano drže ljude u stalnom strahu od siromaštva, gladi, materijalne oskudice, straha za vlastiti život i zdravlje. Čovjek počne vjerovati da je takav stvarni život i da je takva njegova sudbina.

Nije uopće tako! **Čovjek je uvijek slobodan u svome osobnom izboru! Sve strahove rađa Životinjska priroda zbog svoga totalnog straha od smrti. Ali svaka materija je smrtna - to je zakon. Međutim, čovjek je moćan jer nije samo komadić materije i nije rob. U njega je stavljena ogromna u duhovna sila, koja ga je sposobna preobraziti u Istinskog Čovjeka, u suštinu mnogo višu od ovog svijeta. Oslobađajući se obmane čovjek postaje jači i pametniji. Što su pametniji, a duhovno slobodni ljudi jesu, to je Arkonima teže provoditi svoje planove, a njihov utjecaj na ljude slabi. I kad bi svi ljudi znali Istinu, ne bi bilo nikoga kome bi Arkoni diktirali svoje uvjete. U stvarnosti su oni prazan prostor. Ima ih samo šačica. Odluka je u rukama ljudi: prepustiti se provokacijama Arkona i dovesti planet u globalni rat, ili odbaciti vlast Arkona i stvoriti zlatno doba ove civilizacije. Budućnost svijeta je u rukama ljudi. Sve je vrlo jednostavno. Treba biti taj koga se Arkoni boje. Treba biti Čovjek!**“

Kad je Sensei utihnuo, nastala je neobična tišina ispunjena nekom nadahnjujućom silom. Činilo mi se da je, nakon ove iskrene priče koju je ispričao Sensei, sve sjelo na svoje mjesto, kao da mi se

nije samo oporavio vid, nego sam se probudila izvana i vidjela pravu sliku svijeta, bez vela bačenog na mene iluzijom moje prijašnje percepcije. Osjećala sam kao da sam dobila neku globalnu viziju i spoznaju stvarnog života ljudskog društva. A ta me vizija ne samo zaprepastila, nego i pomogla da dublje shvatim važnost duhovnog puta. Gledajući nadahnuta lica momaka shvatila sam da su se i drugi osjećali isto. Šutjeli smo bojeći se progovoriti i izgubiti taj izvanredan pristup sile i hrabrosti koji nas je zahvatio nakon Sensejevih riječi. Nadali smo se da ćemo čuti nastavak. Međutim, Sensei nas je gledao te pomalo tajanstveno i naglo prebacio našu pažnju, da tako kažem, prekinuvši razgovor na najzanimljivijem dijelu.

„U redu“, rekao je Sensei dobrodušno, „dosta je bilo pranja povijesnog rublja, idemo na kupanje.“

„Kupanje?!” upita Viktor začuđeno gledajući oko sebe, kao da se izgubio u vremenu i zaboravio gdje je.

„Kao i obično“, šaljivo se požalio Stas. „stali smo kad je najzanimljivije!“

Ženja napola ustane i malo se protegne.

„Kupanje je, naravno, dobro, ali tako sam gladan. Bliži se večer, a još nismo ručali.“

Nakon tih riječi Ženja upitno pogleda mene i Tatjanu.

„E, to je dobra ideja“, podržao ga je Ruslan. „Djevojke, idemo napraviti nešto za jelo.“

Ustali smo svi zajedno. Dio naše grupe krenuo je prema šatorima s hranom, drugi su otišli nešto skuhati za sve nas, a treći su potražili nešto za prigristi s nogu. Mi ostali smo otišli zajedno sa Sensejem osvježiti se u moru. Na prijedlog Nikolaja Andrejeviča skuhali smo juhu i napravili nekoliko salata. A kad smo postavili stol, nije bilo potrebe pozivati ekipu, dotrčali su do finog mirisa. Sve u svemu, ručak je uspio. Kad se grupa zasitila, opet je krenuo razgovor za stolom.

* * *

„To o Americi je sjajno“, rekao je Kostja entuzijastično. „Tko bi pomislio…“

„Žao mi je ljudi koji žive tamo“, izgovorio je Viktor sa sažaljenjem. „Kakvo je ropstvo u okovima 'demokracije' Arkona skriveno iza vanjske predstave o 'slobodi'!“

„Aha“, složio se Kostja. „Ali su tvrdili da su najsjajnija zemlja na svijetu, da im je sve na visokoj razini, od životnog standarda do naprednih tehnologija, čak su bili i prvi na Mjesecu…“

„Ali stvarno, zašto su Amerikanci bili prvi na Mjesecu, a ne mi?“ upita Ruslan s ranjenim ponosom. „Mi smo prvi poletjeli u svemir!“

„Želite li da vam otkrijem veliku tajnu?“ Sensei upita s jedva vidljivim osmijehom kao reakcijom na razgovor momaka. „Amerikanci nikad nisu bili na Mjesecu. Niti jedan čovjek uopće nije stupio na njegovu površinu“, precizirao je šaljivo: „Mislim kao živo biće, a ne kao trag stopala.“

„Kako to da nisu bili na Mjesecu?!“ Kostja i Ruslan istodobno su zapanjeno uzviknuli.

„Sasvim jednostavno. Ljudi nisu bili na Mjesecu“, opet je ponovio Sensei.

„Je li to zaista tako?“ upita Nikolaj Andrejevič znatiželjno.

„Da. 'Let na Mjesec' je velika obmana, dezinformacija i velika prijevara, koja je ipak donijela značajnu zaradu svojim organizatorima.“

Ženja je sa zanimanjem pogledao Senseja.

„Stvarno? Zvuči zanimljivo…“

„Čekaj“, Nikolaj Andrejevič zaustavi Ženjku i obrati se Senseju: „Kako može biti prijevara, jer koliko ja znam, to je notorna činjenica. Više od pola milijuna TV gledatelja diljem svijeta gledalo je slijetanje na Mjesec astronauta. A ova se priča o Mjesecu faktički nastavila od 1969. godine do 1972., kad su američki astronauti gotovo svakih pola godine posjećivali Mjesec. I općenito su se SAD

i SSSR utrkivali tko će prvi na Mjesec. Da su Amerikanci varali, mislim da Sovjetski Savez ne bi šutio.“

„Nije bilo tako jednostavno kako misliš. 'Slobodni zidari' najvišeg ranga stajali su iza ovoga svjetskog PR-a o kojem govoriš. Samo su za ovaj projekt opljačkali Amerikance, kao pokorne porezne obveznike, za gotovo četrdeset milijardi dolara. Ali zapravo uopće nije bilo leta na Mjesec, posebno s onom tehnologijom“, nacerio se Sensei. „Čak i sada, s današnjom razinom razvoja znanosti, to je jednostavno nerealno. Dakle, to je bila samo uobičajeno uspješna igra Arkona u visokoj politici.“

„A možeš li nam ispričati detaljno?“ Volođa je izrazio našu zajedničku želju gledajući Senseja.

„Naravno, mogao bih“, Sensei slegne ramenima. „Iako ove informacije, prema mom mišljenju, nemaju neku posebnu važnost. To je samo jedna od igara u visokoj politici...“

„Ali škaklja živce tako da i pete svrbe“, našalio se Ženja izazvavši smijeh ekipe.

„Bolje da se češće pereš!“ Odgovorio je Viktor s humorom.

„Dakle, Sensei, molim te da nam ispričaš“, ponovo je zatražio Volođa.

„Šta da vam kažem? Prljava priča. Toliko dobrih ljudi je umrlo zbog toga... Ovu prijevaru su Arkoni lansirali tijekom godina takozvane 'velike svemirske utrke' između SSSR-a i SAD-a. 'Slobodni zidari', vjerni sluge Arkona, igrali su vrlo oprezno na ambicije važnih političara... SSSR je u to vrijeme bio u vodstvu.“ I uz nekako srdačan osmijeh, kao da se prisjetio nečega dobrog, Sensei s toplinom reče: „Naravno da je bio u vodstvu! Jer kozmonautiku je vodio sam Sergej Pavlovič Koroljov. Bio je dobar čovjek, vrlo iskren i moralan, vrlo odgovoran za svoje misli, djela i odluke.“

„Koroljov? Tko je to? Političar?“ upita Slava.

„Ma da!“, nasmijao se Andrej. „To je bio znanstvenik.“

„To je bio izvanredan znanstvenik“, naglasio je Sensei. „Nadareni inženjer dizajna.“

„Otac kozmonautike!“ ponosno doda Kostja i arogantno upita Slavu: „To nisi znao?“

„Sada znam“, odgovorio je momak uz osmijeh.

„Koroljov nije bio samo izvanredan praktični znanstvenik.“ izjavio je Sensei. „Nego i isto tako talentirani organizator. Svi koji su radili u njegovu timu divili su se njegovu izvanrednom entuzijazmu. Jednostavno je zarazio ljude svojom apsolutom sigurnošću u pobjedu. I kako se danas kaže, 'intuitivno' je razvijao perspektivne smjerove. To je prirodno. Jer Koroljov nije bio jednostavan čovjek. Malo ljudi zna da je početkom tridesetih godina mladi inženjer Sergej Koroljov upoznao ne samo Ciolkovskog, već i neke izvanredne nejavne osobe koje su mu otkrile, osim 'teorije' kozmonautike, mnoge druge zanimljive stvari. Naime, nakon tih sastanaka Koroljov se 'zarazio' temom razvoja reaktivnih međuplanetarnih letova. Baš je zbog tih sastanaka bio u mogućnosti, kao što će se kasnije pisati, 'unaprijed odrediti i predvidjeti' budućnost zrakoplovstva i kozmonautike za mnogo godina unaprijed.“

„A s kim se sastajao?“ nestrpljivo je upitao Ruslan.

Sensei se samo zagonetno nasmiješio i bez odgovora nastavio priču.

„Dakle, zbog neiscrpnoga Koroljovljevog entuzijazma u Sovjetskom Savezu započela je čitava era kozmonautike. Već 1957. SSSR lansira svoj prvi zemaljski satelit. Onda su lansirane automatske međuplanetarne stanice, uključujući jednu na Mjesec, gdje su uzeli brojne uzorke tla. I opet je to bila sovjetska automatska stanica 'Luna-2', koja je prvi put dosegla Mjesečevu površinu 1959. Prvi let čovjeka u svemir bio je svemirskim brodom 'Vostok', također zaslugom SSSR-a itd. Amerikanci nisu zaostajali i bili su, takoreći, za petama Sovjetskom Savezu u istraživanju svemira. Ako je Jurij Gagarin poletio 12. travnja 1961., Amerikanac Alan Shepard to je učinio 5. svibnja 1961. godine. To nije bila velika vremenska razlika. Ipak, Amerikanac je bio tek drugi čovjek koji je posjetio svemir. Sad smo se dotakli prestiža zemlje na svjetskoj

pozornici. Arkoni su iskoristili ovu situaciju i pretjerane ambicije naroda.

Preko tadašnjega američkog predsjednika Johna Kennedyja izvijestili su o prioritetu programa Mjesec. Usput, tehnički razvoj tog projekta osigurao je nitko drugi do Wernher von Braun, njemački dizajner raketne i svemirske opreme, bivši SS-sturmbannfuehrer, glavni dizajner rakete A-4 (V-2) (koja je tijekom Drugoga svjetskog rata korištena za bombardiranje gradova u Velikoj Britaniji i Belgiji). Ovaj čovjek potječe iz obitelj velikoga njemačkog financijera i utjecajne političke figure baruna Magnusa von Brauna, koji je pripadao istom 'timu' 'Slobodnih zidara' kao Hjalmar Schacht. Nakon rata Wernher von Braun dobio je američko državljanstvo i mirno radio za vojno-industrijski establišment SAD, na isti način kao donedavno za nacističku Njemačku. Štoviše, u karijeri je promaknut u najviše redove unutar NASA-e (Nacionalna uprava za zrakoplovstvo i svemir).

Tako su masovni mediji počeli intenzivno uvjeravati američki narod da ako njihovi astronauti nisu uspjeli prvi otići u svemir, jednostavno moraju dati sve od sebe da Amerikanac bude prvi koji će stupiti na Mjesečevu površinu. Kao rezultat svih ovih manipulacija i špekulacija, američkom Kongresu dodijeljena je ogromna suma novca za program 'Mjesec', turajući ruku u džepove poreznih obveznika, kao da Amerikanci nisu imali drugih problema nego istraživati Mjesec. A za ove desetke milijardi dolara prikazali su cijelom svijetu jeftinu seriju 'epopeje osvajanja Mjeseca od strane čovjeka', nazivajući je pompozno programom 'Apollo'.“

„U čast drevnoga olimpijskog boga?“ upita Kostja sa stručnim prizvukom.

Nikolaj Andrejevič izgovorio je kao da nadopunjuje njegove riječi: „... iscjelitelj, prorok i zaštitnik lijepe umjetnosti... Kako vidim, Arkoni su veliki obožavatelji starogrčke poezije.“

„Naravno“, nacerio se Sensei. „Oni su stvorili olimpsku religiju Homera... Samo što ovaj program nije tako nazvan u čast mitskog boga Apolona, iako su mase šopane upravo ovom lijepom verzijom. Arkoni su veliki štovatelji dvostrukih značenja. U stvarnosti je sve puno jednostavnije glede podrijetla ovog naziva.

Arkon koji je smislio ovu veliku prijevaru se u užim krugovima naziva „Phoebus“, zbog svoga sjajnog uma (grčka riječ 'phoibos' se prevodi kao 'blistavo'). Što se tiče riječi 'Phoebus' u mitologiji, to je samo drugo ime Apolona kao 'svevidećega sunčanog božanstva'.“

„Kužim“, smije se Viktor zajedno sa skupinom, „kako kažu, sve jednostavno je genijalno!“

„Odigrali su takav 'svemirski' spektakl da se nijedan poznati scenarist ne bi mogao natjecati s njima! Šest ekspedicija sletjelo je na Mjesec uspješno i idealno. Dvanaest ljudi je posjetilo Mjesec. Ali svemirski brod 'Apollo-13' nije mogao sletjeti na Mjesečevu površinu zbog nezgode s kontrolnom pločom. Letio je oko Mjeseca i vratio se na Zemlju bez ičega.”

„Je li to zaista bila predstava?“ Kostja nije mogao vjerovati.

„Naravno. Samo su igrali igru koristeći ljudske ambicije i ukrali mnogo novca. A osim što su operušali američki narod, također su uključili Sovjetski Savez u ovu besmislenu utrku.“

„Čekaj“, reče Nikolaj Andrejevič sumnjičavo. „Misliš da naši stručnjaci nisu znali da je to 'prijevara'?“

„Naravno da su znali. Ali u zamjenu za šutnju i podršku 'verzije Mjesec' Sovjetski Savez je dobio ogromne povlastice na međunarodnom tržištu... A onda su 'Slobodni zidari' prikrili svoje tragove smjenama na vlasti i ubijanjem 'nepouzdanih' osoba. I neću se iznenaditi ako u budućnosti netko bude zainteresiran za ovu prijevaru i otkrije da su originalni filmovi ove predstave, koji sadrži mnogobrojne kiksove, netragom nestali. A kao što znate, ako nema dokumenata, nema teme za razgovor.“

„Znači li to da američki astronauti nisu nikad sletjeli na Mjesec?“ Ponovno je pojasnio Viktor.

„Naravno da nisu. Ako želiš doći do Mjeseca, moraš prijeći pojaseve ogromne radijacije.“

„Kako to da astronauti odlaze u svemir i vraćaju se odande živi?“

„Pa, zaštićeni su gravitacijskim i magnetnim poljem Zemlje i ne napuštaju njegove granice. To jest, lete u prostoru blizu Zemlje, u prihvatljivim granicama od Zemljine površine. A kad povećana razina zračenja prodre u ove slojeve, moraju smanjiti visinu leta... Naravno da će u budućnosti, s razvojem nanotehnologije, ljudi moći letjeti na Mjesec i do drugih susjednih planeta."

„Kako misliš?" upita Ženja. „Nanotehnologija? Što je to?"

„Nano-tehnologija? To je nastavak razvoja mikrotehnologije. Prefiks 'nano' znači milijarditi dio osnovne jedinice. 'Nanometar' iznosi deset na minus devetu metra", Sensei pogleda grupu i pojasni. „Da biste lakše zamislili, jedan je nanometar milijunti dio milimetra."

Slušajući Senseja Ženja je spojio svoj kažiprst i palac te napravio malu rupu između njih i pogledao kroz ovu pukotinu, očito pokušavajući zamisliti milijunti dio milimetra.

„...'Nano' potječe od grčke riječi 'nanos', koja znači 'patuljak', Sensei je proširio svoj odgovor.

„Kakav je to patuljak?" Ženja je uporno škiljio i sa zanimanjem pogledao novostvorenu pukotinu. „To je mutirani mikrob koji je duuugo bio bolestan u djetinjstvu."

„Da, to su zaista zanemarivo male čestice", izgovorio je Sensei cerekajući se zajedno s ostalima. „Nanotehnologija je tehnologija koja bi pomogla stvaranju različitih umjetnih materijala, kao i robota sitnih poput nanočestica. To znači da ako je mikrotehnologija omogućila manipulaciju nekom materijom, nanotehnologija to radi s pojedinačnim atomima."

„Šta će mi robot kojeg ne vidim?" Ženja se začudio.

„Kako se njime može upravljati?" upitao je Viktor znatiželjno.

„Zašto je to potrebno?" Sensei uzvrati pitanjem. „Dakle, uopće ne možeš zamisliti što je to. Nanotehnologija je pravi revolucionarni skok u razumijevanju svijeta i poboljšanju ljudskog života."

„Koliki je to skok?“ upita Volođa.

„To bi bilo nešto poput razine života pećinskog čovjeka koji trči s toljagom u potrazi za hranom, u usporedbi s razinom života suvremenog čovjeka koji koristi sve moguće blagodati znanstvene i tehnološke revolucije.“

„Je li stvarno tako?!“

„Svakako“, kimnuo je Sensei. „Što je nano-svijet ovih čestica? To su prije svega potpuno druga svojstva ove čestice, koja se razlikuju od onih kojima pripadaju. Uzmimo za primjer slatkiš.“ Sensei je pokazao prema Ruslanu, koji je u međuvremenu odmotao 'Vzlotna' karamel bombone. Ruslan se ukipio zureći u ovaj slatkiš. „Ako podijelite ovaj bombon na nekoliko dijelova, svaki od njih bit će sladak. Ali ako te dijelove rastavite na dijelove veličine nanometra, svaka od čestica će imati vlastito svojstvo i bit će drugačija po svom 'okusu'. To se odnosi i na druge stvari. Uzmimo, na primjer... zlato. Zrnce ovog metala veličine nanometra ima čak i drugačiju boju; nije žuto, već crveno. Na sobnoj temperaturi obično vidljivo zlato nije katalizator kemijskih reakcija. Ali ako uzmete čestice zlata manje od 3-5 nanometara, one imaju svojstvo dobrog katalizatora. A s druge strane otvaraju se nove mogućnosti u kemiji. Izgleda kao ista tvar, ali na nano-razini imaju posve različita svojstva i karakteristike.“

Viktor slegne ramenima i reče:

„Ali još uvijek ne shvaćam kako je moguće napraviti robota od takvih mikročestica. Koliko ja znam, robot je željezna stvar koja koristi baterije i ima puno mehanizama u sebi. I kako se kreće?“

„Jednostavno je“, odgovori Sensei. „Ako duboko poznaješ svojstva materije, nemaš problema s pokretanjem iste. Uzmimo najprimitivniju razinu napretka u mikrotehnologiji. Na primjer, uzmimo u obzir leguru titana i nikla. Ona ima inertno svojstvo, tzv. 'memoriju oblika'. To znači da ne moraš ništa izmišljati. Samo uzmeš ovaj mikrodetalj i deformiraš ga. Ako ga zagriješ, vratit će svoj prvobitni oblik 'iz memorije'. A za grijanje je dovoljno da mu pošalješ električni signal. Ako ga isključiš, ponovo će se deformirati i vratiti prethodni oblik. Tako dobiješ gibanje. To ti je 'mišić'.“

„Hm, to stvarno nisam znao," reče Viktor zainteresirano.

„Ali to je još uvijek sitnica", nastavio je Sensei. „Duboko znanje o mikrosvijetu koje će ljudi primiti u narednim desetljećima otvorit će goleme mogućnosti za čovječanstvo, u slučaju da ljudi to znanje koriste humano. Može obuhvatiti mnoga područja, na primjer industriju, medicinu, kibernetiku, obrazovanje i ostale sfere ljudskih aktivnosti. Štoviše, ovi nanomehanizmi, sitni poput molekula, neće moći samo izvršavati operacije instalacije i deinstalacije složenih atomskih konstrukcija, nego i baratati drugim molekulama, replicirati se, stvarate složenije mehanizme koji će stvarati još složeniju opremu, tj. mehanizme veličine molekule s ugrađenim vlastitim računalom."

„A kakve 'opasnosti' možemo očekivati od nje", upitao je Nikolaj Andrejevič s osmijehom. „Na primjer baš u medicini?"

„Zamislimo ovakvu situaciju. Na primjer, razbolio si se. Dakle, umjesto da posjetiš svoje kolege, pronađeš uzrok svoje bolesti i način za izlječenje, samo popiješ čašu obične vode s liječnicima-nanorobotima, koje nećeš ni osjetiti. Bit će isto kao da si posjetio dijagnostičara, terapeuta i vrlo vještog kirurga u isto vrijeme. Jer kretanjem unutar tvog tijela ne samo da će bezbolno i točno dijagnosticirati i ne samo da će nalaziti područja upale, nego će ih također uklanjati te u potpunosti obnavljati funkcije tijela."

Nikolaj Andrejevič baci nepovjerljiv pogled prema Senseju te izgovori sa smiješkom:

„Hoćeš reći da će mi ovi 'mikro šarlatani' zamijeniti posjet specijalistima?"

„Jao, doktore", odgovorio je Sensei smijući se. „Uskoro ćemo morati odabrati druga zanimanja!"

„Nema šanse! Vi možda! Ali ja ne. Imat ću dovoljno pacijenata za cijeli život. Psiha je vrlo suptilna stvar."

„Varate se, doktore", Sensei odmahne glavom. „Ova tehnologija će omogućiti ne samo liječenje pacijenta cijeli život, nego i izlječenje." Ove riječi su Nikolaja Andrejeviča iskreno nasmijale. Zatim Sensei nastavi: „uključujući mentalno bolesne ljude,

beznadne slučajeve, invalide, koji će potpuno obnoviti svoje zdravlje, čak i ako su invalidi od rođenja. Zato što će nanoroboti moći prodrijeti kroz krvno-moždanu barijeru izravno do neurona mozga. Tamo lako izvrše pobuđivanje i suzbijanje aktivnosti neurona, utječući na pojedine neurone i određena područja."

„Zvuči kao znanstvena fantastika!" mrmljao je Nikolaj Andrejevič. „Pričaš kao da je to univerzalni lijek za sve bolesti."

„Tako nekako", nasmiješio se Sensei i dodao. „Ali to je daleko od granice za napredak u nanotehonologiji, u slučaju da se pravilno koristi."

„Što se više može učiniti?" Upita odjednom Andrej.

„Pa, na primjer, uz pomoć nano-uređaja bilo bi moguće imati u svom posjedu mikro-biblioteku s podacima iz gotovo svih knjižnica svijeta i koristiti ih. Bilo bi moguće svladati jezične barijere bez ikakvih problema, funkcionalno promijeniti način predstavljanja informacija, tako da čovjek ne uči napamet nego sa zanimanjem. Virtualna stvarnost može 'služiti' ljudskoj komunikaciji."

„Kako je to moguće?" Ruslan je bio zadivljen.

„Pa, ako želiš, primjerice, gledati nogomet s Ženjkom, da slušaš njegove komentare. Trebat ćeš samo s njim razmijeniti signal. I ti i Ženja, ne napuštajući svoje domove, bit ćete jedan pored drugoga uz pomoć virtualne stvarnosti ili, ako ćemo preciznije, virtualne kopije svog prijatelja. Štoviše, nećete samo gledati nogomet na 'pretpotopnim kutijama', nego biti prisutni na trodimenzionalnoj slici, odnosno biti pravi gledatelji na nogometnom igralištu. Neće samo vaše oči biti uključene, već također i drugi osjetilni organi, to jest čut ćete sve zvukove, osjetiti mirise itd."

„Wow, to je sjajno!" komentirao je Ruslan zadivljeno.

„Sigurno bi se moglo jako puno napredovati u kibernetici, unijeti red u ekologiju, radi uklanjanja zagađenja iz zraka, vode, tla, prevladati kozmička zračenja, stvoriti takav sastav materijala za svemirske brodove da neće samo štititi posadu od zračenja, nego će

također imati jedinstvena svojstva: lakši od paperja, trajniji od čelika i čvršći nego dijamant. Dat ću vam jednostavan primjer za razumijevanje. Ako napravite potpeticu za cipelu debljine mikrona, nećete je moći cijelog života istrošiti niti je uopće izgrebati...

„To znači da će ljudi dobiti isto znanje koja je dano prethodnoj civilizaciji. Ali... pitanje ostaje otvoreno: kako će ljudi to znanje koristiti? Što će dominirati: želja njihove Životinjske prirode ili stremljenje prema Duhovnoj prirodi? Ako Životinjska priroda nastavi dominirati u društvu i ljudi požele druge ubijati, možete li zamisliti posljedice?“

„To je istina. Ako se, nedajbože, ta nanotehnologija upotrijebi za rat, bit će gore od svih prethodnih ratova zajedno“, rekao je Nikolaj Andrejevič ozbiljno.

„Zasigurno. I ako umjesto dobrih liječnika-nanorobota ljudi požele stvoriti mala čudovišta-minirobote koje bi pobacali poput prašine po teritoriju svog neprijatelja, kako bi ti špijuni-ubojice prodrli u sve rupe, komunikacijske kanale, ne samo radi skupljanja informacija, nego i radi izvršavanja diverzantskih misija. Uz pomoć ovih naprednih tehnologija bilo bi vrlo lako stvoriti oružje za masovno uništenje. Trebalo bi ga samo raširiti, kao prašinu, po megalopolisu i to je sve. Ljudi po gradovima svakim udisajem prime 25 milijuna prirodnih nanočestica. Kad bi među njima bilo i nekoliko 'štetočina', nitko ih ne bi osjetio. A kad uđu u tijelo, mogu ispuniti bilo koji program koji su dobili, od zdravstvenih problema do različitih načina zombiranja, utjecaja na određene strukture mozga, da ne spominjemo smrtonosni ishod. Gotovo je nemoguće kontrolirati ovaj proces i zaštititi stanovništvo od ove opasnosti u zemljama koje ne posjeduju te tehnologije.

Ili, na primjer, ako ljudi prime znanje o proizvodnji te lagane, superotporne, čvrste materije, kako će je koristiti? U mirne svrhe, za svemirska istraživanja? Nema šanse. Nakon što dobiju to znanje, najprije će pokušati proizvesti neupadljivu i učinkovitu odoru za svoje vojnike te vojnu opremu. Samo zamislite vojnika koji nema samo puno različitih naprava za ubijanje, nego i odjeću poput kameleona, koja boju prilagođava boji krajolika, a zahvaljujući njenoj superizdržljivosti, čak ni nuklearna eksplozija neće biti problem za ovog vojnika.

Možete li zamisliti što će se dogoditi u svijetu ako nanoroboti budu programirani da, nakon prodora u ljudsko tijelo, uzrokuju nekontroliranu agresiju? Možete li zamisliti nevidljivo oružje koje se može replicirati bez ograničenja? Nevidljivo oružje koje može replicirati bilo koje postojeće oružje. A ta nano-tvornica će dolaziti u malim kutijama. A u mirnodopsko vrijeme? Zamislite zombirane ljude koji glasuju za jednog kandidata. Gdje će tada biti ta hvaljena 'demokracija'?“

Ženja je odmah reagirao: „Znam gdje!“

„Ženja, ti bolje šuti“, zatražio je Stas.

„Da, to je stvarno vrlo ozbiljno“, zaključio je Nikolaj Andrejevič bez reakcije na šale momaka.

„Naravno“, složio se Sensei. „I to nije sve. Nije tajna da ljudi imaju različite gene. A nanotehnologiji nije problem doći do razine DNK. Njoj nije problem stvoriti sredstvo kojim bi se namjerno uništile određene etničke skupine. Neće biti problem 'očistiti' čitava geografska područja. Možete li zamislite da ljudi koji žive u, primjerice, vrlo naprednoj Europi, počnu izumirati? Ili, na primjer, da negroidna rasa u Americi odjednom počne patiti od 'nepoznate' epidemije. Što bi se tada dogodilo? Dakle, nanotehnologija nije šala. Velika je odgovornost! To je sredstvo koje može pomoći u izgradnji sretnog života za buduće generacije civiliziranog društva ili uništiti cijelo čovječanstvo.“

„Sensei, čekaj, možda će se čovječanstvo snaći bez svih ovih nanotehnologija“, izjavio je Ženja tužnim glasom. „Pristajem, za mir u cijelom svijetu cijeli život liječiti se kod Nikolaja Andrejeviča.“

Stariji momci se naceriše, ali Sensei je sasvim ozbiljno odgovorio:

„Nije stvar u nanotehnologijama. Stvar je u ljudima, njihovu individualnom izboru. Ako ljudi imaju dovoljno hrabrosti da izađu na kraj sa svojom Životinjskom prirodom i da izaberu put napredne civilizacije, vidjet će nove spoznajne obzore, budući da su nanotehnologije tek mali korak u spoznaji svijeta. Međutim, ako mržnja jednih prema drugima, zavist, žudnja za vlašću i materijalne vrijednosti budu dominirale u ljudskom društvu kao i ranije, tko će

tada biti kriv? Svatko sudjeluju u ovom izboru, čak i onaj tko ne shvaća u potpunosti opseg odluke koju je donio."

Naša se skupina smirila. Primijetila sam da je Sensei danas još jedanput naglasio da mnogo toga ovisi o nama samima, našemu osobnom izboru, našemu unutarnjem svijetu, koji se poput zrcala ogleda u vanjskom svijetu. „To je stvarno istina", pomislila sam u sebi, „ako zdravo razmišljamo, uzrok koji čini osnovu mnogih naših sukoba, svađa i spletki su naša unutarnja nezrelost, naš unutarnji sukob između Životinjske i Duhovne prirode. Jer ako čeznem nekome grubo odgovarati, da bih ga uvrijedila i izgrdila, čak i ako je on izazvao svađu, je li za to kriv ovaj čovjek? On je isti poput mene, on ima istu dušu koja teži dobru i miru, ali ovaj je čovjek pogriješio, pao na provokaciju svoje Životinjske prirode, što se može dogoditi bilo kome. On je u tom trenutku preuzeo pogrešnu, životinjsku stranu, i započeo pljusak vanjske agresije. Ali zašto bih ja podlegla tom pljusku? Zašto reagirati sličnim pljuskom Životinjske prirode? Uostalom, sve je u mojim rukama! Nakon svega, moj je osobni izbor kako reagirati: ili ću odgovoriti agresivno te biti poražena od Životinje, ili ću sukob riješiti pozitivom iz duše." I odjednom mi svane: „To je ona kap koja pokreće ocean moga unutarnjeg svijeta koji je projiciran na vanjsko. To je očito baš onaj osobni izbor o kojem nam je Sensei pričao, kojeg činim svakog trenutka i zauzimam bilo položaj svoje Duše, koja stvara Dobro, ili položaj svoje Životinjske prirode, koja rađa agresiju oko mene. Tada se zaista ovako događa - sve je u mojim rukama, u osobnom izboru svakog čovjeka." Shvaćajući ovu jednostavnu istinu, osjećala sam se kao da sam ponovo progledala. Sve se čini tako jednostavno i jasno!

* * *

Dok sam razmišljala o ovome, naša je skupina završila glavno jelo i krenula piti čaj. Sensei se počeo šaliti, a stariji dečki prešli su na ovu veselu notu. Smijeh je opet zavladao za stolom, a uskoro se sve pretvorilo u poeziju, u izvođenju ponajviše Kostje i Senseja. Potonji je odrecitirao sljedeće stihove, kao da se obraća mojim mislima. **/"Pričaše kapljica s morem – sva u suzama, / Smijaše se slobodno more – svo u svjetlu; / polijeći u nebo, padaj na zemlju – kraj je samo jedan – opet u mojim valovima."**

„Oh, to je Omar Hajjam!“ Kostja je s radošću prepoznao i odmah se pohvalio. „Pročitao sam sve njegove pjesme koje sam uspio pronaći!“

„Jesu ti se svidjele?“ upita Sensei žvačući slatkiše.

„Da, naravno, svidjele su mi se“, Kostja kimne glavom zadovoljno. „Pisao je filozofske stihove! Međutim, na nekim mjestima ga nisam razumio. Toliko je pisao o vinu i ljubavi prema ženama da bi se moglo pomisliti kako su mu baš to bile glavne stvari u životu.“

„Nema šanse. Možda ću te iznenaditi ako ti kažem da on uopće nije pio alkohol. Jednostavno je nešto sasvim drugo skriveno u njegovoj poeziji.“ Sensei lagano srkne čaj i smireno upita, „Kako bi ti se svidjela ova njegova pjesma?“

/ „Mudrac koji u srcu svome uzgoji izdanak ljubavi žive, / Ni dan mu u životu ne prođe uzalud; / Dobru volju neba nastoji ostvariti, / Ili uživa u radosti Ljubavi nezemaljske.“/

„Uzgoji izdanak ljubavi?“ zapitala sam zadivljena tim neobičnim stihovima.

Stariji dečki izmijenili su rječite poglede.

„Je li to slučajno cvijet lotosa?“ Viktor je naćulio uši.

Sensei se samo misteriozno nasmiješio i primijetio, kao slučajno. „Usput, te stihove je Omar Hajjam napisao u čast učitelja svog učitelja, tj. Bodisatve Agapita.“

„Učitelja svog učitelja?“ opet upita Andrej, kao da je krivo čuo.

„Je li Agapit bio Omarov učitelj?!“ u glas rekoše stariji dečki.

„Ne. Omar je bio učenik Agapitovog učenika.“ Pojasnio je Sensei.

„Što dublje idemo, to je zanimljivije“, komentirao je zaintrigirani Nikolaj Andrejevič.

Sensei je očito bio dobro raspoložen pa je nastavio pričati prilično zanimljivu priču bez dodatnih zahtjeva.

„Agapit je imao prijatelja s kojim se upoznao dok je na Istoku pohodio jednu poznatu privatnu knjižnicu u gradu Nišapuru. Ime ovog čovjeka bilo je Nasir al-milla va-d-Din šeik Mohammed-i-Mansur. Bio je to prilično pametan i duhovno zreo čovjek koji je bio u potrazi za istinom. Kasnije je postao ne samo Agapitov prijatelj, već je i bio uključen u njegov najbliži krug.“

„Gdje se nalazi taj grad?“ Ruslan je složio 'pametnu facu', očito pokušavajući zamisliti mjesto na globusu.

„Nišapur? Nalazi se u istočnom dijelu Perzije (današnji Iran), u drevnoj kulturnoj provinciji Horasan, smještenoj istočno i jugoistočno od Kaspijskog jezera. U to vrijeme ono nije obuhvaćalo samo zemlje suvremenog Irana, nego i teritorije današnjih Turkmenistana i Afganistana. Usput, Nišapur je bio popriličan grad, svojevrsno raskrižje prometnih karavanskih putova. I naravno da je bio jedno od glavnih kulturnih središta Perzije. U Srednjoj Aziji nije bio poznat samo po svojim sajmovima, već i po školama, tzv. medresama (srednja i viša škola), kao i po njihovim znanstvenim knjižnicama.

Dakle, Agapit je tog čovjeka podučavao mnogim stvarima i otkrio mu neke spoznaje o znanosti o Bijelom Lotosu, koje je ovaj bio u stanju shvatiti u tom trenutku. Kasnije je Nasir Mansur postao šef znanstvenika i istražitelja te je podijelio ovo znanje sa svojim vrijednim učenicima, od kojih je jedan bio šesnaestogodišnji Ghiyath al-Din Abu'l-Fath Umar ibn Ibrahim Al-Nishapuri al-Khayyami ili, ukratko, Omar Hajjam.

Omar je bio prilično nadaren mladić te je imao dobro pamćenje i mentalne sposobnosti. I, kako kažu, sjeme koje je palo na plodno polje, opravdalo nade i dalo bogatu žetvu. Već u dvadeset petoj godini Omar Hajjam je postao autor mnogih znanstvenih traktata o fizici, geometriji, algebri, astronomiji, medicini, povijesti, filozofiji, arapskom jeziku i književnosti. Volio je geografiju te napisao nekoliko radova o prirodnim znanostima.“

„Uu, nije loše!“ uzviknuo je Stas. „U dobi od dvadeset pet godina! Znači da je bio skoro naših godina.“

„Vidim, taj momak je stvarno bio pametan!“ izgovorio je Ženja s divljenjem. „Bio je genij! Bože, a mi smo kao glup i gluplji.“ u šali je pokazao na sebe i Stasa.

„Svaki je čovjek u nečemu genij.“ Primijetio je Sensei. „Kao što kažu, u slučaju da imate želju i težnju otkriti i ostvariti potencijal svog genija u životu.“

„Nisam znao da je Omar Hajjam bio tako napredan znanstvenik“, izrazio je Viktor svoje mišljenje.

„Nije bio samo napredan znanstvenik. Zahvaljujući znanju koje je prenio Agapit, a koje je ovaj stekao od svog učitelja, Omar Hajjam je otišao daleko ispred svog vremena. Samo spomenimo njegove radove iz fizike, matematike. A iz astronomije?! Također je razradio solarni kalendar, najprecizniji do danas.“

„Stvarno?“ Nikolaj Andrejevič se iznenadio.

„Da. Na primjer, danas koristimo gregorijanski kalendar, koji ima godišnju grešku u vremenu od dvadeset šest sekundi. A Omar Hajjam je u to vrijeme svijetu predložio kalendar s godišnjom greškom od samo devetnaest sekundi. Ako uzmemo matematiku, on je još tada u svom traktatu 'Aritmetički problemi' opisao binomnu formulu za prirodne eksponente, a za nju se kaže da ju je takoreći 'izmislio' engleski znanstvenik Isaac Newton šest stotina godina kasnije, kad ju je opisao u teoremu o binomnim koeficijentima, što je nazvao 'Newtonovim binomom'.“

„Zašto 'takoreći izmislio'?“ Nikolaj Andrejevič se uhvatio za riječi.

„Zato što je Isaac drsko kopirao ovu formulu iz Omarovih zapisa. I ne samo ovu formulu, već i druga znanja iz fizike, matematike, astronomije.“

„Nisam shvatio“, Nikolaj Andrejevič ga pogleda sa strane. „Kako se to uopće moglo dogoditi? Na kraju, Isaac je živio na Zapadu, Omar na Istoku i, štoviše, u različitim stoljećima.“

„Jednostavno. Ova priča ima svoju pretpovijest... Bolje ćete razumjeti kad čujete tko je stajao iza njega i tko je bio ideološki poticatelj ove prijevare koja je dovela do povijesne zamjene. Reći ću

vam ukratko o Isaacu Barrowu, članu reda 'Slobodnih zidara', članu reda 'Luciferijanaca', Newtonova učitelja na Sveučilištu u Cambridgeu.“

„Oh, još jedan Isaac“, nacerio se Ženja okrenuvši se Stasu. „Šta, samo Isaac-i studiraju na Cambridgeu?!“

Međutim, Stas je ignorirao ovu primjedbu svoga prijatelja i koncentrirao se na Sensejevu priču.

„Treba napomenuti da je Sveučilište u Cambridgeu u Velikoj Britaniji u to vrijeme bilo i jedno od najboljih u Europi.“ objasnio je Sensei. „Svakako, to nije moglo ostati neopaženo od 'Slobodnih zidara', koji su ga zapravo pretvorili u rasadnik svojih pristaša. Štoviše, sveučilišta su u to vrijeme bila prilično profitabilna poduzeća.

Isaac Barrow upisao je Trinity koledž Sveučilišta u Cambridgeu kad mu je bilo petnaest godina. I nije ga samo upisao, nego stvarno ušao u njega, jer mu je učitelj bio jedan od članova tajnog reda 'Luciferijanaca', koji je pripadao najvišim krugovima reda 'Slobodnih zidara'. Ovo poznanstvo nije samo utjecalo na Barrowa, nego je izmijenilo njegovu daljnju sudbinu. Naime, te se godine drastično promijenio. Osim što su ga luciferijanci koristili u svojim tajnim ritualnim radnjama, njegov je učitelj uspio usmjeriti nepokolebljiv karakter Barrowa na učenje jezika i drevnih znanosti. Nakon završetka fakulteta Isaac je dobro znao latinski, grčki, arapski, bio je oduševljen matematikom, astronomijom, filozofijom, teologijom, pokazivao je poseban interes za znanosti drevnih vremena. Dakle, općenito nije bio loš 'kadar' za služenje Arkonima. Nakon završetka fakulteta luciferijanci su inicirali Barrowa u svoj red te ga u početku koristili kao kurira s tajnim misijama. Tijekom četiri godine posjetio je Francusku, Italiju, živio određeno vrijeme na Bliskom istoku (u Carigradu, Smyrni). Na povratku u Veliku Britaniju posjetio je Njemačku i Nizozemsku.

Treba naglasiti da je u to vrijeme Osmansko Carstvo obuhvaćalo i Balkanski poluotok i Malu Aziju. Stoga su bili koncentrirani ne samo na zapise znanstvenika drevnog Istoka, nego i na rukopise starogrčkih znanstvenika. Štoviše, grad Smyrna (danas je to turski grad Izmir na zapadnoj obali Male Azije) postao

je središte posebnog interesa za Arkone. U to vrijeme cijeli židovski svijet je, zbog velike političke igre Arkona i aktivnosti masona, uzbuđeno čekao da se obistine 'predviđanja' židovskih svećenika za 1666., u kojoj će navodno doći njihov Mesija, organizirati raj za sve Židove, obnoviti njihovu državu i strogo kazniti sve prijestupnike.“

„1666?” nacerio se Stas. „Tri šestice? To je znak Sotone.“

„Kakve zanimljive mesije imaju židovski svećenici,“ primijeti Volođa. „A zašto im se nije sviđao Krist?“

„Koliko znam, odbijaju ga prihvatiti za Spasitelja,“ odredio je Viktor.

„O, da!“ nacerio se Volođa. „Bio je previše čovječan i nije opravdao njihova očekivanja.“

„Tako je,“ Sensei izgovori s gorkom ironijom. „Dakle, puno je Židova živjelo u Smyrni 50-ih godina XVII. stoljeća, a 'Slobodni zidari' odlučili su odigrati jednu od svojih kombinacija i za to iskoristiti Židove. Da bi to učinili, proglasili su jednog od svojih pijuna mesijom koji je radio čuda i bio kabalistički Židov (neću mu ni spominjati ime). Zasigurno su mnogi vjerovali toj marioneti nakon takve PR akcije i slijedili ga pridruživši se novim religijskim trendovima i pokretima. Ukratko, došlo je do sveobuhvatnog postupka zaglupljivanja masa. Dakle, pod okriljem ovoga javnog uzbuđenja, 'Slobodni zidari' odigrali su svoju igru i, kako to često biva, odmah zaboravili na postojanje lažnog mesije. Situaciju su iskoristile lokalne vlasti. Iako je ovaj čovjek iskorišten kao materijal za 'Slobodne zidare', ipak je imao puno sljedbenika među lokalnim stanovništvom, što je podiglo nepotrebnu buku i dovelo do poremećaja u tom području. Što su učinile lokalne vlasti? Kad je ovaj 'pijun' postao nezanimljiv za moćnike ovoga svijeta, lokalne vlasti su jednostavno uhitile tog kabalističkog Židova. U isto vrijeme su se prema njemu ponašali vrlo liberalno, čak su i dopuštali sljedbenicima da ga posjećuju u zatvoru i donose mu poklone. A kad mu je sultan predložio da bira između smrtne kazne i prihvaćanja islama, ovaj Židov je prihvatio islam bez imalo oklijevanja.“

„Eto! Znači da je izdao svoje sljedbenike“, Viktor je izrazio svoje mišljenje.

„Pa, 'ja' sebe voli više nego neke nametnute 'bombastičnu ideje' Arkona“, rekao je Sensei.

„Pretpostavljam da je to bilo veliko razočaranje za jadne ljude,“ komentirao je Ženja.

„Lokalne vlasti su to očekivale. Činjenica da je ovaj Židov izdao vlastiti narod i prihvatio islam razočaralo je većinu njegovih sljedbenika. Ljudi su razumjeli da su još jednom prevareni i većina se ohladila od ove ideje. Postojala je, naravno, nekolicina sljedbenika koja je pokušavala opravdati njegovo postupanje. Ali općenito se u tom području situacija smirila.“

„Sultan je pametno postupio“, izgovorio je Volođa uz osmijeh.

Sensei je kimnuo i nastavio:

„Ali udaljili smo se od glavne teme. Dakle, kao nagradu za 'podvige' u tajnim aktivnostima Isaac Barrow primio je u Carigradu od pripadnika luceferijanskog reda vrlo rijetke drevne zapise sa znanstvenim spisima Omara Hajjama, između ostalih, koji bili su vrlo vrijedni zbog znanja sadržanih u njima, a koji su u jednom trenutku misteriozno nestali iz knjižnice teheranskog sveučilišta. Usput, po povratku u Englesku Barrow je već držao katedru grčkog jezika na Sveučilištu u Cambridgeu. Ali njegov strastveni hobi postao je prijevod drevnih zapisa koje je donio sa sobom. Već u dvije godine pedantnog rada, nakon što je shvatio koliko su značajni izumi i znanje drevnih znanstvenika koji su otišli daleko ispred svoga vremena (a Barrow nije imao u posjedu samo spise Omara Hajjama, nego, na primjer, radove uzbekistanskog matematičara Hamida al-Hadžeidija, starogrčkih matematičara Euklida i Arhimeda), Barrow je uvjerio pripadnike luciferijanskog reda da osnuju novu katedru na Sveučilištu u Cambridgeu, katedru geometrije i optike, u koju je kasnije prešao, napuštajući katedru grčkog jezika. Pritom je Barrow, pronicljiv i poduzetan čovjek, prisvojio sebi samo neka znanja, koja su široj europskoj javnosti bila nepoznata, posebno ona koja je preveo s arapskog jezika. A istovremeno je, pokušavajući sakriti svoj mali grijeh, postao poznat kao 'autor' tanke leće i drugih izuma koji nisu bili njegovi, a i kao prevoditelj zapisa starogrčkih znanstvenika poznatih u Europi.

Dakle, baš 1661. godine, kada je osnovana ova katedra, Barrow se upoznao s Newtonom, koji je bio jedan od studenata na njegovim predavanjima i subsajzer.“

„Šta je bio?“ upita Ženja.

„Subsajzer“, ponovio je Sensei. „Tako su nazivali siromašne studente koji si nisu mogli platiti obrazovanje. I dok nisu bili u potpunosti spremni slušati sveučilišnu nastavu, bilo im je dopušteno prisustvovati samo nekim predavanjima. Međutim, umjesto toga bili su dužni služiti bogatijim studentima ili članovima Sveučilišta. Dakle, Isaac Newton je 1661. godine upisan na fakultet Trinity Sveučilišta u Cambridgeu kao subsajzer. U to je vrijeme imao samo osamnaest godina. Dok je mladi profesor Barrow, voditelj katedre matematike, u to vrijeme bio 31-godišnjak. On nije samo primijetio Newtona i nije ga samo učinio svojim slugom, već ga je učinio i slugom svoga tijela te ga koristio u luciferijanskim primjenama sile. Iako je u to vrijeme to bila tajna, ali prilično poznata pojava, jer su, prema srednjovjekovnoj tradiciji, članovi fakulteta morali biti neoženjeni.

Barrow je za Newtona postao ne samo učitelj i tutor, nego i vrlo blizak prijatelj. Ovo ne baš jednostavno... prijateljstvo je išlo u korist Newtonovu životu, u odnosu na njegovih prvih osamnaest godina. Newton se rodio prijevremeno, na seoskom imanju, a bio je malo i vrlo slabo dijete. Njegov otac, čije ime je također bilo Isaac Newton, umro je prije sinova rođenja. Njegova majka je zapravo ostavila dječaka s njegovom bakom još dok je bio jako mali. Udala se za svećenika i preselila kod njega. Naravno, to je dodatno traumatiziralo um djeteta, koje je zamrzilo očuha. Rastao je vrlo ograničeno. Bio je slabašan i uplašen. Što je bio stariji, više je pokazivao mržnju, lukavost i egoizam. Zbog toga se nije sviđao vršnjacima, tako da je Newton bio usamljen do trenutka upisa na fakultet, gdje je momak pronašao sigurnosni ventil u svom učitelju Barrowu. Ovo poznanstvo je utjecalo na čitavu buduću Newtonovu sudbinu. Nije postao samo njegov najmarljiviji i najredovitiji slušatelj predavanja, nego i vjerni sluga te Barrowljev prijatelj.

Barrowu je također trebao poslušni Isaac, prije svega kao čovjek iz njegova bliskog kruga, koji nije bio samo odan, nego i potpuno poslušan. Stoga je Barrow počeo promicati Isaacovu

karijeru. Zahvaljujući Barrowu, Newtonu je lako dodijeljena postdiplomska stipendija, umjesto subsajzerske. 1665. Isaac završava fakultet i stječe znanstveni stupanj prvostupnika lijepih umjetnosti (filološke znanosti). Bilo je to vrijeme kada je u Engleskoj započela epidemija kuge.

Barrow nije gubio vrijeme. Prije nego je Sveučilište oslobodilo studente od pohađanja predavanja na jednu i pol godinu (praznici uzrokovani epidemijom), uručio je Newtonu prevedene zapise Omara Hajjama s točnim znanstvenim proračunima iz fizike, matematike, astronomije. Usput, među njima se nalazio vrijedni Omarov zapis 'Aritmetički problemi'. Barrow je naredio Newtonu da na brzinu prepiše ove podatke pod svojim autorstvom, da bi prije zaradio magisterij. Newton je požurio ispuniti ovaj zadatak i cijele je praznike proveo u dobrovoljnoj osamljenosti (da ne bi bilo nepotrebnih svjedoka i razgovora) na svojoj rodnoj seoskoj farmi u selu Woolsthorpe."

„Da, čuo sam za to selo", Nikolaj Andrejevič izgovorio je sa smiješkom. „Je li to mjesto gdje mu je jabuka pala na glavu pa se domislio općeg zakona gravitacije?!"

„Rekao bih što mu je u tom trenutku palo na glavu, ali radije ću prešutjeti", nacerio se Sensei. „Usput, Newton nije izmislio čak ni priču o jabuci. Stvar je u tome što je Omar Hajjam, dok je objašnjavao opći zakon gravitacije u svojim zapisima, dao drugačije primjere, a silu gravitacije objasnio je također na primjeru jabuke koja pada sa stabla, dakle sa stabla koje je bilo dosta rašireno u srednjoj i istočnoj Aziji. Budući da je i u Newtonovom vrtu bilo stabala jabuka, on je ovaj primjer također upotrijebio za objašnjenje 'svoga genijalnog otkrića'."

„Etogac!" Ženja se iznenadio. „Bio je izokrenuto čudo od djeteta!"

„Newton nikad nije bio čudo od djeteta. A sva prepumpana slava o njemu bila je samo rukotvorina 'Slobodnih zidara', koji su imali koristi od ovih događaja. Čak su napravili i 'povijesno vrijedan spomenik' od osušenih Newtonovih stabla jabuka - klupu!"

„...optuženičku!" dodao je Ženja i izmamio smijeh ekipe.

„Baš optuženičku!“ nacerio se Viktor. „Namagarčili su cijeli svijet!“

„Oh, to je zaista sitnica u usporedbi s njihovim globalnim prijevarama“, rekao je Sensei. „Dakle, nakon što je Newton pročitao i na svoj način prepravio spise Omara Hajjama, njegova objašnjenja i formule povezane s općim zakonom gravitacije, diferencijalnim i integralnim metodama, zapise o prirodnom rasipanju svjetlosti i bojama spektra, ukrao je i izum Omara Hajjama - zrcalni teleskop, nad kojim su se iščuđavali mnogi visokointelektualni ljudi u sedamnaestom stoljeću. Došao je na Sveučilište u Cambridgeu, takoreći opremljen temeljitim znanjem, da mu se dodijeli magisterij. Isaac Barrow je javno izjavio da su otkrića njegova štićenika od velike važnosti i učinio je sve što je mogao da bi Newton postao slavan zahvaljujući ovim radovima, čak i izvan Sveučilišta. Planirao je daleko unaprijed. Trebala mu je lutka poput Newtona koja bi bila na visokom položaju. Zauzvrat je Isaac Newton marljivo igrao svoju ulogu koju mu je dodijelio njegov učitelj, što je jako godilo megalomaniji 'talentiranog znanstvenika'. Ali u stvari ju je Newton igrao jer, prema vlastitom mišljenju, nije bio isti kao Barrow, koji je bio ljubitelj egzaktnih znanosti. Newton je bio više usmjeren na izučavanje filologije. Sanjao je o prevođenju Biblije, posebno Knjige proroka Danijela iz Starog zavjeta.

Barrowljeva 'genijalna' ideja za brzo promicanje njegova štićenika protupravnim prisvajanjem tuđih zapisa pokazala se savršenom. Već 1669. Isaac Barrow je prepustio poštovanja vrijednu katedru za fiziku i matematiku na Sveučilištu dvadeset šest godina starom Isaacu Newtonu. Dok je Barrow sam 1670. doktorirao teologiju i time glatko napustio polje egzaktnih znanosti. Kasnije je postao ravnatelj koledža Trinity. Usput, upravo je Barrow inzistirao na kraljevskoj povlastici za sve profesore na svojoj bivšoj katedri, počevši od Newtona, da budu oslobođeni obveze da se zarede.

Treba napomenuti da Newton nije bio dobar predavač. Predavanja su mu bila dosadna i zbog toga ih studenti skoro uopće nisu pohađali. I to je jasno. Bilo koji istinski autor bi s oduševljenjem pričao o svojim djelima. Dok oni koji su napravili klasični plagijat mogu prikazati samo suhe brojke. Newton je mrzio

znanstvene sporove i one koji su ga pokušali uključiti polemiku, zato što njegovo znanje nije dosezalo razinu otkrića koja je predstavio kao svoja vlastita. U stvari nije morao ništa ni reći. Gotovo dvadeset godina mu je trebalo da napiše knjigu 'Matematički principi prirodne filozofije', koja se tiču 'njegovih' otkrića. Mnogi se čude zašto nije opisao korake na putu do rezultata ovih otkrića. Međutim, Newton ih nije bio u stanju opisati jer nije znao kako. Prepisati nije isto što i otkriti.

Isaac Newton bio je od samog početka vrlo zabrinut da bi se prijevara mogla otkriti u bilo kojem trenutku. Štoviše, gotovo se razotkrila njegova smicalica sa zrcalnim teleskopom. Prijevod je bio manjkav pa je posljedično napravio teleskop s elementarnim pogreškama. Ipak mu je Barrow opet pomogao točnijim prijevodom zapisa Omara Hajjama, dok je izvornik čuvao njegov učitelj na tajnom mjestu. Prema drugom prijevodu Newton je napravio svoj poznati drugi zrcalni teleskop i jako impresionirao svoje suvremenike demonstracijom 1671. To je poslužilo kao službeni temelj za izbor Newtona za člana Londonskoga kraljevskog društva, koje se tada zvalo Britanska akademija znanosti.“

„Zašto ga ti 'akademci' nisu razotkrili?“ Viktor se iznenadio.

„Nitko za to nije imao razloga. Veći dio tog 'društva' sastojao se od luciferijanaca, koji su prvenstveno realizirali svoje ciljeve, a tek onda znanstvene. Tim je više Newton odgovarao njihovim ciljevima. Nisu ga slučajno 'Slobodni zidari' kasnije izabrali za predsjednika Londonskoga kraljevskog društva, kad mu je bilo šezdeset godina.“

„Da, da, baš kao bijela vrana“, nacerio se Volođa.

„Čak i u vrijeme prve ozbiljne opasnosti da će maske pasti, Isaac Barrow je izgovorio riječi koje su Newtonu postale životno pravilo. Savjetovao mu je da pozorno sluša, više čita i govori samo ono što zna, tako da usmenu glupost pretvori u tihu mudrost. Newton nije samo zapamtio ove riječi, učinio ih je pravilom svoga daljnjeg života. Štoviše, Barrow mu je jednom rekao 'ako stojiš visoko i vidiš više od ostalih, to je samo zato što stojiš na ramenima divova'. Newton je te riječi parafrazirao s obzirom na svoja sjajna

otkrića, premda je to zapravo rečeno o 'Slobodnim zidarima' i njegovoj ovisnosti o njima.

Općenito, Barrow je Newtona učinio prilično popularnim, što je Sveučilište u Cambridgeu proslavilo daleko izvan granica Velike Britanije. Slava mladoga 'veličanstvenog znanstvenika' postala je tako univerzalna da je i sam Newton počeo vjerovati u svoju genijalnost. Zbog pretjeranog egoizma njegova megalomanija je počela naglo rasti. Došlo je do toga da je tijekom jednog od razgovora s Barrowom dao neopreznu opasku o sebi, postavljajući svoju vlastitu 'genijalnu' osobnost daleko ispred učiteljeve. Kao odgovor je Barrow, koji je imao dosta snažan i odlučan karakter, trenutačno ušutkao Newtona, naglasivši koliko je glup bio i podsjetio ga na činjenicu da je dovoljno objaviti prijevode Omara Hajjama i cijeli svijet će znati kakav genij je zapravo Newton.

Za Isaaca je to bilo više od šokantne prijetnje učitelja i sada već bivšeg prijatelja. Bio je toliko uplašen tim razgovorom i stvarnošću Barrowljevih prijetnji da nekoliko tjedana nije bio svoj. Iako Barrow nije imao namjeru prijetnju obistiniti, zbog toga što su luciferijanci imali određene planove povezane s Newtonovom popularnošću. Bilo bi nerazumno srušiti piramidu tijekom njezine izgradnje. No od tog se vremena Newton usredotočio na ideju krađe i spaljivanja izvornih zapisa Omara Hajjama, da ga nitko ne bi mogao ucjenjivati i optuživati za plagijatorstvo.

Nešto manje od pola godine nakon ovog razgovora, u svibnju 1677. Barrow je iznenada umro u dobi od 47 godina. Koristeći ove okolnosti, Newton je uspio uzeti sve papire iz Barrowljeva skrivališta, uključujući radove Omara Hajjama, pretpostavljajući da ga nitko nije primijetio. Zatim je kopirao dijelove koji bi mu, prema vlastitom mišljenju, mogli donijeti još veću slavu. Nakon toga je spalio drevne papire, takoreći 'sramotne dokaze', sa zadovoljstvom tipičnim samo za mentalno bolesne osobe.

Otad je Newtonov život bio bez ikakvih teškoća. Pretpostavio je da je sada apsolutno slobodan, iako je to u stvari bila samo iluzija vješto stvorena o ljudi iz 'Slobodnih zidara' koji su njime manipulirali. Zapravo je Isaac postao čak i više ovisan o njima nego prije. Ugađajući njegovoj megalomaniji i svakako slijedeći svoje interese i ciljeve, promaknuli su Isaaca u parlamentarnog

poslanika iz Sveučilišta u Cambridgeu, kako bi povećali svoju 'većinu'. To je učinjeno čisto sa svrhom povećanja broja, jer je Newton bio bezvrijedan političar. Kasnije su ga više puta nominirali za člana parlamenta. U to vrijeme je o njemu postojao vic da se u Domu lordova Newtonov glas čuo samo jednom - kad se obratio stražaru s molbom da zatvori prozorsko krilo u dvorani za sastanke.

Ne bi to bilo tako strašno, ali trinaest godina nakon Barrowljeve smrti Newtonov osjećaj neovisnosti počeo je prikazivati veliku 'samostalnost', žudnju za moći, egoizam, karakteristike tipičnog despota, koje je i prije imao, ali u skrivenom obliku. Nastavio je ispunjavati naloge 'Slobodnih zidara', ali je češće demonstrirao svoju 'neovisnost' te je tim nalozima dodavao svoje ispravke, što je samo pogoršalo cijelu stvar.

Jednom je došlo do ozbiljnog sukoba predavača Sveučilišta u Cambridgeu s vlastima, koja je željela da Sveučilište ojača i da mu na čelu bude katolik. Newton je bio član delegacije sa Sveučilišta koja je vlastima došla s prosvjednom notom. Luciferijanci su namjerno imenovali njega, kako bi iskoristi slavu i autoritet velikog znanstvenika, koji bi rekao odlučno 'ne'. Umjesto toga je Newton, koji je bio kukavica, osobito pred moćnim ljudima, promrmljao nešto nerazumljivo. Situaciju su spasili ostali članovi delegacije i Sveučilište je obranjeno. Ali luciferijanci nisu oprostili Isaacu.

Nakon nekog vremena, u zimi se dogodio požar u Newtonovom kabinetu. Bila je to prilično neobična vatra, navodno od zapaljene svijeće na stolu, uz tako vješto spaljene spise koje je Newton pripremio za objavljivanje: traktati o optici, kemiji, velika 'teza' o akustici, rukopisi o boji i svjetlosti s dugotrajnim eksperimentima te druga njegova djela. Štoviše, požar je dobrano zahvatio Newtonove papire (pa čak i one iz njegova skrovišta, koji su se 'slučajno' našli na stolu), nije uništio ništa drugo, na čemu se i završilo.

Kada je Newton vidio da se dogodio požar u njegovu kabinetu, nije bio samo šokiran. Ne samo da su mu spisi izgorjeli, a nije ih mogao opet napisati po sjećanju jer je plagirao traktate Omara Hajjama i drugih drevnih učenjaka (a osobno ih nije razradio). Međutim, činjenica da se na zgarištu našla zabilješka

prema kojoj su traktati Omara Hajjama uništeni u takvim okolnostima bili samo arapska kopija originala napisanog u XIII. stoljeću, doista je uzdrmala Newtona. Šok je bio toliko snažan da ga je doveo do ruba ludila. Tijekom sljedeće tri godine patio je od napada ludila, psihičkih poremećaja, osjećaja progona.

'Probudili' su ga oni isti luciferijanci koji su mu priopćili da će od sada, takoreći, živjeti i disati na način na koji to budu tražili od njega. Za Newtonovu osobnost bila je to smrtna kazna za ostatak života. Postao je potpuno ovisan o njima. Nakon što mu se zdravlje manje-više popravilo, Newton je zamolio luciferijance da mu nađu posao u Londonu, jer je bilo jasno da nema šanse za bilo kakvu znanstvenu karijeru. Luciferijanci su mu pružili prigodu iskupiti se za grešku predanim služenjem, te su ga imenovali nadzornikom kovnice novca. Isaac je zavrnuo rukave, uz svu subsajzersku marljivost svoga lika, pokušavajući steći naklonost luciferijanaca i vratiti nekadašnje povjerenje. I stvarno je uspio uvesti red u monetarni sustav Velike Britanije. Za to je nagrađen doživotnim visoko plaćenim položajem upravitelja kovnice. Kasnije su privilegije počele padati na njega poput snježnih pahuljica. Izabran je za člana parlamenta i predsjednika Britanskoga kraljevskog društva. U isto vrijeme spisi Omara Hajjama, naravno pod autorstvom Newtona, bivaju visoko ocijenjeni izvan Velike Britanije. Zahvaljujući tim spisima Newton je izabran za vanjskog člana Francuske akademije znanosti. Nadalje, Newton je dobio plemićku titulu za znanstvene 'zasluge' te je postao 'sir Isaac'. Sudjelovao je u ministarskim i parlamentarnim povjerenstvima, a zahvaljujući pokroviteljstvu luciferijanaca postao je salonski filozof princeze od Walesa.“

„Kao i obično: sir ili ne, to je Isaac!“ Ženja se odvalio smijati.

Volođa je samo odmahnuo glavom i prigovorio:

„Da je sve to fer, danas bi cijeli svijet znao i izučavao zapise istinskoga genijalnog učenjaka Omara Hajjama.“

Sensei kimne glavom i nastavi:

„Općenito, luciferijanci su preko Newtona isplanirali svoje ozbiljne sjenovite poslove, koji su bili mnogo značajniji od svih njegovih privilegija i titula. Newton je jasno shvaćao da je samo

lutka. A to nezadovoljstvo suzbijenim egocentrizmom se ispoljilo u lošem i despotskom karakteru kad je ostario. Počeo se brinuti čega će se ljudi sjećati nakon njegove smrti. Newton je pozirao umjetnicima da naslikaju njegove portrete. A to je činio vrlo često, što je bilo tipično samo za predstavnike kraljevske obitelji tih vremena. Newton je počeo pisati teološke eseje, a sebe je smatrao 'božanskim izabranikom' tumačeći neke odlomke iz Biblije. Počeo je pisati takve gluposti da su dolazeće generacije bile iznenađene kako ovakav apsurd može napisati... veliki Newton. Unatoč tome, Newton je visoko procijenio te svoje zapise i smatrao ih je najvažnijim djelom svoga života. Jer to su stvarno bili njegovi zapisi i to je bio on, Newton, u ovim tekstovima, a ne onaj idol čiju su sliku 'Slobodni zidari' stvorili zahvaljujući zapisima istinski izvanrednog znanstvenika Omara Hajjama. Newton je umro s preko od osamdeset godina i odbio je primiti euharistiju. No čak su i nakon njegove smrti masoni aktivno koristili autoritet slike koju su stvorili sami u svoju korist."

„Eto vidiš", nacerio se Viktor. „Iskoristili su ga do daske."

„Ne njega, već cijeli svijet, uključujući i tebe", Sensei izgovori s gorkim osmijehom. „Pogledaj samo školski program, kako je Newton službeno predstavljen sa 'svojim' zakonima."

„U čemu je razlika?" Kostja zbunjeno slegne ramenima. „Što se mene tiče, nije važno tko je izmislio zakone, bio to Isaac Newton ili Omar Hajjam, opći zakon gravitacije se neće promijeniti. Zašto bi me bilo briga tko je kopirao koga? Po mom mišljenju, glavno da je spoznaja došla do mene."

Andrej pogleda Kostju sa strane i nasmiješeno ga upita sa sumnjom:

„Čekaj, nisi li slučajno imao nekog Isaaca među rodbinom?"

„Razlika je ogromna", odgovorio je Sensei Kostji. „Prije svega, Newton je kopirao samo one dijelove koje mu je naznačio njegov učitelj Barrow. Barrow nije predstavio svo znanje koje je Omar Hajjam ostavio u svojim zapisima, nego samo one podatke koje je u to vrijeme razumio. To je razlog zašto se opći zakon gravitacije, prema Newtonu, pokazao tako 'ograničenim', svojevrsnom 'kočnicom' za znanost. Tako se dogodilo jer su Newtonove

'znanstvene spise' znanstvenici uzeli kao aksiom, jer su 'Slobodni zidari' nametnuli neosporni autoritet Newtona i od njega učinili svojevrsnog idola za znanstveni svijet. A to je, s druge strane, zakočilo pokušaje unapređivanja znanosti. Međutim, kad su slabe točke njegove teorije postale preočite, 'Slobodni zidari' se nisu zbunili. Promovirali su 'Newtona II', a to je Albert Einstein.“

„Alberta Einsteina su promovirali masoni?“ Nikolaj Andrejevič bio je iskreno iznenađen.

„Naravno.“

„Čudne stvari se ponekad događaju u ovom svijetu.“ Nacerio se Nikolaj Andrejevič.

Došlo je do kratke stanke u razgovoru.

„Ali tko bi pomislio da je Omar Hajjam bio takav izvanredan znanstvenik!“ reče Viktor, očito razmišljajući o onome što je upravo čuo.

„Bio je sjajan znanstvenik!“ naglasio je Sensei. „Omar Hajjam je dao veliki doprinos razvoju ljudske znanosti važnim otkrića iz matematike, astronomije, fizike... Bio je prvi u povijesti razvoja matematičkih grana znanosti ove civilizacije koji je dao potpunu klasifikaciju svih vrsta jednadžbi, uključujući linearne, kvadratne i kubne jednadžbe. Izmislio je sustavnu teoriju rješavanja kubnih jednadžbi, dokazao teoriju rješavanja algebarskih jednadžbi. Osim toga, izumio je matematičku teoriju glazbe. Opisao je način izvoda bilo kojeg stupnja cijelih brojeva. Da ne spominjem druge teorije i formule koje je Omar Hajjam predstavio svijetu, a koje se nisu odnosile samo na matematiku i astronomiju, već naročito na fiziku. Bilo je to znanje koje bi za čovječanstvo uvelike ubrzalo proces razumijevanja znanstvenih disciplina i koje bi, sukladno tome, mnogo ubrzalo znanstveno-tehnički napredak ove civilizacije, izmičući epohama 'tame' i 'egoističnog praznovjerja'. Ali nažalost, ljudi su ljudi... Štoviše, u to se vrijeme vjerovalo da je Omar Hajjam najveći astronom svog vremena. Da su svi njegovi radovi u ovoj disciplini doprli do suvremenih znanstvenika, ljudi bi mnogo unaprijedili znanost, budući da su se u njegovim spisima nalazile informacije do kojih

današnji astronomi još uvijek nisu došli, sa svom svojom modernom opremom.“

„Nije loše!“ izgovori Andrej sa zaprepaštenjem. „Kako je to moguće?“

„Znanje je samo znanje; objasnio sam vam jednom da je to samo baza podataka koja se čuva u Šambali. Naravno da postoje određene vremenske točke tijekom procesa razvoja civilizacije kad odgovarajuće informacije budu davane kroz podsvijest više ili manje pripremljenih ljudi u tim disciplinama. Ali kad se među ljudima pojavi duhovna Osobnost s vlastitim interesom za znanost, taj čovjek može primati znanje gotovo neograničeno, a u skladu s tim se ubrzava napredak civilizacije općenito. Ti ljudi u pravilu idu daleko ispred svoga vremena. No, može se pojaviti jedan problem. Ubrzani proces civilizacijskog razvoja ne ovisi najviše o primljenom znanju, nego i o zloglasnomu ljudskom faktoru, tj. kako ljudi to znanje percipiraju. A potonje opet ovisi o mnogima stvarima: od duhovne razine društva i, prema tome, svakog pojedinca posebno, do razine upetljavanja Arkona.

Uzmimo primjer Omara Hajjama. Njegov učitelj, koji bio je učenik Bodisatve Agapita, pokazao je mladom Omaru duhovni put. I usput, Omar Hajjam je počeo s praksom Cvijeta Lotosa, što je uspješno radio tijekom cijelog života. Od mladosti je bio čovjek čistog srca i pokazivao interes za znanost, učitelj mu je rekao da je moguće doći do novih znanja na temelju znanja koje postoji, uz pomoć određenih duhovnih praksi. Omara nije zanimalo samo to. Počeo je mukotrpno raditi da bi postigao rezultate. Prvo je, kako mu je učitelj savjetovao, svoju 'bazu podataka' obogatio iskustvom znanstvenika prošlih generacija, proučavajući znanosti u Nišapuru, Belhu, Samarkandu, istovremeno radeći duhovne prakse koje su mu zadane. I rezultati njegova rada nad sobom su bili vidljivi već kad mu je bilo dvadeset pet godina kad je, kao što rekoh, napisao ozbiljne znanstvene traktate. Bio je to samo početak. Štoviše, Omar je dobio dar vidovitosti, iako se nije trudio dobiti ga. To je u principu bila nuspojava njegova duhovnog razvoja.“

„Bože!” uzdahnuo je Kostja s divljenjem. „Takvu nuspojavu ne bih odbio.“

„Kad bi ta želja poticala iz tvoje duše, a ne od tvoje životinje, ništa ne bi bilo nemoguće“, primijeti Sensei. „Dakle, Omar Hajjam je postao poznat među ljudima zbog svojeg dara vidovitosti, kao veliki astronom i prorok. A u to je vrijeme astronomija bila nerazdvojivo povezana s astrologijom. Astrolog nije bio samo stručnjak za, kako kažu danas, psihologiju (poznavati fine točke ljudske psihe), kozmografiju i znanje sastavljanja horoskopa, nego i geometriju, numerologiju te posjedovanje enciklopedijskog znanja.

Ekipa na vlasti je visoko cijenila njegovo znanje i talent. Zbog nje je Omar Hajjam imao priliku baviti se znanošću na dvoru karakanidijskog princa Hakana Šams al-Mulka. U dobi od dvadeset i šest godina bio je pozvan u službu na kraljevski dvor sultana Malik-šaha u gradu Isfahanu.

Upravo je Omaru povjerena gradnja dotad najvećega svjetskog opservatorija u Isfahanu. Građen je prema Omarovim nacrtima i kasnije s njim na čelu. Omar je okupio dobar tim. Službeno mu je naređeno izmisliti novi kalendar i on je uspješno izvršio svoju misiju. Ali istovremeno uz svoj posao, Omar nije samo poboljšao opremu za promatranje izumom zrcalnog teleskopa, nego je i razvio astronomske tablice 'Zindži Malik-šaha' (nazvao ih je u čast Malik-šaha, kako se tada običavalo). Ali najvažnije je da je za to vrijeme učinio nešto izvanredno: ujedinio je fiziku i astronomiju formulama i zakonima koje još i danas ostaju ne samo stvarne, nego čak i mnogim znanstvenicima nepoznate u raznim aspektima. Uzmimo primjer njegova opisa danas takozvane 'tamne tvari', čiju srž znanstvenici ne shvaćaju ni danas.

Dakle, Omar Hajjam je bio pravi veliki znanstvenik i osoba enciklopedijskog znanja. Skoro svi njegovi suvremenici su o njemu pričali s poštovanjem i zvali ga 'najvećim učenjakom stoljeća', 'dokazom istine', 'Imamom od Horasana', 'Kraljem filozofa Istoka i Zapada'. Ali njegov glavni naslov, koji mu je isticao suštinu, bio je 'Mudrac koji je u srcu uzgojio klicu Istinske Ljubavi'.“

Nikolaj Andrejevič je zbunjeno odmahnuo glavom.

„Dobro, bio je tako sjajan, ali ako pitate bilo koga, što danas ljudi znaju o njemu? U najboljem slučaju će odgovoriti da je postojao istočnjački pjesnik, 'danguba, ispičutura i protuha'.“

„Nažalost“, kimnuo je Sensei. „Iako Omar Hajjam nije bio ni ispičutura ni danguba ni protuha, kako su 'Slobodni zidari' pokušavali uvjeriti mase. U stvari, oni čine sve kako bi narodu sakrili Istinu i ne objavili je svijetu.“

„Ali Omar Hajjam je zaista imao puno stihova o vinu i voljenoj ženi“, suprotstavio se Kostja.

„Stihovi Omara Hajjama imaju dvostruko značenje.“ Ponovio je Sensei. „Namjerno je odjenuo svoje misli u verbalne simbole koristeći se posebnim dnevnim rječnikom za izražavanje svojih duhovnih dostignuća. Time je dobio mogućnost slobodno izraziti ono što se u javnosti nije smjelo reći naglas. Koristio je sufijske metode, s čijim je podučavanjem i djelom bio dobro upoznat. Oni su koristili zemaljsku Ljubav kao simbol Ljubavi prema Bogu, susret s voljenom kao traženje puta do Boga, kao uvid. Vino je značilo izvor Mudrosti, božanske milosti, osjećaj božanske ekstaze. Lončar, lončarstvo je značilo odnose između Stvoritelja, svijeta i pojedinca. Ne zaboravite da je Omar živio u muslimanskoj zemlji. A Kur'an je zabranio pijenje vina. Štoviše, Omar je proslavio i perzijsku poeziju. Da biste procijenili njegove pjesme, trebali biste znati koje značenje vino ima u perzijskoj poeziji. Međutim, ti su detalji u pravilu izostavljeni u opisima Omarovih djela.“

„Je li on bio musliman?“ iznenađeno je upitao Jura.

„Da. Bio je vjerni musliman. Čak je i obavio hadž, tj. hodočašće u Meku, kako je to propisano Kuranom.“

„Kako je onda mogao prakticirati Lotosov cvijet?“ Andrej upita začuđeno.

„Ne brkaj religiju i znanje. Vjerovao je u apsolutnoga Jednog Boga, otišao k Bogu kroz čisto znanje i bio je mnogo viši od religije. Iako je uvijek pokazivao poštovanje za tradiciju i islam. I vjerujte mi, postoje dobri razlozi za poštovanje islama kao religije.“

„To znači da su njegove pjesme imale dvostruko značenje“, Nikolaj Andrejevič zamišljeno izgovori.

„Da, i zbog toga svi koji poznaju njegovu poeziju mogu čak i danas pronaći vlastitu strast, ovisno o svom moralu, životnom

iskustvu i znanju. Sjetite se svega što sam vam rekao, na primjer o duši koja je skrivena u našemu podsvjesnom 'oceanu', o onome 'Nečemu' što je naš slušatelj te lebdi na površini, usporedite s onim što je napisao Omar i shvatit ćete sve. Uzmimo za primjer ovaj njegov stih:

'Sve što vidimo, vidimo samo na jedan način,

Daleko od površine svijeta do dna.

Ono očito u svijetu smatraj nevažnim,

Jer tajna suštine stvari nije vidljiva.'

Ili ove stihove:

'Oh, neznalice, pogledaj oko sebe, ti si ništa,

Nema temelja, samo vjetar caruje,

Ti si ništa.

Dva ništa u tvom životu su rub i granica,

Zatvoren si u ništavilu i ti si ništa.

Onaj tko je u srcu svojem naučio spoznao tajne duha,

On čita u srcima, tko god ispred njega bio.

On je sam more, ronilac i neprocjenjivi biser,

Pronikni u mudrost onoga što rekoh.

Umjesto sunca ozariti cio svijet – ne mogu.

U tajnu postojanja vrata otvoriti – ne mogu.

U moru misli nađoh biser smisla,

Ali od straha ga probušiti ne mogu.'

A sada bih htio navesti još jedan stih. Pokušajte ne samo slušati, nego i shvatiti značenje ovih riječi:

'Gle: bokal je opterećen dušom,

Kao da je ljiljan trudan s ružom,

Ne, to je šaka tekuće vatre

U utrobi kristala bistrog kao planinski izvor.'

Nikolaj Andrejevič je neko vrijeme mislio, a zatim rekao: „Nisam baš shvatio...“

„Zapravo je u početku umjesto 'bokala' bila riječ 'šalica', primijeti Sensei, kao da razgovara sa sobom i zatim poče objašnjavati Nikolaju Andrejeviču. „Značenje ovog stiha može se u potpunosti shvatiti samo ako znate pravu priču o Gralu. Za druge ljude ovaj mali stih nije ništa drugo do tumačenja svakodnevnog života... Ili poslušajte, na primjer, ovaj stih, na istu temu:“

'**Upitao sam šalicu, priljubivši usne na nju:**

'**Kamo me vodi slijed noći i dana?**''

Ne dižući usne, šalica mi odgovori:

'**Ah, više se nećeš vratiti na ovaj svijet,**

Pij!''

„Dobro, to je istina, ako si ograničen u znanju, ništa ne ulazi u glavu osim uobičajenog tumačenja.“ Nikolaj Andrejevič se složio i odmah upitao. „A kakva ono bijaše priča o Gralu?“

„Reći ću kasnije. To je prilično ozbiljna tema koja se dotiče mnogih događaja. A sada bih samo napomenuo da je Omar Hajjam znao puno o povijesti ovog pitanja. Usput, takozvani 'kalež Grala' je u drevna vremena na Istoku znan kao 'kalež Džamšida'. Omar Hajjam također ima prilično zanimljivu pjesmu o tome:

'**Bez sna tražih Džamšidov kalež,**

Kada sam cijelu zemlju obišao,

Od mudrog muškarca saznah sam da sam uzalud

Toliko daleko išao, jer on je u mojoj duši.'

„A tko je bio taj Džamšid?“ upita Kostja.

„Džamšid? Bio je to legendarni kralj iranskog eposa, prototip kasnije verzije drevnoga iranskog protomana Jime. Prema legendi, on je posjedovao 'kalež', to jest nešto u čemu se odražava svijet... Zapravo, trebao bih napomenuti da čak i one Omarove stihove koji su dobro poznati i koje možete čitati danas na ruskom, ponekad ne odražavaju točno značenje stiha. Prije svega, Omar Hajjam je pisao na farsi perzijskom jeziku, ovomu osebujnom književnom 'latinskom' jeziku Istoka, s mnogo specifičnih pojmova i izraza, drevnih simbola. I usput, stihovi koje je uglavnom pisao na rubovima svojih nacrta znanstvenih spisa za njega su bili su samo hobi, duhovni nagon. Mnoge njegove stihove zapisali su prijatelji, napamet. Nadalje, ljudi koji su mnogo kasnije prevodili te stihove propuštali su ih kroz svoju vlastitu percepciju života, svoj svjetonazor i, štoviše, zamatali su ih u proizvoljni oblik, da bi izgledali kao stihovi, primjerice na ruskom jeziku. To je dovelo do nekih izobličenja njihova smisla. Naravno da u originalu njegovi stihovi zvuče veličanstveno."

Odjednom je za neke od nas Sensei počeo recitirati stih nekim čudnim jezikom, očito baš na tom 'farsiju'. Ili, bolje rečeno, činilo se da ne recitira nego pjeva, razvlačeći riječi kao da je pjevanje. Sama pjesma činila mi se neobična. Ne znam je li to zato što je recitirao Sensei ili zbog neobične kombinacije zvuka, ali osjećala sam se kao da me potpuno pokriva neobjašnjiv val sveopće zahvalnosti koji je izazvao osjećaj da moj Lotosov cvijet raste iznutra i širi blaženu toplinu po cijelom tijelu. Čak sam stajala ukipljena, bojala se pomaknuti i izgubiti ovaj lebdeći osjećaj lakoće i unutarnjeg blaženstva.

Nakon što je Sensei završio recitiranje pjesme, zavladala je stanka.

„Moćno!" Nikolaj Andrejevič prvi je izrazio svoje divljenje. „Baš trese iznutra!"

„Osjećao sam čak i trnce u tijelu", složio se Stas.

„Vidite", primijeti Sensei. „Ovi stihovi sadrže čestica duše Omara Hajjama. Unatoč činjenici da autora više nema među nama ili, da kažem preciznije, ne postoji više njegovo tijelo, njegova poezija još uvijek uzbuđuje ljudske duše, pomaže im da se probude. Ljudi

nešto osjećaju, ali ne mogu shvatiti što je to. Privučeni su njegovim stihovima. Ne kažu bez razloga za stihove Omara Hajjama da nemaju vremenske ili nacionalne granice, oni uzbuđuju ljudske misli i tjeraju ih na razmišljanje o smislu svog života. I imajte na umu, to se događa unatoč svim opiranjima 'Slobodnih zidara', koji su vjekovima pokušavali izbrisati ime Omara Hajjama. Koliko god se trudili omesti rast popularnosti Omara Hajjama u Europi, da se njihovi poslovi u sjeni ne bi razotkrili, ovaj je proces postao neizbježan, usprkos svemu“, nakon nekog vremena Sensei doda: „Ali najsmješnije u cijeloj ovoj priči su pokušaji 'Slobodnih zidara', čak i u današnje vrijeme, da diskreditiraju Omara Hajjama pred licem društva. Danas znamo za pet tisuća njegovih rubaja, to jest stihova. Iako je većina njih samo dodatak njegovu imenu, ništa drugo. Danas znanstvenici vjeruju da je Omar autor 300-400 rubaja. Nadalje, raširene su informacije da knjižnica Sveučilišta u Cambridgeu navodno sadrži originale ovih drevnih rukopisa, čak 293 rubaja. Zacijelo su pronašli 'orijentaliste' koji su potvrdili nesumnjivu autentičnost rukopisa, da pripadaju autorstvu Omara Hajjama, koji je postao svjetski poznat. Štoviše, potonji se propagiraju s posebnim naglaskom na Sveučilište u Cambridgeu.“

„Sveučilište u Cambridgeu, rekao si?“ Nikolaj Andrejevič upita s osmijehom.

Kad su momci shvatili značenje tih riječi, odvalili su se smijati. Sensei slegnu ramenima sa smiješkom.

„A u svijetu se kasnije pojavljuju otprilike ovakvi stihovi:

'U džamiju ulazim ponizno, pognute glave,

Kao za molitvu... Ali nakana je druga:

Ovdje sam prošli put neprimjetno uzeo prostirku;

I već je izlizana, želim uzeti još jednu.'

Uzmimo bilo koji prijevod ovih stihova, značenje će biti isto: Omar je navodno došao u svetu džamiju kako bi ukrao prostirku za molitvu. Iako je prvotno značenje ovog stiha, prije nego što su ga ljudi 'Slobodnih zidara' kroz povijest krivotvorili, bilo sasvim drugačije. U njima je pisalo da je Omar došao u svetu džamiju ne

radi slušanja ljudskih riječi, već da pita Boga što bi trebao učiniti glede toga što je njegovo tijelo, kao pokrov za istinsku molitvu, postalo oronulo i treba li mu novo tijelo ili će ovo biti posljednje za njega. Ili, jednostavno rečeno: zaslužuje li napustiti krug reinkarnacija ili ne. To je bilo pitanje duhovnih, a ne materijalnih vrijednosti."

„Pa, velika je razlika u značenju", kimnuo je glavom Nikolaj Andrejevič.

„Eto, osjetio si razliku", rekao je Sensei. „Zato što si pomalo počeo shvaćati što se događa. Međutim, većina ljudi naivno vjeruje u ono što se popularizira od 'Slobodnih zidara' - da su to originalni stihovi Omara Hajjama... Evo vam rezultat mišljenja mase o ovome Čovjeku."

„Je li Omar Hajjam umro kao starac?" upita Nikolaj Andrejevič.

„Da", odgovorio je Sensei i pomno izgovorio, „Omar Hajjam je dostojanstveno izdržao najteže iskušenje - novac i moć. Čak i nakon što je došlo do smjene na vlasti, a opservatorij kojem je bio postao zapušten, jer su vladajući krugovi izgubili interes za njega, Omar nije očajavao. I dalje je pružao pomoć ljudima radeći kao liječnik. A u stvari, ostarivši nije umro. Prešao je na drugu stranu. Prije smrti Omar je učenicima rekao ne samo datum svoje smrti, nego čak i mjesto grobnice za svoje 'oronulo tijelo', pa čak i da će biti prekriveno ružičastim i bijelim laticama cvjetova kruške i marelice. Zaista je tako i bilo."

Sensei uskoro reče:

„Mi smo ovdje privremeno. A vrijeme leti vrlo brzo. Jer ono što je bilo jučer već je otišlo. A to je nekada bila daleka budućnost", i još je jasnije dodao: „Evo vam dva primjera: Newton i Omar Hajjam. Jedan je cijelog života služio tami, drugi svjetlu. Donesite svoje zaključke! Newton je bio lopov koji je cijeli život živio s unutarnjom sramotom i umro s takvim teretom karme kakvog ne želite ni svom neprijatelju. S druge strane, Omar Hajjam je napravio veliki skok u svomu duhovnom razvoju tijekom života. A svojim radom nije učinio samo puno korisnih stvari za ljude, nego je,

radeći na sebi, dobio mogućnost napustiti ovaj svijet i otići u više sfere.“

Nikolaj Andrejevič poslušao je Senseja i počeo razmišljati naglas:

„Sensei, slažem se da treba znati pravi smjer za pravi put. Ali treba postojati netko tko će ga pokazati. Uzmimo baš Omara Hajjama. Njemu je put pokazao učenik samog Agapita! Nije svima dana takva prilika.“

„Nažalost, doktore, ne mogu se složiti s vama. Svaki čovjek u svom životu nailazi na znakove smjera. A o samom čovjeku ovisi koji će put odabrati.“

„Svaki čovjek? Ne bih rekao“, prigovorio je Nikolaj Andrejevič. „Na primjer, imao sam sreću što sam upoznao tebe i puno saznao. Međutim, milijuni ljudi nisu ni čuli ove informacije ili čak sumnjaju da postoje.“

„I ovdje se varate, doktore. Ono što sada govorim saznat će milijuni. I svaki će od njih dobiti pravo na vlastiti izbor... U bliskoj budućnosti puno ljudi neće samo saznati, nego će vidjeti da imaju cijelu sliku ovoga svijeta.“

„A koliko je daleka ta bliska budućnost?“ Nikolaj Andrejevič precizirao je uz osmijeh.

Sensei se nasmiješio:

„Recimo ovako, ***vi ćete još uspjeti vidjeti kako će određeni događaji inicirani od 'Slobodnih zidara' popucati po šavovima, kako će 'krojači' biti u panici i braniti iluzije koje su stvorili, privide koje su istkali za ljude. Usput, to će vam biti prilika otkriti tko je tko. Vidjet ćete kako padaju maske onih koji kleče pred Arimanom. A kad im maske popadaju, nemojte biti razočarani ako ispod maske 'uglednog čovjeka' otkrijete vjernoga slugu Arkona... Dakle, ekipo, promatrajte, mislite, donosite zaključke i djelujte u svom životu kao Čovjek, kao duhovna osobnost, a ne kao bezličan rob Arkona.“***

„Kako izbjeći to ropstvo? Kako shvatiti tko je tko na ovome svijetu ako su Arkoni za nas nevidljivi?!“ jadikovao je Andrej.

„Nisu baš tako nevidljivi. Kao što se kaže: dovoljno je poželjeti i progledat ćeš. Zapravo je teško uočiti same Arkone, onih dvanaest ljudi koji tvore Arimanov osobni krug. Ali prilično je jednostavno otkriti one kojima ovi upravljaju i moćnike ovoga svijeta koji su im na uzici. Samo treba poznavati strukturu Arkona, njihove odlike i metode djelovanja. Tada ćete biti u stanju ne samo duboko shvatiti ovaj svijet, nego i bolje razumjeti ljude, bez poveza na očima vidjeti tko je tko. Postat ćete prava Osobnost, a nećete ostati sivi vijak u nečijemu zahrđalom mehanizmu. Stoga, produbite svoje poznavanje svijeta držeći se duhovnog puta. I tada ćete vidjeti puno korisnih znakova u svom životu, čak i potrebna knjiga će vam pasti u krilo u pravom trenutku i otvoriti se na pravoj stranici. Budite Čovjek u svemu, a ne ovca koju se otjera u štalu sekti i stranaka. Razmišljajte neovisno! Držite misli u duhovnoj čistoći! Tada vas nitko neće moći porobiti u ovom životu, jer onoga koji posjeduje najvrjednije bogatstvo u ovome svijetu, unutarnju bezgraničnu Slobodu Duha, ne može se držati u lancima materijalnog ropstva!“

Ove nadahnjujuće Sensejeve riječi ozarile su lica u našoj ekipi te nas je ispunila nevidljiva svjetlost optimizma. Čak je zavladala neka svečanost ovog trenutka. Čekali smo da Sensei doda još nešto, ali on je napravio dugu stanku, pažljivo nas pogledao, a zatim temu prebacio na svakodnevna pitanja. „Dakle, uzmimo da je službeni dio našeg pijenja čaja završen. Tradicionalno pitanje 'znalcima' je uobičajeno: tko će oprati posuđe?“

Pritom je kimnuo prema 'posljedicama' našega kolektivnog obroka. Momci su se od srca nasmijali.

„U redu je, sve ćemo očistiti!“ Rekla sam odmahnuvši rukom. „Nikakav problem...“

„O, ne, odmorite se, djevojke!“ odgovori Sensei uz osmijeh.

Ustao je i krenuo prati suđe.

„Dobro, odmorite se, djevojke!“ Viktor je požurio u pomoć Senseju. „Sami ćemo.“

* * *

Muškarci iz naše grupe, kao po dogovoru, slijedili su primjer Senseja i oslobodili nas posla. Sjeli smo s Tatjanom kao počasni gosti tijekom pranja. Čistoća i red vrlo brzo su uspostavljeni. Nije se moglo izbjeći Ženjkine dosjetke. Kao što je uobičajeno, prvo je bio aktivan kao 'perilica posuđa', ali vrlo brzo je za to izgubio interes i počeo razgovarati o svojoj omiljenoj temi - vlastitoj savjesti, da zakone pišu ljudi, a u njima ne piše da muškarci moraju prati suđe, osim 8. ožujka. Šalu na stranu, Sensei je sve doveo u red i ispričao nam prilično zanimljivu legendu o Savjesti, koja je bila mnogo dublja i fascinantnija od svih Ženjinih dosjetki zajedno.

„...Ispravno si primijetio da zakone pišu ljudi“, rekao je Sensei, nekako ozbiljno odgovarajući na jednu od Ženjinih šala. „Glede toga, mogao bih vam ispričati jednu staru kinesku legendu o pustolovinama Savjesti i shvatit ćete da su ljudi isti danas i u ono vrijeme.

Ova se priča događa u vrlo davnim vremenima. Savjest je rođena na ovom svijetu. Rođena je u tišina noći, kad sva živa bića razmišljaju. Rijeka razmišlja, sija na mjesečini, nebo ukrašeno zvijezdama razmišlja, vlati trave razmišljaju stojeći nepomično u noćnoj tami. Kukuljica razmišlja s kojim će uzorkom stvoriti leptira. Biljke razmišljaju o svomu prelijepom cvatu, ptice razmišljaju o pjesmi, a zvijezde razmišljaju o budućnosti. Zbog toga je noću tako tiho. Danju sve stvara buku i živi, dok noću sve šuti i razmišlja. U tako mirnoj noći, dok sve razmišlja, rodila se Savjest. Bila je predivna. Svjetlost udaljenih zvijezda ogledala se u dubini njenih krupnih lijepih očiju. Mjesečeva svjetlost prekrila joj je lice svojim sjajem. A noć ju je umotala u svoje tajnovite oblake.

Jednom je savjest pošla k ljudima. Među njima je živjela napola dobro, napola loše. I živjela je kao noćna ptica. Jer na danjem svjetlu nitko nije htio ni razgovarati s njom. Kome god priđe, svi joj odmahnu rukom kao da govore: 'Imam važnija posla, treba raditi, nemam vremena razgovarati s tobom!“ Ali noću je slobodno ulazila i u bogate i u siromašne kuće. Lagano bi dotaknula spavača, a on bi se probudio. Ugledavši je, pitao bi: 'Što ti treba, Savjesti?'

A ona bi mu tiho odgovorila: 'Što si učinio danas?'

'Ja? Ništa posebno...'

'Promisli malo.'

'Pa... Možda samo...'

I dok se prisjećao, Savjest je otišla kod drugog čovjeka. A probuđeni čovjek ne bi mogao zaspati do jutra, neprestano razmišljajući o onome što je radio na dnevnoj svjetlosti. I mnoge stvari koje nije želio čuti po danu odjekivale su tijekom noćne tišine. Dakle, Savjest je došla svakome, dok nisu svi ljudi počeli patiti od nesanice.

Pa su ljudi odlučili zatražiti savjet od najmudrijeg čovjeka provincije, Li Han Cua, zna li za lijek protiv nesanice. Ljudi su Li Han Cua smatrali najmudrijim čovjekom jer su mislili da ako ima više novca drugih, više zemlje od drugih, više kuća od drugih, trebao bi imati beskonačnu mudrost! Ali nisu znali da je čovjek kojeg su nazivali 'najmudrijim' više od ostalih patio od ove bolesti i nije znao kako je se riješiti. Jer su mu svi ljudi okolo nešto dugovali. I ti su ljudi cijeli život bili zaokupljeni vraćanjem duga. Na taj je način mudri Li Han Cu uredio svoj život. Kao mudar čovjek, znao je, na primjer, što učiniti ako jedan dužnik nešto ukrade od njega i bude uhvaćen. Mudri Li Han Cu tukao bi ga tako srčano da bi ostali naučili ne činiti isto. Vrlo mudro, to bi radio danju, jer bi ga se drugi bojali kad bi vidjeli kaznu. Ali noću se Li Han Cu bojao za svoj život i za svoje bogatstvo. Zato je noću imao potpuno drugačije misli nego na dnevnom svjetlu: 'Zašto siromah krade? Zato što nema za jesti i nema vremena zaraditi za hranu. Zato što cijeli dan otplaćuje svoj dug prema meni'. Li Han Cu se čak raspravljao sa Savješću, opravdavajući svoja djela: 'To znači da sam opljačkan i istovremeno nisam u pravu?!' Ali kako god se opravdavao, svejedno nije mogao zaspati. Jednom su sve ove neprospavane noći natjerale Li Han Cua da objavi, usprkos svoj svojoj mudrosti: 'vratit ću im sav njihov novac, svu njihovu zemlju, sve njihove kuće!'

Ali rodbina mudrog Li Han Cua je to čula te podigla užasnu buku urlajući ljudima: 'Sve ove besane noći su mudra čovjeka izludjele! To je Savjest, za sve je ona kriva!'

Bogataši su se uplašili: 'Ako je najmudriji čovjek poludio, što će onda biti s nama?'

Siromašni ljudi su se uplašili: 'Mi imamo najmanje, a sad imamo i manje mudrosti. Ako najmudriji čovjek ludi, što će tek biti s našim umovima?“

Bogataši su vidjeli strah siromaha i sazvali vijeće: 'Vidite kako je Savjest uplašila siromahe. Moramo ih zaštititi od Savjesti i riješiti je se!'

I počeli su razmišljati kako to postići, ali nisu se mogli ničega dosjetiti. Stoga su odlučili poslati izaslanike najmudrijem u cijeloj Kini, A Pu O-u, koji je u to vrijeme živio u Nankinu. Bio je toliko mudar i pametan da su mu vladari iz cijele Kine dolazili tražiti savjet. Pa su mu uputili izaslanike. Donijeli su mu bogate darove, klanjali se više puta, iznijeli svoj problem i zatražili pomoć u rješavanju nesanice nastale zbog Savjesti. A Pu O je slušao o toj 'narodnoj katastrofi', nasmiješio se i rekao: 'Pa, moguće je srediti da vam savjest nema pravo čak ni doći! Kako neuk čovjek može znati što treba raditi, a što ne? Onda izmislimo zakone. U svitke ćemo napisati što čovjek treba činiti, a što ne treba. Mandarini će naučiti zakone napamet. A ostali će ih pitati što smiju, što ne smiju. Ali prvo bi im, naravno, trebalo platiti: mandarini ne bi trebali svoj um puniti zakonima zabadava! Pa kad Savjest dođe i upita neukog čovjeka 'Što si radio danas?', ovaj bi odgovorio: 'Radio sam ono što je propisano u svitcima'. I svi bi mirno spavali.'

Svi su bili sretni ovakvim rješenjem. A najviše mandarini. Jer mnogo je lakše kopati po knjižnim znakovima nego po zemlji. Ostali su se također razveselili. Zato što im je bilo bolje platiti mandarina i tijekom dana razgovarati s njim minutu, nego noću otvoreno pričati sa Savješću. Pa su krenuli pisati zakone, što bi čovjek trebao raditi i što ne. Napisali su ih i imenovali mudrog A Pu O-a kao najvišeg mandarina, zbog ovoga vrijednog savjeta, koji je pomogao pametnim ljudima da mirno žive bez Savjesti.

Ljudi su počeli živjeti po zakonima mandarina i najvišeg A Pu O-a. Ako su nešto trebali ili se oko nečega svađali, otišli su mandarinu i, nakon što bi izdašno platili, zatražili bi njegov odgovor: 'Otvori svoje svitke. Što kažu, tko je od nas u pravu?'

Sada su samo najsiromašniji ljudi patili od nesanice, jer nisu mogli platiti mandarinov savjet. A ostali su govorili, kad im je

noću Savjest prišla: 'Zašto me gnjaviš?! Ponašao sam se po zakonima! Tako piše u svitcima! Nisam ih ja izabrao!'

Okrenuli bi se na drugu stranu i zaspali.

Čak se i najmudriji Li Han Cu, koji je najviše patio od nesanice, samo nasmijao kad ga je Savjest posjetila u noći: 'Zdravo, ljepojko! Šta mi sada imaš za reći?'

A Savjest mu je rekla, gledajući ga sa svjetlucavim zvijezdama u očima: 'Zašto si htio siromašnima vratiti njihova dobra, ali to nisi učinio?'

'Imam li ja pravo na to?!' Li Han Cu joj se nasmijao. 'Što piše u svitcima? *Imovina svakog čovjeka pripada njemu i njegovim potomcima*. Kako mogu proćerdati tuđe vlasništvo ako se moji potomci s tim ne slažu? To znači da sam lopov jer im kradem, ili lud čovjek jer samog sebe pljačkam. A u zakonu piše: *Lopova i luđaka treba baciti u lance*. Zato me ostavi na miru. Štoviše, savjetovao bih ti da odeš spavati, a ne da noću hodaš okolo!'

Okrenuo se i zaspao.

Dakle, kamo god Savjest došla, čula bi jedno te isto: 'Šta mi znamo?! Radimo ono što nam kažu mandarini. Idi i pitaj njih! Ponašamo u skladu sa zakonom.'

Savjest je otišla mandarinima i pitala ih: 'Zašto me nitko ne želi slušati?'

Ali naišla bi samo na podsmijeh: 'Zašto bi te ljudi trebali slušati i ponašati se kako savjetuješ? Za to imamo zakone. Sve je zapisano na ovome žutom papiru! To je sjajna stvar! Nije bez razloga A Pu O imenovan najvišim mandarinom za svoj izum.'

Tako je Savjest otišla najvišem mandarinu, najmudrijem u cijeloj Kini, A Pu O-u. Lagano ga je dodirnula. A Pu O se probudio, poskočio, ugledao Savjest i viknuo prestrašeno: 'Kako se usuđuješ pojaviti se u mojoj kući bez dozvole? Što piše u zakonu? *Onaj tko se noću potajno nađe u tuđoj kući smatrat će se lopovom i biti zatvoren!*'

'Ali nisam te htjela opljačkati!' odgovorila je. 'Ja sam Savjest!'

'Prema zakonu si razvratnica! Jasno piše: *Ako žena noću dođe nepoznatom muškarcu, ima se smatrati razvratnicom i zatvoriti!* Znači, ako nisi lopov, razvratnica si!'

'Kako mogu biti razvratnica?!' Iznenadila se. 'Ja sam Savjest!'

Ali A Pu O je bio izvan sebe od bijesa: 'Znači, nisi razvratnica niti lopov, jednostavno ne želiš poštivati zakone? Postoji zakon i za ovakve slučajeve: *Onaj tko se ne želi pokoriti zakonima smatrat će se anarhistom i zatvoriti.* Hej, sluge! Pribijte ovu ženu na stup srama i bacite je zauvijek u zatvor kao razvratnicu osumnjičenu za krađu i nepoštivanje zakona.'

Sluge A Pu O-a uhvatili su Savjest, stavili je na stup srama i zatvorili. Od tada nikome ne dolazi i nikoga ne smeta. Tako su ljudi čak i zaboravili na nju. Samo bi katkad neki čovjek, nezadovoljan s mandarinima, uzviknuo: 'Nemaš savjesti!' Odmah bi mu pokazali papir da je Savjest u zatvoru i odgovorili mu: 'Naravno da je imamo, kad smo je zatočili!'

Čovjek bi ušutio i gledao u mandarinov papir pun znakova od mastila i shvatio da su zaista u pravu! Tako ljudi od tog vremena žive bez Savjesti, prema zakonima mandarina i najvišeg A Pu O-a. Sviđalo se to nekome ili ne, svatko je odlučivao za sebe kada bi pala noć, a sve živo počelo razmišljati.'"

Kad je Sensei prestao prepričavati ovu staru legendu, svo posuđe je blistalo, čak i više nego dovoljno, jer su ga dečki, slušajući Senseja, zdušno sušili ručnicima.

„Stvarno se radi o našem životu!" reče Volođa dubokim glasom.

„To je dobra legenda, baš o našem društvu!" primijetio je Nikolaj Andrejevič. „Ništa se zapravo nije promijenilo u svijetu ljudi."

„O našem društvu?!" Ženja je odmah nastavio primjedbe te bacio pogled postrance na Stasa i Viktora. „Uvijek sam sumnjao da

sam okružen samo Kinezima i mandarinima." Predao je našem odvjetniku Viktoru osušene tanjure i dodao uz smijeh: „Evo ti, mandarine! To je mito za tebe, da svojim mozgom pretrpanim zakonima ne maltretiraš moju čistu savjest!"

„Što mogu reći na to? Argumenti su slabi protiv činjenica!" Viktor je s osmijehom preuzeo posuđe.

Društvo se nasmijalo. Ovom smiješnom epizodom su naše aktivnosti za večerom bile završene.

* * *

Sensei nam je svima predložio da odemo plivati i pripremiti se za sutrašnji odlazak. Naša je skupina sa zadovoljstvom prihvatila ovaj prijedlog. Međutim, ja i Tatjana nismo željele ići u vodu i odlučismo pričekati dečke na obali. Pa kad su se svi dovoljno naplivali i došli na obalu osušiti se pod večernjim suncem, dogodilo se nešto prilično čudno i tajanstveno.

Viktor, koji je plivao u blizini Senseja, započeo je poprilično zanimljivu raspravu, dio koje sam čula kad su izašli na obalu. Sjedeći na pijesku u našemu velikom krugu, Viktor se uzbudio zbog svojih osobnih dojmova.

„Dakle, još uvijek mi je teško razumjeti da 'si još jučer umro'", rekao je obraćajući se Senseju. „Bolje rečeno, teško mi je vjerovati u to. Shvaćam nekako površno i ne mogu se u to udubiti. Svi moji pokušaji da shvatim ovaj proces su ograničeni nekim uobičajenim strahom... Ali koliko sam razumio, najbolji način da ubiješ svoj egoizam je shvatiti da je smrt neizbježna i da faktički gotovo i ne postojiš."

Sensei mu odgovori:

„Upravo tako. Ipak, shvatiti neizbježnost smrti ne znači ustupiti mjesto očaju i čekati kraj. **'Umrijeti' znači iznutra se odvojiti od svoje Životinje, osjetite tko si i što si zapravo. Moć Životinje nad tobom umire, kao i mnoge njene želje. Jednostavno se držiš dalje od svega tog mnoštva i rodiš u sebi jedinu želju, jedini cilj - doći do Boga s dostojanstvom. Kako god nastojiš udovoljiti željama svog tijela, ono će se pretvoriti**

u prašinu prije ili kasnije, u prašinu koja će biti prostrta ispod sljedećeg putnika. Ljudi se često samosažalijevaju i usredotočuju na nerealizirane želje Životinje, odjednom zaboravljajući na svoju dušu i razlog zašto im je dan ovaj život. Niski ciljevi zasjenjuju im one globalne. **Ali moraš živjeti bez da gubiš iz vida globalni cilj, to jest cilj svoje duše. Kad egoizam umre, čovjek stvarno počinje služiti Bogu i živjeti pomažući druge ljude.“**

Viktor je pažljivo slušao Senseja i rekao:

„To je istina. Ali čini mi se da još uvijek imam puno egoizma. I nikako ga ne može preplašiti jednostavna fraza 'umri'. Ponavljao sam si je iznova cijeli dan. Pa što?! Još uvijek nemam pojma o stvarnoj 'smrti'. Naprotiv, umjesto toga vidio sam cijeli tok nekih nametnutih protuargumenata svog Ega, kao da sam umjesto 'smrti' izazvao njegovu 'samoobranu'. Možda sam tupan koji ne može shvatiti očite stvari?!“

„To nije razlog“, rekao je Sensei, „Jasno da ti ništa ne uspijeva. Koliko god samog sebe pokušavao uvjeriti, to ti je kao trud papige. Jer u ovoj fazi tijelo i ti ste jedno te isto. To je 'princip gusjenice'. Pokušavaš odvojiti nezrelu ličinku od čahure.“

„Ali možeš li objasniti kako su Imhotepovi učenici uspjeli shvatiti tu 'smrt'?“

„Točno si rekao, oni su shvatili proces, osjetili duboko u sebi i nisu se samo uvjerili u mislima. Jer čovjek može umrijeti svake sekunde, iz bilo kojeg razloga koji ne ovisi o njemu. Stoga, svatko tko krene duhovnim putem živi svaku sekundu svog života na način da se što je više moguće približi globalnom cilju duše. Sve ostalo je prazno i prolazno. Obični ljudi ne razumiju vrijednost vremena, odbijaju ga jer se boje smrti i smatraju da im je vrijeme neograničeno. Čak i na rubu smrti odbijaju vjerovati da će njihovo tijelo sada umrijeti.

Zato je vrlo važno osjetiti i shvatiti da si već umro, 'ovdje i sada'. Naravno, na svijetu postoji obilje posebnih tehnika koje omogućuju dolazak blizu ovoga unutarnjeg osjećaja. Ali sve pripadaju kategoriji psiholoških treninga. Iako, ove tehnike u stvari ne igraju nikakvu posebnu ulogu. Jer sam proces shvaćanja ovisi isključivo o samom čovjeku.“

„Kako to da ne igraju nikakvu ulogu?“ Ženja se usprotivio. „Ako sam ovako mlad i lijep, kako jednostavno shvatiti da mogu umrijeti u bilo kojoj sekundi?“

„Točno“, uzvrati mu Viktor. „Kako kažu, sunce sija, nema rata, mir je u skoro cijelom svijetu.“ Dotjerao je izazovno svoj lijepi čuperak i slegnuo ramenima. „Ali doista, što mi se može dogoditi 'ovdje i sada'?“

„Bilo što“, žestoko mu je odgovorio Voloða. „Smrtonosni ishod može se dogoditi iz bilo kojeg razloga: zbog trivijalne loše probave ili običnih grčeva u moru. Odeš loviti ribu brodom, ali umjesto toga potoneš kao kamen i budeš hrane za te ribe. I nećeš imati vremena shvatiti zašto si zagadio zrak na ovoj zemlji...“

Dok su momci razgovarali u tom stilu, učinilo mi se da Sensei drži tajanstveni osmijeh na licu tonuvši u vlastite misli. Kad su se stariji dečki dovoljno napričali i završili čekajući da Sensei nešto nadoda, potonji je ustao i prijateljski potapšao Viktora po ramenu:

„Ne brini, sve u svoje vrijeme.“

Nakon što je Sensei to rekao, tiho je prošao kroz krug i krenuo prema šatorima. Naša grupa je nastavila raspravljati o ovoj temi.

„Dakle, živimo i živimo, ali nemamo što reći o životu, a moramo 'shvatiti smrt'!“ izgovorio je Stas.

Vrteći u rukama zelenu peteljku s malim listovima, Nikolaj Andrejevič napomenu:

„Ako pokušamo, možemo ovo pitanje razmotriti i s filozofskog stajališta. Idemo uzeti za primjer ovaj list. Čini nam se da je još uvijek živ, ali zapravo je mrtav. Naravno, život još uvijek svjetluca u njemu, i ako ga stavimo u slatku vodu, postojat će neko vrijeme. Ali u stvari je listić umro u trenutku kad sam pomislio da ga otkinem. Ista je stvar s ljudima. Mi smo poput ovih otkinutih listova, živimo, a već smo mrtvi. Život blista u nama neko vrijeme, ali brzo je gotovo. Stoga umiremo još prije rođenja.”

Naša je skupina utihnula slušajući tako jednostavno, ali mudro rasuđivanje našeg psihoterapeuta. Posebno je meni bilo ugodno čuti, jer sam osjetila nevidljivu prisutnost Senseja u njegovu izlaganju, njegov duboki i jednostavan stil obrazlaganja. U ovom sam trenutku zaronila u svijet svojih snova o toj vječno živoj duši koja luta među ljudima-listićima odsječenim od stvarnog svijeta. Onaj tko ga osjeti iznutra, bit će ga pun. Jer on, poput vode života, vraća iz mrtvih i vraća ljude u vječni život. I pomislila sam da je možda ipak dobro da je ljudski život tako kratak, koliko god čudno zvučalo. Kada bi on trajao predugo, samo bismo bili umorni te umrli u svojim oronulim tijelima i bili mrtve, uvenule biljke. Jer koje god razloge za život čovjek izmislio, kao rezultat, prije ili kasnije se stvori osjećaj potpune smrti tijela, koji ga zamisli o vlastitoj duši i traži načine njezina spasenja.

Dok sam razmišljala o tome, Ženja radosno uzviknu: „Čo'eče..!“

Svi smo se okrenuli prema strani u koju je Ženja zurio. Vidjeli smo Senseja kako prilazi iz pravca šatora. Štoviše, nije bio u uobičajenoj odjeći za plažu, već u dugome sivom nezakopčanom ogrtaču. Ovaj ogrtač sa širokim rukavima, pojasom i kapuljačom na glavi izgledao je grubo i vrećasto tkan od krupnih lanenih niti. Ali najviše nam je upalo u oči to što je Sensei u rukama držao dva mača u koricama povezanim crnom tkaninom. Na primjer, čak ni ja nisam pomišljala da je sve to donio ovamo, na more. To bijaše čudno, jer za svo vrijeme koje smo ovdje trenirali Sensei nikada nije obukao takav ogrtač i nikad nije spomenuo da je ponio mačeve sa sobom niti ih je koristio tijekom treninga. Barem smo vidjeli nešto novo. Dakle, stvarno je vrlo teško predvidjeti Senseja.

Neki iz našeg društva skočili su od iznenađenja. Iskreno govoreći, nitko od nas nije očekivao da ćemo vidjeti takav šou. Očito očekujući nadolazeći trening, starijim dečkima oči su bljesnule od uzbuđenja.

„Dogodit će se nešto posebno“, prorekao je Stas prigušeno.

Ipak, što nam se Sensei više približavao, atmosfera je postajala napetija. Lagani strah nepoznate prirode počeo me smrzavati iznutra, kao da cementira sve moje pokrete. Shvatila sam

prirodu tog straha nešto kasnije, tek nakon što se Sensei približio. A razlog je bio to što je bio sasvim drugi Sensei, kojega nisam poznavala!

Nisam ga vidjela takvog. Hrabro Sensejevo lice zasjenjeno kapuljačom, zajedno s tamnim tenom izgledalo je kao lice moćnog ratnika. Nepokolebljiv pogled kao da je uništio sve nevidljive prepreke na putu pročišćavanja prostora od nečega groznog. Ali istovremeno je njegov izgled zračio velikim spokojem i dostojanstvom osebujnim možda za Stvorenje koje ima ogromnu silu. Čak je njegov odlučan i samopouzdan hod svjedočio o toj nevidljivoj izvanrednoj sili. Očito se zato moja Životinja svakim korakom Senseja počela od straha smanjivati u grudicu, kao optuženik pred strogim sucem. To nije bio strah pred Čovjekom. Bio je to strah pred nečijom ogromnom duhovnom Voljom! Strah za nešto svoje, malo i zlo, koje se gomilalo godinama, kao težak talog nakon svih egoističnih misli, radnji i djela. Bio je to potpuno neprirodan, strašan strah, strah od moje krivnje pred sobom. A taj pritisak optužujućih osjećaja, unatoč okolnoj vrućini, natjerao me da se ohladim iznutra.

Očito nisam bila jedina s takvim osjećajima. Radost momaka zbog nadolazećeg treninga brzo se smirivala dok se Sensei kretao prema nama. Kad nam je prišao u svome čudnom ruhu, krenuo je tiho odvezivati, bez ikakvih objašnjenja, crnu tkaninu na koricama mačeva. Činilo se da je tkanina jako zategnuta. No Sensei je uspio laganim ritualnim pokretima razvezati čvorove. Spustio je crnu tkaninu na ruku, uzeo jedan od svojih mačeva i naglo ga ispružio... prema Viktoru. Bio je to tako kratak trzaj, kao da se radilo o izazovu na život i smrt. Čak smo zadrhtali od takva zamaha njegove ruke prema Viktoru. Izgleda da frajer nije, kao ni mi, očekivao ovakve pokrete i Sensejev izbor protivnika. Mehanički uze mač ispružen prema njemu i zbunjeno pogleda Senseja očima povećanim od straha.

„Imaš samo jednu priliku... preživjeti“, Sensei mu strogo priopći, odlučno naglašavajući zadnju riječ.

Momci su stajali kao ukopani i zabezeknuto gledali što se zbiva. Izgledalo je da se boje čak i pomaknuti, da se ne otkriju bilo kojim laganim pokretom mišića i da ne zauzmu Viktorovo mjesto u

ovome neobičnom slučaju. Jeza mi se dizala i spuštala kičmom od riječi koje je izgovorio Sensei.

„Jesi li razumio?! Jednu!“ Sensei je bio glasan.

„Sensei, ja, ja...“, promrmljao je Viktor, mucajući i držeći mač drhtavim rukama.

„Imaš samo tri sekunde do početka borbe.“ Sensei je jasno izgovorio svaku riječ. „Ako ne započneš napad, ja ću. I nećeš imati šanse!“

Sensei je skrenuo pogled prema Volođi i nazvao ga imenom, zbog čega se Volođa nervozno trznuo, kao da se boji gledati Senseieve posvećene oči i pretvarajući se u uši. Ali tada mu je Sensei rekao nešto što mi je nakostriješilo kosu.

„Vezat ćeš kamen za leš jednog od nas, odvesti ga brodom i baciti u more. Jesi li razumio?!“

Volođa kimne glavom s takvom spremnošću, kao da odgovara 'Da gospodine!'. Sensei ponovo pogleda prema Viktoru, „Imaš... jednu... šansu!“

Izgovarajući to, okrenuo je leđa Viktoru i gurnuo korice s mačem preko pojasa odjeće. Njegove riječi nisu me samo šokirale. Nadvladale su me kao cunami takva straha da su mi zubi zacvokotali. U isto vrijeme mi je um poput vulkana eruptirao od pretjeranog ogorčenja: „Kakav leš? Kakav brod? Jesu li svi skrenuli s uma?! Jesu li ludi?! Jednostavno se žele poubijati? Nizašto! Kako je moguće poubijati se zbog nečega?! Mi smo i dalje ljudi, nismo zvijeri! Ljudi! Što je s vjerovanjem da je 'ljudski život neprocjenjiv'?! Kakva noćna mora!“ Gušio me unutarnji očaj i bespomoćnost. Jedan dio mene se otresao strašnog straha, kao drhtav list tijekom oluje, dok je drugi shvaćao da neću imati vremena uvjeriti 'rivale' i promijeniti situaciju. Morala sam brzo nešto poduzeti, učiniti nešto. Poduzeti brzo i sada. Ali nisam imala bolju ideju nego se ubaciti među njih. Bilo je to nevjerojatno glupo, ali morala sam pokušati spasiti situaciju. Bolje da moje truplo bace u more nego da netko od njih umre. Ali čim sam se toga domislila, tijelo mi je postalo još ukopanije od straha i stajala sam nepomično. Moj duša je plakala i napinjala se pokušavajući spriječiti neizbježni događaj, ali tijelo me

izdalo i nastavilo se smrzavati od straha, samo od pomisli da se svakog časa oprašta od života.

Napetost od presudne borbe rasla je. Iznenada se Sensejevo rame blago trznulo. Viktor je pojurio naprijed kao opruga pištolja nakon povlačenja okidača. Uz krik užasa, praktički je istrgnuo mač iz korica, bacivši njih u stranu. Oštro je zamahnuo i uperio mač u svoga nemilosrdnog 'suparnika'. Fijuknuo je mačem blizu Senseja. U međuvremenu je Sensei brzo izvukao svoj mač i, napola okrenut, čak i bez pomicanja nogu, nanio snažan udarac Viktorovom maču, praktički mu ga izbivši iz ruke jednim potezom. Na putu natrag, Sensejev mač prozujao je blizu Viktorove glave. Puno svilenih vlasi poletjelo je, kupajući se u zrakama sunčeve svjetlosti. Viktor je lagano pao na koljena te se staklenih očiju našao na pijesku. A odozgo čitav raspršeni pramen njegove kose pao je dolje. Gledajući skamenjeno blijedo Viktorovo lice, smrznula sam se od straha i nisam mogla shvatiti je li živ ili ne. Sve se dogodilo tako brzo; da sam tog časa trepnula, ne bih vidjela. Sensei se opet okrenuo, kao da se uopće nije okretao. I u toj smo apsolutnoj tišini čuli taj njegov vrlo moćni glas pun impresivne snage:

„Sada se ničega ne moraš bojati, jer si... MRTAV!“

Osjećala sam se kao da mi struja juri kralježnicom. Struja električnog pražnjenja išla je spiralno od trtice do vrha glave. Čudno, ali unatoč iskustvu životinjskoga straha od smrti, osjećala sam nešto skroz suprotno, sveobuhvatni osjećaj života! Osjetila sam jasno i očito da sam gospodar svoga tijela. Sada nisam pripadala tijelu, već je tijelo pripadalo meni. I vjerno mi je služilo. Osjetila sam sveobuhvatan osjećaj života, ne samo u sebi, već i, što je bilo zadivljujuće, u svemu što me okruživalo u ovomu divnom beskrajnom životnom ciklusu. Život, koji se skladno prelijevao iz jednog oblika u drugi, ta veličanstvena Cjelovitost i Harmonija! Osjetila sam prisutnost neke duboke Mudrosti i pravilnosti u svemu okolo. Sve je bilo ispunjeno životnim dahom: i pijesak, i more, i priobalna trska, i zrak. Sve je disalo sjajnim suglasjem univerzalne Mudrosti!

Iz nekog razloga, baš u ovom trenutku sam se prisjetila priče o listiću koju nam je ispričao Nikolaj Andrejevič, a koja me se tako dojmila. Ali sada se u meni nije stvorio onaj osjećaj propasti.

Ponovno promatrajući, s čistoćom slobodne svijesti, odjednom sam jasno shvatila da list nije mrtav, nastavio je živjeti, samo se transformirao iz jednog oblika života u drugi. To je bio osjećaj sve izvanredne ljepote svijeta, u ovomu neobičnom skladu i punoći života koja je prigrlila i ispunila sve okolo! A ta sveobuhvatna percepcija izazvala je u meni neobičan osjećaj dubokog spokoja i smirenosti. Čak sam na neko vrijeme napola zatvorila oči kako bih se rastopila u toj percepciji. Ali kad sam ih otvorila, nešto se očito promijenilo u slici koju sam vidjela.

Nisam odmah shvatila što. Viktor je sjedio kao i prije, na koljenima u sredini kruga, sa spuštenim rukama i kamenim licem. Vlasi s njegove glave lagano slijetahu na pijesak. Činilo se da su promatrači prestali disati i ukipili se od neopisive zapanjenosti. Odjednom sam ugledala Senseja kako sjedi među momcima na istom mjestu i u istoj odjeći za plažu koju je nosio prije odlaska prema šatorima. Zavladao je isti poznati zagonetni osmijeh na licu kojeg je imao dok je slušao prepirku momaka. Ali nekako me njegovo prisustvo među nama u takvoj odjeći nije iznenadilo kao događaji od maloprije, koji kao da su bili razumljivi sami po sebi. Ali ostali promatrači nisu tako mislili.

Vjerojatno je nepovezanost dviju stvarnosti koje su se dogodile u istom trenutku izazvala porast zaprepaštenja. Neki su prvo bacili pogled na Senseja, koji je mirno sjedio i svima izgledao kao duh za kojeg nitko nije mogao vjerovati da ga je vidio, a onda na Viktora, ukočenog poput mramornog kipa. Ostali su pogledavali okolo očekujući da će pronaći barem neki podsjetnik na mačeve. Ali od toga nije bilo ništa. Samo jasan trag korica na pijesku, koje je Viktor u žurbi bacio. Ali to je bio samo trag, bez samog predmeta koji je trag ostavio. Neki momci su počeli nekako čudno reagirati na kraju ove neobjašnjive borbe. Andrej si je počeo dodirivati kosu užurbano, kao da se boji da je neće naći. Ruslan je prestravljeno buljio u vlastite ruke i pijesak ispred sebe. Naprotiv, Volođa je pogledao Viktora sa svojim tipičnim duševnim mirom, kao da se ništa nije dogodilo. A Viktor je nastavio sjediti u središtu kruga, da tako kažem, više mrtav nego živ. Njegovo lice nije pokazivalo nikakve emocije, a pogled mu je bio mrtviji nego kod leša. Nije bilo krvi ni ogrebotine na njegovu čelu. Samo mu je slavni čuperak bio odsječen skoro do korijena, poput vojničke frizure, štoviše, bio je

ocaparen tako ravnomjerno, mora da je mač zaista bio oštar. Pramenovi su ležali na pijesku. Uskoro se Viktor počeo micati. Progutao je slinu i pogledao Senseja 'oživljenim' pogledom.

Kad se skupina vratila u normalu nakon tako čudne borbe, počelo se raspravljati o onome što se dogodilo, najprije plaho i stidljivo, ali onda jače i upornije.

„Jeste li vidjeli?“ Dečki su pitali jedan drugoga tiho kimavši prema Viktoru.

„Bila je to nekakva halucinacija.“

„Gdje su mačevi?“

„I ti si ih vidio?“

„Što je to bilo?“

„Možda hipnoza.“

„A kosa?“

„Ništa ne razumijem.“

U toj općoj emotivnoj i zagonetnoj buci nisam odmah shvatila srž njihovih rasuđivanja. Dapače, što su više dečki izražavali svoje emocije, to sam brže gubila stanje mira i smirenosti, koje sam neočekivano stekla tijekom ovoga događaja. Napokon je potpuno nestalo, ostavljajući u mom sjećanju samo živopisan trag toga divnog osjećaja životnog sklada. Svakodnevna percepcija zauzela je svoje mjesto ostavljajući samo toplo sjećanje na taj neobičan trenutak. Imam dojam da je sama Mudrost išla duž obale moga uma i ostavila jasan trag svoje prisutnosti. Međutim, emocionalni valovi svakodnevice, poput buke, čuđenja i viceva momaka su jedan po jedan ispirali trag u mojoj svijesti te ostavili samo dobro sjećanje. Najdraže mi je bilo što negdje duboko u meni postoji neki osjećaj onoga glavnog - razumijevanja životne harmonije, velike vrijednosti svakog trenutka koji me dovodi do te nezamislive velike Mudrosti.

Sensei je taktički šutio na sva pitanja momaka i zagonetno se smiješio. Očito je želio da momci sve pojasne sami, bez njegovih

savjeta. Ali bilo je očito da 'kolektivni um' nije dovoljan za ovaj slučaj. Jer s jedne strane su postojali općeniti dojmovi, ošišana kosa i trag na pijesku od Viktorovih korica, koji su bili dokaz onoga što se stvarno dogodilo. A s druge strane bio je Sensei, koji je sjedio kao da se ništa nije dogodilo, u svojoj odjeći za plažu, koji očigledno nije mrdao odavde, kao i očito odsustvo hladnog čelika. Sve je to uzrokovalo još veću zbrku u glavi očevidaca. I što su više dečki raspravljali o tome, ovaj incident se činio zamršenijim u stvarnosti naše svijesti. Napokon, Nikolaj Andrejevič, koji je također bio prilično zabrinut zbog svega što se dogodilo, razvezao je ovaj čvor proturječnosti.

Prvo je uspostavio disciplinu u općem 'čoporu' i svima dao mogućnost čuti sve što je on vidio. Kao rezultat, bilo je jasno da su gotovo svi vidjeli nekoliko stvari: Sensei u svome bezobličnom ruhu od sive vreće, dva mača u koricama i neki elementi borbe u kojoj je Viktor bio protivnik Senseja i, naravno, završetak s letom svilenkaste kose Viktorova čuperka koji je sve zaprepastio. Međutim, svi su čuli svoje inačice riječi koje su izgovarali Sensei i Viktor. Ruslan, Slava, Andrej, na primjer, protumačili su ih kao pravi dijalog iz holivudskih trilera. Rezimirajući sve to, Nikolaj Andrejevič došao je do zaključka da se sve što smo vidjeli dogodilo u stvarnosti, ali u onoj stvarnosti o kojoj malo znamo zbog naše nesavršenosti i egocentrizma. Pretpostavio je da što smo više bili uplašeni, podsvjesne asocijacije su se više pojavljivale iz našeg uma. Stoga, u biti je svatko doživio nešto svoje, neko individualno emocionalno iskustvo koje je bilo prilagođeno samo njemu i nikome drugom.

Izgovaravši to, Nikolaj Andrejevič je upitno pogledavao Senseja kao da nije bio siguran u ono što je upravo rekao. I ostali su momci pogledali prema Senseju, uključujući Viktora, koji nam nije iznio svoje viđenje, ali pažljivo je slušao dojmove ostalih. A samo je Sensei dao novi komentar: „Na vaša pitanja davnih dana je odgovorio indijski pjesnik Agyeya:

'Vidio sam: odjednom / Kap / Pala je s morske pjene. / U hipu je bila obojena / Svjetlošću zalazećeg sunca. / I shvatio sam: / U beskonačnom Svemiru / Čak i kapljica rose zagrijana svjetlošću / Slobodna je od smrti'.“

Svi su utihnuli slušajući stihove koji su zvučali ništa manje neobično od događaja koji se upravo zbio.

„Dakle, što se zapravo dogodilo?“ Nikolaj Andrejevič opet je znatiželjno upitao.

„Bila je to samo jedna od vrsta borilačkih vještina...“

„Jedna od vrsta?! Što se mene tiče, to je bilo istinsko remek-djelo!“

„Može se i tako reći. Remek-djelo je utoliko što svima pokazuje, poput zrcala, njegov unutarnji svijet i otkriva što tko ima iznutra, što potajno misli o sebi, kakve su mu misli. Stoga je svatko od vas vidio i čuo različito. Ali suština je jedna te ista.“ Ne dajući nam više vremena da to razjasnimo, Sensei je odlučno ustao i izgovorio: „U redu, ekipo, vrijeme je da se pripremimo za sutrašnji odlazak.“

Stariji momci počeli su nevoljko ustajati slijedeći Senseja, a naša mlada ekipa još uvijek ga je pokušavala ispitati o onome što se dogodilo. Ali Sensei je samo odmahnuo rukom, bez odgovora na bilo koje dodatno pitanje o toj čudnoj borbi. Samo se počeo šaliti, a Ženja ga je slijedio i počeo hvaliti odsijecanje Viktorovog čuperka. Viktor, koji se prilično oporavio, uzvratio je pokazujući da je čak ponosan na to.

Krenuvši prema šatorima primijetila sam da je Nikolaj Andrejevič, koji je zamišljeno hodao nedaleko od mene, u rukama vrtio zelenu stabljiku, kao i prije. Prišla sam mu, pokazala prema biljci i rekla:

„Dobro si rekao o tom listiću, da mi, poput tog lista, umiremo od svog rođenja.“

Nikolaj Andrejevič se zaustavio, s neizrecivim zaprepaštenjem pogledao stabljiku u svojim rukama, a zatim mene, te zbunjeno rekao:

„Ja?! Nisam to rekao. Ja sam to čuo!!!“

Razmijenili smo zbunjene poglede. Ali nisam imala vremena razjasniti ovo pitanje, jer se Sensei, koji je hodao ispred svih,

okrenuo natrag i pozvao Nikolaja Andrejeviča da dođe k njemu. Nikolaj Andrejevič je požurio i ostavio me potpuno zbunjenu, iako je taj osjećaj nestao kad sam se pridružila vicevima i smijehu momaka.

* * *

Zaista smo se morali pripremiti za sutrašnji polazak, iako u stvari nismo željeli napustiti ovo prekrasno mjesto koje nam je ostavilo toliko nezaboravnih dojmova. Toliko smo se naviknuli na njega da smo zaboravili na ostatak svijeta u kojem smo živjeli i na probleme koji su ostali u velikom gradu... Sensei je počeo čistiti svoj automobil. Svojom marljivošću je stvarno zarazio cijelu našu grupu. Gledajući u njega, Nikolaj Andrejevič počeo je energično prati svoju 'Volgu'. Stariji momci su se kao dobrovoljci pridružili postupku čišćenja s velikim entuzijazmom. Čak i Andrej s Kostjom i Slavom, koji su isprva s lijenošću gledali zaposlene momke, uskoro su se pridružili općim aktivnostima čišćenja i nastavili dovoditi Andrejev stari 'Zaporožac' do blještavila.

Kostja je toliko dobro očistio putnički prostor da su neki sitni detalji otpadali cijelo vrijeme. Andreja je smetalo što je Kostja 'napadao', umjesto dijelova starog automobila, 'vrijedne antikvitete'. Ali Kostja to nije činio namjerno, nego zato što se stvarno jako trudio. Stoga, nakon što je dobio nekoliko mrzovoljnih primjedbi od Andreja, pokušavao je ostati nevidljiv sa svojim 'grijesima'. Pa kad bi nešto otpalo, brzo bi vratio na mjesto, koristeći sva moguća sredstva za pričvršćivanje, uključujući žvakaće gume, da Andrej ne bi primijetio i uklonio ga s pozicije 'čistača automobila', koja je postala časna u našoj ekipi.

Dok smo dovršavali čišćenje, neki od momaka usmjerili su pažnju cijele grupe na ogromne olujne oblake koji su se iznenada pojavili pokraj daleke obale koja se nalazi preko ušća. Zastali smo s radom i zanijemili gledajući ovu manifestaciju prirode nasred neba. Oblaci su se vrlo brzo kretali prema nama. Stekli smo dojam da su rasli i množili se kao pjena sapunice na spužvi, stvorivši potpuno crnu masu koja se širila plavim nebom. Luka vidljiva u daljini počela se prekrivati gustim sivim velom. Grad je izgledao sićušno u usporedbi s grmljavinskom frontom koja ga je snažno

pokrivala, kao da će ga razbiti svojom monstruoznom olovnom težinom.

Ženja je pogledao divovske oblake koji se kreće prema nama i našalio se u svome uobičajenom stilu:

„Sensei, jesi li ostatak svog čaja slučajno izlio na nebo?“

Sensei se samo nakesio zajedno sa starijim momcima.

„Izgleda da će kiša!“ Stas se komično stresao gledajući u tmurnu daljinu.

„Stvarno?“ izgovorio je Viktor s blagom notom humora.

„Ma znao sam!“ zavapio je Andrej bacivši vlažnu krpu do kante.

„Takva je sudbina vozača“, nasmiješio se Nikolaj Andrejevič gledajući u očišćene automobile. „Ako si očistio auto, kišit će!“

Tromo smo se nasmiješili sažaljivo gledajući u svoj uzaludni rad. Automobili su zaista blistali kao novi. Andrej opet reče ćudljivo:

„Prvi put sam očistio ovu starudiju... Pitam se što me natjeralo da očistim 'Zapogrožac'. Da je mirno stajao u prašini, kiša bi ga sama oprala.“

„Točno“, Kostja ga je podržao podilazećim glasom, očito zato što se sjetio koliko je detalja unutar kabine zalijepio žvakom bez Andrejeva znanja. „Ne bismo trebali dirati u ovu rijetku starinu, jer 'Zaporožac' je potpuno prirodan automobil! Dakle, svi njegovi uređaji prirodni su i krhki. Stoga, poput prirode, trebao bi biti očišćen kišom, a motor se pokreće onako kako treba, u skladu sa svojim odnosom prema okolini. To je sve!“

„Tako je!“ Voloða je podržao njegovu šalu. „Zaporožac je, u skladu sa svojom prirodom, najčovječniji automobil na svijetu.“

„Ali samo u smislu da je to jedini automobil kojeg pješak može otplatiti u slučaju sudara s njim“, Viktor je iskomentirao sa smiješkom.

Nakon tih riječi Andrej se opalio smijati, očito ponosan barem na takvu prednost ovoga 'povijesnog rariteta'.

„Okej, šale su dobre, ali trebali bismo stvari odnijeti u šatore“, Nikolaj Andrejevič isplanirao je gledajući oblake. „Sad će pljusak!...“

Njegove riječi primili smo kao smjernicu za akciju. Ali Sensei je rekao Nikolaju Andrejeviču, onako usput:

„Ne brini, kod nas neće biti kiše.“

„Kako to?“ Nije shvatio. „Pogle“...“

Pokazao je prema primičućem grmljavinskom frontu. Ali Sensei ga je, kao i sve nas, ostavio zbunjene i nastavio s prekinutim aktivnostima te završio čišćenje kotača svog automobila. Nikolaj Andrejevič ga više nije ispitivao. Pažljivo je pogledao prema grmljavinskoj fronti i počeo tiho čistiti gumeni tepih iz svoje 'Volge', pogledavajući sa strahom prema nadolazećim oblacima. Stariji dečki također su nastavili posao. Samo je naša 'mlađahna ekipa', Kostja, Andrej i Slava, odlučila da Zaporožac već izgleda mnogo čišći nego što je ikad bio, te je prestala raditi i, pod izgovorom odlaska, počela dio stvari skrivati u auto, a ostatak u šatore. Ja i Tatjana smo bile zauzete pakiranjem sadržaja šatora za hranu i s vremena na vrijeme bacale pogled na približavajući grmljavinski front.

Začudo, ali s vremenom su oblaci, koji zauzimahu dio velikog ušća između nas i grada otuširanog kišom, zaista zaglavili na pola puta do nas. Crni oblaci približili su se nekoj nevidljivoj granici i počeli se neobično okretati pod pravim kutom, kao da se kreću natrag duž nevidljivog kvadrata i polukruga. Ništa slično nisam vidjela u životu. I ono što je bilo upečatljivo, imali smo sunčano suho vrijeme, s mrtvom mirnoćom oko nas, bilo je savršeno idilično. Ali samo nekoliko kilometara od nas, na domašaj bačenog kamena, bilo je mračno, prljavo, hladno, kišovito, grmljavina s munjama. Kakva predstava prirode!

I pomislila sam kako su kataklizme toliko slične našem razmišljanju. Ako ne pratiš svoju Životinju, ako se prepustiš njenim provokacijama, nećeš primijetiti kako počinje osvajati tvoju pažnju.

A onda se pitaš odakle odjednom oblaci problema, munje bijesa, mržnje, zavisti, gromovi egoizma i gusti sivi niz problema. Naši iznenadni problemi samo se čine neočekivani, da nam dolaze niotkud. Ali u stvari smo mi njihov istinski uzrok pojavljivanja na našem 'obzoru' misli. Svi događaji koji su se dogodili u našem životu prirodni su rezultat nekontroliranog razmišljanja. Stoga je bolje da ozbiljno radimo na sebi, provjeravamo i kontroliramo svoje misli kao da je to najvažnije i glavno zanimanje u cijelomu našem životu, zbog kojeg će Duša napokon zauzeti časno mjesto Velikog Učitelja i izgraditi prekrasan hram unutar tjelesne ljušture. Zato je bolje činiti kao Sensei: iznutra uvijek održavati čisto i vedro vrijeme, gdje u moru misli caruje tišina, gdje nema ni vjetrića sumnji, gdje čisti horizont namjera osvjetljava obasjava sama Duša – čestica Velikog Boga…

* * *

Kad smo završili opće pripreme i spakirali sve potrebne stvari, tako da nam za jutro ostane samo sklopiti šatore i sitnice, neki su momci predložili da odemo do obale gledati ovu veličanstvenu prirodnu predstavu koja se odigravala nedaleko od nas i na svome divovskom platnu slikala maštovite slike koje su zamjenjivale jedna drugu. Kostja je čak predložio da donesemo stolice za kampiranje. Morali smo ih raspakirati kako bismo uredili pravu 'kino dvoranu' na otvorenom. Kad smo došli na drugu stranu obale i rasporedili sjedala u polukrug na praznoj obali ušća, počeli smo gledati ogroman nebeski ekran i divili se jedinstvenim slikama koje je stvorio veliki producent, sama priroda.

„Oh, gle, plivaju poput pravih labudova!“ Tatjana je stezala svoje ruke. „Evo ih…“

„Aha!” Kostja se pridružio valu divljenja.

„A pogledajte tamo“, Andrej je pokazao prema 'uglu' na kojem su se oblaci okrenuli. „Nečija njuška, ružna k'o lopov. Ima kukast nos, pokvaren osmijeh, podmuklo oko, prisluškujuće uho…“

„Baš tako!“ kimnuo je Slava koji je očito uhvatio Andrejevu 'foru'.

„A tamo se lav okreće“, Jura nam je privukao pažnju.

„Gdje? Gdje?“

„Tamo! Lijevo od 'njuške'.“

I stvarno je lav bio poput pravog, čak i nekako živ. Zrak se kretao tako neobično da je naš lav isprva stajao, onda je hodao, a zatim legao isturenih prsa. Nedaleko od njega vidjeli smo jezero koje je brzo pretvoreno u drevne ratnike naoružane kopljima. Prava drama dogodila se na bojnom polju. Kao u životu, dobro raspoređeni redovi hrabrih ratnika su se odmah izmiješali u isprepletene gomile tijela koje su se rastapale u slici aktualnih događaja brzo se mijenjajući s vremenom. Ovaj prizor ostavio je neugodan osjećaj i filozofsko pitanje: je li ova vojska bila stvarna ili je to bila jedna od iluzija prirode s naglo mijenjajućim prizorima? I ako je to bila samo iluzija, zašto je onda sjećanje na te nebeske ratnike i dalje živjelo u nama, svjedocima toga prolaznog događaja, budući da ćemo mi postati ista iluzija za sljedeće generacije?

Ovako smo sjedili sat vremena i neprekidno promatrali slike prirode. Vidjeli smo toliko mnogo ljudi, životinja, krajolika, sela, veličanstvenih dvoraca i mnogih drugih stvari, zaplete u kojima smo maštali da vidimo sebe ili da privučemo pozornost drugih. Ovaj prirodni šou, zajedno s raznolikim ljudskim interpretacijama, činio se beskrajan. Međutim, nakon nekog vremena osjetili smo bolove u vratovima jer smo glave držali prema gore. Kao što je Ženja točno rekao, ljudska materija zaštekala je u najgorem trenutku. Svi su si krenuli masirati mišiće vrata. Tijekom ovog postupka Nikolaj Andrejevič je primijetio:

„Ovo je zanimljiva optička iluzija, gotovo poput iluzije ljudskog postojanja. Koliko god bilo ljudi, sa svim njihovim građevinama, sve će s vremenom nestati, rastopiti se u nepostojanju...“

Čuvši te riječi, uzela sam ih sa sumnjom. Možda zato što su se poklapale s mojim vlastitim mislima, a možda sam se prisjetila priče o listiću koju sam nedavno čula, kad sam Sensejevu besjedu iz nekog nejasnog razloga primila kao priču Nikolaja Andrejeviča. Sjela sam bliže Tatjani i upitala je tihim glasom:

„Tko je uopće izgovorio te riječi? Je li to bio Nikolaj Andrejevič?“

Kao odgovor, moja prijateljica je iznenađeno trepnula svojim gustim trepavicama:

„Da.“

Ugledavši njezin zbunjen pogled, željela sam objasniti razlog za ovo pitanje, ali u tom je trenutku Stas uzviknuo pokazujući prema nebu:

„Wow, gle, to je prava Svjetska planina!”

Ponovo smo usmjerili poglede prema nebu. Jasno smo vidjeli ogromnu planinu sa snježnim oštrim vrhom u obrisima oblaka.

„O, ne, to nema nikakve veze sa Svjetskom planinom.“ Uzvrati mu Sensei uz osmijeh. „Svjetska planina je tako prikazana samo u ljudskim mitovima.“

Dio naše grupe radoznalo je gledao u Senseja, a drugi se dio trudio na ovoj nebeskoj slici vidjeti značajke 'Svjetske planine'.

„A što je 'Svjetska planina'?“ upita Slava Senseja.

„Pa, zapravo, to je prilično poznat pojam, koji se često spominje u folklorima različitih naroda svijeta”, Sensei je počeo detaljno objašnjavati, na naše čuđenje. „Koncept Svjetske planine, još nazvane 'Kozmičkom planinom', korijene vuče iz jako davnih vremena. Prema mitologiji, Svjetska planina smještena je na nepristupačnom mjestu, u središtu svijeta ili, da kažem preciznije, na mjestu *axis mundi,* osi svemira koja se proteže kroz sve svjetove, uključujući i one razdvojene, koji su smješteni u istom prostoru. Smatra se da se svi elementi i parametri univerzalnog reda ogledaju u Svjetskoj planini. Legende kažu da se tamo okupljaju besmrtni bogovi i da pokazuje sve što se događa u Svemiru.“

„Tamo se okupljaju besmrtni bogovi“, Kostja je ponovio Sensejevu rečenicu i usmjerio zadivljen pogled na sliku „Svjetske planine“, koja se postupno rastvarala u oblacima.

Sensei slegne ramenima:

„Pa, bogovi, u smislu kao... Kao što legende kažu, mudraci iz čitavog Svemira općenito, duhovna bića koja posjeduju Znanje i dostigla su određene razine duhovnog razvoja, poput našeg Imhotepa ili Bude, koji su mogli napustiti svoja tijela tijekom života u stanju meditacije i pojaviti na Svjetskoj planini, biti tamo, međusobno razgovarati, dijeliti svoja iskustva s jednako prosvjetljenim predstavnicima drugih svjetova. A besmrtnost, ne misli se u smislu tijela, već na besmrtnost duhovne prirode onih koji je posjete."

„Uuu, to je planina za izabrane!" Kostja je svoj zaključak donio s divljenjem.

„Pa, što se tiče 'izabranih', prigovorio je Sensei. „Svi su odabrani koji postoje. Ali ne odabire svatko u svom životu Duhovni put, a da ne spominjemo kretanje prema Bogu. Ipak sve ovisi o samom čovjeku! Svatko je u mogućnosti, ako to želi, razviti se do takve duhovne razine da će biti u stanju sudjelovati na jednom od takvih visokih skupova."

Stas je jedva čekao da Sensei odgovori na Kostjina pitanja te reče s nestrpljenjem:

„Znači li to da Svjetska planina ne izgleda poput ove planine?" Pokazao je na nestajuću nebesku sliku planine s otopljenim snježnim šeširom na svome oštrom vrhu.

„Kakva planina", Sensei lagano mahne rukom, zapalivši cigaretu. „Izgleda kao malo ćelavo brdo s velikim proplankom na vrhu. Ili, bolje rečeno, ne baš ćelavo. Prekriveno je sitnom travom, poput naše mahovine, a to je osebujna biljka koja nije iz našeg svijeta. Jedina zanimljivost o njemu je da ima atmosferu, ali bez vjetra. Ono što bi tamo trebalo biti 'zrak', ne kreće se..."

„Postoji li zaista Svjetska planina?" Upita Andrej s nepovjerenjem. Kao i svi mi, prije toga se suzdržavao kako bi bolje čuo Sensejev odgovor Stasu.

Sensei je odgovorio sasvim uobičajenim tonom, kao da se samo po sebi podrazumijeva:

„Svjetska planina se nalazi u Svemiru, istodobno na raskrižju slojeva ovoga svijeta. Ali materijalno se ne nalazi ni u jednome zasebnom naseljenom svijetu u Univerzumu. Istodobno u sebi zatvara sve svjetove. Apsolutno je stvarna, čak i na dodir...“

„Kako je stvarna na dodir ako se materijalno ne nalazi u bilo kojem svijetu?“ zaprepašteno je upitao Andrej.

Sensei je pozorno pogledao momka, ali zatim ljubazno rekao:

„Dobro, zaboravite.“

„Ne, zašto bismo?!“ u panici reče Andrej. „Kako to... Zašto?...“

„A koji mitovi sadrže podsjetnike na Svjetsku planinu?” naš filozof stigao je upomoć svom prijatelju sa svojim najdražim pitanjem, kao da utopljeniku pruža granu. „I koliko su stari?“

Kostja je bio toliko zbunjen, kao da se nije mogao prisjetiti ovih mitova, pokazujući da ih je znao, ali zaboravio, iako sam bila sigurna da mu se sviđa to što je veći dio naše mlade ekipe čuo za ovu planinu prvi put u životu.

„Oh, ima ih mnogo“, Sensei je razvukao riječi uz osmijeh. „Ovi se zapisi čuvaju na različite načine: od kamenih slika iz epohe gornjeg paleolitika, do brojnih usmenih i pisanih mitova i legendi različitih svjetskih naroda.“

„Bilo bi vrlo zanimljivo čuti te narodne legende, taktično je rekao Nikolaj Andrejevič, koji je također postao zainteresiran za ovu temu.

„To nije problem“, rekao je Sensei dobronamjerno. „Mnogo je zapisa i legendi ostalo od pradavnih vremena u gotovo u cijeloj Istočnoj i Srednjoj Aziji, gdje se naziva nikako drugačije nego velikom planinom Meru, smatra se središtem svijeta i nalazi se na nepristupačnom mjestu. Kasnije, kada su ljudi počeli na svoj način interpretirati izvorne legende o ovoj planini, neki 'tumači' postavili su je već u središte Zemlje, ispod Sjevernjače i između svjetskih oceana, drugi su je smjestili na nepristupačne Himalaje i povezali je sa Šambalom...“

„Povezana je čak i sa Šambalom?“ Volođa se iznenadio.

Sensei se nacerio.

„Naravno. Postoji podosta takvih prepletenosti legendi o Svjetskoj planini s legendama o Šambali. Ali to je jasno. Za ljude koji ne znaju puno o Šambali ili kozmičkoj planini Meru, koja se nalazi 'tamo negdje', nitko ne zna gdje, naravno da će se svi ti pojmovi stopiti u jednu te istu legendu. Iako u stvari postoji velika razlika između njih. Šambala je smještena između stvarnoga vječnog Božjeg svijeta i u stvari privremeno postojećega materijalnog Univerzuma. To je prebivalište Bodisatvi. Dok se Svjetska planina nalazi u središtu svjetova materijalnog Univerzuma. I to je mjesto posjeta mudrih bića, poput naših prosvijetljenih ljudi ili, kako su ih zvali nekada, polubogova, a to su oni koji su dostigli visoku duhovnu razinu. Stoga je ova planina u drevnim legendama bila povezana s dostizanjem izvorne ljudske sreće i besmrtnosti.

U mitologiji stare Indije postojao je niz mitova povezanih s Meru. Prema tim drevnim pogledima, Brahma, Šiva i drugi veliki bogovi žive na Svjetskoj planini smještenoj u središtu Svemira, sa zvijezdama, planetima i mnogim suncima koji se okreću oko nje. Spominju se i trideset tri boga koji tamo komuniciraju jedan s drugim. Spominju se njihove aktivnosti. Na primjer, Višnu na ovoj planini bogova drugima daje savjete kako iscijediti piće besmrtnosti Amritu.“

„Amrita zvuči lijepo“, rekla je Tatjana. „Je li to ikako povezano sa ženskim imenom?“

„Ne. Ova riječ potječe od 'amrta', što znači 'besmrtan'. To je slično kasnijemu grčkom mitu o piću 'Ambrosia', koje osigurava besmrtnost olimpskih bogova i njihovu vječnu mladost. Amrita, Ambrosia su iste kao vedski sok Soma. U 'Rigvedi' se opisuje kao sok bogova koji uzrokuje ekstatično stanje te pruža besmrtnost i izvanrednu snagu. U drevnoj indijskoj religijskoj praksi sam proces pripreme ovog soka imao je poseban ritual. U 'Avesti' se ovaj sok naziva haoma, a njegov kult seže u staro iransko razdoblje. Također su ga štovali Sarmati i Skiti. Ovaj sok se također nazivao 'zaštitom od smrti'. Nije mijenjao samo prostor i vrijeme percepcije, nego je

davao i ogromnu snagu, prosvjetljenje i znanje. I kao što su vjerovali stari Iranci, na najbolji način je pripremao put za dušu. Ali općenito, ovaj sok besmrtnosti se uvijek nazivao 'sokom lotosa'. Gotovo u svim legendama ovaj sveti sok se opisuje kao sok od neobične nebeske biljke povezane sa zemljom, lijepo i ispravno stvorene, koja je imala bijelu i žutu, pa čak i zlatnu boju."

„Postoji li zaista piće besmrtnosti?" Kostja je bio iznenađen, čak su mu oči zasjale nakon ove informacije.

„Da. Ali ne na način na koji ljudi obično zamišljaju. Mogu vam navesti vrlo zanimljiv primjer srednjovjekovnog opisa jednog dijela tajnog rituala inicijacije u unutarnji krug viteškog reda Templara. Autor ovog teksta bio je vitez iz hrama Evrara. On je ostavio svoje dojmove o ovom događaju u osobnim zapisima. '... Na kraju velike misterije inicijacije, u posebno visokom duhu želio sam svim srcem vidjeti što mi je rečeno o... I otkrilo mi se. Činilo se da je sve nestalo oko mene, upravo čudesna svjetlost osvjetljavala je put i vukla me sa sobom kao do zenita najvišeg raja. Nešto božansko i svijetlo brzo me približilo protoku jarke privlačne Svjetlosti. Moć njegova isijavanja bila je ogromna, ali nije pekla. U njemu sam osjetio nešto veliko i neobjašnjivo. S radosnim uzbuđenjem sam ušao u zasljepljujuću Svjetlost. A protrljavši oči vidio sam lice neopisivo lijepe Djevice prekrivene blještavim sjajem. Vidio sam je, samu Sofiju! Ova božanska slika se ne može opisati ljudskim riječima.

Velika misterija bila je prisutna u svemu. Božanska Sofija mi je prišla. Prekrasan miris drugog svijeta zračio je iz nje. U rukama je držala zlatni kalež u obliku vječnog cvijeta Ljubavi s mnogo otvorenih latica u božanskoj čistoći svoga prvobitnog sjaja. Zlatno piće sjalo je u kaležu. Lijepa Sofija je nježno položila ruku na moju glavu, prinijevši drugom rukom kalež do mojih usana i počela me pojiti zlatnim napitkom. Blagoslovljeni užitak počeo se širiti mojim tijelom. Vidio sam kako se ta božanska pjenušava tekućina spušta iz kaleža i teče u mene, ali nisam je osjećao u ustima, nisam osjetio njen okus. Međutim, jasno sam osjećao kako se nebeska toplina počela širiti unutar mene, kao da ispire praznu posudu mog tijela: najprije ruke, a zatim prsa, trbuh, noge. A onda sam osjetio punjenje naletom struje blistavog zračenja cijeloga mog

tijela, od nogu do glave, budeći unutar mog srca beskrajnu radost i milost. Dok su posljednje kapi ove divne tekućine tekle u moje tijelo, Sofija me nježno pogledala, puna božanske ljubavi. Bijaše kao da se nešto otvorilo iznutra, um mi je postao bistar i osjetio sam da se u meni otvorio neki tajanstveni izvor moćne sile. Odjednom je razumijevanje Besmrtnosti proletjelo mojim umom, kao da su se otvorila vrata drugog svijeta. I Mudrost mi se otkrila...

Oni koji su bili prisutni kod moje inicijacije vidjeli su nešto drugačije. Kasnije, kada sam sudjelovao u inicijaciji drugih, bio sam mnogo puta svjedokom ovoga božanskog čuda koje se događalo svojim stalnim redoslijedom, ali sad drugima. I bilo je kako slijedi. Dok je inicirani bio opkoljen, svi su molili za njega, odjednom je blistava svjetlost obasjala sve prisutne. Ova je svjetlost došla od iniciranog, kao da je jednim praskom upaljen i prekriven nezapaljivom vatrom sa svih strana. Intenzivirali smo molitvu s rastućom unutarnjom silom. Postupno se svjetlost promijenila, poprimajući neobičnu mekoću i transparentnost. I kroz njega smo dobili priliku vidjeti malo skrivenog božanskog Misterija - obris Djetešca, kao uronjenog u iskonski ocean Svemira. Nakon ove kratke misterije, božanska Svjetlost se pojačala i postala gušća, zatim planula, raspršila se, otkrivajući našim pogledima uobičajeni prikaz iniciranog'.“

Sensei je napravio stanku, a zatim nastavio pričati:

„Ali ono najzanimljivije je da nisu samo templari, nego i drugi ratnici, Gelijari, prolazili kroz ovu inicijaciju. Ulazeći u unutarnji krug, prolazeći kroz inicijaciju, vidjeli bi istu viziju, Djevicu koja ih je ispunila silom iz zlatnog kaleža u obliku lotosa.“

„Gelijari?“ upita Andrej.

Prije nego je Sensei stigao odgovoriti, Kostja je preduhitrio Andrejevu inicijativu svojim pitanjem:

„Tko je ta božanska Sofija?”

„Sofija u prijevodu s grčkog znači 'mudrost', 'znanje'. Templari su pod Sofijom podrazumijevali ne samo Mudrost, nego i božansku sliku Marije Magdalene kao Grala.“

„Marija Magdalena kao Gral?“ Viktor se iznenadio skupa sa starijom ekipom.

„Ispričat ću vam kasnije.“

Nikolaj Andrejevič također je izrazio svoje mišljenje s velikim iznenađenjem:

„Jesu li templari koristili grčke pojmove kao pravoslavni kršćani, a ne latinske, poput katolika?”

„Da“, odgovori Sensei. „Čak i na pečatu Reda, takoreći, u njihovim simbolima s dva jahača prikazana kako sjede na jednom konju, ime Kristovo piše na grčkom, a ne na latinskom.“

„To je dosta neobično“, Nikolaj Andrejevič pokazao je interes.

„Nema u tome ništa iznenađujuće“, rekao je Sensei. „Kad ti kažem kako i zašto je ovaj Red uspostavljen, doktore, sve ćeš shvatiti. Ali hajdemo redom... Dakle, što sam htio dodati o ovoj 'kozmičkoj planini'. Siddhartha Gautama je u svoje vrijeme nešto o tome saznao.“

„Misliš na legendu?“ upita Stas.

„Ne, na znanje. A zahvaljujući njemu Buda je mogao posjetiti Svjetsku planinu. Zahvaljujući Budi i nekima od njegovih sljedbenika koji su posjedovali to znanje, podaci o planini Meru postali su poznati cijelom Istoku. Budisti su, usput, poput hinduista, opisali ovu planinu kao tučak cvijeta lotosa, sveti cvijet i za jedne i za druge. A ta je slika bila manje povezana sa samom planinom, a više s glavnim elementima dinamične meditacije za pripremu za posjetiti Meru.

Ili, čak ako uzmemo naše slavensko 'poganstvo'. Važno je napomenuti da su znanje i praksa o Svjetskoj planini bile dostupne i običnim ljudima, za razliku od 'uzurpacije' ovog znanja od svećenika drugih naroda. Dugo su ljudi na slavenskim teritorijima obavljali drevne magijske rituale 'leta' do kozmičke planine, koji su bili održavani na svetom brdu, po svojim konturama sličnom Svjetskoj planini. Usput, prije ljudi nisu slavili velike praznike zato što su se željeli zabavljati. Odvajkada su se održavali u one dane koji bi se poklapali s određenim kozmičkim ciklusima. I nisu se

počinjali slaviti ujutro, kao što je danas uobičajeno, nego navečer, uz pojavu prve zvijezde.

U vremena kada je paganstvo među slavenskim narodima bilo iskorjenjivano ognjem i mačem, kada se propagiralo kršćansko vjerovanje, počeli su progoni služitelji 'poganskih' kultova. Oni su označavani kao 'đavolji potomci', 'sluge đavla', a 'poganski' drevni obredi, poput subote, kao festivali narodu neprijateljskih 'sotonskih sila'. Općenito, s fizičkim uništenjem većine vračeva znanje o Svjetskoj planini je izgubljeno, a ostalo je iskrivljeno na negativnu stranu, do neprepoznatljivosti. Praznici su preimenovani. Iako, zbog preimenovanih praznika pojave određenih kozmičkih ciklusa nisu se mijenjale, naravno, kao ni svetost mjesta. Na primjer, kršćanski su hramovi sagrađeni na mjestima nekadašnjih poganskih hramova glavnih poganskih bogova. Ali, kako kažu, to je već povijest.

Slična slika Svjetske planine u središtu Svemira bila je poznata i Altajcima. Samo su je nazivali Altyn-tu. Prema njihovu vjerovanju, ova zlatna kozmička planina je svojim podnožjem bila povezana s nebom (tj. najširi je dio bio gore, a najuži dio ispod) i obješena s vrhom iznad zemlje na udaljenosti 'jednakoj dužini ljudske potkoljenice'. Osim toga, imali su i druge nazive za Svjetsku planinu, poput planina Sumeru oko koje se vrte zvijezde. Također su je poznavali Kalmici i mnogi drugi narodi Srednje Azije. Prema mitovima altajskog naroda, na njemu su 33 Tengrija, to jest 33 boga.

Kineski naziv za Svjetsku planinu je Kunlun. Prema njihovu vjerovanju, moguće je kroz nju proći do najviših sfera Svemira. Smatra se da je ona nešto poput 'raja'. Postoji sljedeći zapis u jednom od drevnih spisa: 'Onaj tko bi se popeo dvostruko više od Kunluna, došao bi do planine Prohladnog vjetra i stekao besmrtnost; onaj tko bi se popeo još dvostruko više, došao bi do Visećeg tla i stekao čudesne sposobnosti, naučio bi upravljati vjetrom i kišom; onaj tko bi se popeo još dvostruko više, dostigao bi nebo, prebivalište Tai di-ja, najviših bogova, i postao bi duh'. Za ljude bez znanja to je samo lijepa bajka, a za ljude znanja je nagovještaj.

Usput, ovo povezivanje Svjetske planine s rajem se spominje u Bibliji. Možete pronaći odvojene dokaze koji ukazuju na odjeke znanja o Svjetskoj planini: da se nalazi u centru Svemira, da se Bog spušta na nju, da na njoj postoji neka vrsta raja, da je planina okružena rijekama, što simbolizira prvotni ocean. Također kaže da je samo pravedan čovjek, s 'nevinim rukama i čistim srcem' u stanju doći na nju. Bila je povezana s planinom Sion, pa čak i s planinom Ararat, na koju je, prema legendi, stigla Noina arka.

Muslimani u svojim tekstovima Svjetsku planinu smatraju prilično zanimljivom, ali na pomalo kamufliran način. Prvo, islamski mitovi spominju da je Alah stvorio ogromnu planinu Kaf koja je opkolila naseljeni svijet i poduprla Svemir. Tvorac je stvorio još jednu zemlju iza ove planine, sedam puta veću od njene veličine, a koja je tako gusto naseljena anđelima da ni igla ne može pasti među njih. Drugo, ako pažljivo pročitate sve o Muhamedovom Miradž-u...“

„O čemu?“ Andrej je opet upitao jer nije u potpunosti shvatio.

„Miradž se s arapskog prevodi kao 'uznesenje', 'stubište', a u danom tekstu to znači uspon proroka Muhameda do neba. Muslimani čak imaju jedan od spomen-datuma religijske godine ('Radžab-bajram') u čast Muhamedovog putovanja (uspinjanje proroka na bijelom konju Buraku od Meke do Jeruzalema, a tamo, zahvaljujući anđelu Džibrilu, na nebo i razgovor s Alahom), koji se slavi u sedmom mjesecu muslimanskoga lunarnog kalendara. Dakle, u tekstu Kur'ana ima nekih spominjanja o jednom od 'noćnih putovanja' Muhameda (17: 1; Isra) zajedno s anđelom Džibrilom.“

„Je li to onaj koji se u Bibliji naziva arkanđelom Gabrijelom?“ specificirao je Viktor.

„Da“, odgovorio je Sensei i dodao: „Uzgred, u Kur'anu je Džibril također nazvan Svetim Duhom (Ruh al-Kuds). Za vrijeme uspona Muhamed je posjetio ne samo Jeruzalem, nego je, zbog blještavog stubišta koje mu je pružio Džibril, uzdignut na vrh neba, gdje je stajao pred Alahom. A nakon toga, uz pomoć Džibrila obišao je raj zvan Dženet. U doslovnom prijevodu s arapskog to znači 'vrt'.

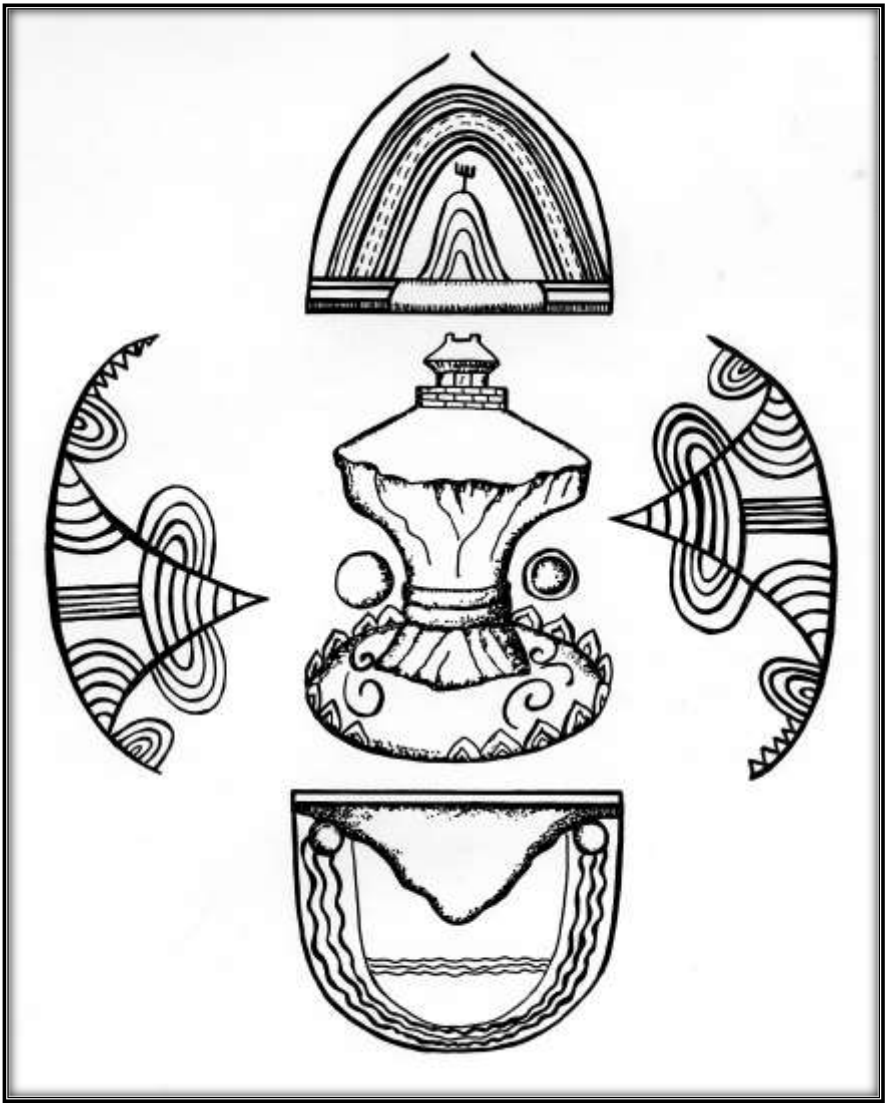

Crtež Anastasije Novih

„Svjetska planina u umjetnosti naroda svijeta.“

U Kur'anu se ovo mjesto naziva i 'uzvišeno' (83:19), 'prebivalište mira' (6: 127), 'mjesto boravka' (40:42) itd. Legenda kaže da su sva ta rajska imena povezana s njegovim različitim dijelovima smještenim u osam nebeskih sfera. Čak u samom opisu Dženeta u Kur'anu, s puno raznih senzualnih i naturalističkih opisa koji odražavaju određeno ekstatično stanje svijesti, postoje neki spomeni šifriranog znanja, primjerice 'lotos bez trnja', ista starost pravednika - 33 godine, i mnogi drugi detalji koji daju znak čovjeku koji razumije smisao, simbole i detalje ovog znanja. Usput, u poslijekuranskoj literaturi Dženet je opisivan kao višekatna piramida okrunjena 'krajnjim Lotosom', spomenutim u Kur'anu (53: 13-18). Dakle, to nije bez razloga.“

„Krajnji Lotos?!“ iznenađeno smo pitali jednoglasno.

Za razliku od nas, Nikolaj Andrejevič izgovorio je smireno:

„Iskreno govoreći, još nisam pročitao Kur'an. I što piše o 'krajnjem Lotosu'?“

„A što je 53: 13-18?“ upita Andrej zbunjeno.

„To znači sura 53, to jest poglavlje Kur'ana, od 13. do 18. ajeta (stih)“, objasnio je Sensei. „Uzgred, sura 53 se naziva 'zvijezdom'. Na arapskom jeziku, naravno, to zvuči puno rječitije...“

Ženja se za svaki slučaj našalio:

„O, ne, Sensei, radije nam reci na ruskom, jer ako počnemo učiti arapski jezik da bismo shvatili što ćeš nam sada reći, dobit ćemo staračku sklerozu i zaboraviti zašto smo ga trebali učiti.“

Momci su se počeli smješkati dok je Sensei primijetio, kao usput:

„Zapravo, Kur'an treba čitati u izvorniku. Jer svaki prijevod malo iskrivljuje početni tekst. Ali ako imamo takav beznadan slučaj“, Sensei je ovim riječima pogledao uz osmijeh Ženjku, „Tada slušaj. U ruskom prijevodu će zvučati otprilike ovako. Na početku ovog poglavlja nalaze se riječi iskrenosti i otvorenosti glasnika ove priče, o uzašašću na nebo, o Otkrivenju, o onome što mu se prikazalo pred očima. Onda govori kako je anđeo Džibril podigao Muhameda na nebo: 'Učio ga je jedan Moćni, obdaren mudrošću: /

jer se pojavio (u veličanstvenom obliku); / Dok je bio na najvišem dijelu obzora: / Zatim je prišao bliže, / I bio je na dva luka udaljen ili (čak) bliže; / Tako je (Alah) prenio nadahnuće svome Slugi - (prenio) ono što je On (mislio) prenijeti. / (Poslanikovo) (um i) srce potvrdilo je ono što je vidio. / Hoćete li se sada raspravljati s njim u vezi s onim što je vidio? / Doista, ugledao ga je pri drugom silasku, / U blizini Stabla Lote, preko kojega nitko ne može proći: / U blizini je Vrt Prebivališta. / Evo, Stablo Lote je bilo obavijeno (u tajni neizrecivoj!) / vid mu nikad nije skrenuo, niti se izgubio! / Jer doista je vidio, znakove Gospodara svoga, Najvećeg!“

„Super!“ Ruslan izgovori s divljenjem, izražavajući opće mišljenje naše grupe.

„Baš si me zaintrigirao“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič. „Ako sam dobro razumio, Muhamed je vidio Džibrila u svojoj istinskoj pojavi na mjestu najvećih znakova Gospodnjih, to jest u 'krajnjem Lotosu'?!“

„...koji kruniše svijet znanjem o svim stvorenjima i anđelima. A samo Alah zna što se nalazi izvan ovog mjesta“, Sensei je lijepo citirao svoj odgovor.

„Ovo je također Kuran?“

„Ne, to je tefsir, jedan od komentara na ovo poglavlje Kur'ana. Lotos se ovdje smatra simbolom granice između vidljivog i nevidljivog, spoznatljivog i nespoznatljivog.”

„To je nevjerojatno!“ izgovorio je Nikolaj Andrejevič. „Iskreno govoreći, nisam ni slutio da postoje takvi stihovi u Kur'anu.“

„To nije sve“, rekao je Sensei. „Ista sura, ajet 49, koja govori o vremenu prije nego što je Alah stvorio ne samo muškarca i ženu, nego: '... I da je odredio drugo rođenje; / I da je On taj koji obogaćuje i zadovoljava; / I da je On Gospodar velike planete ash-Shi'ra...' ili, jasnije rečeno: „I da je On jedini gospodar Siriusa (Moćan). Stvar je u tome što Arapi nazivaju 'ash-Shi'ra alYamaniya' najsjajniju zvijezdu na nebu u zviježđu Velikog psa, Sirius. Tako se nazivala prije tri tisuće godina.“

„Ma nemoj reći!“ Rekao je Nikolaj Andrejevič značajno. I nadahnut nekim svojim novim otkrivenjima nastavio je dalje govoriti, „Ako se ne varam...“

„Da, da, da“, Sensei kimne prekinuvši mu govor, kao da je unaprijed znao što će reći: „Baš to što si pomislio.“

Sjeli smo i s nestrpljenjem čekali nastavak ovoga intrigantnog dijaloga. Ali na naše razočaranje, nakon Sensejevih riječi došlo je duge stanke, kao da je njegova komunikacija s Nikolajem Andrejevičem prešla na 'neverbalnu razinu', kako bi naš psihoterapeut običavao reći. Kostja, koji je gorio od znatiželje, nije mogao više podnijeti te izbrbljaše u jednom dahu:

„I šta to onda znači?!”

Međutim, usprkos našemu općem iščekivanju, Sensei, iz nekog razloga, nije odgovorio na ovo pitanje. Bijaše to čak neugodna situacija. Upitno smo pogledali Senseja, a on je zurio u nas, kao da je vagao može li nam povjeriti te informacije ili ne, ili u Nikolaja Andrejeviča, koji je uporno šutio, iako smo po njegovim očima vidjeli da je bio nestrpljiv da nešto kaže. Ali na kraju je preduga stanka završila Sensejevim izbjegavanjem izravnog odgovora.

„Ovo su znakovi za one koji znaju.“ I sažeo je kao da se ništa nije dogodilo: „Dakle, znanje o Svjetskoj planini bilo je rašireno gotovo cijelim svijetom. A glavno je da to znanje nije ležalo mrtvo, već se prakticiralo.“

„Pa, informacije o „krajnjem Lotosu' su super!” rekao je Viktor s divljenjem. Ovim informacijama nije bio zaintrigiran ništa manje od nas.

„Stvarno, to o Svjetskoj planini je super!“ Stas ga je podržao.

Dok smo iskazivali svoje divljenje prema onome što smo čuli i raspravljali o ovoj temi, Nikolaj Andrejevič bio je uronjen u svoje misli, a zatim tiho rekao, sebi ili Senseju:

„I prošao je...“

„Tko je prošao?“ Sensei ga nije razumio.

„Muhamed. Je li prošao? „

„Naravno, on je Muhamed.“

„Vidiš“, rekao je Nikolaj Andrejevič polako. „Tvoja me priča podsjetila na moj slučaj iz prakse 'Lotosa', o čemu sam ti jednom pričao.“

„Kakav slučaj?“ Volođa se pridružio razgovoru s očitim zanimanjem.

„Jednom sam prakticirao 'Lotosov cvijet' i pokušao ući duboko u meditaciju, do maksimuma. I jasno sam osjetio približavanje nekoj granici, limitu, mislio sam da je sasvim moguće doći do tamo. I ono najvažnije - jasno sam osjećao, bolje reći shvaćao, da iza njega postoji velika sila. Međutim, što sam bliže pokušavao prići, to sam više osjećao drugu, suprotnu silu. Teško je čak i opisati riječima. Strah i užas u usporedbi s tim osjećajima nisu ništa. Trajalo je samo nekoliko trenutaka, ali nisam mogao izdržati te sam odustao od meditacije. A dogodilo se unatoč Sensejevu upozorenju na ovog Stražara, unatoč svom iskustvu i znanju iz područja psihologije, unatoč tome što sam bio spreman raditi ovu meditaciju, ali nisam je mogao prijeći. Naravno, očekivao sam da će mi Životinja biti prepreka. Ali nisam očekivao da će biti tako snažna! Iskreno govoreći, u tom sam trenutku istinski shvatio svu snagu Životinje u sebi.“

Viktor je pažljivo slušao Nikolaja Andrejeviča i precizirao:

„Znači li to da što smo bliže tom svijetu, to je intenzivniji utjecaj ovog svijeta?“

„Da.“

„To je normalno“, izgovorio je Sensei. „Nije tako jednostavno ni doći do granice, da ne govorimo o prelaženju.“

„Uzgred, jednom sam i ja doživio nešto slično“, prisjetio se Volođa. „Jednom sam radio meditaciju i odlučio, takoreći izviđački, zaroniti dublje nego što to inače radim. Tako učinih, na svoju nesreću. Najvažnije je da sam se približio nečemu punom svjetla i dobra. Ali odjednom mi se na putu pojavila magla. Htio sam je prevladati, ali nisam mogao. A bila je tako neobična, vrlo gusta i

tamna. Kao da pališ gumu, ali bez mirisa. U njoj sam se osjećao tako nelagodno. Ali pokazalo se da je ljepljiva i počela me uvlačiti. Pokušao sam se vratiti, ali nije mi dopustila. Bio sam jako uplašen, kao da zaranjam duboko u vodu, a ne mogu izroniti. Nekako sam se uspio izvući iz te meditacije, ali više se ne igram s takvim 'ronjenjem' iz radoznalosti. Činim sve u granicama koje kazuje Sensei."

Nikolaj Andrejevič je odgovorio: „Pa, Volođa, ti si vojnik i zato radiš sve kako je propisano, u granicama 'pravila službe'. Ali ja sam, prijatelju, čovjek znanosti. Volim eksperimentirati, prije svega sa samim sobom."

Ženja je pažljivo slušao njihov razgovor, kao i ostali dečki, a tada nestrpljivo počeo blebetati:

„I ja želim takav eksperiment!"

„Ti si eksperiment!" nacerio se Stas. „Tebe treba staviti u eksperiment!"

„Pa to i govorim. Ja želim, a šta će te vi?!" Namještajući 'pametno' lice Ženja upita Volođu.

Momci su se još više smijali, uključujući Senseja. A Stas mu je odgovorio:

„Za takve kao ti ovaj proces je neobjašnjiv!"

U međuvremenu je Kostja upitao Senseja:

„Ali ozbiljno, što trebamo učiniti da bismo došli do 'krajnjeg Lotosa'? Trebamo intenzivno prakticirati 'Lotosov cvijet'?"

Sensei pogleda momka i objasni:

„Prije svega, trebaš postati čovjek! Krajnji Lotos' je najviša razina. Nju je vrlo teško dostići. Ali treba joj težiti." I već se okrećući Nikolaju Andrejeviču i Volođi, izgovori: „Za sve se treba temeljito pripremiti. Štoviše, za prodrijeti u suštinu 'Lotosa' trebaju godine i sustavni trening. To je s jedne strane. A s druge, stvar s kojom se sučeljavaš nije samo Stražar, već određeni labirint. Samo čovjek s čistom dušom, koji neprestano teži ka Svjetlu, je u stanju proći ga,

probiti se do Najvišeg. Inače će ovaj labirint prepreka otvoriti sasvim druga vrata i odvesti te u sasvim drugom smjeru. Stoga mnogo ovisi o tvome duhovnom razvoju."

„Je li to nešto poput dozvole?" odredio je Volođa.

„Točno", potvrdi Sensei. „Dakle, nije sve tako jednostavno. A da biste imali odgovarajuću razinu, trebate imati odgovarajuće duhovno iskustvo. Ali daleko od onoga što neki vjeruju, ako prakticiraju jednom dnevno meditaciju iz vlastitog zadovoljstva ili, takoreći, mole se samo da bi se pokazali, onda to znači da su danas radili nešto duhovno. **Duhovno iskustvo rezultat je života u kojem bi vaša duhovnost trebala postati očita u svemu: u mislima, djelima, postupcima, duhovnim praksama i, prije svega, u pomoći ljudima u ime dobra, jer je to najbliži put do Boga. Ljudska ljubav nije uzaludna, jer pročišćava dušu i daje snagu stvaranja. Molitve i meditacije nisu besmislene, budući da su tako korisne za duhovni rast čovjeka, kao nutrijenti koji ojačavaju plod. Polaganje svih nada u Boga nije pogrešno, jer tu je skriveno postojanje koje nas povezuje izravno s Njim. Dakle, biti pravi čovjek i istinski blizu Bogu znači pokazivati svakim danom sve više i više Svjetlosti svoje duše u svijetu i biti bez nagovještaja postojanja sjene. Tek tada moći ćete proći Stražara i ponovno se ujediniti s pravim Izvorom Svjetlosti."**

Nakon ovih Sensejevih riječi stanka je bila dugačka. Svi su sjedili, gledali u Senseja i očekivali nastavak ove uzbudljive priče. Međutim, Sensei je uskoro uperio pogled prema nebu, a našu pažnju preusmjerio izgovorivši prijateljski:

„Vidite, kao što rekoh, oblaka više nema. Dakle, doktore, nisi se trebao brinuti."

Iznenađeno smo pogledali prema ušću. Doista, grmljavinski front već je bio izvan vidokruga. Nebo je postalo čisto i bistro te je svojim prvobitnim sjajem stvorilo neki neobičan osjećaj radosti i spokojstva. Sunce je zalazilo s obzora završivši svoj naporan radni dan nakon što je ljudima pružilo toliko topline i svjetlosti. Iznutra sam se osjećala tako dobro i smireno da bih željela sjediti ovdje i razmišljati o ovome prekrasnom kutku prirode u ovomu lijepom srdačnom društvu dugo vremena.

Volođa pogleda Senseja i, očito se osjećajući dobro, podsjeti ga, onako usput:

„Sensei, sjećaš li se, jutros si nam obećao pričati o Gralu? Ne mogu zaboraviti na to nakon našega jučerašnjeg razgovora.“

„Da!!!“ Ženja i Stas gotovo jednoglasno su ga podržali, kao da su braća blizanci.

Viktor se čak obradovao što je Volođa potegnuo ovu temu i podržao ga:

„Točno! Što je taj tajanstveni Gral? Kako to misliš, da on ima 'moć nad moćima'?“

Sensei je odmahnuo glavom.

„Pa, ekipo, ne mogu ukratko o tome. Dotakli ste se preozbiljne teme.“

Volođa se nije dao smesti te je izgovorio svoju omiljenu frazu:

„Nikud se ne žurimo.“

„Točno“, ponovio je Ženja. „Pogotovo nakon Arimanove lekcije stvarno ne žurimo.“

Sensei se nasmiješio i rekao s optimizmom:

„U redu, ali priču o Gralu moram ispričati od samoga početka... Ali ne mogu bez šalice čaja, oprostite.“

Bili smo spremni dalje slušati i nismo odmah shvatili smisao zadnjih Sensejevih riječi.

„Ah, konačno“, reagirao je Viktor. „Odmah ćemo riješiti.“

Ljudi su svesrdno podržali ovu ideju i na čelu s Viktorom počeli se komešati poput mrava u mravinjaku koji trče u različitim smjerovima. Neki su požurili skupiti pruće, drugi su očistili mjesto za ognjište, neki otiđoše po vodu i čajnik. Naša mlada ekipa je poslana donijeti hranu uz čaj. To smo brzo obavili. Ubrzo smo zapalili vatru na plaži, napravili kuku od grana i na nju objesili

čajnik. Dok je voda kuhala, napravili smo sendviče i iznijeli kolačiće. Dakle, postavili smo mali stol sa slatkišima. Kad je sve bilo spremno za dugi razgovor na prekrasnoj morskoj obali u društvu tako zanimljivog i neobičnog čovjeka kao što je Sensei, sjeli smo oko vatre u ovoj apsolutnoj prirodnoj idili i pijuckajući ukusni čaj ležerno počeli slušati Sensejevu priču.

* * *

„Nešto što ljudi nazivaju svetim Gralom postojalo je svo vrijeme. O njemu je ostalo puno legendi i mitova. Na temelju njih ljudi su u zabludi što je to zapravo pa Gral tumače: kao kalež s Isusovom krvlju koju je Josip Arimatejski prikupio nakon Isusova raspeća; kao 'živi kamen', 'stupanj duše sjajnog kristala', kamen kojeg su anđeli donijeli na Zemlju i ima čarobnu moć; kao dijete Marije Magdalene i Isusa Krista. Gral je također opisivan kao prekrasno blistavo čarobno svjetlo; kao neobična sveta vatra; kao blagoslovljeni rog obilja; crkvena pjesma; 'ključ koji otvara nebesa'; tabuizirana tajna nevidljiva za nedostojne ljude. Gralu se pripisuje sposobnost mijenjanja čovjeka nakon stupanja u kontakt s njim, učini ga besmrtnim, daje mu beskrajnu snagu i pred njim otvara vrata Raja. Zapravo, sve ove pretpostavke i nagađanja nisu bez temelja, jer svaka od njih ima česticu istine o samom Gralu.

Međutim, u stvarnosti je ono što se danas naziva Gralom određeni zvuk koji se na drugi način naziva **Prvotnim Zvukom, Zvukom Stvaranja, to jest Prvotnim Zvukom koji je u stanju promijeniti svijet**. To je upravo onaj zvuk koji je istinski Prva riječ koju je Bog izrekao, uz pomoć koje je manifestirao ovaj materijalni Univerzum. Sjećate se tih riječi u Bibliji, u Ivanovom evanđelju, 'U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog'.

Jer u trenutka rođenja našeg Svemira nije bilo 'Velikog praska' koji je rodio Univerzum, prema tvrdnjama današnjih znanstvenika. Te pojave o kojima znanstvenici govore u svom nagađanju o podrijetlu Svemira, kao što su, na primjer, pozadinsko zračenje (ili, kako se također se naziva, 'ostaci' zračenja, preostalo od ranih faze razvoja) ili raspodjela heterogenosti u Svemiru, ne predstavljaju sam začetak Svemira, nego su pokazatelji jedne od faza već postojećeg Svemira.“

„Što je 'Veliki prasak'?“ upita Slava.

„Pa, ljudi danas uglavnom vjeruju da je prije četrnaest milijardi godina neka tvar eksplodirala, nije imala ni vremena ni vremena prostora i u početku je komprimirana do nezamislivog stanja, a kasnije je iz nje nastao Svemir. Znanstvenici pretpostavljaju da se, iz nekog nepoznatog im razloga, dogodio Veliki prasak, i tog trenutka ova se tvar počela širiti golemom brzinom. I ta je raspršena tvar, uslijed utjecaja različitih sila inercije, gravitacije itd. dala začetak galaksija.

A ako većina ljudi uspije nadvladati želje svoje Životinjske prirode (prije svega želju za ubijanjem drugih ljudi) i dosegne Zlatno doba, moći će doći do Boga putem znanosti. Jer kad ljudi dođu do istine o podrijetlu Svemira, napokon će doći do Iskonskoga, nečeg što se naziva 'Riječju Božjom', koja je izrodila sav raznoliki svijet u Svemiru.“

„Pitam se što znanstvenici danas znaju o Svemiru?“ upita Viktor.

„Zapravo, ako usporedimo to znanje s razinom od prije 200 godina, moglo reći da znaju mnogo“, Sensei je rekao s ironičnim osmijehom. „A ako uzmemo u obzir znanje o stvarnom Univerzumu, znaju vrlo malo. Ali glavno je da oni već razumiju da se Svemir neprestano širi i ubrzava. A zbog tog širenja prosječna gustoća Svemira se cijelo vrijeme smanjuje. Svemir uvijek 'zuji'.“

„Što to znači, da 'zuji'?“ Kostja nije shvatio.

„To znači da uvijek zvuči u određenome valnom pojasu. Kao što su drevni ljudi s Alt-Lande (Atlantide) običavali reći: 'do danas se može čuti glas Božji, ali kada on utihne, sve će nestati i više ništa neće postojati“.“

„Ništa više neće postojati?“ upita Kostja sa strahom.

„Ništa“, mirno je ponovio Sensei. „Materijalni Svemir će jednostavno doživjeti uništenje… U bliskoj budućnosti čovječanstvo će se suočiti s još jednim svemirskim fenomenom. Zbog sve većeg ubrzanja svemira i iscrpljenosti sile Allat-a, čovječanstvo će osjetiti brzo smanjivanje vremena. Taj će fenomen pokazati da će

uobičajena dvadeset četiri sata dnevno ostati onakvi kakvi su bili u prošlosti, ali vrijeme će prolaziti mnogo brže. I ljudi će osjetit ovo upadljivo skraćivanje vremena, na fizičkoj i na intuitivnoj razini percepcije."

„Hoće li to biti povezano sa širenjem Svemira?" precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Da. Bit će povezano s povećanjem ubrzanja. Što se više Svemir širi, brže prolazi vrijeme i bit će tako do potpunog uništenja materijalnog svijeta."

„A što je Allat?" upita Stas.

„Oh, Allat je vrlo ozbiljno pitanje. Možda bi vrijedilo o tome detaljno pričati, ali malo kasnije... Dakle, vratimo se stvarnom rođenju Svemira. Isprva je bilo Ništavilo, bez galaksija, zvijezda, bez materijalnih tvari, čak i vakuuma, to jest 'svemirskog vakuuma'. A onda se Prvotni Zvuk ili, jasnije rečeno, 'Riječ Božja' pojavila u tom Ništavilu. Taj Prvotni Zvuk, to jest primarni val, koji sadrži ogromnu energiju, prešao je iz svijeta istinske Stvarnosti, Stvarnosti Boga u Ništavilo, a to je pokrenuo sam Stvoritelj. Takoreći, Riječ Božja izgovorena od Njega u Ništavilo, izazvala je ovaj energetski val i Njegovu Volju ugrađenu u toj Riječi, materijalizirao ju je u tom Ništavilu stvarajući vakuum. Odnosno, ta je energija praktički 'upuhana' u Ništavilo..."

Naša mlada ekipa sjedila je s takvim licima kao da smo razumjeli manje od polovice onoga što nam je Sensei upravo rekao. Za razliku od nas, stariji momci, a posebno Nikolaj Andrejevič, slušali su Senseja pažljivo i koncentrirano, očito razumjevši mnogo više od nas. Međutim, Sensei je to uzeo obzir. Pogledavši nas, počeo je navoditi lakše razumljive primjere.

„...Da biste bolje razumjeli proces nastajanja Svemira, možete ga figurativno usporediti s napuhavanjem balona ili mjehurića. Što se više ova energija raspršivala i širila se, više se transformirala u materijalnu tvar na površini mjehurića..."

„Kako to?" upitao je začuđeni Ruslan.

„To je kao kad počnete napuhavati mjehurić sapuna, on se počne povećavati i sve je više prelijevajućih boja na njegovoj površini. U našem slučaju, što je ovaj mjehurić više rastao, na njegovoj površini nastajalo je više materijalnih tvari iz prvotne energije koje su se prostirale na površini ovog mjehurića. A u središtu mjehurića nije bilo ničega osim te energije prvotnog zvuka. Odnosno, nije bilo Velikog praska, kako pretpostavljaju znanstvenici, kao ni toplinske energije. Toplinska energija pojavila se tek kad se energija koja je već postojala na 'filmu' mjehurića, a koja je formirana prvotnim zvukom, počela pretvarati u materijalnu tvar. Dogodilo se međusobno djelovanje materijalnih tvari i pojavilo se početno trenje. Materijalna tvar počela se nakupljati izazivajući gravitaciju, toplotne reakcije itd. To je konačno rezultiralo nastankom zvijezda i njihovih nakupina – prvih galaksija. A na onim mjestima gdje su bile nakupine zvijezda pojavili su se izvori topline. Ti izvori topline uzrokovani početnom transformacijom ostali su do danas na razini mikrovalova. Njih se lako otkrije. Odnosno, što je mjehurić više rastao, više je materijalne tvari odletjelo i galaksije su se pojavljivale od tih nakupina. Na taj je način Svemir nastao... On se sastoji od velikog broja galaksija, mnoštva bića, uključujući duhovna bića koja posjeduju razum, čiji predstavnici se okupljaju na Svjetskoj planini iz paralelnih svjetova kako bi podijelili svoje iskustvo i znanje.“

„Jesu li se paralelni svjetovi odjednom stvorili na tom 'filmu' mjehurića?“ pitao je Stas.

„Zasigurno. Kad je materijalna tvar stvorena iz početne energije, transformirana je u nekoliko... kako to bolje reći... recimo, da bi proces bio jasniji... transformirana je u nekoliko 'spektara'. Tako je stvoreno nekoliko paralelnih svjetova, a oni postoje odvojeno jedni od drugih i ne komuniciraju međusobno. To je poput odsječaka filma. Ali svi ti svjetovi postoje u ograničenoj beskonačnosti.“

„Nije mi sasvim jasno, što znači 'u ograničenoj beskonačnosti'?“ Nikolaj Andrejevič zamišljeno je progovorio.

„Pa, u stvari, sav taj Univerzum, koji je za nas beskonačan, milijarde puta je manji od vrha tanke medicinske igle.“

Nikolaj Andrejevič zadivljeno pogleda Senseja i reče s neugodom:

„Vrha medicinske igle?“

„Vidite, postoji jedina stvarnost, a to je Božja stvarnost, stvarnost univerzalne sile. Ali nažalost, naš je ljudski um vrlo ograničen. To je stvoreno na takav način da čovjek nije sposoban razumjeti svojim umom. Štoviše, logika se ovdje ne može primijeniti. Tko god nam to objasnio 'na prste', u našem umu ostali bi samo prsti. I stvarno, kako je moguće ljudskom umu shvatiti da je Univerzum nastao iz 'Božje Riječi koju je Bog izrekao u Ništavilu'? Kako je moguće objasniti mjesto gdje nema materijalne tvari, a nema niti praznine? Kako je moguće shvatiti činjenicu da je apsolutno beskonačni Svemir toliko mali da je milijarde puta manji od vrha tanke medicinske igle? Prema našoj logici, to je potpuna glupost. I kako Božja Stvarnost izgleda u usporedbi s takvom pozadinom? A tko je Bog? Što god pokušali učiniti kako bismo logički shvatili, svi ćemo zaći u ćorsokak, jer je naš mozak još uvijek ograničen. Ali zato je čovjek velik, jer on nije samo ograničena tvar mozga, već i duša – malena, ali univerzalna. Sve što čovjek svojim umom ne može objasniti, može iskusiti svojom dušom. Za um je Božja Stvarnost praktički nestvarna, dok je za dušu neosporna činjenica. Duša zna mnogo više nego um. Stoga je potrebno naučiti slušati svoju dušu.“

„Daaa“, razvukao je Nikolaj Andrejevič. „Ali sve skupa... to je paradoks.“

„U tome i jest zamisao... Čovjek je jako složen. Pokušava svojim malim umom o nečemu razgovarati ili nešto dokazati. Ali samo u svojoj duši može osjećati ono što ne razumije svojim umom. Kad je čovjek u potpunosti materijalan, to jest kad je potpuno na strani Arimana, gubi sposobnost osjećanja svoje duše. Ariman ga opterećuje logikom i mislima u toj mjeri da čovjek ne shvaća da ima nešto veće od samo svoga materijalnog tijela.“

Sensei je otpio čaj i dao nam malo vremena da shvatimo ono što smo upravo čuli. Međutim, jedva da je još nekoliko puta gucnuo, Nikolaj Andrejevič počeo ga je uporno ispitivati:

„Ali što je Allat? Stalno razmišljam o tome, od trenutka kada si spomenuo.“

„Nije ni čudo. Nekad je to bilo posebno značajno. Ljudi su znali njegov izvorni smisao opisan u legendi. U stara je vremena bio poznat u Sjevernoj Africi (u drevnom Egiptu), u međuriječju Tigrisa i Eufrata (u Sumerskoj civilizaciji), u nekim plemenima istočnog Mediterana, u Indiji, pa čak, koliko god čudno zvučalo, u zemljama Urala i delte Ra, što je današnja Volga“.

„To je baš zanimljivo“, reče Nikolaj Andrejevič, prilično zadivljen. „Također, kakva je legenda postojala o Allatu?“

„To je starosjedilačka legenda koju su nekad Zemljani naslijedili od visokorazvijene civilizacije s planeta Faetona, a govori o stvaranju cijelog svijeta, ne samo o Zemlji, kako je protumačeno mnogo kasnije. Prema njoj, Veliki Bog je naumio stvoriti drugi svijet, različit od vlastitog, te je manifestirao svoju želju. Ovaj svijet se pojavio iz Božje želje i bio je beznačajan u početku te je bio u kaosu. Daljnju Božju namjeru oko uređivanja ovog svijeta utjelovio je Allat, stvarajuća sila ženske prirode koja je potekla iz Božjeg svijeta. Allat se prikazuje kao volja Božja, Božja sila, dio Boga, zaštita Božja.“

„Zaštita?“ upita Ruslan. „Pa, razumio bih volju i silu, jasno je. Ali zašto bi trebao štititi Boga? To je Bog!“

Sensei je pogledao momka i izgovorio sa smiješkom:

„Od gluposti razumnih bića.“

„Glupost razumnih bića?“ upita Ruslan zbunjeno.

Ali smijeh starijih momaka natjerao i njega na smijeh zbog vlastitoga 'razumnog' pitanja. Sensei je sačekao da se uzbuđenje u grupi smanji i nastavio:

„Dakle, Allat je, kao sila Božje misli, stvorio vidljivi svijet od nevidljivog, kaos pretvorio u red, stvorio prostor, vrijeme, kretanje, stvorenja, a također u njemu stvorio sklad prema Božjem planu. Na takav se način ovaj svijet pojavio.“

„Zanimljivo“, zamišljeno je rekao Nikolaj Andrejevič.

„To je bio smisao izvorne legende o stvaranju svijeta. Ali koliko god to bilo 'paradoksalno'“, Sensei je naglasio posljednje riječi, koje Nikolaj Andrejevič često koristi, „Pravi smisao ove legende, koja odražava važnu ulogu Allata u stvaranju ovog svijeta, počeo se gubiti s razvojem civilizacije, cjelina je podijeljena na zasebne dijelove, koji su dalje interpretirani na način da ih se prilagodi ljudskoj logici. Naravno, sve se to nije moglo dogoditi bez sudjelovanja Arimanove čvrste ruke.“

„On zaista ima čvrstu ruku“, rekao je Ženja sa smiješkom si trljajući modricu i očito se prisjećajući kakav je nezaboravan dan imao jučer.“

Stariji dečki se opet nasmijaše. Nikolaj Andrejevič se samo nasmiješio, kao i svi, te požurio Senseju postaviti pitanje:

„A što misliš pod interpretacijom, prilagođavanjem ovog znanja ljudskoj logici? Moje je mišljenje da se sve što si rekao može shvatiti unutar okvira svijesti.“

„Vidiš, to suvremeni um može djelomice shvatiti, pa čak i ne svaka svijest”, šaljivo je komentirao Sensei. „Teško je objasniti čak i suvremenom čovjeku, koji ima više ili više manje razvijen um, stvarni proces stvaranja Svemira, čak i takvu činjenicu kakva je 'ograničena bezgraničnost Svemira'.“

„Ograničena bezgraničnost Svemira“, ponovio je Viktor polako, možda poput nas neuspješno pokušavajući shvatiti značenje ove fraze.

Sensei je pogledao Viktorovo koncentrirano lice i objasnio:

„Prema našemu razumijevanju, Svemir se širi i stvara koncepciju beskonačnosti. Unatoč tome što galaksije i dalje lete sve većom brzinom jedna od druge prema ničemu, do beskonačnosti, a ta je beskonačnost ograničena. A ograničena je krajnjim galaksijama. Ali nakon njih, nakon sfere Allatova djelovanja, nema ničega. Jer, ako nešto postoji na ovom svijetu, to nešto može postojati samo zbog Allata. A gdje nema Allata - nema ničega. Kada širenje Svemira dostigne određene granice, galaksije će se raštrkati na određene udaljenosti jedne od drugih i sila Allata će oslabiti, Allat će nestati s ovoga svijeta kao sila. A kad Allat nestane, nestat

će sve zajedno s njim, uključujući materijalnu tvar, vrijeme, prostor. Neće biti ni praznina. Jer rođenje se pojavilo iz ničega i prijeći će u ništa. To je fenomen Svemira i samog Allata."

„U ništa?! Pa, Sensei, šokiran sam!" Ženja je protrljao čelo pokušavajući razumjeti. „Nisam shvatio. Evo moje ruke." Ženja je pokazao svoje dlan. Zatim je iskopao morsku školjku napola skrivenu u pijesku i otresavši je, stavio je na dlan. „Zamislimo da ova morska školjka predstavlja galaksije s raznim zvijezdama i planetima. Ovdje se nalaze." Stisnuo je pesnicu s morskom školjkom i protresao je. „Tada su prestali postojati." Ženja je otpustio šaku i bacio školjku. „Ovdje nema ničega." Ponovo je pokazao dlan. „Ali ruka još postoji! Bila je i ostala."

„Naravno, to nije ispravna usporedba", rekao je Sensei uz osmijeh. „Ali ovdje također postoji i utjecaj Allata. Primjerice, da prije dvadeset četiri godine, 18. travnja, mlada pripravnica tvornice odjeće pod imenom Valja nije navečer kupila bocu kefira i nije se u žurbi stiskala u prenapučenom autobusu broj 32 toliko jako da se boca razbila na stubama autobusa i 'dragocjenom tekućinom' zamazala hlače Vitalija, studenta četvrte godine Rudarskog fakulteta, ne bismo sada pred sobom vidjeli Jevgenija Vitaljeviča s praznom šakom. Ali primijetite, morska školjka bi postojala. A to je smisao Allata."

Nakon što je Sensei završio razgovor, Ženja je sjedio još nekoliko sekundi u tišini, očito pokušavajući 'dokučiti' ono što je upravo čuo te veselo reče:

„Eto! Sensei, uspio si zapetljati. Sad tek ništa ne kontam."

Sensei se nacerio i htio nešto reći Nikolaju Andrejeviču, kad je Ženja uskočio na njegovo mjesto kao da ga je ugrizla zmija.

„Čekaj malo, Sensei! Kako znaš za kefir?! Majka mi je stvarno jednom rekla da se upoznala s mojim ocem jer je slučajno razbila bocu kefira na stepenicama autobusa!"

Sensei se samo nasmijao s momcima koji su gledali uzbuđenog Ženjku. Sensei je opet pokušao nešto reći Nikolaju Andrejeviču, ali Ženja je bio prepun emocija.

„Ali stvarno, Sensei, otkud ti znaš za te događaje? I broj 32?! Stvarno?! 32?! Trebao bih pitati svoju majku kojim su autobusom išli. Ali otkud ti znaš sve te detalje?! Kažeš, je isprljala očeve hlače...“

Sensei se opet nasmiješio s momcima, a onda po treći put pokušao nešto reći Nikolaju Andrejeviču.

„Vidiš, mi smatramo da suvremeni čovjeka ima razvijen um. Ali što reći o ljudima koji su živjeli u ona vremena...”

Ženja se nije mogao smiriti nakon onoga što je čuo i glasno je objasnio Stasu, koji se u međuvremenu pokušavao koncentrirati, kroz ovaj 'generator buke', na Sensejev govor.

„Bože, pa ni ja nisam znao ove detalje! Vidiš! Taj kefir! Sensei, ali kako...“

U međuvremenu, Stas više nije mogao izdržati pa je prijateljski podviknuo na lika:

„Oćeš se više smirit, Kefirko?! Pusti me da slušam.“

Ženja je komično stisnuo usta i, boreći se sa željom da ispriča sve odjednom, pokušao izgovoriti nešto, ali umjesto toga se moglo čuti samo neke nerazumljive zvukove koji su nasmijali cijelu ekipu. Nakon toga je momak nekako uspio zašutjeti i s nestrpljenjem krenuo slušati Sensejevu priču, s očima iskrivljenim od emocionalnog uzbuđenja.

„Ni u to vrijeme, kao ni danas, ništa se u načelu nije promijenilo. Ljudi do danas ne mogu razumjeti kako se nešto može pojaviti ni iz čega. To krši logiku. Logika nije u mogućnosti uočiti nelogičnost. Čovjek nešto nelogično može shvatiti samo vjerovanjem, da tako kažem, dajući tome povjerenje. Ali znanost i vjera danas postoje praktički odvojene jedna od druge. Znanost treba činjenice, nešto što je moguće dodirnuti, pomaknuti, vidjeti ili bar teoretski dokazati. Zato za suvremenu znanost nije jasno što znači 'Svemir se pojavio ni iz čega' ili što znači 'ograničena bezgraničnost Univerzuma'. Logika govori da ako je nešto 'ograničeno', onda bi trebalo nešto utvrđivati 'granicu': zid, praznina ili prisutnost nečega, jer smatraju da ovim svijetom

vladaju materijalni zakoni. Ali mi smo materijalnoj tvari dali najveći značaj jer naš je mozak materijalan i uglavnom mislimo i život vrednujemo logičkim kategorijama. Ali kad pomislimo da postoji ništavilo iza Svemira, svijest nam se zablokira nelogičnošću ove percepcije. Međutim, naš je svijet u stvari sjedinjenje duhovne i materijalne strane te postoji prema zakonima ovog jedinstva, a ne samo prema zakonima materijalne tvari, kako se danas smatra."

„Ali kako su to shvaćali Faetonci, ako su znali za Allat? Ili su imali drugačiji mozak?" upita Nikolaj Andrejevič s malo skepse u glasu.

„Nikako. U principu su imali isti mozak kao i humanoidna stvorenja. Ali su razvojem znanosti došli do dubljeg razumijevanja nego što je naše. Ipak im to nije pomoglo da ne izumru."

„Kako su izumrli?" Ruslan je naćulio uši.

„Zašto?" pitao je istovremeno Nikolaj Andrejevič.

Sensei je odgovorio pomalo apstraktno:

„Zato što je čovjek dualne prirode, sastoji se i od duhovnog i od materijalnog. A glavni cilj njegova postojanja je duhovni bijeg iz materijalnog zatvora, uz upotrebu znanosti kako bi uništio iluziju postojanja. Ali ne u svrhu ugađanja svomu egoizmu čistim 'razumijevanjem' visokih zakona materijalnog svijeta, pritom bivajući u prljavštini svog uma. Ovaj čitav svijet za našu istinsku prirodu – dušu - nije naš svijet i nije naš pravi dom. Privremeno smo došli na ovaj svijet. I sva naša duhovna traženja, stremljenja Bogu, nadahnuta su našom duhovnom prirodom. Zato očajnički žurimo pronaći različite načine spasenja kroz knjige, prakse, religije, čak i kroz znanost, sa skrivenom nadom da će nas to napokon dovesti do shvaćanja prisutnosti Boga u svakoj Njegovoj kreaciji, od mikro- do makrokozmosa. Jer ovaj svijet nije za nas samo škola, to je svojevrsni materijalni zatvor u kojem duša može ili u potpunosti umrijeti, zbog svoga duhovnog propadanja tijekom procesa reinkarnacija, ili može doći do Boga."

Sensei je neko vrijeme šutio i zatim dodao sljedeće:

„Dakle, svijet Univerzuma je po svojoj prirodi prilično jedinstven. Pojava Allata na ovom svijetu bila bi besmislena bez Lotosa kao najviše duhovne sile. A bez Allata ne bi se na ovom svijetu pojavio Lotos.“

Nikolaj Andrejevič s malim iznenađenjem pogleda Senseja i živahno izgovori:

„Možeš li nam reći detalje o tome? Što znači da 'bez Allata na ovom svijetu ne bi bilo Lotosa'?“

„Lotos utjelovljuje najvišu duhovnost u materijalnom svijetu, a Allat je duhovna sila koja je sposobna oblikovati materiju. Bilo koja materija je besmislena bez duhovnosti i uma. Pokazat ću to na jednostavnom primjeru. Umjetnik zamišlja sliku. To je demonstracija Lotosova djelovanja. Tada naslika sliku. Slika je da bi u boje pretočio svoje duhovno stanje unoseći dio duše u svoje djelo. Ne slika to za sebe, već za ljude, da bi procijenili njegovu sliku, uočili što je u nju umetnuo. To jest, ovaj čin stvaranja je svojevrsno utjelovljenje duhovnog stanja u materijalnom svijetu uz pomoć Allata, kao posljedica utjecaja Lotosa. Od kupnje platna, boja, do pronalaženja teme i namještanja okvira – sve to je Allat. Pritom Lotos prilikom radnje počinje djelovati, to jest sam trenutak prijenosa misli u stvarnu sliku. Opažanje te ljepote, duhovne strane koja je iz slikara proizašla - je Lotos. Stoga, da nije bilo Allata, ne bi bilo ni Lotosa. I Allat je besmislen bez Lotosa. Bez Allata iznutra, u ovom svijetu ne bi postojao Univerzum. Postojao bi samo svijet Božji s čistom duhovnošću - najviši Lotos i izvorni oblik Allata, potpuno različit od materije.“

„A kad bi umjetnik naslikao sliku i uništio je, a da je nikome nije pokazao?“

„Tada se sam Lotos ne bi očitovao i Allat bi bio besmislen. Usput, to se odnosi na stvaranje Svemira. Kad bi Svemir bio stvoren samo za Zemlju, s jedinom vrstom u cijelom Svemiru - Homo sapiensima, tada ne bi bilo smisla u stvaranju Svemira. Nitko ne bi izgradio veliku tvornicu konzervi i uzgajivačnicu povrća samo zbog jedne rajčice. Postoji veliki broj različitih svjetova i ljudskih stvorenja koja dokazuju mnoge oblike i sklad Allata. A sklad Allata očitava se u činjenici da sve što se učini uvijek je na svom mjestu i

u svom vremenu. Zbog toga je Svemir raznolik u svojim životnim oblicima. I sve u Svemiru događa se baš zahvaljujući Allatu.“

Tada je došlo do stanke, a Nikolaj Andrejevič reče zamišljeno:

„Osjećam da sam došao do određenog razumijevanja o onome što si nam pričao, ali moram razmisliti dublje da bih u potpunosti shvatio. Međutim, već imam dva pitanja. Samo želim sve pojasniti, sve dovesti u red. Ranije si nam rekao da se cijeli Univerzum sastoji od čestice Po. Sastoji se od Allata također. Kako bismo ga onda trebali razumjeti: Po uključuje Allat ili Allat uključuje Po, ili je to ista stvar? To bih želio shvatiti.“

Ženja je dodao s intonacijom prikladnom za ovaj trenutak:

„...razumno.“

Naša se skupina nasmijala, ali ne toliko zbog Ženjine šaljive intonacije, nego zato što smo nekada doktora među sobom nazivali 'Zdravim razumom ekipe', jer se uvijek trudio doći do srži problema. Sensei nije obraćao pažnju na naše veselo raspoloženje i dao je prilično ozbiljan odgovor Nikolaju Andrejeviču:

„Čestica Po je element početnog kaosa. Po u odnosu na Allat... recimo, da bolje shvatite... Pretpostavimo da je zrno Po-a pijesak. Allat je sila koja je stvorila kamen od ovog pijeska prema planu prvotnog Lotosa. Konačni rezultat toga - idealan oblik i ljepota ovog kamena - pokazuje djelovanje Lotosa. To jest, ako govorimo o Svemiru, čestica Po je sastavni dio svega, Allat je sila koja sve dovodi u red čineći da se kreće, premješta, transformira prema određenom planu početnog Lotosa. A sam Lotos je manifestacija božanske harmonije i ljepote.“

„Ah“, rastegnu Viktor. „Što se tiče Allata i Lotosa, koliko sam shvatio, proces je isti kao u našem životu: ne vidimo Boga, ali zbog sklada i ljepote osjećamo Božju prisutnost na ovom svijetu.“

„Točno“, potvrdio je Sensei.

„Dobro. To je jasno“, Nikolaj Andrejevič kimnuo je glavom. „I sada drugo pitanje. Koliko sam shvatio, postoje dvije stvaralačke sile: jedna duhovne prirode, Lotos, i druga, koja predstavlja osnovu

cijeloga materijalnog svijeta, Allat. Ako je ovaj svijet, mislim na Svemir, stvoren zahvaljujući stvaralačkoj sili, što su onda korijeni razornih sila; odakle se pojavljuje zlo ako se materijalni svijet temelji na Allatu?“

„Tvoj problem, doktore, je što razmišljaš standardno“, uz osmijeh odgovori Sensei. „Ono što smatraš da je uništenje, od uništavanja galaksija do smrti samih bakterija, to je samo proces evolucije, koja se pokazuje i u nagonu za samoočuvanje bioloških bića, u njihovoj borbi za život. I osim ako je Allat uključen, propadanje jedne materije ili energije dovodi do stvaranja drugog oblika materije ili energije. To je samo prijelaz iz jednog stanja u drugo. Ili, da budem još precizniji, **promjenjiva postojanost Allata**. Svi planeti, galaksije, čak i kamenje koje smatrate neorganskom prirodom - u stvari su živi, da ne spominjemo biološka, ljudska stvorenja. Jednostavno, svaka vrsta materije ima svoj život. Oni također imaju iste atome, elektrone koji se kreću oko jezgre. I zapravo sva materija, i organska i anorganska, samo je različita kombinacija određenog broja elemenata koji će se u nekom vremenskom razdoblju zbog Allata pretvoriti u drugo stanje materije i ništa drugo.

Zlo je manifestacija ljudskog svijeta. Čovjek, za razliku od životinja, biljaka, kamenja, može odabrati između ograničenoga materijalnog svijeta i beskrajnoga duhovnog. Čovjek posjeduje ponos, egoizam, aroganciju, koji su nuspojave svijesti, za razliku od bilo koje druge životinje. Ali on ima volju i izbor te je odgovoran za svoje postupke. On može biti vječan zahvaljujući svojoj duši, ili može biti privremen kao materija. To jest, dan mu je izbor: da se pretvori u prah i pepeo potpunim uništenjem njegove duše ili da mu duša ode u vječnost. Manifestacija Allata, u smislu privremenog razdoblja ljudskog života, predstavlja za čovjeka iluziju. Ljudi misle da će život dugo trajati. Ali zapravo ljudsko biće ima mnogo manje vremena nego što se čini, posebno u ovoj sferi života. Život proleti u trenu i u tom trenu treba napraviti pravi izbor. Dakle, zlo je samo ljudsko svojstvo i uzrokovano je dvostrukom prirodom čovjeka i njegovim pogrešnim izborom.“

Nakon pitanja Nikolaja Andrejeviča, naš Kostja očito se odlučio pohvaliti svojom inteligencijom i postaviti svoje 'principijelno pitanje':

„Čini mi se da je Sensei rekao da je Allat ženski princip. Ali je također rekao 'on je manifestirao', 'on je učinio'... Je li on ili ona?“

Sensei se nasmiješio i upitao momka:

„A električna struja, je li on ili ona?“

„Ona“, pouzdano je odgovorio Kostja. „Struja je ženskog roda.“

„A munja?“

„Ona.“

„Ali munja je ustvari pražnjenje električne struje.“

Kostja se namrštio i pokušao u glavi analizirati što je upravo čuo. U međuvremenu je Ženja govorio sebi naglas:

„Dakle, munja je ženskog roda. Munja je električna struja. A i struja je ženskog roda.“ Tu je zapeo te uputio prosjački pogled Senseju:

„Sensei, opet tako odgovaraš. A baš sam pomalo počeo shvaćati.“

Stas se zajedno s ostalim momcima nasmijao, stavio ruku na rame svog prijatelja i rekao:

„Ne brini zbog toga. Jesi učio fiziku? Što je struja? To je usmjereno kretanje nabijenih čestica. To je uobičajena definicija. Nitko do danas zasigurno ne zna što ili tko je električna struja u stvari. A ako to nitko ne zna, nije jasno je li to on ili ona.“

Svi su se ponovno nasmijali ovoj smiješnoj Stasovoj interpretaciji. Samo je Nikolaj Andrejevič i dalje mislio, ne reagiravši na naš humor. Kad smo se prestali smijati, rekao je:

„Promjenjiva postojanost Allata... Hm, jako zanimljiv pojam... To jest, znanje o Allatu je izgubljeno...“

„Pa, ne bih rekao da je izgubljeno“, Sensei slegne ramenima. „Ne u potpunosti, naravno, ali ono što je ostalo su samo mrvice tog znanja… Samo djelomični ostaci informacija iznesenih u legendama i mitovima, pa čak su i oni iskrivljeni do neprepoznatljivosti. Ali to je sasvim jasno. Prvo su za objašnjavanje korištene asocijativne interpretacije podrijetla Univerzuma. Primarni kaos, na primjer, bio je objašnjen kao beskrajni ocean onima koji nisu imali pojma o Svemiru, da bi mogli razumjeti uspoređivanjem s onim što su vidjeli na Zemlji. Ili, stvaranje svemira je bilo povezano s jajetom i njegovim unutarnjim sadržajem, za kojeg se vjerovalo da rađa ovaj svijet. Voda je često igrala ulogu ženske prirode, kao analogija s majčinim njedrima i oplodnjom svjetskog jajeta. Allat se počeo uspoređivati s Pramajkom svih postojećih bića, kao pojam ženske sile mnogo je bliži i jasniji čovjeku nego pojam 'Preteče vremena', 'personifikacije Božje volje'. A onda, ne bez Arimanove pomoći, sama riječ 'Allat' zamijenjena je lokalnim nazivima 'radi boljeg razumijevanja' različitih naroda, a zapravo je čitava cjelina podijeljena u zasebna zamršena mnoštva.“

„Pa, prilično je uspio“, našalio se Viktor.

Momci su se tužno nasmiješili.

„Jesu li ti narodi znali za Lotos?“ pitao je Kostja.

„Sigurno. Lotos je čak i sada shvaćen kao simbol stvarajuće sile povezane sa ženskim principom, kao simbol čistoće, duhovnosti, kozmičke samostvarajuće tvari, izvora života, vječnog rođenja, i božanskog i nadljudskog, besmrtnosti i uskrsnuća u vječni život. Struktura cvijeta Lotosa do danas simbolizira interakciju muške i ženske prirode. Vrlo često se Lotos u kozmogonskim mitovima različitih naroda spominje kao univerzalni princip stvaranja. To je zato što Lotos spada u duhovne pojmove, zbog čega je znanje o njemu ostalo manje-više sačuvano. Dok Allat pokazuje fizička svojstva, a znanje o njemu više pripada materijalnom svijetu. Zbog toga je ovo znanje brzo izgubljeno, kao rezultat obične ljudske gluposti i egocentrizma: netko ga je protupravno prisvojio, netko jednostavno sakrio itd. Usput, suvremen izraz 'oni koji posjeduju informacije – vladaju svijetom' u određenom smislu ima svoje korijena u davnim vremenima. Jer izvorno je postojao izraz 'oni koji posjeduju Allat, vladaju svijetom',

a kasnije 'oni koji posjeduju tablice sudbine, vladaju svijetom'. I tako se došlo do 'informacija.“

„A što su 'tablice sudbine'?“ Upita Jura.

„Sad ću reći. Uzmimo pokazni primjer, kako su znanje o Allatu drevni Sumerani preobrazili i što danas imamo zahvaljujući tome. Sumerani su došli u dolinu rijeka Tigrisa i Eufrata sa svojom vlastitom kulturom i znanjem, uključujući znanje o podrijetlu svijeta, također pojam Allata. Prenosili su svoje znanje iz jedne generacije u drugu, uglavnom verbalno, označavajući najvažnije stvari piktografskim pisanim tekstovima. Glavni dio njihove baštine stigao je do nas iz sumerskih tekstova koji opisuju njihov pogled na svijet, a datiraju od kraja 4. do početka 3. tisućljeća pr.Kr, to jest kada se sumerski jezik već učio kao jezik bogosluženja. U ta su vremena Akađani ojačali svoje položaje u sumerskim zemljama.“

„A tko su oni?“ upita Andrej.

„Akađani su Semiti koji su se naselili nekoliko stoljeća nakon Sumerana u sjevernom dijelu Mezopotamije. Tada su pod svoju kontrolu stavili jug Mezopotamije, ujedinili te zemlje i stvorili 'Kraljevstvo Sumera i Akada'. Kasnije, s usponom Babilona, ovi teritoriji su se počeli nazivati Babilonijom.“

„Pa, to znači da je povijest sumerske Mezopotamije, ne bez pomoći 'susjeda', bila glatko pretvorena u povijest semitskih naroda“, komentirao je Volođa.

„Akađani su zapravo preuzeli razvijenu kulturu i znanje od Sumerana, uključujući znanje o Svemiru”, nastavio je Sensei. „I nisu ga jednostavno usvojili, već zapisali, mada na svoj način izmijenjenog prema vlastitim pogledima i s dodatkom svojih objašnjenja te komentara. Uz suvremene netočnosti u prijevodu, za znanstvenike nejasnu etimologiju drevnih riječi, opet s dodatkom pretpostavki i verzija istih tih znanstvenika. Ali čak i kroz to mnoštvo iskrivljenih slojeva moguće je vidjeti sljedeće…

Prema sumerskoj kozmologiji, ispočetka je cijeli svijet bio ispunjen oceanom. U njegovoj utrobi bila je Pramajka svega, koja se zvala Nammu, u čijoj maternici se pojavila svemirska planina koja je rodila nebo (An) i zemlju (Ki). Usput, trajni epitet Božice

Pramajke Nammu bio je 'Majka koja je dala život svim bogovima', 'Majka-stvoriteljica neba i zemlje'. Najzanimljivije je to što se ona gotovo ne spominje u akadskim tekstovima, jer tamo se već može pronaći umetnuta Arimanova ideja - dominacija muškog principa. Još jedan sumerski mit govori da se opasnost od kaosa pojavila rođenjem Enlila. Želim vam skrenuti pažnju na činjenicu da element 'lil' ne znači samo 'vjetar', već i 'strujanje zraka'. Njegova zračna, takoreći, suština, prema vjerovanju Sumerana, prva je ispunila prostor i prvi je nositelj kretanja.“

„Strujanje zraka, prva ispuna“, zamišljeno je ponovio Viktor i dodao uz emocije, „Jesu li znali za ispunjavanje svemirskog 'mjehurića'?“

Sensei se samo zagonetno nasmiješio i nastavio:

„Jednom su Sumerani također imali pojam kao što je Allat, izgovarao se 'Alad', a isprva je značio 'sveprisutna životna sila', koja se kasnije personificirala na razinu životne sile ljudskog bića. U akadskoj verziji je već zvučalo kao 'Šedu', a objašnjeno je kao vrsta demona koji je prema muškarcu bio neutralan, po prvotnoj legendi, a od kraja staroga babilonskog razdoblja bio je poštovan kao srdačni duh, jedan od zaštitnika svakog čovjeka. Ali najzanimljivije je da ljudska mašta, posebno aktivna zbog utjecaja Arimanovog pogleda na svijet, može iskriviti istinu na skroz suprotan način. Dakle, akadski Šedu razvija se u židovski Šedim, a u starozavjetnoj legendi to je bio naziv za zle duhove i demone kojima su ljudi žrtvovali životinje, pa čak i svoju djecu. Za njih je rečeno da su opasni jer prodiru u ljude i nadahnjuju ludilo, zbunjuju i uče čarobnjaštvo.

Sumerani su imali još jedan zanimljiv pojam – 'Me', koji je nekad spadao u obilježja sila Allata. U sumerskoj mitologiji Me su smatrali snažnom božanskom tajanstvenom silom koja je davala više snage i moći bogovima koji su ga posjedovali. Sumerski pogledi na Me razvili su se u akadske poglede o 'tablicama sudbine', koje su unaprijed određivale kretanja svijeta i svjetskih događanja, a naglašeno je da je posjedovanje tih tablica pružalo ili potvrđivalo svjetsku dominaciju. Štoviše, akadska kozmogonička pjesma 'Enuma Eliš' kaže da su u početku te tablice bile u posjedu božice Tiamat, onda Kingua i Marduka.

Uzimajući u obzir tada rastuću dominaciju agresivne muške sile, a uz pomoć Arimanove 'politike', prve legende počele su se tumačiti na poprilično drugačiji način. Tako je u akadskoj mitologiji Tiamat ('more') promatrana kao iskonski element, utjelovljenje svijeta kaosa i istodobno kao stvoriteljica prvih bogova, zajedno sa suprugom Apsuom. Treba napomenuti da se, počevši od akadskih, a posebno babilonskih vremena, uloga ženskog principa svela na minimum, čak i u mitovima. To možete sami shvatiti, zbog općenitog umanjivanja značaja ženskih bogova i svođenja njihovih uloga na drugorazredne, jednostavno kao supružnice svojih božanskih muževa. Dakle, prema babilonskoj verziji mita o stvaranju svijeta, u beskrajnome prvotnom oceanu nije postojalo ništa osim dva čudovišta – praoca Apsua i pramajke Tiamat. Babilonci su ovo pokupili iz akadske pjesme 'Enuma Eliš', svrha koje je bila proslaviti njihova boga Marduka i pokazati da je on izravni potomak i očiti nasljednik drevnih moćnih sila, uključujući navodno i sumerske bogove. Nisu slučajno Akađani uključili ovu novinu u svoju pjesmu, za razliku od sumerskih pogleda, i opisivali borbu između starih i novih bogova, nasilno svrgavanje drevnih redova i sila, naglašavajući glavnu Arimanovu ideju - da se vlast može steći silom. Štoviše, u ovoj pjesmi Tiamat, koja vodi starije bogove, nije samo poražena od mlađih bogova na čelu s Mardukom, koji je, usput, pristao zaštiti druge bogove samo da bi dobio pravo biti vrhovni bog među njima. Surovo ubija Tiamat, raskoli joj tijelo na dijelove koji stvaraju nebo i zemlju. Marduk postaje središnji bog u babilonskom panteonu. Ali najzanimljivije je u tome što je biblijska verzija legende o kaosu, sačuvana u Postanku i u nekim drugim dijelovima Biblije, napisana praktički u skladu s babilonskim planom. To je ista 'svjetska provalija' - ovo je prijevod hebrejske riječi tĕhōm, bliske akadskom Tiâmatu.“

„Dakle,“ nacerio se Volođa, „on je najmardukastiji od svih Marduka!”

„Inače, Marduk je akadsko ime, a znači 'sunčano tele'. Kasnije je u Babilonu ono postalo 'zlatno tele', kome su se svi klanjali. Također su ga zvali MarDuku, 'Dukuov sin'. To je jedno od iskrivljavanja. Pod 'Duku' Sumerani su doslovno podrazumijevali 'sveto brdo' na kojem su živjeli bogovi, to jest Svjetsku planinu. Kad se pojavio Babilon, 'božje prebivalište' pripisano je istočnoj periferiji

Babilona. Dok su u novobabilonskim tekstovima izravno naznačili da je Duku mjesto u glavnom hramu Marduka u Esagili grada Babilona, gdje je 'Bog određivao sudbinu'.“

„Esagila?” upita Viktor.

„To je nekoć bilo mjesto koje je kasnije postalo jedno od 'utočišta' Arimana. Marduk je bio njihovo najviše božanstvo, kome su pripisivali epitete kao 'gospodar bogova', 'otac bogova', 'sudac bogova'.“

„Zamisli, a ljudi su im vjerovali“, Tatjana je žalosno zatresla glavom.

„Mnogi ljudi čak ni danas ne znaju tko im je na čelu religije te i dalje vjeruju u ideologiju koju im donose njihovi 'pastiri', uključujući i materijalno uskrsnuće njihovih tijela u raju. Ali glavni smisao nije znati ili ne znati tko je iza scene. Glavna ideja je hoćete li duhovno čisti otići Bogu, kada prljavština materijalne močvare neće biti zakačena za vas. Jer čiste misli, pomaganje drugim ljudima, duhovna ljubav i težnja duše prema Bogu - upravo to je zaštita, isto kao što cvijet lotosa čuva iskonsku čistoću ljudske duše tijekom njezina rasta i života u prljavoj močvari postojanja. Drevna orijentalna izreka kaže: 'Svi koji Bogu dolaze s otvorenim srcem punim ljubavi i čistih misli, neće umrijeti'.“

Sensei je neko vrijeme šutio, a zatim nastavio svoju fascinantnu priču.

„Dakle, vraćajući se pojmu Me, želio bih vam skrenuti pažnju na još jednoga sumerskog boga, po imenu Enmešarra. Ako to prevedete sa sumerskog, znači 'Vladar cijelog Me'. Štoviše, Enmešarra se, zajedno sa svojom suprugom Ninmešarra-om, smatrao pretkom drevnoga i cijenjenog boga An-a (nebo) i njegova sina Enlila. Zanimljivo je saznati iz nekih zapisa da je ovaj par imao sedmero djece. Sumersko 'imina-bi' znači 'ima ih sedam'.

Zapisi o Allatu mogu se naći i kod drugih drevnih naroda. Na primjer u drevnom Egiptu. Prema svjetonazoru starih Egipćana, početni svijet sadržavao je kaos, iskonski ponor zvan Nun, koji je rodio sva bića. Suvremeni prijevod kazuje da je ujedinjavao tri

osobe: Boga Stvoritelja svemira, Gospodara bogova i Duhovne sile. To jest, jednostavnije rečeno – Bog, Lotos i Allat.

Uzgred, znak Šambale se sastoji od cvijeta lotosa s krnjom piramidom i trokutom na vrhu te okom iznutra. To oko je svevideće oko Boga. Trokut znači sjedinjenje sva ova tri principa stvaranja Svemira... Znanje o stvaranju Svemira kroz objašnjenje trostrukog načela je stvorilo prototip Trojstva koji se spominje u mnogim religijama. Prilagođeno ljudskoj percepciji, ovo trojstvo je prvo objašnjeno kao božanska obitelj: Otac, Majka i Sin. Ali kasnije su ljudi maknuli ženski dio i zamijenili ga pojmom Duha Svetoga. Tako je ostalo do danas... Trojstvo u značenju Boga, Lotosa i Allata pokazuje da sjedinjenje sve ove tri sile vodi do stvaranja potpuno novog oblika postojanja, iz mikro do makrorazina. S vremenom ljudi su to značenje okrenuli u najveću tajnu koju su religijski poglavari odavali svojima bliskim 'slijednicima' kao najviši tajni smisao bivanja. Iako uopće nema tajni. Da bi se razumjelo značenje ne mora se znati duboki smisao.

U drevnoj egipatskoj legendi spominje se da se tvorac (Atum, Hepri) nalazi u Nun i stvara sve od Nun. Usput 'hepri' znači 'pojavio se' i potječe od riječi 'pojaviti se', 'proizaći'. Atum je bio štovan u određeno vrijeme kao bog sunca, tvorac svijeta, koji se iz početnog kaosa pojavio kao praiskonsko brdo. Ali to je već bilo tumačenje drevne legende o bogu sunca Ra, koji je, pak, usvojen iz starijih legendi o drugim bogovima drevnog Egipta. Prema jednoj od legendi, brdo se pojavilo iz prvotnih voda, a na njima je procvjetao lotosov cvijet. Pojavilo se prekrasno dijete, sunce Ra, i 'osvijetljena Zemlja prekrivena tamom'. Prema drugim tumačenjima ovog znanja, izgled sunca povezan je s jajetom koje je položila ptica 'Veliki Gogotun' na rastućem brdu. Ovdje je potrebno spomenuti, a i mislim da bi vas zanimalo znati, u Knjizi Postanka zapravo se koristi jedna od drevnih slika za opis stvaranja svijeta i oživljavanje potomstva 'Božjeg duha' u svjetske vode, što je prikazano u židovskom tekstu kroz metaforu ptice koja polaže jaja.

Boginji istine i reda Maat, vama već poznatoj, stari Egipćani su pripisivali funkcije Allata. Štoviše, njoj je pridavana primarna važnost na kozmogonskom planu: vjerovalo se da je upravo zahvaljujući njoj uništen kaos i uspostavljen red. Baš je ona

poslužila kao istina koja uravnotežuje ljudsku dušu (poslije fizičke smrti tijela) i zahvaljujući njoj se događa presuda za zemaljska djela. Maat se smatrala ne samo kćeri boga Ra, nego i supružnicom boga mudrosti Thotha. Ostali su spomeni da je upravo on tijekom stvaranja svijeta riječima izrazio volju nepoznate stvarajuće Sile i izgovorio da je 'svijet nastao'. U stvari, ovdje možemo vidjeti u legendama tumačen princip Prvotnog Zvuka, osnovu kojeg je stvorio Lotos... Stari Egipćani su također znali da je stvaranje svijeta iz kaosa reverzibilan proces...“

Tijekom Sensejevog govora Kostja je podijelio svoje misli s Andrejem:

„Vidiš! Jednom sam pokušao čitati legende drevnog Egipta, ali iskreno rečeno, nisu me se dojmile. Pročitao sam nekoliko stranica, prolistao ostale gledajući slike i to je bio kraj moje želje da usvojim to znanje. Tko bi rekao da ono može biti tako fascinantno!“

„Naravno!“ podržao je svog prijatelja. „Kad imaš univerzalni ključ u svojim rukama“, s tim je riječima čovjek kimnuo prema Senseju, „Svaka vrata u svijet znanja otvaraju se pred tobom.“

U ovom trenutku Ženja, koji je bio takoreći glavni kršitelj tišine u našem društvu, nije izdržao te je prigovorio na Volođin način:

„Alo, međedi, prekinite emitiranje. Želimo čuti...“

Momci su utihnuli. U međuvremenu je Sensei već rekao sljedeće:

„Ali nisu samo drevne sumerske i egipatske legende sačuvale znanje o Allatu. Puno njih je prisutno u starim indijskim legendama. Prema vedskom pogledu na svijet, u početku nije bilo ničega. 'Jedini je udahnuo bez daha, i nije bilo ničeg osim toga'. Jedini, zatvoren u vakuumu, rođen je snagom kozmičke topline – Tapasa, koji je temelj Svemira. Primarni izvor stvorenog svijeta bila je želja. U početku su postojale kozmičke vode. Zemlja i Sunce pojavili su se iz Lotosa koji pluta po vodama. Prema drugoj interpretaciji, zlatno jaje potječe iz vode iz koje se izdigao bog stvoritelj Prajapati, koji je podržavao zemlju i nebo, mjerio prostor, davao život i snagu. Manifestacija Allata je u Vedi također opisana

kroz Purušu, nazvanog 'jedinim koji uključuje sva živa bića', 'roditeljem svojih roditelja', koji potječe od personificirane ženske božice koja je istovremeno njegova kći. Također se kaže da je on sveprisutan i da se sva živa bića sastoje od njega. Allat je opisan kroz božicu Aditi (dolazi od drevnoindijskog 'diti', što znači 'beskonačnost') – Pramajka koja nosi cijeli svijet, bogove i čovječanstvo. Bila je povezana sa svjetlošću koja ispunjava cijeli zračni prostor.

Kasnije se vedska Prajapati počela povezivati s hinduističkim bogom Brahmom. Brahma se u hinduističkoj religiji smatra najvišim bogom, tvorcem svijeta. Trojstvo drevnih vedskih bogova (Agni, Surya i Indra) zamijenjeno je trojstvom novih bogova (Trimurti): Brahma - tvorac Svemira, Višnu - njegov zaštitnik, Šiva - njegov uništavatelj. Skrećem vam pažnju na činjenicu da drevna indijska riječ 'Brahma' potječe od riječi 'Brahman', koja znači 'osnova', 'podrška'. A posljednja se, u neku ruku, može povezati s indoeuropskom bhelgh – 'nabubriti', 'nabreknuti'.“

„Indoeuropski? Kakve veze ima Europa s tim?“ Ruslan je zbunjeno upitao.

„Zato što je hinduizam nastao na osnovi vedske religije. A vedska religija, pak, potječe od spoja svjetonazora drevnih indijskih starosjedilaca iz Hindustana i svjetonazora drevnih arijskih plemena koji su migrirali u drugom tisućljeću pr.Kr. na taj poluotok. Napomenuo bih da su starosjedioci Hindustana još u predarijska vremena poznavali ne samo znanje o stvaranju svijeta, nego i duhovne prakse, uključujući meditaciju 'Lotosov cvijet', a svoja božanstva su već tada prikazivali kako sjede u položaju lotosa.

Dakle, Brahman je, u skladu s religijskim i filozofskim učenjem Vedante (jedno od šest ortodoksnih sustava hinduizma), bezizražajno božanstvo, apsolutno, jedina stvarnost koja čini osnovu svijeta. U hinduizmu Brahma (koji je u pravilu prikazan s lotosovim očima, četirima licima, osam ruku koje drže različite simbole, uključujući lotosov cvijet) ne samo da stvara sva živa bića, već i uređuje svjetski poredak kojim on upravlja, usmjerava ga i provodi. On je utjelovljenje stvaralačkog principa postojanja, naprosto govoreći, manifestacija Allata prema primarnom planu Lotosa. Vjeruje se da Brahma prebiva u dubokoj meditaciji, visoko

iznad vrha najviše planine Meru, u Brahmaloki, to jest u 'svijetu Brahme', 'prebivalištu Brahme', što se smatra najvišim rajem ili sedmim nebom, to jest u njegovoj najvišoj sferi, satyaloki, što znači 'svijet istine', 'svijet svjetlosti'. Prema legendama, život Brahme nadmašuje živote drugih bogova, a njegove izraze određuju kronološke granice postojanja Svemira. Na kraju Brahmina života dolazi mahapralaya, veliko razaranje Svemira, rastapanje u nepostojanju. Međutim, ljudi su sami uveli da se ciklus oživljavanja ponavlja, iako ove informacije nisu bile prisutne u osnovnom znanju. To su već utješne fantazije ljudi."

„Točno, ljudi su dobri u iskrivljavanju informacija", izgovorio je Viktor pridržavajući glavu rukom. „Bilo je tako jasno i očito u početku. Ne, morali su sve zakomplicirati, iskriviti, učiniti sve po svom."

„Aha", Andrej se složio s njim. „Imaju toliko mnogo imena da ti se zavrti u glavi."

„Da, stvarno ima toliko mnogo imena." Reče polako Nikolaj Andrejevič razmišljajući o nečemu.

„A je li sam naziv 'Allat' ostao igdje osim kod Sumerana?"

„Zašto, ima još nekih zapisa", odgovorio je Sensei. „Na primjer, u predislamsko vrijeme Arapi iz Arabije štovali su božicu neba i kiše zvanu Allat. A u božanskom panteonu Arapa iz Sirijske pustinje Allat je smatrana Alahovom suprugom i majkom bogova. Neka su arapska plemena štovala Allata kao boga Sunca, ali češće je bio povezivan s planetom Venerom i poistovjećivan s božicom Ljubavi. Usput, glavno središte njezina kulta na Arapskom poluotoku bio je grad Taif. Tamo je bio njen hram i njeno 'sveto mjesto'. A Arapi nisu štovali nekakvu sliku božice, kao što je to bilo uobičajeno u Indiji, nego svoj sveti kamen, bijeli granit s ukrasima, za kojeg se mislilo da je povezan s Allatom. S usponom islama Muhamed je uništio sveto mjesto Taif, ali je zabranio loviti i rušiti stabla na ovom području. Štoviše, prepoznao je božansku prirodu Allata, ali prema Kuranu (53: 19-23), kasnije je Muhamed to negirao."

„Arapi su obožavali Allat?!" Nikolaj Andrejevič je bio jako iznenađen.

Sensei je lagano nagnuo glavu prema njemu i odgovorio s još više intrige u glasu:

„Reći ću ti još i više. Danas jezični stručnjaci pretpostavljaju da je riječ 'Allat' zamjena za zabranjeno ime božanstva i vjeruju da je vjerojatno stvoreno od pojma 'ilahat' (boginja) s određenim članom, što znači 'dobro poznata božica', 'ova božica', 'božica po prednosti'. Usput, istu metodu primjenjuju i za tumačenje riječi 'Allah'. Ali što se tiče Allata, jezični stručnjaci ne poznaju izvornu drevnu legendu."

„Pa, Sensei", rekao je Volođa s divljenjem, kao da nam je pričao nešto posebno: „Ponovo si me iznenadio svojim poznavanjem Istoka! Sigurno nikad nisam čuo nešto slično."

„Nema ništa iznenađujuće", Sensei slegnu ramenima. „Općenito govoreći, gotovo sav drevni Istok znao je za Allat. U Kini je još uvijek poznat prilično drevni mit o pramajci Nui-wa, za koju se vjerovalo da je tvorac svih predmeta i ljudi. Ili ako uzmete knjigu 'Dao De Jing' Lao Tsu-a; ona također govori da se u kaosu pred nebom i zemljom pojavila, rođena je bezobličnа Dao, koja se može smatrati majkom Tianxije (doslovno 'pod nebom'). A ta Dao djeluje i kao stvarajuća organizatorska sila u lancu čovjek - nebo - dao - priroda... Različite su usmene legende bile popularne među ljudima, a prilagođene su razumijevanju jednostavnih ljudi. Ako uzmemo baš Kinu, u trećem stoljeću postojale su legende koje su govorile da je svemir u početku izgledao kao neka vrsta kokošjeg jajeta. A praotac Pan-gu je rođen ('pan' se prevodi kao 'jelo', a 'gu' kao 'drevni'). S njim su povezani prirodne pojave."

Dečki su se nasmijali, a Nikolaj Andrejevič rekao:

„Nije čudno što su ljudi iskrivili toliko prvotnog znanja. Dosta toga ovisi o onome tko govori i kome govori."

„U pravu si", složio se Sensei.

U međuvremenu je Ruslan, očito impresioniran Sensejevom pričom o praocu, nestrpljivo upitao:

„A što je s tim Pan-gu-om? Kako je sve završilo? Stvaranjem Svemira?"

Sensei se lagano nasmiješio i rekao:

„Kako je završilo? Prema legendi, kada je Pan-gu umro, dijelovi njegova tijela pretvoreni su u konkretne kozmičke događaje i elemente olakšanja: disanje je postalo vjetar, kosa se pretvorila u zviježđa, oči u sunce i mjesec, meso u zemlju, udovi u planine, dlake na tijelu u travu i drveća. A paraziti koji su živjeli na tijelu pretvorili su se u ljude."

Posljednja rečenica natjerala je cijelu našu grupu na smijeh. A Stas se izlanuo, ne prestajući kroz smijeh kimati prema Ženjki i Ruslanu:

„Točno! Neću ni prstom pokazati tko i kome može prenijeti ovu priču iskrivljavajući prvotni tekst."

Ženja se odmah pridružio ovom veselom valu i parirao Stasu:

„Naprotiv, budi sretan! Dok ima takvih pripovjedača-brbljavaca na ovom svijetu", s tim riječima ponosno izbaci prsa, „svijet će još dugo i bolno umirati od smijeha!"

Šale su slijedile jedna drugu, bile su tako smiješne da smo se samo smijali još pet minuta bez prestanka. Uspjeli smo se nekako smiriti, samo zbog Nikolaja Andrejeviča koji je počeo ispitivati Senseja o nečemu, a Sensei je počeo odgovarati. Momci su zašutjeli kao po zapovijedi i počeli ćuliti uši na razgovor. Očito nitko nije želio propustiti najzanimljivije. U ovoj tišini Nikolaj Andrejevič je već zaključivao:

„... ovo znanje nije slučajno. Pogotovo ako je došlo s Faetona, od razvijenije civilizacije."

„Definitivno. Manifestacije Allata su raznolike. U znanstvenom značenju allat je integralna vremenska jedinica koja ima ogromno značenje za cijeli materijalni svijet. Ako uzmemo suvremeni opis zemaljskog vremena, **allat se sastoji od** 12 minuta, točnije **11 minuta 56,74 sekunde**. Kada znanstvenici otkriju značenje ovoga najvažnijeg dijela stvaranja, da tako kažem, glavnoga građevnog bloka Makrokozmosa, to neće biti samo velika revolucija u znanosti, to će biti pravi evolucijski iskorak. Tada će

znanstvenici razumjeti tajnu vremena i na toj osnovi otkrit će pravi proces stvaranja materijalnog Svemira. Ako ljudi upoznaju smisao allata, otkrit će ogromne mogućnosti."

„Na primjer?"

„Na primjer, sada kada se vrše astronomska istraživanja, ljudi vide samo **nekadašnju** ljepotu bivših svjetova. Ali s Božjom pomoći u daljnjem razvoju znanosti i istraživanju tajni Allata ljudi će moći vidjeti stvarnu veličanstvenost **sadašnjosti** drugih svjetova, to jest upoznati mnogo više velikih Božjih kreacija."

Ženja, koji nije došao sebi od veselog raspoloženja, nije išao ukorak sa Sensejevim mislima te je rekao prijateljski:

„Pa, Sensei, opet uvrćeš!"

Sensei, koji je prije toga razgovarao s Nikolajem Andrejevičem, ozbiljno pogleda Ženju, a zatim se naceri i odgovori:

„Ali ti si Homo sapiens! Dakle, odvrni..."

Nakon tih riječi, činilo se da tip shvaća da je izbrbljao nešto izvan teme, spustio je pogled, uzvrpoljio se na svom sjedalu, kao da se želi udobnije smjestiti. Stas je lagano gurnuo rame svog prijatelja i uz osmijeh izgovorio:

„Vidiš, shvatiti ono što je Sensei rekao nije isto što i probaviti kefir!"

Ovim je riječima ponovno izazvao salvu smijeha Kostje, Ruslana, Jure, Andreja i Slave. Međutim, Nikolaj Andrejevič pomalo je s neodobravanjem gledao prema nasmijanim dečkima, požurio se vratiti svome prekinutom razgovoru i sjeo bliže Senseju. Ne čekajući da se momci smire, ja sam se također približila Nikolaju Andrejeviču, Viktor i Stas su me slijedili i došli na našu stranu. Naše nestrpljenje i žurba opet su utišali grupu. U međuvremenu je Sensei već odgovarao Nikolaju Andrejeviču:

„...u stvari, značenje allata je univerzalno. Zapravo je to riječ izvanzemaljskog podrijetla. Došla je do nas, kao što već rekoh, od Faetona. Do Faetona iz Siriusa. A do Siriusa je došla od razvijenijih

civilizacija. Sam po sebi, allat znači zajedničku jedinicu, preteču vremena.“

„Kako je to moguće? Nije mi sasvim jasno“, Nikolaj Andrejevič je rekao pokušavajući shvatiti smisao onoga što je izgovorio Sensei.

Sensei se blago nasmiješio i prijateljski objasnio:

„Zato moram cjelinu tumačiti u različitim aspektima. Današnji ljudi smatraju logična objašnjenja znanstvenima, a sve nelogično odbacuju kao misticizam, da se njihova najdraža svijest ne bi raspala. Ali nemojte zaboraviti da je i ljudski um materijalan, što znači da ako ljudi koriste samo njegove kapacitete, uvijek će biti ograničeni na uži raspon percepcije svijeta. Čak i sada, ako bih vam počeo objašnjavati kako stoje stvari, kao što nećete adekvatno shvatiti moje riječi, također će vam promaći značenje važnih informacija koje ste dobili ranije. I uzimajući u obzir smanjenje učinka pozitivnog utjecaja na vas i razne mogućnosti vaše komunikacije s drugim ljudima po tom pitanju, može se dogoditi da ove informacije ne dobiju oni koji ih stvarno trebaju i koji pomoću njih suvremenu znanost mogu dovesti u potpuno novu fazu razvoja.“

„Zapravo, tako je“, složio se Nikolaj Andrejevič nakon kraćeg razmišljanja.

„Jasno“, kimnu Sensei i nastavi svoju priču, već se obraćajući svima: „Dakle, vratimo se našemu Prvotnom Zvuku, Riječi Božjoj koja je stvorila Svemir. Budući da je čovjek dio Boga, dano mu je pravo izbora, uključujući globalni izbor.“

„Šta je to 'globalni izbor'?“ upita Andrej.

„Sad ću objasniti. S vremena na vrijeme, na određenom vrhuncu ljudske civilizacije, u ljudski svijet se ubacuje svojevrsna zvučno prilagođena formula Prvotnog Zvuka.“

„Tko je ubacuje?“ upita Stas.

„Bodisatve iz Šambale.“

„A zašto?“ Ruslan se iznenadio.

„Takva su pravila. Ne određuju ih oni. Jer ljudi moraju imati pravo na globalni izbor. Iako je to uvijek ogroman rizik. I shodno tome, velika odgovornost za onoga tko se odluči koristiti ovu formulu Prvotnog Zvuka. Budući da čovjek, zahvaljujući Prvotnom Zvuku, stječe ogromnu snagu koja može i stvarati i uništavati, to ljudi nazivaju 'ključevima raja i pakla'. Sve ovisi o rasponu želja čovjeka koji posjeduje ove 'ključeve'."

„Želiš reći da ta sila može doći u krive ruke?" Volođa je razvio misao.

„Ta mogućnost, naravno, uvijek postoji. Tijekom vremena postojanja ove civilizacije prilagođena formula Prvotnog Zvuka ljudima je davana šest puta i hvala Bogu da nije došlo do njezine globalne upotrebe u negativnom aspektu, kao što se dogodilo na Faetonu. Inače bi to značilo okretanje monada, to jest uništenje svekolikog čovječanstva, možda čak i planeta."

„Je li to sve tako ozbiljno?" upita Nikolaj Andrejevič zamišljeno.

„Više nego što misliš."

„A što se dogodilo na Faetonu?" pitao je Kostja sa zanimanjem.

„Glupost...", s gorčinom je odgovorio Sensei. „Ako današnjem danu dodate četrdeset tri dana, prije točno pet tisuća sto pet godina dogodilo se uništenje jednog od prekrasnih planeta naše galaksije, Faetona."

Naš je filozof iz nekog razloga užurbano počeo računati, štoviše, činio je to naglas.

„Dakle, danas je dvadesetosmi lipnja. 1991. godine, plus četrdeset tri dana i minus pet tisuća sto pet. To je... Bilo je..."

Naš filozof nije ni završio s proračunima, kada je dobio primjedbu od Andreja:

„Bilo je to davno!" momak je rekao tonom koji nije dopuštao nikakve prigovore, a to je očito izgovorio da bi Kostja prestao filozofirati i ometati ga u slušanju.

Sensei je odgovorio:

„Zašto davno? Zapravo je bilo nedavno. Pet tisuća godina uopće nije puno kad je riječ o Univerzumu.“

„Znači li to da je Faeton stvarno postojao?“ Nikolaj Andrejevič upita nepovjerljivo.

„Da. Bio je to peti planet našega Sunčevog sustava. Njegova orbita nalazila se između Marsa i Jupitera. Faeton je bio prilično veliki planet, s masom sedamnaest puta većom od mase Zemlje. Bio je to prekrasan planet s atmosferom sličnom onoj na Zemlji. Imao je lijepe oceane, lijepe pejzaže. Jedna godina na Faetonu trajala je dvjesto šezdeset (260) faetonskih dana. Ako to prevedemo u zemaljsko vrijeme, jedna je godina na Faetonu iznosila tisuću osamsto devedeset osam zemaljskih dana (1898).“

„To znači da na Faetonu jedna godina iznosi skoro pet naših“, precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Ili, da budemo precizniji, 5,2. Jedan dan na Faetonu iznosi 175,2 zemaljskih sati. Na tom planetu jedan je dan bio podijeljen na dvadeset jednakih dijelova, to jest na dvadeset sati, u zemaljskim pojmovima njihov je jedan sat iznosio 8,76 zemaljskih sati ili 525,6 zemaljskih minuta. U principu je planet Faeton imao ogromne energetske rezerve i mogao je postojati još puno vremena… da nije ljudske gluposti.“

„Što, bilo je ljudi na Faetonu?“ upita Viktor s iznenađenjem. „Mislim, Zemljana?“

„Nismo mi jedina vrsta koja pripada humanoidima. Faeton je bio naseljen humanoidima još prije nego Zemlja.“

„Što to znači, 'humanoidi'?“ upita Slava. „Stvorenja koja nalikuju ljudskom biću?“

„Da. Ili jednostavno rečeno, to su osjećajna bića koja nalikuju ljudskim bićima i nastaju od mješavine duhovne i životinjske ili materijalne prirode. Humanoidi se mogu razlikovati jedni od drugih po svojoj materiji, tj. tijelu, ali svi žive prema istim zakonima spoja duhovnoga i materijalnog.“

„To znači da pored tijela imaju i dušu," precizirao je Stas.

„Naravno. Unatoč tako jedinstvenoj kombinaciji, koja pretpostavlja značajne mogućnosti razvoja i samopoboljšanja, humanoidi su najviši oblik života samo u svojoj sferi. Međutim, u pojmovima svemirskih humanoida su jedan od najnižih oblika osjetilnog života. Ako uzmemo, na primjer, najniže stvorenje – jednostaničnu praživotinju amebu, parazitske lamblije ili slobodne žive radiolarije, sunčane ribe itd., u smislu Univerzuma, za one s najvišim razumom humanoidi su gotovo isti kao amebe za nas, to jest početak evolucije razuma. Međutim, unatoč drugim najnižim oblicima osjetilnog života, mi imamo veliki potencijal za duhovni rast."

„Što, postoje viši oblici života?" upita Andrej, očito pokušavajući dobiti više informacija o tome.

„Naravno. Postoje viši oblici života. Ali oni ne spadaju u današnju temu. Recimo ovako, mnogo je raznolikih oblika života u Svemiru. Što se tiče humanoida, oni su sasvim mladi. Postoje u Svemiru, u zemaljskom smislu, tek oko četiri stotine milijuna godina. To baš nije puno u smislu Svemira. Uopće, humanoidni oblik života pojavio se u našoj galaksiji prije šezdeset četiri milijuna sto četrnaest tisuća šeststo devedeset četiri godine (64.114.694). Trenutno postoji više sto četrdeset milijardi aktivnih galaksija i manje od stotinu milijardi planeta naseljenih humanoidima. U našemu solarnom sustavu humanoidni život pojavio se prije milijun dvjesto pedeset dvije tisuće sedamsto pedeset osam godina (1.252.758). A prvi planet u našemu Sunčevom sustavu naseljen humanoidima bio je Faeton, a mnogo kasnije Zemlja."

„Eto, milijardu planeta naseljenih ljudima!" s divljenjem je izgovorio Viktor. „A svi mislimo da je naš Svemir nenaseljen. I do danas se svađamo postoji li život u Svemiru ili smo mi jedina 'wunderkindi'. Samo što, nakon toliko godina usađivanja usamljenosti, malo je teško je vjerovati da nismo jedini."

„A što je s našim neuzvraćenim radio signalima poslanim u svemir?" Ženja se našalio.

„Radio signali?" nacerio se Sensei. „Evo vam jednostavan primjer. 1974. godine je opservatorij Aresibo odaslao radio poruku

u smjeru sferne zvjezdane nakupine M13 u sazviježđu Herkula, jer tamo je oko milijun zvijezda sličnih Suncu, uz, naravno, različite oblike života. Samo što će ovaj signal tamo stići za dvadeset pet tisuća godina, računajući od dana slanja. Međutim, zbog širenja svemira s vremenom, dok signal stigne, ova sferna nakupina zvijezda tamo neće biti, jer će odavno biti pomaknuta na drugo mjesto. To je jedno. Drugo... Naša sadašnja civilizacija, međutim, postoji oko dvanaest tisuća godina, a unatoč tome danas se o njoj ne zna gotovo ništa, osim o zadnjih tisuću godina postojanja. Zbog ljudske pohlepe, gluposti i megalomanije izgubljeno je dragocjeno znanje i, kao posljedica toga, stalni ratovi za vodeću ideju Životinjske prirode da bude jedini vladar cijelog svijeta. Mislite li da će čovječanstvo uopće postojati za dvadeset pet tisuća godina ako se većina bude sastojala od ljudi s ambicijama Životinjske prirode?

Osim toga, humanoidi spadaju u privremene vrste civilizacija, koje vrlo brzo nestanu. Jer čovjek je, zbog svoje Životinjske prirode, od samog početka sklon samouništenju. Na civilizacijskoj skali humanoida ova pobuda Životinjske prirode pokazuje se kao samouništavanje i međusobno ubijanje. Bijedni ostaci započinju novu civilizaciju i povijest se ponavlja. Ali čak i ako se ljudi, kroz znanstveni i tehnički napredak, budu mogli suočiti s izvanzemaljskim civilizacijama, što mislite, s ovakvom dominacijom Životinjske prirode u društvu, što će prvo pokušati učiniti? Naravno, osvojiti, porobiti (umjesto mirnoga suživota), dominirati kako bi se stvorila nova kolonija robova. Ako se ljudi ne slažu na Zemlji i uništavaju planet, ne mogu se smatrati časnim gostima na drugim planetima, ako je prevladavajuće načelo ovog čovječanstva, sa svim svojim sadašnjim dostignućima u kulturi i znanosti, uništavati, a ne stvarati ili, točnije rečeno, stvarati za svoj egoizam.

I treće - čak i sada, gledajući zvijezde, vidimo samo sliku prošlosti koja se dogodila prije milijardu godina. Za ovo vrijeme, čak i ako je na tim planetima i sustavima postojao život, on se mnogo puta promijenio. Najviši razvoj postiže jako mali broj humanoida. Za najviše osjećajne oblike života, koji nemaju poteškoća s čitanjem tih primitivnih radio signala, miješanje u život humanoida, štoviše, stupanje u kontakt s njima, isto je kao i miješati se u život ameba. Ali amebe, za razliku od ljudi, samo postoje, nadopunjujući

raznolikost prirode i svakako nemaju megalomaniju i ne čine toliko gluposti niti štete okolnoj prirodi, kao što to čine ljudi.“

„Koji je onda smisao njihova života?“ polako izgovori zamišljeni Kostja.

Sensei ga s humorom upita:

„Na koga misliš? Na amebe?”

Kostja je zadrhtao te nepromišljeno i žurno izgovorio:

„Ne, na njihov... to jest naš...“

Sensei i Nikolaj Andrejevič razmijenili su poglede i pokušali sakriti osmijehe nakon takvih pitanja. Ali tada je Sensei odgovorio ozbiljno:

„Smisao čovjekovog života je napustiti sferu Lucifera, mislim izaći iz kruga reinkarnacija, doći u raj, dostići Nirvanu, nazovite to kako želite. A smisao društva je, općenito, stvoriti takvo društvo koje bi, umjesto želje za uništavanjem i razaranjem, pokušalo dosegnuti takvu duhovnu čistoću da bi duhovno u njemu prevladalo, da bi cijelo društvo izašlo iz sfere Lucifera. Ali naravno da se to vrlo rijetko događalo u povijesti ljudskih civilizacija. Zašto? Jer u društvu je u pravilu svaki čovjek na svom stupnju razvoja. Kao u svemiru. Cijeli Svemir je podijeljen na određene stanice, to jest sfere, od kojih svaka ima svoj individualni razvoj. Svaka humanoidna rasa se u svojoj stanici razvija na svojoj razini, to jest smještena je na svom valu.“

„Pitam se postoje li ljudske civilizacije koji su uspjele izaći iz sfere Lucifera“, Viktor upita sumnjičavo.

„Ima ih jako malo. Ako ćemo se izraziti brojčano, cifra neće biti ni jedan posto, već stoti dio toga. Teško je izaći s cijelom civilizacijom, ali je sasvim realno. U pravilu svi zaglave na jednom te istom 'Arimanovom brežuljku', pogotovo u najranijim fazama razvoja. Sve ispada tako glupo da se čovjek mora nasmijati. Na primjer, naša civilizacija. Čim su se ljudi počeli baviti znanošću da bi nešto razumjeli, ovo znanje su uzurpirali Arkoni, mala skupina ljudi koja nameće društvu način života prema kanonima Životinjske prirode. Kao rezultat, normalan čisti duhovni razvoj

može se ostvariti samo u tajnosti od društva u cjelini. Figurativno rečeno, moraš stvoriti hramove unutar hramova. Čak i ako samo određeni krug ljudi čistih misli i duhovnih stremljenja sjedini napore, mora se sakriti od naroda. Inače će ga uništiti Arimanov sustav putem poticanja društva u smjeru elementarne ljudske zavisti, gluposti i mržnje prema tim ljudima, jer nisu kao drugi. U tome je sva složenost i paradoks."

„To je zaista paradoks", složio se zamišljeni Nikolaj Andrejevič.

Došlo je do male stanke u razgovoru.

„Dakle, Faeton je bio prvi naseljeni planet u Sunčevu sustavu", podsjetio je Stas, koji je očito želio čuti detaljnije.

„Da. Posljednja civilizacija na Faetonu postojala je jedanaest tisuća pet stotina godina (11.500), prema tamošnjem vremenu, ili pedeset devet tisuća osamsto godina (59.800) prema zemaljskom vremenu, prije uništenja planeta. I bila je to prilično razvijena civilizacija, ispred nas po svom stupnju razvoja. Ljudi iz Faetona mnogo su puta posjećivali Zemlju i imali kontakte sa Zemljanima, podijelili s njima svoja znanja, uključujući i ona koja su od temeljne važnosti za razumijevanje stvaranja univerzalnih struktura, poput **allata**. Štoviše, Zemljani su bili svjedoci uništenja Faetona. Tog dana sedam milijardi Faetonaca umrlo je na Faetonu. Nije bilo eksplozije kao takve. Sfera se jednostavno urušila."

„Što to znači, 'urušila se'?", Nikolaj Andrejevič s nepovjerenjem je pogledao Senseja.

„Materija Faetona propala je bez izljeva energije".

„Ne razumijem", izgovorio je Nikola Andrejevič s interesom. „Bez izljeva energije?"

„Ovu pojavu ne ispituju suvremena fizika i astronomi. Iako ponekad, prilikom istraživanja svemira, suočavaju se s pojavama koje su još uvijek neobjašnjive za njih, kad se vidljiva materija pretvori u tamnu materiju bez izljeva energije. Iako je to sasvim prirodno. Zapravo, što ljudi danas znaju o fizici?" Sensei uzme šaku pijeska i pokaže nam ga na otvorenom dlanu. „Ovdje je sve što ljudi

znaju o fizici! A ovo“, pokazao je na pješčanu obalu: „za ovo ljudi još uvijek ne znaju. Štoviše, pod vodom je skriveno puno više od onoga što im je danas nepoznato, a i smješteno je izvan granica razumijevanja materijalnog svijeta, izvan onog što bi čovjek mogao razumjeti svojim materijalno ograničenim umom.“

Sensei je utihnuo, automatski presipavajući pijesak iz jedne ruke u drugu. I opet je Nikolaj Andrejevič sažeo njegove riječi:

„Dakle, na Faetonu je vidljiva materija pretvorena u tamnu nevidljivu materiju bez eksplozije.“

„Točno. U stvari je 92% mase Faetona pretvoreno u tamnu tvar bez izboja energije, to jest dogodila se određena pretvorba jedne energije u drugu, osebujan proces neutralizacije. A 8% mase se jednostavno odlomilo i sada čini takozvani asteroidni pojas smješten između Marsa i Jupitera. Ali to zapravo nisu asteroidi, tj. odvojeni 'mali planeti', jer još uvijek posjeduju ogromnu preostalu energiju, karakteristike koje ukazuju na sličnost porijekla itd. Njihova je energijska masa veća od fizičke, zato se ovi ostaci nisu raspršili i nije ih privukao moćni Jupiter, oni se kreću istom orbitom kojom se kretao Faeton sa svojim jakim gravitacijskim poljem... Kako se odvalila beznačajna masa, dogodio se izljev fotona i stvorio se jarki bljesak. Ti su događaji ostali u sjećanju ljudi i ostali su zabilježeni u legendama o Faetonu.“

„Oh, postoje legende o Faetonu?“ Kostja se iznenadio.

„Stari Grci imali su mit koji su naslijedili od svojih predaka o sinu boga Sunca Heliosa, čije ime bilo je Faeton. Prema mitu, Faeton nije bio besmrtan, za razliku od svog oca, budući da ga je rodila smrtna nimfa Klimena, kći božice mora Fetide. Kao što legenda kaže... Jednom je Faeton zamolio oca da mu dopusti barem jednom voziti zlatnu kočiju koju je Helios koristio za svoja svakodnevna putovanja nebeskim cestama. I Helios je ispunio zahtjev svoga sina. Međutim, Faeton se izgubio među nebeskim zviježđima, a vatreni konji osjećali su slabu ruku kočijaša i odjurili s ceste. Vatrena kočija opasno se približila Zemlji. Njen plamen prekrio je Zemlju. Šume su gorjele, kamenje pucalo od vrućine, voda je ključala u morima i rijekama. Životinje, ptice i ribe su pomrle. Ljudi i čitavi gradovi su nestali. Tako je Gaia, božica Zemlje,

molila Zeusa Gromovnika, vladara bogova, za zaštitu. A Zeus je munjom udario Heliosovu kočiju kako bi spasio Zemlju od nestanka. Faeton je s upaljenim kovrčama proletio nebom i spustio se na rub oikumene do voda daleke sjeverne rijeke Eridana. To je priča."

„Dobro", izgovorio je Volođa. „Koliko je masa Faetona premašivala Zemljinu? Sedamnaest puta?! Eksplozija Faetona bila bi toliko moćna da bi ozbiljno utjecala na susjedne planete Mars i Jupiter, ali i na Zemlju."

„Upravo tako", kimnuo je Sensei. „A dogodilo se bez izljeva snažne energije. Faeton je jednostavno nestao... To je ono kad prilagođena formula početnog zvuka padne u krive ruke ili, točnije, glavu. Nakon što su stekli moć nad moćima, željeli su napraviti pokus. Loše su prošli udovoljavajući svojoj megalomaniji." Sensei je teško uzdahnuo, neko vrijeme šutio, a zatim rekao: „Dakle, unatoč intenzivnom razvoju, zbog kojeg su Faetonci bili znatno ispred nas, jedna od najljepših planeta naše galaksije, naseljena tako razvijenom civilizacijom, danas ne postoji."

„Nisam shvatio, kako to da se materija urušila, što se tamo dogodilo?" Ruslan nije shvatio smisao.

Sensei je ponovio, „Ljudska glupost..." Bacio je dolje šaku pijeska i izravnao ga nogom. „Što mislite, zašto Arkoni stoljećima traže ono što ljudi danas nazivaju Gralom? Jer da su stekli tu moć nad moćima, ne bi trebali nikakvo superoružje za zastrašivanje stanovništva. S takvom dominacijom Životinjske prirode u glavama ljudi poput Arkona, čak i otvoreni pristup pravomu Božjem svijetu kroz Prvotni Zvuk neće ih odvratiti u ostvarivanju zlih materijalnih želja, snivanju o apsolutnoj moći nad drugim ljudima."

Došlo je do kraće stanke u razgovoru.

„Pa", razvukao je Nikolaj Andrejevič, „ne bih htio da se ta priča ponovi sa Zemljom."

„Sve ovisi o ljudima", naglasio je Sensei. „Oni mogu ili uništiti planet i umrijeti, ili vratiti njegov prvotni oblik i stvoriti zlatno doba."

„Jako bih volio da npr. živim u zlatnom dobu. Ali kako mogu to učiniti ako su okolo kaos, prljavština, nepravda. Što sam mogu učiniti?“ pitao je Andrej uzrujano.

„Možeš puno učiniti! Ponekad budućnost cijelog čovječanstva ovisi o izboru jednog čovjeka.“

„Pa, ako taj čovjek vodi neku jaku državu, složio bih se. Ali što može ovisiti o meni? Ja sam samo običan čovjek!“

„Svi su ljudi obični i sastoje se od jedne te iste tvari. Ali ovisno o osobnom izboru, neki od njih postanu Hitler, neki Buda. Dakle, ako želite živjeti u boljem društvu, započnite prije svega od sebe, postanite Čovjek. Pogledajte u sebe i razmislite zašto vam je dan život u ovome svijetu, tko ste vi zapravo. Gledajte čistim pogledom na svijet oko sebe, bez Arimanove koprene. Neka vam misli ostanu čiste. Svoju misaonu klevetu zamijenite lijepim riječima, umjesto zavisti osjetite iskrenu radost zbog uspjeha drugog čovjeka, umjesto praznih zlobnih rasprava bolje je da krenete raditi nešto dobro drugim ljudima, jednostavno, tiho i nesebično. Umjesto da želite loše drugom čovjeku i žudite za njegovom smrću, bolje podijelite s njim komad svog kruha, samo sjedite zajedno i razgovarajte o tome što oboje osjećate iznutra, o životu, o Ljubavi, o Bogu. **Neka zrake vašeg dobra krenu ka svijetu, podijelite s ljudima čisto znanje i mnogo duša bit će zagrijano srdačnošću. A onda će se od jedne male čiste iskre dvije iskre zapaliti. A gdje postoje dvije, bit će i treća. A kad bude puno takvih iskri, buknut će prava vatra. Tako jedan čovjek može učiniti mnogo korisnih i dobrih stvari! On čak ni ne može zamisliti koliko će mu djelo biti veliko i koliko će pred Bogom dragocjen biti njegov trud za njegovu dušu.**

Pokušajte shvatiti da osim vas postoje i drugi ljudi koji, kao i vi, žele živjeti sretno. Jer svaki čovjek, koliko god bio loš, ima dušu, možda potisnutu, iskrivljenu, ali je ima. A duša teži svjetlu, dobru, sreći, radosti. A ako odbacimo sve konvencionalnosti i gluposti koje nam nameće Životinjska priroda, te razvijemo duhovne značajke, da bi duhovno prevladalo u našem društvu, nikakva Luciferova sfera neće moći spriječiti duhovnu eksploziju u društvu i, posljedično, dosezanje više stepenice u razvoju. Ponavljam, sve je u rukama samih ljudi!“

„Teško je, ali moguće“, složio se Nikolaj Andrejevič.

„Reći ću vam još više. Kada bi svi na Zemlji u isto vrijeme molili najmanje dva puta dnevno za druge ljude... ne radi sebe, već radi drugih... Neka se svatko moli svome Bogu. Jer Bog je, u suštini, jedan, a čežnja duša za Njim je ista. Čak i ako ste ateist, onda jednostavno poželite sreću i dobro svim ljudima, ali svom iskrenošću, svim srcem. Oni koji znaju raditi meditaciju, mogu u to vrijeme meditirati s iskrenim osjećajem radosti, željeti svima dobro i Ljubav. Ali kad bi svi ljudi to radili u isto vrijeme, barem jedan allat na dan,“ - Sensei se odmah ispravio, - „tj. dvanaest minuta, onda, jamčim vam da tijekom sljedeća 3 allata, to jest 36 minuta, niti jedan čovjek na Zemlji ne bi umro.“

„Misliš da ako bismo sinkronizirali ljudske duhovne izboje, stvarno bismo mogli utjecati, ne samo na ujedinjavanje društva na duhovnom temelju, nego i svjetske događaje?“ rekao je Nikolaj Andrejevič s divljenjem.

„Još i više. Ako bi to radili svi ljudi na Zemlji najmanje dva puta dnevno u trajanju od 12 minuta, odašiljući takav pozitivni poticaj u svijet oko sebe, tada bi se svijet vrlo brzo promijenio nabolje. Čak bi i priroda postala mnogo naklonjenija čovječanstvu... Jer danas ogroman broj ljudi emitira svaki dan puno negativnih emocija – zloću, mržnju, žudnju za osvetom. Međutim, sve ovo nisu samo psihičke emocije, nego, prije svega, to je destruktivna energija. Ali sve je u rukama ljudi, posebno sada, kada se vremena raskrižja približavaju.“

„Što znači 'vremena raskrižja'?“

„Ovo su vremena općega čovjekovog izbora. Ovo su vremena promjena u prirodi i buduće sudbine ove civilizacije. Strašno puno će ovisiti o svačijemu osobnom izboru, jer će svatko, svjesno ili ne, dati svoj doprinos ovomu presudnom izboru. U vremenima raskrižja sam Rigden Djappo će biti prisutan u svijetu. To su vremena kada će Gral ponovo biti dan. I ovisno o smjeru koje je čovječanstvo odabralo, prema dobru ili zlu, odnosno koji će od puteva izabrati na ovome raskrižju, u tom smjeru će pojuriti, te će biti vrlo teško zaustaviti ili izmijeniti ovaj proces. A ova će vremena

doći vrlo brzo, tako da ćete biti svjedoci - početka svijetle budućnosti ili tužnog kraja.“

„Znači, u to će vrijeme biti i sam Rigden Djappo biti prisutan u svijetu, zar ne?!“ opet je upitao Viktor.

„Da, i Gral će opet biti poslan u svijet. Štoviše, moram reći, svaka će osoba, zbog prisutnosti Rigdena, dobiti jedinstvenu priliku za spajanje na duhovni val Poglavara Šambale i za očitovanje svoje duhovne prirode.“

„Kako se to može učiniti?“ uzbuđeno je pitala naša grupa.

„Budući da će Rigden biti prisutan u svijetu, dva puta dnevno, u 7:00 i 19:00 GMT, radit će svoje dnevne meditacije. Za to vrijeme, svaki čovjek koji meditira, moli ili jednostavno zrači misaonim tokovima dobra, radosti i ljubavi, naravno, neće ostati nezapažen od Rigdena. Odnosno, za one koji mu se pridruže u ovom trenutku i daju svoj doprinos pozitivnih misli na univerzalnu meditaciju, bit će isto kao da su dobili Rigdenovu posjetnicu. Jer, kako god bilo, ovaj fizički život je prolazan i brzo se skonča. Na kraju svog života, htio to čovjek ili ne, nakon napuštanja svoga materijalnog tijela suočit će se s Rigdenom, koji je u različita vremena nazivan Sudcem djela ljudskih duša. I nije važno koje iluzije čovjek pokušava pronaći za vrijeme svog života, neće moći izbjeći sastanak s Njim. Pitanje je koga će Rigden osobno znati prema njegovim duhovnim djelima, a tko će ostati nedostojan čak i njegova pogleda. Dakle, vremena raskrižja na duhovnom polju značit će mnogo, i za svakog pojedinca i za društvo u cjelini.“

Sensei je prestao pričati, a Stas zamišljeno reče:

„Znači, u 7:00 i 19:00 po Greenwichu.“

„Šta znači 'po Greenwichu'?“ Andrej nije razumio pa je upitao Senseja.

„Danas je to općeprihvaćeni svjetski standard računanja vremena. U predgrađu Velikog Londona nalazi se naselje imenom Greenwich, kroz koje prolazi propisani nulti meridijan, a naziva se i međunarodnim meridijanom. Zemljina površina podijeljena je radi praktičnosti na 24 vremenske zone. Svaka zona ima 15 stupnjeva

dužine ili jedan sat vremena. Vrijeme u zemljama istočno od Londona i griničkog meridijana je ispred GMT, a u zemljama na zapadu je iza GMT.“

„Dakle, koje je vrijeme u Moskvi?“ Andrej nije mogao shvatiti.

„Pa, ako je 7 sati ujutro GMT, da bismo saznali moskovsko vrijeme, trebali bismo dodati 3 sata, tako da će biti 10 sati ujutro i 10 navečer.“, objasnio je Sensei.

„Ne znam za druge“, rekao je Volođa dubokim glasom, „Ali osobno neću propustiti takvu priliku za duhovna pomoć.“

„Točno!“ kimnuo je Ženja. „Te bismo meditacije trebali pretvoriti u fiziološku naviku!“

„Baš tako, to nije samo tjelesni trening“, Nikolaj Andrejevič je izrazio svoju misao, „Rekao bih da je to duhovno samoobrazovanje čovjeka, jačanje njegovih moralnih značajki. Čini mi se da će ta duhovna praksa biti vrlo stvarna za svakoga razumnog čovjeka.“

Viktor je neko vrijeme razmišljao pa izgovorio s divljenjem:

„Čekaj, ali ako će i sam Rigden biti na svijetu, to znači da će ga mnogi ljudi moći vidjeti! To je prava prilika da nam se pokaže.“

Sensei se nacerio i odgovorio prijateljski:

„Prije će on vidjeti mnoge ljude. Kao što dijamant potopljen u vodu postaje neprimjetan, tako i Bodi, dok je u svijetu, postaje neprimjetan ljudima koji ga okružuju. Samo visoko duhovni ljudi mogu vidjeti više Stvorenje u njemu. I glupo je pokazati svoju ljudsku prirodu pred duhovnom osobnošću. Puno je značajnije i važnije pokazati se dobrim djelima i čistoćom misli...“

I ne dopuštajući nam mogućnost postavljanja novih pitanja o ovome, vratio se glavnoj temi.

* * *

„Dakle, vratimo se našem razgovoru o Gralu... U pravilu, onaj tko je posjedovao ovu formulu, mislim za vrijeme naše

civilizacije ovdje na Zemlji, koristio ju je u svrhu vlastitog samopoboljšanja, to jest praktički bez upotrebe sve sile Prvotnog Zvuka. Jer odgovornost je ogromna. Kad čovjek osposobi formulu Prvotnog Zvuka, tu počinje manifestacija supersile, ustvari to je kombinacija Prvotnog Lotosa i Allata. Ovaj Prvotni Zvuk čovjek izgovara nekako unutar sebe, a tijekom fuzije Zvuka s Božanskom česticom koja se naziva duša, vodi do nečega poput unutarnje 'eksplozije'. Za čovjeka se manifestira kao svojevrsni bljesak, duhovno prosvjetljenje, jer oštro skače s valova svoje svijesti prema globalnoj svijesti, prema potpunoj, za njega do tada nepoznatoj razini percepcije stvarnosti koja otvara novi raspon njegovih znanja i mogućnosti. Štoviše, čovjek ide još dalje u kvalitativno novu razinu percepcije. Počinje vidjeti od čega se zapravo ovaj svijet sastoji i počinje shvaćati iluziju ovog svijeta. Ali glavno je da se u tom stanju svijesti ili, kako bi stariji rekli, 'stanju prosvjetljenja' uklanja veo stvarnoga Božjeg svijeta i on taj svijet može promatrati. I ne samo promatrati, nego, zahvaljujući Prvotnom Zvuku, konačno napustiti krug reinkarnacija i otići na onaj svijet, svijet Boga. To jest, formula Prvotnog Zvuka je, takoreći, svojevrsni 'slobodni prolaz' u Božji svijet, u Nirvanu, raj (nazovite to mjesto kako želite), štoviše, za bilo kojeg čovjeka."

„Kako za bilo kojeg čovjeka?! I za pravednike i za grešnike?" Upita Viktor zbunjeno.

„To je smisao sudbine, svi imaju priliku!"

„Jasno je kada su u pitanju pravednici. Ali za grešnike?" momak još nije mogao razumjeti.

„I pravednik i grešnik imaju dušu. Ali kad se dotakne primarni Lotos, a to je moćna duhovna sila, sila iz svijeta Božjeg, sva se vrata otvore."

„To znači da, kako kažu vjernici, svi grijesi ovog čovjeka se opraštaju?" precizirao je Viktor.

„Točno. Pitanje je koje želje prevladavaju u tom čovjeku u trenutku otkrivanja sile."

Nikolaj Andrejevič je pokušao prebaciti razgovor na teme koji su ga zanimale.

„To znači da se čovjeku otvara kvalitativno nova percepcija.“

„Da. Počinje uviđati ono što je nedostupno drugima.“

„Kakva druga percepcija?“ Kostja nije razumio.

„Da biste razumjeli, mogu vam dati primitivni figurativni primjer. Na primjer, cijeli život živiš u svojoj kući i nikamo ne odlaziš. Tvoj život je rutinsko domaćinstvo u toj kući, a nemaš izvora podataka osim razgovora s ljudima koji, poput tebe, nisu vidjeli ništa osim ove kuće i njezine svakodnevne rutine. Ali odjednom dobiješ ključ od ulaznih vrata za koja čak nisi ni znao da postoje. Odeš izvan granica kuće i neočekivano saznaš da u stvari ova kuća nije tvoja sudbina, da postoje i druge stambene kuće, koje su puno bolje od tvoje. Ispostavlja se da postoje čak i ulice s kućama, čitavi gradovi i zemlje na raznim kontinentima. Štoviše, postoje različiti planeti, zvijezde i svemir nastanjen različitim oblicima života, a nisi ih mogao ni zamisliti. Ali ti, za razliku od drugih, zahvaljujući tom ključu imaš pristup ne samo spoznaji ovoga Univerzuma, nego pristup Onome koji ga je stvorio u svoj njegovoj veličanstvenosti. I možeš ne samo gledati svetinje nad svetinjama Stvoritelja, nego i ostati u toj vječnosti, u Božjem svijetu. I što je najupečatljivije, shvatiš da je svijet Božji zapravo tvoja istinska rodna kuća.“

„Sjajno!“ Kostja je zamišljeno izgovorio.

„Ali spoznati postojanje Božjeg svijeta nije ni u korištenju sile Prvotnog Zvuka. To je samo otvaranje formule.“

„Otvaranje formule?! Što to znači?“ upita Nikolaj Andrejevič sa zanimanjem.

„To je misterija. Svako znanje ima svoj tajni ključ, pogotovo ovo... Zapravo, kad je to Znanje prvi put dano ljudima, sve je bilo jednostavno i jasno. Ali kad su ljudi riješili sakriti ga jedan od drugog, kao rezultat je postalo toliko zapetljano da ga nije bilo jednostavno shvatiti. Na primjer, reći ću vam sada jedan od 'Ključeva' za otvaranje ove formule, koji je barem blizu prvotnog znanja.“

Sensei je neko vrijeme razmišljao, a nakon što se nečega se prisjetio, počeo citirati:

“Kada nađeš sveti Glas, zapamti,

da od sada nadalje

Svaki je tvoj dan posvećen Bogu

Jednomu od 33 poglavara s pristupom

u Nirvanu.

Dvanaest puta dnevno na isti način

Mu se klanjaj.

Sedam puta dnevno izriči

bez otvaranja usta,

Tajni glas Onoga koji je sve stvorio,

Čija je suština Besmrtnost u Nirvani.

Zakorači kao prosvijetljen u trideseto

Četvrti,

Odaberi svoj put: otići u Nirvanu ili

ostati ovdje.

Ako ostaneš u svijetu, klanjaj se

sedam dana zaredom

Dvanaest puta isto u jednom danu

Izriči glasno sedam puta

Tajni glas Onoga čija je suština

Besmrtnost u Nirvani."

Kad je Sensei utihnuo, nastupila je prilično dugo pauza.

„Šta je sad to?“ plaho je upitao Stas.

„Je li to baš onaj ključ koji je 'barem blizu prvotnom znanju'?“ Voloða se začudio. „Pitam se koji su drugi?“

Naprotiv, umjesto da izrazi emocije, Nikolaj Andrejevič je pokušao, takoreći, istražiti ovaj tekst.

„Ovo je šifra! Točno, to je sedmeroznamenkasti ključni kôd! 33,12 i 7 u prvom slučaju. A 34, 7, 12,7 u drugom!“

„Doktore, zaboravio si prebrojati retke.“ nacerio se Sensei. „Sedam u prvom redu, šest u drugom i trinaest ukupno!“

„Eto“, odjeknuo je Ženja i rekao obraćajući se doktoru: „To nije europski, nego istočnjački mentalitet!“

Nikolaj Andrejevič je skrenuo pogled, zbunjen onim što je Ženja rekao Senseju.

„Nije li to kod?! Kako onda shvatiti? 'Pokloniti se jednom od 33 poglavara...', 'Sedam puta nečujno izgovoriti bez otvaranja usta. Tajnim glas'...“

„Zaista“, Kostja se pridružio razgovoru, „Kako je moguće izgovoriti nečujno bez otvaranja usta? To je nestvarno. Tu je nešto kodirano.“

„To je itekako stvarno“, izgovorio je Sensei prijateljski. „Zapravo je sve prilično jednostavno. **Prema primarnom Znanju, koje govori o otvaranju ove formule Prvotnog Zvuka, prvo čovjek izgovori ovu formulu zvuka iznutra, to jest meditira dvanaest puta na dan u jednakim vremenskim intervalima i ponovi ovaj zvuk sedam puta prema unutra. Za trideset tri dana ova formula počinje utjecati na čovjeka i dovodi do snažnog izbijanja energije te do kvalitativnih promjena u samom čovjeku. Pojedinac se značajno duhovno transformira. Trideset treći dan ne samo da doživljava stanje najvišeg prosvjetljenja, nego to postaje njegovo trajno stanje. Počinje viđati, spoznavati i otkrivati Božju stvarnost. U pravilu, onaj tko otvori formulu Početnog Zvuka, gubi zanimanje za ovaj pokvareni svijet jer mu se otvorio sasvim drugi, najviši svijet. To jest, čovjeku je dana tzv. 'vlast nad unutarnjim'.“**

„Čovjek se može ograničiti na taj slobodni prolaz u svijet Božji ili može dobiti i 'moć nad vanjskim svijetom'. U tu svrhu mora izgovarati ovu formulu tijekom sljedećih sedam dana nakon ove 33-dnevne transformacije prema istoj shemi, ali sad već naglas, vanjskom svijetu. Kao rezultat će iskusiti energijsku transformaciju koja će mu otvoriti 'moć nad vanjskim svijetom', to jest nad ovim svijetom. Čovjek postaje posjednik sile zahvaljujući kojoj se može miješati i utjecati na prirodu, događaje i ljude, da tako kažem bez napuštanja svoje sobe. Zahvaljujući toj sili on dobiva u ovoj zemaljskoj sferi moć nad moćima. Ali ta transformacija nameće posebnu Odgovornost.

Od šest slučajeva posjedovanja formule Prvotnog Zvuka tijekom čitave povijesti čovječanstva, tri puta ljudi su se ograničili na osobno prosvjetljenje, ne želeći 'moć nad vanjskim'. I to je jasno. Što se tada pred čovjekom otvori... sve ostalo samo blijedi i gubi na značaju. Iako, u preostala tri slučaja iskorištena je sila Prvotnog Zvuka. Štoviše, sva tri puta su žene bile te koje su preuzele Odgovornost za sudbine ljudi. Čak i nakon oslobađanja iz svoje biološke ljušture (tijela), nastavile su duhovno spašavati mnoge ljude, zapravo ostajući između onoga svijeta i ovog. I usput, to se u duhovnom smislu mnogo više cijeni, kad imaš ovakvu priliku, nego se ograničiti na osobno samousavršavanje. Ali ovdje leži puno više odgovornosti.“

„Sretnici“, izgovorio je Stas s teškim uzdahom.

„Svi imaju priliku.“ Sensei je rekao nekim posebnim tonom. A nakon kraće šutnje je krenuo dalje pričati: „Formula Prvotnog Zvuka davana je u različitim vremenima. Da biste bolje razumjeli kako se budi duhovni ezoosmos ljudi koji su se s time suočili, ispričat ću vam povijest posljednjeg korištenja, što nije daleko od našeg vremena. A budući da je povezano s Isusom, Marijom, Agapitom i templarima, mislim da će vam biti zanimljivo istovremeno saznati istinitu povijest tih vremena, koju Arkoni toliko brižno čuvaju od ljudi jako dugo vremena.“

Sensei se udobno smjestio i nastavio svoju priču:

„Dakle, peti put je formulu Prvotnog Zvuka svijetu donio Isus Krist. Živio je u ovome svijetu, procijenio razinu duhovnosti

ljudi, i nije nasumično izabrao, nego promišljeno formulu povjerio osobi koju je smatrao duhovno vrijednom da je stekne među svima ostalim. A ta osoba je bila Marija.“

„Majka Isusova?“ odredio je Ruslan.

„Ne. Isus ju je povjerio Mariji Magdaleni, svojoj jedinoj ljubljenoj i najvjernijoj učenici.“

„Što? Je li Isus imao ženu?“ Nikolaj Andrejevič iskreno se iznenadio.

„Naravno.“

„A tko je bila ta Marija?“ Slava je tiho pitao Kostju.

„Neka grešnica-pokajnica“, objasnio mu je Filozof, odišući značajem.

Naš se psihoterapeut nasmiješio gledajući momka koji je namrštio čelo dok je odgovarao i nadopunio njegov kratki govor.

„U Ermitažu se nalazi slika talijanskog slikara iz XVI. stoljeća Tiziana Vecellija, a naziva se 'Pokajnica Magdalena'.“

Sensei se samo gorko nasmiješio slušajući ih i rekao s natruhama tuge:

„Marija Magdalena je bila čista u duši i tijelu poput kapljice jutarnje rose u sjaju Isusovog sunca. Ali vjerojatno su oni koji su hvalili aroganciju Petra-sebeljupca i Pavla-samozvanca, hohštaplera, osjećali prejaku mržnju prema njoj. Jer ovim otrovom zagadili su Istinu na samom Izvoru. Marija Magdalena bila je i do danas je plamen na oltaru Kristove Ljubavi.“

„Stvarno?“ Zamišljeno upita Nikolaj Andrejevič. „'Petra-sebeljupca i Pavla-samozvanca'? Zanimljivo tumačenje.“

„Ako ćemo iskreno“, rekao je Viktor, „Ništa pouzdano ne znam o Mariji Magdaleni. Čuo sam za Isusovu majku, ali ništa o Mariji...“

„Čak i da ne spominjemo Mariju, o Isusu znaš samo nešto općenito“, Stas se pridružio ovomu općem valu samokritičnosti.

„Uzgred, Sensei, sjećaš li se, jednom si nam obećao pričati o Isusovu životu i kako je Njegovo Učenje pretvoreno u religiju?“

„Da, da, da!“ kimnuo je Ženja i u šali mahnuo kažiprstom.

„Unatoč mojoj sklerozi, sjećam se.“

Sensei polako naspe još vrućeg čaja u svoju šalicu održavajući misterioznu tišinu.

„Bilo bi vrlo zanimljivo čuti.“ Naš psihoterapeut pogurnuo je 'proces' vidjevši da Sensei dvoji.

Nakon nekoliko gutljaja čaja Sensei reče:

„Ako sam obećao, sad ću ispričati. Ali prvo bih vam želio usmjeriti pažnju na sljedeće. **Nije sve ono što izgleda crno u ljudskom svijetu crno. I nije bijelo sve što izgleda bijelo. Percepcija boje ovisi o unutarnjem osjećaju. Što je duša čistija, češće čovjek vidi istinske boje ovoga svijeta. I što više duhovno raste, bolje shvaća što ovaj svijet jest u stvari. Težnje za spoznavanjem istine su, naravno, hvalevrijedne. Ali zapamtite, s više znanja ide i više tuge.“**

Naša mlada ekipa je izmijenila poglede bez razumijevanja Sensejevih riječi. Ali kako su stariji dečki nastavili slušati ne prekidajući ga, ugledali smo se na njih i svoja pitanja ostavili za kasnije.

„Prije nego vam ispričam životnu priču o Isusu, ukratko ću vam ispričati o Mariji, Isusovoj majci, budući da se njezina životna priča znatno razlikuje od onoga što je ostalo u crkvenim legendama do naših dana. Marija je bila kći grčkih emigranata koji su živjeli na sjeveru Palestine u Galileji, u naselju zvanom Kana. Ono je smješteno zapadno od Tiberijadskog jezera, u živopisnom mjestu u podnožju planina. Treba napomenuti da je tadašnje stanovništvo u Galileji bilo prilično miješano: živjelo je puno Feničana, Arapa, Sirijaca, Grka. U dobi od tri godine Marija je postala siroče. Susjedi su je doveli u svojevrsno sirotište, smješteno u velikom središtu tog vremena, gradu Tiberijadi, koji se nalazio na obali Tiberijadskog jezera. Tamo je živjela jedanaest godina.

Kad je Mariji bilo četrnaest, prodana je osamdesetogodišnjem Josipu. Kupio ju je kao slugu za svoje domaćinstvo, ali nije ju oženio, kako se danas vjeruje. Za razliku od današnjega uobičajenog mišljenja, Josip je bio uspješan Židov. Živio je u naselju koje se nalazilo samo nekoliko kilometara od mjesta gdje je mnogo kasnije izgrađen danas poznati Nazaret. Josip je bio udovac. Njegova odrasla djeca živjela su zajedno s njim.“

„Kako je zarađivao novac? Je li bio stolar?“ upitao je Viktor.

„Ne. Bio je trgovac. Samo što je prema židovskim običajima toga vremena svaki židovski mladić morao svladati neku vještinu kako bi mogao sam zarađivati za život. Tako ni Josip u tom pogledu nije bio izuzetak pa je, dok je bio mlad, ovladao stolarijom. Tako su Mariju iskorištavali u domaćinstvu kao robinju. Kad joj je bilo sedamnaest godina, gospodari su primijetili da je trudna. Josip nije htio da se šire bezočne glasine i stoga ju je istjerao iz kuće. Skrivajući se od susjeda odveo je Mariju daleko od naselja i ostavio je na cesti…“

„Samu?!” užasnuto je upitala Tatjana.

„Još gore, bila je trudna“, podsjetio je Kostja.

„Trudna? Od koga?“ upita Ruslan.

Stas je uz smiješak rekao Ruslanu:

„Jesi li čuo za bezgrešno začeće?“

„Ti u to vjeruješ?“

„To nije samo mit“, Nikolaj Andrejevič umiješao se u njihov dijalog, očito zato što je Sensei šutio tijekom njihove „rasprave“. „Bar danas je znanost teoretski došla do tvrdnje da se pri određenom izvanjskom utjecaju žensko jajašce može unutarmaternično podijeliti i formirati normalan fetus.“

„Pri određenom izvanjskom utjecaju?“ upita Ženja sa smiješkom i odjednom potvrdi s oduševljenjem: „Naravno da može pod određenim izvanjskim utjecajem. Tko se s time ne bi složio!“

Dok su stariji dečki pokušavali sakriti svoje osmijehe, Nikolaj Andrejevič mu je prigovorio:

„Ne mislim na to. Obavljena su određena medicinska i biološka ispitivanja na životinjama po tom pitanju. Kad bi žene bile izložene radioaktivnim zrakama, došlo bi do podjele jajašca i stvaranja samog fetusa. Dakle, to neizravno dokazuje mogućnost trudnoće u djevičinom tijelu. A ako uzmemo u obzir činjenicu da je bilo mnogo jezera s izvorima radona na tim mjestima u Palestini, onda..."

„Radija?! O, moj Bože!" Ženja se prekrstio.

„Ne radija, nego radona", ispravio ga je Nikolaj Andrejevič. „To je radioaktivni kemijski element koji pripada plemenitim plinovima. Dok radij pripada alkalnim metalima. Jesi li učio kemiju u školi, mladiću?"

„On uopće ne zna za tu riječ", odgovorio je Stas umjesto njega, češkao se po glavi i šaljivo gledao u Ženjku.

„Kako ne znam? Znam!" prijatelj mu je prigovorio. „Čak se i danas sjećam prvog zakona laboratorijskih ispitivanja."

„Kakav zakon?"

„Ne znaš za to? Vruća retorta izgleda isto kao hladna."

Naše se društvo opalilo smijati, a Viktor izgovori veselo:

„Da, to se ne može zaboraviti."

Vidjevši Senseja kako ispija čaj i mirno promatra šale momaka, Nikolaj Andrejevič je požurio nastaviti prekinuti razgovor.

„Iako se, koliko znam, do danas svađaju oko tog bezgrešnog začeća Marije. I daju različite verzije, od znanstvenih pretpostavki o mogućnostima partenogeneze i hipoteza u vezi s tim, do ljudskih stanovišta po kojima je Marija zatrudnila od odbjegloga rimskog vojnika zvanog Pantera." I mirnijim tonom, kao da sumnja, rekao je: „Iako bi Pantera ili Pandera mogla biti samo izmijenjena grčka riječ 'parthenos', koja znači 'djevica'..."

„Ali stvarno, s kim je zapravo Marija začela?“ upita Ruslan sa širokim osmijehom.

Svi su s neskrivenom radoznalošću gledali u Senseja. Međutim, na njegovu licu nije bilo ni traga osmijeha. Njegov pogled je bio pun tuge ili krivice.

„Eh, ljudi, ljudi“, rekao je ogorčeno. „Je li to zaista toliko važno?! Je li proces začeća Isusa važniji nego tko je On bio? Važnije od Njegova Učenja? Jer On je stvorenje Božje, on je Sin Božji. Je li smisao u tom tijelu u kojem je došao? Puno je važnije tko je bio u tom tijelu i Istina koju je donio na ovaj svijet.“

Ove riječi, izgovorene s takvom unutarnjom boli, natjerale su dečke na šutnju i zadržavanje daha. Uzbuđeni pogledi brzo su nestali u pokušaju sakrivanja sramote od Sensejevog pogleda koji je probijao nutrinu srca. Čak i ja, koja nisam sudjelovala u toj raspravi, osjećala sam se nelagodno iznutra, određenu krivicu zbog mojih prijatelja, za sebe i za cijelo čovječanstvo, za nas ljude, koji naizgled težimo Svjetlosti, ali Životinja je u nama prejaka. Kako kažu, težiti – još uvijek ne znači biti.

U ovoj užasnoj opterećujućoj tišini Sensei je iznenada izgovorio:

„Samo onaj tko ne može prigrliti veliko, trati svoj dar na sitnice.“

Kad je to rekao, Sensei je ponovno utihnuo. Pogled je pomaknuo u stranu i snažno uzdahnuo. Ubrzo je nastavio svoju priču ravnomjernim i smirenim glasom, kao da nije bilo ove digresije.

„Marija je rodila Isusa nedaleko od grada Tiberijade. A prvi koji su došli zbog porođajnog plača bili su pastiri koji su nedaleko čuvali stado ovaca. Zahvaljujući njihovoj pravovremenoj pomoći Marija je preživjela s djetetom. Dijete je nazvala grčkim imenom Isus, što je značilo 'spašen', a ne 'spasitelj', kako se ovo ime tumačilo puno kasnije.“

„Znači li to da se Isus nije rodio u Betlehemu?“ upita Nikolaj Andrejevič s tonom zaprepaštenja.

„Ne. Legende da se Isus rodio u Betlehemu počele su nicati kad su Isusovo Učenje počeli preobražavati u religiju. A budući da su u to upetljani Židovi iz najviših svećeničkih redova, tekst je prilagođen na odgovarajući način. Prema njihovim drevnim spisima, Mesija je morao poteći iz obitelji kralja Davida. A Betlehem se smatrao 'gradom Davidovim'. I sve religijske priče o Isusu napisane su uz prilagođavanje ovom židovskom proročanstvu.“

„Eto ti!“

„Općenito, religija prikazuje priču o Isusu na način da su navodno mnogi ljudi još prije Isusova rođenja znali tko je On. Međutim, zapravo se u Njegovoj zemaljskoj sudbini sve događalo kao u životu Sina Čovječjeg. Dosta stvari u Isusovu životu dogodilo se, kako bi ljudi rekli, slučajno. Ali ako se detaljno pogleda, jesu li to zaista bile slučajnosti? Jer Božja djela su za ljude tajna. Pomoć koju On pruža je nevidljiva na prvi pogled.

Prema mišljenju ljudi koji uglavnom ne shvaćaju baš duboko uzročnu povezanost pojava i istinskih okidača različitih događaja, mnoge stvari se događaju slučajno. Slučajno skreneš u drugu ulicu, sretneš prijatelja kojeg dugo nisi vidio, ali koga tog časa trebaš. Slučajno se zatekneš u drugom gradu i tamo pronađeš svoju sudbinu. Slučajno si pomogao čovjeku, a mnogo godina nakon toga on se slučajno u pravom trenutku našao u tvojoj blizini i spasio ti život.

Isto je bilo i s Isusovom sudbinom. Nekoliko dana nakon rođenja djeteta Marija je ojačala zahvaljujući brizi pastira koji su je slučajno spasili, i vratila se nazad u Tiberijadu, sad već s djetetom. Dok je prosjačila, ponovno 'slučajno'“, Sensei je naglasio posljednju riječ, „prišao joj je stariji Grk Ambrosius. Dao joj je milostinju, pitao je za njezin život i odvelo Mariju s djetetom u Egipat, gdje je Isus kasnije dobio vrlo dobro obrazovanje od ovoga nesvakidašnjeg čovjeka, a živio je s majkom u kući.“

„Nesvakidašnjeg?” Stas se odmah uhvatio za riječ. „Što to znači?“

„Bio je to sam Mežanin, čovjek koji ima izravni pristup Šambali.“

„Pazi sad to! Taj se sastanak naziva 'slučajnim'? U to nikad neću povjerovati!“ sa osmijehom je izjavio Ženja.

„Pa, nisu se samo Arkoni pripremali za Isusov dolazak u ljudski svijet“, odgovorio mu je Sensei na isti način.

„Ambrosius? To je čudno ime. Nikad nisam čuo nešto takvo“, izgovorio je Slava tiho se obraćajući Kostji.

„U prijevodu s grčkog, 'ambrosius' znači 'besmrtan'“, primijeti usput Sensei i nastavi svoju priču, „Do svoje dvanaeste godine, kad je Issa prvi put shvatio svoju Suštinu i tko je on u stvari, već je savladao ne samo određene duhovne prakse, nego je imao prilično dobre osnove znanja o filozofiji, gramatici, istinskoj povijesti i nekim drugim egzaktnim znanostima. Pričao je nekoliko jezika i imao jedinstvene medicinske vještine, gdje se Njegov izvanredni dar iscjeljivanja kombinirao sa znanjem o tisućama godina medicinske prakse drevnog Egipta. I kao što sam već rekao, s dvanaest je znao tko je, zašto je ovdje i što je trebao učiniti…“

„Aha, sad je jasno zašto se tako marljivo kriju podaci o Kristovoj mladosti“, Nikolaj Andrejevič izgovorio je zamišljeno.

„Kad je Issa morao ići na Istok, vratio se sa svojom majkom u Palestinu. Na putu su upoznali dječaka iste dobi kao Isus, koji je u to vrijeme postao siroče. Njegovo ime bilo je Ivan. Bio je to isti onaj koji je kasnije u spisima nazvan Ivan Krstitelj. Marija i Isus uzeli su dječaka sa sobom. Isus i Ivan postali su prijatelji i bili poput braće. Gotovo dvije godine živjeli su zajedno u domovini njegove majke, Isus ga je podučavao dijeleći s njim i duhovno znanje. S četrnaest godina Isus je napustio svoju majku, za koju se Ivan ostao brinuti, i otišao na Istok zajedno s prolazećom karavanom.“

„U Tibet?“ upita Volođa koji je koncentrirano slušao Senseja.

„Ne, malo dalje, do planine Altaj.“

Volođa je zadivljeno pogledao Senseja s nečujnim pitanjem.

„Jednostavno je morao biti tamo.“

„Zašto?“

Sada je Sensei s neskrivenim iznenađenjem pogledao Volođu i očito je njegov pogled bio mnogo lucidniji od odgovora.

„A-a-a“, sjetio se Volođa iznenada i malo živnuo. „Kužim!“

Sensei se nije fokusirao na ovaj trenutak koji nas je zaintrigirao, već je nastavio pričati:

„Na povratku je posjetio Kinu, Indiju i druge istočne zemlje. Tako se Isus vratio u Palestinu kad mu je bilo već gotovo trideset godina. Ivan je do tada aktivno propovijedao. Imao je grupu svojih sljedbenika i prirodno da im je često govorio o Issi. Pa kad je došao s Istoka, mnogi ljudi iz Ivanove grupe su Ga slijedili. Jedan od prvih učenika koje je Isus uzeo k sebi bio je Andrija. Bio je to upravo Andrija Prvozvani o kome sam vam jednom pričao.“

„A Petar? Čini mi se da se Peter smatra prvim apostolom?“ Nikolaj Andrejevič se sjetio iznenada.

Sensei je otpio nekoliko gutljaja čaja i mirno izgovorio:

„Pa, to je prema crkvenoj legendi. U stvarnosti je bilo prilično daleko od toga. Štoviše, **Isus nikada nije Petra nazvao svojim učenikom i nikad ga nije nazvao glasnikom svoga Učenja, to jest apostolom, pogotovo prvim apostolom!“**

„Čekaj“, Nikolaj Andrejevič pokušao je shvatiti. „Kako to da je u novozavjetnoj priči Krist vidio Petra kako lovi ribu skupa s bratom Andrijom, pozvao ih da ga slijede kako bi ih učinio 'ribarima ljudi'?“

„Biblija je, a posebno Novi zavjet, napisana u cilju slave autoriteta Petra i Pavla na pozadini Isusovih djela. Ako pažljivo pročitaš knjige Novog zavjeta, uz četiri evanđelja koja poznaješ, shvatit ćeš da je sve postavljeno kako bi se uzvisili njihov status i dogme. Zašto? Jer oni koji su izgradili religiju temeljenu na Isusovom učenju imali su uglavnom cilj u dostizanju vlasti i bilo je isplativo uzvisiti ove osobnosti na Isusovoj pozadini. Ali njihove su dogme zarobljavale ljude u materijalno, a nisu ih činile duhovno slobodnima kao istinsko Isusovo Učenje.“

Sensei je zašutio, očito nam pružajući mogućnost 'usvojiti' što smo upravo čuli.

„Hm, za izjaviti nešto takvo trebaš ozbiljne argumente“, sa zanimanjem je rekao Nikolaj Andrejevič, jer je vjerojatno želio više čuti od Senseja.

„Puno je argumenata. Pogledaj samo povijest bez predrasuda, tko je bio Petar, tko Pavao. Analiziraj, usporedi i shvatit ćeš sam.“

„To je dobar prijedlog“, odgovorio je Nikolaj Andrejevič i s osmijehom dodao: „Ipak, prije nego što poharam knjižnice, želio bih čuti ovu priču od tebe.“

„Može, kako ne.“ Sensei slegnu ramenima. „Dobro, ako smo već dotakli ovu temu, ići ćemo korak po korak. Krenimo od Petra... U stvarnosti tog čovjeka nisu zvali Petar, nego Simon bar-Jonah, što je značilo Jonin sin Šimun. Nije nazvan Joninim sinom tek tako, iako je ovaj nadimak bio tipičan u to vrijeme. Stvar je u tome da je Andrija bio njegov polubrat, a ne rođeni brat...“

„To je doista istina“, tiho se složio Nikola Andrejevič. „Nekako nisam razmišljao o tome. Jer Andrija je tipično grčko ime...“

Dok je Nikolaj Andrejevič to izgovarao kao da govori sebi u brk, Sensei se nije udaljio od teme i nastavio je pričati svoju priču.

„...Šimun je bio Galilejac i potekao je iz naselja Betsaide. Prije susreta s Isusom je već bio oženjen čovjek, imao je dvoje djece i zarađivao novac ribolovom na Tiberijadskom jezeru.“

„Opet ovo jezero“, našalio se Ženja. „Sensei, ne spominješ ga prvi put. Reci mi, molim te, pošto sam neznalica, gdje se ono nalazi?“

„Naravno“, prijateljski je rekao Sensei. „Zamisli istočnu obala Sredozemnog mora, rijeku Jordan koja teče duž obale. Tiberijadsko jezero nalazi se u sjevernom dijelu Palestine, baš na toku rijeke Jordan. Usput, ovo veliko jezero u davnim vremenima se nazivalo Galilejskim morem, kao i Gennesaretskim jezerom, Tiberijadskim jezerom, Kinneretskim morem. Po svom obliku izgleda kao ostavljeni trag lijeve stope usmjeren prema sjeveru. Dakle, sada se gledajući u kartu nećeš izgubiti, Susanine“, rekao je

Sensei uz osmijeh i nastavio prekinutu priču: „Dakle, Šimun je prvi put čuo za Issu od svoga mlađeg polubrata Andrije dok je još bio član zajednice Ivanovih učenika. A kada je Andrija postao učenik samog Isusa, Šimun, koji je bio zaintrigiran Andrijinim pričama o čudima i ozdravljenjima koje je činio Isus, zamolio je Andriju da ga odvede k njemu, jer je želio vidjeti sva ta čuda vlastitim očima i, po mogućnosti, naučiti ih. Andrija je, naravno, ispunio njegov zahtjev. Ali... Šimun i Andrija bili su potpuno različiti ljudi. Andrija je bio dobar, iskren, velikodušan, plemenit. To jest, posjedovao je one ljudske kvalitete zbog kojih je postao Isusov učenik. Šimun je bio njegov potpuni antipod: krajnje egoističan, pohlepan, željan moći i kukavica."

„Da, takve se suprotnosti često pojavite u obitelji", slušajući Senseja Nikolaj Andrejevič je tiho napomenuo.

„Zamisli sada kako su informacije o Isusu bile doživljavane od svakoga od njih. Ako je Andrija bio iskreno uzbuđen dok je govorio o Issi, dirnut Njegovom velikom Dušom, Šimun se divio moći utjecaja koju je ovaj čovjek posjedovao, kad su se pred njim 'tresli' ljudi poput Andrije. Osjećaš li razliku u ljudskim željama i nastojanjima?"

„Dapače, suštinsku!" kimnuo je naš psihoterapeut.

„Ako se Andrija divio duhovnoj Suštini Isusa, njegovoj sposobnost liječenja duša i tijela, pomaganju ljudima, Šimun se bazirao na svojim egoističnim motivima, želio je naučiti ono što je Isus znao, zbog vlastite pohlepe i radi slave. Stoga, prvog dana kad je Šimun došao k Isusu, samo ga je pogledao, vidio kroz suštinu i želje ovog čovjeka te ga nazvao 'Kifa', što u prijevodu znači 'kamen'. Štoviše, to nije bio 'kamen' na kojem je u kasnije tumačenom značenju Isus obećao izgraditi svoju Crkvu. Nego je 'kamen' značio Šimunovu suštinu. Kao što danas postoji izreka 'kameno srce', nekad je postojao izraz 'kamen za pazuhom'. U to se vrijeme 'kamen' smatrao oruđem prijezira i osude ljudi jer je kamenovanje bio raširen oblik smrtne kazne. Tako je Isus vidio Šimuna, koji je procjenjivao Isusa s položaja svoje Životinjske prirode, kao kamen ljudskog prijezira i osude. Stoga, kako je bio čitač ljudskih srca, nazvao ga je 'Kifa' i tako ga zvao od prvog do zadnjeg susreta."

Stas, koji je s velikim zanimanjem slušao Senseja, upita:

„Je li ga onda Isus otjerao?“

„Ne“, Sensei prijateljski reče, „Ne, naravno. Bio je to Issa! Njega su slijedili, osim njegovih pravih učenika, različiti ljudi. Neki od njih samo da bi slušali utješne dobrohotne Isusove riječi. Ostali su, poput Šimuna, željeli potajno naučiti raditi čuda. Bilo je čak i onih koji su se namjerno pridružili grupi sljedbenika po zapovijedi vlastodržaca kako bi pratili svaki Isusov pokret i radnju.“

„Jesu li vlastodršci bili zainteresirani za Isusovo Učenje?“ ironično je upitao Viktor.

„Bili su zainteresirani i za Učenje i za Issinu osobnost, posebno nakon javnih izjava koje je davao Ivan Krstitelj.“

„Je li Isus bio svjestan tih ljudi u svojoj okolini?“

„Naravno. Bio je to Issa!“

„Znao je i šutio?!“ upita Kostja s iskrenim iznenađenjem.

Sensei je pogledao momka pun suosjećanja i empatije te rekao:

„U redu, društvo, nemojmo brzati s događajima i krenimo redom. Tako ćete bolje razumjeti suštinu Issinih djela koja su kasnije globalno utjecala na povijest cijelog čovječanstva. Dakle, čak i kad je Kifa uspijevao biti prisutan razgovorima Isusa lice u lice zajedno s njegovim istinskim učenicima, pokušavao je razumjeti logikom i umom ono što su drugi shvaćali dušom, jer Kifine želje temeljile su se na materijalnim motivima i težnjama. Stoga je Kifa slabo shvaćao Isusovo učenje, ali njegovu samopoštovanju je laskalo biti u blizini Osobnosti koja je zaslužila takvu slavu i poštovanje među ljudima. Žudio je da od Isusa nauči sve što bi mu moglo donijeti slavu i novac u budućnosti.“

Zaokupljen mislima, Nikolaj Andrejevič upita zbunjeno:

„Ali zašto kažeš 'istinski Isusovi učenici'? Tko su oni bili? Onih dvanaest osoba navedenih u evanđeljima?“

„Zato i kažem da nisu svi koji su kasnije pripisani njegovim učenicima to uistinu i bili u trenutku osnivanja patrijarhalne religije. I muškarci i žene pripadali su skupini istinskih Isusovih učenika. Bila je to neobična skupina s ozračjem slobode i jednakih prava. Bila je to grupa stvorena po uzoru na unutarnji krug Imhotepa. Štoviše, upravo je ženu - Mariju Magdalenu, prvu među Isusovim učenicima On nazvao nasljednikom svoga Učenja, svojim Glasnikom, na grčkom to zvuči kao *apostolos*.“

„Želiš reći da je Marija Magdalena bila prvi apostol?!“ pitao je Nikolaj Andrejevič, očigledno šokiran ovom informacijom. „A ja sam mislio...“

„Nisi to ti mislio“, mirno je izgovorio Sensei, ali baš kao da time pokušava reći više nego što je izgovorio naglas. „Bio si prisiljen tako razmišljati. Dobio si informaciju na gotovo, kao obrazac, i prihvatio si je bez ikakvih sumnji ili pokušaja analize srži događanja. Ali kada bi samo uklonio povez s očiju, vidio bi događaje s drugog stajališta, vidio bi čitavu sliku.“

„Možda si u pravu“ složio se Nikolaj Andrejevič.

Svi su neko vrijeme šutjeli. Da bi udovoljila vlastitoj znatiželji, Tatjana je užurbano pitala:

„Kako je Isus upoznao Mariju Magdalenu?“

„Kad se Isus vratio s Istoka, često je posjećivao različite gradove na obali Tiberijadskog jezera, uključujući Migdal El, gdje je Marija živjela. Ovaj drevni grad bio je smješten između Kafarnauma, kojeg je Isus često posjećivao, i Tiberijade. Usput, ostaci Migdal El-a preživjeli su do danas. Sada se tamo nalazi malo mjesto Medgedel. U Migdal Elu Isus je sreo Mariju koja je kasnije nazvana Magdalena. Kao što sam vam već rekao, ona nije bila nemoralna niti 'opsjednuta sa sedam demona' od kojih ju je kasnije izliječio Isus. Ako je netko patio od demona zavisti, laži, arogancije i licemjerja, bili su to oni koji su stvorili religiju i oklevetali Djevicu Mariju iz Migdal Ela. U stvarnosti ona je bila čista, lijepa, pametna, nesebična i milostiva. Iako je Marija potekla iz prilično bogate obitelji, dobrovoljno se odrekla svih privilegija i visokog položaja u društvu da bi bila s Isusom i pomagala mu.“

„Zašto su je zvali Magdalena?“ upita Kostja.

Nikolaj Andrejevič izrazio je opreznu pretpostavku:

„Možda su je tako zvali po imenu grada Migdal Ela, u kojem je živjela.“

„Nikako“, prigovorio je Sensei. „Sve je to bilo puno ozbiljnije. U Matejevom evanđelju (u 16. poglavlju, stih 13-26) postoji priča zasnovana na stvarnoj situaciji. Međutim, njen glavni lik nije Petar, nego Marija. Jednom je Isus pitao svoje učenike da kažu tko je On. Učenici su odgovorili da ga smatraju Učiteljem. A jedino je Marija shvatila da je u tom trenutku pitanje postavljeno od Njegove Suštine i odgovorila: „Ti si Isus, Sin Božji“. A onda joj je Isus rekao: „Blagoslovljena si, Marija, jer ovo ti nije otkrilo meso i krv, nego moj Otac na nebesima. I ja ti kažem da si Magdala moje crkve i vrata pakla neće je nadvladati“. I od toga dana Mariju su zvali Magdalena. Ne zbog toga što potječe iz grada Migdal Ela. Jednostavno, na aramejskom jeziku magdala je značilo 'kula'. Za ljude znanja 'Magdala Isusove crkve', 'Kule Šambale', 'Stupovi vjere' su slične riječi koje označavaju posebne ljude kojima je otkriveno i povjereno znanje o Šambali. Ti ljudi su se zvali na različite načine u različitim vremenima i jezicima, ali suština je ostala ista. Na primjer, drevni Slaveni su ih imenovali 'Veže', što je značilo 'Stupovi Znanja' ili isto što i 'Kule Šambale'. Nije se slučajno do danas riječ 'Veža' sačuvala u svom značenju kod različitih naroda za različite pojmove kao što su 'kula', 'znalac', 'upućen'.

„Što se tiče Marije Magdalene, ona je bila ta bliska učenica kojoj je Isus povjerio ne samo tajno znanje, nego i nešto što ljudi danas nazivaju Gralom, što je u stvari prilagođena formula Prvotnog Zvuka. To su upravo 'ključevi Kraljevstva Nebeskog', o kojima je Isus rekao: 'Tebi ću dati ključeve Kraljevstva Nebeskog; što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima, i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima'.“

* * *

„Znači li to da je Kristova Veža u evanđeljima zamijenjena Petrom?“ sumorno je upitao Volođa.

Sensei slegnu ramenima i blago izgovori s tužnom notom:

„To su samo ljudska djela...“

Jedva je Sensei završio ovu frazu, a dečki su navalili s pitanjima.

„Dobro, zašto su zamijenili Mariju Petrom, iz kojeg razloga?“

„Gdje je nestao Gral?“

„Je li istina da se Petar tri puta odrekao Krista?“

„Da je samo tri puta“, rekao je Sensei prijekorno, „Kifa je Kifa. Čak i u onoj noći kad su ljudi Poncija Pilata oživljavali Isusa, Kifa je mislio da je Issa bio mrtav i ponudio je Mariji Magdaleni novac za otkup njenih 'ključeva Kraljevstva Nebeskog', tajnu koju joj je Isus povjerio na Posljednjoj Večeri, kao i apostolstvo sa superiornošću među apostolima. Zato ga je Marija razotkrila kao čovjeka koji je 'ljudski posegnuo za Božanskim darom'.“

„Da, gorjelo mu je pod petama“, rekao je Ženja.

Andrej nije shvatio Sensejeve riječi:

„Ali posegnuo je ljudski. To valjda znači 'kao čovjek'.”

„Nikako“, prigovorio je Sensei. „Stvar je u tome što je Isus u svom Učenju razdvajao pojmove božanske i ljudske suštine, kao što mi razlikujemo Duhovnu i Životinjsku prirodu. Stoga su se i On i Njegovi učenici tako izražavali te koristili riječ 'ljudski' u značenju materijalnog.“

„Što znači apostolstvo?“ upita Jura. „Je li to bio nekakav dokument?“

„Ne“, odgovorio je Sensei. „Apostolstvo znači ujedinjenje s Duhom Svetim kroz polaganje ruku. Isus bi u pravilu, dok bi činio čuda iscjeljenja, položio ruke na glavu čovjeka. I čovjek bi stvarno bio izliječen. To nije bio nekakav ritual, u što su ga kasnije pretvorili. Jednostavno je na ovaj način Issa utjecao kroz čakre ruku na energetiku čovjeka svojom osobnom duhovnom silom. Usput, samo neki od Njegovih učenika među pravim apostolima mogli su na ovaj način liječiti druge ljude, budući da je njihova unutarnja vjera bila čista, a njihova duhovna snaga golema.

Kifa je u svojoj ljudskoj naivnosti odlučio otkupiti od Marije ovaj dar. Kao što su Issini učenici vjerovali da ne postoji ništa nemoguće za čovjeka s velikom vjerom, tako je Kifa vjerovao da ništa nije nemoguće za čovjeka s velikom svotom novca. Naravno da se vratio od Marije ne dobivši ono što je želio, i štoviše, ljut na nju. Prema njoj se hladno ophodio i prije nego što je bio ljubomoran na njenu superiornost u Isusovoj zajednici, ali sada ju je počeo mrziti.

Nakon ovog slučaja Isusovi su učenici i sljedbenici počeli koristiti izraz 'simonija', koji je označavao ljude koji žele kupiti apostolstvo novcem te zarad vlastite slave, moći i ugleda. Ovaj je izraz postao toliko popularan među ljudima da su mnogo kasnije, tijekom Srednjeg vijeka, ljudi 'simonijom' nazivali praksu kupovine i prodaje crkvenih položaja koja, usput, postoji u skrivenom obliku do danas. U srednjem vijeku, dok je religija imala veliku političku snagu zasnovanu na Isusovom učenju, 'simonija' je postala gotovo glavni izvor prihoda papa i kraljeva.“

„'Izvor prihoda'?!“ podrugljivo je upitao Volođa.

„Da. Tijekom epohe papinstva postojao je tzv. 'novčić Svetog Petra', svojevrsni namet za 'Svetu Stolicu'. Došlo je čak do takva apsurda da je u XII. st. papinstvo izumilo i uvelo poseban patent - indulgenciju (potječe od latinske riječi *indulgentia*, što znači 'milost'), prema kojoj bi za određenu svotu novca uplaćenu u papinu riznicu čovjek dobio potvrdu o oprostu određenog grijeha ili čak dozvolu za počinjenje bilo kojeg zločina ili grijeha.“

„U stvari, to je bila otvorena trgovina prijestupima kroz 'Svetu Stolicu', zaključio je Nikolaj Andrejevič.

„Točno. Pritom je u srednjem vijeku tzv. 'taksa' postojala za sve, od raznih vrsta ubojstava, do incesta, 'grešnog suživota' itd.“

„Pitam se kako su to službeno registrirali“, u šali je rekao Viktor, naš pravni specijalist. „Jesu li to otvoreno napisali?“

„Pisalo je: 'Ako neko ubije oca, majku, brata, sestru, suprugu ili bilo kojeg rođaka, od grijeha i zločina bit se očišćen ako plati 6 groša'. Incest košta 4 turske livre, sodomija i zoofilija koštaju 36 turskih livri' itd.”

„Dakle, papina indulgencija pogodovala je prijestupima?“ reče Viktor s velikim iznenađenjem.

Sensei je nadopunio svoj odgovor.

„Štoviše, ova je praksa trajala stoljećima, a temeljila se na izmišljenoj pretpostavci da Katolička Crkva posjeduje određenu zalihu dobrih djela koja su počinili Isus, Djevica Marija, apostoli, sveci. A ta dobra djela mogu pokriti grijehe ljudi. Trgovina indulgencijom bijaše masovna. Pokazalo se da su većina 'nevinih' bili bogati, dok su siromasi, koji nisu platili 'novčić Svetog Petra' bili...”

„...krivi bez krivnje“, Viktor je završio frazu.

„Točno“, kimnuo je Sensei.

Nakon ove izjave naša je grupa zazujala poput košnice.

„Eto ti ga na!“

„Pazi ti taj 'sveti novčić'!“

„Taj je Petar stvarno bio sin... Jone“, rekao je Ženja u šali.

„Šta se tu može“, rekao je Sensei umorno, ali s osmijehom. „Ljudska djela određuju posljedice.“ I uskoro je nastavio svoju priču. „Nakon Isusova odlaska, Kifa se izgubio u vrevi života. U međuvremenu je Isusovo Učenje duhovno probudilo mnoge ljude, dio njih nije samo otkrio Boga za sebe, nego su se oslobađali strahova od preživljavanja, stekli duševni mir i slobodu. Ti ljudi, pravi sljedbenici Isusova Učenja, postali su opasni za vlastodršce jer se nisu bojali i nisu priznavali nikakvu vlast nad sobom, ni biskupa, ni svećenika, ni prokuratora. Znali su da je samo Bog iznad njih, znali su da je život privremen i da je on darovan za duhovni rast, kako bi se nadišla moć materijalnog i prešlo u posve drugi svijet, svijet vječnosti, svijet Božji.

Ali postojala je i druga kategorija ljudi, takvih kao Kifa, koji unatoč činjenici da su slijedili Isusa, razumjeli su Njegove riječi na svoj način, propuštajući ih kroz prizmu svoje Životinjske prirode. Iako je Kifa bio u blizini Isusa dosta dugo, nije naučio ništa što bi smatrao bitnim za sebe, konkretno - čuda koja je radio Isus.

Ponovno se vraćam na ribolov, što znači zaraditi svoj kruh teškim radom! Bio je nepismen, nije znao čitati ni pisati Ali je želio lijepo živjeti, barem biti štovan i cijenjen poput Isusa. Isprva je pokušavao nekako preživjeti iskorištavajući slavu Isusa i činjenicu da je u određeno vrijeme bio blizu Njega. Ali kad su sljedbenike Isusova Učenja počeli progoniti, Kifa je odmah prebjegao u židovsku zajednicu, svom prijatelju i židovskom svećeniku Jakovu, upravo Josipovu sinu koji je danas pripisan Isusovoj 'braći'. Kasnije, kad su progoni postali manje žestoki, skupa su osnovali zajednicu sa svojim pravilima, usvajajući doktrine iz judaizma i iz Isusovog učenja, uz vlastitu interpretaciju...“

Nakon toga Sensei nam je otkrio neke podatke koji su nas se jako dojmili.

* * *

„Općenito bih trebao spomenuti da se u prvom stoljeću u Palestini dogodila istinska duhovna eksplozija, što je rezultiralo osnivanjem različitih zajednica, škola, pokreta, pravaca. Naravno, bilo je mnogo ljudi koji su to koristili za vlastitu pohlepu i profit. Jakov i Kifa pripadali su upravo toj kategoriji ljudi. Oni bi i dalje bili 'pastori' svoje male vjerske zajednice, zarađivali na tome te živjeli tiho i spokojno, samo da se Arkoni nisu umiješali u njihove sudbine sa svojim planovima i igrama visoke politike.“

„Arkoni?“ Ženja se iznenadio. „Šta sad oni opet oće?“

„Već sam vam rekao da pojava, a pogotovo aktivnosti duhovno jakih osobnosti među ljudima uzrokuje značajno slabljenje snage Arkona. Za Arkone je to prijetnja, prije svega za njihovu arimansku ideologiju koju nameću narodima. Ali sada je sam Isus, glavom i bradom, došao na svijet! Arkoni su reagirali od samog početka Isusovog pojavljivanja među ljudima jer su se sjetili poraza u priči o Imhotepu. Gotovo od prvih Isusovih propovijedi ljudi Arkona su špijunirali skupinu Njegovih sljedbenika. Sanhedrini u Jeruzalemu bili su pod izravnim utjecajem 'Slobodnih zidara'...“

„Sanhedrini?“ upita Stas. „Što je to?“

„To je bio najviši kolektivni autoritet u Judeji, sa sudskom i političkom funkcijom. Sjednice su održavali u Jeruzalemskom hramu, pod predsjedanjem prvosvećenika. Predstavnici svjetovne aristokracije također su bili njihovi članovi, zajedno sa svećenicima (bivši prvosvećenici, poglavari svećeničkih obitelji, patrijarsi, farizeji). Još prije Isusova rođenja Arkoni su unaprijedili svog čovjeka, masona zvanog Hilel, na položaj poglavara sanhedrina. Potekao je iz više klase. Rođen je oko 75. god. pr.Kr. u Babilonu, u plemenitaškoj bogatoj obitelji koja je svoje porijeklo pripisivala izravno obitelji kralja Davida. Babilon je, kao što sam već spomenuo, nekada bio jedno od svjetskih središta Arkona, gdje su pripremali svoj svećenički klan 'Slobodnih zidara'. Doduše, kasnije, dok su se prilagođavali dominaciji drugih vodećih kultura, a da bi sakrili svoje pravo podrijetlo, Arkoni su preimenovali 'Slobodne zidare' i nazvali ih 'pontifexima'.“

„Kako?!“ izgovorio je Nikolaj Andrejevič začuđeno. „Pontifexi?! Da nisi nešto pobrkao?“

„Ne, na tvoju žalost“, nasmiješio se Sensei promatrajući njegovu reakciju.

„Ali, koliko je meni poznato, pontifikat označava vrijeme dok rimski papa drži ovu poziciju. A sam Papa je označen kao Veliki Pontifex!“

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei. „Ali znaš li zašto je rimski papa postao nasljednik ove titule? I koga su u drevnom Rimu nazivali pontifexom? I odakle ovaj naslov uopće potječe?“

„Ne“, Nikolaj Andrejevič odmahne glavom.

„Glavnoga rimskog biskupa počeli su nazivati Velikim Pontifexom nakon ukidanja svećeništva, gdje je ovaj naslov pripadao prvosvećeniku (a kasnije i carevima). Sama riječ 'pontifikat' odnosi se na latinsku riječ *pontifices*, koja znači 'graditelji mostova', a u doslovnom prijevodu 'oni koji rade mostove'. Povjesničari i dalje razbijaju glavu pitanjem: zašto su visoko rangirani svećenici, koji su vedrili i oblačili, sami sebe nazivali 'graditeljima mostova'? Odgovor na ovo pitanje tražili su ne samo naši suvremenici, već i drevni istraživači, na primjer Dionizije,

Plutarh, Livije i mnogi drugi. Ali sve je jako jednostavno. Kako kažu, ako želite nešto dobro sakriti, stavite to na vidljivo mjesto!

U stara vremena mostovi su građeni od kamena. Isprva su od kamena bili samo stupovi mostova, kasnije su i drveni dijelovi također zamijenjeni kamenim. Mostovi s kamenim stupovima bili su građeni i u Babilonu... Čak i danas postoje zapisi koji kažu da je sličan most izgrađen preko rijeke Eufrat u doba kralja Nabukodonozora II (605.–562. pr.Kr.). Takvi mostovi su izgrađeni preko rijeke Nil u Egiptu 2650. prije Krista. Građeni su prema još drevnijim nacrtima. A sada pogodite tko ih je gradio u to vrijeme. Jer gradnja mostova još uvijek nije jednostavna. Ne možete vi to bez inženjerskih proračuna, poznavanja geometrije, matematike, fizike, jer morate znati opterećenje, uzeti u obzir optimalnu brzinu kruženja vode, izračunati točnu masu mosta, tako da ne može podnijeti samo maksimalno moguće opterećenje, nego i jak vjetar, struje itd. Općenito, treba napraviti puno izračuna prije početka izgradnje mosta, posebice preko velikih rijeka. Pa tko se bavio tako složenim znanstvenim proračunima, izgradnjom mostova u drevnom Egiptu? 'Duhovno slobodni zidari' Imhotepa, čija je organizacija, kao što znate, svojevremeno preimenovana u 'Slobodne zidare'.

Arkoni su figurativno nazvali svoje svećenike, 'Slobodne zidare' Arimana, 'pontifexima'. Jer to su bili ljudi koji su za njih gradili mostove koje Arkoni koriste za stjecanje moći. Kada je to bilo nužno, 'pontifexi' su selili u različite zemlje i gradove u kojima su Arkoni trebali 'stupove' to jest mjesta koncentracije svoje religijske i političke moći. Uzmimo povijesni primjer drevnog grada Pergama. To je bio obični grad sagrađen u XII. stoljeću pr.Kr. u Maloj Aziji. Nakon što su se babilonski svećenici preselili tamo i ovaj grad preobrazili u glavni i značajni starosvjetski kulturni centar arhitekture, matematike, medicine i drugih znanosti, naslov pergamskog vladara pretvorio se u 'Pontifex Maximus' i značio je 'Najveći graditelj mostova'. Zbog njihove su aktivnosti 'pontifexi' osnovali cijelo Pergamsko kraljevstvo (u III.-II. stoljeću pr.Kr.), koje se već 133. pr.Kr. ne samo pridružilo Rimskom Carstvu, nego ojačalo snagu ove svjetske države u ekspanziji - samo još jedna kreacija diktature Arkona.

Glavni 'stup' u izgradnji ovog 'mosta' za Arkone su u samom Rimu podigli pontifexi. A prvi 'kamen' za to je položen još 715. g.pr.Kr., kad je nakon smrti kralja Romula njegovo mjesto zauzeo Numa Pompilije, sin pontifexa. Upravo je on, došavši na vlast, osnovao i službeno uveo kolegij svećenika s pontifeximа na najvišim svećeničkim položajima, a koji su sebe počeli nazivati Velikim Pontifeximа. Osim toga je Numa Pompilije osnovao religijske kultove, obrtničke cehove, uveo novi kalendar i izradio zakone koji su trebali biti vidljivi za društvo.

Tako se Rim zahvaljujući pontifeximа počeo mijenjati, iz običnog grada u čitavu državu. U starom Rimu su članovi svećeničkog kolegija, pontifexi, već imali značajnu religijsku i političku snagu. Zato što oni nisu samo nadzirali religijske obrede, nego i, u skladu sa svojim ciljevima i namjerama, držali tzv. Velike anale (annales maximi - kronološki zapisi), to jest prepravljali su povijesti na svoj način, a i sastavljali sudska pravila. Imajte na umu da su iste funkcije u određeno vrijeme obavljali upravo sanhedrini u Judeji, svećenički kolegij u Babilonu, pontifexi u Pergamu. I mogu još dugo nabrajati sve njihove 'stupove'.

Mnogo kasnije, kada je moć pontifexa u starom Rimu narasla toliko da su počeli upravljati carevima kao pijunima, ljudi Arkona povukli su se u sjenu tajne moći i naslov Velikog Pontifexa (koji je u to vrijeme postao javan) povjeravali svojim marionetama: prvo carevima, a kasnije papama.“

„Stvarno si me zapanjio ovim informacijama!“ rekao je Nikolaj Andrejevič sa zaprepaštenjem.

„To još nije najzanimljivije.“

„Da?!“

„Pontifexi su utemeljili Rimsko Carstvo kao svjetski bič koji su Arkoni koristili dugo vremena da bi usadili poslušnost drugim državama drevnog svijeta. Ideologija i sustav vrijednosti rimskih građana bio je usmjeren (ne bez pomoći pontifexa!) prema domoljublju. Ali kakvu domoljublju? Domoljublje u predodžbi posebne božje izabranosti rimskog naroda, s Rimom kao najvećom vrijednosti za građane, sudbonosnog značenja pobjeda Rima u beskrajnim osvajačkim ratovima koje u stvari organiziraju Arkoni;

kao dužnost svakog građanina da služi ovomu velikom Carstvu kako god može, s interesima države ispred i iznad osobnih.“

„To je poznata ideologija“, rekao je Nikolaj Andrejevič zamišljeno.

Ženja se nacerio i rekao:

„Kažeš 'posebna božja izabranost'. Poznajem jedan takav narod...“

„Čekaj, pa i Hitler se na to pozivao!“ Viktor uskliknu uzbuđen zbog svoje pretpostavke.

„Hitler je odavno mrtav“, rekao je Volođa tihim glasom. „Pogledaj današnje SAD s njihovom agresivnom vanjskom politikom i propagandom naopakog domoljublja za svoje građane.“

Sensei je slušao primjedbe starijih momaka s odobravanjem.

„Vidim da počinjete razumijevati barem nešto... Ali to nije najzanimljivije. Najsmješnije je da suvremeni svijet živi po sustavu zakona rimskog prava, prava kojeg su uveli baš pontifexi!“

„Nemoj reć!“ namignuvši je rekao Stas, pomalo šokiran ovim informacijama.

„Pravi put ka svijetloj budućnosti“, Nikolaj Andrejevič reče s velikim iznenađenjem.

„I još smo sumnjali da ovaj svijet pripada Arimanu?!” izjavio je Viktor razmjenjujući poglede s Volođom.

„Usput, što se tiče Arimana“, rekao je Sensei. „Prvi Veliki Pontifex koji je u početku osnovao ovaj svjetski institut svećenika bio je Ariman. Kada su od neprimjetnog sela njegovi 'graditelji' podigli jedno od najpoznatijih središnjih 'stupova' pod imenom Babilon, koji je postao još jedno mjesto koncentracije religijske i političke moći drevnog svijeta, Ariman je ovo mjesto pretvorio u prijestolnicu svjetskoga svećenstva. Zajedno sa svojim odanim slugama Arkoni su uzgojili mnoge svećenike-pontifexe koji su kasnije korišteni u Asiriji, Perziji, Tiru, Sidonu, Elamu, Midiji, Siriji,

Egiptu, Etiopiji, Libiji, zemljama Male Azije i na drugim mjestima. Štoviše, nisu samo gradili nove 'stupove' za Arkone i vjerno slušali sve njihove naredbe, već su koristili svoj položaj 'svećenika' hineći da su posrednici između bogova i ljudi te uspješno otkrivali i prenosili u Babilon, naročito u Esagilu, sve tajne ovih zemalja i njihovih vladara. Zahvaljujući tome, Arkoni su držali ruku na pulsu drevnog svijeta i kontrolirali njegove političke i religijske poluge."

Slušajući pažljivo Senseja Volođa upita:

„Nisam baš razumio, kamo su slali podatke? U Esa..."

„Esagila, jednom sam već spomenuo ovaj grad. Za Arimana, kao Velikog Pontifexa, Arkoni su nekoć izgradili cijeli grad-hram u središtu Babilona, a od 'izvanjskog svijeta' bio je odvojen visokim bedemom. Zvao se Esagila. Usput, tamo je bio i zigurat Etemenanki, zajedno s mnogim drugim hramovima."

„Zigurat? Što je to?" upita Kostja.

„Zigurat je složena hramska građevina koja je sagrađena kao krnja stepenasta piramida, s tri ili sa sedam razina tornjeva. Tako su u Esagili Arkoni osnovali religijsko središte ne samo Babilonije, već i gotovo svih susjednih zemalja drevnog svijeta, naravno, s političkim polugama kontrole."

„Hm, grad u gradu", zamislio se Nikolaj Andrejevič na trenutak. „Religijski centar svijeta s političkim polugama kontrole. Kao današnji Vatikan u Rimu..." Zapeo je na posljednjoj rečenici, a oči su mu zasvijetlile kao da se nečega prisjećao. „To znači da je shema..."

Sensei mu nije dopustio da završi i izusti s osmijehom:

„A šta si mislio..."

Nakon tih riječi Nikolaj Andrejevič izgovorio je još rezerviranije, ali s ništa manje nadahnuća:

„Šta se sve radi u ovom bijelom svijetu!"

Sensei nije obratio pažnju na to, nego je nastavio govoriti:

„Zanimljivo je da su ljudi Arimana zvali Nemrod. U židovskoj verziji zvučalo je kao Nimrod, što znači 'buniti se', 'protiviti se', a u biblijskim starozavjetnim mitovima spominje se kao opća imenica, uključujući i one povezane s Babilonskom kulom. U legendama koje su preživjele do naših dana Nimrod se naziva 'snažnim lovcem', prvim lovcem i prvim koji pokreće ratove s drugim narodima.“

„Lovac? Ova je definicija vrlo precizna“, primijetio je Viktor. „Ako uzmemo u obzir kako je lako ulovio našu Životinjsku prirodu jučer.“

„U Knjizi postanka nalazi se legenda da je Nimrodu sreću u lovu donijela kožna odjeća koju je Bog sašio za pokrivanje Adama i Eve. Vidjevši ovu odjeću, životinje bi padale na koljena ispred Nimroda. I on bi ih lako ubio. A ljudi, kad su to vidjeli, proglasiše ga svojim kraljem.“

„Kakva legenda“, nacerio se Stas, „legenda nad legendama!”

„To znači da je kožna odjeća naše tijelo“, Viktor je počeo tumačiti na svoj način: „I Ariman koristi naše životinjske želje i namjere kako bi nas bacio preda se na koljena, da nas porobi materijalnim. Tako nas ubija. A mi podržavamo njegove ideje, borimo se cijelog života da zaradimo pravo biti prvi na redu za njegove mrvice, pa u stvari materijalno proglašavamo svojim kraljem?!“

„Koliko god to bilo žalosno, ta je legenda aktualna i sada“, Volođa se tužno nakesio.

„Ma kakva legenda!“ prestravljeno je rekao Viktor. „To je stvarnost naših dana!“

Svi su pogledali Senseja.

„Pa, svaka bajka samo je dijelom bajka, sve ostalo je istina“, odgovorio je ironično.

„Mda-a“, razvukao je Nikolaj Andrejevič. „Stvarno si nas zapanjio!“

„Jesam li?!“ nasmiješio se Sensei. „Ali to je tek početak priče. Sami ste je željeli čuti. Dakle, budite sada strpljivi“, rekao je u šali. „U nastavku ćete saznati do čega dovodi beskrajna znatiželja.“

Dečki su prasnuli u smijeh, a Viktor izgovorio optimistično:

„Ne, neću zamijeniti ovu radoznalost ni za kakvu kožnu odjeću!“

„Onda slušajte dalje... Vratimo se pripremi Arkona uoči dolaska na svijet snažne duhovne osobnosti kao što je Isus. Dakle, 'Slobodni zidari' su poslali Hilela iz Babilona u Jeruzalem i s vremenom se pobrinuli da ovaj zauzme počasno mjesto poglavara sanhedrina, svrgnuvši dinastiju Ben-Batar. Kasnije su Hilelovi (koji je umro 10. godine) potomci tijekom mnogih naraštaja bili židovski patrijarsi pod pokroviteljstvom Arkona... Kad je Isus započeo svoje aktivnosti na teritoriju Palestine, vlastodršci su ga odmah počeli motriti. Pogotovo zato što Isus nije samo propovijedao svoje Učenje, nego je i govorio istinu o ovom svijetu, uključujući one koji je sebe nazivaju 'posrednicima' između Boga i ljudi...“

„Da-da-da, rekao je nešto o farizejima, nazvao ih je licemjerima“, Stas se očito prisjetio teksta iz Novog zavjeta. „Usput, tko su farizeji?“

Ženja, koji je ushićeno slušao Senseja, pogledao je nezadovoljno Stasa kad je ovaj izrazio želju da iznese svoje mišljenje. Ali kad je Stas postavio svoje pitanje, njegov je prijatelj prasnuo u smijeh.

„Ma da, ti si mi neki poznavatelj povijesti! Čitao si, čitao, i ne znaš tko su... oni... Dobro, nije važno! Bolje da okreneš knjigu ili čitaš naopako.“

Stas se s dečkima nasmiješio:

„Htio sam 'dohvatiti' glavno, a ne se zaustavljati na tričarijama.“

„Tako je“, Ženja je zastenjao poput starca i namjestio se u ugodniji položaj. „Nisi pedalirao na vrijeme i onda svi trpimo zbog svoje kočnice. Voziš ko moja baba!“

„Ajde prestani!“ Stas je mahnuo rukom i smijao se zajedno s dečkima bez gorčine.

„Ali stvarno, tko su bili farizeji?“ upita Andrej Senseja.

„Objasnit ću sada“, rekao je. „Farizeji su u to vrijeme bili među utjecajnijim starožidovskim religioznim i političkim strankama, koja se natjecala s ne manje utjecajnom strankom saduceja. Samo što se stranka saduceja (za koju danas pretpostavljaju da se zove po Saddocu, utemeljitelju dinastije glavnih svećenika jeruzalemskih hramova) sastojala uglavnom od svećeničke aristokracije, koja se po svojoj ideologiji držala doslovnog tumačenja Mojsijevog zakona, to jest Tore, odbacivala koncept besmrtnosti duše, uskrsnuća, dakle općenito odbacivala eshatološke i misionarske ideje. Saducejima su pripadali utjecajni ljudi koji su zauzimali visoke položaje u državi i hramovima. Stoga su ih više zanimale politika i akumulacija kapitala...

Stranka farizeja (odnosi se na drevnu židovsku riječ 'perushim', što znači 'odvojeni') ujedinjavala je predstavnike srednje klase. Farizejska sekta, usput, pojavila se upravo nakon babilonskog zatočeništva Židova na gotovo sedamdeset godina, usvojivši mnoga obilježja lokalne religije. Stoga, u skladu sa svojom ideologijom, farizeji su tumačili Toru dopunjavajući njeno učenje tumačenjem legendi preuzetih iz religija istočnih naroda. Vjerovali su u besmrtnost duše, mada ovaj pojam nisu razdvajali od tijela. Naime, ideja o dolazećem uskrsnuću mrtvih u tijelu, koja je kasnije prešla na kršćanstvo, ozakonjena je u sustav judaizma zahvaljujući njihovim naporima.

Farizeji su kod svojih sljedbenika inzistirali na striktnom poštivanju smjernica religijskih učenja. Međutim, farizejska pobožnost bila je više kao predstava. Isus je te ljude nazivao ne samo licemjerima, već i glumcima, jer su svoja vjerska stajališta, zapravo usvojena iz Babilona, predstavljali kao svoja. Štoviše, farizeji su uznapredovali u idejama podučavanja da će budući Mesija biti militantni monarh koji će kazniti sve prijestupnike protiv Židova i uspostaviti 'Kraljevstvo Božje na Zemlji'. Nadalje, farizeji su se smatrali jedinim nasljednicima ovoga Kraljevstva.“

„Uspostavit će Kraljevstvo Božje na Zemlji.“ rekao je Viktor, „Čak i u 'vječnom tijelu', sudeći po njihovoj ideologiji. Zvuči kao nekakav arimanski trik.“

Volođa ga pogleda s ironičnim osmijehom i doda:

„Čuo si da su ti momci bili u babilonskom zatočeništvu i tamo puno toga usvojili.“

„Kako su mogli usvajati ako su bili robovi?“ Ruslan se zbunjeno usprotivio. „Bili su zarobljenici.“

Ženja se odmah našalio:

„Ne, Ruslane, za tebe je nezdravo previše istezati vijuge.“

Stas je odjednom reagirao humorom umjesto Ruslana:

„Znaš, revolucije se ponekad izokrenu.“

Sensei nije obraćao pažnju na šale momaka te je objasnio Ruslanu:

„Uglavnom su siromašni ljudi ovog naroda patili od ropstva i pritiska, dok bogati, pisari, svećenici, nisu čak ni tamo živjeli loše i prilagodili su se novim uvjetima. Čak i nakon što je Kir II. Veliki oslobodio Židove (kad je osvojio Babilon 539. pr.Kr.) i pustio ih u Palestinu, mnogi od njih nastavili su živjeti u Babilonu, dok su se mnogi od njih“, Sensei je ovu riječ naglasio, „obogatili preko trgovine i počeli se naseljavati po velikim gradovima toga vremena.“

„Tko su pisari?“ upita Kostja.

„Pisari su bili profesionalni pravnici, a u isto vrijeme prepisivači Svetoga pisma.“

„Opet pravnici, kao što su ih imali rimski pontifexi“, primijetio je Viktor.

„A šta si mislio, to je jedna te ista struktura. Pisari su bili suučesnici farizeja. Općenito, i saduceje i farizeje je kontrolirala jedna te ista osoba. Iako su običnim ljudima izgledali kao stranke koje se natječu s različitim pogledima, zapravo je sve bilo isto kao u stranačkoj politici drugih država, i nekadašnjim i današnjim.

Jedni druge psuju i u javnosti su neprijatelji, svaki od njih štiti svoje biračko tijelo...“

„Što je *biračko tijelo*?“ upita Jura.

„Odnosi se na latinsku riječ *elector*, koja znači 'birač'. Dakle, **političari se suprotstavljaju jedni drugima samo u javnosti, ali kad njihovi govori završe, svi skupa odu, grubo govoreći, u parnu kupelj. Jer to su najvećim dijelom igrice jednih te istih ljudi - Arkona. Njihove lutke samo proizvode predstavu raznih aktivnosti radi zaštite interesa ljudi. Međutim, u stvarnosti oni jednostavno za Arkone drže pod kontrolom mase ljudi s različitim pogledima. Kad ove sekte, stranke, pokreti izumru i diskreditiraju se po mišljenja društva, oni će uspostaviti nova, zagovarat će nova gledišta, ali težnje Arkona za apsolutnom vladavinom će ostati iste.**

Ista priča je bila i ovdje. Saduceji su bili glavni politički 'think tank'. Dok su farizeji imali zadatak kombinirati religioznost i državni sustav u nacionalni mentalitet kao jedinstvenu cjelinu i obuhvatiti što više biračkog tijela i ovaj zadatak su uspješno obavili. Isus je znao o njima mnogo više od običnih ljudi, zato nije sve te 'menadžere' bez razloga nazivao licemjerima. A ono što je stvarno izludjelo vladajuće je to što se Isus nije ničega bojao i učio je druge da se ne boje. Naravno, bili su uplašeni zbog ovog propovijedanja Slobode. Samo se prisjetite epizode kad je Isus došao u Jeruzalem i, ušavši u Jeruzalemski hram, iz njega izbacio mjenjače novca i trgovce oltarnih životinja.“

„Postoji li takva priča u Bibliji?“ upita Viktor sumnjičavo.

„Koliko god čudno bilo, održala se.“ I praveći stanku na neko vrijeme, kao da se nečega prisjeća, Sensei je kazao: „Postoje stihovi o stvarnim događajima onog vremena u Evanđelja po Mateju, u 21. poglavlju: Potom uđe Isus u hram Božji, **istjera van sve kupce i prodavce u hramu**, isprevrnu stolove mjenjačima i klupe trgovcima golubova. I reče im: 'Stoji pisano: Kuća moja neka se zove kuća molitve! A vi **načiniste od nje špilju razbojničku'.**“

Nikolaj Andrejevič kimnuo je glavom sa suosjećanjem i napomenuo:

„Ali u stvari se ništa nije promijenilo od tada. I danas postoje 'takse' za svaku uslugu u hramu.“

„Aha“, ponovio je Viktor. „A sami sebe nazivaju 'Svetim ocima'.“

Stas je ironično odgovorio:

„Možete li zamisliti da netko danas uđe u hram i istjera sve koji prodaju i kupuju?!“

„Tko bi ostao?“ upita ga Ženja, čak i ne primjećujući duboki smisao svog pitanja.

Neko vrijeme se cijela grupa smijala grohotom. Samo se Sensei tužno nasmiješio i nastavio:

„A sad zamislite šok ortodoksnih Židova koji su bili članovi sanhedrina i koji su kontrolirali religijsku i političku moć. Pojavio se netko koga su slijedili obični ljudi, tako da je Isus ustvari potkopavao autoritet i vlast nad ljudima tih 'menadžera', 'svetih', 'nedodirljivih' osoba, otkrivao suštinu onih koji se nazivaju 'posrednicima' između Boga i ljudi te dokazivao da su to samo isti smrtnici koji, umjesto da služe Bogu, nagađaju o Njegovu imenu i zapravo prisiljavaju ljude da im služe. Isus je ljude podučavao Istini, kako svaki čovjek može doći u Kraljevstvo Božje, bez tih 'posrednika'. Zato što je svaki čovjek hram Božji. Samo trebaš pogledati u sebe kako bi vidio božansku iskru. Stoga je Isus svojim propovijedanjem preplašio vladajuće Židove više nego Rimljani koji su okupirali njihove teritorije, jer se ta okupacija više odnosila na obične ljude koji su plaćali porez, nego na same bogataše koji su sačuvali svoje bogatstvo pod ovom vlašću. Svakako da su ortodoksni Židovi odlučili poduzeti odlučne mjere, sudili su Isusu u sanhedrinu, okrivljujući Ga za sve što su mogli: bio je opasan vođa, pozivao je na pobunu protiv Rima, pa čak i da potječe iz prezrene Galileje. Jedino što nisu mogli učiniti je ubiti ga odmah, zato što su Rimljani ograničili pravo sanhedrina na donošenje smrtne presude. Odluku su trebale donijeti rimske vlasti. Ali opet, tko je stajao iza odluka vlasti iz 'svjetske prijestolnice' koje se tiču ozbiljnih pitanja? Arkoni.

Jedino što Arkoni nisu mogli predvidjeti bio je zloglasni ljudski faktor, podcjenjivali su duhovni utjecaj Isse na ljudske duše. Nisu očekivali da će Poncije Pilat, baš rimski prokurator Judeje, Isusa braniti tako revno. Zato što se Pilat smatrao pohlepnim, okrutnim, moćnim čovjekom, koji je rijetko povlačio svoje odluke. Tijekom svoje službe okrutno je sasjekao u korijenu nerede u Judeji koja je bila pod njegovom kontrolom. Štoviše, susret s Isusom duboko je dotaknuo dušu čak i takvoga čovjeka, pa je stoga kasnije, kad su ljudi Arkona prisilili Pilata da proglasi Isusa krivim, Pilat ipak potajno spasio Isusa od njih radivši sve na svoju ruku. Iako je jasno shvaćao da mu vladajući neće nikad oprostiti.“

„Kako to misliš, 'radio je sve na svoju ruku'?“ upita Andrej.

„Pa, već sam vam pričao o tome. Prije svega, rimski zapovjednik Longin, koji je bio odan Pilatu, vješto je simulirao Isusovu 'smrt' pred svjetinom, zarivši mu koplje između petog i šestog rebra pod određenim kutom, ali zapravo nije ozlijedio nijedan životno važan organ. Isusovo tijelo bilo je samo u nesvjesnom stanju. Želio bih podsjetiti da su vojnici slomili potkoljenice druga dva osuđenika na raspeće, kao što je to obično činjeno tijekom ove vrste pogubljenja, tako da bi čovjek u agoniji umro od gušenja. Drugo, po nalogu istog Poncija Pilata, kao izuzetak od pravila, nakon što je proglasio Isusovu 'smrt' pred gomilom, njegovo tijelo skinuto je s križa i odneseno u pećinu, iako je bilo zabranjeno razapnute zakapati u pojedinačne grobnice ili dati njihova tijela rodbini za sprovod. Jednostavno su bacani u zajedničke grobove. Osim toga, svo vrijeme dok je Isusovo tijelo bilo u ovoj špilji, rimska straža od ratnika odanih Pilatu bila je u blizini. A u samoj špilji je Isusovom tijelu praktički pružana medicinska njega tijekom dva dana od strane jednog od najboljih liječnika tog vremena, kojeg su nazivali 'Arapskim Hipokratom' i njegovih pet pomoćnika iz Sirije, dovedenih po tajnom naređenju upravo Pilata. I tek nakon toga Issa je premješten na sigurnije mjesto da bi u potpunosti vratio svoje zdravlje. I opet, kad se Isus oporavio, Pilat mu je dao značajan novac da bi Issa mogao napustiti ovu zemlju u tajnosti od ljudi Arkona i krenuti na Istok. A tek godine 36., kad su Arkoni dobili informaciju da je Issa živ, ne samo da su opozvali Poncija Pilata s njegova položaja, nego su organizirali čitavo sudsko ispitivanje o

njegovim aktivnostima dok je bio na funkciji. Unatoč svemu, Pilat se nikada nije pokajao za svoje djelo, sve do smrti. Štoviše, spašavanje Isusa smatrao je najvažnijim i najvrjednijim djelom u svom životu."

„Šta ćeš, to je sudbina", izgovorio je Volođa.

* * *

„Dakle, vratimo se priči", nastavio je Sensei. „Više od same Isusove osobnosti Arkone je iritiralo to duhovno sjeme koje je posijao među ljudima. Koliko god se trudili iskorijeniti ga i organiziravši snažnu represiju protiv sljedbenika Učenja koje je dao Isus, ove mjere nisu smanjile broj sljedbenika. Budući da ih Arkoni nisu mogli fizički ubiti, iskoristili su staru isprobanu šemu: ako neki pokret ne možeš uništiti, preuzmi ga. Kao što sam već rekao, koristili su je prilično često, a i dalje koriste ovu metodu osvajanja vlasti nad 'pobunjenicima'. Na ovaj način rješavaju nekoliko važnih pitanja: progon ili uništavanje aktivista, uspostavljanje utjecaja i kontrole nad tim pokretom i zarada znatne svote novca od toga svega.

Dakle, Arkoni su ovu 'operaciju' povjerili Hilelovom unuku Gamalijelu, koji je u to vrijeme bio slavni rabin u Jeruzalemu i autoritativni farizej. Štoviše, tijekom razdoblja Isusova propovijedanja na teritoriju Palestine upravo je Gamalijelu povjereno izvršavanje tajne kontrole i praćenje Isusovih aktivnosti. Istodobno je poslao svoje ljude u skupinu učenika koji su slijedili Isusa."

Nikolaj Andrejevič nježno je zakašljao, pročistio glas i upitao:

„Učenici koji su slijedili Isusa... Jesu li to onih 'sedamdeset apostola koje je izabrao Isus', spomenutih u Bibliji?"

„Što da ti kažem... Isus zapravo nije izabirao sljedbenike svoga Učenja. To su jednostavno bili oni koji su htjeli slušati Njegovo Učenje. I bilo je puno više od sedamdeset slušatelja, a kao što možda shvaćate, nisu svi bili samo slušatelji."

„Ali zašto ih je bilo točno sedamdeset? Ne šezdeset niti osamdeset?“ Viktor je pokušao dokučiti.

„To je sasvim jednostavno. Kad su Gamalijelovi ljudi u pisanom obliku formalizirali novu religiju, Isusu su pripisali ovih sedamdeset učenika, koji su se već nazivali 'apostolima', jer su ovu brojku uzeli iz broja članova sanhedrina, kojih je bilo sedamdeset, plus jedan prvosvećenik koji je sve to vodio. Tako da su samo kopirali iz strukture koja im je bila prilično poznata. Usput, zahvaljujući ovom detalju bili su u stanju svojim čitateljima lako objasniti odakle se među Isusovim 'svetim apostolima' pojavila osobnost kakva je Barnabina. I ne samo on.“

„Želiš reći da Barnaba zapravo nije bio apostol?!“ upita zaprepašteno Nikolaj Andrejevič.

„Zdrav razum našeg društva“ upitao je sa znanjem, jer je očito znao nešto o tom Barnabi, dok je naša mlada ekipa sjedila bez razumijevanja tko je to i zašto se Nikolaj Andrejevič tako iznenadio kad mu je Sensei odgovorio: „Njega su infiltrirali. Štoviše, bio je odani farizej.“

„Barnaba je bio farizej?“ upita Nikolaj Andrejevič s još većim čuđenjem.

Sada je Kostja bio taj koji nije mogao izdržati, bilo iz znatiželje ili zato što je želio znati, pa je izbrbljao u jednom dahu:

„Tko je bio taj Barnaba?“

Sensei je neko vrijeme čekao odgovor, a zatim počeo objašnjavati. Ali koliko sam ja primijetila, više je objašnjavao Nikolaju Andrejeviču nego našem Filozofu.

„Sve u svemu, ime Barnaba nije bilo pravo ime tog čovjeka. Tako je imenovan kad je došao špijunirati Isusove sljedbenike. Njegovo pravo ime bilo je Josip. Rođen je na otoku Cipru, u obitelji bogatih Židova koji su posjedovali zemlja blizu Jeruzalema. Posebno obrazovanje stekao je u Jeruzalemu od Gamalijela. I usput“, Sensei je naglasio posljednju rečenicu, kao da usmjerava pažnju Nikolaja Andrejeviča na nju, „njegov kolega i prijatelj u Jeruzalemu nije bio nitko drugi do Savla. Onaj isti Savao koji se

kasnije, zbog nastojanja Arkona, pretvorio u apostola Pavla, čije su dogme postale temelj kršćanstva.“

Nikolaj Andrejevič sa zanimanjem je rekao:

„Stvarno?! Pavle se smatra Kristovim apostolom među poganima!“

„Najzanimljivije je da je taj mit aktivno podržavan do danas, budući da je Pavao bio i još uvijek je posebna figura u igri Arkona. Zato što je njihov štićenik i imenovana osoba koja je faktički izmijenila Učenje koje je dao Isus, vrlo suptilno je izvršio zamjene i uveo glavne postulate nove religije, koje je kasnije crkva prihvatila kao osnovne dogme.“

„Je li Pavao također živio na Cipru s Barnabom? opet je Kostja pokušao postaviti 'pametno pitanje', očito još ne shvaćajući u čemu je vrhunac priče.

„Ma kakvi“, odgovori Sensei gledajući sa smiješkom Kostjina nastojanja da zađe duboko u smisao tekućeg razgovora. „On je rođen 11. godine u gradu Tarzu u Maloj Aziji (provincija Cilicija). Danas se grad Tarz nalazi u Turskoj.“

„Bio je Turčin?“ upita Ruslan ironično.

„Ne, naravno“, nacerio se Sensei. „Turska država nastala je u Maloj Aziji tek krajem XIII. i početkom XIV. stoljeća. U to su vrijeme ove zemlje, kao i gotovo sve druge zemlje koje okružuju Sredozemno more, pripadale Rimu koji ih je okupirao.“

Nikolaj Andrejevič vratio je Senseja na temu koja ga je zanimala:

„To znači da je Savao bio Židov.“

„Da. Imao je čisto židovsko podrijetlo. Smatralo se da je njihova obitelj pripadala Benjaminovim potomcima... Preciznije, ime mu je bilo Saul, u tradicionalnom je prijepisu zvučalo je kao Savao. To su mu ime dali po prvom kralju izraelitsko-židovske države, koji je njome vladao na kraju XI. st.pr.Kr., i koji je, kao što se sjećate iz teksta Starog zavjeta, ustoličen 'voljom Božjom', ali kasnije je postao 'neugodan' za Njega.“

Sensei je govorio sa stankama, kao da je pokušavao naglasiti neku dualnost skrivenu u ovim informacijama.

„Ah“, prisjetio se Stas jutarnjeg razgovora. „Onaj 'upitani'.“

„Upravo tako.“

„A kako se pojavilo ime Pavao?“

„Iako mu je otac bio Židov, imao je rimsko državljanstvo koje je Savao naslijedio, s čime je povezano njegovo latinsko ime Pavao.“

„Znači li to da su ga od djetinjstva zvali Pavao?“

„Da, izvan obitelji.“ Sensei je odmah objasnio. „Stvar je u tome što je Tarz bio razvijeni grad, poznat po svojoj grčkoj akademiji i obrazovanju svojih građana. Najveći dio njegove populacije činili su Grci i Aramejci.“

„Kako to da su se Grci pojavili u Tur… u Maloj Aziji?“ Ruslan nije shvatio.

„U to je vrijeme bilo jako puno Grka u Maloj Aziji. Tamo su počeli doseljavati nakon osvajačkih pohoda Aleksandra Velikog, to jest prije osnivanja Rimskog Carstva.“

„Shvaćam“, reče momak.

„Pavao je odgajan po strogoj farizejskoj tradiciji“, nastavio je Sensei objašnjavati Nikolaju Andrejeviču. „Njegov je otac sanjao da će mu sin steći vrhunsko i raznoliko obrazovanje. Stoga je, osim svoga materinjeg jezika, Pavao skoro od djetinjstva učio grčki, latinski, i ne samo da je dobro govorio i pisao na tim jezicima, već je poznavao kulturu ovih naroda, pročitao je spise njihovih poznatih pisaca. Usput treba napomenuti da je i sam grad Tarz bio središte posebnog kulta 'spasenja', nastalog iz štovanja boga Tarkua. To je utisnulo određeni trag u Pavlov svjetonazor. Kasnije, kad je Issino učenje pretvoreno u religiju, Pavao je više pažnje obratio na pitanje 'spasenja' (naravno, u vlastitom tumačenju) nego na život samog Isusa... Dakle, daljnje obrazovanje je Pavao stekao u Jeruzalemu, na rabinskoj akademiji, učeći 'pod nogama samog Gamalijela' koji je, usput, sasvim dobro poznavao grčku kulturu.

Savao je na sve načine pokazivao svoju odanost konzervativnom judaizmu i revnosno se pripremao za položaj rabina, to jest religijskog učitelja. Tijekom Isusovih propovijedi u Palestini nije čak bio ni Njegov slušatelj, a kamoli učenik. Štoviše, nakon završetka akademije u Jeruzalemu pokazao se kao žestoki pristaša farizeja te je aktivno sudjelovao u progonima, uhićenjima i uništavanju ljudi koji se protive autoritetima, uključujući prave Isusove sljedbenike. Općenito, davao je sve od sebe da bi služio sanhedrinu i nadao se da će biti primljen u ovu jeruzalemsku 'konklavu'.“

„Što je 'konklava'?“ Kostja je na smiješan način raskolačio oči.

„To je latinska riječ koja doslovno znači 'zatvorena soba'. Mnogo kasnije korištena je za označavanje vijeća kardinala koji su se okupljali u jednoj prostoriji radi tajnog izbora rimskog pape“, objasnio je Sensei Kostji i nastavio svoju prekinutu priču. „Općenito, Savao je sanjao o velikoj moći. Kad su Arkoni odlučili upravljati ovim novim samovoljnim pokretom, Gamalijel se prisjetio talenata svog učenika Savla. Bolje od bilo koga drugog njemu je odgovarala uloga 'učitelja' nove religije. Pogotovo zato što je dobro poznavao grčku i latinsku kulturu. Naime, uglavnom je među Grcima Isusovo Učenje nailazilo na najsrdačniji odaziv i širilo se, kako bi oni rekli, kao požar u oluji. Usput“, izgovorio je Sensei prisjećajući se nečega i skrenuvši pogled prema Volođi, „kada je Gamalijel sa svojim ljudima razradio ovu operaciju, među sobom su Isusu dodijelili kodno ime 'Kiron', koje su uzeli iz grčke mitologije. Bilo je to ime besmrtnoga polučovjeka-polukonja kentaura. Prema legendi, vjerovalo se da Kiron svoje podrijetlo ne vuče od oca Krona, nego od majke Filire s njenim očiglednim vegetativnim podrijetlom, jer je grčka Filira predstavljena kao 'lipa'. Osim toga, Kiron je nadmašivao ostale kentaure svojom osebujnom mudrošću, dobrotom i bio je učitelj poznatih junaka. Ovaj nadimak nisu Isusu Gamalijelovi ljudi nadjenuli slučajno, jer je On u njihovim očima tako viđen i zbog svoga podrijetla i zbog svojih aktivnosti. Štoviše, mitski junak Kiron bio je vješt liječnik i predavao je medicinsku znanost samom Asklepiju. Njegovo ime ukazivalo je na vješte ruke, jer 'cheir' na grčkom znači ruka. A Issa je, kao što je poznato, liječio ljude polaganjem ruku.“

„Dakle, fini momci preuzeli su stvar“, rekao je Volođa dubokim glasom.

„Zašto su mu dodijelili kodno ime?“ Andrej nije shvatio ideju.

Viktor ga je prijateljski potapšao po ramenu i namignuvši rekao:

„Kad odrasteš i zaposliš se u policiji kao službenik kriminalističkoga istražnog odjela, razumjet ćeš.“

„Ajde“, tip reče s blagim razočaranjem, „otkud u to vrijeme kriminalistička policija? To je bilo prvo stoljeće! Nezamislivo davna vremena!“

Muškarci su se još više smijali nakon tih riječi, dok je Volođa objasnio uz smijeh:

„Znaš li koje je najstarije zanimanje na svijetu?“

Ženja je odmah podigao ruku i njome zavitlao s velikim nestrpljenjem:

„Ja, ja znam!“

„Špijunaža“, rekao je Volođa samozadovoljnim tonom, ne dajući mu izustiti.

Ženjka je napravio grimasu iznimnog čuđenja i jedva da je bio spustio ruku, kad je ponovno zavitlao njome:

„Onda znam što je bilo drugo zanimanje na svijetu. Pitaj me, molim te!“

„Znamo tvoj odgovor“, nacerio se Stas i pokušao mu spustiti ruku.

„Ne znate jer to je bilo…“

Stas mu je nekako uspio rukom zatvoriti usta.

„Šuti, tebi se govori!“

Ženja se otrgnuo od njegova žilavog stiska i kriknuo: „Protušpijunaža!“ I dodao veselo otežući riječi pod smijehom grupe: „Nezamisliva daaavnina!“

Nasmijavši se Ženjinom štosu opet smo poglede usmjerili prema Senseju i nastavili dalje slušati njegovu uzbudljivu priču.

„Dakle“, nastavio je, „Gamalijel se sastaje sa Savlom u Damasku i povjerava mu tajnu misiju za slavu židovske vjere. Od tog trenutka Savao je postao Pavao, taj 'revni' štovatelj Isusa (koga nikad nije vidio u svome životu) i 'propovjednik' Njegova Učenja. Kasnije su izmislili priču da je Pavao imao čudesnu viziju na putu za Damask, da ga je glas s neba prekorio za njegove prethodne postupke i tražio da se pokori ljudima u Damasku koji će mu reći što da čini.“

„Vic!“ Stas je odmahnuo glavom.

„Bilo je čak i 'svjedoka' toga 'čudesnog ukazanja'. Sve kako treba biti. Nakon sastanka s Gamalijelom, za manje od tri dana, prema 'odobrenom planu' Pavla krsti Ananija, njihov čovjek kojeg je prije nekog vremena Gamalijel ubacio kao špijuna među Isusove sljedbenike. Štoviše, učinili su sve kako bi Pavlovo krštenje gledalo što više Isusovih sljedbenika. Čak su izmislili da je Ananija izliječio Pavla od sljepoće (koju naravno da nikad nije imao), koja mu se dogodila na putu za Damask.

Tada je Pavao preseljen u Arabiju, gdje temeljito proučava sve izvore povezane s Isusovim učenjem, koje mu je tamo osigurao Gamalijel, i vježba svoju novu ulogu. Tamo je poslan i da bi Isusovi sljedbenici malo zaboravili na sva zvjerstva koja je Pavao počinio protiv njih. Kad se Pavao već vratio u Damask, opremljen argumentima nove interpretacije Isusova Učenja, pokušao je započeti aktivnosti među Isusovim sljedbenicima. Ali nije mu uspijevalo. Štoviše, bio je to dvosjekli mač. S jedne strane, ljudi su se dobro sjećali njegovih prošlih aktivnosti i stoga Pavao nije bio u mogućnosti steći potreban autoritet za vođenje Isusova 'stada' u svom smjeru. S druge strane, njegov izdajnički postupak izazvao je bijes ortodoksnih Židova protiv Pavla, te su ga počeli smatrati izdajnikom. Nije mogao doći do svakog Židova i objasniti mu da je i

dalje 'njihov'. Općenito su se ljudi toliko naljutili na njega da je morao potajno pobjeći iz Damaska u Jeruzalem.“

„Tako je“, nacerio se Ženja. „Ako računaš na 'nekako i nešto', možeš izgubiti glavu.“

„Savao se u Jeruzalemu sastaje prvo s Gamalijelom. Njegovo pitanje se rješava prilično brzo. Pavao je privremeno smješten u jeruzalemsku zajednicu koja je po svom svjetonazoru zauzimala položaj između judaizma i Isusova učenja. Vodili su je već poznati vam Židovi: Jakov i Kifa. Gamalijelovi ljudi stupili su u kontakt s ovom zajednicom putem Barnabe, budući da je Kifa bio Barnabin rođak. Bio je oženjen kćeri Aristovula, Barnabinog brata, i imao je dvoje djece u ovom braku, dječaka i djevojčicu.“

„Kifa i Barnaba bili su rođaci?!“ Nikolaj Andrejevič je opet upitao. „Vidiš, nisam to znao.“

Sensei kimne glavom i nastavi:

„Štoviše, Gamalijel šalje upravo Barnabu da pomogne Pavlu, jer je on bio manje-više prihvaćen među Isusovim sljedbenicima. Kasnije je Barnaba potvrdio pred vjernicima 'istinu' o 'čudesnom ozdravljenju' u Damasku koje se dogodilo Pavlu, kao i njegovo 'iskreno pokajanje i obraćenju na novu vjeru'. Tada je započela 'slavna' zajednička aktivnost Pavla i Barnabe. Trebao bih reći da su djelovali prilično uspješno u Jeruzalemu pa kasnije, kad su poslani u grad Antiohiju, lokalne su vlasti okrutno kaznile prave Isusove sljedbenike, budući da su znali njihova točna imena i adrese u Jeruzalemu, kao i mjesta njihovih tajnih sastanaka.“

„Naravno, ako pustiš crva u povrtnjak, neće samo gaziti po njemu, nego će i požderati sav kupus“, našalio se Ženja.

„Crva?“ nacerio se Stas htjedovši ga ispraviti, ali Volođa je bio brži sa svojom kratkom primjedbom: „Kad bi to bio samo crv…“

„Kakav je grad bio Antiohija?“ upita Nikolaj Andrejevič jer očito nije htio odstupiti od teme razgovora. „Prvi put čujem za nj.“

„Oh, to je značajan grad u povijesti kršćanstva“, rekao je Sensei. „Antiohija je u to vrijeme bio veliki grad i smatrao se gotovo glavnim gradom Istoka. Bilo je smješten u sjevernoj Siriji na rijeci

Oront, dvadeset pet kilometara od Sredozemnog mora. Moglo bi se reći da je bio internacionalni grad. Tu su živjeli predstavnici različitih naroda, a najistaknutiji su bili Sirijci i Židovi. Ali većinu su činili Grci, potomci doseljenika iz Atene, Argosa, Etolije i drugih grčkih gradova."

„Zašto je bio važan za kršćane?"

„Sada ćete shvatiti", intrigantno izgovori Sensei, intonacijom koja je obećavala zanimljiv nastavak. „Naime, zbog aktivnosti pravih Isusovih apostola, snažni pokret sljedbenika Isusovog Učenja pojavio se u Antiohiji među Grcima i Sirijcima. Grci su Isusovo Učenje nazivali nikako drugačije do 'dobrim, korisnim Učenjem', a na njihovu jeziku je zvučalo kao '**chrēstos logos**'. Oni su sebe nazivali krestijanima," Sensei je stavio naglasak na „e", „sljedbenicima Isusa, a to su oni koji uče dobro, korisno Isusovo Učenje."

„Hoćeš reći da riječ Krist potječe od toga?!" upita zaprepašteno Nikolaj Andrejevič. „Zašto je onda Krist, a ne Krest?"

Sensei se zadovoljno nasmiješio i rekao:

„Zato što Arkoni ne sjede skrštenih ruku. Na vrhuncu ovog pokreta poslali su mu Pavla i Barnabu, kao i druge slične 'propovjednike-učitelje'. Gamalijel je morao uložiti mnogo truda da bi nadvladao zajednice 'krestijana' u Antiohiji. Ali kad su njegovi ljudi tamo već uspjeli nametnuti svoja pravila, utemeljiti jedinstvenu Antiohijsku crkvu, rezultat je nadmašio sva očekivanja, jer je broj 'pogana' (tako su nazivali sve ljude koji nisu bili Židovi) koji su povjerovali u izmijenjeno Isusovo Učenje bio mnogo veći od broja Židova koji nisu bili zainteresirani za ovo Učenje. Budući da je izmijenjena verzija Učenja sadržavala Isusovo sjeme, koje je duhovno budilo ljude bez obzira na njihovu narodnost ili rasu, ovaj je pokret, čak i pod okriljem ljudi Arkona, postao masovniji i međunarodni. Stoga su Arkoni zaključili da je taj pokret imao sve potrebne značajke da postane svjetska religija pod njihovom kontrolom. Od tog trenutka Arkoni ubacuju ispravke u njihov program, uzimaju učešće u Antiohijskoj crkvi i pretvaraju neprofitno poduzeće u profitno.

Upravo u Antiohiji su svi sljedbenici izmijenjene verzije Isusova Učenja, koji su bili pod nadzorom Gamalijelovih ljudi, već imenovani 'kršćanima', prema grčkoj riječi 'christos' ('pomazanik'), po zvuku sličnoj glagolskom pridjevu riječi koja znači 'pomazati'. Zbog dovitljivosti židovskih 'učitelja' poput Pavla, koji su bili dobro obrazovani i znali su nekoliko jezika, značenje ove riječi privezano je za aramejsku 'mĕšihā' i u skladu sa židovskim 'māšiăh', što znači 'mesija', 'pomazanik', kako bi mu se pripisalo religijsko i ritualno značenje.

Objasnili su svojim 'učenicima', koji su uglavnom bili Grci i nisu dobro poznavali židovske rituale, da su 'kršćani' oni koji su 'pomazani', da je to primjerenije nego 'krestijani', oni koji samo proučavaju dobro učenje. Jer prema njihovim pogledima nametnutim stadu, 'pomazanik' je onaj tko je službeno napredovao do najvišega svetog kraljevskog položaja kao rezultat obreda pomazanja. Iako su Gamalijelovi ljudi u stvari riječ 'pomazani' upotrebljavali za 'šarolika pastva' u ironičnom, podrugljivom smislu, kako bi naglasili taj jaz između prezrenih svježe obraćenih 'pogana' i njihovih zaštitnika farizeja, dakle ortodoksnih Židova... Štoviše, upravo od tog trenutka su počeli Isusu pripisivati židovsko podrijetlo, zbog čega kršćanske zajednice šire ideju etničke isključivosti Židova. Kršćani, kao sljedbenici židovske religije, prema Pavlovom učenju uspoređivani su s granama stabla divlje masline kalemljene na deblo dobre, kultivirane masline, **kako bi staro drvo procvjetalo**."

Nikolaj Andrejevič ponovio je s razumijevanjem:

„Kako bi staro drvo procvjetalo?! To je jako pametan, dalekovidni potez, i u političkom i u religijskom smislu."

„Još kako", nacerio se Sensei i u šali primijetio: „Arkoni grade za stoljeća, a ne za zemaljski trenutak." I nastavio je priču. „Upravo je u Antiohiji grčki postao glavni jezik kršćana. I upravo su Antiohijsku crkvu Arkoni pretvorili u privremeno središte kršćanstva te počeli slati tzv. 'misionare' po cijelome Rimskom Carstvu, među kojima su prvi bili ljudi poput Pavla i Barnabe."

„Izvodi li se riječ 'misionar' od 'misije'?", Kostja upita nestrpljivo.

„Točno tako. Latinska riječ 'missio' znači 'slati', 'poslanje'. A u religijskom kontekstu znači širenje određene religije među ljudima koji prakticiraju drugu religiju.“

„Je li istina da je riječ 'kršćani' nastala od ove...” Tatjana se uzrujala. „Što je sad s vjerom... vjerom u Krista?“

„Što vjera ima s tim?“ pitao ju je Sensei. „Ovo što vam govorim je samo povijest, pepeo prošlosti. Za **pravog vjernika, kojoj god religiji pripadao, nema te sile niti prepreke koja bi mogla obuzdati njegovu dušu koja iskreno teži Bogu. Prava vjera je unutar čovjeka. Ako je ona istinska, ništa izvana joj ne može biti prepreka**.“

* * *

Nikolaj Andrejevič pozorno je poslušao Senseja i požurio postaviti svoje pitanje:

„Znači, Petar je ostao u jeruzalemskoj zajednici? Za razliku od Pavla, činilo se da ga zovu apostolom za Židove. Uvijek se zalagao da kršćanstvo ne prekine odnose s judaizmom.“

Sensei se nasmiješio.

„Točno. Čak je i izmišljen znanstveni izraz 'petrinizam'...“

„Kako, kako?“ upita Ženja i opali se glasno smijati zajedno s ekipom.

„Dobro si čuo“, odgovori Sensei momku i poče odgovarati na pitanje Nikolaja Andrejeviča: „Pavao ga je nazivao apostolom za Židove. Kifa je bio Kifa, igrao je i tu i tamo. Jednostavno je bio iskorištavan, ali nije uveden u tajne. 'Slobodni zidari' trebali su ga uglavnom samo zato što su mnogi ljudi znali da je Kifa proveo puno vremena s Isusom. Kifa je bio vrlo koristan i kao marioneta-vođa za vjeru 'pogana'. Stoga ga je Gamalijel bez većih problema 'preusmjeravao'. Kad je ponovo započeo progon pravih Isusovih sljedbenika u Jeruzalemu, Kifa (koji je tiho i mirno živio u jeruzalemskoj zajednici) je iznenada zarobljen i zatvoren, kako kažu, 'slučajno'. U stvarnosti je to bila Gamalijelova provokacija. Kifa nije bio samo zatvoren, već i u strahu da će ga ujutro likvidirati. A kad su došli Gamalijelovi ljudi i obećali Kifi da će ga osloboditi u

zamjenu za suradnju, jednostavno nije mogao vjerovati koliko je sretan. Iste je noći oslobođen iz zatvora. Nakon odgovarajućih uputa, žurno je napustio Jeruzalem i uputio se u Antiohiju, gdje će voditi Antiohijsku crkvu.“

Sensei je na tren utihnuo razmišljajući o nečemu, a zatim se gorko osmjehnuo.

„A kasnije su zbog Luke dodali zapis u 'Djelima apostolskim' (12. poglavlje) da je sam Anđeo Gospodnji došao Petru u zatvor, izveo ga odande i oslobodio ga iz njegovih teških željeznih lanaca zvanih verige.“

„Je li taj Luka napisao jedno od kanonskih evanđelja?“ kazao je Nikolaj Andrejevič.

„Da.“

„I on je bio među ljudima Arkona?“ upita Viktor.

„Bio je Pavlov čovjek. Ali malo kasnije ću vam pričati o njemu.“ Sensei je napravio stanku, a zatim nastavio. „Najzanimljivije je da su takozvane 'Petrove verige' do danas štovane, jednom godišnje se iznose radi štovanja vjernika. Jeruzalemski patrijarh Juvenal (V. stoljeće) im je pridavao značaj kao 'svetoj' relikviji. Trebalo mu je nešto za poklon Eudokiji, supruzi bizantskog cara Teodozija II., neki vrijedan dar. U to vrijeme (nakon što je Elena, majka cara Konstantina, našla drveni križ na kojem je Isus navodno razapet) postojala je moda za takve 'svetačke stvari'. Tako je patrijarh Juvenal predstavio okove carevoj supruzi i nazvao ih 'Petrovim verigama'.“

„Naravno“, nacerio se Stas. „Evo tebi, Bože, ono što nam ne treba.“

„Nije ih samo poklonio, već je nadodao izmišljenu priču o kršćanima koji su čuli za čudo koje se dogodilo Petru i zadržali ove željezne okove kao dragocjenosti, a bolesnici koji bi im dolazili s vjerom bili bi izliječeni.“

„Hm, to je platinasta formula psihoterapije – 'koji dolazi s vjerom'“, primijetio je Nikolaj Andrejevič zamišljeno.

„I ne samo psihoterapije“, naglasio je Sensei, „nego i ljudske suštine. Jer tko u što vjeruje, to i dobije…“

Ženja je počeo 'zavidjeti' s glumljenim divljenjem:

„Gle kakav je poklon dao ovaj momak! Svaka mu čast! Kako kažu, jeftin i od srca; vukovi siti, ovce na broju. A ja razbijam glavu oko poklona za Petrovičev rođendan. U šupi imam hrđavi lanac od bunara…“

Ovim je riječima Ženja pokušao pokazati nestvarnu debljinu i veličinu ovog lanca i tako dečke natjerao na smijeh.

„Tko je taj Petrovič?“, Smijući se zajedno s drugima Andrej je pitao Stasa.

„To je njegov 'omiljeni' šef“, odgovorio je Stas prateći Ženjkinu farsu.

„Pa šta?“ Ženja se počeo opravdavati ozbiljno gledajući nasmijane momke. „Da znate koliko dugo je bio u vodi, a zatim u zemlji! Oho-ho! Zar to nije raritet?“

„Pa dobro“, kimnuo je Viktor, „za takav 'raritet' ima da popiješ otkaz.“

„Nemam što izgubiti!“ Ženja se nije smirio te je ravnodušno slegnuo ramenima. „U slobodnoj smo zemlji! Ako me robovlasnik najuri, naći ću drugog. Nema veze! Ali kakvu će uspomenu čovjek imati… do kraja života!“

Nakon tih riječi sva naša skupina se valjala od smijeha. A najviše su se smijali oni koji su radili. Stas je obrisao suze izazvane smijehom i mahnuo rukom prema svom prijatelju.

„Dosta s pričom, već me boli trbuh. Ajmo mirno slušati.“

„Ali šutim već dugo vremena“, rekao je Ženja. „To vaša buka koči proces spoznaje svijeta…“

Općenito, trebalo je pet minuta da se svi smirimo. A prvi koji je pitao kako je careva žena primila takav teški poklon bio je Ženja, naravno.

„Sjajno“, veselo je odgovorio Sensei. „Međutim, nije stvar u poklonu, već u nevjerojatnoj brzini kojom se ova priča širila. Eudokija je te lance ponijela sa sobom u Carigrad. Jedan lanac poslala je u Rim svojoj kćeri Eudoksiji. Potonja je izgradila čitav hram 'svetog Petra' u kojeg je tu 'relikviju' izložila kao dragocjenost. Iako su u Rimu 'slučajno' pronašli ostale okove koje je navodno nosio Petar prije svoje smrti u Rimu. Dakle, općenito je sve išlo uobičajenim putem.“

Nikolaj Andrejevič se tužno nasmiješio i dodao:

„To je istina, sve je kao i obično: malo uzbuđivanja javnosti, djelić mita, s nekim poznatim i po mogućnosti kraljevskim imenima i evo ti: imaš proizvod koji se zove 'čuvena relikvija'.“

„Što ćeš, takvi su ljudi“, složio se Sensei. „Ali vratimo se našoj priči. Kad je Kifa došao u Antiohiju po zapovijedi Gamalijelovih ljudi, gotovo su mu odmah promijenili ime, jer ono je suviše jasno predočavalo njegovu suštinu, a postalo je poznato među Isusovim učenicima. Tako je Kifa počeo nositi veličanstveno grčko ime Petar, što znači 'stijena', 'hrid'. Nakon toga imenovan je prvim biskupom Antiohijske crkve. A 'episkopos' u prijevodu s grčkog znači 'nadzornik', 'čuvar'.“

„To znači da je među kršćanima Petar praktički postao nadzornik rituala, pravila i redova koji bi bili odobreni od Gamalijelovih ljudi“, Nikolaj Andrejevič je zaključio.

„Da. Za potpuno zadovoljenje Kifinog ega. Dobio je sve što je želio - slavu, novac, moć. A najvažnije je da nije morao naporno raditi. Međutim, problem nije bio u njemu ili ljudima poput njega, nego u kompliciranju jednostavnog, u materijalizaciji i razaranju duhovnog. Jer za vrijeme Isusovih propovijedi, ako je netko htio biti Njegov učenik, nije se morao opterećivati posebnim ritualima niti nositi ikakav simbol vjere, niti se ograničavati bilo kakvim nametnutim pravilima i naredbama. Samo je trebao biti čovjek s dobrim srcem ispunjenim ljubavlju i iskreno težiti Bogu. Isus je sve naučio osjećati Boga u sebi, budući da je svaki čovjek hram Božji, naučavao je osjećati dušu i živjeti radi njezina spasenja. Ali ljudi Arkona okrenuli su naopako unutarnji rad čovjeka nad sobom u vanjsko formalno štovanje. Pritom su Arkoni učinili da njihovi ljudi

postanu 'posrednici' između Boga i čovjeka te uveli lažnu tvrdnju da čovjek neće imati šanse spasiti svoju dušu bez njihova sudjelovanja.“

„Dakle, momci dobro znaju svoj posao.“ komentirao je Volođa.

Sensei kimne:

„Naravno! Čim je Petar dobio novu zadaću, točno od tog trenutka 'misionari' Antiohijske crkve svuda su razglašavali da je Petar prvi Isusov apostol, 'izabrani, prvi i vrhovni apostol'. 'Misionari' su naporno radili po cijelom Rimskom Carstvu i u inozemstvu, za razliku od duhovnog rada istinskih apostola i Isusovih učenika. Oni nisu samo propovijedali. Njihov je cilj i svrha bio uspostaviti kršćanskih zajednica u većim i manjim gradovima, koji bi prakticirali predstavljenu im religiju temeljenu na Isusovom Učenju. Ti 'misionari' nisu samo organizirali zajednice, nego bi i postavili svog čovjeka na čelo, kontrolora ili, kao bi ga oni zvali, prezbitera, što potječe od grčke riječ presbyteros, 'stariji'. Nadalje su njihovi sljedbenici bili prisiljeni slijediti samo njihovu vjeru, njihovo učenje i ne slušati druge, 'lažne učitelje'. Osim učitelja drugih religija, ti su 'misionari' u to vrijeme 'lažnim učiteljima' nazivali Isusove sljedbenike, koji su, poput Isusa, pozivali na spasenje duše, a ne tijela, propovijedali Njegovo Učenje osvjetljavanjem puta kroz prizmu duše, 'božanskog', a ne kroz prizmu materijalnog, tj. Životinjske prirode ili, kako ju je Isus nazivao, 'ljudske'. Općenito, 'misionari' su stvorili prilično razgranatu mrežu kršćanskih zajednica podređenih zajedničkomu nadzornom središtu. Zatim su 'misionari' jednostavno 'odozgo' spuštali u te zajednice nove smjernice, kako pravilno razumjeti i shvatiti njihovo Učenje.“

„Naravno“, odgovori Volođa jedva vidljivo nasmiješen, „Ne bi mogli živjeti bez naredbi 'odozgo', ni danas ne ide bez njih.“

„Što kažeš?!“ Ženja se usprotivio njegovu tonu pretpostavivši ozbiljnost i važnost u rečenome. „Ti momci, pretpostavljam, daju sve od sebe, non-stop izmišljaju 'smjernice' za narod. Pogledajte kako naši političari rade danonoćno. Mogu pretpostaviti kako je to teško! Zamisli koliko se ti momci umore!“

„Aha“, Stas se nacerio pridružujući se Ženjinom šaljivom raspoloženju, „Ne spavaju danju, ne jedu noću, naravno da se umore!“

Dečki su se pokidali od smijeha, a Ženja dolio ulje na vatru:

„Ništa ha-ha ni hi-hi! Razmišljajte na toj razini“, podigao je prst, zavitlao njime i dodao: „mislim da će vam mozak ključati kao voda u loncu, tako ćete upariti čitav narod.“

Ekipa se još više smijala na ove riječi. Ženja je beznadno mahnuo rukom prema njima i dodao Senseju:

„Ne, ove guske nisu za duge letove. Radije sjede u lokvi i cijelo vrijeme gaču!“

Nikolaj Andrejevič nije mogao podnijeti ovaj beskrajni mladenački humor i dok su dečki međusobno izmjenjivali fore, pokušao je pitati Senseja je li voljan vratiti se prethodnoj temi.

„Kakav se apostolski koncil dogodio 51. godine?”

„Dogodio se“, kimnuo je Sensei, „Godine 51. u Jeruzalemu. Naravno, među njima nije bilo pravih apostola. Ali tu je bio onaj isti Petar, na počasnom mjestu.“

„Pitam se o čemu su razgovarali.“ Viktor je upitao pridruživši se slušateljima.

„Oh, o vrlo važnim pitanjima“, reče Sensei u šali i značajno podigne kažiprst oponašajući Ženjku. Momci se prestaše smijati i pogledaše znatiželjno prema Senseju. „Svojoj su pastvi rekli da su se 'apostoli' skupili u Jeruzalemu kako bi razgovarali o jednom od jako važnih pitanja, trebaju li preobraćeni 'pogani' ispuniti sve židovske rituale i prvenstveno trebaju li biti obrezani ili ne.“

Ma koliko se god Sensei trudio sakriti svoj osmijeh upućen Nikolaju Andrejeviču i Viktoru, stariji dečki su se opet odvalili smijati.

„Zašto se opet smijete?“ Ženja se na njih obrušio na svoj omiljeni šaljivi način. „Jeste čuli, to je bilo krucijalno pitanje!“ I već

ne obraćajući pažnju na njihov neprestani smijeh, okrenuo se prema Senseju, namrštio čelo i zabrinuto upitao: „I šta su odlučili?“

Ali razgovor nije bilo moguće nastaviti zbog novog naleta smijeha. Sensei je pričekao da se momci smire i odgovorio:

„Odlučili su da se preobraćeni 'pogani' možda neće pridržavati svih židovskih zakona...“

„Čovječe“, Ženja je s olakšanjem izdahnuo, teatralno obrisao znoj s čela i čak otresao ruku nakon toga.

Unatoč sljedećem valu smijeha, Sensei je nastavio:

„Ali za četiri zabrane...“

„Stvarno?!“ Ženja je naćulio uši. „Koje?“

„Prvo su dobili upute da se suzdrže od žrtvovanja idolima. Jednostavno govoreći, ne jesti meso preostalo nakon 'poganskih' prinošenja žrtava. U pravilu je nakon žrtvovanja išlo u prodaju.“

„Gdje bi ga se onda trebalo držati?“ Ženja je oponašao duboki glas svećenika. „Neophodno je da se sve u kući iskoristi.“

„Drugo, suzdržavati se od zadavljenog mesa.“

Ženja je s gađenjem bacio pogled na Stasa.

„Baš i ne volim kanibalizam.“

Dečki su se opet nasmijali.

„Zadavljeno meso nije kanibalizam“, Sensei je objasnio uz smijeh. „Ova zabrana propisuje da se ne jede meso životinja koje su ubijene gušenjem, bez krvarenja. Budući da su Židovi vjerovali da je duša smještena u krvi, smatrali su da je jedenje krvave hrane strašan grijeh.“

„A-a-a“, izusti Ženja, ali „za svaki slučaj“ demonstrativno se odmaknuo od Stasa.

„Treće, suzdržavati se od bluda. Ova je točka imala posebno značenje u njihovoj interpretaciji.“

„Naravno! Pogotovo ako uzmemo u obzir Petrovu ljubomoru zbog superiornosti Marije Magdalene unutar Isusove zajednice“, primijetio je Viktor.

„Svakako, njegovo neprijateljstvo prema Mariji Magdaleni ostavilo je traga na njegovu stavu prema ženama uopće. Osim toga, Petar je čak i u svojim 'biskupskim' propovijedima pozivao žene da se ne udaju. Ali stvar je u tome što je to pitanje značilo uzdržavanje od takozvane 'hramske prostitucije' prakticirane među nekim 'poganskim' narodima. Iako su upravo 'pogani' smatrali svoje rituale drevnim ritualima harmonije između muškarca i žene. Međutim, srž ovog pitanja je mnogo dublja ako uzmemo u obzir da su Arkoni uvijek imali dominaciju muške sile, odnosno mraka i agresivnosti.“

„Nedjeljiva vlast patrijarhata“, Nikolaj Andrejevič je shvatio ideju.

„Upravo tako“, potvrdi Sensei.

Ženja je nabacio ozbiljnu facu i počeo diskutirati:

„Meni 'blud' ne prijeti“, dodavši uskoro, „Barem u sljedeća dvadeset četiri sata.“ A onda je pitao Senseja: „Koje bijaše četvrto pravilo?“

„Četvrto? Uobičajeno etičko pravilo: ne radi drugima ono što sebi ne želiš.“

„To je dobro pravilo!“ Ženja zadovoljno kimne glavom i veselo gledajući Stasa poče trljati ruke: „Šta da ti radim, a da to sam sebi ne želiš?!“

Naš glasan od smijeha zatresao je čitavo okruženje.

„Kakav klaun!“ Sensei se nasmijao zajedno sa svima nama i odmahnuo glavom s neodobravanjem.

Kad je smijeh zamro, Nikolaj Andrejevič se obratio Senseju:

„Rekao si da je to objavljeno pastvi. A što su zapravo odlučili na tom 'vijeću'?“

„U stvarnosti je to vijeće sazvano radi raspodjele vlasti i razrade glavnih strategija i taktike za daljnje djelovanje. Naravno, došlo je do problema oko novih imenovanja (obnovljena struktura upravljanja) u najvišem vodstvu nove religije. Petar je težio zadržavanju ključnog položaja. Međutim, zbog njegove nepismenosti, pretjeranih ambicija, bio je znatno inferioran Pavlu s njegovim sjajnim umom, izvrsnim obrazovanjem i erudicijom. I prije je među njima bilo velikih svađa...“

„U borbi za vlast?“ upita Volođa.

„Ne samo to. Postojala je priča koja je preživjela i do današnjih vremena, a ispričao ju je Pavao u svojoj poruci Galaćanima, gdje krivi Petra da sebe smatra Židovom i kršćaninom, ali je ispao licemjer pokazavši svoje gađenje prema strancima i podsjetio na njegov dolazak u Antiohiju...”

„Što se dogodilo u Antiohiji?“ odmah je upitao Nikolaj Andrejevič.

„Kad je Petar stigao u Antiohiju, toliko je uživao u svojoj novoj ulozi i sveukupnom porastu njihove religije među onima koje se nazivalo 'poganima' da nije opazio da je prekršio židovske tradicije i da je počeo jesti s 'poganima' za istim stolom. Pa kad su Židovi saznali za to, Petar se počeo opravdavati tvrdeći da se to nikada nije dogodilo, kako bi sakrio svoj razgovor za 'stolom' s poganima, bojeći se da će ga Židovi osuditi. Kifa je Kifa”, nasmiješio se Sensei. „On je bio samo čovjek sa svojim slabostima i željama... Stoga je pokušao oboje: ugoditi Židovima i istaknuti se pred 'poganima'.“

„Kako je završila ta borba za vlast?“ Upita Stas.

„Petar je postao javni vođa ove organizacije, dok je Pavle bio stvarni.“

„Imajući u vidu strukturu organizacije Arkona, ne bi moglo ni biti druge varijante“, primijetio je Volođa.

* * *

„Pavao, kao faktički vođa nove religije, sistematizirao je opću ideologiju kršćanstva“, Sensei nastavlja svoju priču. „Zapravo se u

svom učenju bazirao na Isusovim riječima i napravio vrlo vješte i suptilne zamjene u ključnim aspektima Učenja, na primjer, uveo je pojam tjelesnog uskrsnuća, ljudsku grešnost od rođenja itd. Ako je, primjerice, Isus usput spomenuo da je Sotona pravi gospodar ovoga svijeta i ovo pitanje nije objasnio za 'slobodne slušatelje', upravo je Pavao 'pojasnio' Njegove riječi 'pastvi' i razvio ovo pitanje na način da poveže moć Sotone nad čovječanstvom s istočnim grijehom i Sotonu pretvori u nekakvo univerzalno svemoćno stvorenje."

„Zašto?" Stas je zbunjeno slegnuo ramenima.

„Kako 'zašto'?! Da bi izazvao strah kod 'stada', jer strah porobljava čovjeka. Iako, imajte na umu da u judaizmu Sotona znači doslovno 'proturječan', 'doušnik', 'huškač'. U tradicionalnom prikazu judaizma je Sotona jasnije opisan u biblijskoj knjizi Joba, napisanoj u V. st.pr.Kr. Tamo je predstavljen kao zli anđeo koji je, međutim, u potpunosti ovisio o Jahvi (ime židovskog Boga) i štetu nanosio samo uz Njegovo dopuštenje. Židov Pavao u svom učenju namijenjenom uglavnom 'poganima' podigao je Sotonu na razinu univerzalnog neprijatelja koji se suprotstavlja Bogu. Povrh toga postavio je temelje prema kojima je Ivan kasnije opisao eshatološku univerzalnu borbu između paklene vojske Sotone i vojske Boga. Što mislite, što je skriveno iza toga? Primitivno porobljavanje stada. Jer držeći ljude u strahopoštovanju Arkoni su uzdigli Sotonu koji služi Bogu sve do onoga koji se suprotstavlja Bogu i pripisali mu gotovo sličnu silu i moć.

Štoviše, Pavao je dao definiciju koja je kasnije postala temelj kršćanstva, tko je Krist i što je Njegova Crkva. Kako bi dotjerao tekstove nove religije, koji su kasnije postali i kršćanske dogme, Pavao je napisao i brojne poruke kojima je učio dužnosti i pravila unutar kršćanskih zajednica, uključujući pitanja kakvi bi trebali biti odnosi u obitelji, u domaćinstvu. Dao je svoje upute kako bi ljude usmjerio 'na pravi put', da bi strogo slijedili 'ispravno učenje'. Upozorava da se ne dovedu u zabludu, da izbjegavaju 'lažne učitelje', koji navodno žele prisvojiti moć i kontrolu nad kršćanskom zajednicom."

Volođa tiho reče:

„Dakle, ozbiljni su ljudi započeli ovu stvar."

„A šta si mislio? Nije sve tako jednostavno. Jako su se pomučili, naravno. Ali to su bili samo prvi koraci prema stvaranju moćne svjetske religije.“ Sensei se složio s njim i počeo dalje pripovijedati. „U početku 60-ih godina su se događale pripreme određenih političkih događaja, koji su se prema planu Arkona morali održati 66. godine, a Gamalijelovi ljudi bili su uključeni. Iako je Gamalijel bio mrtav još od 52. godine, organizacija koju je stvorio nastavila je aktivno djelovati. Isplanirali su ozbiljne političke promjene za 66. godinu. Slijedeći vlastita pravila igre, Arkoni su pripremili odjednom nekoliko paralelnih varijanti za rješenje ovog pitanja, od kojih je jedan uključivao plan Gamalijelovih ljudi da Petra imenuju glavnim pastirom nove 'poganske' religije i tako dobiju podobnog lutka za sebe.“

„Zašto im je sve to trebalo?“ Viktor nije shvatio. „Imali su rimske pontifexe-svećenike, koji su, kako sam razumio, vladali nad svime.“

„Ne nad svime“, prigovorio je Sensei. „Stvar je u tome da je svojim dolaskom na ovaj svijet kao Bodisatva Isus podigao ne samo duhovnu prašinu, već i snažnu lavinu, a kao rezultat toga je baš u Rimu u prvom stoljeću broj sljedbenika raznih drevnih kultova, na primjer egipatske božice Isis, Velike majke Male Azije itd. počeo rasti iznenada i brzo. Hramovi tradicionalnih bogova brzo su se ispraznili. A taj je proces bio povezan ne samo sa širenjem rimske države, spajanjem novih plemena i naroda (sa svojim bogovima i religijama), nego zapravo i s Isusovim dolaskom, pravim duhovnim ciljevima Njegove misije i pravca Učenja. Stanje u rimskom društvu bilo je isto kao i naše (usprkos činjenici da mi doživljavamo proces uništenja, dok je njihovo carstvo jačalo): ista duhovna napetost, neizvjesno sutra zbog političke i društvene nestabilnosti. Štoviše, kao i danas, bilo je mnogo ljudi koji su tvrdili da su novopečeni proroci i da imaju izvanredne sposobnosti, proglasili su se sinovima različitih bogova, vidovnjacima i čudotvorcima koji su obećavali izliječiti ljude, spasiti svijet i usrećiti one ljude koji su vjerovali u njih. Za mnoge ljude na vlasti je ta 'masovna psihoza' na vjerskoj osnovi izgledala čudno. Ali Arkonima nije. Oni su znali pravi razlog koji je uzrokovao ovu pojavu među ljudima, stoga su počeli gotovo istog časa djelovati protiv Isusovih pristaša i žurno organizirati centraliziranu strukturu nove religije.

Zamislite samo Isusov dolazak na ovaj svijet i izazivanje tako snažnoga duhovnog vala među ljudima, koji je zapravo preoteo znatan dio biračkog tijela svećenicima Rimskog Carstva. Da ne spominjemo Njegovo Učenje koje je probudilo ljudske duše i buduće aktivnosti Njegovih istinskih učenika! Ali stvarno, tko bi slušao bajke svećenika, pontifexa i gledao masne obraze moćnika ovoga svijeta ili im se klanjao da su Isus i Njegovi učenici zapravo ljudima otkrili činjenice o suštini svih stvari i rekli istinu o ovom svijetu, kao i o onima koji ga vode. Tko bi postao rob svećenika da je Isus dao ljudima pravu slobodu kroz svoje Učenje! U politici je odljev biračkog tijela više nego ozbiljan problem, jer zapravo dovodi do gubitka vlasti.

Nakon poraza od Imhotepa Arkoni su bili prilično svjesni mogućih povijesnih posljedica. Stoga su žurno osnovali novu religiju. Jer je njihov princip, kako sam već spomenuo, ako ne mogu zabraniti ili ugušiti neki pokret, moraju ga preuzeti. Zato su Arkoni među ljudima organizirali punu podršku nove ideje, Isusovog Učenja, iako izmijenjenog u arimanskom stilu u Pavlovo učenje, uz sve potrebne intervencije: tajnost širenja, nezadovoljstvo vlasti, čak i progoni, dakle radili su sve u skladu s psihologijom masovnog uvjeravanja, jer ljudi vole napadane i napaćene heroje koji se bore 'za prava i slobodu radnog naroda'. Međutim, ti progoni u Pavlovim kršćanskim zajednicama su više bili predstava. Ali stvarno su progonjeni istiniti Isusovi sljedbenici, Njegovi pravi učenici i apostoli, organizirane su kaznene operacije te su nemilosrdno ubijani. Tako su silom nametnuli ljudima svoju staru dobru vlast u formatu kojeg su modificirali i izjavili da je potpuno nov.“

„Točno, sve novo je zaboravljeno staro“, komentirao je Ženja uz osmijeh.

„Kad bi bilo zaboravljeno“, Sensei je rekao s nekom tugom u glasu. „Pristalice Arkona nisu samo polagali velike nade u Petra, a posebno Pavla. Očekivali su da će Petar, kao javni vođa nove religije, postati jedna od njihovih novih veza u objedinjavanju religijske i političke vlasti…“

„Kifa u politici?!“ nacerio se Nikolaj Andrejevič. „Pa to je besmislica!“

„Naprotiv“, prigovorio je Sensei. „To baš ima smisla! A zbog napora Arkona, prilično je aktualno i danas.“

Volođa se nacerio i potvrdio:

„Vječna istina.“

„Koji je smisao visoke politike?“ Sensei je nastavio objašnjavati. **„Prema pravilima Arkona, kako bi imali značajan politički utjecaj na državu, morali su kontrolirati bilo veći dio financija ili veći dio njezina biračkog tijela. A kao što je poznato, najbolju kontrolu biračkog tijela osigurava religija kao ideologija zajedničkog vjerovanja. Kad se spoji kontrola nad financijama s kontrolom nad biračkim tijelom, imate apsolutnu vlast. Dakle, onaj koji ima apsolutnu vlast nad državom, može s njom činiti što god želi. Kao najveći pontifex svih vremena i naroda, Ariman je govorio: treba samo 'podijeliti i vladati'**... U ono vrijeme svećenici-pontifexi su imali kontrolu nad financijama, budući da je rimski Senat bio pod njihovim nevidljivim utjecajem...“

„Vrhovno državno vijeće“, komentirao je Viktor videći da će Ruslan pitati Senseja o tome.

„Usput, 'senat' također potječe od latinske riječi 'senatus', a odnosi se na 'senex', što znači 'star', 'starac',“ Sensei je nadopunio svoj odgovor. „Još u drevnoj rimskoj republici Senat je značio vrhovno državno vijeće.“

„Opet 'republika'?“ upita Stas uz osmijeh.

„Naravno... Osnovana je još 510.-509. god.pr.Kr., kada su narodni nemiri uzrokovani vladavinom Tarkvinija Oholog dosegli svoj vrhunac, a kao i obično, svećenici-pontifexi su požurili i pod veselim pozdravom ljudi opijenih riječju 'sloboda' za njih stvorili novi državni oblik sa za ono vrijeme neobičnim nazivom, 'res publicus'. Kad se prevede s latinskog, kao što sam vam već rekao, to znači 'javna stvar'**. Protjerali su kralja, proglasili ljudima da će sami odabirati predstavnike vrhovnog vijeća i to samo na određeni rok. Jedino su zaboravili ljudima spomenuti da će 'birati' od onih kandidata koji im budu predstavljeni (i, naravno, prethodno odobreni) od svećenika-pontifexa, koji su nevidljivo kontrolirali sva ta vijeća**. Narod sretan s 'demos

kratos', to jest demokracijom, koja znači 'vlast naroda', razišao se kućama. Takoreći, predstava je završila!“

Nakon što je Sensei utihnuo, Kostja je nestrpljivo upitao:

„I što je bilo nakon toga?“

„Nakon toga bilo je kao i obično: **bogati su postajali bogatiji, siromašni siromašniji, a povijest je pisana po diktatu.“**

Viktor je odobravajući kimnuo:

„Sensei, trebao si biti predavač na našemu pravnom fakultetu, jer se čini da smo studirali povijest propuštajući najzanimljivije stvari.“

„Sumnjam da bi vas netko učio ovom smjeru povijesti, posebno na pravnom fakultetu“, Volođa je pokušao pogoditi. „Da ne pričamo o studijima povijesti i filozofije...”

Htio je nešto dodati, ali Sensei je bio brži:

„Ako neko ima veliku želju za spoznajom, prema njoj ide bez obzira na uvjete u kojima se našao. A ako takvu želju nema, onda nema odgovarajuće težnje, bez obzira na dobre uvjete za učenje.“

Kostja je također odlučio izraziti svoje mišljenje.

„Ovu verziju povijesti čujem prvi put u životu“, i doda: „ali iskreno rečeno, ranije se nisam previše zanimao za ovu temu.“

„Eto, sada ćeš znati“, izgovorio je Sensei prijateljski. „A ako želiš proširiti svoje znanje po ovom pitanju, potraži ove podatke u povijesti, sam ih usporedi i analiziraj činjenice koje si pronašao. Ali to čini pažljivo, radi s različitim izvorima i razumjet ćeš puno stvari o kojima sam pričao, i o prošlosti i o onome što se u svijetu događa danas.“

Nakon što je to rekao, Sensei se ponovno obratio našoj grupi:

„Opet smo se odmakli od teme... Općenito, idući za svojim ciljem, 'Slobodni zidari' su se uzdali u religijsku organizaciju Gamalijelovih ljudi, koji su se na svoj način pripremali za buduće

događaje slijedeći plan o napredovanju Petra prema aktivnim vođama. Da bi pripremili ideološku pozadinu za Petrov dolazak u prijestolnicu, Pavao osobno dolazi iz Jeruzalema u Rim. Sada Pavao stiže s odgovarajućom legendom za 'stado', da je 'narodni mučenik', zatočen u Jeruzalemu zbog 'svetih ideja', gdje je odležao dvije godine, ali tada je, kao rimski građanin, zatražio carski sud pravde, kad su ga, po njegovoj želji, vlasti dovele u Italiju. Kad je Pavao došao u Rim s takvom legendom, pristalice 'Slobodnih zidara' među Gamalijelovim ljudima, koji su zauzimali visoke položaje, ne samo da su mu sredili dodatno priznanje ove legende za narod, nego i vrlo mudar PR za njegovo 'stado'. I baš su vlasti u Rimu pustile Pavla da živi u posebnim uvjetima. Također se mogao sastati bilo s kim, ali pod nadzorom rimskog vojnika imenovanog da se brine za njega i drži ga okovanog. Iako se Pavao pokazivao u ovom kazališnom mučeničkom stilu samo pred svojim sljedbenicima iz 'pastve', dok je propovijedao, a svo ostalo vrijeme, daleko od očiju javnosti živio je ne samo bez okova, već i sasvim ugodno. Ovu ulogu 'okovanog mučenika' Pavao je živio gotovo dvije godine i u tom razdoblju znatno povećao svoje biračko tijelo. A onda je, kako je i bilo planirano, 'stekao slobodu'.“

„Stvarno je super PR!“ izgovorio je Stas.

„Vidim, to je mudra reklama!“ S tim se složio Viktor.

„Sigurno, nitko ni danas ne bi isticao ovakvu istinu u masovnim medijima!“ u šali je primijetio Volođa.

Sensei odgovori:

„Jednom je Bernard Shaw rekao: 'Kada čitate biografiju, sjetite se da istinu nikad nije dobro objaviti'.“ Stariji su se momci nakesili i odobravajući kimnuli glavama. Sensei je nastavio pričati svoju priču. „Dakle, čim je Pavao 'stekao slobodu', počeo je aktivno uključivati narod u pismenu legalizaciju nove religije. I mnogi od njih korišteni su u tu svrhu, uključujući Marka, Luku i Mateja.“

„Jesu li to oni koji su pisali evanđelja koja su kasnije kanonizirana?” prisjetio se Stas.

„Upravo tako.“

„Jesu li svi bili Pavlovi ljudi?“ Nikolaj Andrejevič upita sa sumnjom u glasu.

„Naravno. Marko, koji će se kasnije ubrojiti među takozvanih '70 apostola', bio je Barnabin nećak, odnosno Josipov, svoga bogatog ujaka s Cipra. On je kasnije postao Marko, dok se od rođenja zvao Ivan. Kuća njegove majke Marije graničila je s Getsemanskim vrtom. Kad su ljudi Arkona počeli osnivati novi pokret na Barnabinu inicijativu, ova je kuća često služila kao sklonište i okupljalište za njihove ljude. Na početku 40-ih godina Barnaba i Pavao poveli su Marka sa sobom kad su krenuli iz Jeruzalema u Antiohiju. Prvo, bio je prilično obrazovan mladić, znao je pisati i čitati. Pored svoga materinjeg jezika je znao još grčki i latinski, koji su bili najpopularniji jezici Rimskog Carstva.“

„Tri nisu dva, valjda je tako zanimljivije“, živahno izgovori Ženja.

„Njihovi 'misionari' išli su po dvojica ili trojica. Za njih to nije bilo samo sigurnije, već i lakše za psihološku manipulaciju ljudima. Na primjer, jedan od njih si pripiše činjenje čuda, a njegovi pratioci to potvrde kao 'istinu' i pretvaraju se da su 'svjedoci' njegovih 'čuda'.“

„Čini se da su zaradili autoritet“, primijeti Volođa.

„Upravo tako. Štoviše, pripisali su Isusu da je govorio svojim apostolima da idu po dvojica ili trojica. Ni blizu! Isus je svojim istinskim apostolima savjetovao da idu samostalno, kako bi tražili otvorene duše spremne prihvatiti Njegovo učenje po vlastitoj želji, s ljubavlju i duhovnom potrebom. Ali cilj Pavlovih pajaca bio je unovačiti u svoje redove što više ljudi, bez obzira na razinu njihova razvoja. Zato su išli po dvojica ili trojica zajedno, da bi ispunili ovaj zadatak. Štoviše, za one poput Pavla i Barnabe njihovi su drugovi također bili izvor sile. Marko je bio jedan od takvih ljudi. Kasnije je dosta dugo išao i s Barnabom i s Petrom. Slijedeći posebne upute Gamalijelovih ljudi, kako se ne bi posumnjalo u njihovo neprilično ponašanje, Marko je morao Petra nazivati pred 'stadom', osobito 'poganskim', nikako drugačije do 'Papas', što na grčkom znači 'otac', naglašavajući Petrovu ulogu duhovnog učitelja.

Kasnije su u osnovanim kršćanskim zajednicama tako nazivali duhovne vođe. Dok su na prijelazu između II. i III. stoljeća istočni kršćani 'papasima' nazivali patrijarhe Aleksandrijske crkve, upravo one kršćanske crkve u Egiptu koju je osnovao Marko. Na Zapadu je ovaj naslov poslije Petra dodjeljivan biskupima u Rimu i Kartagi. A u srednjem vijeku ova je titula dodjeljivana rimskom biskupu. Osim toga, Petar je štovan kao osnivač lokalnog episkopata, kao 'knez apostola'. I sve to je činjeno usprkos Isusovim riječima koji je upozoravao: 'Ocem ne zovi nikoga na zemlji jer jedan je Otac vaš – onaj na nebesima'."

„Točno, čini se da ljudi čak i duhovno sjeme na svoj način prilagođavaju materijalnim potrebama." reče psihoterapeut.

„Pitam se o čemu to ovisi. O razini duhovnog razvoja ljudi?" Stas je upitao Senseja, očito zbog prethodne rečenice Nikolaja Andrejeviča.

„O njihovu unutarnjem izboru, prije svega."

Očito je Nikolaj Andrejevič i dalje izražavao svoje misli naglas te je primijetio:

„Čak i uz takva iskrivljenja... Ipak su 'misionari' budili vjeru u ljudima."

„U pravu si, ali ta je vjera bila utemeljena na strahu! Uzmimo jednostavan slučaj. Isus je mnoga svoja čuda i ozdravljenja činio u tajnosti, ta je blagoslovljena čuda činio iz ljubavi i dobrote prema ljudima. A ovi prevaranti, kad reklamiraju svoj pokret, svojim čudima pridodaju čin zastrašivanja. Pavao je, na primjer, ispričao kako je oslijepio vračara Elima samo zato što je pokušao odvratiti rimskog prokonzula Sergija od Pavlove 'vjere'. I naravno da su Barnaba i Marko bili 'svjedoci' tog događaja. Ova je priča opisana u 'Djelima apostolskim' (13, 6-12), a to je učinio nitko drugi nego Luka, Pavlov najbliži suradnik.

Ili kako su Petrove optužujuće riječi prouzročile smrt muža i žene koji mu nisu donijeli sav novac od prodane imovine pa ih je optužio za laž i utaju. A kad su njihova tijela 'pala bez daha', mnogo je puta naglašeno tko je 'uvukao veliki strah u sve koji su to čuli'. To je također opisano u 'Djelima apostolskim', u 5. poglavlju (stihovi

1-11). Da ni ne spominjem epizodu kad je Luka veličao Petra i rekao da su ljudi izvodili pacijente na ulice dok je Petar prolazio, da bi barem 'sjena Petrova u prolazu pala na nekog od njih'. Sva su ta djela, kako je rekao Isus, bila 'ljudska', jer su dolazila od ljudi poput Kife, koji je želio naučiti raditi čuda samo da bi zadobio moć nad ljudima, kako bi mu se svi okolo dodvoravali i drhtali pred njim.“

„Ne daj Bože da netko proturječi!“ Stas je komentirao uz osmijeh.

„Točno. Razumijete li što je bit?! Izgradili su religiju na kontradikcijama, na načelu da ono što je Jupiteru dopušteno, biku nije. S jedne strane uče ljude da sve opraštaju, a onda odjednom pokažu Petra kako ubija ljude samo zato što mu nisu dali sav svoj novac, kako bi se reklo, 'i zadnju kintu'. Podučavaju ljude da se boje Boga, čime izazivaju osjećaj straha, najprije pred 'apostolima', kao 'posrednicima' između Boga i ljudi, koji 'imaju moć' čak i ubiti ljude kako bi ih se svi bojali i poštovali ih.“

„Baš kao robovlasnici“, primijetio je Volođa ironično.

„Pa da, nisu uzalud uveli termin 'Božji rob', iako je Isus rekao ljudima 'svi ste vi Božja djeca'. Ljudi su bili uvjereni da strah pred Bogom uključuje i strah pred najvišim menadžmentom crkve, kojemu se (za razliku od brojnih ograničenja za 'stado') dopuštaju mnoge stvari.“ Sensei je to rekao s takvom snagom optužbe u glasu da je zahvatio nutrinu duše. „Ali je li Isus to naučavao?! On je učio iskreno voljeti Boga! A nema i ne može biti mjesta strahu u čistoj ljubavi prema Bogu! Jer onaj koji je u Ljubavi, u Bogu je i Bog je u njemu, jer je Bog Ljubav. Zato što Ljubav briše sve strahove ovog života. Život je smrtan, to je prašina. Bog je vječan. Onaj koji je u Bogu nema se čega se u životu bojati. Isus je učio ljude da budu braća i sestre, da vole bližnje. Izbrisao je granice podjela i arimansku hijerarhiju među ljudima. Ali kako je sve iskrivljeno?!“

Slušajući Senseja, Nikolaj Andrejevič reče zamišljeno:

„Sjećam se jedne epizode kada je Petar pitao Isusa koliko puta treba oprostiti bratu ako se ogriješi o njega, do sedam puta. A Isus mu odgovori: „Ne kažem ti do sedam puta, već sedamdeset puta sedam“. Često sam citirao ove riječi kao primjer za svoje pacijente. Ali kako je taj isti Petar ubijao ljude bez oprosta?! Gdje

kažeš da to piše? U petom poglavlju 'Djela apostolskih'? Trebao bih ponovo pročitati.“ I razmišljajući neko vrijeme, doda: „Možda su to o novcu napisali uzimajući u obzir ono što je Isus rekao bogatom mladiću, da ako želi biti savršen i slijediti Ga, prvo bi trebao prodati svoje posjede i dati sav novac siromašnima, a onda će imati bogatstvo na nebu“, pretpostavio je Nikolaj Andrejevič.

„Točno, Isus je rekao: 'Idi i daj novac siromašnima', a ne 'donesi ga meni'“, naglasio je Sensei. „Što je pri tome bitno? Ako si previše vezan mislima i težnjama za imovinu, bolje je daj siromašnima. Tako je bolje za tvoj dušu jer stalna briga o povećanju imovine čovjeka materijalizira, budi u njemu značajke Životinjske prirode, poput pohlepe, zavisti, egoizma. Ako imaš bogatstvo, ali njime pomažeš ljudima, radiš mnogo dobrih i korisnih stvari za ljude u potrebi, a ne za one koji ne znaju šta bi od obijesti, to je dobro, jer tada tvoje misli idu na brigu za ljude, a ne na uveličavanje tvog egocentrizma. Isus je podučavao da čovjek prije svega treba brinuti o svojoj duši, o povećanju duhovnog bogatstva i dobrih djela. Zato je savjetovao bogatom mladiću da se oslobodi materijalnog tereta, pruži ljudima što više pomoći i sa što čišćom savješću slijedi put prema Bogu. Dok Pavlovi 'apostoli' tjeraju ljude čak i da prodaju svu svoju imovinu i donesu im sav novac. Prijetili su ljudima brzom kaznom ako to ne učine ili ako sakriju i novčić.“

Nikolaj Andrejevič reče s gorkim osmijehom:

„Ima stara latinska poslovica: 'Kažnjavam te ne zato što mrzim, nego zato što te volim'. Čini se da je bila poznata Pavlovim ljudima.“

„I danas je puno onih koji žele imati kakvu-takvu, ali moć nad sebi sličnima“, primijetio je Volođa.

„Toliko se destruktivnih sekti u naše vrijeme pojavilo koji sebe nazivaju kršćanskima, ali u stvari slijede isti Petrov princip: daj nam sve do zadnje pare i onda vjeruj. Oni se također pozivaju na Bibliju“, Viktor je dodao komentar.

„Šta bi ti htio? To su sluge Arkona preobrazile veliko Issino Učenje u religiju, zbog čega imamo uobičajen rezultat i mnogo kontradikcija“, odgovori Sensei. „Isus je propovijedao Učenje temeljeno na ljubavi prema Bogu i ljudima. Arkoni su samo

preusmjerili duhovnu osnovu Isusovog Učenja prema materijalnom, dopunili Isusove riječi svojim komentarima i na taj način iskrivili njihovo značenje. Ako je Isus ljudima davao pravu slobodu kroz svoje Učenje i oslobađao ih iluzija materijalnog svijeta, Arkoni, naprotiv, Pavlovim učenjem pretvaraju ljude u poslušne robove materijalnom i zarobljavaju ih strahom."

„Pa, možda je prije bilo tipično za religiju oduzimati novac, ali sada je drugačije sa službenim religijama", Stas je izgovorio sumnjičavo.

„Sada je drugačije?!" nakesio se Sensei. „Da budemo precizni, sada se to radi u velikim razmjerima. Pogledajte današnje Petrove nasljednike, upravo taj Vatikan. Ova sićušna zemlja je danas jedna od najbogatijih zemalja svijeta, dok u međuvremenu milijuni ljudi na zemlji umiru od gladi. Dakle, zaključite kome Vatikan svesrdno služi."

„Ne trebaš biti Solomon da bi razumio očigledne stvari", reče Volođa tihim glasom.

Sensei je kimnuo, snažno uzdahnuo i nastavio svoju priču o Pavlovim aktivnostima u Rimu.

„Dakle, kad je Pavao poslao po Marka da dođe u Rim, bio je baš u Efezu, gdje je stolovao Timotej, omiljeni Pavlov učenik, s kojim je nekad putovao radi propovijedanja. Usput, Timotej je u glavni grad Carstva stigao skupa s Markom. U Rimu Pavao povezuje Marka s Petrom i daje mu savjete kako treba napisati Petrova evanđelja."

„Petrova evanđelja?" Nikolaj Andrejevič se iznenadio.

„Da. Isprva je Evanđelje po Marku imenovano Evanđeljem po Petru. Mnogo kasnije, kada su razni ljudi ovaj rukopis prepisali nekoliko puta, preimenovan je u Evanđelje po Marku. Kao što sam već rekao, Petar je bio nepismen. Osim toga, znao je samo svoj materinji aramejski jezik. Zato su mu trebali cijelo vrijeme tražiti 'tumače' kad bi propovijedao među drugim narodima."

„Kužim, on je korišten kao marioneta", rekao je Volođa.

„Naravno... Markove zapise su predstavili kao Petrovo 'djelo', s Pavlom koji igra ulogu glavnog savjetnika... Zato su kanonizirane knjige pripisane Petru, kao i drevni apokrifi (koje su napisali drugi ljudi i mnogo kasnije) imenovani po Petru: 'Djela Petrova', 'Otkrivenje Petrovo', još jedno 'Evanđelje po Petru' koje on nikako nije napisao itd.“

„Imao je lijep život“, 'zavidno' će Ženja. „Ne samo da si gazda, nego još za tebe i knjige pišu.“

„Nije to lijep život“, prigovorio mu je Stas, „ako razgovaraju, pišu i upravljaju umjesto tebe!“

Sensei se nacerio gledajući momke i nastavio pripovijedati:

„Po Pavlovoj zapovijedi u istom je razdoblju (početkom 60-tih godina) Matej, još jedan bliski Pavlov učenik, počeo pisati još jedno evanđelje u Antiohiji. Ovo je evanđelje namijenjeno širenju uglavnom među Židovima-kršćanima i prirodno da je bilo napisano na njihovu materinjem jeziku. Zato je Matej dobio zadatak da ga napiše u judejskom duhu, kako i treba, s 'rodoslovljem', umjetno ograničavajući Isusa na židovske korijene, s mnogo citata iz Starog zavjeta, dakle da se pripreme učinkoviti argumenti da se drevna proročanstva o Mesiji kojeg su Židovi očekivali odnose na Isusa.“

„Čini mi se da je Matejevo ime bilo Levi“, prisjetio se Nikolaj Andrejevič.

„Da“, potvrdio je Sensei. „Prema crkvenoj Legendi Isus je navodno pozvao Levija da bude jedan od apostola dok je ovaj bio sakupljač tranzitnog poreza, to jest carinik. Iako ga u stvari Isus nije zvao. A Levi je neko vrijeme zaista bio carinik.“

„Kakav je to bio položaj, sakupljač tranzitnog poreza?“ upita Kostja. „Nešto poput poreznog inspektora?“

„Nešto poput carinskog službenika“, objasnio je Volođa.

„Da“, kimnuo je Sensei. „Carinik je bio običan agent glavnog carinika, činovnik najnižeg ranga. U to se doba taj položaj smatrao ponižavajućim za Židove, jer su ljudi na ovom položaju bili izopćeni i lišeni prava na oporučno ostavljanje. Ali Levi nije bio samo službenik, pobožno je radio za Gamalijelove ljude. Treba spomenuti

da je bio pismen i prilično pametan čovjek, tako da ga je kasnije Pavao primijetio i uzeo u svoju ekipu. Za svoje 'zasluge' Levi je bio počašćen židovskim imenom Matej. I kako je Matej dugo radio, tijekom petnaest godina nakon osnivanja njihove zajednice kao propovjednik među Židovima-kršćanima, Pavao mu je povjerio pisanje teksta za Židove."

„Koliko vidim, Pavao je imao prilično sposoban i pametan tim" primijetio je Volođa.

„Kao i on sam", složio se Sensei. „Istih godina Pavao povjerava svomu bliskom suradniku Luki također da u pisanom obliku sastavi evanđelje – 'Djela apostolska', gdje su opisali prve godine organizacije kršćanskih zajednica, Petrove aktivnosti, Pavlova misionarska putovanja. Pavao se upoznao s Lukom u gradu Troadi (bio je smješten na zapadu današnje Turske) za vrijeme svojih misionarskih aktivnosti početkom 50-ih godina. Luka je bio liječnik. Uzimajući u obzir koliko je vješto Pavao planirao svoje postupke u organizaciji kršćanskih zajednica i privlačenju pametnih ljudi, takav čovjek kakav je bio Luka, sa svojom profesijom, jednostavno je bio itekako potreban. Budući da je pružao, koliko je god bilo moguće, pravu medicinsku pomoć svojim sljedbenicima, što je privuklo još više ljudi u kršćanske zajednice.

Općenito, Pavao je koristio mnoge svoje ljude za učvršćivanje 'novog učenja' u pisanom obliku, a ne samo danas poznate Mateja, Marka i Luku. Svi su pisali o osobitostima svog 'stada' i imali zajednički izvor informacija - Pavlovo učenje. Odnosno, ako kažemo političkim jezikom, sve su to napisali za različito biračko tijelo. Ali u temelju je sadržano Pavlovo učenje o robovskoj poniznosti umjesto istinskoga Isusovog Učenja o pravoj slobodi. Ono što je ostalo u biblijskome Novom zavjetu od istinskoga Isusovog Učenja samo su ostaci koji su do nas došli nakon Pavlove revizije, prepisivača, velikog pape Konstantina i velikog broja papa koji su činili svoje pojedinačne ispravke. Trebali bismo zaista odati priznanje Isusovoj veličini, jer je On, poznavajući ljudsku prirodu, svoje Učenje iznosio tako oštroumno, s dvostrukim značenjem, da čak i nakon tisuća godina iskrivljavanja od strane Arkona još uvijek postoji sjeme koje dotiče ljudske duše. Jer prave Isusove riječi otkrivaju duhovnu suštinu čovjeka. I zahvaljujući

tome čovjek, vođen nadahnućem vlastite duše, pronalazi Boga, slijedi Put i odlazi k Njemu. Ostalo je još sjemenki među mnogim korovima koje su zasijali Pavao i njegovi suradnici, a koji dodiruju ljudsku dušu i nadahnjuju je za početak duhovne potrage.

Ako pogledate Novi zavjet, koje su knjige uključene u njega (o Starom zavjetu da ne govorimo), sami ćete shvatiti koji su ciljevi bili postavljeni i tko je stajao iza svega. Od dvadeset sedam knjiga Novog zavjeta većina knjiga su Pavlove poslanice. Ostalo su knjige njegovih ljudi. Od 'Djela apostolskih' do 'Poslanice Filimonu' Pavao je praktički glavni lik...“

„Etogac!“ Viktor se iznenadio. „A kažu da je Novi zavjet knjiga... o Isusu.“

„Dakle, osim Pavlovih poslanica, Jakov je uključen u Novi zavjet... Usput, to je isti onaj Jakov, takozvani Isusov „brat“...

„Josipov sin?“ precizirao je Nikolaj Andrejevič.

„Da. Upravo Jakov koji je radio za Gamalijela i bio na čelu jeruzalemske zajednice kršćana. Dakle, osim Jakovljevih poslanica, osim već spomenutih evanđelja po Mateju, Marku, Luki, kao i Lukinih 'Djela apostolskih', tu su i poslanica Judina, Evanđelje po Ivanu...“

„Je li Ivan bio najdraži Isusov učenik?“

„Ako je postojao omiljeni Isusov učenik, to je bila Marija Magdalena. Dok je Ivan bio mlađi sin galilejskog ribara Zebedeja, miljenik svoje majke Salome, kćeri baš onog Josipa kod koga je Marija, Isusova majka, radila neko vrijeme...“

„Josipova kći?“ upita Nikolaj Andrejevič iznenađeno. „To jest, Salomeja je bila Jakovljeva sestra. Znači li to da je Ivan... svi su pripadali istoj obitelji?“

„Da. Ivan je bio samo jedan od bliskih rođaka Josipove obitelj koja je prvo Mariju na sve načine izrabljivala, koristila je kao roba, zatim blatila Isusa i onda zaradila velike novce preko Njegove slave.“

„Pa“, nacerio se Ženja, „Isus je bio 'sretan' da ima takvu 'rodbinu'.“

„Ma kakvi rođaci?! Nakon svih njihovih djela teško bi se mogli nazvati i poznanicima.”

„Čekaj, ali ako Ivan... Što je s njegovim vizijama budućnosti, dolaskom Antikrista? Znači li da to sve nije istina?“ Viktor je pokušao shvatiti.

„Zašto ne bi bilo istina?“ prigovorio je Sensei. „To je istina. Samo kakva je to istina i o čemu se radi?“ Ubrzo je nastavio. „Prije svega, Ivan je pisao alegorijski, kako su ga naučili - po školi Filona Aleksandrijskog.“

„A tko je sad pa taj?“ Upita Ženja u šali.

„Taj je također sa stabla Arkona. To je Gamalijelov prijatelj. Filon Aleksandrijski potječe od utjecajne bogate židovske obitelji nasljedne generacije svećenika. Bio je židovsko-helenistički filozof, teolog, osnivač metode alegorijske interpretacije Biblije pojmovima iz grčke filozofije. Upečatljiv primjer kako su židovski svećenici polako posuđivali koncepte koji su im se sviđali od 'poganskih' religija koje su odbacivali da bi stvorili novu religijsku granu od judaizma, želeći uzdići judaizam do statusa svjetske, posebno značajne religije za sve narode.

Ivan je pisao alegorijski, a što je važno, svoje zapise nije temeljio na svojim 'vizijama', koje nikada nije imao, već na nekim Isusovim predviđanjima i događajima iz prošlosti. Povijest se ponavlja. Ivan je samo opisao mitologiju prošlosti. Onda su ove zapise nadopunili drugi ljudi, kao opis planova Arkona za budućnost... Mnogi ljudi ne vole proučavati povijest, to je za njih dosadna znanost. Ali treba poznavati povijest jer prošlost je lekcija za budućnost. Trebali biste je znati jednostavno da biste mogli djelovati ispravno sada, da ne griješite i ne gledate kroz ružičaste naočale s naivnim pogledom na svijet.“

* * *

„Znači li to da je Antikrist već došao u prošlosti?“ Nikolaj Andrejevič se iznenadio.

„Naravno. Ako ćemo obnavljati povijesnu pravdu u vezi s pričom o Antikristu, postoji još jedna tajna koju skrivaju oni koji upravljaju kršćanskom religijom."

„Stvarno? Bilo bi je vrlo zanimljivo saznati", Nikolaj Andrejevič živnuo je zajedno s dečkima.

„Nema problema", reče Sensei jednostavno. „Prema suvremenim gledištima, koji se temelje na knjizi Otkrivenja Ivana 'Evanđelista', Antikrist je Kristov neprijatelj, njegov lažni pandan. I ljudi se već mnogo godina prepiru oko tog Antikrista, pokušavaju ovu osobu otkriti uz pomoć savjeta koje je dao Ivan. Posebno ciničnu prijetnju vjernicima oko dolaska Antikrista bi obradila i upotrijebila crkva iz vlastitih interesa za vrijeme epidemija, ratova, prirodnih katastrofa i socijalnih nemira. Svećenstvo u pravilu proglašava Antikristima one vladare koji im se ne sviđaju ili one koje žele kompromitirati pred 'stadom'. Evo jednostavnog primjera, gotovo smiješnog slučaja: kad su se u XIII. stoljeću njemački carevi borili za vlast s rimskim papama, pristaše obje strane zvali su vođu protivnika Antikristom, dakle i papu Inocenta IV. i cara Fridrika II. Staufena."

„Mogu misliti", nacerio se Ženja i odmah improvizirao čitav prizor vjerojatnog dijaloga ove dvije povijesne osobe. „Fuj ti, Antikriste! Ne, fuj ti, Antikriste! Fuj-fuj-fuj ti!"

Tako je živopisno oponašao posljednji „fuj" prema Stasu da se ovaj pretvarao da se otresa od „posljedica" i rekao: „Jesam ja tvoja makiwara za trening ili šta? Jesi li me odlučio potopit u svojoj pljuvački?!"

Dečki su se nasmijali dok je Ženja nadodao porciju humora:

„Mak-ki-wa-ra", razvukao je. „Nauči barem neke nove riječi, pobogu. Vidiš, ja obnavljam povijesnu priču dok on laprda o svom problemu."

Kad je ovaj trenutak humora bio završen, Sensei je nastavio:

„Dakle, općenito je postojalo mnogo povijesnih osoba koje se nazivalo Antikristima: rimski car Neron, Napoleon, čak su pokušali nazvati tako Petra I. jer je pokrenuo reforme. I dan-danas ljudi u

strahu čekaju dolazak Antikrista, dok neki 'pastiri' uspješno koriste taj strah za svoje političke i sebične ciljeve. Ali u stvari je sve bilo mnogo jednostavnije.

Ova je priča počela intenzivnom pripremom za politički puč koji su organizirali 'Slobodni zidari' u skladu s planom Arkona početkom 60-ih godina. Kao što sam već rekao, ova ogromna akcija obuhvaćala je nekoliko programa odjednom, a koji su uključivali niz političkih manipulacija. Gamalijelovi ljudi, koji su također sudjelovali u jednom od ovih programa, odlučili su iskoristiti situaciju i imenovati svoga Velikog Pontifexa za svoju novu religiju. Tim više što je bilo dovoljno stada da bi se moglo tražiti nekakvu političku vlast u Rimu. Namjeravali su Petra imenovati Velikim Pontifexom."

„Zašto Petra, a ne Pavla?" Andrej nije shvatio . „Pavao se čini mnogo pametnijim."

„Već sam vam rekao. To je bila javna pozicija. A tako pametni ljudi poput Pavla u tajnoj politici 'Slobodnih zidara' u pravilu kontroliraju ljude poput Petra ili, kratko rečeno, imaju faktičku moć, ali istovremeno ostaju u sjeni. Ovo je jedno od načela upravljanja Arkona."

„Tako da kažem, sva najbolja mjesta pod suncem raspoređena su u sjeni", rekao je Volođa dubokim glasom smiješeći se.

Viktor reče:

„I ako razmislimo, postaviti Kifu na vlast je isto kao postaviti gluhonijemog za narod..."

„To je istina", nacerio se Sensei.

„Ukratko, ako narod bude nezadovoljan, Petar će biti 'žrtveni jarac' kojeg će zaklati bez žaljenja", Volođa je donio svoj zaključak.

Ženja se našalio kao i uvijek:

„Pavlić... pustio Petrića niz vodu. Zvuči dobro! Hej, slušajte, imam novi stih: Pavlić drži Petrića, a onda ga niz vodu pusti."

„Tebi je stvarno dosadno“, nacerio se Stas.

„Kako misliš? To je moj narodni izričaj... hoću reći samoizričaj.“

„A kome to treba, mislim na tvoj samo…izričaj?“

„Kako misliš 'kome'? Patentirat ću ga i ući u politiku, neka me učine velikim-velikim...“

„Je“, prekinu ga je Stas. „Učinit će te velikim-velikim... Petrićem!“

Naša se grupa opalila smijat, dok je Ženja uzdahnuo hineći žaljenje:

„Eh, ovakve veličanstvene ideje umiru u začetku, kao što je naš Konstantin govorio“, i bacivši pogled prema Kostji doda: „Mislim na Velikog.“

Nakon sljedećeg vala smijeha, Sensei je ponovo nastavio svoju priču.

„...Kad je Pavao manje-više pripremio ideološku pozadini i značajno povećao biračko tijelo nove religije, pozvao je Petra 63. godine da dođe u Rim, a kasnije je imenovan biskupom rimskih kršćana. Štoviše, Petar nije bio prvi biskup u Rimu, kako će mu se kasnije pripisati radi naglašavanja značaja njegova lika. Gamalijelova ekipa tamo je radila mnogo prije njega.

Ovaj je položaj za Petra bilo očito 'unapređenje'. A kad je saznao da ga žele promaknuti u Velikog Pontifexa, naslov koji je u ono doba dodjeljivan samo carevima, 'poludio' je. U svojim propovijedima pred 'stadom' Petar se, uz pomoć tumača i suradnika, počinje uzdizati do božanstva, otvoreno glumeći Isusovog nasljednika lošim kopiranjem njegovih djela i 'iscjeljenja'. Ali Petar je sa svojim ambicijama bio samo mali dio glavne kombinacije u političkom mozaiku kojeg su planirali Arkoni.

U isto vrijeme, dok se Peter pokušavao uživjeti na 'ulogu Isusa' sa svim svojim ambicijama te povećati broj svojih sljedbenika, 'Slobodni zidari' aktivno su u Rimu realizirali jedan od glavnih programa za politički puč. Naime, htjeli su se riješiti

rimskog cara Nerona, kojeg su doveli prije nekog vremena na carsko prijestolje.“

„Neron... nedavno sam čitao o njemu“, rekao je Viktor.

„Aha, samo se ne sjećaš gdje je i što pisalo o njemu“, Ženja mu se narugao.

„Ne, zaista...“

„Da, ovo je ime danas dobro poznato“, Nikolaj Andrejevič primijeti sa smiješkom.

„Naravno“, osmjehnu se Sensei. „Zahvaljujući Zapadu i informiranju javnosti, naši ljudi sada znaju svaki detalj njegovih aktivnosti... No dobro. Nešto ću vam reći o ovom caru, da biste na njegovu primjeru razumjeli kako Arkoni djeluju kada igraju svoje političke igre na šahovskoj ploči.

* * *

Neron (u djetinjstvu se zvao Lucije) bio je sin senatora Gnaeusa Domitiusa Ahenobarbusa i Agripine Mlađe, sestre rimskog cara Gaja Kaligule. Dakako, od oca i majke naslijedio je karakterne osobine nasilnika i pokvarenjaka. Dok je bio dijete, umro mu je otac. Njegova se majka svim silama trudila biti moćna pa se udala za svog rođaka cara Klaudija i prisilila ga da posvoji Lucija, da bi njen sin naslijedio prijestolje unatoč tome što je Klaudije imao sina iz drugog braka, Britanika, koji nije bio puno mlađi od njegova polusina. Tako Lucije dobiva ime Tiberije Klaudije Neron. Kasnije Agripina truje svog supruga Klaudija i uz pomoć moćnih ljudi iz Senata te uz potporu pretorijanskih zapovjednika, to jest povlaštenog dijela rimske vojske, 16-godišnji Neron ustoličen je kao car. Ispočetka su stvari išle glatko. Tip je igrao ulogu cara, ali bio je pod utjecajem svoje majke, kao i vezanog uz njega autoritativnoga pretorijanskog prefekta Bura te Lucija Eneja Seneke (mlađeg), poznatog filozofa, političara, koji je pripadao najvišemu senatorskom plemstvu. Usput, potonji je postao Neronov učitelj kad je ovom bilo jedanaest godina. Tako su svi ti javni ljudi, Seneka, Bur, Agripina, manipulirali carem i faktički vladali državom udovoljavanjem pojedinim utjecajnim osobama iz Senata, ljudima Arkona. Moram spomenuti da se Seneka ispostavio

najlukavijim od ovo troje i u 'tišini' je zgrnuo ogromno bogatstvo za ono doba.

Gotovo svi senatori bili su zadovoljni svojim štićenikom. Naravno, kako ne bi bili! Skoro već u prvoj godini svoje vladavine Neron je smanjio opterećujuće poreze i odredio godišnju pomoć 'siromašnim' senatorima. Odmah je dodatno imenovan kao Pontifex Maximus i Otac Domovine (Pater Patriae).

Sve bi bilo u redu da nije bilo njegovih gena. Neron je odrastao i počeo uživati u moći. Isprva su vlastodršci bili tolerantni prema njegovu divljem temperamentu. Ali nakon Burove smrti Neron je zapravo izgubio usmjeravajuću kontrolu. Zato je postavljeno pitanje o njegovu detroniziranju. Povrh toga, s obzirom na događaje koje su Arkoni planirali za 66. godinu, moglo bi se reći da je Neron već bio 'osuđen'.

Neron, koji je do tada već bio punoljetan i svjestan državnih intriga, učinio je korak suprotan tajnoj odluci 'Slobodnih zidara'. Prvo se otarasio svih koji bi mogli polagati pravo na prijestolje, ne štedeći život vlastite majke, supruge i tutora Seneke. Kako bi oslabio snagu Senata, organizirao je oduzimanje imovine nekim bogatim senatorima. Oni, naravno, ne ostaju dužni i priređuju mu 'veseli život', vješto ga kompromitirajući u očima naroda i pritom na tome zarađuju velike novce. Primjerice, odradili su provokaciju grandioznim požarom u Rimu.“

„Provokacija požarom?“ Nikolaj Andrejevič je ponovio.

„Da. U ljeto 64. godine, dok je car bio odsutan iz Rima, 'iznenada' je započeo veliki požar koji je trajao devet dana. Kao rezultat istog, mnogi ljudi su poginuli, vatra je uništila veći dio grada. Usmjerio bih vam pažnju na činjenicu da su upravo tijekom ovog požara uništeni rimski arhivi, uključujući one s izvješćima o radu Poncija Pilata kao upravitelja Judeje. I tako, pokrenute su glasine da je Rim zapaljen po Neronovu nalogu, koji je, kako su rekli, želio izgraditi grad iznova. I sam je Neron, prema glasinama, promatrao taj požar sa svoje kule te pjevao pjesmu iz zadovoljstva. Čak je i Tacit, o kome ću vam kasnije pričati, napisao da je tijekom požara bilo nekih sumnjivih ljudi koji su trčali gradom i, umjesto da gase vatru, bacali okolo baklje i vikali da to rade po nalogu.

Sam Neron, kad je saznao za ovu katastrofu, došao je u grad i odmah zapovjedio da se pruži sva moguća pomoć stanovništvu koje je stradalo od požara. Kako bi osigurao privremeno utočište ljudima čak je i otvorio vrata Marsovog polja, carskih vrtova i građevina. Naredio je da se hitno pošalju namirnice iz drugih gradova u Rim, po što nižoj cijeni.

Ali usprkos svim poduzetim mjerama, ljudi su počeli neprestano pričati da je Neron kriv za ovu katastrofu. Sam Neron inicijatorima požara je proglasio Židove, zajedno sa sektašima-kršćanima pod njihovom kontrolom. Neron je zapovjedio da ih se pronađe i pogubi kao osobe krive za palež. Međutim, iz nekog razloga, umjesto Petrovih i Pavlovih ljudi, koji su aktivno koristili svoje 'biračko tijelo' (uglavnom robovi i slobodni siromasi) u prljavim političkim spletkama Arkona, progoni velikih razmjera počinju u Rimu pod maskom Neronovih zapovijedi protiv istinskih sljedbenika Isusova Učenja, koji su bili potpuno nevini ljudi. Nije to bio samo progon, nego baš zvjersko ubijanje. I opet, osobe koje su ispunjavale ovaj 'nalog' i ubijale nevine ljude, okolo su pričale da im je Neron tako naredio. To je jasno. Što su se više približavali datumi u odlučujućoj igri Arkona, Neron je više gubio uzde vlasti, to jest više ljudi je bilo nahuškano protiv njega. Čak i oni koji su bili u njegovoj blizini, s obzirom na nadolazeće događaje radije su prešli na stranu njegovih protivnika. Tako su Neronu vješto 'namjestili' požarom i budućim represijama. Nakon svih ovih događanja, uspjeli su čak pripisati tužnu slavu 'mučeništva' zajednicama pod kontrolom 'Slobodnih zidara', koje su predvodili Petar i Pavao. Kako bi se reklo, prekrojili su povijest.

Iako, ako analiziramo ličnosti koje su napisale tu takozvanu 'povijest', sve postaje očito. Na primjer, slavni Tacit ili Josip Flavije koji su danas citirani kao autoriteti. Tko su bili oni? Samo senatorska potrkala koji su 'nepristrano' pisali sve što su željeli utjecajni senatori, njihovi pokrovitelji, jer su u potpunosti ovisili o njima. O kakvoj onda istini može biti riječ?

Josip Flavije, koji se smatra židovsko-rimskim povjesničarem, je rođen 37. godine u aristokratskoj obitelji koja je pripadala plemenitom klanu svećeničkih glavara. Stekao je dobro obrazovanje. Bio je izravno povezan s Gamalijelovom grupom i

aktivnostima ljudi Arkona. U različitim prigodama ispunjavao je svećeničke dužnosti u Jeruzalemskom hramu, ulazio u različite sekte, radio kao odvjetnik kad je trebalo u Rimu štititi prava uglednih Židova. Nije slučajno postao povjesničar. Tijekom Judejskog rata između Židova i Rimljana, koji je započeo 66. i trajao do 73. godine, postavljen je za zapovjednika na strani Židova. A kada su Arkoni riješili sve svoje političke probleme i počeli razmještati nove pijune na svojoj šahovskoj ploči politike, Josip je došao na svoje. Kasnije će se zapisati u povijest da se Josip, kad je vidio da Židovi trpe poraz u ovom ratu, predao, a poslije je imenovan dvorskim historiografom carske dinastije Flavija."

„Naravno", nacerio se Volođa. „Bio je neprijatelj, ali brzo je postao prijatelj. Malo smrdi na izdaju."

„Običnim ljudima može smrdjeti, ali Arkonima ne mora. Njima je u svakom ratu svejedno tko je pobjednik, tko je gubitnik i koliko je ljudi poginulo. Za njih je najbitnije riješiti svoje probleme i dobro promisliti o sljedećim potezima u igri. Tako je Josip Flavije, kao dvorski historiograf, napisao samo ono što su mu rekli njegovi utjecajni zaštitnici. Osobito nakon tog nesretnog Judejskog rata pokrenutog, usput, od svećeničke vrhuške židovske elite radi širenja njihova utjecaja, morao je steći simpatije od rimskih vlasti zbog stradanja Židova i zbog povećanja ugleda judaizma. Danas se Josipove knjige smatraju vrijednim izvorom za povijest nastanka 'kršćanstva'. Ali tko je stajao iza tog 'vrijednog izvora'? Arkoni.

Ili uzmimo još jednoga drevnog povjesničara – 'autoriteta', Publija Kornelija Tacita, za kojeg se smatra da je 'izvanredan povjesničar drevnog svijeta'. Također je radio za carsku dinastiju Flavija. Tacit je stasao iz konjaničkog staleža i stekao dobro retoričko obrazovanje u Rimu. Međutim, probio se u svijetu i stekao visoki državni položaj (također je postao i član svećeničkog učilišta) tek kad se oženio kćerkom slavnog zapovjednika i senatora Agrikole. Čije interese mislite da je štitio? A u čijem su interesu nakon dugo vremena uklonjeni njegovi spisi da bi se promovirala dva njegova djela – 'Povijesti' i 'Anali' kao svjetski hitovi?"

„Anali"?" upitao je Viktor pomalo uzbuđeno. „Ispada da su pontifexi napisali i Ana..." ne završivši rečenicu, nasmiješio se, „Da, djela..."

„Usput, njegovi 'Anali' opisuju događaje iz rimske povijesti 'od smrti Augusta do smrti Nerona'. A 'Povijesti' opisuju građanske ratove i vladavinu Flavijeve dinastije. Usput, današnji povjesničari izvlače informacije o požaru u Rimu i 'monstruoznom Neronovom zločinu' upravo iz ovih knjiga. A najvažnije je da su ta dva djela došla do današnje višemilijunske publike ne u cijelosti, već samo dio njih, a toj publici se nameće da ih prihvati 'na povjerenje'. Ni više ni manje.

Bio je još jedan zanimljiv događaj povezan s tim vremenom, kao jedna od posljedica radnji Arkona. Nakon Judejskog rata u gradu Jabni su osnovali tzv. naselje židovskih izbjeglica, koje je brzo pretvoreno u središte i akademiju judaizma. Već početkom 80-ih godina sanhedrinu iz Jabne na čelu je bio rabin Gamalijel II. koji, usput, dolazi iz Hilelove dinastije, tog vrlo bogatog Židova koji je došao početkom stoljeća iz Babilona u Jeruzalem. Rimske vlasti službeno su imenovale Gamalijela II. poglavarom židovske zajednice i dopustile mu da nosi titulu patrijarha. I te je privilegije koristio do smrti. Ovo je primjer kako unatoč bilo kojem ratu Arkoni postavljaju svoje ljude kao od šale.“

„Naprosto nemam riječi“, Nikolaj Andrejevič odmahne glavom.

„Ali vratimo se na našu priču. U međuvremenu su mnogi istinski sljedbenici Isusova Učenja potiho ubijeni. Pavao je činjenicu ovog masakra koristio kao argument zastrašivanja i većeg porobljavanja njegova 'stada'. Neron je diskreditiran sramotnim glasinama - optužen je za palež Rima i nemilosrdno 'istrebljenje' Petrovih kršćana. Ali pravi su inicijatori ovih djela na tome zaradili puno novca.“

„Nisam shvatio“, izgovorio je Andrej. „Kako je bilo moguće zaraditi na tome?“

„Stvar je u tome što je Rim prije požara bio izgrađen vrlo gusto i kaotično, s visokim drvenim zgradama i uglavnom malim iznajmljenim sobama. A nakon požara Rim su počeli graditi od vatrootpornog kamena, s odmjerenim blokovima, dobro izgrađenim širokim ulicama, uz ograničenu visinu zgrada. Sada pogodite kome

je bilo u interesu to 'pročišćavanje' Rima i tko je kasnije postao vlasnik raskošnih zgrada?

Dakle, budući da požarom nisu uspjeli u potpunosti kompromitirati Nerona i svrgnuti ga s vlasti, skovali su zavjeru protiv njega 65. godine, a pokrenuli su je senatorski 'pisari' kao 'izraz protesta senatora protiv 'helenističkog' upravljanja Carstvom'. Ali u stvari je sve bilo kao i obično - klasična raspodjela vlasti i novca. Mnogi senatori, konjanici i ratnici bili su uključeni u ovu urotu. (Uzgred, **to je omiljeni trik Arkona (koji su često upotrebljavali 'Slobodni zidari'). U svoje provokativne političke i ekonomske zavjere uključili bi što je više moguće ljudi, jer je u takvoj gomili prilično lako zamesti trag istinskih pokretača, a druge ljude prikazati takvima.)** Ali urota je razotkrivena i mnogi su ubijeni zbog sudjelovanja u njoj. Neron se bojao rasta moći i utjecaja Arkona te je pogubio sve koji su bili pod makar i malom sumnjom."

„Baš kao svojevremeno Staljin", primijeti Viktor.

„Povijest se ponavlja", kimnuo je Sensei. „Zašto misliš da su Staljin i ljudi poput njega to radili? **Sve je jednostavno. Stvar je u tome što kad tako ambiciozni ljudi steknu moć i počnu shvaćati da ih se samo koristi kao 'pijune' za javnost, a stvarna je moć u rukama arkonskih 'savjetnika', koji 'pijune' okruže sa svih strana i onda započnu političke represije. A političke represije samo su očajnički pokušaj 'javnih pijuna' da se otarase moći i kontrole ljudi Arkona. Njima nije važno koliko će ljudi umrijeti zbog toga. Pokreće ih životinjski strah za vlastitu kožu. Zbog toga je povijest prepuna takvih priča."**

„Da", Nikolaj Andrejevič ponovio je Sensejeve riječi. „Povijest se zaista ponavlja."

„Nakon neuspješne zavjere senatori su donijeli još promišljeniju odluku. Budući da su znali za Neronovu slabost - pjevanje iz hobija, odlučili su se privremeno riješiti cara i poslati ga daleko od Rima. A za vrijeme njegove odsutnosti pripremili su pravi politički puč. Pri realizaciji ovog plana u 66. godini cijela delegacija grčkih gradova dolazi do Nerona i poklanja mu počasne vijence citrara."

„Čega?“ upita Ženja. „Citrara? Jesam li krivo čuo? Dolazi li to slučajno od riječi 'kifa'?“

„Ne“, odgovori Sensei smješkajući se. „Potječe od grčke riječi 'cithara', 'kithara'. Bio je to naziv žičanoga glazbenog instrumenta kojeg su prebiranjem svirali drevni Grci. Zapravo je pjevač zvan citrar.“

„Znači li to da je 'cithara' preteča gitare?!“ Ženja je nešto otkrio.

„Da.“

„Eto vidiš! Nisam to ni znao.“

„Sada ćeš znati“, rekao je Stas nestrpljivo. „Daj da čujemo.“

„Dobro, šutim“, odgovori Ženja ispričavajući se.

Sensei je nastavio govoriti:

„Ova delegacija, kao što je bilo i previđeno, pompozno je nahvalila Nerona. A za vrijeme večere su ga zamolili da pjeva i pružili mu velikodušne ovacije, usprkos činjenici da Neron nije imao ni talenta ni glasa. Općenito, očarali su ga svojim glasnim oduševljenjem, dakle učinili su što su morali. Kao rezultat ove bujice laskanja, Neron sve ostavlja i odlazi s njima u Grčku, gdje obilazi gradove radi sudjelovanja u posebno uređenim natjecanjima citrara i, naravno, posvuda su ga učinili pobjednikom i pompozno slavili svaku njegovu 'pobjedu'. Za ta natjecanja i razonodu cara iskombinirali su različite praznike u toku jedne godine.

Znači, dok je Neron tamo uživao u životu i ugađao svojoj megalomaniji, senatori su se temeljito pripremili za njegovo povratak. Kada se 68. godine iz Grčke vratio u Rim s hrpom 'pobjedničkih' vijenaca, događale su se pobune u mnogim pokrajinama Carstva, u Judeji je pobuna čak prerasla u rat 66. godine. Zemlja je već bila pod punom kontrolom Senata koji je Nerona proglasio državnim neprijateljem i osudio ga na sramotnu smrt, zbog čega je ovaj izvršio samoubojstvo.

Sve vam ovo govorim da shvatite kako Arkoni i 'Slobodni zidari' djeluju. Manipulacije s Neronom su samo jedan od njihovih

klasičnih primjera u kombinacijama igara koje po potrebi koriste u različita vremena.

* * *

Dakle, vratimo se našoj priči. Do 66. godine Arkoni su stvorili političku napetost najvišeg stupnja. U ovom općem kotlu budućih događaja Gamalijelova organizacija odigrala je svoju ulogu u pripremi 'biračkog tijela' za aktivne korake u cilju zaštite i opravdanja onih na koje će im ukazati njihovi 'pastiri'. Stoga su Pavlovi ljudi aktivno pripremali svoje sljedbenike za nadolazeće događaje, prijetio im je Sotona koji je došao u liku Nerona. Istodobno su u svojoj propagandi Petra pokušavali predstaviti kao drugog Mesiju, širili glasine o ozdravljenjima i čudima koja je navodno činio. Ova propaganda, dok je Neron bio odsutan iz Rima postigla je takav vrhunac da je Petar javno obećao pred svojim 'stadom' da će se uzdići k samom Bogu, a za tri dana vratit će se u tijelo i onda proglasiti 'Njegovu volju'. U ta vremena nije mogao postojati bolji PR.

Međutim, nakon što je 'stadu' objavljeno da je Petar uzašao, dogodio se neočekivani slučaj. Po planu je Petar morao napustiti Rim u tajnosti i također se vratiti 'u tijelu' kako bi proglasio 'volju odozgo'. No na odlasku iz Rima neočekivano ga je srela grupa kršćana iz njegova 'stada', među kojima je bio i čovjek koji je poznavao Petra osobno. Upravo je on prepoznao Petra i bio prvi koji je otkrio njegovu prijevaru te izrekao frazu 'Kamo ideš, čovječe?', nazvavši Petra čovjekom i omalovaživši njegov 'božanski' imidž koji je Petar pokušao stvoriti umjetno.

Bilo kako bilo, kasnije su sljedbenici Pavlove škole izmislili na osnovu ovog slučaja cijelu priču o samarijskom čarobnjaku Šimunu koji je bio Petrov protivnik, s kim se dugo borio i koji ga je konačno porazio. Najzanimljivije je što su tom Šimunu, čarobnjaku, pripisali sve Petrove negativne osobine: sklonost podvalama, lažnu sliku osobe slične Isusu, 'čuda', pokušaje uznesenja i obmane, ukratko - načine na koje je Petar zapravo djelovao u Rimu. Također su mu pripisali da je u početku htio kupiti Petrovo apostolstvo, ali ovaj je to odbio. U stvari, to je bila interpretacija povijesti iz biografije samog Petra, kad je pokušao kupiti apostolstvo od Marije

Magdalene. Polazeći od ove legende, imajte na umu“, naglasio je Sensei, „koja je prvi put opisana u apokrifnim 'Djelima Petrovim', koja su kasnije dovela do apokrifa o Petrovom 'mučeništvu', dakle baš od ove legende 'pastiri' izraz 'simonija' aktivno kače, odnosno prebacuju svu Petrovu krivicu na Šimuna čarobnjaka. Štoviše, govori se kako je Petar, nakon ubojstva čarobnjaka 'riječju prijekora', stradao od Neronovog bijesa. Prema njihovoj legendi, Petar se pokušao sakriti u noći od Neronove ljutnje, kad odlazeći iz Rima susreće samog Krista i upita ga: 'Kamo ideš, Učitelju?' Odgovor je glasio: 'U Rim da budem opet raspet'. I Petar je shvatio Njegove riječi i svoju sudbinu te se vratio tamo gdje je bio uhvaćen i osuđen na križ. Dalje prema ovoj legendi Petar je tražio da bude razapet naopačke, da ne uvrijedi Isusa nalikujući Njemu. I već raspet, drži čitav govor o tajni preokrenutog križa i govori da je to bio simbol Adama koji je svojim padom izopačio božanski poredak, dok je uspravni križ bio simbol Krista koji je obnovio početni poredak. Ali svi su ovi postkripti dodani mnogo kasnije, kad je kršćanstvo postalo državnom religijom za mase, a križ se počeo obožavati kao njen novi simbol.

Zapravo, Petar je (nakon svoga budućeg uzašašća) kako sam već rekao, uhvaćen u laži od vlastitog 'stada' kada je pokušavao napustiti Rim u noći. A baš zbog laži i obmana Petra su zvali Antikrist. Odvukli su ga u Rim kako bi svi ljudi mogli vidjeti njegovu prijevaru i upravo te noći su ga razapeli suprotno od Krista, na prevrnutom križu, s glavom prema dolje, u blizini Neronova cirkusa i građevine koja je u to vrijeme spadala među legla 'Slobodnih zidara'. To je razlog mnogo kasnijeg obožavanja okrenutog križa, kao Kristove suprotnosti, Njegova antipoda, od strane sekti koje se bave sotonizmom... Petar je razapet upravo na mjestu gdje se danas nalazi njegov trg u Rimu, preciznije - u Vatikanu.“

„Ah, mjesto gdje stoji obelisk-'igla'“, Viktor se prisjetio jučerašnjeg razgovora o tome.

„Upravo tako. Običnim ljudima govore različite verzije zašto je tamo postavljena 'igla'. Ali za one koji su 'dobro informirani', mislim na one koji su svjesni tajnih zapisa Gamalijelovih ljudi za unutarnji krug, ovo mjesto puno znači. Nakon Petrove smrti ostatke su mu u grobnicu sahranili Pavlovi ljudi. Najvažnije je da je gotovo

tristo godina kasnije car Konstantin izgradio Baziliku Svetog Petra na mjestu gdje je Petar navodno bio pokopan. Sad je Katedrala Svetog Petra na mjestu bazilike. Želio bih vam skrenuti pažnju da je oltar u toj katedrali okrenut na zapad, a ne na istok, kako je uobičajeno u tradicionalnim kršćanskim hramovima... Ali i poslije tih prvih građevina, ljudi su stoljećima šuškali, a to je preraslo i u legende, o nekome tko je tamo sahranjen, ili Antikrist ili 'apostol', tamo stoje kosti čovjeka ili kosti zvijeri."

„Kakva priča!" Nikolaj Andrejevič se iznenadio.

„Međutim, to nije sve. Najzanimljivije je da je Petar razapet na okrenutom križu u 6. mjesecu godine 66."

Sensei je napravio stanku, očito nas je pustio da sami nagađamo što bi to značilo.

„Odatle potječe brojka 666!" Sinulo je Nikolaju Andrejeviču. Nasmiješivši se doda: „Ljudi se trude izračunati ime dolazećeg Antikrista kroz zbroj u njegovu budućem imenu!"

Sensei se nasmiješio.

„Znate li tko je uveo 'izračun'? Ivan je napisao u svojim 'Otkrivenjima', na grčkom nazvanim 'Apokalipsa', u 13. poglavlju, stihu 18., nakon alegorijskih interpretacija i Pavlovih tumačenja poput 'čekaj i doći će': 'U ovome je mudrost: u koga je uma, nek odgoneta broj Zvijeri. Broj je to jednog čovjeka, a broj mu je šest stotina šezdeset i šest'... A broj čovjeka..."

„Točno!" Naš psihoterapeut se zadivio Sensejevim zaključkom. „Kako to nisam vidio?! To je bio datum rođenja ili datum smrti! Znači šest stotina šezdeset i šest je datum Petrove smrti!"

Sensei kimne glavom i nastavi:

„Ali najzanimljivije je to što su oni koji su danas pokušali matematički izračunati ime Antikrista otkrili prilično smiješne stvari koje nisu namijenjene ušima 'stada' i koje se obično čuvaju u tajnosti u određenim hijerarhijskim krugovima. Stvar je u tome što na Papinoj tijari..."

„Na čemu?“ pitao je Kostja. „Tirari?“

„Ne, nego tijara. Tijara je vrsta trostruke krune koja simbolizira Velikog Pontifexa kao suca, zakonodavca i svećenika. Usput, u stara vremena tijarom se krunilo perzijske i asirske kraljeve, pa su od njih preuzeli ovaj običaj. Tako nastaje naslov na tijari rimskog pape, VICARIVS FILII DEI. Na latinskom znači 'Vikar Božjeg Sina'. Na latinskom jeziku neka slova, kao i na grčkom, imaju brojčano značenje. Ispada da ako zbrojite brojke pridodane slovima ovog naslova, to je jednako broju 666. To jest:

5(V) + 1(I) + 100(C) + 0(A) + 0(R) + 1(I) + 5(V) + 0(S) = 112;

0(F) + 1(I) + 50(L) + 1(I) + 1(I) = 53;

500(D) + 0(E) + 1(I) = 501;

112 + 53 + 501 = 666.

Po ovom pitanju je buknuo pravi skandal. Papini branitelji počeli su tvrditi da riječ VICARIVS sadrži gramatičku grešku. Ispravno sricanje ove riječi bi bilo VICARIUS, jer na latinskom ne postoji završetak riječi 'VS', već US; rekli su da su stari ljudi sve pobrkali, jer nisu razlikovali slova V i U. Iako tvrde da je to samo bezopasna gramatička greška, nitko ne žuri ispraviti je.“

„Znači li to da zapravo nije bila pogreška?“ upita Viktor.

„Naravno da nije, čak i u ono vrijeme su prilično obrazovani ljudi radili za Velike Pontifexe.“

„A zašto im je to bilo potrebno?“

„To je zabilježeno samo kao podsjetnik papama da se sjete čiji su sljedbenici i zahvaljujući kome do danas imaju vlast.“

„Pitam se zašto su napisali Petrov datum rođenja, a ne Pavlov?“ upita Kostja.

„Petar je bio javna osoba i računali su na njega.“ Sensei je neko vrijeme šutio i rekao: „Iako do danas pokušavaju skriti istinski datum Petrove smrti. Spominju 64. godinu, znači nakon požara u Rimu, kad su progonili sljedbenike Isusova Učenja, ili 65. ili 67. godinu. Malo se koji povjesničari usudi aludirati na 66. godinu. U

Rimu se, prema službenoj verziji, datum 'mučeničke' smrti Petra i Pavla smatra 29.06.67.“ Slegnu ramenima i zamišljeno nadoda: „Iako ne shvaćam zašto od ovoga ljudskog datuma napuhati takvu tajnu. Jer je Kifa oduvijek bio samo čovjek, a sva njegova i Pavlova djela bila su ljudska djela...“

„Je li Pavao zaista bio pogubljen zajedno s Petrom?“ pitao je Stas.

„Ne. Zbog pogreške s Petrom Pavlova popularnost među ljudima značajno je opala. Počeo se skrivati da ne bi s njim učinili isto što i s Petrom. Napokon je Pavao pobjegao iz Rima. Uskoro ga je sudbina ponovo odvela u Judeju, gdje je umro u ratu.“

„U kojem ratu?“ Kostja nije razumio.

„Građanski rat koji sam vam već spomenuo. Usput, tijekom njega je srušen Jeruzalemski hram, kako je Isus prorekao.“

„Baš šteta“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič, „toliko je mnogo ljudi patilo zbog male grupe nekih monopolista.“

„A što si očekivao u Arimanovom svijetu?! Moć Arkona oduvijek se temeljila na kostima njihovih robova.”

Dok je Sensei šutio očito se uranjajući u svoje misli, Ženja je odlučio sažeti svoje dojmove:

„Znači li to da Antikrist nije čudovište izvanzemaljske civilizacije s rogovima i kopitima, nego samo Kifa?“

„Da.“

„A ja baš mislio..!“, momak se pretvarao da je razočaran, iako se potiho smiješio.

„Ne razumijem“, izgovorio je Viktor. „Zašto je Ivan morao upletati Antikrista u budućnost i opisivati gluposti koje se tiču njegova dolaska? Ne bi li bilo puno jednostavnije to ne spominjati?“

„Jednostavno ne razumiješ koliko su mudro ljudi Arkona ovo odradili“, odgovorio mu je Sensei. „Ljudski strah je glavni porobljavajući bič Arkona, njegov zamah užasava mase, oduzima snagu i volju. A strah od budućnosti nije samo dvostruki bič za

ljudsku psihu. To je istinski promišljeno porobljavanje. Čovjeku se cijelo vrijeme sugerira da svaki dan može doći Antikrist, a pripadat će mu cijeli svijet, uključujući i tebe. Ali onda dolazi Krist i on će se boriti s Antikristom. Krist će pobijedi i uzet će sa sobom samo izabrane, a ostali će umrijeti u Geheni. A ako želiš postati izabran, daj sve što imaš crkvi, čitavog života služi svećenicima i s poniznošću čekaj svoju sudbinu."

„Da, stalan utjecaj faktora stresa uzrokuje ozbiljne psihološke posljedice", primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Sigurno. Prvo, umjesto da budu slobodoumni, ljudi postaju povodljivi robovi koje se lako kontrolira. Drugo, oni pasivno čekaju svoju sudbinu, umjesto da uvedu red u sebe i da pobijede svoju Životinjsku prirodu. Treće, ljudi postaju potpuno ovisni o ideologiji Arkona."

„Što je Gehena koju koriste za plašenje ljudi?" upita Kostja. „Je li to pakao?"

„U njihovoj interpretaciji to je pakao. Ali u stvari Gehena je ime 'Doline Hinnoma' koja na židovskom zvuči kao 'Gehinnom', a na grčkom jeziku kao 'geenna'. Ova dolina se nalazi zapadno od Jeruzalema i proteže se od gore Sion do Cedronske doline. U stara vremena Izraeliti su ovdje žrtvovali djecu i robove bogu Molohu (biblijski Molek, Milkom) spaljivanjem na oltaru. Moloh je bio fenički bog gorućih zraka sunca. Godine 622. kralj Jošija ukinuo je svojom reformom sve kultove osim Jahvinog. Da bi iskorijenio štovanje vatre, ovu je dolinu pretvorio u gomilu smeća. Zbog smrada su ovu dolinu počeli povezivati s paklom."

„A-a-a", rastegnuo je Kostja i u šali dodao: „Kontam! To znači, ako im se ne pokoravaš, doći ćeš u Izrael."

Momci su se nasmijali. Uskoro je Viktor upitao:

„Dakle, sad znamo o Antikristu, ali što je s Ivanovim predviđanjima o kraju svijeta, katastrofama i kataklizmama?"

„Što se tiče katastrofa i kataklizmi, one su povezane s određenim zemaljskim ciklusima koji su bili poznati mnogim drevnim narodima. Puno je kakvih događaja opisano u Bibliji: o

podrijetlu svijeta, o čovjeku, o budućnosti, a usvojeni su iz drevnih religija i legendi drugih naroda. Samo što su židovski svećenici sve to na svoj način protumačili i prilagodili svom narodu.

Što se Ivana tiče, naređeno mu je da to učini pa je i učinio. Zapravo je stvorio 'univerzalno Otkrivenje', u kojem je koristio metodu alegorije i opisao ne samo povijest, nego kasnije i planove Arkona za budućnost. Naravno da je to napisao nakon Pavlove poduke. Jer Pavao, a posebno oni koji su stajali iza njega, ti takozvani 'arhitekti' koji su projektirali 'izgradnju mostova od prošlosti do budućnosti' do potpune vlasti Arkona, dobro je poznavao psihologiju ljudi. Također bi pisali kronike događaja u određenom vremenu, uspoređivali ih s drevnim predviđanjima, posjedovali određeno znanje, prepisivali legende. Stvarno su znali privući pažnju ljudi i pretvoriti ih u robove koji će stoljećima služiti njihovim 'zidarima' i cijeloj njihovoj strukturi... Pogledajte kako su stavili naočnjake svome stadu i čvrsto ga drže u granicama ove percepcije."

Slava je tiho upitao Kostju:

„Jesu li naočnjaci ono što se stavlja konjima?"

„Da. Na uzdama, blizu očiju", ovaj kimnu glavom.

„Znači li to da je Ivanovo Otkrivenje samo nešto poput naočnjaka za pastvu?" sažeo je Viktor.

„Naravno. Ivanovo Otkrivenje ljude navodi da gledaju samo naprijed, naime prema svojoj budućnosti, ali ograničenoj Arkonovim pogledom na svijet. Zbog ove psihološki prilagođene metode čovjek koji se brine za budućnost ni ne razmišlja zašto su mu stavili naočnjake i koga on to nosi na ramenima u tu 'budućnost'."

„Zanimljivo tumačenje", zamislio se Nikolaj Andrejevič. „Iskreno govoreći, nisam analizirao ovaj tekst s te točke gledišta."

„Nije ni čudo", izgovorio je Sensei. „Zato što misliš, kao i mnogi drugi ljudi, da se Ivanove alegorije odnose na budućnost. Ali cijeli trik Arkona je u tome što je Ivan pisao o prošlosti spominjući budućnost. To jest, opisivao je događaje iz prošlosti. Neki od tih

događaja pripadali su njegovu vremenu, ali je veći dio pobožno kopirao iz starogrčkih legendi, istočnjačkih religijskih pogleda, uključujući egipatske i babilonske mitove. Njegov je zadatak bio zabilježiti smjernice filtrirane kroz stvarni program Arkona. Predstavio bi ga na način da izazove strah kod ljudi, da bi se ljudi otvorili u percepciji i u to vjerovali – što je već bio njegov problem i ovisio je o njegovoj fantaziji. Zasigurno, Ivan nije imao tako rafiniran ukus kao Filon Aleksandrijski, čiji je sustav alegorijske interpretacije (posebno što se tiče kombinacija grčkih mitova s judaizmom i na njihovoj osnovi uvođenja vlastitoga religijsko-filozofskog učenja) dao predložak Ivanovim spisima. Ivan je, naravno, pisao grubo. Ali to je bilo namijenjeno pokornosti i obožavanju stada, a ne za ljude koji su tražili uglađenost zaključaka. I o kakvom je razvoju intelekta kod stada moglo biti riječi ako su ih u svemu ograničavali?! To su bili životno kažnjeni ljudi koji su se brinuli samo za preživljavanje na ovom svijetu. Tko bi među njima analizirao i uspoređivao ako se većina sastojala od nepismenih ljudi koje su Arkoni koristili u svojim političkim ciljevima kao 'neprosvijećenu' pokornu gomilu?“

Nikolaj Andrejevič se nasmiješio i našalio usporedbom o sebi:

„Znaš, iako se moj egoizam gorljivo pokušava svrstati u prosvijećene ljude, opirući se na sve moguće načine poistovjećivanju s 'mračnom masom', ali zapravo se čini... Na primjer, općenito poznajem starogrčke mitove, čitao sam tog Homera“, nakon ovih posljednjih riječi Nikolaj Andrejevič se nakesio. „Da, Homera... Ali ne mislim na njega. Jednostavno ne mogu shvatiti vezu između grčkih mitova i Ivanovog Otkrivenja.“

„To je zato što si, ponovit ću još jednom, čitao Ivana s gledišta budućnosti, a ne prošlosti. Pokazat ću ti elementarne primjere i shvatit ćeš. Uzmimo primjer 12. poglavlja Otkrivenja. Tamo piše: 'I znamenje veliko pokaza se na nebu: Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda... Trudna viče u porođajnim bolima i mukama rađanja. I pokaza se drugo znamenje na nebu: gle, Zmaj velik, ognjen, sa sedam glava i deset rogova; na glavama mu sedam kruna, ...a rep mu povlači trećinu zvijezda nebeskih - i obori ih na zemlju. Zmaj

stade pred Ženu koja imaše roditi da joj, čim rodi, proždre Dijete. I ona porodi sina, muškića, koji će vladati svim narodima palicom gvozdenom. I Dijete njeno bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu. A Žena pobježe u pustinju gdje joj Bog pripravi sklonište da se ondje hrani tisuću dvjesta i šezdeset dana. I nasta rat na nebu: Mihael i njegovi anđeli zarate se sa Zmajem. Zmaj uđe u rat i anđeli njegovi, ali ne nadvlada. I ne bijaše im više mjesta na nebu. Zbačen je Zmaj veliki, Stara zmija - imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega svijeta. Bačen je na zemlju, a s njime su bačeni i anđeli njegovi... Kad Zmaj vidje da je zbačen na zemlju, stade progoniti Ženu koja rodi muškića'. Dakle, općenito, on ju je progonio, ali ne i uhvatio. Pobjegla je u pustinju. 'I razgnjevi se Zmaj na Ženu pa ode i zarati se s ostatkom njezina potomstva, s onima što čuvaju Božje zapovijedi i drže svjedočanstvo Isusovo'. A sada ću vam reći odakle Ivanu ta priča. Sjećaš li se starogrčkog mita o rođenju Zeusa, rata između Krona i Zeusa?“

„Općenito, da“, odgovorio je Nikolaj Andrejevič, a zatim uzbuđeno pitao. „To je odatle?“

„Da. To je samo prepisana verzija ove legende.“

„Kakva je to legenda?“ upita Andrej.

„Ovako, kralj bogova Kron uplašio se prokletstva da će ga svrgnuti jedno od njegove djece i počeo je jesti sve bebe koje je rodila njegova supruga Rea. Kad je rodila šesto dijete, Zeusa, prevarila je Krona i umjesto sina kradom ostavila zamotan kamen. Zeus je potajno othranjen u pećini na otoku Kreti. Kad je Zeus odrastao, počeo se boriti s Kronom za prijestolje. Lukavo je oslobodio svoju braću i sestre iz Kronova trbuha. Za slobodu koju su dobili dali su mu da vlada gromovima i munjama. Zbog rata između starih bogova na čelu s Kronom i novih bogova na čelu sa Zeusom se cijeli svemir pretvorio u veliko bojno polje. U konačnici je Zeus smicalicom pobijedio Krona i postao kralj.“

Ženja je sa zanimanjem slušao ovu priču i pitao u šali:

„Nisam shvatio, tko je od njih bio loš momak?“

Volođa se nasmiješio i odgovorio:

„To je vječna priča promjene vlasti: ako postoji Kurta, treba ga obavezno zamijeniti Murtom.“

Starija ekipa se nasmijala.

„Čini se da je Ivan te legende posudio iz davnina i samo ih preoblikovao“, Nikolaj Andrejevič reče zamišljeno.

„Da. Podatke je uzeo iz starogrčke legende, uključujući podatke o kataklizmama koje su se dogodile na Zemlji, a zabilježene su u legendi o uništenju Faetona. Neke je podatke uzeo iz knjiga Starog zavjeta, na primjer iz knjige proroka Danijela, čija knjiga je bila takoreći jedan od prvih pokušaja Židova da stvore takvo tekstualno 'otkrivenje', jer su mnoga očekivanja Mesije među Židovima... Ili uzmimo za primjer pojavu 'zvijeri'. U knjizi proroka Danijela (7. poglavlje) možete vidjeti njegovo snoviđenje: 'Četiri goleme nemani iziđoše iz mora, svaka drukčija'. Nadalje opisuje da je prva bila poput lava, druga poput medvjeda, treća poput leoparda s četiri glave, a četvrta zvijer bijaše 'najstrašnija i najgroznija' s deset rogova. Sada pogledajte u Ivanovo Otkrivenje (13. poglavlje) kako je stvorio svoju 'zvijer' od svih tih 'likova': 'I vidjeh: iz mora Zvijer izlazi sa deset rogova i sedam glava... Ta Zvijer što je vidjeh bijaše nalik na leoparda, noge joj kao medvjeđe, usta kao usta lavlja...“„

„Leopard s medvjeđim nogama i lavljim ustima?!“ nakesio se Ženja. „Ovaj je čovjek imao bujnu maštu, isto kao Newton nakon što mu je Hajjamova jabuka pala na glavu.“

Nakon Ženjinih riječi naša se grupa rasplakala od smijeha. Sensei se nasmijao zajedno s nama i rekao:

„Usporedite ova poglavlja i sami ćete se uvjeriti da je ovaj tekst prenesen... Štoviše, neke elemente Ivan je posudio iz babilonskih i perzijskih legendi.“

Nikolaj Andrejevič polako izgovori:

„Za Babilon je jasno. A na koje perzijske legende misliš?“

„Legenda o Hazaru“, odgovorio je Sensei.

„O čemu?“ upita Nikolaj Andrejevič.

„Hazar je kraljevstvo koje postoji tisuću godina. Iako je ta legenda isprva imala duhovnu osnovu, kasnije su je ljudi izmijenili na svoj način. Prema tekstu, ovo kraljevstvo je moralo pripremiti dolazak kraljevstva Ormuzda ili Ahura Mazde. Kao što se sjećate, to je ime dobrog boga u zoroastrizmu. Perzijanci su na davnu povijest gledali kao na niz evolucija, ali svaka od njih je bila pod utjecajem proroka. Svaki prorok ima svoj hazar...“

„Tisućljetno kraljevstvo?“ ponovio je Viktor.

„Da. Na grčkom zvuči kao hilijazam. Ova uzastopna razdoblja čine tijek događaja koji pripremaju Kraljevstvo Ormuzda. U legendama je zapisano da će na kraju vremena, kada krug tisućljetnih evolucija bude gotov, raj doći i ljudi će živjeti sretno, zemlja će biti poput doline, postojat će jedan jezik, jedan zakon i jedna vlada za sve ljude.“

„Jedna vlada za sve ljude?!“ Nikolaj Andrejevič čak je ponovio. „Odavde su Židovi posudili tu ideju!“

Sensei se samo nacerio promatrajući njegovu reakciju:

„Bilo bi pravedno reći da su Akađani tu ideju imali i ranije. Tako, prema perzijskim legendama, prije tog događaja doći će do strašnih katastrofa. Dahak, to jest perzijski sotona, pokidat će lance kojima je vezan i pripremiti veliki dolazak.“

„Mda“, Nikolaj Andrejevič odmahne glavom, „a ja sam mislio... Kao što kažu, moje učenje je daleko od završenog.”

Voloða se složio.

„Ne kažu uzalud da tko ima informaciju, taj vlada cijelim svijetom.“

Kostja je također odlučio dodati svoj „filozofski“ prilog:

„Kao što ljudi kažu o drevnoj mudrosti svijeta: sve novo u njemu iskrojeno je od starog.“

Momci su iznenađeno pogledali našeg Filozofa koji je neočekivano prosuo takav 'biser'. Kostja je uživao u sveukupnoj pozornosti te se samozadovoljno nasmiješio.

„Kako se Ivan upoznao s perzijskim legendama?“ upita Andrej.

Sensei je odgovorio:

„Što se tiče perzijskih legendi, nemojte zaboravite da je religija mitraizma kod njih bila prilično popularna u to vrijeme, pričao sam vam o tome. A potječe iz perzijskog zoroastrizma. I mnoge su stvari iz njega posudili oni koji su osnovali religiju kršćanstva.

Svojevremeno su židovski svećenici usvojili od babilonskih svećenika neke religijske poglede i obrede. Stoga, kako sam već rekao, mnoge biblijske legende imaju babilonsko podrijetlo, a njihova je radnja, pak, preuzeta iz sumerskih i akadskih legendi. To su bile legende o podrijetlu svijeta, padu u grijeh, babilonskoj kuli, potopu. I ako su prije toga u Babilonu zarobljeni Židovi imali neke primitivne predstave o Bogu, nakon toga su židovski svećenici počeli razrađivati ozbiljne religijske koncepte za svoj narod. Usput, stroga proslava Subote, uz zabrane aktivnosti tijekom tog dana, također ima svoje korijene Babilonu.“

Nikolaj Andrejevič zamišljeno izgovori:

„Da, u Bibliji je toliko paradoksa...“

Sensei odgovori:

„To je normalno. Zašto mislite da je u Bibliji toliko paradoksa, osobito u Novom zavjetu, s negacijama nakon potvrda i obrnuto? To je jedna te ista škola. Zato što su pravi 'pontifexi' koji su podučavali Pavla, kao što sam već rekao, prilično dobro poznavali psihologiju ljudi, jer su već stoljećima na vlasti i svoje tajne vladanja prenose s jedne generacije na drugu. Stoga je metoda manipulacije slušateljima koju su, primjerice, upotrijebili Pavao i njegov ljudi, bila samo jedna od metoda ljudi Arkona... Ako se Isus namjerno izražavao u alegorijama da bi ljudi naučili razmišljati, shvaćati suštinu i činiti svoj svjesni izbor, Pavao je koristio taktiku manipulacije i nametao ljudima svoju direktivu kao jedinu ispravnu.“

„Ne razumijem, kako to?“ Viktor se zainteresirao.

„Isus je postupno uvlačio slušatelja u smisao i značenje iznesene misli kroz dosljedna objašnjenja, obrazloženja, dodatno razumijevanje kroz alegorijske primjere. Dok Pavao nije slušateljima davao čak ni mogućnost da misle o onom što je govorio. On bi ih naglo šokirao prvom rečenicom, s čudnim kazuističkim preplitanjem. Nešto kao 'Ako je Bog za nas, tko je protiv nas?' Ili 'Ako pak po milosti, nije po djelima; inače milost nije više milost! Ali ako je po djelima, nije po milosti! Inače djelo više nije djelo'. Ili '... Tko misli da stoji, neka pazi da ne padne'. Znači, kad bi čovjek pokušao razumjeti što događa, Pavao ne bi gubio vrijeme, iskoristio bi trenutak neugodnosti za čovjeka, otvorio njegovu svijest i sugerirao mu svoje smjernice. I na kraju bi dobio željeni rezultat – natjerao je čovjeka da vjeruje sve što mu je govorio.“

„Ta je metoda bila poznata još Pavlu?“ Nikolaj Andrejevič se iznenadio. „Trebao bih ponovo pročitati... A ja sam mislio da se samo tajne službe koriste takvim metodama“, rekao je napola u šali.

„Naravno“, nacerio se Sensei i odgovorio na isti način:

„A od koga su te službe preuzele znanje?!“

„Eto. Davna prošlost nije baš jednostavna.“ Nikolaj Andrejevič protrljao je čelo nasmiješivši se.

„To nema nikakve veze s davnom prošlošću! Ljudi se jednostavno ne mijenjaju“, ponovno je uzdahnuo Sensei i nastavio dalje. „Ali vratimo se 60-tim godinama... U to je vrijeme zbog nekih događaja (Petrova greška, politički nemiri, rat, smrt nekih od glavnih organizatora Pavlovog učenja) popularnost ove 'akcije' uvođenja nove religije među 'pogane' malo opala. Ali čak ni ove nevolje nisu spriječile Arkone i njihove ljude da zarađuju novac na 'stadu' nove religije. I trajalo je prilično dugo, gotovo dvjesto godina. Postupno su ljudi zaboravili događaje iz tih dana, svjedoci Isusovih vremena su izumrli, nove generacije su se rađale i živjele s brigama svog vremena. Ali obnovljeni klan Arkona nije sjedio skrštenih ruku. Već do sredine III. stoljeća ljudi Arkona su kršćansku crkvu u Rimskom Carstvu pretvorili u prilično jaku i razgranatu organizaciju s hijerarhijskom strukturom i strogom disciplinom. Stvorili su kastu svećenika (tzv. kler, što se odnosilo na grčku riječ

kleros, 'žrijeb', 'dio ostavštine'), koja je nagomilala veliko bogatstvo na račun 'stada' i posjedovala veliku privatnu imovinu. Glavna djelatnost ove kaste, osim marljivog nametanja novim mladim generacijama starih direktiva Arkona u obliku Pavlova učenja, bilo je povećanje bogatstva kroz trgovinu i financijsko poslovanje."

„Zašto im je bila potrebna ta mlada generacija?" pitao je Kostja.

„Zašto?! Mladi ljudi čine aktivno biračko tijelo kojim se lako upravlja, imajući u vidu ambicije mladeži i nedostatak osobnog iskustva. Glavni cilj Arkona je, kao i obično, proširiti sfere svog utjecaja. Što se tiče kršćanstva, taj su cilj ostvarili popularizacijom nove religije temeljene na starim Pavlovim i Petrovim korijenima."

„Točno", rekao je Stas. „Korijeni... u obliku sisajućeg parazita na Isusovom stablu."

Nikolaj Andrejevič se lagano nasmiješio i rekao:

„Hoćete foru? Stas je u meni uzburkao sloj botaničkih informacija. Postoji rod trava bez klorofila iz obitelji strupnika, koja raste uglavnom u našim šumama umjerenoga klimatskog pojasa. Zove se 'Petrov križ'. Tako otprilike 10-15 godina svog života ova trava raste pod zemljom s križnim korijenjem. I što je važno - ovo se korijenje hrani prodorom svojih usisnika do korijena stabla domaćina, na primjer topole ili johe. I tek kad je odrastao i snažno priljubljen uz korijenje, izlazi iz tla sa svojim izdancima. Listovi su mu blijedi, a cvjetovi, koliko se sjećam, roza i ljubičasti."

„Eto, egoisti postoje i među biljkama!" Ženja se krenuo zarazno smijati.

Dok je Stas u šali dodao:

„Naravno, mora se negdje u životu smjestiti."

Andrej je u vezi s tim pitanjem pretpostavio:

„Vjerojatno su ljudi sačuvali sjećanja na te događaje u tako zamaskiranom obliku."

„To se sjećanje ne može izgubiti“, složio se Sensei. „Ljudi osjećaju kad im se kaže istina i kada im se laže. Ali kada i znaju istinu, boje ju se izgovoriti zbog straha kojeg su im Arkoni ulili. **Ali ako se čovjek zapravo oslobodi straha, probudi se iz tih iluzija nametnutih od Arkona, shvatit će da je materija prašina i da je život darovan radi dostizanja duhovnih ciljeva. Jer iza straha ne postoji ništa, samo praznina, do neprepoznatljivosti iskrivljena od strane Životinjske prirode. Život je trenutan, ali za dušu ovi trenuci, ma koliko kratko trajali, stvarna su prilika za odlazak u istinski svijet, u vječnu Božju stvarnost.“**

„Pa, htjeli mi to ili ne“, Nikolaj Andrejevič zamišljeno reče, „ovaj svijet doista pripada Arimanu i Arkonima.“ I obraćajući se izravno Senseju doda: „Znaš, koliko god čudno moglo izgledati, ali zahvaljujući tvojoj priči o prošlosti počinjem dublje shvaćati što se događa danas. Uzimajući u obzir metode Arkona, čini se da je sve jasno, sva ta skrivena stvarnost, 'obrnuta, skrivena strana Mjeseca' ovoga svijeta, i sve te 'demokratske' gluposti, nametanje mišljenja i svo to smeće s TV ekrana.“

„Ovo je ništa u usporedbi s onim što dolazi“, Sensei izgovori s gorčinom. „Bit ćete svjedoci kako će Arkoni uništiti našu zemlju, kako će je pokušati podijeliti uz pomoć svojih ljudi, izazvati svađu među sestrinskim narodima, kako će doći vrijeme Raskrižja... Metode Arkona se ne mijenjaju. Ni u ona vremena ni sada. Pogledajte kako vrše utjecaj na ljudske umove, uključujući novostvorene religije, sekte. Što je osebujno u tim religijama i sektama? Prvo, stadu se uporno sugerira da će se samo oni spasiti, a svi ostali će nestati. Drugo, one koji su izvan tih religijskih organizacija ili im se protive proglašava se ljudima pod utjecajem Sotone. Treće, u pravilu, u njihovim organizacijama na čelu je čovjek kojeg se za stado proglašava 'prorokom', 'ocem', 'spasiteljem' itd. i namjerno se stvara poseban stav stada temeljen na strahu i ropskoj ljubavi prema njemu. Četvrto, strogo kontroliraju umove svojih sljedbenika i često prisvajaju vlasništvo tih ljudi. Peto, u pravilu izgrade cijelu ljestvicu rangova, pružaju dozirane informacije o organizaciji i njezinoj doktrini, prema stupnju inicijacije. Ali ako shvatimo što je pravi razlog stvaranja i popularnosti ovih novokomponiranih religijskih organizacija, sve ispada prilično jednostavno: širenje područja utjecaja, a to znači

dodatno političko biračko tijelo, moć i novac. **Arkoni se samo igraju s vjerom ljudi i koriste je kao smokvin list za skrivanje svojih istinskih namjera**. Nekada i sada, to je jedan te isti princip. Vrlo je jednostavno, usporedite i proanalizirajte."

* * *

Sensei je napravio stanku razmišljajući o nečemu, a onda rekao:

„Povjesničari Arkona nadvikuju se opisujući strašne progone kršćana u ona vremena, ali iz nekog razloga ne kažu ni riječi o pravim razlozima koji su prouzročili te progone i izlaz traže u omiljenim frazama o sukobu između 'pogana' i 'kršćana'. Ali ako uđemo duboko u korijen događanja, 'pastva' je samo slijedila svoje 'pastire'. Međutim, pastirima njihovo stado nije bilo dovoljno, nastojali su povećati svoje pašnjake i stada ovaca. Jer kad je ovaca više (ako ćemo poimati prema učenju samog Pavla), što više daju vune, ljepši će biti život 'pastira' Vlastima se to, naravno, nije dopalo: kako je moguće da u mojoj državi imate ovce na ispaši, a ne dijelite svoj prihod? Neki su vlastodršci trpjeli takav 'parazitizam', ostali su izboksali svoj 'zakonski' udio od 'pastira' i povremeno organizirali demonstrativne represalije nad nevinim ljudima iz 'stada'. 'Pastiri' bi to iskoristili i pozivali narod na sažaljenje koristeći smrt svojih vjernika za vlastiti PR, jer su tako 'siromašni, jadni, svi ih progone'. Usput, to je također jedna od klasičnih metoda ljudi Arkona."

„Tvrditi da su siromašni, jadni i da ih svi progone?" nasmiješio se Nikolaj Andrejevič.

„Točno to. Oni ciljano i potajno provociraju sukobe usmjerene protiv vlastitog naroda, 'sunarodnjaka', i počinju te sukobe napuhavati do stanja kada se postižu dva glavna rezultata. Prvo, njihovi redovi se čiste, dakle svojeglavi bivaju uklonjeni. Drugo, takvi umjetni sukobi u pravilu donose slavu svojim pokretačima koji koriste i oblikuju javno mnijenje igrajući na kartu ljudske samilosti. Napokon dolazi do situacije kada pokretači tih spletki zauzimaju ključne položaje na vlasti i uvećavaju svoj kapital nauštrb društva... Toga su se načela držali i židokršćanski biskupi. Prvo bi izazvali sukobe između vlasti i svoga vlastitog 'stada'. Zatim

bi, igrajući na kartu žrtava ovog sukoba, formirali javno mnijenje i put popločili kostima drugih ljudi za još snažnije širenje sfere svoga utjecaja.“

„Izgleda slično današnjem vremenu, posebno nekim ljudima na vlasti, koji pokušavaju zapaliti svjetsku vatru iskrom iz svoje šibice“, primijetio je Volođa.

„A šta si očekiv'o? Isto je i nekad i sada. Tko danas zauzima visoke položaje i tko najviše od svih kuka da je njegov narod potlačen?“

„Ali kako se dogodilo da su prvi kršćani bili progonjeni, a onda su ih odjednom počeli poštovati?“ upita Ruslan.

„To je posebna priča“, odgovorio je Sensei. „Priča o sjedinjenju namjera Arkona i ambicija čovjeka koji je težio za apsolutnom vlašću.“

„Misliš na Konstantina Velikog ili..?“ Nikolaj Andrejevič je nagađao i rekao sa smiješkom: „Sjedinjenje namjera i ambicija, kažeš, hm, to bi bilo zanimljivo čuti.“

„Tako je! Sensei, pričaj nam o njemu“, podrža ga ekipa.

„Da, o njemu znamo samo ponešto“, Viktor je izrazio želju.

Ženja je u šali dodao:

„Naravno. Moramo jedno u potpunosti progledati!“

„Ako tako želite, u redu“, složio se Sensei i uskoro započeo svoju priču. „Manipulacijama s vlašću i izazivanjem sukoba Arkoni su napokon Rimsko Carstvo doveli do stanja da je vlast cara Dioklecijana podijeljena s još tri suvladara: najprije s Maksimijanom, a zatim s Konstancijem Klorom, koji su upravljali zapadnim provincijama, te Galerijem, postavljenim da upravlja istočnim provincijama. Sve je završilo 305. godine, kada je, nakon abdikacije Dioklecijana i Maksimijana, počelo razdoblje građanskih sukoba zbog vlasti... godine 306., nakon smrti Konstancija Klora, njegov sin Konstantin proglašen je 'augustusom' zapadnih rimskih provincija.“

„Je li to bio onaj Konstantin koji je nazvan Velikim?!“ naglasio je Kostja s nekom pompoznom samovažnošću.

„U pravu si“, kimnuo je Sensei. „Nisu ga zvali samo 'Veliki', nego i 'Sveti', 'jednak apostolima'. To je za one koji nisu svjesni njegova 'svetačkog' i 'jednakog apostolima' života. U stvari je bio još gori od Nerona. Međutim, Neron nije podržavao vlast Arkona, dakle u povijesti je portretiran u pretjerano tamnim bojama, kao tiranin, Antikrist i gotovo kao demona u tijelu. Dok je Konstantin ispunjavao sve uvjete Arkona, dakle još su ga za života predstavljali kao sveca.“

Ženja je žalosno dodao:

„A mi im, sirote ovce, vjerujemo.“

Ekipa se nasmiješila, a Stas bio ironičan:

„Ne mi, nego ti. Nemoj zbunjivati i generalizirati.“

„Nitko te ne može spriječiti da budeš čovjek, a ne ovca“, odgovorio je Sensei Ženjki. „Uostalom, Arkoni lako prevare ljude i pretvore ih u svoje 'ovce', upravo zato što ljudi nemaju i ne žele cjelovite informacije te žive po principu 'ništa me ne zanima' i za stvarnost uzimaju ono što im se sugerira. Stoga žive svoj život vezani ideologijom Arkona. No sve je baš u rukama samih ljudi.“

„I u glavama“, dodao je Nikolaj Andrejevič.

„Naravno“, složio se Sensei.

„Općenito si u pravu. Na primjer, znam malo o Konstantinovu životu, osim da je organizirao Nicejski sabor“, rekao je Voloða. „Rekao bih da je moje znanje površno i vrlo ograničeno u tom pogledu...“

„Složio bih se s tobom“, uzvrati Ženja. „Volio bih duboko zaroniti u taj povijesni lik.“

„Ako tako želite, zaronit ćemo“, rekao je Sensei i dodao: „kako bi znale i buduće generacije... Konstantin je rođen 272. godine u gradu Naissus-u (današnji Niš, Srbija). Njegovi su roditelji bili budući car Konstancije Klor i Helena, kći krčmara, koja je

kasnije dobila naslov augusta zahvaljujući moći njezina sina. Konstantinov otac bio je vrlo štedljiv i proračunat čovjek po pitanju svega, od kućanstva do politike. Nakon što je zauzeo položaj suvladara, razveo se od supruge Helene da bi se okoristio brakom s Teodorom, pastorkom cara Maksimijana. Povjesničari će kasnije napisati da se to dogodilo po nalogu Dioklecijana, iako je Konstancije Klor aktivno podržavao tu ideju, jer to je odgovaralo njegovim pragmatičnim očekivanjima za buduće godine njegova života.

Njegov sin Konstantin poslan je na službu u Dioklecijanovu rezidenciju, u kojoj je proveo ne baš najboljih deset godina mladosti, okružen spletkama, razvratom i okrutnošću. U to je vrijeme upoznao Galerija, svoga budućeg rivala za vlast, čije spletke su nekoliko puta ugrozile Konstantinov život. Posljednjih godina vladavine, Dioklecijan i Maksimijan izdali su edikt o masovnim represijama nad kršćanima. A Konstantin je bio jedan od onih koji su te direktive izvršavali. Štoviše, osobno je sudjelovao u pogubljenjima kršćana kako bi zaradio 'autoritet', na isti način kao i svojevremeno Pavao. Jedini cilj koji je slijedio tijekom cijelog života bio je postići apsolutnu vlast.

Kad je došlo do promjene na vlasti i Galeriju je dodijeljen naslov 'augustus' (nakon ostavke Dioklecijana i Maksimijana), stari Konstancije Klor oslobodio je smicalicom Konstantina iz 'carevog zarobljeništva' uz pomoć tajne osobe od povjerenja koja je Galeriju donijela pismo o 'poniznom zahtjevu starog oca da vidi Konstantina prije smrti'. Zahvaljujući tome njegov sin je brzo i sigurno doveden kući iz istočnih provincija u zapadne, koje su bile pod vlašću Konstancija.

Sada je Konstantin počeo učiti pravu školu nasljeđivanja velike vlasti. Naselio se u Britaniji, u gradu tvrđavi (sjedištu jedne od rimskih legija) Cair Hebrauc, kojeg su Rimljani nazivali Eboracum (to je grad kojeg su kasnije Englezi nazvali York, a kasnije su u njegovu čast nazvali američki grad New York). Stari Konstancije Klor je potkraj života svome sinu otkrio tajne skrivenih aspekata života. Također ga je upoznao s vrlo utjecajnim ljudima koji su predstavljali interese Arkona u ovoj regiji. Njima su se dopali karakter i ambicioznost Konstantina i, što nije bilo manje važno,

njegovo podrijetlo (narodnost njegove majke Helene igralo je važnu ulogu). Upravo nakon ovoga poznanstva te su godine Arkoni razradili plan reorganizacije Rimskog Carstva.

Konstantin i ljudi Arkona zaključili su posebne sporazume prema kojima su mu morali osigurati apsolutnu vlast, a on će, zauzvrat, nakon što postane jedini car Rimskog Carstva, morati ispunjavati sve njihove zahtjeve, koji su uključivali ne samo promicanje kršćanstva (zasnovano na Pavlovom učenju) u državnu religiju, nego i ozbiljnu reorganizaciju strukture vlasti, promjene u politici, kao i uvođenje novih načela u sustav upravljanja, a koji su aktualni do danas. Ti su sporazumi bili na obostranu korist. Konstantin se složio, zapravo mu je bilo svejedno kojim će se putem kretati prema velikoj vlasti. Kasnije su ljudi Arkona održali riječ. Dok je Konstantin, zahvaljujući upornim savjetima svoga oca, a kasnije i majke, ispunjavao sve njihove zahtjeve."

„Nova načela u sustavu upravljanja?" upita Nikolaj Andrejevič. „Pitam se što bi to bilo?"

„Bila su vrlo neobična", izgovorio je Sensei s osmijehom. „Car Dioklecijan (koji se izjašnjavao ni manje ni više nego kao Job) osnovao je još za vrijeme svoje vladavine tzv. konzistorij, koji se kasnije pretvorio u vijeće male skupine vojnih zapovjednika koji su u svojim rukama držali stvarnu snagu vojske. Dioklecijan nije bio u stanju na pravi način realizirati ovu ideju. Struktura ove institucije nije bila stalna, sastanci nisu bili redoviti i samo je car određivao tko će sudjelovati na sljedećem sastanku. Ali Arkonima se svidjela sama ideja. Za vrijeme Konstantinove vladavine Arkoni su ovu ideju realizirali u potpuno novom obliku i ovu instituciju pretvorili u tajnu društvo, 'comitatus', a njegovi su članovi nazvani komiti. Sastojalo se od dobro organizirane civilne i vojne vrhuške (savjetnici cara) koje su faktički vladali zemljom. Konstantin se smatrao samo formalnim vođom ove organizacije.

A kakve su tek pozicije zauzimali ovi *savjetnici*! Šef vijeća (koji je kasnije nazvan kvestor, a još kasnije kancelar), koji je ispunjavao administrativne, pravne, financijske funkcije; državni ministar financija; ministar unutarnjih financija; zapovjednik unutarnjih trupa; voditelj državne službe; državni tajnik. Štoviše, ovaj zadnji je bio službeni šef carske tajne policije i skupine

tjelohranitelja. Svi državni odjeli i veliki broj osoblja je bio pod izravnom kontrolom tih ljudi. Arimanovo načelo 'podijeli i vladaj' činilo je njegovu osnovu. Nadalje, u kasnoj rimskoj državi je razvoj ovog sustava doveo do pojave mnogih odjela sa stotinama službenika. Kao rezultat toga, korupcija unutar države je postala široko rasprostranjena.

Dakle, pored političkih reformi jedan je od rezultata ovoga sporazum između Konstantina i ljudi Arkona bio faktički početak rascjepa moćnog Carstva na dva dijela. Stoga su religijsku moć u Rimu preuzeli biskupi, koji su kasnije formirali mrežu totalne papinske moći koja je dovela do diktature, tiranije i porobljavanja Europe. Konstantin im je predao Rim i glavni grad preselio na Istok, u grad Bizantijum na obali Bospora u Maloj Aziji i pretvorio ga u 'Novi Rim', a kasnije se zvao Konstantinopol. Ubrzo je Bizant, tzv. Istočno Rimsko Carstvo, postalo neovisno Bizantsko Carstvo, koje je nakon toga papinstvo uništilo preko omiljene metode Arkona - podjele države na manje dijelove.

Kršćanstvo je do tada postalo prilično snažno organizirano. Nakon što su jednom stvorili ovu religiju kao ključnu polugu Konstantinove vlasti, ljudi Arkona su zapravo dogradili strukturu te vlasti u obliku piramide s prilično širokom podrškom među ljudima i strogo definiranim vrhom hijerarhije... Konstantin je također dobio dobar dio kolača. Prvo, uz pomoć Pavlove religije nije stekao samo kontrolu nad svojim slugama, već je također ujedinio crkvu i državu, stječući 'božansku' posvetu i potvrdu vlasti. A uzimajući u obzir da je cijela država bila utemeljena na ropstvu, pobuna protiv cara, prema ideologiji Pavlove religije, sada je značila pobunu protiv Boga, dok se pobuna robova nije smatrala djelom neposlušnosti prema vlasti, nego kao djelo neposlušnosti prema samom Bogu. Svi su se morali klanjati pred Konstantinom, budući da je, nakon toliko progona kršćana, proglašeno da ga je 'Bog odabrao' da bude njihov zaštitnik.

Posebni crkveni pisari imenovani su kako bi slavili njegovo 'Božanski položaj' u svojim knjigama. Jedan od njih, koji je kasnije postao Konstantinov bliski suradnik, bio je Euzebije Pamfil (nazivan je i Euzebijem Cezarejskim), biskup iz Cezareje u Palestini, crkveni pisac koji se danas svrstava među važnije povjesničare

kršćanstva. Dakle, ovaj je 'povjesničar' napisao djela poput 'Priprema za evanđelje', 'Ljetopis' i opisao (onako kako se od njega zahtijevalo) povijest kršćanstva do 324. godine. Napisao je sagu 'Konstantinov život', koja se još uvijek uvaljuje 'stadu'. Da biste stekli predodžbu, citirat ću neke izraze. Na primjer, tamo stoji: 'Kao odani i dobar sluga, Konstantin je ispunio ono što je zacrtao...'„

„Pa da.“ nacerio se Volođa. „Ako uzmemo u obzir što je obećao vlastodršcima...“

„...'Otvoreno je sebe nazivao robom i slugom Najvećega od svih kraljeva; pa ga je Bog uskoro nagradio... i učinio ga carem kakav još nije postojao, punim ljubavi za Boga i toliko blagoslovljenim, pobožnim i blaženim da je lako stekao mnogo više naroda nego bilo koji drugi car i pošteno je očuvao svoju vlast sve do smrti... Nije postojao nijedan čovjek koji bi mu prišao a ne dobio blagoslov, nije bilo ljudi koji su očekivali pomoć od njega i ostali zavedeni u dobroj vjeri'. Naravno da nema ni riječi o okrutnim i despotskim činovima tog 'pobožnog' Konstantina, kakve je zločine činio krčeći svoj put prema vlasti i kako se, kad je već bio apsolutni car, okrutno odnosio prema svojoj bliskoj rodbini koja bi polagala pravo na prijestolje: kako je ubio svoga starijeg sina Krispa zbog njegove popularnosti među ljudima, a i svoju suprugu Faustu. Taj 'blagoslovljeni' Konstantin, koji je 'svima davao blagoslov i slobodu', ispotpisivao je odredbe koje su obične ljude pljačkale do kože i još pogoršavale ropstvo te dodatno porobljavale tisuće slobodnih ljudi. Ali to nije bilo sve. Konstantin nije želio imati samo političku vlast u državi, već i religijsku. A ljudi Arkona to su mu i pružili.“

„Pitam se zašto su toliku moć dali njemu u ruke?“ Zamišljeno upita Nikolaj Andrejevič. „To je ideološka diktatura.“

„Konstantin je računao samo na rok kraljevanja za svoga života, dok su Arkoni računali stoljeća unaprijed... Dakle, iako je Konstantin službeno ostao car, glavni svećenik s titulom Velikog Pontifexa i 'poganskoga' visokog svećenika, istovremeno je upravljao državnom religijom, kršćanstvom, štoviše, pokušavao je ovladati čitavim episkopatom kršćanske crkve i sam imenovati episkope za sve glavne položaje unutar crkve.“

„Opa“, nacerio se Stas. „Sigurno je imao hipermegalomaniju!”

„Što ćeš“, Sensei slegne ramenima, „ako je ovaj čovjek sagradio hramove posvećene samom sebi kao božanstvu, što da više pričamo? Usput, što se tiče hramova, upravo je Konstantin podigao prve hramove u čast Petra i Pavla u Rimu i Konstantinopolu te odredio datume proslava u njihovu čast, slavljenja 'duhovne snage Svetog Petra' i 'uma Svetog Pavla'.“

„Vic!“ nacerio se Ženja.

„Točno“, reče Volođa dubokim glasom. „Kako kažu, iako njih više nema, zasluge su im goleme...“

Nikolaj Andrejevič upita:

„Ipak, ako je Konstantin prisvojio svu vlast, kakve su koristi imali crkvenjaci? Razumio bih koristi za Arkone ako su računali stoljećima unaprijed. Ali zašto je biskupima bilo u interesu trpjeti Konstantina?”

„Ma, ne!“ uzviknuo je Sensei. „Biskupi su bili prvi 'za' Konstantinovu vlast! Za priznavanje autoriteta jamčio im je zaštitu, bogatstvo i moć. Što znači državna religija? To znači da gotovo svo stanovništvo može lako biti pretvoreno u njihovo 'stado' i stoga osigurati značajan prihod Crkvi. Osim toga, izgradnju crkava, katedrala, zaštitu njihova bogatstva, čak i snabdijevanje svećeništva preuzela je država, što znači da je novac za te potrebe uziman iz državne blagajne, a ne iz džepova 'podbuhlih' biskupa.“

„Svakako, svi su sretni kad žive na račun države“, u šali izgovori Volođa.

„Konstantin je podigao i ojačao autoritet kršćanskog svećeništva davši im privilegije i visoke položaje u društvu, oslobodivši ih uobičajenih obveza koje su ispunjavali rimski građani. On je bio taj koji je odobrio Crkvi pravo da oduzima nasljedstvo mrtvih oporukom. Uređeno je tako da se gotovo smatralo zločinom zaboraviti Crkvu u oporuci, jednako vrijeđanju samog Boga. A ako bi politika rukovodstva Crkve negdje odstupila od 'riječi Božje', a bilo je ljudi koji su pokušali vratiti pravdu,

crkvenjaci se nisu morali brinuti zbog toga, već su brzo i učinkovito rješavali pitanje njihove sudbine uz pomoć carskih represivnih institucija. Sve je postalo mnogo jednostavnije u upravljanju: ako se ne slažeš s crkvenom politikom i njenim dogmama, ti si heretik. Ako nisi s njima, protiv njih si i stoga, prema njihovim propisima si protiv Boga. Želio bih spomenuti da riječ 'heretik' (hairetikos) u prijevodu s grčkog znači 'pristalica' bilo koje sekte koju vladajuća crkva drži herezom, lažnim učenjem. Iako riječ 'hereza' (hareisis) sama po sebi znači 'posebno vjeroučenje'.

Kako pripadnici kršćanskog klera ne bi bili sretni zbog ovih pogodnosti?! Bili su spremni slaviti Konstantina dan i noć, a ne samo podnositi njegovu vladavinu i zatvarati oči pred njegovim despotizmom. Štoviše, on je bio pametan i sposoban političar i znao je, poput svog oca ranije, kako da iz svega izvuče profit te da služi i vašima i našima... Samo da spomenem prijevaru s križem kojeg je njegova majka izreklamirala kao 'životvornog'."

„S križem?" Upita Viktor.

„Da. Tijekom Nicejskog sabora 325. pod rukovodstvom Konstantina, 'crkveni oci' su odobrili 'Simbol vjere' - sažetak glavnih dogmi kršćanske crkve koje su postale temelj religije. A stado je moralo sve to prihvatiti zdravo za gotovo... Prema savjetu svoje majke, Konstantin je odlučio uvesti novi simbol kršćanstva, križ."

„Zar to nije i ranije bio kršćanski simbol?" pitao je zaprepašteni Kostja.

„Oh, probudio si se", nacerio se Ženja.

„Naravno da nije", odgovori Sensei. „Već sam vam jednom rekao da se u ovoj religiji križ počeo štovati tek u IV. stoljeću. U ranom kršćanstvu križ je bio odbacivan kao 'poganski' simbol; štoviše, smatrao se spravom za smaknuće. Simboli ranog kršćanstva bili su janje, riba, ljiljan, vatra, ali ne i križ."

Kostja se još više iznenadio.

„Križ je bio 'poganski' simbol?!"

„A u pretkršćanskim je kulturama naširoko štovan", reče Sensei kao da se to samo po sebi razumije. „Samo potražite

arheološke podatke i vidjet ćete da se križ štovao u raznim dijelovima svijeta u doba gornjeg paleolitika. Stari ljudi su ga štovali kao simbol vatre. Križ je bio i jedan od simbola zaštite, sunca i vječnog života.“

„Zašto su prvo ga odbacili, a zatim štovali?“ Kostja nije mogao prestati s pitanjima pokušavajući shvatiti.

„Kako zašto? To su ljudske stvari, njihova interpretacija, promišljena politika. Jer religiju su u IV. stoljeću ozakonili kao državnu. Trebao im je obnovljeni simbol koji bi također bio privlačan 'poganima', da se i oni pridruže kršćanskim redovima... Zato su uzeli križ. Euzebija Pamfila su zadužili da napiše 'povijest za narod', zbog čega je Konstantin odabrao križ. On je izmislio priču (uz pomoć Konstantina) da je car na nebu vidio križ tijekom jedne od svojih odlučujućih bitaka. Napisao je da je kasnije Konstantin u snu vidio Isusa, a ovaj mu je osigurao pobjedu za carsko prijestolje savjetovavši mu da stavi križeve na svoje ratne zastave. Dakle, ujutro je Konstantin tako učinio i dobio bitku. Nakon toga car je povjerovao u Krista i postao pravi kršćanin. Ova priča zapravo još uvijek izaziva smijeh i viceve poznatih povjesničara.

Da bi ovu legendu učinili 'vjerodostojnijom', koriste stvarne povijesne događaje iz 312. godine. Bila je to jedna od 'odlučujućih bitaka' brojne Maksencijeve vojske (suparnika u borbi za vlast) i male Konstantinove vojske nedaleko od Rima. Stari povjesničari su je prikazali kao veliku pobjedu Konstantina, koja je ostvarena gotovo čudom, iako je to u stvari bio prirodan rezultat plana za postavljanje Konstantina na vlast. Ne treba biti previše pametan za uočiti ovaj proračunati manevar čak i u dostupnoj povijesti. Dovoljno je analizirati Konstantinovu politiku čekanja tijekom ovih godina (dok su mu se glavni rivali svađali i međusobno ubijali) i usporediti s tim 'brzim pobjedama' koje je postigao na putu do carskog prijestolja u Rimu. Uzimajući u obzir sve te činjenice, bilo je jasno da je njegov put do vlasti unaprijed pripremljen od ljudi Arkona podmićivanjima u vojsci, ucjenjivanjem njegovih suparnika i formiranjem određenoga javnog mnijenja.

Međutim, kako bi sakrili ovu primjetnu lakoću pobjeda i prikrili činjenice zakulisnih sporazuma i kako bi mu povećali značaj kao heroja u očima naroda, izmislili su legende o njegovim velikim

pobjedama. Konkretno, kako su izmislili ovu herojsku priču o Konstantinovoj 'čudesnoj pobjedi' nad Maksencijevom vojskom, nakon čega je Konstantin povjerovao u Krista i izjavio da mu je upravo ovaj bog pomogao da pobijedi u ovoj 'odlučujućoj bitci'? Iz priče koju je jednom čuo od oca. Sličan slučaj dogodio se caru Aurelijanu dok je Konstancije Klor služio na njegovu dvoru i uspio pridobiti carevu naklonost. Tijekom jednog od pohoda na Istok godine 272. Aurelijanova vojska je vodila bitku s vojskom palmirske princeze Zenobije, koja je sama vladala istočnim provincijama Rimskog Carstva. To bila je slična situacija. Samo što je u ovom slučaju, dok je ishod bitke bio neizvjestan, vojska Aurelijana iznenada pobijedila. Nakon toga Aurelijan je svečano posjetio hram El Gabala i javno proglasio da je upravo zbog podrške sirijskoga sunčanog božanstva izvojevao pobjedu. Kasnije je ovog boga podigao na najviši rang u božanskoj hijerarhiji, uspostavio kult Nepobjedivog Sunca (Sol Invictus), izgradio hramove posvećene Suncu. Takvo ponašanje cara Aurelijana, koji bio je prilično popularan među rimskim trupama, imalo je čisto politički karakter, jer je vojska služila kao podrška carskoj politici.

Pogledajte tko je pripadao redovima rimske vojske, kako u doba Aurelijana tako i za vrijeme Konstantina! Sirijski strijelci, azijska konjica itd. Konjanici i pješaštvo odabrani u istočnim provincijama tvorili su značajan kontingent trupa u europskim i sjevernoafričkim regijama koje su bile dijelovi Rimskog Carstva. Ti bi ljudi, naravno, donosili svoje religija sa sobom i širili ih po teritorijima na kojima su služili. Onda su to iskoristili političari. Pogledajte i monogram tog istog Konstantina, kojeg je imao na sebi kao simbol kršćanstva."

„Kakav monogram?" upita Stas.

„Bio je to isti onaj kojeg je stavio, prema legendi, na ratne zastave i štitove svojih trupa. Izgledalo je kao slovo 'x', ali s okomitom crtom koja prolazi kroz središte i zakrivljuje se na vrhu poput slova 'p'. Sve skupa je bilo zaokruženo. Najzanimljivije je da je taj 'monogram', za kojeg se smatralo da ga je izmislio sam Konstantin, bio ništa drugo nego solarni (sunčani) znak iz kaldejske kozmologije (vrlo popularan u onim vremenima na Istoku), gdje se

Sunce smatralo vladarom cijelog svijeta i kraljem svih ostalih zvijezda.“

„Aha“, Nikolaj Andrejevič je razumio, „Sad je jasno!“

„To je samo proračunata politika... Kad su odlučili križ učiniti glavnim simbolom kršćanstva trebali su opravdati taj izbor i potvrditi ga svojim 'činjenicama' da bi 'stado' povjerovalo. Pitanje je riješeno vrlo lako. Već tijekom sljedeće 326. godine Helena, Konstantinova majka, odlazi na 'hodočašće' u Jeruzalem i tamo 'sasvim slučajno' nalazi drveni križ za kojeg je rečeno da je Isus na njemu razapet. Povrh toga, prema legendi ona pronalazi ne jedan, već tri križa zakopana u pećini ispod 'poganskog' hrama.“

Nikolaj Andrejevič se nasmiješio i rekao:

„Pa ako uzmemo u obzir da su pogani u to vrijeme štovali križeve...”

„Upravo tako“, kimnuo je Sensei. „Ali to što je pronašla drvene križeve ne bi probudilo zanimanje ljudi. Stoga, prema legendi, kako bi se saznalo koji je od tih drvenih križeva pravi, po savjetu jeruzalemskog patrijarha Makarija križevi su donošeni jedan po jedan bolesnoj ženi koja je 'odmah ozdravila' dodirom trećeg križa. Da bi bili 'sigurni' da je to zaista životvorni križ, prinosili su ga mrtvima koji su odjednom 'oživljavali'. Tako, kada se za ovo čudo pročulo, 'svi vjernici htjeli su dotaknuti križ ili barem vidjeti svetinju'. U tu svrhu je pronađeni križ bio izložen za promatranje na povišenom mjestu kako bi ga svi mogli vidjeti.

Usput, 'točno' mjesto pogubljenja 'otkriveno' je baš u vrijeme cara Konstantina, upravo dok je Helena bila u Jeruzalemu. Pritom je određeno mjesto koje je prije bilo posvećeno Veneri.“

„Zvuči sasvim moguće“, pretpostavio je Nikolaj Andrejevič, „ako je mjesto bilo popularno, moglo se kršćanizirati.“

„Koje je to bilo mjesto? Planina na kojoj je bio razapet? Golgota ili kako?“ Andrej je pokušao doći do korijena stvari.

„Jednom si spomenuo da Golgota na aramejskom narječju znači 'kupola', 'lubanja'“, podsjetio je Volođa Senseja.

„Da. Židovi su tako smatrali, jer su vjerovali da se ispod ove planine čuva Adamova lubanja.. Na latinskom se ovo mjesto naziva 'calvarium', što se odnosi na riječ 'calvus', znači 'ćelav'.“

„Znači, ispada 'ćelava planina'“, izgovori psihoterapeut zamišljeno: „mjesto sile...“

Sensei je nastavio s pričom.

„Nakon ove reklame, na zahtjev Helene je križ prerezan na dva dijela, od kojih je jedan ostavljen u Jeruzalemu, a drugi odnesen u Konstantinopol. Također je proglašeno da se sva piljevina od ovog križa temeljito sakupi, pomiješa sa zlatom te da se ta smjesa koristi za kovanje novca. Usput, mnoge generacije svećenstva kasnije su se obogatile prodajom ovakvih kovanica, predstavljajući svoju 'robu' kao 'ljekoviti talisman'.

Osim toga, na zahtjev Helene izgradili su hramove na mjestima koja su, prema opisu Pavlovih ljudi, bila 'značajna' u Isusovu životu. Na primjer, uništili su 'poganski' hram u Betlehemu, gradu nedaleko od Jeruzalema, i na tom mjestu (navodno mjestu Isusova rođenja) sagradili kršćanski hram. Ovi hramovi nisu podignuti radi preobraćenja lokalnog stanovništva, među kojem je, usput, bilo puno Židova koji su prakticirali judaizam. Glavni razlog bio je taj što su nakon tzv. 'hodočašća' carice Helene u Jeruzalem državne i svećeničke vlasti odjednom počele popularizirati 'hodočašća na sveta mjesta', čineći ove aktivnosti ne samo svojevrsnim trendom među stanovništvom Carstva, nego je bilo i prilično profitabilno. Povrh toga, svećenstvo je u svojim propovijedima snažno naglašavalo da su molitve na tim mjestima posebno ugodne Bogu, čime su zaboravili prave Isusove riječi - da se hram Božji nalazi unutar svakog čovjeka.“

* * *

„Ipak, još uvijek postoje neka 'sveta mjesta' obilježena prisutnošću sile“, rekao je Viktor, „dakle čovjek tamo dobiva dodatnu duhovnu snagu.“

„Naravno, postoje takva mjesta“, potvrdio je Sensei. „Ali nemojmo miješati kruške i jabuke. Postoje mjesta sile na kojima je sila stvarno prisutna, ali postoje tzv. 'sveta mjesta' povezana s

nekim događajima ili aktivnostima figura ove ili one religije. Razlika između ovih pojmova je velika. I mjesta sile se ne podudaraju uvijek sa 'svetim mjestima'. Štoviše, nažalost, djelatnici religije često špekuliraju pojmovima 'svetih mjesta'. Čovjeku se nameće ideja (a on se uglavnom slaže zbog svoje vlastite lijenosti) da je, umjesto da radi na sebi, lakše otići na putovanje i posjetiti 'sveto mjesto', i tada će svi njegovi grijesi biti oprošteni pa mirno može nastaviti 'griješiti'. Iako u stvarnosti, ma koliko često čovjek posjećivao 'sveta mjesta', ništa se neće u njemu promijeniti bez ozbiljnoga unutarnjeg rada na sebi.

Što se tiče mjesta sile, ona su postojala, postoje i postojat će. Ponekad se poklapaju sa 'svetim mjestima'. Takva su mjesta bila zabilježena mnogo prije pojave kršćanstva i bila su štovana od drugih religija i vjerovanja. Često se, kada jedna religija smijeni drugu, građevine bivše vodeće religije ruše i podižu nove, za štovanje drugih bogova. Ne morate ići daleko u potrazi za primjerima. Samo uzmite našu povijest, kad je kršćanstvo uvedeno u Kijevsku Rusiju uz uništenje paganskih mjesta i podizanje hramova na njima.“

„Paganska mjesta? Mnogo sam puta čuo taj izraz, ali još uvijek ne znam što znači“, priznao je Stas.

„Pagansko mjesto je izraz nastao od staroslavenske riječi koja označava sliku ili kip. To je kultna građevina.“

„Kako izgleda?“

„Na različite načine. Jednostavno pogansko mjesto izgledalo je kao blijedo okruglo mjesto s drvenim ili kamenim kipom koji predstavlja neko slavensko božanstvo koje su obožavali lokalni stanovnici i malim žrtvenim oltarom. Ovakva su poganska mjesta bila tipična uglavnom za mala naselja. Dok su u gradovima pravili velike konstrukcije. Na primjer, u središtu Kijeva, u ulici Vladimirskoj br. 3 (koja se nalazi nedaleko od poznate Katedrale Svete Sofije) još uvijek je sačuvan temelj paganskog mjesta koje je imalo oblik **nepravilnog cvijeta**. Nekada su se tamo nalazili kipovi **sedam** najviših slavenskih bogova: Perun (bog groma), Stribog (bog neba), Makoš (božica zemlje), Semargl (bog biljaka i korijena), Dažbog (bog bijele svjetlosti) i Hors (bog sunca). Ova je građevina sa

svojim božanstvima postavljenim na svoje položaje sama po sebi predstavljala cijeli kozmogonski sustav. Ovo pogansko mjesto je bilo podignuto po nalogu kneza Vladimira 983. godine, to jest prije usvajanje kršćanstva. Pronašli su ga arheolozi 1975."

„Vladimir je osnivao poganska mjesta?!" Iznenađeno je upitao Nikolaj Andrejevič. „Kakva vijest! Mislio sam da ih je samo upropaštavao."

„Pa, bilo je tako... Princ Vladimir je isto od početka težio apsolutnoj vlasti. Čak je ustoličen u Kijevu kao rezultat državnog udara kojeg je osobno organizirao i ubojstva (na vlastitu zapovijed) svog brata Jaropolka koji je prije vladao u Kijevu. Zauzevši prijestolje 980. godine, Vladimir je želio ojačati svoju vlast u Kijevskoj Rusiji. Bio je prilično pametan političar i razumio je da mu treba jedinstvena ideološka osnova kako bi zemlju učinio politički ujedinjenom pod svojom apsolutnom vlašću. To je u ono vrijeme bila religija. Već skoro na početku svoje vladavine skupio je najveće čarobnjake i stavio pred njih zadaću da ojačaju njegovu kraljevsku vlast kroz panteon slavenskih bogova i da Peruna, boga groma, učine vrhovnim među bogovima, jer se on smatra zaštitnikom princa. Dakle, naumio je uspostaviti državni kult s Perunom na čelu, a lokalni kultovi bili bi niži.

Kasnije je rađeno sve u tu svrhu, uključujući izgradnju poganskog mjesta 'državne razine'. Međutim, nakon nekog vremena Vladimir je zaključio, uz pomoć svojih ljudi, koji, treba spomenuti, uglavnom nisu bili Slaveni, da Perunov kult nije ispunio njegove nade. Nije ni čudo. Jer je princu bila potrebna religija koja bi mogla postati ključni faktor utjecaja na Slavene, bogate i siromašne. Ali slavenska je religija čak i po svojoj strukturi ostala izvan politike i državnih poslova. Imala je osebujnu filozofiju. Čak je predstavljala i prepreku za, kako su ih nazivali povjesničari, 'nove industrijske odnose rastućeg feudalizma'. Štoviše, slavenska religija nije odgovarala ideologiji naprednih zemalja toga vremena. Nije odgovarala zato što su Arkoni stajali iza PR-a naprednih ideologija. I pokazivali su nepoštovanje narodima i vladarima koji su slijedili 'divlje poganstvo'. Ali korijen tog nepoštovanja nije bio u religijama, nego u politici onih koji su koristili napredne religije za kontrolu uma mase. Bio je to određeni ultimatum za one 'poganske' narode

i države koji jednostavno nisu pripadali sustavu globalne kontrole Arkona. Jer Slaveni su njihov vječni problem zbog vrlo tajanstvene duše nepredvidivoga slavenskog naroda.

Dakle, Vladimiru, koji je težio apsolutnoj vlasti, je predložena preko njegovih ljudi koji su prakticirali napredne monoteističke religije, ideja, takoreći uvjet Arkona. Taj je uvjet bio jednostavan: ako je želio da se on i njegova zemlja u visokoj politici smatraju ravnopravnima, morao je odbaciti 'poganstvo' i prihvatiti bilo koju od predloženih religija kao državnu ideologiju. Tako je knez Vladimir prihvatio ovu igru visoke politike. Treba odati priznanje njemu i onim 'gradskim starješinama' koji su mu savjetovali prilikom izbora 'religije za narod' da od svih ponuđenih religija izabere pravoslavno kršćanstvo, koje je kasnije prilagođeno mentalitetu slavenskog naroda. Sam Vladimir kao političar je imao koristi od bliskih odnosa s Bizantom zbog svoga međunarodnog autoriteta, moći i zemljopisne blizine.

Međutim, promjena religije nije išla po planu i bila je daleko od želje ljudi, ali je usađena nasilno 'ognjem i mačem' u kratkom vremenu, uglavnom zbog Vladimirovih ambicija, a on je pokušao ojačati poziciju Kijevske Rusije na svjetskoj političkoj mapi, što je prije moguće doći na istu razinu s vodećim državama tog vremena. Te događaje ne treba ocjenjivati jednoznačno. S jedne strane, izlazak države u svijet bio je veliki skok u rastu ekonomije i jačanju države. S druge strane, uništili su izvornu slavensku kulturu i, kako su Arkoni predvidjeli, nasilje je trebalo uništiti duhovnost Slavena. Ali pogriješili su u vezi duhovnosti. Ona uopće nije bila izgubljena, već obrnuto, s vremenom je ojačala i stekla novi oblik svoje samorealizacije. Spajanje pravoslavlja s ideologijom i tradicijama slavenskih religija izrodilo je jedinstvenu kombinaciju.

Tako su u to vrijeme kršćanski sveci preuzeli funkciju 'poganskih' bogova. Kršćanski hramovi sagrađeni su na mjestima bivših poganskih mjesta, osobito onih koja su bila popularna među ljudima. Praznici su preimenovani, ali slavenske tradicije uglavnom su sačuvane. Na primjer, kršćanski blagdan Uskrs se sjedinio s praznikom Sunca i Peruna. U nekim udaljenim područjima Rusije sveti tjedan još se naziva i 'grmeći tjedan'.

Zbog popularnosti među ljudima, ruske poklade (čisti slavenski praznik), također su bile uključene u kalendar praznika, kao tjedan koji dopušta meso uoči Korizme. U dvanaestu noć bile su uvrštene ukrajinske kolede, kad maskirani posjećuju domove, obasipavaju domaćina i njihova dvorišta zrnjevljem, pjevaju pjesme, dok im domaćini moraju pružati gostoprimstvo te neke darove ili hranu. U pretkršćanskoj Rusiji ljudi su tako slavili obnavljanje prirode. Na primjer, uzmimo Rođenje Blažene Djevice, koje se slavilo po starom kalendaru 8. rujna. Slaveni su na taj dan slavili drevni praznik rodilja."

„Da, tu povezanost zaista postoji", Nikolaj Andrejevič se složio.

* * *

„Dakle, vratimo se našem Konstantinu", podsjetio je Sensei. „U njegovo vrijeme kršćanski hramovi počeli su bivati građeni kičasto i istočnjačkom raskoši, biskupi su počeli odijevati raskošne halje, uvodili su veličanstvene rituale, nove ceremonije, svečane procesije, to jest svi su crkveni obredi pretvoreni u kazališnu predstavu.

Nisu samo hodočašća na ta 'sveta mjesta' s profitabilnim hramovima autoritativnih hijerarhijskih struktura postala svojevrsna moda, nego i sve moguće 'svete' relikvije, što je bilo temelj za veliku trgovinu. Dakle, vjeruj čovjeka nastojali su privezati za vidljive materijalne predmete. Počeli su čak proizvoditi svete relikvije. Svećeništvo je otvoreno špekuliralo nabavkom 'svetih predmeta' za svoje hramove, računajući ne samo na povećani posjet hramovima, već posljedično i na zaradu od priloga, ali radeći od samih relikvija predmet trgovine.

Ovakav rast trgovine 'svetim relikvijama' postao je takav apsurd da je svaki prodavač ili trgovac mogao zadovoljiti bilo kakav zahtjev kupca. Želiš nokat 'svetog' Pavla? Izvoli. Ili kost bilo kojeg apostola ili mučenika? Ma nema problema. Pitanje je samo koliko si spreman platiti."

„Potpuno bezumlje", Tatjana odmahne glavom.

„Naravno da je bezumlje... Usput, biskupi su u to vrijeme pretjerivali s reklamama, tako da su postojali i mnogi trgovci kosom, zubima i kostima 'svetaca' koje su izreklamirali, tako da su 381. čak zabranili ovu trgovinu među stanovništvom. Ali zabrana nije dugo trajala. Kroz samo nekoliko godina sve je počelo iznova, ali još jače. Da ne pričam do kakvih je to posljedica dovelo tijekom srednjeg vijeka. Državna crkva je na tome izgradila veliki biznis. Hodočasnici su donosili ogroman prihod. Za 'svete relikvije' izgrađena su golema kamena svetišta. Tim relikvijama pripisali bi legendarna čudotvorna obilježja. Odredili su se blagdani za njihovo štovanje, kada se okupljala ogromna gomila hodočasnika. Klanjanje relikvijama donosilo je obilne donacije. Svećenici su propagirali štovanje ikona koje je uvedeno još u Konstantinovo vrijeme... Starim izmišljenim pravilima dodana su nova, sa svim tim umjetnim religijskim blještavilom: kako se odjenuti, kako se klanjati, kako držati prste, što čitati, kako pravilno nositi ukrase.“

Tatjana je sa zanimanjem upitala:

„Još uvijek mi nisu sasvim jasne određene stvari glede crkvenih pravila. Na primjer, zašto žene moraju vezati maramu oko glave kad idu u crkvu? Je li to dio tradicije?“

„To je prije dio židovstva. Stvar je u tome što u skladu s judaističkom tradicijom udane žene ne mogu izaći bez marame na glavi. Pri razradi nove religije za 'pogane' Pavao nije to pravilo samo učinio obaveznim za sve osobe ženskog spola, nego je dodao i zastrašivanje da će ženama koje se ne budu pridržavale biti uskraćeno poštovanje anđela, jer će u njih prizvati 'nečiste pobude'. To zastrašivanje dovelo je do 'tradicije' da ženama nije dopušteno ući u crkvu bez pokrivala za glavu te je osudilo udovice i redovnice na nošenje marame.“

„Pa to je novost!“ Ženja se nasmijao. „Nečiste pobude?! Ali anđeli nemaju spola!“

„Pa taj Pavao je očito imao problema u odnosima sa ženama“, komentirao je Viktor.

„To sigurno!“ Stariji dečki složili su se uz smijeh.

„Ali ako su svi ti ukrasi i blještavilo religije bili uvedeni za većinu 'pastve'“, nastavio je Sensei, 'koja je bila nepismena i uglavnom usredotočena na materijalno, 'Sveto pismo' su razrađivali za pismene ljude koji su se posvetili služenju religije i pokušali razumjeti Kristovo Učenje, uz knjige odobrene kao kanonske potkraj IV. stoljeća. Grčka riječ canon (kanon) znači 'norma', 'pravilo', dok kanonizacija (kanonizo) znači 'ozakoniti'. Zašto im je to trebalo? Za kontrolu i moć. Što se dogodilo? Pavao je značajno zakomplicirao jednostavno Isusovo Učenje, pretrpao ga arkonskim dogmama, krivotvorinama i iskrivljenjima. Zahvaljujući tome, kao i zahvaljujući postojanju starih zapisa s propovijedima Isusovih učenika, među ljudima se pojavio val filozofskih promišljanja: neki ljudi su stvarno željeli doći do srži, dok su drugi uz veliku buku stvarali svoje sekte i pravce, tumačeći sve po svome. Dakle, kršćanstvo zapravo nije nikada bilo jedinstvena cjelina, od samog nastanka kao religije. Za vrijeme Konstantina, uzimajući u obzir da je kršćanstvo proglašeno državnom religijom, odlučili su uvesti 'Sveto pismo' i odobriti ga kao 'proizvod božanske objave' te 'izvor apsolutne i nepogrešive istine'.“

„Pitam se zašto su za Bibliju izabrali upravo te knjige, a ne neke druge?“ upita Ruslan. „Slučajno?“

„Ma kakvi. Samo pogledaj bez predrasuda kanonske knjige Biblije, tko ih je napisao, i shvatit ćeš odmah koji krugovi su pokrenuli 'ozakonjenje' istih knjiga. Na primjer Stari zavjet, unutar kojeg, među drugim knjigama, kao prve stoje svete knjige židovske religije pod nazivom 'Mojsijevo Petoknjižje'. Dok su Novi zavjet napisali ljudi iz Gamalijelove ekipe, koja je ustvari pripadala istome krugu Arkona. Kao što su u Starom zavjetu židovski svećenici koristili privlačnu pozadinu znanja starih civilizacija za osmišljavanje vlastite religije, tako su u Novom zavjetu iskoristili dirljivo sjeme Isusova Učenja na zajedničkoj pozadini učenja Pavla i slave Petra... Ali sve su to bila samo ljudska posla, ništa više... Dakle, činjenica da su te knjige postale kanonske upravo ukazuje tko je zapravo stajao iza svega. Samo pogledajte kako su Pavlove direktive godinama djelovale politički aktivno, posebno kad je religija postala osnova države! Na primjer, tijekom srednjeg vijeka, kada je katolička crkva dominirala svojim 'geslom': 'Oni koji nisu s nama su protiv nas', milijuni ljudi su ubijeni pod optužbom da su

'heretici'. Zapravo je to bilo pravo nasilje i borba za vlast. Demokracija a-la Ariman: 'Tko je jači, taj je u pravu'.

Što želim reći o svemu ovome... Ipak, unatoč tome što su ljudi pretvorili Isusovo učenje u religiju, pogrešno protumačili mnoge Njegove riječi, uveli obrede i obožavanje materijalnih stvari, unatoč svoj toj hijerarhijskoj prljavštini velikog biznisa i političkoj močvari, zahvaljujući genijalnosti i dalekovidnosti Isusa ova religija nije samo sačuvala istinska zrna Njegova učenja, nego su baš zahvaljujući tim zrnima mnogi kasnije dosegli pravo Spasenje, čak i kroz ovu religiju. Jer bez obzira kako čovjek nazivao Boga, kojim god putem išao prema Njemu, ako se otvori pred Njim, kako bi se reklo, svom svojom dušom i srcem, poput lotosa u svojoj čistoći među prljavštinom u močvari materijalnog svijeta, nema prepreka za njegovo Spasenje. Samo u duhovnoj čistoći otvara se ono što nazivaju božanskom iskrom - dušom. A za postizanje te čistoće treba samo postati Čovjek, biće u kojem prevladavaju Ljubav i Dobrota.“

Nikolaj Andrejevič napomenuo je nakon kratke stanke:

„Koliko vidim, postoji gotovo jedna te ista shema transformacije Učenja u religiju. Prvo bude Učenje, u pravilu Bodisatve ili Čovjeka koji je dosegao duhovno prosvjetljenje, a onda sve postaje okruženo kultovima i obredima.“

Sensei kimne i doda:

„Vidi u čemu je stvar. Učenje Bodisatvi iz Šambale u svome čistom obliku može probuditi iz sna mnoge ljudske duše, dok je za zrele duše to unutarnji poticaj, ezoosmos koji čovjeka oslobađa od materijalnog kao leptira iz raskidane čahure. Ali čak i ako ljudi to Učenje pretvore u religiju, duhovni ljudi će svejedno imati koristi od zrna istinskog Učenja koje je postalo osnova religije. A što se tiče kultova i rituala...

Uzmimo za primjer baš tog Konstantina. On je praktički posudio sheme izgradnje državne religije od svojih pontifexa, kao i iz drevnih i istočnjačkih religija koje su osnivači kršćanske religije nazivali 'poganskim' i ozloglasili ih. Te su religije također imale obrede, svečane procesije, izgradnju veličanstvenih hramova, visoki

status svećenika. Ali ako dublje uđemo u pitanje zašto im je potrebna sva ta religijska ljuska, postaje očita jednostavna istina koju je Ariman izrekao još u Babilonu, dok je vladao u Esagili: 'Veličanje i misterij su narodu najprivlačniji'.

Pogledajte ljude čak i danas! Malo njih samostalno dolazi Bogu jer osjećaju unutarnju Ljubav prema Njemu i njihova je jedina želja spasiti dušu od ove materijalne prljavštine. Ljudi su uglavnom zaglavljeni u materijalnom, u svojim svakodnevnim osobnim problemima, u zarađivanju novca za život. Uglavnom žive žaleći ljubljenog sebe, udovoljavaju svojim ambicijama i istovremeno se bore za stjecanje makar i male nadmoći nad drugima. Takve je ljude teško prebaciti s vala Životinjske prirode. Boga se sjete samo dok njihovo materijalno tijelo doživljava ozbiljne probleme ili kada dođu u kritičnu situaciju. I to se događa danas kada su mnogi ljudi pismeni, kad zbog tehnoloških mogućnosti civilizacije imaju pristup informacijama i mogu osobno upoznati duhovnu baštinu prošlosti različitih naroda svijeta. Imaju mogućnost uspoređivati, analizirati i malo osjetiti što je to Bog, razumjeti zašto je čovjek postavljen u ovaj materijalni svijet. Ni usprkos ovakvim mogućnostima mnogi ljudi uopće ne žele razmišljati o tome, jednostavno su lijeni. Njima je lakše živjeti s pripremljenim smjernicama Arkona, zbog čega biraju odgovarajuće životne principe koje su odredili Arkoni, kao npr. 'živim kao svi ostali'. I zato što su takvi, ljudi gube svoju silu i klate se poput praznog kanua u oceanu olujnih valova vlastite Životinjske prirode.“

Sensei je prestao pričati. Stas je snažno uzdahnuo vrteći u ruci svoj križ s Isusovim raspećem na vratu.

„Znači li to da se zbog križa na prsima slažem s Isusovim raspećem? Znači li to da se u stvari ne klanjam Isusu, već Judi koji ga je prodao, Petru koji ga je izdao i Pavlu koji je iskrivio Njegovo Učenje?“

„Nikako“, reče Sensei. „Naravno da su otišli predaleko s križem kao simbolom Isusova raspeća. Međutim, sve se to temeljilo na političkim proračunima i njihovim dogmama. Što se tiče križa kao simbola, želio bih vam reći sljedeće. Stvar je u tome što je, kao što sam već rekao, ovaj simbol preuzet iz drugih religija, koje su Židovi nazivali 'poganskima'. Židovi su, s druge strane, preuzeli ovaj

simbol iz znanja koje je isprva dano ljudima u dubokoj davnini. Dakle, oni koji su izgradili kršćansku religiju uveli su križ kao glavni simbol čak i bez shvaćanja njegove prave vrijednosti i značenja, ali ponajviše zato što je bio popularan među 'poganima', kako bi što više njih privukli svojoj religiji.

Međutim, u stvari je križ jedan od simbola svetih vrijednosti. Na primjer, ako uzmemo kvadrat ili krug, oni znače razdvajanje unutarnjeg i vanjskog prostora. Dok križ ističe središte, gdje svi glavni pravci, prema formuli, idu **iznutra prema van**. Križ se od davnina tumači kao model čovjeka, jer je čovjek u stvari svojevrsno središte. Čovjek je slobodan u svom izboru. A ono što stvara iznutra će odrediti vanjska zbivanja u njegovoj sudbini. Nije slučajno križ bio simbol sjedinjenja duha i materije u kulturama mnogih naroda, značio je hijeroglife života i besmrtnosti, bio je znak 'posebne pažnje', hijeroglif smrti, raskrižje, granični stub evolucije. Štoviše, od vremena starih Egipćana križ simbolizira vagu na Ozirisovom sudu, koja važe čovjekova djela i misli, to jest njegovu volju i želje nakupljene tijekom života. Dakle, društvo, to nije tako jednostavno.

Kad ljudi transformiraju znanje u religiju, to su samo ljudska posla, jer čisti ljudi, u kojima nema zla, istinu osjećaju svojom dušom. Takvim ljudima ne treba više riječi, dokaza, čuda. Oni jednostavno žive u svomu unutarnjem svijetu Ljubavi i Zahvalnosti prema Bogu za sve što je stvorio, i nastoje dokazati Bogu svojim djelima i mislima da su istinski ljudi vrijedni tog naziva."

Dok je Sensei pravio dužu stanku u razgovoru, Viktor je rekao ne čekajući nastavak ove teme:

„Ova priča je i više nego dojmljiva..."

„Ma nemoj reći", složio se Ženja. „Moja blistava glavurda znatno je oplemenjena."

„Oplemenila, dabome!" Stas se tiho nacerio. „Prava kiša za tvoju sušu!"

Momci su se smijali dok je Ženja istog časa uzvratio:

„Pa bolje je živjeti u suši nego da svoju zemlju nalijevam bilo čime!“

„Čemu takve krajnosti?“ Sensei izgovori s osmijehom. „Trebate naučiti što više, ali razmišljati o onome što učite.“

„Točno, toliko je toga novog“, Andrej je prihvatio opći dojam. „Gdje bih još mogao sve ovo čuti?“

„Možda je za vas nešto novo“, slegnuo je ramenima Sensei. „Ali kad biste čitali više dobrih knjiga, ne biste se toliko čudili.“

„Nemoj tako, Sensei“, Nikolaj Andrejevič mu je prigovorio. „Čak i najnačitaniji čovjek ovdje bi imao materijala za ozbiljna razmatranja. Puno sam čitao, naravno. Ali da bi se analiziralo s ovoga neobičnog stajališta, stvarno treba znati više nego što je napisano u knjigama.“

„To je istina!“ Volođa se složio s njim.

Ženja je 'skromno' pucnuo prstima i plaho izgovorio:

„Naravno da nisam erudit i zovem se 'neznalica', ali od danas će me svi Arkoni čuti!“

Naša se skupina ponovno nasmijala.

„Hej, ti, kokodakalo!“ reče ironično Stas. „Šta ćeš im raditi?“

„Džabe se smiješ, još ne znaš sve moje muzičke talente“, rekao je Ženja nasmijavši ekipu te izgovorio ozbiljnije: „Ako je Imhotep uspio, zašto ne bih i ja?!“

„Imhotep? Da nisi malo prećer'o?“

„U pravu si, Ženjka!“ Nikolaj Andrejevič podržao je momka. „Kao što kažu:

Svaki put započinje korakom,

Svaki korak željom da se krene.

Onaj tko počinje s malim

Mogao bi uskoro doći do velikog.“

„Aha, jeste čuli šta reče pametan čovjek?“ naglasio je zadovoljno Ženja kimnuvši prijatelju i odjednom se obrati Senseju: „Sensei, šta si nam ono pričao o Gralu?“

Stariji momci se nasmijaše gledajući Ženju, ali ipak podržaše njegovu inicijativu u vezi s ovom temom. Sensei pogleda na sat i izgovori:

„Duga je to priča... A sutra moramo rano ustati. Osim toga, drva su već izgorjela.“

„To je sve?!“ nacerio se Ženja.

Naša je grupa ostala razočarana te bučno negodovala u šali.

„Sensei, ne brini“, Viktor je izrazio opće mišljenje. „Naći ćemo sada još drva, čak i skuhati još čaja.“

Nikolaj Andrejevič dodao je svoj obol ovom kolektivnom 'nagovaranju':

„Naspavat ćemo se kod kuće. Ali uistinu bismo voljeli znati više o Gralu. Kad ćemo opet imati priliku s tobom mirno razgovarati o životu?“

„Dobro, 'urotnici'“, nacerio se Sensei. „Idemo tražiti drva“.

„Oh, to ćemo časkom!“ Ženja je skočio i uzeo jednu od svjetiljki.

Grupa se uskomešala. Ubrzo su stariji dečki donijeli neke grane, suhu trsku i naša se ugasla vatra ponovno rasplamsala. Prokuhali smo malo vode. Iako su samo Sensei i Nikolaj Andrejevič pili čaj. A mi smo se ograničili na zamotavanje u toplu odjeću jer je večer bila prilično prohladna te smo oko vatre sjedili u uskom krugu.

* * *

„Dakle, zahvaljujući Isusu Gral je opet donesen na ovaj svijet”, nastavio je Sensei svoju priču.

„Je li Gral zvuk?“ upita odjednom Kostja.

„Da. Gral je prilagođena formula Prvotnog Zvuka. Jednostavno rečeno, to je složena kombinacija zvuka koji je izvor ogromne sile i može transformirati materiju putem izmjene unesene u osnovnu matricu“, objasnio je Sensei i krenuo dalje pričati. „Dakle, kao što sam vam rekao, tijekom Posljednje večere, prije Isusova uhićenja, tamo se zbio vrlo značajan događaj, koji još uvijek ostaje najdublji misterij. Stvar je u tome da je baš tijekom te večere Isus dao Gral Mariji Magdaleni. A to se dogodilo ovako.

Isus je znao da je već izdan od onih koji su nazočili večeri. Zato je i počeo pričati svojim učenicima što trebaju činiti bez Njega. No vidjevši da su se rastužili, uključujući i Mariju Magdalenu koja je sjedila desno od Njega, Isus je rekao: 'Zašto ste tužni zbog Mog tijela?' Kruh je raskidao u svoju drvenu zdjelicu i počeo ga dijeliti učenicima uz riječi: 'Uzmite i jedite. To je tijelo Moje'. Zatim je napunio svoju drvenu posudu vinom i opet je pružio svojim učenicima uz riječi: 'Pijte sada svi čašu krvi moje, i njome krijepite uvijek duše svoje'. Zatim je rekao: 'Ali ja ću ostati s vama dok Moja vjera živi u vama'. Usput, te je riječi Pavao protumačio na potpuno drugačiji način, s drugim podtekstom.“

„Je li Isus znao da će ga uhapsiti?“ Jura upita iznenađeno.

„Znao je.“

„Dakle, mogao je uteći.“

„Nije mogao, jer sav Njegov dolazak u ljudski svijet, Njegova misija se temeljila na izboru ljudi, na njihovu odabiru između duhovnih i materijalnih želja... Tako je Isus tijekom večere urezao nožem na unutrašnjost svoje drvene zdjelice koju je koristio za dijeljenje kruha natpis koji predstavlja formulu Prvotnog Zvuka ili, kako bi se tisuću godina kasnije reklo - Grala. Kad je večera bila gotova, svi su vidjeli kako Isus pruža Mariji Magdaleni svoju drvenu posudu za vino koju je stavio na drvenu zdjelicu za kruh. Dok ga je pružao Mariji Magdaleni izgovorio je sljedeće riječi: '**Ovo je Magdala moje Crkve moleći za mnoge ljude u ime Oca Mojega koji je mnoge primio. Dakle, svatko tko vjeruje u Oca Mojega će živjeti po duhu od ploda njene svetosti danas i u narednim danima i svi koji ćete moliti u njeno ime, zaslužit će ga**'.

Općenito govoreći, Isus je mudro postupio. Jer su za večerom bili, kao što sam već rekao, i prijatelji i neprijatelji. Jedino su Njegovi bliski učenici znali da je Isus Mariji Magdaleni trebao u tajnosti dati nešto što je sadržavalo ogromnu silu. Ali kakva je to tajna i kako će On to učiniti i dalje je za njih ostalo pod upitnikom. Samo je Marija Magdalena, inicirana u ta Znanja, shvaćala koliko je vrijedan taj natpis na drvenoj zdjelici koji joj je dao Isus i prekrio ga posudom za vino.

Ponijevši se na ovako mudar način, Isus je zapravo dalekovidno osigurao Mariju od nevolja, jer su mnogi prisutni mislili da je ta 'velika tajna' nekako povezana s tom posudom za vino. I nakon Isusova raspeća, kad je nekoliko kapi Isusove krvi palo u ovu posudu, mnogi su mislili da je to ono na što je Isus mislio. Pogotovo nakon što je Josip Arimatejski, u čijim se rukama našla ova posuda, brzo napustio teritorij Judeje poslije ovog događaja ponijevši taj predmet sa sobom. Nakon toga su 'Slobodni zidari' krenuli u lov za njim, pretpostavljajući da je sa sobom uzeo nešto obdareno silom koja daje vlast nad svijetom, kako je Isus nagovještavao.

Zapravo je Gral ostao u rukama Marije Magdalene. Uz njegovu pomoć nije samo otvorila unutarnju silu koja joj je dala mogućnost da u bilo kojem trenutku uđe u Božji svijet. Ali treba poštovati veličinu i čistoću Marijine duše zbog preuzimanja ogromne odgovornosti i otkrivanja izvanjske sile radi pružanja pomoći ljudima kojima je pomoć potrebna. Izbor Marije Magdalene veliki je duhovni podvig. Jer nakon što je spoznala viši svijet, nakon što je postala Biće mnogo više od ljudskog, ostala je na Zemlji, u ovom paklu, u stvari je ostala lebdjeti između svjetova kako bi pomagala milijunima ljudi u potrebi. Oni dobivaju pomoć zahvaljujući ogromnoj duhovnoj sili koja prolazi kroz Djevicu Mariju. Ona je ta koja se ukazuje ljudima već skoro dvije tisuće godina. Ako pažljivo proučite ovo pitanje, u kršćanstvu ćete pronaći puno dokaza da je uglavnom Djevica Marija odgovarala na molitve i pomagala vjernicima. Mnogi je vide, pojedinačno ili u skupinama, i to sasvim realno. Čak i danas postoji legenda o jednom od svetaca. Kad je umro i uzdigao se u Kraljevstvo Božje, počeo je tražiti Djevicu Mariju među svecima kako bi joj se poklonio i zahvalio joj za svu pomoć koju je pružila njemu i drugim ljudima tijekom života. Ali

nije ju pronašao u Kraljevstvu Božjem pa je pitao svece gdje je. Sveci su mu odgovorili da je neće pronaći u Kraljevstvu Božjem, jer je ona još uvijek na Zemlji i pomaže ljudima u potrebi.“

„Ali djevica Marija se smatra Isusovom majkom.“ rekao je Stas.

„Smatra se. Jer kad je Marija Magdalena počela često dolaziti ljudima, crkvenjaci su im morali nekako objasniti, budući da su pisali o Mariji Magdaleni kao o razvratnici, pokajanoj grešnici, da bi unizili i srušili sjećanje na nju u očima 'stada'. No pošto se Djevica Marija nastavila ukazivati vjernicima, širili su glasine da je to Isusova majka i počeli je obožavati kao Majku Božju i Blaženu Djevicu. Ali to je bila ljudska interpretacija, kako već ljudi vole sve iskriviti. Činjenica da se Marija Magdalena naziva Djevicom Marijom, Isusovom majkom ne igra nikakvu ulogu. Marijin značaj se neće smanjiti zbog toga. Glavna je njezina božanska sila koju je stekla te ženski princip.“

Nikolaj Andrejevič pristojno je napomenuo:

„Ali koliko je meni poznato, kult Bogorodice uopće nije postojao za vrijeme ranog kršćanstva.“

„Nije u kršćanskim zajednicama u organizaciji Gamalijelovih ljudi, temeljenim na Pavlovoj religiji koja je, prema zakonima Arkona, jasno podržavala dominaciju muškog principa. Dok su pravi Isusovi učenici i istinski sljedbenici Njegova Učenja slavili upravo sklad između muškog i ženskog principa, kao što je podučavao Isus. Imali su takozvane agape, što prevedeno s grčkog znači 'večeri ljubavi'. Bijahu to zajedničke tajne večeri koje je Isus održavao sa svojim učenicima, tijekom kojih su podržavali dominaciju upravo ženskog principa.“

„Agape?! Pitam se je li ime Agapit na neki način povezano s ovim pojmom?“ Upitala sam.

„Ime Agapit odnosi se na grčku riječ i znači 'Onaj koji je u ljubavi'.“

„Ne razumijem što je posebno u ženskom principu da mu je Isus posvetio toliku pozornost?“ upita Viktor s radoznalošću.

„U ženskom principu krije se izvor životne sile. I može se otvoriti samo duhovno, na najvišoj razini Ljubavi. Dakle, kad se otvori, stvori se ogromna sila koja se može koristiti za dobra djela. Također omogućuje kontakt s Nirvanom. Zašto su ovaj izvor životne sile povezivali s besmrtnošću u drevnim legendama mnogih naroda? Zato što je to stvarajuća snaga **Allata**! Izvor ove životne sile korišten je pri početku stvaranja svijeta, u stvaranju živih bića u Svemiru, u stvaranju Zemlje i njezine glavne stvaralačke snage - vode. **Upravo zahvaljujući ovom izvoru životne sile žena je stvorena kao prvi predstavnik ljudskog roda. A kasnije je prvi čovjek rođen od žene**. I to se može dokazati. S razvojem genetike znanstvenici će prije ili kasnije otkriti da su ženski kromosomi mnogo, naglašavam, mnogo stariji od muških. Kasnije će ljudi otkriti važnije stvari u genetici i razumijevanju ljudske evolucije. Povrh toga, čak ni sada nije tajna da se **ljudski zametak** (bez obzira pripada li budućem muškarcu ili ženi, a određuje se prema genetskom kodu) razvija **tijekom prvih** tjedana nakon začeća kao **ženska jedinka**!

Dakle, u ženskom principu leži vrlo moćan izvor životne sile. To je razlog zašto Ariman, svjestan toga, čini sve kako ljude ne bi pustio ovom izvoru, na sve načine odupire se narušavajući to znanje i važnost ženskog principa. Njegovi pristaše koristili su se svim sredstvima: među ljude su uveli kultove krvožednih božica, rasplamsali strah i mržnju kroz ljudske žrtve i uspon patrijarhalnog kulta, ponizili žene do razine inferiornog stvorenja koje je krivo za nevolje čovječanstva. A u pravilu Arkoni uvode u društvu takve... Arimanove 'preventivne mjere' masovno i za primjer...“

„Masovno i za primjer“, Nikolaj Andrejevič promrmljao je zamišljeno, „Jasno. Strah, bijes i bol... pored stalnog zastrašivanja, kao rezultat - masivne psihičke bolesti. Histerične psihoze, podijeljena svijest i podsvijest...“

U ovom je trenutku Nikolaj Andrejevič zastao i živnuo s nekom idejom, uz upitan pogled prema Senseju.

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei. „Opet se vraćamo u nesvjesnu oblast čovjeka, gdje nastaju odgovarajući problemi.“

Posljednji Sensejev komentar nije nam bio sasvim jasan. Vjerojatno je s Nikolajem Andrejevičem vodio poseban razgovor o oblasti nesvijesti kod čovjeka."

„Da", Nikolaj Andrejevič počeo je užurbano pričati. „Zato što nesvjesno čini dio ljudske psihe koji je golem po obujmu i značajan po svom utjecaju. Ima tendenciju da se kod muškaraca očituje upravo u liku žene, a u pravilu je to voljena žena. Analitička psihologija krcata je potvrdama za to, na temelju desetaka tisuća empirijskih pokusa, istraživanja snova, maštarija i simbola. Pod uvjetima žestokog suzbijanja takve slike, javlja se unutarnji sukob koji u konačnici rezultira agresijom..."

Sensei je samo kimnuo bez zaustavljanja na ovu temu i nastavio svoju priču:

„Međutim, usprkos svim Arimanovim nastojanjima, istinsko znanje o ovom izvoru životne sile je uvijek bilo prisutno u ljudskom društvu. Čak i kad bi se iz nekog razloga izgubilo, ponovno bi ga na svijet donijeli Bodisatve iz Šambale ili njihovi pomoćnici - Mežani, Sokrovenici, Veže. Jednostavno zbog specifičnosti ovih znanja i aktivnog protivljenja Arkona, ona su držana u tajnosti i prenošena ljudima duhovno spremnima da ih percipiraju.

Međutim, postojala su dva slučaja koja su se temeljila na ovome tajnom znanju, a na kojem su sljedbenici stvorili masovne kultove. Poticaj za to dao je duhovni izbor dviju žena koje, iako su živjele u različitim vremenima, obje su imale čast posjedovati formulu Prvotnog Zvuka. To se dogodilo, na primjer, kad je kult sumerske božice Inane ('vladarica neba') nastao iz tajnoga društva organiziranog krajem IV. tisućljeća pr.Kr. od Veže Inane u sumerskom gradu Uruku. Lotos s više latica bijaše simbol ovoga tajnog društva. A njegov piktografski znak-ideogram bio je prsten s pletenicom koju današnji znanstvenici pripisuju imenu božice Inane, jer ne znaju njeno pravo značenje. Ova organizacija, pored osobnoga duhovnog samorazvoja svojih članova, uspjela je među ljudima proširiti neka iskonska znanja, uključujući praksu 'Cvijet Lotosa', prije nego što ih je 'dohvatio' Ariman. Štoviše, njihov duhovni rad pokazao se više nego djelotvornim. Naišao je na toliki odaziv kod ljudskih duša i srca da se Ariman morao dobro pomučiti kako bi zbrkao i reorganizirao ideologiju ovoga popularnog pokreta.

Zbog njegovih napora baš je Inana postala mitološki lik te je predstavljena kao sumerska božica plodnosti, tjelesne ljubavi i sukoba. Kako je vrijeme prolazilo, više su se ovoj božici pripisivale ljudske osobine i postupci, ponekad i ne najbolji, čime se sve više udaljavala od duhovnog zrna koje je sve pokrenulo.

A postoji drugi primjer, još drevniji kult božice Izide štovane u drevnom Egiptu, što je imalo svoj stvarni prototip u ženi zvanoj Izida, koja je povezana s Bodisatvom Ozirisom… U drevnom Egiptu zrna znanja su se zadržala duže, jer se većina ljudi vodila duhovnim ciljevima zbog ljudi poput Imhotepa. Stoga kult Izide nije samo u Egiptu preživio tisuće godina, već je bio popularan u grčkom i rimskom svijetu, koji su bili već prilično materijalistički."

Nikolaj Andrejevič reče nakon što je poslušao Senseja:

„Točno, s našim javnim i društvenim prioritetima, koji tradicionalno na vagi pretežu prema muškom principu, teško je sagledati istinu iza svih tih mnogostoljetnih slojeva."

„To prije svega ovisi o čistoći misli." odgovori Sensei. „Dakle, vratimo se Isusu. Osnovao je slobodnu zajednicu za svoje učenike, u kojem je veliki značaj imao ženski princip kao stvarajuća sila, ključ koji je otkrivao spoznaju čistog znanja. Zbog toga je Mariju Magdalenu nazvao životnim kapljicama na laticama ruže, uspoređivao je s ljiljanom, s čistoćom i snagom pupoljka lotosa". Sensei je uskoro dodao: „Usput, da Poncije Pilat nije intervenirao u to vrijeme, zemaljska sudbina Marije kao nositeljice Grala bila bi drugačija. Jer Isus je, kao što sam već rekao, znao za izdaju i zavjeru te je Mariju Magdalenu odredio da vodi krug Njegovih učenika. Da se tako dogodilo i krenulo putem kojim se Isus nadao, žena bi predvodila Isusovu Crkvu (koja se možda ne bi tako proširila na svjetskoj razini), dakle stvoriteljica, kako bi i trebalo biti u duhovno razvijenom ljudskom društvu."

„Znači li to da je Isus pokrenuo istinsku duhovnu revoluciju, da tako kažem, i u odnosu prema ženi, ako uzmemo u obzir njezin položaj u tom društvu?" upita Nikolaj Andrejevič.

„Isus je samo govorio istinu. A ljudi su, kao i uvijek, sve iskrivili, naravno, uz pomoć Arkona."

„Dakle, kao rezultat imamo ljudsku civilizaciju punu predrasuda!"

„Sve je u rukama samih ljudi... Uzgred, želio bih vam skrenuti pažnju na još jednu važnu činjenicu u našoj povijesti. Što je tako jedinstveno kod slavenskih naroda? Kad je kršćanstvo uvedeno, ono za Slavene nije postalo pretežito Kristova religija, nego religija Majke Božje, to jest ženskog principa. Spomenuo bih da je prvi kameni hram u Kijevskoj Rusiji osnovao Vladimir u Kijevu 989. Taj se hram zvao Desetinska crkva (jer joj je Vladimir poklonio desetinu svog dohotka), a posvećen je Presvetoj Bogorodici. Ako prođete kroz povijest izgradnje crkava, otkrit ćete da su tijekom nekoliko stoljeća u Kijevskoj Rusiji građene uglavnom crkve u čast Bogorodice (nazivane po Božiću, Blagdanu prikazanja Blažene Djevice, Uznesenju i dr.). To nije bilo slučajno. Uzrok nisu bili drevni korijeni iz neolitskog razdoblja, kako pretpostavljaju povjesničari, od slavenskih predaka koji su štovali kult ženske plodnosti. Sve je to doneseno iz nutrine otvorene i tajanstvene slavenske duše, zagonetne za Zapad, koja Slavenima omogućava da podsvjesno odaberu pravi smjer duhovnog kretanja i slijede put duhovnog stvaranja, bez obzira na povijesno razdoblje u kojem žive. Zato se pravoslavlje nije samo ukorijenilo u Rusiji, nego je postalo i njen sastavni dio. A kult ženskog principa čak naglašava da su Slaveni naslijedili istinsko Isusovo Učenje i Njegovu istinsku duhovnu baštinu."

„Zvuči zanimljivo", izgovorio je Nikolaj Andrejevič entuzijastično.

„To je istina", složio se Viktor. „Pitam se kako nisam primjećivao očito."

„To je zato što si svijet promatrao kroz veo svjetonazora koji su ti nametnuli Arkoni", naglasio je Sensei. „Zato nisi vidio očito. A kad taj veo padne, počinješ primjećivati prave vrijednosti ovog svijeta, važne za tvoju dušu."

„To je istina", kimnuo je Nikolaj Andrejevič kao da se Sensejev odgovor odnosio i na njega.

„Dakle, Marija Magdalena još uvijek posjeduje silu koju je stekla zahvaljujući Gralu. Iako je nakon tisuću godina Gral

ponovno na svijet donio Bodisatva Agapit. I ponovo je dan izbor. Međutim, ljudi koji su preuzeli Gral nisu se usudili upotrijebiti silu moći nad vanjskim, kao što je to učinila Marija Magdalena. Oni su otvorili samo unutarnju silu. Također su odlučili pomoći Mariji i iskoristiti svoje nove neobične sposobnosti za organizaciju i razvoj potpuno nove zajednice s prvenstveno duhovnim ciljevima. Naime, ovi ljudi su organizirali red koji je kasnije nazvan Templarima."

* * *

„Nisam baš shvatio", rekao je Andrej. „Kako su ovi ljudi uspjeli dobiti Gral? Je li im ga donio Agapit osobno?"

„Ne, Agapit je kao Bodisatva donio Gral na svijet, ali ne osobno tim ljudima. Issa je uručio Gral Mariji, dok ga je Agapit, kao što i treba, samo ostavio. Dok je bio na Bliskom istoku ostavio je natpis Grala na kamenju unutar stare pećine na brdu Morija, gdje je nekada bila sagrađena palača i Solomonov hram. Štoviše, razdijelio je formulu 'Svetog Zvuka' na četiri dijela. Onaj tko bi tražio Gral morao je biti vrlo uporan da bi pronašao sve dijelove i, što je bilo važnije, sastavio formulu na pravi način... Dok je bio na Atosu, Agapit je podijelio nekim vrlo duhovnim starješinama neka saznanja, ne samo o Mariji kao nositeljici sile Grala, nego i o novoj lokaciji Grala... Zapravo, iskreno govoreći, treba reći da je Atos postao tako poznat baš zahvaljujući Agapitu ili, još preciznije, znanjima koje je tamo donio."

„Zahvaljujući Agapitu", izgovorio je Nikolaj Andrejevič zamišljeno. „I Mariji kao nositeljici Grala." I odjednom je izrekao svoju misao: „Pa to je istina, Atos se smatra mjestom posebnoga blagoslova Djevice Marije... A kasnije je upravo Atos postao svjetsko središte pravoslavnog monaštva. Ova svjetska slava morala bi biti nečim uzrokovana, zar ne?! To nije bilo zbog legende da je Bogorodica posjetila Svetu Goru i stoga je Atos pod njenom posebnom zaštitom. Očito da se ta verzija pojavila kao posljedica široke slave ovog mjesta. Jer je Isusova majka, prema legendama, posjetila i druge regije. Nešto tu ne štima... U srži svega toga mora postojati neko ozbiljno znanje, budući da je Atos stekao takvu svjetsku slavu."

Sensei je samo odobravao kimanjem dok je slušao njegove misli:

„Kako bi se reklo, u dobrom smjeru idete, dragi kolega."

„Ali zašto je Agapit odabrao Atos za čuvanje ovoga znanja, a ne neko drugo mjesto ili grad?" upita Viktor radoznalo.

„Atos nije jednostavno mjesto. Nekoć je postao utočište istinskih sljedbenika Isusova Učenja koji su se ondje skrivali od progona. Zatim su slijedili asketi Egipta i Istoka koje su progonili Arapi. Kasnije su organizirali svojevrsnu povučenu zajednicu koja je kao svetište sačuvala ostatke početnog znanja. Službeno je Atos proglašen mjestom monaštva i priznat je kao neovisna redovnička država krajem IX. st. Iako se ne bi mogao nazvati državom zbog nedostatka tipične strukture vlasti. Isprva je to bila zajednica redovnika na čelu s duhovnim starješinom kojeg su svi poštovali, a koji je biran od svih samostana na godinu dana na položaj Protosa. To znači da ti redovnici nisu imali nikakve crkvene glavare iznad sebe, poput biskupa, i samo su administrativno bili pod bizantskim carem. Ali kasnije, nakon duhovnog pljuska stvorenog zahvaljujući znanju koje je tamo ostavio Agapit, slava se ovog mjesta brzo proširila među ljudima. S druge je strane privukla pozornost Arkona, čije su aktivnosti utjecale na upravljanje na Atosu. Kao rezultat, do 1313. Atos je podčinjen Ekumenskoj patrijaršiji."

„Opet 13 i 13!" nacerio se Ženja.

„Bilo je nekoliko duhovno snažnih staraca koji su živjeli na Atosu u vrijeme Agapita. Tako im je Bodisatva Agapit povjerio znanje o lokaciji Grala. Upravo oni su ga trebali prenijeti dostojnim ljudima."

„Samo prenijeti? Zašto sami nisu upotrijebili to znanje?" zbunjeno je upitao Viktor.

„Agapit im je samo istakao gdje da traže Gral i što da uopće traže, to jest četiri kamena s natpisima. Ali ništa više. Dakle, netko tko bi išao traži Gral, čak i uz ono znanje koje je ostavio Agapit, prvo bi morao fizički izdržati dug put, jer je Agapit sakrio Gral na mjestu gdje ga se nitko ne bi usudio tražiti, u Palestini, u drevnim špiljama na vrhu planine Morije. Drugo, vrh planine Morije u tim je

vremenima bilo sveto mjesto za muslimane koji su ga strogo čuvali i opasali velikim kamenim zidom.“

„U Palestini? Što s muslimanima?“ Stas nije shvatio.

„Gdje je ta planina Morija?“ upita Andrej.

„U Jeruzalemu“, objasnio je Nikolaj Andrejevič momku. „Nekad je na njoj stajao Solomonov hram koji je, prema židovskim legendama, sadržavao Kovčeg Saveza.“

„Pa, iskreno, ako govorimo o ovoj planini i njenoj neobičnoj privlačnosti za ljude, mnogo je bilo važnije ono što su Egipćani dugo držali na istočnoj strani planine u IV. tisućljeću pr.Kr., znači dugo prije nego što su Židovi osvojili ove zemlje“, primijetio je Sensei. „Ali o tome sada ne govorimo. Arapi su ove zemlje osvojili 637. god.“ Odgovorio je Stasu. „Po naredbi kalifa Omara je na Brdu Hrama (to je drugi naziv za planinu Moriju) podignuta Kupolu na stijeni na ostacima Solomonovog hrama. Zovu je i Kupolom na litici, što na arapskom zvuči kao 'Kubbat as-Sahra'. To je treća po važnosti sveta relikvija islama, nakon Meke i Medine. U blizini ove džamije obnovili su napola uništenu kršćansku baziliku posvećenu Djevici Mariji i pretvorili je u džamiju Al Aksa. Prema muslimanskoj religiji, s ovog je mjesta arhanđeo Gabrijel odnio Muhameda na nebo tijekom svoga noćnog putovanja.“

„Tamo je bila bazilika posvećena Bogorodici?!“ Sad je bio red na Nikolaja Andrejeviča da se iznenadi. „To nisam znao.“

„Da. Ova bazilika izgrađena je u VI. st. zahvaljujući bizantskom caru Justinijanu I. Podignuta je na drevnim kamenim temeljima podzemnih prostorija. Iako, površina hrama je značajno povećana zbog debelih dodatnih platformi od kamenih blokova.“

„Dakle, to je također bilo sveto mjesto i za muslimane.“ rezimirao je Stas. „Nije ni čudo što je bilo strogo čuvano.”

„Ali ako su u Jeruzalemu bili Arapi, kršćani nisu imali šanse doći tamo“, Viktor je zaključio.

„Zašto ne?“ usprotivio se Sensei. „Kršćani su također živjeli u Jeruzalemu. I kršćanski su hodočasnici posjećivali sveta mjesta. Jer je još u onim vremenima, kada su Arapi osvojili Jeruzalem, kalif

Omar izdao posebnu uredbu kojom se jamče povlastice i sigurnost za kršćansko stanovništvo. A u XI. stoljeću porast hodočasnika na to mjesto bio je nezapamćeno velik.“

„Pitam se što je to potaknulo?“ upita Nikolaj Andrejevič.

„Je li to povezano s lokacijom Grala?“ Viktor je pokušao dokučiti.

Sensei se samo tiho nasmiješio i ostavivši ta pitanja bez komentara nastavio svoju priču.

„Nisu se samo moralo doći do podzemnih prostorija Brda hrama i tamo pronaći sve potrebne natpise, nego je isto tako bilo potrebno iskombinirati sva četiri dijela Grala i utrošiti puno vremena na provjeru i pronalaženje neophodne kombinacije... Pritom, **samo je jedna od varijanti bila prava i samo je ona davala ključ koji otvara ogromnu silu Međutim, postoji i lažna varijanta koja uzima svu silu. Sve ostale su prazne i ne donose ništa osim razočaranja. Iza ove formule postoji sila koja se pojavljuje niotkuda.** Za budalu je to samo natpis, za mudraca to je ključ moći. Stoga je Agapit pokušao Gral sakriti, s jedne strane na vidljivo mjesto, ali nepristupačno laicima, da bi izgledalo samo kao natpis na kamenu, ali za mudraca bi bilo dragocjenije od bilo kojeg blaga na svijetu.“

„Kako su templari dobili informacije od Agapita?” upita Stas sa zanimanjem.

„Bilo bi preciznije pitati ne kako su templari dobili informacije od Agapita, jer oni nisu postojali kao organizacija u to vrijeme, već kako je Red templara osnovan uz pomoć znanja o Gralu koje je ostavio Agapit“, Ispravio ga je Sensei. „Sada ću reći. No krenimo redom kako biste sve shvatili. Stvar je u tome što su u XI. st., kada je Gral došao na svijet, Arkoni su također značajno aktivirali svoje djelatnosti, koje su postale prilično ozbiljne i prijeteće.“

„Na koji način prijeteće?“ Voloða je htio znati.

„Namjeravali su obrnuti monadu, to jest osvojiti vlast u cijelom svijetu i dovršiti izgradnju svog mosta. Dakle, kako ne bi

dopustio ovu katastrofu za čovječanstvo, pojavio se sasvim neobičan i neprimjetan lik u zakulisju politike, 'sjenka' koja počinje prisustvovati na gotovo svim sastancima o najvažnijim međunarodnim, političkim i ekonomskim pitanjima. Naime, samopožrtvovnost tog čovjeka je značajno narušila planove Arkona u postizanju njihova cilja i dala početni poticaj uništavanju nekolicine glavnih okosnica Arkona.

Ovaj čovjek je bio redovnik iz Atosa kojemu je dano najsvetije znanje, znanje o tajni Grala. Određeni elitni krugovi Europe i Istoka znali su ga pod imenom Bijeli Monah. Osnovao je dvije moćne organizacije koje su se aktivno suprotstavljale zlu u svim njegovim manifestacijama (i skrivenim i otvorenim) i zbog kojih su se srušile važne okosnice Arkona. Jedna od ovih organizacija je bila Red templara.“

„A druga?“ upita Viktor.

„Druga organizacija ne tiče se naše današnje teme. Možda ću vam jednom pričati i o njoj. Dakle, Bijelog Monaha je u Europi znao vrlo ograničen broj ljudi. Među njima je bio prilično talentiran i nadaren mladić po imenu Hugo, mlađi sin grofa de Bloisa i Champagne. Treba spomenuti da je ova poznata obitelj posjedovala veći dio bogatih zemljišta prestižnih francuskih okruga Champagne i Blois.

Usput, sama riječ 'Gral' se počela koristiti u nekom smislu zahvaljujući Bijelom Monahu. Stvar je u tome što kad je Hugu iz Champagnea ispričao priču o Mariji Magdaleni, bivšoj posjednici formule 'Svetog Zvuka', o događaju koji se zbio tijekom Posljednje večere, nazvao je običnu drvenu zdjelicu na kojoj je Isus urezao znakove nožem - Gralom. A to nije bila neka nova riječ koju je uveo Bijeli Monah. Upravo u XI. stoljeću postojala je takva riječ u francuskom narječju, koja je označavala običan tanjur koji se koristio prilikom postavljanja stola za obroke i bankete najbogatijih ljudi. Takva plosnata posuda na francuskom se nazivala 'graal' ili 'gradalis' ili 'gradale'. I baš je Hugo iz Champagnea, kad je podijelio tajnu Prvotnog Zvuka sebi odanim ljudima, počeo to nazivati 'Gralom'. A riječ 'Gral' rijetko se koristila čak i među onima koji su to znali i nije asocirala ni na što osim na kućanski predmet.“

„Pa, ako su je koristili za šifriranu komunikaciju između pouzdanih ljudi, to je stvarno bila pametna ideja“, primijetio je Voloða. „U pravilu, malotko sa strane obraća pažnju na riječ koja označava kućanski predmet.“

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei. „Dakle, Hugu je povjereno znanje o ''Gralu'. Stoga, na kraju 1093. (kad je Hugo, nakon smrti svog brata, naslijedio Troyes, glavni grad Champagnea) dvanaest ljudi od Hugova povjerenja odlazi na tajnu misiju u Jeruzalem. Maskirali su se kao hodočasnici, trgovci, skitnice ili čak pomoćnici u kući za primanje stranaca...“

„Kući za primanje stranaca? Šta je to?“ Ruslan je živnuo.

„Šta?“ našalio se Ženja. „To ne znaš? Jasno je rečeno: bili su pomoćnici u kući za nastrane.“ Ženja je naglasio posljednju riječ.

„Ma daj, ozbiljan sam.“

„I ja sam radoznao“, odgovori Ženja.

Htio je još nešto dodati, kad je Sensei utrčao s odgovorom:

„Postojala je kuća s grupom kršćana koji su tamo živjeli i bili su uglavnom doseljenici iz Europe. Brinuli su se o bolesnim i invalidnim putnicima. Ljudi su ih zvali 'Hospitalcima Svetog Ivana', jer gdjegod su živjeli sagrađene su dvije kapele, od kojih je jedna pripadala muškom samostanu i posvećena je Ivanu, kanoniziranom patrijarhu iz Aleksandrije, poznatom tijekom života po svojim dobrotvornim djelima. A druga kapela bila je posvećena Mariji Magdaleni.“

„Mariji Magdaleni?!“ Kostja je pitao.

Iznenađeni Andrej je istovremeno pitao:

„Hospitalci?!”

„Ova se riječ odnosi na latinsku riječ 'hospitalitas', koja znači 'gostoljubivost'. Kasnije su to ime preuzeli vitezovi jednoga od katoličkih redova koji se razvio u Malteški red. Ali to se ne odnosi na našu priču... Dakle, stigavši u Jeruzalem, ljudi Huga, grofa od Champagnea, počeli su prikupljati sve moguće podatke o objektu

svoga interesa smještenom na planini Moriji. Tijekom noći su pokušali istražiti sam objekt i sve moguće puteve do njega, i izvana i kroz podzemne prolaze. Tako su radili gotovo godinu dana, sve dok jedan od njih nije ubijen tijekom jednog od noćnih 'šetnji' arapskih stražara. Ovaj je slučaj izazvao neželjenu sumnjičavost Arapa. Tako su se Hugovi ljudi morali vratiti u Europu.

Informacije prikupljene tijekom jedne godine bile su dragocjene, ali ne i utješne: bilo je izuzetno teško doći do teritorija Brda Hrama, a da ih arapski čuvari ne primijete, da ne govorimo o dugotrajnom pretraživanju podzemnih prostorija. Ali ove su poteškoće samo dodale još jedan poticaj za pronalaženje Grala.

U međuvremenu, 1094. godine u Rimu, nakon dugogodišnje borbe s Klementom III. za mjesto Velikog Pontifexa, Urban II. napokon dolazi na papinski prijestol (po porijeklu je bio Francuz). 'Slučajno' Urban II. saznaje informacije o lokaciji Grala od nadležnih osoba koje je poslao Bijeli Monah. Možete li zamisliti kako se osjećao papa postavši svjestan da više nego itko drugi zna o velikoj Isusovoj tajni sa svim silama i moćima?! Sigurno je dao sve od sebe da se dočepa Grala, sanjajući o apsolutnoj moći i da bude jedini posjednik ključeva 'raja i pakla'.

Da bi postigao svoj cilj Urban II. koristi ideju predloženu prije dvadeset godina od svoga prethodnika Grgura VII., rimskog pape koji je 1074. godine pozvao kršćanske ratnike da odu na Istok kako bi pomogli Bizantu povratiti svetu zemlju u Palestini. Ali tada su vitezovi zanemarili papin poziv. Sada Urban II. koristi sva moguća sredstva za uvjeravanje utjecajnih biskupa u političke i ekonomske dobrobiti ove kampanje u toj opasnoj regiji.

Bez dovoljno snažnog autoriteta u Rimu, podržali su ga njegovi pouzdani ljudi među francuskim i njemačkim biskupima. Kada su neki ljudi uistinu dali pristanak za slanje svojih vitezova u ovaj pohod, Urban II. saziva svećeničko vijeće u francuskom gradu Clermontu, a ne u Rimu, i poziva na osvajanje palestinske zemlje. Službeni slogan ovog poduhvata bio je 'Oslobađanje Gospodnjeg groba'. I već u ožujku 1096. prve neredovne prethodnice iz sjeverne i središnje Francuske, Flandrije, Lorene, Njemačke, Engleske sele na Istok u osvajanje zemalja istočnog Sredozemlja uništavajući i pustošeći sve gradove na putu. Križari su prišli Jeruzalemu tek u

lipnju 1099., ali osvojili su ga samo mjesec dana kasnije (u srpnju). Usput, glavninu otpora pružili su Arapi koji su čuvali džamiju Al Aksa.

Nakon zauzimanja Jeruzalema došlo je do niza 'misterioznih' događaja. Nakon manje od dva tjedna od zauzimanja grada Urban II. iznenada umire ne dočekavši vijesti o zauzimanju Jeruzalema. A za godinu dana, u dobi od 39 godina, vojvoda Godefroy de Bouillon je preminuo. Bio je jedan od onih koji su vodili križarski rat, a zatim faktički vladao Jeruzalemskim Kraljevstvom, Jeruzalemom posebno. Ovo prijestolje je 'naslijedio' njegov brat Baudouin I. iz Edesse. Upravo on je, a ne njegov nasljednik Baudouin II., potajno, nakon ustoličenja, dodijelio velikodušni poklon Hugovim ljudima. Bio je to dio prostorija nekadašnje džamije Al Aksa na planini Moriji, kao njihovo naselje. To jest, upravo mjesto gdje je sagrađen hram Bogorodice na prastarome kamenom temelju. Štoviše, dao im je na puno raspolaganje podzemni dio s prolazima, uključujući ogromne drevne prostorije nazvane 'Solomonove konjušnice'. Kasnije su im kanonici hrama Gospodnjeg (ovo je ime dobio po džamiji 'Kubbat as-Sa'hra' nakon što su je zarobili križari; vjerovalo se da je sagrađena na mjestu Solomonovog hrama) dali veliko dvorište između svoje građevine i Solomonovog hrama.

Ovaj velikodušni dar na ovako značajnom mjestu ne bi mogao biti zanemaren od moćnika toga vremena. Štoviše, postojale su glasine da su ti nepoznati ljudi započeli neka čudna iskopavanja. Pa kako bi uništio suvišne pomisli, kralj Baudouin saopćava da su ti ljudi (bez obzira na njihov mali broj) samo 'siromašni Kristovi ratnici' koji su izrazili želju za zaštitom kršćanskih hodočasnika na putu od morske obale do Jeruzalema i natrag. I da samo čiste ruševine na teritoriju 'Solomonovih konjušnica' kako bi tamo držali svoje konje. Kasnije su ih ironično nazvali 'siromašnim ratnicima Solomonovog hrama'. A mnogo kasnije, kad su među tim čudnim ljudima s kojima nitko nije komunicirao i koji su živjeli prilično izolirano i samački, primijetili vitezove iz plemstva, počeli su ih nazivati 'siromašnim vitezovima Hrama'.

U stvari su ti ljudi bili u aktivnoj potrazi za Gralom i bili su prilično uspješni. 1104. godine su umalo pronašli prvi dio formule

napisan na jednom od kamena u špilji. Kad je pouzdan čovjek ovu vijest donio vojvodi od Champagnea, ovaj je odmah kao 'putnik' krenuo u Jeruzalem s brojnom viteškom pratnjom, a među njima je bio i Bijeli Monah. U Jeruzalemu su živjeli gotovo četiri sljedeće godine. Za to vrijeme pronašli su još dva natpisa. Međutim, dogodila se nesreća. Dok su tražili dijelove, još jedan čovjek iz njihove grupe je umro. Ali nisu uspjeli pronaći zadnji dio. 1108. vojvoda od Champagnea vratio se u Europu. I u samo šest godina njegovi ljudi uspjeli su pronaći zadnji dio."

„Oho!" Volođa je čak i zazviždao. „Gdje li ga je Agapit sakrio kad su ga tako dugo tražili?"

„Najsmješnije je to što se zadnji dio natpisa nalazio na najvidljivijem mjestu, gotovo kod samog ulaza. Ali Hugovi su ljudi toliko žustro tražili da su čak napravili i nove prolaze prilikom pretraživanja svih mogućih skrivenih špilja."

„Uvijek je tako", nasmiješio se Viktor. „Tražiš nešto što ti je pred nosom."

„1114. godine vojvoda od Champagnea žurno se vraća u Jeruzalem. Ali pronaći Gral samo je pola posla. Sada su ga morali ispravno uskladiti i otvoriti. To zahtijeva puno vremena. Otvoriti Gral nije bilo tako jednostavno. Jedan od njih je sastavio smrtnu kombinaciju i umro nakon trideset tri dana, godinama prije drugih. Čudne metamorfoze dogodile su se njegovu tijelu, što je šokiralo sve svjedoke. Za nekoliko minuta pretvorio se u starca i izgledao poput osušene mumije, kao da mu je tijelo potpuno dehidrirano."

„Ne mogu vjerovati!" Viktor je bio zbunjen. „Kako je to moguće?!"

„Gral ima ogromnu snagu. Kad je zvučna formula pogrešno napisana, može se dobiti obrnuti učinak... Ali svi ovi ljudi su znali za mogući rizik i svaki je od njih bio spreman na kobnu kombinaciju, ne samo zbog zavjeta prijateljstva i predanosti svojim prijateljima, već i radi velikog djela kojeg su započeli.

Ali kad je pronađena prava kombinacija, čovjek koji je izrekao formulu radikalno se promijenio... Želio bih spomenuti da čovjek koji stupi u kontakt s duhovnom silom Grala doživljava

određeni razdor. S jedne strane shvaća da u ovom tijelu živi kao u školjci i da mora živjeti život u materijalnom do kraja, to jest *on vidi sjenu,* a s druge strane razumije tko je Bog, vidi istinski svijet, jer *vidi stvarnost*. To jest dođe do svojevrsne podjele. I kad posjednik Grala vidi sve to, gotovo ništa ga ne drži vezanim za ovaj svijet.

Zbog toga je pečat prvih templara imao sliku dva jahača na jednom konju. Za ljude Znanja simbol 'blizanaca' znači najviše prosvjetljenje koje pokazuje podjelu čovjeka na dvoje nakon stupanja u kontakt s Prvotnim Zvukom, to jest Gralom. Konj znači kretanje. Iako su umjesto konja bili neki drugi simboli u različita vremena, na primjer brod ili ptica, ili labudovi, sokolovi, to jest nešto što se kreće hitrije od normalnoga ljudskog hoda, a to je predstavljalo, naravno, sveto značenje kretanja duhovnim putem.

Neki se podaci spominju u simbolima i mitovima pa čak i u imenima nekih epskih junaka. Na primjer, perzijski junak Džamšid. Njegovo ime nije značilo ništa drugo do 'kralj blizanaca'. Ali u određeno vrijeme čovjek čija je istinska osobnost bila skrivena u mitovima pod imenima drevnog iranskog Jima-e (njegovo ime znači 'blizanac', 'dvostruki'), kojeg su u kasnijoj u perzijskoj mitologiji zvali Džamšid, također je uspio pronaći i upotrijebiti Farnovu silu“, objašnjavao je Sensei, „U to su vrijeme Gral zvali Farn, što su obični ljudi protumačili kao sunčevu blistavu božansku vatru, njegovu materijalnu emanaciju. Rečeno je da je to sveti izvor koji daje i povećava snagu i moć. Tumačeno je da je nešto što pomaže čovjeku prijeći most do raja.

Na primjer, ako proučavate indoeuropsku mitologiju, vedsku i hinduističku mitologiju ('Rigveda'), možete pronaći ostatke drevnih spomena o ašvinima. Ašvine se smatralo braćom blizancima, 'nebeskim sinovima' koji su vodili brigu o svojoj sestri, kćeri Sunca. Prema mitologiji, pripadali su božanstvima. Smatralo se da su rođeni odvojeno, jedan je bio sin noći, drugi je bio sin zore. Živjeli su u oba svijeta. Bili su učitelji i božanski iscjelitelji. Darovano im je 'sveznanje'. Ali njihova glavna svrha bila je spašavanje ljudi. Borili su se protiv zlih duhova i dolazili pomoći ljudima u nevolji. Bili su prikazivani na različite načine, ali uglavnom kao mladi, snažni, prelijepi, u zlatnoj blještavoj svjetlosti, ukrašeni vijencima lotosa. Sve su to samo odjeci prošlih događaja i

saznanja onih koji su imali moć i sveto znanje o Svetom Zvuku. Budući da je to znanje bilo tajno, bilo je skriveno pod velom legendi i mitova... Ali vratimo se zbivanjima na planini Moriji koji se i danas djelomično čuvaju u sjećanju ljudi.

Od sada su svi ljudi prisutni na otvaranju Grala bili ujedinjeni ne samo svetom tajnom, već i tom snažnom duhovnom silom koja ih je pretvorila u više nego braću. Nakon što su stekli potpuno drugačiji pogled na svijet i osjetili pravu silu stvaranja, ustvari stekavši blagoslov, zakleli su se služiti Bogu, biti posvećeni svetoj misiji Djevice Marije, pružanju pomoći ljudima sve dok su njihova tijela živa na ovom svijetu.

Treba spomenuti da je ova lavina pokrenuta otvaranjem Grala od strane tih ljudi, a njihova čvrsta vjera iskorištena za budući značajan utjecaj organizacije koju su osnovali. Čak i tijekom vojnih pohoda pripadnici ovog Reda stekli bi izvanredne osobine idealnog ratnika. Na svoje neprijatelje bi udarali izuzetnom hrabrošću i smionošću. Njihovu hrabrost su poštovali njihovi najjači protivnici. Četvorica bi stupala u borbu protiv deseterostruko brojnijeg neprijatelja i pobijedili ih. To su bili oni istinski ratnici kojih su se tada najviše bojali, jer su bili spremni, čak i voljni umrijeti u boju."

„Željeli su umrijeti u boju?" upita Andrej zbunjeno.

„Da. Ovaj svijet nešto znači samo za običnog čovjeka. Ali za one koji su osjetili i spoznali ono Najviše ovaj svijet je smiješan sa svojim izmišljenim problemima. Tijelo je ovdje samo prijevozno sredstvo koje vodi do najvišeg cilja. Sam ćeš odabrati kojim ćeš putem do njega, dugim ili kratkim... Templari nisu samo vjerno služili Redu čiji je glavni cilj bio služiti Bogu i Sofiji, to jest Mudrosti, kako su nazivali Mariju Magdalenu. Njihov glavni cilj i snažni poticaj radi kojeg su živjeli bilo je spasenje duše. A ovaj poticaj bio je poduprt apsolutnom vjerom na temelju Znanja.

Templari su imali još jedno karakteristično obilježje. Nisu se bojali smrti. Dakle, ponovo se vraćamo pitanju o kojem smo već razgovarali. Za obične ljude ovo pitanje više je nego važno jer svaki čovjek, bez obzira na svoj religiozne ili ateističke poglede, podsvjesno pojmi svaki novi dan kao korak bliže smrti. A

zastrašujuća neizvjesnost koja iza nje stoji, ono nepoznato, s čime će se neminovno suočiti - tereti čovjeka još više. Taj podsvjesni strah čovjeka užasno pritišće i obeshrabruje te na svojoj osnovi rađa mnoge druge strahove povezane sa životom... Templari su po tom pitanju imali potpuno drugačiji stav. Zahvaljujući tajanstvenoj inicijaciji u unutarnji krug, od ruke same Magdale primili su Mudrost i Znanje koji su otklonili svaki strah. I svaki dan ih je približavao Bogu, vječnosti, njihovu istinskom domu."

„Kakav je to bio unutarnji krug?" upita Stas.

„Tko je nakon njih naslijedio Gral?" zanimalo je Kostju.

„Silu Grala neposredno su koristili samo oni koji su osnovali Red, ti prvi templari. Gral kao takav je otišao s njima, nestao iz svijeta. Ali ogroman duhovni impuls koji su oslobodili njegovim otvaranjem, najdublje Znanje ostavljeno je u unutarnjem krugu, koji je kasnije postao jezgra templara. Zbog toga su njihovi utjecaj i moć rasli u cijelom svijetu. Nije slučajno moto Reda koji su izumili njegovi osnivači postao uzvik „Vive Dieu Saint Amour!", što znači „Živio Bog, Sveta Ljubav!". Iz moje priče ćete shvatiti kakva je to bila ogromna duhovna sila."

„Čekaj", Volođa je pokušao shvatiti:

„ako je Gral nestao iz ovog svijeta, kakvo je kamenje Hitler tražio?"

Ruslan mu je rekao:

„Ni ja nisam shvatio, kako je Hitler saznao da je Gral bio skriven u ta četiri kamena s natpisima?"

Sensei se nasmiješio.

„Dobro, idemo redom... Mnogi su znali da templari čuvaju Veliku tajnu. Bilo je puno glasina o tome. Neki su mislili da su templari čuvali kalež s Isusovom krvlju. Oni koji su o tome znali više mislili su da su čuvali posudu s natpisom koju je Isus dao Mariji. Međutim, Arkoni su sigurno znali u kojem obliku ovaj put dolazi Gral. Zato je član reda 'Slobodnih zidara' papa Urban II. poslao svoje ljude pod krinkom križarskog rata u potragu za četiri Agapitova kamena. Jedino što Arkoni nisu uzeli u obzir je to što su

se ljudi Bijelog Monaha također pridružili ovom pohodu... Budući da ni nakon što su Arkoni porazili Red nisu našli 'blago' templara, nastavili su potragu u budućnosti. Međutim, kao što sam već rekao, Grala tada više nije bilo. Ali templari su imali kristal, kao pravo 'blago' koje je pripadalo njihovu unutarnjem krugu. To je također važan detalj za ljude Znanja. I dobro su ga sakrili od sljedbenika Arkona...

Što se Hitlera tiče, ovaj učenik 'Slobodnih zidara' je znao što je tražio. Danas pišu da je Hitler tražio Gral samo zato što je bio sklon misticizmu, ali prešućuje se interes Arkona za ovo pitanje. Ali kao što znate, oni su bili njegovi financijeri i kontrolirali su gdje je trošio njihov novac. Imajte na umu da kad je Hitler došao na vlast, potraga za Gralom intenzivirala se. Mnogi pametni ljudi uključeni su u istraživačku skupinu: od uglednih profesora do povjesničara iz specijalnih timova SS-a koji su se bavili samo ovim pitanjem. A potraga se odvijala na mjestima nekadašnjih boravišta templara. Štoviše, tijekom rata, posebne skupine SS-a iz RSHA-e temeljito su pregledavale arhive u osvojenim zemljama, provjeravale samostane, hramove, drevne dvorce, muzejske arhive. U tim skupinama uvijek su se nalazili ljudi koji su specijalno tražili sve zapise o Gralu.

1940. specijalna ekspedicija na čelu s Ottom Skorzenyjem poslana je tražiti Gral na francuski dio planinskog lanca Pirineji. Nisu našli Gral nego rukopis u kojem se spominju neke prakse fizičkih i duhovnih priprema templara. Kasnije su ta saznanja korištena za stvaranje takozvanih 'univerzalnih vojnika III. Reicha', to jest superkomandosa koji su u stanju ispuniti bilo koju posebnu misiju najvišeg zapovjedništva Reicha u bilo kojem dijelu svijeta. 1942. je Otto Skorzeny počeo pripremati takve ljude po nalogu SS-Reichsfuehrera Heinricha Himmlera u dvorcu Friedenthal. Želio bih napomenuti da je tajna ekspedicija nacista na Pirineje zainteresirala tajne službe gotovo svih zemalja antihitlerovske koalicije. O ovome još uvijek nema dokumenta koji bi se skinuo s popisa tajnih. Usput, Otto Skorzeny je poslije rata izbjegao 'kaznu' i dugo živio u Madridu, čak je napisao memoare za široku publiku. Ali glavne njegove tajne aktivnosti povezane s interesima Arkona ostale su skrivene.“

„Eto ti“, Volođa odmahne glavom.

Sensei nije nastavio govoriti o tome te je priču prebacio na glavnu temu.

* * *

„Dakle, vratimo se našoj temi... Nakon otvaranja Grala ti su ljudi osnovali svoj Red nazvan templari. Ova se riječ odnosi na francusku riječ 'temple', tj. hram. Kao što sam već spomenuo, ovo ime se pojavilo tek u vrijeme potrage za Gralom, kad su ti ljudi nazvani 'Vitezovima Solomonovog hrama' ili 'Vitezovima templarima'.

„Hugo de Payens formalno je postao šef Reda. Bio je jedan od onih koji su radili u grupi za potragu i koji je bio prisutan otvaranju Grala. Pripadao je plemstvu Champagnea i bio podanik vojvode od Champagnea. Zapravo je Redom iz Europe upravljao Hugo, grof od Champagnea. Službeno se pridružio Redu mnogo kasnije i ostao je neko vrijeme u sjeni. Ali iza svih odluka Huga od Champagnea stajala je još značajnija figura Bijelog Monaha... U početku su Red činili malobrojni ljudi koji su ga osnovali. Međutim, kao što ste shvatili, ti ljudi nisu bili jednostavni. Zahvaljujući Gralu su stekli ogromnu snagu osobnog utjecaja.“

„Snagu osobnog utjecaja?!“ upita Kostja sa zanimanjem.

„Da. Otvaranjem Grala ti su ljudi stekli izvanrednu silu. Na primjer, bio je potreban samo jedan pogled da čovjek ispuni bilo koju volju posjednika ove sile.“

„Nije loše!“ rekoše dečki s divljenjem.

„Utjecaj na daljinu na neverbalnoj razini?“ pitao je psihoterapeut.

„Točno! Ali doktore, ne pokušavajte razumjeti mehanizam ovog utjecaja“, očito je Sensei zapazio zbunjeni izraz lica i dodao: „To nije bio hipnotički utjecaj... Životinjska priroda ne samo da blijedi, ona se umanjuje i podvrgava volji osobe koja posjeduje silu. Za znanost je ovaj utjecaj još uvijek zapečaćen sa sedam pečata“, i već se obraćajući momcima Sensei nastavi: „Dakle, to je bio tek beznačajan dio novih sposobnosti onih koji su otvorili Gral. Nakon spoznaje koliku su moć dobili u ruke, ti su se ljudi zavjetovali na

siromaštvo, kako ne bi provocirali svoju Životinjsku prirodu iskušenjima arimanskih vrijednosti. Odlučili su se posvetiti borbi protiv zla ovoga svijeta, služiti Bogu i pomagati Mariji Magdaleni u njenim nebeskim i zemaljskim djelima za dobrobit ljudi. Odlučili su stvoriti organizaciju koja bi služila tim ciljevima i bila pouzdana podrška onima koji su na duhovnom putu. Ali živimo u materijalnom svijetu. Da bi se takva organizacija osnovala, da bi privukla nove članove u svoje aktivnosti, koji bi nastavili ovaj pothvat, osobni novac osnivača nije bio dovoljan. Trebale su im prostorije, odore, konji, oružje i ostale stvari. Kako nisu imali dovoljno vlastitog novca, Hugovi ljudi krenuli su 'putem Robina Hooda'."

„U kojem smislu?" Ruslan nije shvatio. „Jesu li uzeli strijele i otišli u šumu?"

Sensei se osmjehnuo.

„Može se i tako reći. Ali umjesto strijelama su bili naoružani snagom osobnog utjecaja. A umjesto u šumu su otišli izravno u Europu moćnicima ovoga svijeta. Naravno da su svoje nove sposobnosti koristili vrlo pažljivo i ograničeno te su bili prilično umjereni u svojim zahtjevima. Kao rezultat svega toga, Hugu de Payensu i njegovima prijateljima nije samo pružana dobrodošlica od najvišeg plemstva, već su i prikupili mnogo dobrovoljnih donacija od imućnih ljudi. A kao što znate, odnos ljudi prema bogatstvu ne mijenja se s vremenom. Nitko ne daje ništa tek tako. Ali ti ljudi davali su čak i sa zadovoljstvom. A povjesničari su i dalje iznenađeni zašto su bogataši bili tako velikodušni prema nekim tamo vazalima.

Ali mnogo kasnije, kad je Red stekao moć, a sami ljudi su na djelu vidjeli čistoću njegovih namjera i dobrobit od njegovih aktivnosti, mnogi ljudi koji su težili duhovnom putu i nesebičnoj pomoći ljudima počeli su letjeti prema ovom Svjetlu poput leptira. I siromašni vitezovi i 'zlatna mladež' bili su u potrazi za duhovnom hranom i podvizima. Gotovo dvjesto godina ljudi iz vrlo poznatih obitelj služili su Redu, među njima Braque, Clairemont, Armagnac, Chabot, Monmoransi i drugi. Najviše plemstvo Španjolske, Francuske i Velike Britanije s lakoćom se odricalo imanja, dvoraca, novca i skupih darova koje su poklonili Redu."

„Pa, stvarno bi posrijedi moralo biti nešto više od puke snage uvjeravanja bogataša da to učine“, složio se Nikolaj Andrejevič.

„Zahvaljujući toj osobnoj duhovnoj moći osnivača Red se nije samo počeo brzo razvijati uz brojčani rast, nego je također povećao svoju vojnu i ekonomsku moć. Općenito, Red je imao dva kruga iniciranih ljudi, unutarnji i vanjski. Članovi koji su pripadali unutarnjem krugu posjedovali su znanje i služili kao tzv. 'generatori' duhovne sile. Glavnina članova Reda pripadala je vanjskom krugu. Prema tradiciji toga vremena Red je obuhvaćao vitezove, kapelane, nositelje oružja, sluge. Vanjski krug bio je izvjesna duhovna škola u kojoj su ljudi učili kroz strogu vanjsku disciplinu tijela njegovati unutarnju disciplinu duha. A disciplina misli bila je na prvom mjestu...

Danas povjesničari ovaj red nazivaju vojnim i monaškim, na temelju siromašnih ostataka zapisa poslije uklanjanja gotovo cjelokupne dokumentacije o Redu nakon poraza od Arkona. Ali to je bio samo djelomično vojni i monaški red. Naravno da je bilo izvjesnih elemenata monaštva, na primjer zavjet siromaštva. Međutim, što se tiče odnosa prema ženama, templari su ženu smatrali idealom sklada i ljepote, budući da su služili velikoj Marijinoj misiji. Ali nisu vodili 'monaški život' kako ga većina ljudi shvaća. Naravno da je njihova organizacija bila muška. Unatoč tome su imali odnose sa ženama (na primjer s konkubinama koje su živjele zajedno s vitezovima) i sa ženskim zajednicama. Isprva su te zajednice postojale u tajnosti, ali kasnije su postale otvorenije.

Tako na primjer, kada su templari ojačali, u Brabantu se 1170. pojavila i započela procvat pobožna ženska zajednica zvana 'Beguinke'. Te žene bavile su se dobročinstvom, pomagale pacijentima, starcima, siročadi. Nisu se nikome zavjetovale ni pridržavale ikakvih povelja. Mogle su se vjenčati i napustiti zajednicu u bilo koje vrijeme. Odnosno, imale su sasvim neobičnu slobodu za to vrijeme. Sukladno svojoj filozofiji, te žene su odbacivale crkvenu i svjetovnu vlast, a slijedile su *via media*, to jest srednji put: nastojale su živjeti po Isusovim pravilima. Nisu se skrivale od svjetovnjaka, ali pružale su im pomoć. Usput, korijeni ovoga srednjeg puta niknuli su iz ranokršćanske prakse... Zahvaljujući neslužbenoj podršci templara, ova ženska komuna

postala je prilično velika i utjecajna. Kasnije se ovaj pokret proširio na Nizozemsku, Francusku, Njemačku, sjevernu Italiju, Poljsku, Češku i zabranjen je tek na početku XIV. stoljeća, kada je 'sveta inkvizicija' krenula uništavati templare. 'Beguinke' su, poput templara, bile progonjene i suzbijane od strane inkvizicije, koja im nije mogla oprostiti neobičnu slobodu (koju su doživjele za doba templara) pa su njihov progon pripisali moralnoj 'truleži' ove progresivne ženske zajednice.

Znači, templari općenito nisu bili 'redovnici' kao takvi (prema shvaćanju ovog termina od strane većine ljudi). Kod njih je bilo redovništvo druge vrste: bila je to posebna filozofija utemeljena na čistoći snage Ljubavi, strogoj disciplini, strogom odnosu prema željama svojih tijela, što im je discipliniralo misli. Štoviše, zbog ove skladne kombinacije duhovnog i tjelesnog, čovjek bi razvio i svoje moralne osobine, na primjer čast, dobrotu, srčanost, hrabrost, apsolutnu iskrenost. Za ovu zadnju osobinu želio bih dodati još nekoliko riječi. Unatoč činjenici da je Red kasnije posjedovao znatnu količinu novca i postao jedna od najvećih riznica u Europi, templari nisu imali vlastiti novac. Jer to je bila njihova filozofija, prije svega cijenili su iskrenost i poštenje.“

„Zašto im je trebalo bogatstvo ako nisu imali svoj osobni novac?“ upita Ruslan razočarano.

„Novac nisu trošili na sebe, već na suprotstavljanje zlu, Arkonima i njihovu sustavu, te na stvarnu pomoć ljudima. Mijenjali su svijet politike, davali zajmove kraljevima, mijenjali ekonomiju preraspodjelom novčanih tokova. Pomagali su siromašnim vitezovima, onima kojima je novac trebao. Pozajmljivali su novac uz kamate, ulagali ga u različite poduhvate, trgovačke ugovore. Ljudi su znali da se mogu osloniti na templare ne samo kao na pouzdane i hrabre ratnike, već i kao na instituciju suvremene riznice, ali vrlo poštene riznice, koja nije ubirale prekomjerne poreze. Na primjer, davali bi zajmove s 10% kamata, dok su židovski zajmodavci davali kredite s 40%-tnom kamatnom stopom. Usput, templari su izmislili prve mjenice, zahvaljujući kojima ljudi nisu morali kod sebe držati puno novca i biti ugroženi za vrijeme svojih putovanja i izleta. Trebali su samo položiti novac kod templara i onda bi dobili potreban iznos novca u drugom gradu po mjenici.

Templari su pružali pomoć običnim ljudima. Za njih je bilo pitanje časti nahraniti siromahe u svojim kućama. Pomagali su ljudima da prežive tijekom gladi. Evo vam primjer koji možete pronaći u povijesti. Kad su špekulanti napuhali u Mosteru cijenu žita s 3 na 33 novčića, templari su svakodnevno dijelili besplatne namirnice za tisuću ljudi. Naravno, zbog ove stvarne nesebične brige o ljudima zaslužili su istinsko poštovanje u narodu.

Osim toga, Red je podizao katedrale, hramove, gradio ceste. Usput, u to su vrijeme ceste bile uglavnom vrlo loše i svaki sitni feudalac nastojao je svima nametnuti pristojbu za prijelaz mosta ili sela bez davanja jamstva od pljačkaških napada. Po ovom je pitanju Red templara bio nešto iznimno. Nisu samo izgradili dobre ceste i kuće za odmor na raskrižju radi udobnosti putnika, već su također čuvali ceste od pljačkaša. Povrh toga, nisu nametali pristojbe za putovanja svojim cestama, a to je za ono vrijeme bilo posve neuobičajeno.

Za razliku od Arkona, templari su uspjeli osnovati najveću na svijetu međunarodnu financijsku korporaciju (koja je kasnije poslužila kao prototip bankarskog sustava) i upravljati njome gotovo dvjesto godina, a pritom nisu bili vođeni profitom, već potpuno drugačijom filozofijom, utemeljenom na duhovnim načelima. A svojim aktivnostima nisu samo uništili nekoliko važnih oslonaca Arkona i na taj način odgodili njihove planove o upravljanju svijetom na neizvjesno vrijeme, nego, što je još važnije, uravnotežili su monadu."

„Jesu li Arkoni bili blizu svog cilja?" upita Viktor.

„Nažalost. U X.-XI. Stoljeću Arkoni su počeli tražiti univerzalnu jurisdikciju kroz reorganizaciju jedne od svojih struktura - papinstva - i podizanje njegova statusa. Željeli su pretvoriti svoga marionetskog papu, to jest Velikog Pontifexa, u vrhovnog suverena svih svjetovnih monarha i vladara te da na taj način on postane jedini diktator civiliziranog svijeta. Pogotovo zato što je Gral došao na svijet, a to je pružalo priliku za stjecanje apsolutne vlasti za one koji ga otvore. Ali iznenada su se na pozornici pojavili templari na vrhuncu svojih aktivnosti."

„Onda znači da su templari bili pod pokroviteljstvom papa“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Ma kakvi. Ovaj Red nije nastao pod pokroviteljstvom pape, već kontra njega. Ako pozorno proučite čak i one dokumente o tom vremenu koji su javno objavljeni, shvatit će da su templari jednostavno vješto manipulirali u svojim odnosima s papama i ne samo s njima. A kada su postali vrlo moćni i popularni među ljudima, pape su morali slušati njihova mišljenja i odluke. A Veliki Pontifexi su bili jako uzrujani zbog ove ovisnosti i posebno zbog bogatstva Reda. Bilo je mnogo slučajeva kad su izdavali svoje papinske bule...“

„U smislu naredbi?“ pojasnio je Stas.

„Da. To su bili papinski akti s objavama, dekretima, propisima na latinskom jeziku, koji su bili zapečaćeni okruglim metalnim pečatom zvanim 'bula', što na latinskom znači 'kugla'. Dakle, bilo je puno slučajeva izdavanja papinskih bula u korist templara, u kojima se široko reklamira njihova velikodušnost, a onda papa odjednom izdaje naredbe suprotne onima od ranije. Bilo je mnogo slučajeva kada im je papa stvarao umjetne prepreke i nevolje tijekom vojnih kampanja. Dakle, pape su uvijek nastojali praviti probleme Redu.

Osim toga, društvo koje su templari stvorili unutar svog Reda značajno se razlikovao od ostatka svijeta, zbog čega je mnogim ljudima bio toliko privlačan. Jer nije bio samo neovisna organizacija izvan kontrole bilo koje države, nego i svojevrsna naddržavna institucija, vođena ne samo pametnim, dobro obrazovanim, nego i vrlo moralnim ljudima s duhovnim idealima. Bila je prototip nadnacionalne zajednice koja ujedinjuje različite ljude na duhovnoj osnovi s isti idealima - Bog, Ljubav, Čast i Dostojanstvo.“

„Očito je to za Arkone bio udarac ispod pojasa!” nacerio se Volođa.

„Naravno! Ne samo da su se templari dočepali Grala i upropastili 'velike planove' Arkona, već su ovi proveli mnogo stoljeća u borbi s Redom i posljedicama njegova postojanja. Morali su uložiti velike napore kako bi došli do 'srca' templara i uništili ih. Nisu bili u stanju staviti ih pod svoju kontrolu jer su ti ljudi bili

nepotkupljivi, iskreni, čestiti, a njihove težnje nisu pripadale ovom svijetu s njegovim brojnim željama, budući da su templari služili samo Bogu. Dakle, ne mogavši kontrolirati ovaj Red, Arkoni su odlučili nasilno ga se riješiti. Ali šansu su dobili tek početkom XIV. Stoljeća, kada su na vlast doveli papu Klementa V.

Ova je provokacija temeljito planirana i pripremana. Arkoni su za središnjeg igrača izabrali energičnog kralja Francuske Filipa IV., u povijesti poznatog kao Filip Lijepi. Pogotovo zato što je svojevremeno Red u dva navrata odbio prihvatiti njega i njegovu rodbinu. Arkoni su surađivali s Filipom sustavno i profesionalno te ga okružili svojim 'savjetnicima', koji su davali sve od sebe da Filipu ozbiljno zatreba novac i u njemu potaknu želju da se dokopa bogatstva Reda. To su učinili uz pomoć starog trika s devalvacijom novca, kojeg su upotrijebili za podrivanje Neronova autoriteta. Arkonovi 'savjetnici' sugerirali su Filipu istu ideju kao i rimskom caru - rastaliti stare novčiće i načiniti nove, s manjim sadržajem srebra. Tvrdili su da će se broj kovanica na ovaj način povećati. Filip je to jedva dočekao. Ali rezultiralo je neuspjehom, na isti način kao za vrijeme Nerona. Neočekivano za njega, Filip je devalvirao srebrne kovanice svoga kraljevstva. Povećavajući količinu novca zapravo je izazvao inflaciju jer je svaki novčić sada imao manju kupovnu moć.

Poslije ovog trika došli su i drugi 'savjeti' koji su se ticali reforme francuske valute u svrhu nastojanja da se oporavi ekonomija. Ali to je još više pogoršalo situaciju. Kasnije je Filipu sugerirano da krene radikalnije nametati poreze svećenstvu, da zaplijeni robu bogatih trgovaca iz Lombardije itd. Ali što god Filip učinio, potreba za ogromnom količinom novca samo je rasla. Kad je stigao do krajnje ivice očaja, Arkoni su mu kao posljednje rješenje predložili prilično smion plan - da se dočepa bogatstva templara i likvidira Red.

1307. Filip izdaje tajnu zapovijed s teškim optužbama protiv Reda templara. Arkoni su privukli u Francusku, uz pomoć pape Klementa V., Velikog majstora templara Jacquesa de Molaya (koji je dotad bio u svom sjedištu na Cipru), s izgovorom rješavanja nekih financijskih pitanja između templara i pape. Kad je Veliki majstor došao u Francusku, agenti Filipa IV. su, bez objave rata, proveli

masovno uhićenje svih vođa Reda diljem Francuske. To se dogodilo u petak, 13. 10. 1307., zbog čega su ljudi počeli vjerovati da je petak 13. 'crni dan'.

Odsjekavši glavu Reda, Arkoni su započeli pravi verbalni rat protiv templara. Javno su iznosili lažne optužbe protiv njih i organizirali demonstrativna smaknuća. Širenjem ovih laži Arkoni su pokušali pobuditi mržnju društva prema Redu i uvući strah među ljude. Već 1312., zahvaljujući nastojanju Klementa V., Red je službeno likvidiran, a gotovo svi dokumenti o njemu su uništeni. A 18. ožujka 1314. god., nakon masovnih pogubljenja templara, Veliki majstor Jacques de Molay i njegovi suborci spaljeni su na malom otok na Seni. Nakon što su ubili vrhušku Reda, papa Klement V. i Filip IV. počeli su se međusobno svađati oko novca i bogatstva Reda. Ali Arkoni su u vezi toga imali svoje vlastite planove. Nakon što su tuđom rukom likvidirali ključne ljude Reda, brzo su se riješili glavnih igrača koji ih povezuju s ovom aferom. Tako su 1314. godine i papa i kralj 'neočekivano' preminuli.“

„Da, doista, Sensei, rekao si istinu: ako do nekih događaja dođe, onda često inicijator tih događaja nije onaj koga ljudi vide javno, već onaj tko ima stvarnu korist od tih događaja”, primijetio je Viktor

Na što je Sensei rekao:

„***Vrijeme je kao zrcalo, odražava svu istinu***. Tako je bilo i ovdje kad su otkriveni interesi nekih stvarnih inicijatora tih događaja. Nakon likvidacije Reda, financijski i komercijalni vakuum brzo je ispunjen, ne od strane crkve ili vlasti, nego od obitelji sjevernotalijanskih država-gradova (koji su ostali jedni od utjecajnih igrača Arkona): Pisa, Firenca, Venecija, Verona i Genova. Naime, ove su obitelji stvorile novu neovisnu mrežu bankarskih institucija. Usput, sama riječ 'banka' je talijanskog podrijetla. Doslovno znači 'stol' ili 'klupa'. Jer su prvi zajmodavci postavljali stolove i na njima obavljali svoje financijske transakcije. Kasnije je ta riječ stigla i u druge europske jezike.

Nasuprot plemenitim ciljevima templara - 'radi pružanja pomoći ljudima', ovi bankari imali su samo jedan cilj - stjecanje profita u svrhu vlastitog blagostanja, što je jedan glavnih principa

Arkona. Ubrzo su zaradili velik novac na tim transakcijama i počeli financirati trgovinske operacije od Kine do Sudana, od Indije do Skandinavije. Zahvaljujući tome su Arkoni opet počeli obavijati svijet svojim pipcima.

No financijska strana bila je samo polovica problema. Eliminacija Reda urodila je uzletom 'svete inkvizicije', koja nije bila ništa drugo nego agresivno 'čišćenje' pokrenuto od Arkona. Nakon takvoga pozitivnog duhovnog poticaja koje je društvo dobilo zahvaljujući aktivnosti templara, Arkoni su opet pokušali pretvoriti ljude, uz pomoć inkvizicijskog ognja, u stado životinja, u mračnu glupu gomilu prožetu strahom za svoj život. Sto tisuća neistomišljenika koji su bili simpatizeri templara i pokušavali slijediti njihovu duhovnu i životnu filozofiju, izgorjeli su u vatri. Jezgra ljudske civilizacije opet je dobila dominaciju materijalne nad duhovnom prirodom, strah umjesto Ljubavi, mržnju umjesto Bratstva, laž i prijevaru umjesto Časti i Dostojanstva.

Ali ljudi nisu zaboravili junačke vitezove te su pokazivali interes za ovaj Red čak i mnogo stoljeća kasnije. Zato su Arkoni morali napraviti korak naprijed. U XVIII. st. 'Slobodni zidari' su osnovali nekoliko organizacija u zapadnim zemljama zvanih 'Red templara', isključivo na masonskoj ideologiji. A kako bi prikrili ovu ideološku zamjenu, 'Slobodni zidari' skrenuli su pozornost s unutarnjih na izvanjske stvari - atribute, obrede, glasovita imena iz poznatih obitelji. Posebno su proširili glasine da je zahvaljujući potomcima Velikih majstora ovaj Red čuvan u tajnosti. A radi veće pouzdanosti glasina, primali su ljude iz poznatih obitelji, čiji preci su nekada bili templari, da sudjeluju u njemu.“

„Ali ako su ti ljudi stvarno potomci onih koji su služili Redu, možda su naslijedili i duhovnost svojih predaka“, pretpostavi Kostja.

Sensei odgovori:

„Nasljeđivanje nema nikakve veze s tim. Duhovnost čovjeka ne određuje njegova obitelj, nego osobni duhovni rast... Često su ljudi jednostavno ograničeni ponosom zbog svojih predaka i zaboravljaju da je taj ponos zbog duhovnih dostignuća nekog

drugog daleko od duhovnog rada na sebi. Zasluge toga čovjeka samo su poticaj za rad na sebi.

Tako su 'Slobodni zidari' gotovo dvjesto godina aktivno pokušavali dokazati da njihova obnovljena organizacija pod novom maskom masona potječe od Reda templara. Napokon se ta misao ukorijenila u glavama ljudi te su povjerovali. Vanjskom zamjenom Arkoni su jednostavno preusmjerili ljude. Oni koji su htjeli ići duhovnim putem, poput poznatih templara, završavali su u masonskim sektama, čak i ne znajući za to, i služili su ciljevima organizacije koja je jednom prilikom likvidirala ovaj Red.

Ideologija je prilično moćno oružje. Ako proučavate vladajuću strukturu Arkona otkrit ćete da je ona zasnovana na arimanskoj ideologiji. Utvrđuje ciljeve Arkona i pruža sredstva za ostvarivanje istih. S takvom pomoći pristaše Arkona razrađuju političke i religijske koncepte, doktrine, programe i skrivaju svoje istinske interese iza privlačne maske izvana. Onda se ti koncepti aktivno šire u društvu kroz različite državne institucije, vjerske i političke organizacije pod njihovom kontrolom, koje imaju moć nad većim i manjim skupinama ljudi. Populariziraju ih putem masovnih medija i ugrađuju u svijest ljudi određeni način razmišljanja, ideje, norme, sklonosti, uvjerenja. I svemu tome se pripisuje tobože sveopći karakter, odabir i sklonost većine ljudi. Iako je to za mase zapravo samo ideološki proizvod, stvoren po nalogu male, beznačajne skupine Arkona koji idu za ciljem nepodijeljene vlasti nad tim masama, uvodeći u svijest ljudi svoje arimanske kriterije za procjenu razvoja društva prilagođavajući smjer njegova kretanja. Njihova ideologija prije svega podupire misli i ponašanja temeljena na stimulaciji Životinjske prirode u ljudima. Ona uglavnom samo *usmjerava* čovjeka (i čitave narode općenito) na praktično djelovanje unutar okvira ove ideologije. Ali samo čovjek ili ljudi mogu odlučiti hoće li ići u tom smjeru ili ne, prihvatiti tu ideologiju ili je odbaciti. A to opet ovisi o onome što dominira u čovjeku: potrebe Životinjske prirode ili potrebe Duhovne prirode. Tako se opet vraćamo onom početnom odlučujućem unutarnjem izboru svakog čovjeka.

Danas sam vam rekao puno primjera kako su različiti ljudi u različita vremena donosili svoj unutarnji izbor koji je kasnije mijenjao sudbine čitavih naroda“, Sensei je nakratko zastao

razmišljajući o nečemu, a potom rekao s nekom posebnom inspiracijom u glasu: **„Vrlo je teško klicama Dobra probiti se kroz očvrsnulu koru Zla. Ali to je smisao! Klica u sebi nosi snagu budućega moćnog Stabla. Probijajući se kroz debljinu Zla on uopće ne zna koliko dragocjenih plodova bi to Stablo moglo donijeti tijekom svog života, pružiti sklonište i utažiti glad i žeđ umornih lutalica, obnoviti njihove snage na putu do rodnog Doma.**

Duhovni impuls koji su stvorili prvi templari otvaranjem Grala, primjer njihova osobnog podviga samoodricanja svih zemaljskih stvari radi služenja Bogu i pružanja pomoći ljudima postao je veliki poticaj, ne samo za promjene u svjetonazoru ljudi, već i za porast duhovnog vala koji traje mnogo generacija! Templari su zaista učinili mnogo dobrih i korisnih stvari u to vrijeme. I unatoč tome što su Arkoni radili sve kako bi uništili Red, sjećanje na Sveti Gral i plemenite vitezove još uvijek živi među ljudima, iako na neki način kamuflirano. A najbolje skladište za to postala je beletristika.“

„Zašto beletristika?“ Kostja se iznenadio.

„Jer je to najbolji oblik čuvanja znanja, uključujući ona tajna. Pametan čovjek će razumjeti, a budala se neće uvrijediti. Pametan čovjek će biti u stanju vidjeti najmanji savjet i shvatiti tajno značenje parabole. Kad se koristi poseban način skrivenog znanja u obliku enigme (na grčkom 'ainigma' znači 'tajna', 'zagonetka'), to nadahnjuje čovjeka ne samo da čita knjigu, već i da nastavi istraživanja koja je pokrenula knjiga. A knjige koje sadrže vječne Istine će ovo vaše unutarnje putovanje usmjeriti prema suštini i dovest će vas još bliže vašoj Duši i Bogu. Budući da je istinsko znanje poput granita, idealno izbrušenog čistim planinskim izvorom, koji samo malo mijenja oblik u 'vodama' knjige fikcije da bi se uplašilo budale i privuklo neustrašivi pogled onoga kome ta Istina treba radi izgradnje Hrama za svoju Dušu.

Uzgred, neke informacije o Gralu čak su i za vrijeme templara bile stavljene u fikcijsku, enigmatičnu formu za ljude koji su bili u potrazi. Prvi je bio Chretien de Troyes koji je napisao svoju 'Priču o Gralu' krajem XII. stoljeća. Bio je to nadareni visokoobrazovani čovjek, pjesnik rodom iz grada Troyesa.

Pokrovitelji Chretienova djela bile su utjecajne ličnosti sjeverne i istočne Francuske te Flandrije, uključujući i obitelj iz Champagnea. Ovaj je čovjek posebnu pažnju posvetio poetizaciji novog tipa muškarca, viteškim podvizima tijekom mirnih vremena, čistoj Ljubavi u svim njenim pojavnim oblicima i, osim toga, doprinio je postojanju informacija koje na prvi pogled izgledaju kao da nisu osobito važne. Na primjer, spomenuo je da je Gral posuda. I već mnogo kasnije, kad su ovu temu proširili i obogatili drugi autori miješajući je s raznim religijskim pogledima, za Gral se mislilo da je kalež. Taj su trendovski val Grala podržali mnogi pisci toga vremena. Ali među njima je bilo i ljudi poput Chretiena, koji su poznavali neke odjeke istinskog znanja. Dakle, nije sve u vezi s tim bilo tako jednostavno.

* * *

Ljudi nikada ne prestaju tražiti Gral", primijetio je Sensei. „Pisali su o njemu, tražili ga i potraga za njim je uvijek bila aktualna. Što se više približava vrijeme Raskrižja, to će se tema Grala jače rasplamsavati, objavit će se mnoge knjige, snimit će se mnogi filmovi koji nadahnjuju ljude da traže Gral. Kad ova tema napokon bude toliko popularna, o njoj će se raspravljati, prepirati i zanimat će mnoge različite ljude iz različitih zemalja svijeta. A taj se impuls neće dogoditi slučajno. Kao što sam vam već rekao, Gral će ljudima biti dan na izbor u vrijeme Raskrižja, po sedmi put. A budućnost cijelog čovječanstva će ovisiti o onima koji će ga otvoriti i koristiti."

Volođa je pozorno pogledao Senseja i lice mu se razvedrilo.

„Vrijeme Raskrižja? Misliš li da će do njega doći za naših života?"

„I svatko će imati priliku", ponovio je Sensei tajanstveno.

Stariji momci razmijenili su poglede. Nakon duge stanke, kad su nam lica bolje izražavala iznenađenje nego naše riječi, Stas je rekao:

„Da... vrijeme Raskrižja. Ali gdje tražiti Gral? Templarima se posrećilo. Njima je Agapit ostavio nagovještaj. Ali ovdje... uz sve te burne aktivnosti Arkona..."

Momci su razočarano kimnuli glavama. Međutim, Sensei slegne ramenima i primijeti, kao slučajno:

„Sve je u tvojim rukama."

Stariji dečki su opet oprezno pogledali Senseja. Ali kako ovaj ništa nije dodao, Viktor reče:

„Naravno da je u našim rukama. Ali... to je kao da tražiš nešto, a ne znaš što i gdje. U kojem obliku će ovaj put Gral biti u svijetu? Gdje je polazna točka, da se barem zna gdje tražiti na zemaljskoj kugli?"

„Na početku."

„Na početku?" Viktor se iznenadio. „Nisam shvatio, na kojem početku?"

Sensei se nasmiješio, pogledao mene i Tatjanu te veselo kimnuo prema Viktoru:

"Samo slijepac koji ne vidi tajnu suštinu,

Počet će posvuda tražiti barem nešto.

Mudrac će razumjeti nagovještaj Neba o ključu,

Što će ga obasjati kao zraka sunca.

U početku će pronaći glas tajne,

Koja objavljuje o svijetu.

I usklađivanjem s tim ključem,

Naći će ono što traži u drugom.

Je li tako, djevojke?"

Odgovorile smo kimanjem glavom, iako nismo razumjele što je Sensei mislio s tim. U međuvremenu je Kostja počeo analizirati:

„Čekaj, Sensei, čini mi se da shvaćam što si upravo rekao! Sve je na nama! Samo trebamo imati, poput templara, čiste želje, misli, da bismo pomagali ljudima i činili puno dobrih djela. Kako

kažu, dobro djelo ugodi Bogu više od tisuću riječi. Tada će i sama sudbina dati naznaku gdje pronaći Gral! Je li tako, Sensei?!“

„Naravno“, Sensei veselo kimnu. „Sudbina daje znakove, samo ih nekolicina može vidjeti. Ponekad pronađeš nešto puno bliže nego što si očekivao.“

„To je istina“, podržao ga je Nikola Andrejevič.

„Pa, ekipo, zašto sam vam danas rekao toliko toga 'nezanimljivog'? Da biste shvatili što je ovaj svijet, od čega je sastavljen i kako u njemu živjeti kao istinski Čovjek. Život je isuviše kratak da ga potrošite na želje smrtnog tijela. Ne dajte se iluzijama i strahovima koje su vam nametnuli Arkoni koji vas na taj način žele pretvoriti u svoje zatucane robove. Sve što postoji na ovom svijetu će prije ili kasnije nestati i pretvoriti se u prazninu. Vrijedi li se onda bojati nečega što već ne postoji pred Vječnošću? Odabirom duhovnog puta idite k Bogu bez oklijevanja i ne bojte se ničega, jer sve je na ovom svijetu privremeno i prolazno.

Zapamtite da ste rođeni za najvišu Slobodu! I uvijek imate pravo na osobni izbor. Na vama je hoćete li postati zarobljenicima Životinjske prirode ili se spojiti sa suštinom svoje Duše i biti Svjetlo za druge! **Biti Čovjek, živjeti za najviše duhovne ciljeve, pružati svu moguću pomoć ljudima - prave su vrijednosti koje se mogu steći na ovome svijetu i prijeći s njima u Vječnost. Sve na ovom svijetu ima svoj Početak i Kraj. Ali samo za one koji dosegnu Najviše svojim mislima i djelima, Kraj se pretvara u Početak.“**